NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07439251 9

RICARDI DAWESII

MISCELLANEA CRITICA

TYPIS QUINQUIES EXCUSA PRODEUNT

EX RECENSIONE

ET CUM NOTIS ALIQUANTO AUCTIORIBUS

THOMÆ KIDD, A.M.

E COLL. S. S. TRIN.

ET LUDO LITERARIO APUD WYMONDAMENSES IN COMITATU NORFOLCIENSI PRÆFECTUS.

ACCEDUNT APPENDICIS LOCO

DAWESII LUSUS JUVENILES: MILTONI P. A. GRÆCÆ METAPHRASEOS SPECIMEN INTEGRUM: ET EXCERPTA E LIBELLO ANGLICE SCRIPTO, "TITTLE-TATTLE-MONGERS."

EDITIO SECUNDA.

LONDINI:

IMPENSIS J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ,

ET G. B. WHITTAKER, LONDINI.

MDCCCXXVII.

LONDINI:

EXCUDIT R. GILBERT,

ST. JOHN'S SQUARE.

VIRO HUMANISSIMO

THOMÆ TYRWHITTO

EQUITI AURATO

HOSTIARIO REGIS AB ATRA VIRGA NUNCUPATO

AUGUSTISSIMI

GEORGII WALLIARUM PRINCIPIS

BRITANNIARUM REGENTIS

TITULO CORNUBIÆ DUCIS

E CONCILIO

CRITICI FELICI JUDICANDI SOLERTIA PRÆCLARI

THOMÆ TYRWHITTI

FRATRIS FILIO

ET

LITTERARUM GRÆCARUM PATRONO

THOMAS KIDD

VOLUMEN HOC

GRATI ET OBSEQUENTIS ANIMI

PIGNUS ET MONIMENTUM

D. D. D.

"VIRO ORNATISSIMO

THOMÆ TYRWHITT

HANC DAWESII

MISCELLANEORUM CRITICORUM

ALTERAM EDITIONEM

HONORIS CAUSA

ET GRATI ANIMI TESTIMONIO

D. D. D.

THOMAS BURGESS."

PRÆFATIO.

De *Miscellaneorum Criticorum* utilitate dicturo, non abs re erit exiguum vitæ curriculum *Dawesio* nostro datum, quantum mihi compertum est, et summam ejus ingenii indolem, quam potero, brevissime interserere.

Ricardus Dawesius vico Anglice dicto *Market-Bosworth* in Agro Leicestrensi Anno sacro 1708 oriundus potius ingenio quam proavorum stemmate inclaruit. Primis litteris sub tutela *Antonii Blackwell*[1], magistri fidelis, imbuebatur: sed ad majora indies enixus anno 1725. culturæ caussa Collegium Emanuelense apud Cantabrigienses *Dawesium* inter alumnos suos cooptarunt. Anno 1727, Idyllium, quod inter " Academiæ Cantabrigiensis *Luctus ob obitum Augustissimi Regis,* Georgii I. *et Gaudia ob accessum* Georgii II." adservatur, juvenis adhuc scite et commode compegit; sin volventibus annis quispiam e discipulis ejus vocabulum λύ̆πης ita decurtatum usurpasset, sub ferula Orbilii plagosi certe trepidasset. *Quom* ipso audiente *librum legeres, si unam peccavisses syllabam, Fieret corium tam maculosum, quam est nutricis pallium.* Hunc Dawesii lapsum quovis pretio sibi monstratum optavisset *Toupius.* Vide App. p. 618. n. 1.

1. Vide *Carlisle on endowed Grammar Schools,* Vol. II. pp. 752—766.

Anno 1729. gradum Baccalaurei in Artibus subiit.

1731. in Collegii sui socios adscriptus est.

1733. ad gradum Magistri in Artibus escendit.

1734. honorem *Bedelli armigeri*, ut vocant, in hac Academia petebat, ambiebat: sed repulsam tulit.

1736. "*Gratulationem* Academiæ Cantabrigiensis *auspicatissimas* Frederici Walliæ Principis *et* Augustæ Principissæ Saxo-Gothæ *nuptias celebrantis*" carminibus Græcis ditavit. Eodem anno Specimen lib. I. *Paradisi Amissi* Græca versione donati edidit; quod in hoc volumen, tanquam Appendicem quandam, contuli. Exemplar hujus opusculi mihi concessum fuit e locupletissima Bibliotheca Viri Reverendi et eruditissimi, *Martini Josephi Routh*, S. T. P. et Collegii S. Magdalenæ apud Oxonienses Præsidis rogatu Viri summi et singularis, *Samuelis Parrii*, "qui quanquam matura et ætate et gloria decessit, tamen a nobis, velut ante diem raptus, lugetur."—Hac tempestate studiosum otium inter sylvas Academi consectabatur Bentleius septuagenarius, qui juvenem laudis cupidum ad sui imitationem indidem succenderat. Sed in virum summum, proh dolor, odio inexorabili, partim e studio partium, partim aliis de caussis suscepto, flagrabat *Dawesius*.

10. Jul. 1738. Ludo litterario apud *Novocastrenses* præpositus est, et per decennium exstitit Magister ornatissimus.

31. Maii, 1744. Epistolam ad *J. Taylorum* optimæ sane frugis plenissimam, et humanitatis, officii,

benevolentiæ, amabile indicium dedit. Hæc ipsa, nisi esset unius *Burneii*, Viri Clarissimi, ope vindicata, ut aliæ fortasse multæ, reticentia posterorum insepulta esset. Vide Append. ad *Ricardi Bentleii* Commerc. Epist. pp. 319—330. Hæc epistola, quam in Appendice exhibemus, anni, quo data fuerit, nullam notam præfert.

1745. *Miscellanea Critica* Cantabrigiæ, typis Academicis excusa in medium attulit ope *Henrici Hubbard*, A.M. Coll. Eman., et *Caroli Mason*, A.M. S. S. Trin. Coll., Sociorum, qui in operarum vitiis corrigendis mutuo sibi opitulabantur. Hac de re me certiorem fecit vir eruditissimus, Ricardus Farmer, Coll. Eman. quondam Magister celeberrimus.

Dawesium, acuto et perspicaci judicio præditum, sese Bentleii inimicis addixisse, et in "hoc aureo libello" "Britanniæ decus immortale" inspersisse, sine luctu commemorare non possum. "Huc enim referre soleo, quod in Miscellaneis Criticis occasionem qualemcunque arripiat de laudibus Bentleianis detrahendi, illumque etiam Dissertationis Phalarideæ auctorem, nihil in Græcis cognovisse, nisi ex Indicibus petitum. Indicibus quidem vel aliorum, vel a se ipso ex sua Adversariorum supellectile confectis usum fuisse, probabile est. Et quidni usus fuerit? In re subtili, ubi maxime omnium fallax esse solet memoria, cur exprobretur, quod memoriæ adjumento sit, omnino nescio. Hanc vero indicum opem nemo minus desideret, quam Bentleius. Et qui dicat auctorem Phalarideæ Dissertationis omnes doctrinæ suæ copias ab istis adminiculis vel hausisse, vel potuisse etiam; ne

eum plane iniquum fecerint partium studia." *Burgessius.*

1747. Libellum horis subsecivis conscriptum, et *Tittle-tattle-mongers* nuncupatum, in viros, qui municipii sui rebus civilibus præfuerunt, inconsulto emisit. Particulam ex hoc libello maxime memorabilem et scitu dignam ad calcem hujus operis conjeci.

25. Sept. 1749. rude emeritus otio sine dignitate fruebatur vico Anglice dicto *Heworth-shore*; et quod vitæ reliquum erat, in lectiunculis atque pulsu remorum flumen finitimum *Tyne* subigendo ægre trahebat.

21. Martii, 1766. mortem cum vita commutavit, et in Πεϱιβόλῳ Ecclesiæ *de Heworth-shore* ex voluntate sua mortales exuviæ requiescunt. In cippo non valde operoso exarata est laudatio viri, cujus nomen nulla unquam delebit vetustas, ne rectitudine quidem scribendi, nedum verborum lenociniis exornata; "In memory of Richard Dawes, late head master of the grammer school at Newcastle, who died the 21st of March 1766, aged 57 years." Praxiteles nescio quis Famæ signum ambas buccas inflantis, et tubæ clangore totam viciniam jamjam tremefacturæ sepulcro imposuit: sed, quod neque inutile nec injucundum cognitu sit, non cuivis contigit tubæ os inspicienti gulam tubicinis immensam explorare. Opus autem hoc simul aspectum, et probatum erat [2]. "Nonnulla reliquit nondum edita."

2. At suum cuique decus posteritas rependere solet. Enimvero anno MDCCCXXIII aut —XXIV. leviorem cippum ex Basalta con-

Quo autem ejus scrinia jamdudum pervenerint, aut ubi terrarum delitescant, plane ignoro; vide pp. 154. 287. 606.

Utrum Ludo suo litterario præfectum minus officiose et peramanter observarint Novocastrenses, an in hoc honore tuendo sibi ipse deesset, mihi saltim non constat. Constat inter omnes vitam illum amarissimam vixisse. Isti fortasse, quibus omnia jura

fe[illegible]n ad discernendum mortales Dawesii exuvias suo sumtu constituit Vir humanissimus, et lamina ærea duro lapide septa et inclusa hanc inscriptionem, quæ antiquitatem redolet, honoris caussa incidendam voluit;

THE BURIAL PLACE OF RICHARD DAWES M.A.
AUTHOR OF THE CELEBRATED WORK INTITULED
MISCELLANEA CRITICA.
LET NO MAN MOOVE HIS BONES.

Ingredienti etiam adnuebant fausta et felicia tempora: etenim binos abhinc annos Vir Reverendus, *Jacobus Tate*, Ludi litterarii Richmondiæ in Comitatu Eboracensi Magister—in adolescentia feliciter informanda et moribus ornandis nemini secundus,—hortatu potissimum et consilio amici doctissimi et Reverendi *Henrici Hodgson*, e pecuniis hanc ad rem collatis Tabulam magis præclaram, sed ex eadem materia conflatam in Ecclesia (seu potius Capella) *de Heworth Shore* ponendam, et titulum metallo impensa cura ei infixo exarandum curavit:

IN CÆMETERIO HUJUS ECCLESIÆ SEPULTUS JACET
RICARDUS DAWES. A.M.
COLL. EMMAN. APUD CANTABRIGIENSES OLIM SOCIUS,
LUDOQUE LITTERARIO ET GERONTOCOMIO APUD NOVOCASTRENSES ANNOS X PRÆFECTUS,
ACERRIMO VIR INGENIO,
ET SERMONIS ATTICI JUDEX PERITISSIMUS,
CUI MISCELLANEA CRITICA UNO LIBRO EDITA
ÆTERNUM HONOREM APUD GRAMMATICOS PEPERERUNT.
NATUS EST A. C. MDCCVIII, DECESSIT MDCCLXVI.

dominandi causa violanda sunt, summi viri lacessendi potestatem sibi arrogabant, et petulanti sævitia μυχθίζοντες καὶ διαψιθυρίζοντες angoribus eum consumebant; sed iracundiæ, invidiæ, simultati litare virum quantumvis præcellentem non decet. Mores parum circumspecte compositi oblectationis malignæ materiem præbebant: quicquid a ludi magistro cavillationum spinis ac retibus impedito minus honeste dictum excideret, in deterius detorquebant inaniter garruli et pervicaces. Veruntamen nihil illi tot tantisque dotibus prædito condonare, nihil ignoscere; dignitatem etiam suis ipsius meritis partam despicatu habere, hoc sane adeo luctuosum est, ut, si nihil quidquam aliud esset, animi de munere suo deflectentis probabilem rationem reddere posset. Quid plura? Iniquum suæ ætatis judicium spei quidem extremum, et tamen commune solatium, graviter imminuit, et cum morbi cruciatu confligentem, ut fertur, de sanitate ac mente tandem deturbavit. Utrum in fide Servatoris sui quodammodo esset infirmus, judex esto Deus, sapientissimus et maxime benignus pectoris humani scrutator.

Ad hanc sacratissimam Musarum sedem accedens erat moribus placidis et mansuetis. "Sunt qui se ipsi sua gravitate et castimonia, et cum disciplina domestica, tum etiam naturali bono defendunt;" sed adulescentiæ inest maxima imbecillitas consilii; præceptoris auctoritate et leni suasu amicorum destitutus sociis minime optimis et probatissimis sese implicuit. Si Dawesium in omni vita sua satis sane morigerum, et egregie moratum exhiberem,

nonne manes critici tam veri tenacis me reum mendacii agerent, et in temeritate gloriantem, tanquam impudentissimum, æqui et jurati judices pronunciarent? Immo illi in Dawesium potius sæviant, qui se nulla corruptela irretitos sentiunt.

In hac Academia, quam *Camogephyram* appellare solebat, annos duodenos commoratus est; et quoties ab aliis curis aut illecebris sese abduci pateretur, Atticorum poetarum consuetudini se totum dedidit; Aristophanem suum nocturna versavit manu, versavit diurna. At "sibi ipse parum diffidit:" fateor equidem; et cancellos nimium angustos sibi ipsum circumdedisse summopere doleo. Revera non multos, sed multum et cum molestia legit; singula pedetentim exploravit, quævis minutissima diligenter et accurate perlustravit; nec nisi liquido probatis assensus est.

Ut otio abundavit, et aures ejus semper fuerunt teretes et religiosæ, Dawesius cum sodalitate etiam honesta et non prorsus ἀμούσῳ gratiam iniit, qui dictis diebus æneas machinas fastigio Templi Beatæ Mariæ suspensas, et ad divini numinis cultum Christi professores plerumque advocantes, exercent atque in numerum pulsant. Illis sese ductorem libentissime præbuit; et, quod multi impugnarint, exercitatione defatigatus dono, quod testamento legaverat Domina *Margareta,* cum toto choro sese recreare ac reficere non nolebat; accedebant eodem sal quoddam facetiæque libero ac remisso homine digna.

Hanc qualemcunque de Dawesio notitiam acceptam refero auctori in hac re certe gravissimo, Re-

verendo GULIELMO PALEY, qui multa narrare de Dawesio memoriter et jucunde solebat. Te, τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, Τὸν τροφέα [3], summo in honore perpetuo habebo. Ille Ecclesiæ *de Helpeston* per annos LXIV vicarius erat; et Ludi litterarii apud Gigglesvicenses in comitatu Eboracensi Archididascalus fidissimus ingenuos animos ad industriam et famæ æmulationem omnibus, quæ vel caritas vel auctoritas suppeditabat argumentis, per annos LIV. erigebat acuebatque: annos LXXXVIII. feliciter vixit; Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεβὴς ἀνήρ. Is Dawesii existimationem peracri suo judicio demeruerat, quicum, dum Cantabrigiæ fuit, integerrima illi intercessit consuetudo. Terentium cum *R. D.* omni diligentia pervolutavit, et Bentleii ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ minutatim et singulatim perlegit et quodammodo expendit.

De Dawesii Latine scribendi facultate non est quod verba faciam; inest incorrupta quædam sermonis integritas; accurata et cum molestia diligens elegantia; sed mihi saltim nimis curiosus, atque tortuosus, et subinde paullo obscurior esse videtur [4]. "Sed erit fortasse tempus, cum magis veritati, quam consuetudini servietur, et, quod insolens modo habetur, erit tum usitatum, nostræque fortasse nimiæ verecundiæ posterorum potior audacia succedet."

3. Vide Theophilum in *Bekkeri* Anecdot. Gr. p. 724.

4. De HEMSTERHUSII stylo verissime dictum est: "Una orationi facilitas deest, non comparanda illa, nisi sæpe multumque scribendo: cujus rei facultatem raro dabat Græcarum literarum Professio."

Atque hæc quidem hactenus. Nunc hunc Dawesii libellum, "quem dignum" censuit *Brunckius*, "qui omnium has literas colentium manibus teratur[5]," strictim percurramus.

I. Quam licentiam in hac sectione ejuravit Dawesius, in ea *Maurum* assentientem habet. Quæ optimus Latinitatis arbiter de *Prisciano* prædicavit, eadem ad Maurum haud injuria applicemus: "Recentiores quidem grammatici, non qui plus quam *Maurus* scirent, sed qui sibi plus scire viderentur, plusque auderent atque confiderent, *Maurum* in eo ipso deceptum esse affirmarunt; nec nisi consuetudinem ab eo damnatam esse optimis poetis probatam sine ulla dubitatione statuerunt: Atqui dubitandi satis justa, ac magna illa quidem, causa est, quod *Maurus*, tantæ antiquitatis doctrinæque grammaticus, quique, vetustiores se doctissimique grammatici de ea re quid senserint, multo melius quam isti antiquitatis correctores, scire potuit, non consuetudinem sed licentiam esse poetis indignam statuerit." Sed missis grammaticorum præceptis Latinorum exempla in hujusmodi controversiis ac certaminibus pollent. "Equidem grammaticorum auctoritatem magni facio, semperque feci, neque tamen pluris, quam eam fieri a nobis ipsi volunt; volunt autem, aut certe velle debent, sibi ut eatenus credamus, quoad ea, quæ præcipiunt, bonorum Latinorum auctoritate exemplisque nitantur; neque enim se Latini sermonis conditores, at tan-

5. Ad Aristoph. Equit. 1311.; conf. ad Ach. 238. Ran. 1405. Lys. 16.

tummodo animadversores atque enarratores profitentur, nec nisi ex illorum diligenti observatione præcepta ipsi sua sibi nobisque instituunt." Num ea de re recte statuerit *Maurus*, penes lectorem esto judicium.

II. Hac sectione palmaria nihil invenit res Critica solertius; animadversiones suas tam dilucide, et succincte, et tam nullo negotio concinnavit, ut, si ad Pindari editionem animum suum appulisset, votis omnium cumulate satisfecisse jure suspicaremur.

III. Hæc particula, quamvis rebus criticis sit minus uberior, illam tamen gravitatem habet, quæ legentes afficiet et tenebit. Ad eam ubi deveneris, alia quædam, quæ latius cogitandi materiam fortasse aliis sufficere queant, a me commemorata reperies.

IV. De Homero, qui linguæ Græcæ late diffusam ditionem gremio suo complectitur, præcipue agitur. Quicunque collapsas hujus ruinas excitare aggreditur, maxime claudicat. Æolismus, qui totus ferme e Mæonio fonte defluxit, angustissimis inclusus cancellis ad nos pervenit; et ejus ditissima Soror et discipula, quæ puro et gravi enitet eloquio, adminicula perquam exilia subministrat, unde aliquid dubiis et vacillantibus firmamenti accedat. Sed quærat aliquis, si plurima spissa caligine circumfusa latent, cur gladium ad tam levia defendenda destringis? Hoc temere dictum; "*an si omnia ad intelligendum non habeo quæ habere vellem; ne his quidem, quæ habeo, mihi per te uti licebit?*" Etsi perpaucæ atque exiguæ ex ingenti, quod antiquæ literæ fecerunt, naufragio supersunt tabulæ; plura

tamen indies ad claustra reseranda in apricum afferuntur; et multum lucis e monumentis in terra adhuc abditis tandem aliquando poetæ impartietur; tempora tamen fausta et soles fortunatos non sine suspiratu desideramus. Verum enimvero ut, quod sentio, libere loquar, de hac re altius insedit error, quam ut convelli unquam queat, nisi concurrant adulescentiæ celeberrimi ductores et eruditorum molimini adspirent. Ceterum vis et pulcritudo poetæ, quamvis diu et multum obscurata, lectores delinire et percutere nunquam desinent: arbor annosus *exuvias veteres populi, sacrataque gestans Dona* adhucdum vegetus spirat, amplissimos ramos protendens, et mellitissimo fructuum proventu gaudens. Objici nempe potest me paullo loquentem liberius de charactere scabra robigine exeso ipsum Homereo carmini per omnia haudquaquam addixisse; *fateor; sumpsi non ab illo modo, Sed ut quisque habuit quod conveniret mihi; Quod me non posse melius facere credidi, Etiam* a LATINO. E gazophylacio ditissimo, et lautissima illa Inscriptionum antiquarum supellectile a præclaro *A. Bockhio* inchoata, quædam demum addidi quæ aliquid ad veræ scripturæ indagationem commoditatis afferant. "Hujusmodi rudera sicut sacros vetustate lucos adoremus, in quibus grandia et antiqua robora jam non tantam habent speciem, quantam religionem:" Primorum etiam virorum, qui dumos inter et aspera laborem provocarunt, conjecturas meis notulis leviter adsutas commemoravi: et *Georgio Burges*, amico certo, atque rarissimo cum probitatis tum solertiæ industriæque documento, gra-

tias et agere et habere debeo propter literas suas de metricis viribus inceptivæ Pῶ, quas meis usibus ultro obtulit. Vide infra pp. 292—94. De disceptationibus, quæ ex hac sectione exoriantur, alias fortasse dicam; interea totum me in gravium probatorumque Criticorum clientelam ac disciplinam addico, qui secuti sunt probabilia et auctoritate munita, nec ultra progredi potuerunt. In omnibus hujusmodi rebus *Ammonio*, tanquam duci, tuto obsequamur; *de Categor. f.* 9. *Venet.* 1546. 8o. Ὁ δὲ τούτων ἐξηγούμενος ὀφείλει μήτε κατ' εὔνοιαν ἐπιχειρεῖν τὰ κακῶς λεγόμενα συνιστᾷν, καὶ ὡς ἀπὸ τρίποδος ταῦτα δέχεσθαι, μήτε τὰ καλὰ κακοτρόπως δέχεσθαι κατ' ἀπέχθειαν, ἀλλὰ κριτὴς ἀπαθὴς τῶν λεγομένων ὑπάρχειν· καὶ πρῶτα μὲν τὴν διανοίαν τοῦ ἀρχαίου σαφηνίζειν, καὶ ἑρμηνεύειν τὰ αὐτῷ δοκοῦντα· ἔπειτα τὴν παρ' ἑαυτῷ ἐπιφέρειν κρίσιν.

V. Quisquis Atticæ dictionis sanitatem addiscere cogitat, hanc sectionem legat; qui mentem ea imbutam percupit, hanc sectionem relegat. Nullibi apparent commenta ista, quæ eruditos distrahunt, et palantes huc illuc agunt; sed leges quadamtenus in ipsa linguæ indole fundatæ; sed canones stabiles ac perennes, qui disquisitioni acerrimæ fideliter subjecti se viris in hac palæstra desudantibus facile probarunt. Leges divinitus præscriptæ, quibus mundi fabrica cohæret, rerum vox est, naturæ vestigium, veritatis nota. Eæ, qualescunque sunt, maneant immutabiles necesse est. Iis profecto mortalia cuncta longissime cedunt; quod si magnis componere perparva mihi liceat, critice regulas suas ex illis scriptoribus, *qui incorrupta sanitate sunt, quod est proprium Atticorum,* haurit, repertasque

perscrutatur, trutinat, elimat; ex his archetypis earum certitudinem firmat determinatque; et addam fidenter, si temporis serie ab iis deflectatur, prout sua quemque fert libido, et easdem desuetudine labi atque concidere facile patiamur, omnem paullatim antiquitatis colorem esse periturum.—Hæc sectio ad scenæ Atticæ fragmenta PORSONI aditum præmunivit, et ad præstantiora duxit; ut ex ejus emendationibus ad Aristophanem viro amicissimo demandatis brevi satis comparebit [6]. De Tragicis verbum non addam; *quales vos dicam bonos Antehac fuisse; tales cum sint reliquiæ?* Sed Attici sermonis sanitatem pervestigare, et venustates diu abditas in lucem depromere—hic labor, hoc opus est: Σὺ μὲν (Studiose lector) βάδιζε τὰς ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς, Σὺ δ' ἀμφὶ Θῆβας στεῖχε τὰς Καδμηΐας. Quid de Comico in argumentis admodum vitioso, sed ingenio et facundia nobilissimo, qui omnia tam sancta quam profana sententiis inquinatissimis conspurcasse gloriatur? Fabulæ adeo poesi et sapientia, velut stellulis quibusdam hic illic emicantibus insterstinctæ, subinde effulgent, ut illas Platonis admiratione dignas quis denegaret? Nullus equidem dubito quin multi apud Athenienses, "qui nihil nisi pudicum, nihil nisi ex optimo more et sanctissima disciplina" exercebant, qui vitas suas ad nobilem illam ac pæne divinam exhortationem ab

6. Brevi postea in manus eruditorum venerunt RICARDI PORSONI *Notæ in* Aristophanem, *quibus* Plutum *comœdiam partim ex ejusdem recensione, partim e manuscriptis emendatam et variis lectionibus instructam præmisit, et Collationum appendicem adjecit*

Aristotele[7] conservatam exiguæ enixe studebant, animos acerrima contentione defessos sui Comici sale recrearent. "Chrysostomus uberrimis Aristophanis pollens viribus admirantem Constantinopolin movebat eloquio;" sunt quos apud nostrates etiam Theologiæ laude præstantes, quorum τῷ ὄντι τὰ σώματα ἐν τῇ πόλει αὐτῶν κεῖται καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ultra mundi mœnia escendere enititur, hic sermonis Attici canon tantopere delectare et devincire solet. Quisquis igitur etiam Aristophanis saeculum ætate paullisper detritum aut graviter mutilatum digne resarciat, favorem doctis speratum merito adipiscetur.

Pro utilitate ex hujusmodi studiis quæ dicenda essent, ea satis accurate ab *Epicteto* explicata arbitror: Vol. iv. xlvi, p. 54. Ὥστε ἐὰν περὶ θεωρήματός τινος ἐμπέσῃ λόγος ἐν ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολύ. Μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος εὐθὺς ἐξεμέσαι ἃ οὐκ ἔπεψας. Καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῇς, τοτ' ἴσθι, ὅτι ἦρξω τοῦ ἔργου. Ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ τὸν χόρτον ἐξεμέσαντα τοῖς ποίμεσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. Καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα.

Petrus Paulus Dobree, A.M. *Collegii SS. Trinitatis Socio. Cantab.* 1820."

7. Εἰ δὴ θεῖον ὁ νοῦς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ κατὰ τοῦτον βίος, θεῖος πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον. Χρὴ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἄνθρωπον ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἈΠΑΘΑΝΑΤΙΖΕΙΝ, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ. εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων. Aristot. Eth. Nicom. lib. x, vii, pp. 437, 8.

Quærentibus, quid exteras inter gentes eruditissimi de *Dawesio* senserint, responsum dare temporis ratione adhibita mihi proposueram; sed hoc labore frustra suscepto commode supersedeam. Apud nostrates *Musgravium, Tyrwhittum,* et *Porsonum* compellarem, quos gravissima *Valckenærii, Piersoni, Koenii,* et *Ruhnkenii,* firmarent testimonia; nisi in re non dubia testibus non necessariis uti viderer. Et tamen hic est *Dawesius,* quem vafer iste *Reiskius* præ se contemnit, sugillat, conculcat. Sed, oro, parumper attendas, ut ipsum ex suo narrantis ore audiamus: "De cetero," inquit, "intelligas et ex isto conatu" [*Miltoni vertendi*] "et ex ipso, quem lustrabimus, libro *Miscellaneorum Criticorum,* Autori natura ingenium ludimagistrale contigisse. Regnat in eo grammaticarum minutiarum immodicum studium, sæpe inutiliter collocata sedulitas, fastus immanis et intolerabilis, in ceteros passim desæviens maximi nominis viros, sed præcipue in *Richardum* et *Thomam Bentleios,* et *Jos. Barnesium,* vehemens in re minimi momenti commotio, novarumque opinionum, haud raro perquam improbabilium, saltem incertarum, denique usu carentium, affectatio et impotens jactatio [8]." Quisquamne hoc de *Dawesio* dictum credat? Ne quis catum istum censorem minus bona fide loquen-

8. Acta Lips. 1750. pp. 411, 12. "Hujus recensionis auctorem se professus est in Animadversionibus ad Aristoph. Plut. 886" [et in Præf. oppido luculentissima ad Animadversiones in Sophoclem]. *Burgessius.* Conf. quoque *Burmann* ad Aristophanem *Bergleri* p. 16.

tem deprehendat, "commodam sibi ex his dumetis erependi viam" excogitavit. Voces scilicet incertas tanquam tendiculas identidem injecit, et caute pudenterque laudes suas spargendo odium effugit. Veruntamen omnes aperte confitebuntur istum mira solertia rem administrasse, si perspectum haberent *R.* idcirco *Dawesio* sese perinfensum acerbumque præbuisse, ut *Misc. Crit.* spolia opima in suum usum tacite congereret: "nobis liberalis et ingenui hominis videtur, laudare per quos profecerit; impudentis et protervi, insultare iis, quos compilaverit:"—Sed antequam ulterius pergo, observes, velim, lector benigne, quas Dawesius idoneis rationibus confirmat emendationes, eas apud Reiskium plane inermes et nudas prodire.

Dawesii *Miscellanea Critica a* Reiskio *ad examen revocata in Actis Erudit. Jul.* 1750. *pp.* 411—420. Jo. Jacobi Reiske *animadversiones ad* Sophoclem. *Lipsiæ* 1753.	*Miscellanea Critica in sectiones quinque dispertita. Scripsit* Richardus Dawes, A. M. *Cantabrigiæ* 1745.

AD SOPHOCLEM.

Œd. Tyr. 1519. περιίδης. p. 23. [Vitio memoriæ actum egit *Reiskius*; quamvis exemplaris copiam haud ita pridem ab amico nactus in Actis Eruditorum opus illud aureum recensuerit: animus tamen inter scribendum a *Misc. Crit.* acerbius disjunctus hujus correctionis tactu quasi coloratur.]	ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ. p. 268 (492).

Reiskius.	Dawesius.
Ant. 610. κόπις. p. 27.	[Pro voce κόνις conjeceram equidem κόπις, *mucro*, vel *falx*; sed de hoc loco mecum reputanti mutatione nihil opus esse videtur. *Jortini* emendationem *Reiskio* tribuit *Valckenaerius* in Diatr. ad Eurip. p. 225.]

Jo. Jacobi Reiske *ad Euripidam et Aristophanem animadversiones*. Lipsiæ 1754. [Hoc tempore omnia *Reiskio* bene cedunt; occasione enim operis hujus denuo inspiciendi oblata vir doctus, "*qui omnem inventionis laudem primis auctoribus lubenter transcribere et a plagii invidia* se *longissime abesse et abhorrere*," nimis callide fatetur, *Dawesii* emendationes notulis suis non parca manu infercit.]

AD EURIPIDEM.

Herc. Fur. 207. τί σ' (id est σε) οἶδ' ἕδρασαν,—ad Eurip. p. 163.	Τι Σ ΟΙΔ εδρασαν——p. 343 (610).
313. ἥν τίς σ' ὑβρίζων p. 166.	Ην τις Σ υβριζων——p. 344 (612).
Electr. 1019. γειναίμην. p. 183.	ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ p. 346 (615).

AD ARISTOPHANEM.

Nub. 422. οὐδέν. Constructio est οὐδέν τι ἄλλο οὐ νομιεῖς θεόν. p. 191.	ΟΥΔΕΝ. p. 227 (416).
Ran. 920. ξύνεσι in vocativo. p. 193.	ΞΥΝΕΣΙ. p. 242 (446).
1335. ἱερόν. p. 194.	ἱερον p. 83 (137).
Acharn. 144. ἔγραφ' Ἀθην—	ἔγραφ, Ἀθήναιοί p. 254 (466).

Reiskius.	Dawesius.
scribebat (nempe *Sitalces*). p. 198.	
270. πολλῷ *multo jucundius est* — quam scilicet pugnæ et tumultus. p. 198.	Rescribe vero cum Scaligero Πολλῳ. p. 254 (467).
479. f. ἐκπορευτέα p. 199.	εκπορευτεα, p. 256 (471).
Vesp. 168. δρασείει. vid. Pac. 62. p. 201. " Elegans autem et certum est δρασείει"—Act. Erudit. supra nominata, p. 419.	ΔΡΑΣΕΙΕΙ. p. 263 (482).
264. ἂν ᾄδων Φρυνίχου. p. 202.	ΑΝ ΑΙΔΩΝ Φρυνιχου, p. 267 (486).
354. ἵεις *demittebas* ibid.	Ιεις p. 323 (582).
Av. 387. τῴ τε τρυβλίῳ p. 209. " Felix etiam illud inventum," Acta Erudit. ibid. p. 420.	τω τε τρυβλιω p. 296 (542).
660. μούσαις. vid. tamen vs. 738. p. 211.	μουσῃς p. 162 (298).
1157. πελεκώντων p. 212. et Acta Erud. ibid. p. 420.	ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ —— p. 301 (548).
1730. Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ.—	ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ * * *
1733. ξυνεκοίμισαν p. 213. " Præclare quoque emendat locum v. 1730. sic.—" Acta Erud. ibid.	ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ p. 306 (556).
Pac. 117. εἴ τι φιλεῖς p. 205. et Acta Erud. p. 419.	ΕΙ ΤΙ φιλεις p. 279 (511).
1284. ταῦτ' ᾆδε *hæc cane.* p. 208. " Acutum vidit"—Acta Erud.	Ταυτ ᾳδε, pp. 286, 7 (530).
1290. εἴης ibid.	ΕΙΗΣ p. 290 (533).
Eccles. 70. τὸν καλὸν p. 214.	ΤΟΝ καλον p. 307 (558).
153. locum hunc aliquando suspectum habebam, et pro μίαν conjiciebam βίαν. Ibid. Nempe *Reiskius* in Actis Erud. obser-	ΒΙΑΝ. p. 309 (560).

Reiskius.	Dawesius.
varat, "Novimus quibus id ipsum quoque dudum visum fuit. Sed incidebat tamen illis ille scrupulus, vocem βία non idem omnino atque δύναμις significare; et apud nullum scriptorem exstare phrasin κατά γε τὴν ἐμὴν δύναμιν."	
512. f. συμμίξασ' (id est συμμίξασα) p. 215.	ξυμμιξασ. p. 317 (569).
659. τὰς αἰκίας p. 216.	τας αικιας,—p. 318 (574).
949. τὴν εὐφρόνην ibid. et Acta Erudit.	Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ p. 319 (575).
Thesm. 502. ἵν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών. p. 218.	Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ p. 328 (589).
660. οἰχήσεται. p. 219.	ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. p. 329 (ibid.).
941. ὀλίγου ibid.	ΟΛΙΓΟΥ p. 331 (592).

Male quoque ab altero audiebat *Dawesius*, qui doctrinæ commodis plerumque invigilavit, et existimationem suam magni habuit. *D'Orvillius*, vir ceteroquin egregius, præter jus et fas Criticum nostrum insectabatur, emendationes ejus acervatim repudiabat, et in eum omni severitate animadvertebat. "Huic viro," inquit *Reiskius*, "quum aliquando meas quasdam in Sophoclem conjecturas judicatum exhiberem—memini, quam supercilioso fastidio eas abjecerit, quam acerba convitia mihi, appendici familiæ nempe, coram, et per literas, quas servo, ingesserit."—Hunc jure et merito reprehendit, illius famam temere et perinique maculavit *Charitonis Editor*. Sed hæc insequi vetat magnitudo *D'Orvillii* meritorum in literas, quæ videar convellere.

Mihi haud injuria lætandum esse video, quod occasio mihi oblata est, in qua de laudibus duorum virorum præstantium suopte ingenio quæsitis caste et integre dicendum est. Inimicitiis dudum silentio sepultis, Dawesius non conviciis, sed rationum momentis; verum non vincendi, sed inveniendi potius gratia cum Aristarcho Cantabrigiensi strenuam eo usque navat operam, ut quos viventes prava partium studia divorse abstraxerant, in litterarum communione tandem fiant concordes et artissimo fœdere consocientur. Nolo plura, ne imminuam gloriam illorum qui vigiliis suis et juventuti utilitatem, et nomini Britannorum honorem attulerunt.

ACHARNENSES.

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
146. Εν τοισι τοιχοις ΕΓΡΑΦ, Αθηναιοι καλοι p. 466.	*P.* 267. *l.* 12. Ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφεν, Ἀθηναῖοι καλοί. leg. ἔγραφ'. Suidas in καλοὶ habet ἔγραφον.
633. Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων ΑΙΤΙΟΣ ὑμιν ὁ ποιητης. 472.	*p.* 287. *l.* 1. φασὶ δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ἡμῖν ὁ ποιητής,—αἴτιος ὑμῖν—*Nimirum* φησὶν *reposuerat* Kusterus.

EQUITES.

435. Ως οὑτος ηδη ΚΑΙΚΙΑΣ p. 458.	*p.* 214. *l.* 3. Ὡς οὗτος ἤδη κακίας—Leg. Καικίας. Sch. stulte interpretatur Νότον· nam Cæsias a solstitio æstivo flat; Ἕλκων ἐφ' αὑτὸν ὡς ὁ Καικίας νέφη. Hinc autem Καικίας παρῳδεῖ poeta; *Salmasii* error arguitur, qui καϊκίας scribit τετρασυλλαβῶς in notis ad Solinum.

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
713. ΚΑΙΘ ΩΣΠΕΡ p. 459.	*p.* 229. *l.* 18. Καθώσπερ αἱ τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς. Leg. κᾇθ' ὥσπερ.
789. ——ΤΑΙΣ ΠΙΘΑΚΝΑΙΣΙΝ. p. 372.	*p.* 234. *l.* 7. Καὶ πῶς σὺ φιλεῖς ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναισιν, lege, ταῖς.

VESPÆ.

168. ——*μεγα τι* ΔΡΑΣΕΙΕΙ *κακον* p. 482.	*p.* 316. *l.* 11. Ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δράσειε κακόν. leg. δρασείει.
185. ΟΥΤΙΣ *συ*; *ποδαπος*;—p. 484.	*Ibid. l.* 28. Οὗτος σὺ ποδαπός. leg. Οὔτις σύ; ποδ.
271. *Αιδοντας αυτον* ΕΚΚΑΛΕΙΝ—ibid.	*p.* 320. *l.* 8. Ἄιδοντας αὐτὸν ἐκβαλεῖν, leg. ἐκκαλεῖν.
422. *Ξυσταλεις, ευτακτος, οργης και μενους* ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ. p. 600.	*p.* 325. *l.* 21. Ξυσταλεὶς εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος. Kusterus apud Suid. probab. πεπλησμένος. Sed recte ἐμπλήμενος ab ἔμπλημαι· sic et Hesychius in Ἔμπλημ.
389. *Ακουετ' ηδη της γραφης* ΕΓΡΑΨΑΤΟ p. 507.	*p.* 343. *l.* 41. Ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς ἧς ἐγράψατο—ἧς del.

NUBES.

411. Ω *της μεγαλης* ΕΠΙΘΥΜΗΣΑΣ ΣΟΦΙΑΣ *ανθρωπε* ΠΑΡ ΗΜΩΝ. p. 547.	*p.* 84. *l.* 12. Ὦ τῆς μεγάλης σοφίας[2] ἐπιθυμήσας[1] ἄνθρωπε παρ' ἡμῶν. 1. 2. *Laërtius*: recte. *Kuster.* ad *Bentleium* in Mus. Crit. N$_o$. VII. p. 416. Nub. "411. Cæsura caret: Ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμήσας. etc. Quare lege, transpositis tantum vocibus, ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας, ut recte apud *Laërtium* in Socrate, sect. 27." Ibid. p. 416.

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
	" recte ex *Laërtio* verborum ordinem permutas." Bentleius.
480. Ηδη πι τουτοις—. p. 141.	*p.* 87. *l.* 24. Ἤδ' ἤπὶ τούτοις—Ἤδη 'πὶ τ.
1031. Ειπερ τον ανδρ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ ΟΦΛΗΣΕΙΣ. p. 460.	*p.* 111. *l.* 16. Εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσῃς. leg. ὀφλήσεις.

PAX.

187. Ουτοι μα την γην ΕΣΘ ΟΠΩΣ ουκ αποθανει. p. 514.	*p.* 440. *l.* 20. Οὔτοι μὰ τὴν γῆν ἔσσεθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ, leg. ἔσθ' ὅπως Suidas v. *μιαροί.*
628. —ἣν εγω ΦΥΤΕΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ. p. 524.	*p.* 457. *l.* 11. Ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. vel leg. ἐξέκοψαν, ἣν φυτεύσας ἐξεθρεψάμην ἐγώ· vel, quod verius est, ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.
744. —σκωψας αυτου τας πληγας ΕΙΤ ΑΝΕΡΟΙΤΟ. p. 525.	*p.* 462. *l.* 11. Ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἐπανέροιτο. leg. ἐξαν. vel εἶτ' ἀν.
1119. ΠΑΙ, παιε, παιε τον Βακιν—p. 527.	*p.* 477. *l.* 1. Παῖε παῖε τὸν Βάκιν. leg. ὦ vel παῖ, π. π.
1283. του πολεμου κᾳτ ησθιον 1284. Ταυτ ᾳδε—p. 531.	*p.* 482. *l.* 40, 1. τοῦ πολέμου κατήσθιον. Ταυτὰ δέ. ταῦθ' ὡς ἤσθιον. leg. κᾆτ' ἤσθιον. leg. ταυτὶ δέ. Immo leg. ταῦτ' ᾆδε, τηὖθ'.
1332. Υμην, Υμεναι Υμην, Υμην Υμεναιε. p. 535.	*p.* 483. *l.* 44. Ὑμὴν ὑμέναι' Ὦ ὑμὴν ὑμέναι' ὦ. leg. ἰὼ vi. *Catullum.* sic p. 484. l. 3. 12. 16. 21.
1334. Ω τρισμακαρ, ὡς ΔΙΚΑΙΩΣ ταγαθα. p. 536.	*p.* 484. *l.* 1. Ὠ τρισμάκαρ ὡς δικαί | ως—Τἀγαθὰ—
1338. Αλλ' ᾳραμενοι φερωμεν Ο'Ι ΠΡΟΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙ Τον νυμφιον ωνδρες. Ibid.	*Ibid.* *l.* 9—11. Ἀλλ' ἀράμενοι φέρω | μεν,—οἱ ΠΡΟΣΤΕταγμένοι [οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες] Τὸν νυμφίον ὦνδρες. lege προτε—

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
1344. Ου πραγματ εχοντες, ΑΛΛΑ συκολογουντες. Ibid.	*Ibid. l.* 14, 15. Οὐ πράγματ' ἔχοντες 'Αλλὰ συκολογοῦντες. leg. ἀλ-λὰ συ—
1350. ΦΗΣΕΙΣ Γ'ΟΤΑΝ εσθιῃς. Ibid.	*Ibid. l.* 20. Φήσεις γοῦν ὅταν ἐσθίῃς, leg. φήσεις γ' ὅταν

AVES.

319. Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ εις εμε. p. 541.	*p.* 381. *l.* 8. "Ανδρε γὰρ λεπτολογιστὰ—λεπτὼ λογιστά—.
386. ἡμιν. pp. 356. 541.	*p.* 383. *l.* 23. 'Ημῖν leg. 'Ημίν.
394. ΚΑΤΟΡΥΓΗΣΟΜΕΣΘΑ ΠΟΥ ΓΗΣ; p. 537.	*Ibid. l.* 31. κατορυχθησόμεσθα. κατορυγησόμεσθα.
660. 'Αριστισον ευ την δ' ἡδυμελη συμφωνον αηδονα ΜΟΥΣΗΙΣ p. 294.	*p.* 394. *l.* 11. 'Αρίστησον. τὴν —'Αριστίσον εὖ τὴν—
1157. —ην δ' ὁ κτυπος Αυτων ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ. p. 548.	*p.* 413. *l.* 7. Αὐτῶν πελεκάντων l. πελεκώντων
1629. Ει ΤΟΙ δοκει σφῳν ταυτα, καμοι συνδοκει p. 554.	*p.* 428. *l.* 38. Εἴ τινι δοκεῖ σφῶϊν, ταῦτα κἀμοὶ συνδοκεῖ. leg. εἶ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κ. vi. p. 544.
1730. ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ, p. 556.	*p.* 431. *l.* 35. "ΗρΑ ποτ' ὀλυμπίΑ p. 432. sic leg. —ᾳ —ᾳ.
1733. Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ Τοιῳδ ὑμεναιῳ. Ibid.	*Ibid. l.* 38. ξυνεκόμισαν leg. ξυνεκοίμισαν.

THESMOPHORIAZUSÆ.

484. Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΕΙΝ, εκεινο δ ουν Δεινοτατον— aut Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΡΩΣ, εκεινο δ ουν, p. 585.	*p.* 523. *l.* 2. Ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πόλλ' ἐκεῖνο δ' οὖν forte δεινὰ πο.
501. Την νυχθ εωθεν ΣΚΟΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ,	*Ibid. l.* 19. Τὴν νύχθ' ἕωθεν σκορόδια μασώμεθα. leg. σκόροδα διαμ.
502. Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ ἀνηρ ἀπο του τειχους ΙΩΝ. p. 589.	*Ibid. l.* 20. "Ιν' ὀσφραινόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιών. leg. ὀσφρόμενος. p. 339. τοῦ del.

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
660. Καλως, όπως μη διαφυγων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. Ibid.	*p.* 526. *l. ult.* Καλῶς· ὅπως μὴ διαφυγὼν οἴχεται. leg. οἰχήσεται.

LYSISTRATA.

144. ——τας γαρ ειρανας ΜΕΛΕΙ. p. 599.	*p.* 544. *l.* 22. Ὅμως γέ μ' ἂν δεῖ. τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ. γε μὰν MS. fo. γα μὰν δεῖ τᾶς—. μέλει MS. recte.
488. Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων· απεκλεισατε ΤΟΙΣΙ ΜΟΧΛΟΙΣΙΝ. p. 376.	*p.* 552. *l.* 21. Ὅτι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε—Τοῖς μοχλοῖς· ἀπεκλείσατε μοχλοῖς MS. l. τοῖσι μοχλοῖσιν.
530. —και ταυτα καλυμμα ΦΟΡΟΥΣΗΙ. p. 126.	*p.* 553. *l.* 21. Σίγ' ὦ κατάρατε. πρ. σιωπῶ 'γώ; λυ. καὶ ταῦτα καλύμματα φέρε. MS. ΠΡΟΒ. Σοί γ, ὦ κ., σιωπῶ 'γὼ—φορούσῃ
1095. Ει σωφρονειτε ΘΑΙΜΑΤΙΑ ληψεσθ— p. 423.	*p.* 566. *l.* 6. Εἰ σωφρονεῖτε θοιμάτια λήψεσθ' leg. θαί—Suid. τὰ ἱ—
1169. Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου ΧΩΡΙΟΝ. p. 556.	*p.* 567. *l.* 35. Ἑτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντί τούτου τοῦ χωρίου. leg. χωρίον. τοῦ del.

RANÆ.

400. ΑΙΡΟΙ αν αυθις—p. 437.	*p.* 148. *l.* 2. Αἴροις ἂν αὖθις αὖγε παῖ τὰ στρώματα. αἴροι' ἂν MS. pp. 150. 154.
633. Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ τας ῥινας οξος εγχεων. p. 438.	*p.* 155. *l.* 13. Στρεβλῶν. ἐπί τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων. ἔτι δ' εἰς—ἔτι δ' ἐς.
854. Ουκ αν ΜΕΘΕΙΜΗΝ του θρονου. p. 439.	*p.* 163. *l.* 14. Οὐκ ἂν μεθείην τοῦ θρόνου. μεθείμην MS.
1138. Λεγετον, επιτον, ΑΝΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ. pp. 446, 7.	*p.* 173. *l.* 24. Λέγετον. ἔπιτον. ἀναδαίρετον. Leg. ἀναδάζεσθον.—Sed tertia syllaba brevis esse debet; leg. ἀναδιαίρετον.

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
1335. Λειμωνα Μουσων 'ΙΕΡΟΝ ΟΦΘΕΙΗΝ δρεπων. p. 137.	*p.* 180. *l.* 17. Λειμῶνα μουσῶν ἱερῶν ὀφθείην δρέπων. ἱερὸν MS.

ECCLESIAZUSÆ.

[155. Εν τοις καπηλειοισι λακκους εμποιειν υδατος—p. 559.]	[*p.* 488. *l.* antepen. 'Εν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν τοῖς.]
290. Ο θεσμοθετης, ΟΣ αν. p. 563.	*p.* 491. *l.* ult. 'Ο θεσμοθέτης ὡς ἂν—ὅς Fab.
291. Ηκη ΚΕΚΟΝΙΜΕΝΟΣ, ibid.	*p.* 492. *l.* 1. Ηκῃ κεκονισμένοις—κεκονιμενος.
292. Στεργων σκοροδαλμη· [ΜΗ ΔΩΣΕΙΝ ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ.] ibid.	*Ibid. l.* 2. Στέργων σκοροδάλμῃ [μὴ δώσειν τριώβολον.]
295. Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ p. 564.	*Ibid. l.* 5. Μηδὲν παραχορδιῇς—παραχορδιεῖς. *Sed conf.* Daw. *pp.* 363, 4.
384. Οσος ΟΥΔΕΠΩΠΟΤ ΗΛΘ αθροως εις την Πνυκα—p. 374.	*p.* 494. *l.* 4. 'Οσος οὐδέποτ' ἦλθεν ἀθρόως ἐς τὴν Πνύκα. Lege, ἦλθ' et οὐδεπώποτε.
512. Ουδεμιᾳ γαρ δεινοτερᾳ σου ξυμμιξασ οιδα γυναικι. p. 569.	*p.* 496. *l.* 4. a calce, Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξας οἶδα γυναικί. ξυμμίξασ' Ald. Suidas ξυμμίξασα.
948. προσελθε, και ζυνευνος μοι Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ οπως εσει. p. 575.	*p.* 506. *l.* 28, 9. Πρόσελθε καὶ ξύνευνός μοι Τὴν εὐφροσύνην ὅπως ἔσει. leg. εὐφρόνην—

PLUTUS.

90. ὁ δε μ ΕΠΟΙΗΣΕΝ p. 137.	*p.* 6. *l.* 11. ὁ δέ μ' ἐποίησε—ἐποίησεν.
256. Αλλ εστ επ αυτης της ακμης, ῃ δει παροντ αμυνειν. p. 355.	*p.* 14. *l.* 9. 'Αλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν. παρόντ'
306. Μιμησομαι παντας τροπους. p. 374.	*p.* 18. *l.* antepen. Μιμήσομαι πάντα τρόπον. πάντας τρόπους Ald.
707. Μετα ταυτα γ ευθυς	*p.* 37. *l.* 11. Μετὰ ταῦτά γ'

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ. p. 389.	*εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην. ἐνεκαλυψάμην.* In Mus. Crit. N°. vii, p. 422. " Corrigendum, ἐνεκαλυπτόμην; ut mox (714), Ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῄς." *Nimirum vitio memoriæ συνεκαλυπτόμην citaverat vir summus.*

Est in sequentibus ex exemplaris *Bentleiani* margine allatis quibus aliquatenus firme insistere possis: atque " ubi errat et audacior etiam est, docte errat et feliciter sæpe audet."

ACHARNENSES.

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
519. Κειπου σικυον ΙΔΟΙΕΝ η λαγῳδιον p. 472.	*p.* 282. *l.* 26. Κεἴπου σίκυον εἶδεν, ἢ λαγῴδιον. Κεἴπου γε: Suidas in σίκυον habet ἴδοιεν: fo. ἂν εἶδεν.

VESPÆ.

574. Δευτερον αν σου τουτι γραψομαι, την του πλουτου καταχηνην.—malim Δευτερον αν τουτο γραφωμαι γω, sive γραφωμαγω. Per me licebit, Δευτερον αν τουτι γραφομαγω—p. 504.	*p.* 330. *l.* 20. Δεύτερον ἂν σου τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνη; lego, Δεύτερον αὖ τουτὶ γράψω μοι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην. vide vers. 3.

NUBES.

422. ΑΛΛ ΕΤΙ δητ ου νομιεις ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλὴν ἅπερ ἡμεις, p. 416.	*p.* 85. *l.* 1. Ἄλλο τὶ δῆτ' οὐ νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς. Ἀλλὰ ed. vet., οὖν Ald.; εἶναι *suprascriptum* ἤδη *reliquit, et* leg. οὐδέν. *Olim tentaverat Vir summus,* ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς ἤδη—*quod postea delevit. Sed vide ad l.*

THESMOPHORIAZUSÆ.

Ricardus Dawesius. Ed. *Kuster.*	Ricardus Bentleius. Ed. *Basil.* 1547.
224. Η ΜΗΠΙΔΟΥΝΑΜΑΥΤΟΝ ωφελον ποτε p. 585.	*p.* 517. *l.* 9. Η μὴ διδόναι γ' αὐτὸν ὤφελόν ποτε. l. ἐμαυτόν.
497. ταυτ' ουδεπωποτ ΕΙΦ, ΟΡΑΙΣ, Ευριπιδης. p. 586.	*p.* 523. *l.* 15. Ταῦτ' οὐδεπώποτ' ἐφωρᾶτ' εὐριπίδης. leg. εἶφ', ορᾶτ', εὐρ.
Addere liceat	
Catullus Epithal. 192. *Uxor in thalamo* tibi est. p. 60.	*Uxor in thalamo* tibi est.
Terentian. Maur, " edit. *Sanctand.* 1584. pag. 16. l. 9."	
Addita styli levaret *siccioris tædium:* p. 2.	*Addita styli* levaret *siccioris tædium:*
Quater consentiunt p. 53. *Ricardus Dawesius*	*et Ricardus Bentleius.*
p. 98. *l.* 10. *Sunt hæc carmen* i tem *dabunt.* p. 55.	*Sunt hæc carmen* item *dabunt.*

Quascunque ipsa etiam Ravennas, cui primæ sine controversia deferentur, emendationes auctoritate sua tuetur, et *Dawesii* sollertiam perspicacem vindicat, brevi recensebo. Lectiones, in quibus vetus codex cum Dawesio conspirasse videtur, ut ex *Invernizii* silentio colligere licet, uncinis includendas curavi. Utrum reapse ex eo aliquid firmamenti his accesserit, id vero tacente editore neque negare nec præstare possum.

ACHARNENSES.

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
146. Εν τοισι τοιχοις ΕΓΡΑΦ, Αθηναιοι καλοι. p. 466.	[144. 'Εν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ· 'Αθηναῖοι καλοί.]
235. Ως εγω βαλλων εκεινον ουκ αν ΕΜΠΛΗΙΜΗΝ λιθοις. p. 601.	(236.) 'Ως ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
270. Πολλῳ γαρ ΕΣΘ ηδιον, ω φαλης, φαλης. p. 469.	(271.) Πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ὦ φαλῆς, φαλῆς.
489. Παρασχες, ειπουσ ἀττ αν αυτῃ σοι ΔΟΚΗΙ. p. 470, 1.	[494. Παράσχες, εἰποῦσ' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.]
519. ΚΕΙΠΟΥ σικυον ΙΔΟΙΕΝ η λαγῳδιον—p. 472.	(525.) κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγώδιον.
640. ΕΥΡΕΤΟ ΠΑΝ αν δια τας λιπαρας.—p. 477.	(647.) Εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς—
816. ΕΡΜΗ ΜΠΟΛΑΙΕ, ταν γυναικα ταν εμαν. p. 450.	[823. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμάν.]
1174. ΥΔωρ ὑδωρ εν ΧΥΤΡΙΔΙΩΙ θερμαινετε. p. 382.	(1190.) Ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε.

EQUITES.

159. Ω των ΑΘΗΝΩΝ ταγε των ευδαιμονων. p. 456.	[— Ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.]
713. ΚΑΙΘ ΩΣΠΕΡ αἱ τιτθαι γε σιτιζεις κακως. p. 459.	[724. Κᾆθ, ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς.]
886. ΑΛΛ ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ με θωπειαις—p. 460.	[900. Ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις·—]
1367. Ουδεις κατα σπουδας ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙ. p. 374.	[1381. Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται·]

VESPÆ.

168. Ανθρωπος ὀυτος μεγα τι ΔΡΑΣΕΙΕΙ κακον. p. 482.	(169.) Ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.
184. Τις ει ποτ ΩΝΘΡΩΠ ετεον; ΦΙ. Ουτις, νη Δια. p. 484.	[— Τίς εἶ ποτ', ὦ 'νθρωπ', ἐτεόν; ΦΙ. Οὖτις, νὴ Δία.]
185. ΒΔ. ΟΥΤΙΣ συ; ποδαπος; ΦΙ. Ιθακος απο Δρασιππιδου. Ib.	— ΒΔ. Οὗτις συ; ποδαπός; ΦΙ. Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.
269. ΗΓΕΙΤ ΑΝ ΑΙΔΩΝ Φρυνιχου, p. 486.	— ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου·
347. Τις αν ουν ειη; ζητειθ υμεις· ως ΠΑΝ ΑΝ εγωγε ποιοιμην. p. 477.	[367. Τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·]
357. Κουδεις μ ΕΦΥΛΑΤΤ αλλ εξην μοι. p. 160.	[377. Κοὐδεὶς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι]

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
358. Φευγειν αδεως· νυν δε ΞΥΝ ΟΠΛΟΙΣ. p. 372, 3.	[378. Φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις.]
422. Ξυσταλεις, ευτακτος, οργης και μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ. p. 600.	[443. Ξυσταλεὶς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος.]
889. Ακουετ ηδη της γραφης· ΕΓΡΑΨΑΤΟ. p. 507.	[929. 'Ακούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο.]

NUBES.

7. ΟΤ ουδε ΚΟΛΑΣΑΞΕΣΤΙ [vel ΚΟΛΑΣΑΙ ΞΕΣΤΙ] μοι τους οικετας. p. 497.	[— Ὅτι οὐδὲ κολάσαι ᾿ξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.]
42. Ητις με ΓΗΜΑΠΗΙΡΕ [vel ΓΗΜΑΙ ΠΗΙΡΕ] την σην μητερα. Ibid.	[— Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα.]
58. Δευρ ελθ ἱνα κλαης. ΔΙΑ ΤΙ ΔΗΤΑ κλαυσομαι; p. 154.	— Δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς. διατί δῆτα κλαύσομαι;
366. Ποιος Ζευς; ου μη ΛΗΡΗΣΕΙΣ—p. 411.	[— Ποῖος Ζεὺς δ'; οὐ μὴ ληρήσεις—.]
371. Νη τον Απολλω, ΤΟΥΤΟ γε τοι τῳ νυνι λογῳ ευ προσεφυσας. p. 415.	[— Νὴ τὸν 'Απόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.]
411. Ω της μεγαλης ΕΠΙΘΥΜΗΣΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ανθρωπε ΠΑΡ ΗΜΩΝ, p. 547.	— Ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
415. Μητε ῥιγων αχθει λιαν, μητ αριστᾳν επιθυμεις. p. 290.	— μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾷν ἐπιθυμεῖς.
505. Ου μη ΛΑΛΗΣΕΙΣ, αλλ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ εμοι. p. 412.	[— οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί.]
992. Μηδ εις ορχηστριδος ΕΙΣΑΙΤΤΕΙΝ, ἱνα μη προς ταυτα κεχηνως. p. 425.	(990.) μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς,
1031. Ειπερ τον ανδρ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ ΟΦΛΗΣΕΙΣ. p. 460.	(1025.) εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.
1350. Ως οὑτος, ει μη τῳ ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ; ουκ αν ην ουτως ακολαστος. p. 426.	(1337.) ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν οὕτως ἀκόλαστος.

PAX.

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
117. Εστι τι τωνδ ετυμως; ειπ, ω πατερ, ΕΙ ΤΙ φιλεις με. p. 511.	[118. ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.]
187. Ουτοι μα την γην ΕΣΘ ΟΠΩΣ ουκ αποθανει, p. 514.	(188.) οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποϑανεῖ,
600. Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον 'ΗΔΕ; τουθ ημας διδαξον.—p. 523.	[602. ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον "Ηδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον,]
698. Κερδους ἑκατι καν επι ῥιπος πλεοι. p. 290.	(700.) κερδους ἕκατι κᾂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
1283. Ειεν; εκορεσθεν του πολεμου, ΚΑΙΤ ΗΣΘΙΟΝ. p. 531.	1282. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.]
1290. Και γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ. p. 533.	(1289.) ἦ γὰρ ἐγὼ 'θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης.
1334. Ω τρισμακαρ, ως δικαι—ως ταγαθα νυν εχεις. p. 536.	(1330.) ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαί—ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
1351. φησεις γ ὁταν εσθιης οινον τε πιης πολυν' Ib.	(1350.) φήσεις γ' ὅταν ἐσθίῃς, οἶνόν τε πίῃς πολύν.

AVES.

48. Ειπου τοιαυτην ΕΙΔΕ πολιν ᾗ ΠΕΠΤΕΤΟ. p. 538.	— εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ᾗ 'πέπτετο.
163. Και δυναμιν, ἡ γενοιτ αν, ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ μοι. p. 403.	— Καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἄν, εἰ πίθοισθ' ἐμοί.
388. Τω τε τρυβλιω καϑιει. pp. 541, 2.	(387.) Τώ τε τρυβλίω καθίει·
394. ΚΑΤΟΡΥΓΗΣΟΜΕΣΘΑ που γης; p. 537.	[— κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;]
511. τουτι τοινυν γ ουκ ηδη 'γω· καὶ δητα μ ελαμβανε Θαυμα. p. 427.	[— τουτὶ τοίνυν οὐκ ᾔδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε Θαῦμα,]
660. Αριστισον ευ την δ' ἡδυμελη συμφωνον αηδονα μουσης, p. 294.	[659. ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσης.]
998. Υμιν, διέλειν τε κατα γυιας [vel γυας]. Προς των θεων p. 543.	(996.) ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας. Πρὸς τῶν θεῶν,

RICARDUS DAWESIUS.	CODEX RAVENNAS.
1103. ΟΣ αγαθ, ην κρινωσιν ἡμας πασιν αυτοις δωσομεν. p. 545.	— ὅσ' ἀγάθ', ἣν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
1156, 7. ——ην δ ὁ κτυπος Αυτων ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ, ὡσπερ εν ναυπηγιῳ. pp. 547, 8.	— ——ἦν δ' ὁ κτύπος Αὐτῶν πελεκώντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.]
1629. Ει ΤΟΙ δοκει σφῳν ταυτα, καμοι συνδοκει. p. 554.	(1637.) εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κᾀμοὶ συνδοκεῖ.
1730. ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ p. 556.	[1738. Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ.]
1733. Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ. Ibid.	(1741.) Μοῖραι ξυνεκοίμισαν.

THESMOPHORIAZUSÆ.

106. Μυρμηκος ατραπους, η τι ΔΙΑΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. p. 584.	[— μύρμηκος ἀτραποὺς, ἤ τί διαμινύρεται.]
501. Την νυχθ εωθεν ΣΚΟΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ, p. 589.	(500.) τὴν νύχθ', ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
660. Καλως, ὁπως μη διαφυγων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. Ibid.	[659. καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται.]

LYSISTRATA.

113. Εγω δε γ αν, καν ει με χρειη, τουγκυκλον. p. 598.	[— ἐγὼ δέ γ' ἂν, κᾂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον.]
143. Γυναικας ΕΣΘ ΥΠΝΩΝ ανευ ψωλας μονας· p. 589.	[— γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας.]
144. Ομως γα μαν δει— p. 599.	— ὅμως γα μὰν δεῖ—
197. Ομοσωμεν εις την κυλικα μη πιχειν ὑδωρ. Ibid.	— ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.
209. Λαζυσθε πασαι της κυλικος, ω Λαμπιτοι· p. 600.	— λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ.
530. —— και ταυτα καλυμμα φορουσῃ. p. 126.	— —— καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ.
1094. Ει σωφρονειτε ΘΑΙΜΑΤΙΑ ληψεσθ, οπως. p. 423.	[1096. εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ', ὅπως.]

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
1169. Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου ΧΩΡΙΟΝ. p. 558.	(1171.) ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
RANÆ.	
32. Εν τῳ μερει συ τον ονον ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ φερε. p. 437.	— ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράνος φέρε.
365. Η ΠΡΟΔΙΔΩΣΙΝ φρουριον η ναυς η ταποῥητ ἀποπεμπει. p. 569.	(364.) ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόῤῥητ' ἀποπέμπει.
440. ΑΙΡΟΙ αν αυθις αν γε, παι, τα στρωματα. p. 437.	— αἴροιο ἂν αὖθις, ὦ παῖ, τὰ στρώματα.
505. Φερε νυν εγω τα στρωματ ΑΙΡΩΜΑΙ ταδε. Ibid.	— φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.
528. Αλλ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ οισεις παλιν τα στρωματα. Ibid.	— ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα.
633. Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ τας ῥινας οξος εγχεων. p. 437.	(632.) στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων.
920. Ω ΞΥΝΕΣΙ, και μυκτηρες οσφραντηριοι. p. 446.	— καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι.
1266. Αλλ ω γαθ ετι και νυν ΑΠΟΔΟΥ πασῃ τεχνῃ. p. 448.	(1259.) ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ.
1267. Ληψει γαρ οβολου πανυ καλην ΤΕ καγαθην. p. 451.	(1260.) λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
1335. Λειμωνα Μουσων ἱερον οφθειην δρεπων. p. 137.	(1327.) λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.
ECCLESIAZUSÆ.	
290. Ο Θεσμοθετης, ΟΣ αν p. 563.	(292.) ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν
299. Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ. p. 564.	(302.) μηδὲν παραχορδιεῖς.
313. Καθηντο λαλουντες. Ibid.	(317.) καθῆντο λαλοῦντες.
384. Οσος ουδεπωποτ ηλθ αθροως εις την Πνυκα. p. 374.	[407. ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πύκνα.]
512. Ουδεμιᾳ γαρ δεινοτερᾳ σου ξυμμιξασ οιδα γυναικι. p. 569.	[540. οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.]
949. Την ΕΥΦΡΟΝΗΗΝ οπως εσει. p. 575.	[992. τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.]

PLUTUS.

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
256. Αλλ εστ επ αυτης της ακμης, ᾗ δει παροντ αμυνειν. p. 355.	[— ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν.]
306. Μιμησομαι παντας τροπους. p. 374.	— μιμήσομαι πάντας τρόπους·
392. Εχω· Συ Πλουτον; Ποιον; Αυτον τον θεον. p. 547.	— ἔχω· Συ Πλοῦτον; Ποῖον; Αὐτὸν τὸν θεόν.
449. Πόιοις οπλοισιν η δυναμει πεποιθοτε; p. 374.	[— ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;]
816. Οδ ιπνος γεγον ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος. p. 376.	— ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
860. Παλιν αυθις, ην μη ΑΛΙΠΩΣΙΝ αι δικαι. p. 391.	[— πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ 'λίπωσιν αἱ δίκαι;]
965. Φερε νυν εγω των ενδοθεν καλεσω τινα. p. 393.	— φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
1066. Οψει καταδηλα του προσωπου τα ῥακη. p. 291.	[— ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.]
1142. ΥΦΕΛΟΙ, εγω σε λανθανειν εποιουν αει. p. 401.	[1141. ὑφέλοι', ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.]

Aliis proculdubio quamplurimis in locis palmam tam Bentleio quam Dawesio præripuerat Ravennas; sed jampridem tibi, *Dawesi*, hunc honorem invidet bonus *Invernizius*. Suffulcit aut propemodum, aut aliquantulum Dawesio favet Codex præstantissimus ad

EQUITES.

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
789. και πως συ φιλεις, ὁς τουτον ὁρων οικουντ εν ταις πιθακναισιν. p. 372.	(802.) καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὁρῶν οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκναισι,

VESPAS.

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
55. Ολιγ ΑΤΘ υπειπων προτερον αυτοισιν ταδι. p. 550.	— ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί·

NUBES.

Ricardus Dawesius.	Codex Ravennas.
87. Ω παι πιθου. Τι ουν ΠΙΘΩΜΑΙ δητα σοι; p. 403.	— ὦ παῖ, πιθοῦ μοι. τ' οὖν πίθωμαι δῆτά σοι;

PACEM.

1119. ΠΑΙ, παιε, παιε τον Βακιν. p. 527.	(1118). ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.
1284. ΤΑΥΤ ΑΙΔΕ, ταυθ ως ησθιον ΚΕΚΟΡΕΣΜΕΝΟΙ. p. 531.	[1283. ταῦτ' ᾖδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.]

AVES.

164. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ; ΠΕΙ. Οτι ΠΙΘΗΣΘΕ; πρωτα μεν. p. 403.	— τί σοι πιθώμεσθ'; ΠΕΙ. ὅτι πίθοισθε; πρῶτα μέν.
319. Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ' εις εμε. p. 541.	— ἄνδρε γὰρ λεπτὼ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.
387. Ημιν· ὡστε την χυτραν τε. p. 541.	(386.) — ὥστε τὴν χύτραν.

THESMOPHORIAZUSAS.

497. Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ, ΟΡΑΙΣ, Ευριπιδης. p. 586.	(496) ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης·
942. ΟΛΙΓΟΥ μ αφειλετ αυτον οἱστιόῤαφος. p. 592.	(941) ὀλίγου μ' ἀφεῖλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος.

LYSISTRATAM.

679. Κωνκ [vel potius Κωνδ] ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντος. p. 602.	— οὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος.

PLUTUM B'.

166. Ο δε γναφευει γ' οδε γε πλυνει κωδια.	— ὁ δὲ κναφεύει γ' ὁ δέ γε πλύνει κώδια.
438. Αναξ Απολλον και θεοι ποι τις ΦΥΓΗΙ; p. 397.	— ἄναξ Ἄπολλον· ὦ θεοὶ, ποῖ τις φύγῃ;
707. Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ. p. 389.	— μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν ἐνεκαλυψάμην,

Nunc ad supellectilem meam, nimis fortasse exilem, in *Miscellanea Critica* devenio. Inprimis gratias, quas possum maximas, ago Reverendo admodum cultissimoque Viro mihi in hoc curriculo præeunte, qui doctrinam puro quodam et candido dicendi genere conjunxit. Multa seu minuta, seu recondita et perutilia stylo perspicuo, simplici, nitido evolvit *. Sed HEMSTERHUSII rationem Originum Græcarum, quibus redundant viri doctissimi notæ, et quasi extra ripas diffluunt, prætereundam omnino mihi duxi. Ab illius placitis in hac re summa cum reverentia abscedo. Si mihi loqui liceat, NOMEN (utrum *substantivum*, an *adjectivum*, ut aiunt, nil mea refert,) ut alii, esse *radicem* dixerim, unde densa illa orationis silva succrevit, et cui succinne satis læta illa propaginum soboles revocari possunt †. Cogitanti sane cuivis, quam fecunda sit nominum materies, suboriatur suspicio *voces sensusque* illo

* "THOMAS BURGESSIUS," quem honoris caussa nominatum volo, "vir etiam apud exteras gentes eruditionis laude insignis, nunc episcopus Menevensis" (hodie Sarisburiensis) "dignissimus." *Routh. ad Reliq. SS. Vol.* I. *pp.* 139, 40. Non possum non recordari qua modestia suam editionem viris eruditis judicandam proposuerit: "Fortasse vero nonnunquam incaute nimis et festinanter, ut juvenis, a viris longe doctioribus dissentio: quibus hæc Antilochi verba me excusent velim [Il. ψ, 587.], Ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γάρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων. Οἶσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι· Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις."

† "Si grammaticos audis, κόπος a κόπτω· ita quidem τύπος a τύπτω. Imo vero, quod pace eorum dictum sit, κόπος est radix sive thema, ut τόπος, ψόφος, δόλος, φόνος, δνόφος, κόρος, πόθος, μόγος, κλόνος, λόφος, θόλος, λόχος, et alia multa." *R. B. Bernardo*, p. 159. Conf. *Valck.* ad Ammon. p. 211. et ad Ph. 397. et *Porsonum in Censur. Crit.* (*June*, 1797. *pp.* 174, 5.).

solo, si minus ambitiose, nude saltim ac probe *notare* potuisse crescens hominum genus. Hæc sermonis primordia ipsis mundi incunabulis æqualis humani generis genitori divinitus πρωτοπλάστῳ fuere divinitus infusa: vide *Gen.* II. 19, 20. *Est quadam prodire tenus:* Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτερῶς, κρατείτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δ' οὐκ ἐνοχλείτω·—Nunquam hanc mihi fidem extorqueri sinam. Si quis litterarum supra hominem perspicax vigore mentis cuncta penetrantis per ómnes loquendi formas permeare, et verba ad ultimam sui generis speciem redigere posset, ILLUM firmamenta cujusque sermonis in primævam, ut vocant, linguam resolvere potuisse mihi saltim probabile fit. *Verum haut facile est te venire illo, ubi sita est sapientia; Spissum est iter, apisci haut possis nisi cum magna miseria*[10]. Danais consonantes severæ limæ labore adeo corradere solenne fuit, quo nativam quandam dulcedinem suis vocabulis concilient, ut Attica loquela quibusdam tanquam ΑΥΤΟΧΘΩΝ videatur. Hoc posito, quicunque origines ex profundissimo dialectorum sinu

10. Quam lubrica via insistant ii qui talia aggrediuntur, optime explicuit limati judicii vir, loco Anglice scripto de cautione illis adhibenda qui rerum naturalium proprietates experiundo rimari tentant: *This, indeed, is the* Fatal Point, *about which so many of the greatest* Wits *of all Ages have miscarried; and commonly, the greater the Wit, the more has been* the danger: *so many wary steps ought to be trodden in this uncertain path: such a multitude of pleasing* Errors, *false* Lights, *disguised* Lies, *deceitful* Fancies, *must be escap'd; so much care must be taken, to get into the right way at first: so much, to continue in it; and at last, the greatest caution still remaining to be us'd; lest when the treasure is in our view, we undo all, by catching at it too soon, with too greedy and rash a hand.* Sprat's Hist. of the R. S. pp. 100, 1.

eruere atque in lucem retrahere nititur, illi metuo ut desint subsidia, quæ ex intimo augurandi artificio nunquam depromet.

Huic alteri editioni *Sanctamandi* observationes in Comicum debeo, et iis quasdam *Matthæi Raperi* exemplari suppeditatas non prorsus temere interposui. Ex eodem fonte TYRWHITTI tam humanitate animi quam comitate morum nemini secundi, necnon exquisita et singulari eruditione inter suæ ætatis ingenuos facile principis, schediasma ad Dawesium hausi. Alias etiam schedas meis usibus humaniter concessit *Thomas Tyrwhittus*, illius propinquus, cui idcirco pro hoc munere debitas ago agamque gratias. Quod dedicationem huic Viro ab amico suo præfixam servandam curaverim, totum hoc, lector benigne, peto atque efflagito, ut observantiæ benevolentiæque potius, quam inanis gloriæ aucupio, acceptum referre velis. Merces quoque pretiosas BENTLEII, qui summum Critices principatum tenet, in meis adnotatiunculis non raro reperies. PORSONUS etiam, qui Bentleio unico fasces submittit, *Dawesio* suo opem auxiliumque contulit; additamenta ex exemplari, quod mihi benevole donavit, descripta suis locis adjeci: accedunt et ejusdem alia, quasi præsidium et ornamentum *Dawesio*, quorum inspectio humanitate viri amicissimi mihi cedebat: Juveniles plerumque notæ, veruntamen PORSONI juvenis, quas extuderat, dum accrescebat potius quam adhuc adoleverat linguæ notitia.

At Vir ille amicissimus, cujus nomen cunctis pietatis officiis prosequor, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον, ad plures decessit. DOBRÆO majora indies et magis ardua meditanti acerba fati vis intercessit. Vidimus

hunc in Græci Professoris Cathedram evectum; sed vidimus tantum; Ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν Σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχοῖ, Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. Quicquid sit, Numinis ter Optumi Maxumi decretis animo demisso obtemperemus. Professor ὁ μακαρίτης doctrinæ divitiis, ingenii acumine, pervicacissima in quærendo constantia, recta judicii trutina conspicuus; in scriptis quæ in dias luminis oras prodierunt, "ubivis integerrima fides et probitas, tum factorum veritate, tum dictorum simplicitate elucent." Hic germanus *Porsoni* alumnus, literarum in Academia nostra decus, et literatorum amor, palam exemplo, privatim consiliis culturam sanam promovebat, et publicis literarum commodis liberaliter opitulabatur.—Mortem lentis passibus appropinquantem Christiana fide communitus haud formidavit: quamvis e caduco hoc deversorio evolans ad divinum animorum concilium discessit, qui *immortali ævo summa cum pace fruuntur;* non tamen hoc domicilium omnino omnis deseruit; quicquid ex illo amavimus, quicquid mirati sumus, manet, mansurumque est in pectoribus amicorum, in fama rerum: et ejus amicitiæ, quam sancte et constanter excoluimus, recordatio mihi jucundissima erit, *dum memor ipse mei, dum spiritus hos reget artus. Elmsleius* quoque sermonis Attici arbiter elegantissimus sui triste nobis desiderium reliquit; tamen nolim dolorem, qui infixus animo hæret, virtutibus ejus commemorandis renovare. Gratiæ quoque *Gaisfordio* maximæ referantur, omnibus in confesso est, qui præ ardentissimo Græcas literas promovendi studio Platonis Codicem Clarkio-Bodleianum exactissime contulit, et omnia etiam minutissima quæque

adnotavit. Si eruditissimo et humanissimo Viro, *J. Fr. Boissonadio*, tot tantisque negotiis distento, liceat, ut operam suam in venerandæ antiquitatis membranis Parisiensibus regiis " 1807 (olim 94 et 2087)" extra notatis navaret, et variantium lectionum congeriem eadem cura præstitam exinde depromeret, cum bonis omnibus summam inibit gratiam. Videntur hi Codices, quantum conjectura assequi possum, ex uno eodemque fonte derivati atque descripti; ac si Dialogi, Hippias uterque, Io, et Menexenus aut sub finem Clarkio-Bodleiani, aut initio Codicis Parisiensis superfuissent, corpus oppido quam pretiosum lectionum Platonicarum conficeretur.

Quod ad reculas meas attinet, paucis expediam. Scribebam non docendi studio, sed promissi reus factus, quod demum, utcunque potui, sedulo præstiti. Multis et magnis curis distento animus concidebat, torpebat manus: illa bonæ mentis soror, et sæpius contubernalis cogitata perficiendi consilium disjecit, inquam? an potius disperdidit: neque enim occupata opera, nec impedito animo res tanta suscipi potest. Nihilominus hortatoribus amicis nescio quomodo animus sese erigens telam, quam exorsus est, pertexere sustinuit. Initium a quinta sectione, utpote ad Atticarum venerum salubritatem perutili, jampridem feceram; et mea proinde quantulacunque ad typographi usum exscripseram. Sed cum aliis excusis ista quærerem, nusquam apparuere. Quam jacturam, mihi scilicet, non reipublicæ litterariæ, factam, nulla diligentia, quamvis summam adhibuerim, reparare potueram. Opposuit materiem fortuito potius conquisitam quam scite et affabre elaboratam festinata opera. " Quare, Lector benigne,

laboris mei, velim, faveas voto, indulgeas audaciæ." Illa vero ipsa operis denuo incepti lentitudine fiebat ut multa corrigerem, plura in melius digererem, et rei bene gerendæ succresceret uberior seges. Non gravatus essem quamplurima rescribere, et denuo cusa in ordinem magis lucidum redigere, si tempus mihi aut a pueritiæ disciplina aut ab aliis negotiis vacasset.

Reliquum unum illud est, quod plurimum me *Museo Britannico Præfecti*, et *Collegii S. S. et Indiv. Trinitatis* apud Cantabrigienses propensæ hac in re voluntati debere profitear. *Sociis Collegii Jesu* ibidem, propter summam animi benignitatem, vota facere nullo unquam tempore desistam: et beneficentiam "Virorum doctissimorum atque humanissimorum, quibus Typographei nostri cura demandata est," jucunda et grata recordatione, dum vivam, complectar. Quinetiam pronum animum Reverendi et perdocti viri, *Edvardi Moises*, qui munus a Dawesio olim susceptum hodierno die tam honeste exsequitur feliciterque gubernat, gratus et memor agnosco. Est et alter, egregius sane vir, qui nostra vota pro suo in Dawesium studio humaniter promovit, et cujus laudes sua modestia opprimit.

Dabam m. Nov. MDCCCXVII.; *Wymondami* retractabam m. Maii MDCCCXXVII.

* Paginas editionis primæ in margine retinui, et fidelissime expressi; et in iis citandis vocula *infra* designatis, eadem editione usus sum. Quotiescunque Appendicem in notis respicio, lectorem rogatum volo ut paginas ad hanc editionem refingat.

CODICUM ARISTOPHANIS INDEX, QUOS AD DAWESIUM ADHIBUI.

A. MS. Arundelianus penes Regiam Societatem.

Barocc. 127. omnium vetustissimus; Ranæ a Bentleio, deinde totus a Porsono collatus; "incipit a versu 560. Pluti et desinit in versu 1340. Ranarum."

43. "Huic MSto, qui recentioris manus est, nec tam multa habet scholia, desunt in Pluto versus a 125. ad v. 348. et in Nubibus a 380. ad 545." Hos ambo ad loca a Dawesio tentata contulit *Burgessius*.

C. MS. Bibliothecæ Publicæ Cantabrigiensis, extra notatus Nn. 3. 3. Plutum et Nubes complectitur.

D, E. Duo exempla Pluti, Nubium, et Ranarum in eodem volumine notato Nn. 3. 15. ibidem.

F. MS. signatus Nn. 3. 16. Plutum et Nubes continet; ibidem.

H. MS. Harleianus 5725. in Museo Britannico Plutum et Nubes continet.

I. MS. Harleianus 5664, 6. ibidem. Tres priores fabulas habet; in locis quam plurimis cum Barocc. 127. consentit, atque ab eo describi videtur; hanc conjecturam nuper firmavit vir amicissimus, quem vide ad *R. P.* emendationes in Aristophanem.

T. MS. Harleianus 6307. Tres priores fabulas continet. Brevi prodibit horum MSS. uberior descriptio.

MISCELLANEA
CRITICA

IN

SECTIONES QUINQUE

DISPERTITA.

SCRIPSIT

RICHARDUS DAWES, A.M.

COLL. EMMAN. APUD CANTABRIGIENSES
NON ITA PRIDEM SOCIUS; HODIE LUDO
LITERARIO ET GERONTOCOMIO APUD
NOVOCASTRENSES PRÆFECTUS.

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. BENTHAM.
VENEUNT APUD GUL. THURLBOURN CANTAB.
ET JOHAN. BEECROFT LOND.

MDCCXLV.

LECTORI

S.

At quo tuam hodie nescio quam, si diis placet, farraginem? Aliud scilicet dudum fecisti ut a te expectaremus. *Miltoni Græca metaphrasis* cœpit institui [1]; cur *Miscellanea* tandem *Critica* exeunt? Profecto tibi non sat commode temporibus hæc sunt devisa. *At noli quæso, o bone, plus nimio sævire. Olim quidem, absoluta* Paradisi Amissi *libri primi versione, eruditorum genti rem haud ingratam præstaturus mihi videbar, si illud operis incepti specimen publici juris fecissem. Verum enimvero*

Ου ταυτον ειδος εστι νυν των πραγματων [2].

Metaphrasin utique pro ea qua tunc temporis pollebam Græci sermonis peritia conscriptam, hodie cum jam egomet mea vineta [3] cædere valeam, solœcismis scatere comperi. Quod infortunium in cæteros itidem quosque, qui a sæculis recentioribus Græce scribere tentarunt, cadere dicendum est. Cujus rei, ut a meis erroribus initium faciam, insigni exemplo esse poterit ipsum illud quod olim exhibui versionis specimen:

1. Vide Appendicem, pp. 623—627., et *Hor.* A. P. 21.

2. *Eur.* Ion. 597. εἶδος φαίνεται τῶν editiones; vide *Stanl.* ad Æschyl. Agam. 1378.; nimirum ad saniorem mentem rediit, et Fabulas Attico lepore conditas legere quam ex Anglicis bonis Græcas non bonas facere maluit *Dawesius*. Conf. *Porsoni* Opusc. p. 53., et Pr. xli. xlii.

3. *Hor.* Epist. II, i, 220.

DAWESIUS

ii

——— *Ζησοιτε τρισολβιοι αγροι
Χαρματοοικητοι· φοβεραι [4] δ επιχαιρετ ερημοι,
Κοσμος ὑποχθονιος τε· συ δ ᾳδης ευρυβαθιστος
Ηγεμον ενδεξαιο [5] νεηλυδα, τον γε νοημα
Ου τοπῳ ουδε χρονῳ μετακινητον φορεοντα.
Αυτοτοπος [6] νοος εστι, και αυτοφυεσσ αρετῃσιν
Ουρανον αν περιοιδε μεταλλαξαι τε και ᾳδην.
Αυτοτατος δ αρ εων τιπτ αν μελετῳμι τοποιο,
Τῳ μονον ουκ ισος τον ὑπερμεγαλυνε κεραυνος ;
Αλλ ὡδε προεθηκεν ελευθεριης απολαυσειν
Αφθονος, αλλ ενθενδ Υψιζυγος ουποτ απειργει·
Ωδε μεν ἡσυχιοι βασιλευσομεν, αυταρ εγωγε
Ενδοξον καν ᾳδῃ οϊομαι εμβασιλευειν·
Μαλλον αν ᾳδοτυραννος η ουρανοδουλος εσοιμην [7].

Primo utique quo verbum ζησοιτε [8] *hic donatur usus*

4. Φοβερώτατον δ' ἐρημία Xenoph. Anab. II. 154. ed. Cant.

5. Soph. Aj. 395—Ἔρεβος ὦ φαεννότατον ὡς ἐμοὶ, Ἕλεσθ', ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα, Ἕλεσθέ μ'.

6. Hor. Carm. II, xvi, 19, 20. Epist. I, xiv, 13. Cic. in Catil. I, xxi. Sallust. Jugurth. I, ii, 3.

7. Eur. Ph. 514. Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς, Καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε, Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα. Troad. 1177. τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Longe aliter Achilles Odyss. Λ. 488. Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισι Fανάσσειν.

8. ζήσοιτε. Hujus futuri activa forma non comparet. Soph. Ph. 1453. χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ, 1464. χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον—ἀλλὰ χαίρετ', ὦ πόλις, Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως Eur. Hipp. 1097. *Monk.* &c. "Babrii Fab. CXLIX. 5. Χ' ἡ μεν χελιδων φησι, φιλτατη, ζωοις· Exemplum certe desidero, in quo ζωοις (in hoc scilicet orationis genere) pro formula salutandi usurpetur. Verisimilius igitur arbitror Babrium scripsisse, φιλτατη, ΧΑΙΡΟΙΣ, et syllabam priorem του ζωοις ex ver-

Græci sermonis ingenio adversatur. Neque enim LECT.
futurum istius formæ, quod tamen ante me nemo quod sciam observavit, optanti unquam tribuitur[9]. *Sed neque istius familiæ quidquam apud scriptores Græcos* valedicendi *notionem sortitur. Quod autem dixerit poeta Romanus,* vivite sylvæ[10]; *nihili plane est. Deinde, voculam* αν *cum verbo* περιοιδε *conjungi vetat Græcorum scriptorum consuetudo. Nec vero eam ad infinitum* μεταλλαξαι *nisi sensu prorsus alieno rettuleris. Tertio, verbum* αυτοτατος *utpote ab Aristophane*[11] *licentia comica confictum hujusmodi*
Poematis metaphrasi parum convenit. Quod autem iii
adhuc gravius est, quæ ei ab Aristophane notio tribuitur ab hujus orationis indole plus nimio abhorret: aliud utique est cui æquipollet Plautinum ipsissimus, *aliud quod in hunc locum cadit,* idem. *Atque hunc quidem sensum ne ipsi quidem Comico nisi articuli ope forma superlativa donare licuisset. Nempe qua ratione ab* αυτος ipse *confingitur* αυτοτατος ipsissimus, *eadem plane ab* ὁ αυτος idem[12] *confieri oporteret* ὁ αυτοτατος, *si ita vis,* maxime-idem. *Quarto, vitiosa est loquendi ratio* τιπτ αυ μελετῳμι. *Oportet vero* τιπτ αν. *Qua de re vide pag.* 207 (387). *Quinto, futurum* απολαυσειν *nullum est: neque enim nisi forma*

su præcedenti irrepsisse, errore librariis familiarissimo." Tyrwhitt. p. 37. Meminisse libet Plutarch. Vit. Alexandri p. 701. D. E. ἐκαλεῖτο δὲ Σφίνης· ἐπεὶ δὲ κατ' Ἰνδικὴν γλῶτταν τῷ ΚΑΛ'Ε προσαγορεύων ἀντὶ τοῦ ΧΑ'ΙΡΕΙΝ τοὺς ἐντυγχανόντας ἠσπάζετο, Καλανὸς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὠνομάσθη.

9. Vide infra p. 168.

10. Virg. Æn. iii, 493.

11. Plut. 83, Χρ. ἐκεῖνος αὐτός; Πλ. αὐτότατος. Conf. *Kusterum* apud *R. P.* ad l.

12. Vide infra ad pp. 221. 658.

DAWESIUS *media dicitur* απολαυσεσθαι; *quanquam aoristus tamen activus* απελαυσα *passim reperiatur, medius vero* απελαυσαμην *nusquam extet.*

Aristoph. Av. 177.

ΑΠΟΛΑΥΣΟΜΑΙ τι[18] γ ει διαστραφησομαι.

18. "*Vulgo deest τί, quod conjecit supplendum Kusterus; idem tamen hujus conjecturæ laudem imminuit, alia subjungenda, in quam se propensiorem significavit, γὰρ scilicet pro γ', cum illud τί clare exhibet editio Aldina.*" Ricardus Porsonus ad *R. D.* "et ita ex Veneta edidit Berglerus." Idem apud *P. P. Dobræum*. Equit. 175. Εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι. Istud γε etiam haud exiguo ad sensum discrimine, ad numeros maximo; Atticis enim non licuit γε post jusjurandum continuo ponere, nullo alio vocabulo interjecto: Eccles. 735. Νὴ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον, ut crebro cum amicos, tum lectores monuit *R. P.*; conf. *Censur. Crit.* (*March*, 1805. p. 234.), ad Hec. 399. Ph. 1638. Advers. p. 33. I. 'ΑΠΟΛΑΥΣΟΜΑΙ· 'Απολαύσομαι κάλλιον ἢ ἀπολαύσω, inquit Thomas Magister *Vascosanii*; Plato Phædr. p. 234. *A.* ἀπολαύσονται. Xenoph. Mem. II. ii. 4. ἐπεὶ τούτου γε τῶν ἀπολυσόντων μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ, μεστὰ δὲ οἰκήματα. ἀπολαυόντων correxit nescio quis in margine exemplaris Herodoti Larcheriani Vol. II. p. 446. ab amico obiter inspecti; sed vide Addend. ad p. 140. col. 1. l. 18. Isocratis Ep. ad Jasonis filios p. 603. l. penult. καὶ τούτων ἀπολαύσεσθαι προσδοκῶσι. Demosth. de Contribut. p. 171, 23. ἀπολαύσειν *Reiskius*; sed vulgata ἀπολαύων retinenda. Eur. Iph. T. 526. 'Απέλαυσα. sed in Aristoph. Av. 1358. ἀπελαυσάμην e Reiskio tacite edidit Brunckius; ἀπέλαυσα γὰρ, νὴ τὸν Δί',—editiones veteres; ἀπέλαυσα γὰρ ἄν, νὴ τὸν Δί', cod. RAV., lege igitur, ἀπέλαυσά γ' ἄν, νὴ τὸν Δί',—Demosth. adv. Olympiodor. p. 1279. *Bekker*. καὶ τῆς κοινωνίας· τῆς πρὸς τοῦτον ταῦτ' ἐγὼ ἀπέλαυσα. Inscriptio juxta Sphingem Ægyptiacam reperta l. 9, 10. ΑΠΕΛΑΥ-CΕ Aristoph. Plut. 1233. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι — conf. *P. P. D.* Addend. p. (122). Thucyd. II, 53. ἀπολαῦσαι. Aristophon in Pythagorista apud Athen. VI, p. 238. C. ἀπολαύσαι θύμων λαχάνων τε. II. 'ΑΙΣΟΜΑΙ· Aris-

toph. Vesp. 1231. ἕτερον ᾄσομαι. 1244. κᾆτ' ᾄσεται. sed vide infra ad pp. 534, 5. *Valck.* ad Ph. 1651. *Markl.* ad Suppl. 932 (942. Ox.), qui in altera editione se spreti Dawesiani decreti pœnas dedisse callide dissimulat. Pind. Ol. XIII, 1—Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων Οἶκον, ἅμερον ἀστοῖς, Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Lege, θεράπαιναν, "Αισομαι τὰν ὀ. Κ.,—et vide Athen. XIII. p. 574. F. Pac. 1279. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; Plato de Legg. VIII. p. 829. D. μηδέ τινα τολμᾶν ᾄδειν ἀδόκιμον μοῦσαν, μὴ κρινάντων τῶν νομοφυλάκων, μηδ' ἂν ἡδίων ᾖ τῶν Θαμύρου τε καὶ 'Ορφείων ὕμνων. Pac. 1303. ὅσ' ᾖσας. Nub. 1375. 'Ο δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν'—Pac. 1296. ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι. Eq. 405. ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον. Av. 489. ὁπόταν νόμον ὄρθριον ᾄσῃ. 408. Βακχέβακχον ᾆσαι. III. 'ΑΚΟΥΣΟΜΑΙ· *G. Lecapenus* p. 56. 'Ακούσομαι δεῖ γράφειν τὸν μέλλοντα κατ' 'Αττικοὺς, καὶ οὐκ ἀκούσω, [ὥσπερ δὴ καὶ θρύψομαι, καὶ ἀποκρύψομαι, οὐ μὴν δὲ θρύψω καὶ ἀποκρύψω.] "—Ακούσομαι· ἀκούσεσθαι quorumvis erant Græcorum in usu; futurum activum ἀκούσω· ἀκούσειν· veteribus erat inusitatum." *Valck.* in Phalaridea, XXII.; conf. *R. P.* Advers. p. 130. (Opusc. p. 33.) *Archilochus* Herodiani a *Porsono* in PRÆF. citatus, Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεώφιλε δ' ἄκουε. Sic Codices Havniensis et Marcianus; Λεώφιλος δ' ἀκούει. Parisienses uterque; Λεωφίλου δ' ἀκούεται *Porsonus*; Λ. ἀκούσεται *Elmsleius*. Conf. Æschyl. Septheb. 196. Pers. 712. Eum. 306. 626. Eur. Heracl. 999. Aristoph. Equit. 456. Aristoph. Ach. 321. Δικ. Οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἐτεὸν, ὦ 'χαρνηΐδαι. *Tyrwhitt.* Conj. p. 42. Thesm. 1178 (1167). scribendum ἀκούσῃτ' *Elmsl.* in Addend. ad Ach. 295. Vide *Hotib.* ad l., et *Reisig.* Conject. p. 210. Lex. Sangerm. p. 372, 14. 'Ακουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη· 'Ακούσεσθαι δὲ 'Αριστοφάνης. " Sed ibid. p. 369, 13. 'Ακουσείων: ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Unde forsan legendum 'Ακουσείειν." DOBRÆUS in Addend. ad Thesm. l. c. Nihil verius. [Hippocratis "ΟΡΚΟΣ, "Α δὲ ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἴδω, ἢ ἀκούσω—ακ. formæ subjunctivæ.] Thucyd. I, 140. ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσοντες. sed ὑπακούσαντες Codices. et ibid. 143. ὑπακούσεσθε. Demosth. adv. Aristogit. p. 493. *Lambin.* = p. 795, 15, 16. *Reisk.* εἰ τοίνυν ἀκούσετε [καὶ *Bekker.*] τὰς βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιϊὼν καθ' ὑμῶν ἔλεγεν, ἔτι μᾶλλον ἂν αὐτὸν μισήσαιτε, καὶ δικαίως. ἀκούσαιτε

DAW-ESIUS *Plut*. 236.

Αγαθον γαρ ΑΠΕΛΑΥΣ ουδεν αυτου πωποτε·

———

Similiter a verbis ᾳδω, ακουω, ***usurpantur*** ᾳσομαι, ακουσομαι; ῃσα, ηκουσα. ***At*** ᾳσω, ακουσω ***non sunt nisi aoristi subjunctivi;*** ῃσαμην ***autem et*** ηκουσαμην ***plane nihili. Eandem et alia analogiam haud pauca sequuntur. Nec vero futurum verbo*** προεθηκεν ***commode subjungi potest. Sexto, præsenti*** απειργει ***usus hic tribuitur neutiquam defendendus. Neque enim Homerici illius in Notis laudati,***

iv 14 *Η ρ αυτις πολεμος τε κακος και φυλοπις αινη

Reiskius, et e Codice Antverp. *Bekker*. Leptin. p. 113. *F. A. Wolf.* = p. 557. *Bekker*. *οὔτ' ἐνεχθεὶς αὐτοῖς ἄλλος οὐδεὶς ἀντιδοῦναι· οἷς οὐκ ἀκουστέον, ἂν ἐναντία τόλμᾳ λέγειν.* Lege, 'ΩΣ *οὐκ ἀκ.* Aj. 1141. *σὺ δ' ἀντάκουσον* probabiliter suggessit doctissimus Aristotelei libri interpres p. 201. Æschyl. Eum. 198. *"Αναξ "Απολλον, ἀντάκουσον ἐν μέρει·* vide Œd. Tyr. 544. Eur. Suppl. 569. Sed medelam expectat Æschyl. Agam. 1406. *καὶ τήνδ' ἀκούσεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν·* Nub. 1005. repone ex MS. Brunckii *ἀποθρέξει.*

14. 'Η ῥ' *αὖτις*—Hoc interrogative efferendum, *nunquid rursus erit bellum, an turpiter pacem statuet?* non ut vulgo, *aut bellum erit aut pax.* 'Η ῥὰ *num, nunquid,* ut mox v. 93. 'Η ῥά νύ μοί τι πίθοιο, Ricardus Bentleius. Qui lectionem edd. non odit, amet perdite vaticinium illud ridiculum Tiresiæ, (Hor. Serm. ii, v, 59.) *O Laërtide, quicquid dicam, aut erit, aut non: Divinare etenim magnus mihi donat Apollo.*—Ubi ex codicibus duobus, *mihi magnus*, et tertio, *donavit*, præbente, eruit olim Vir perdoctus, —*O Laërtiade, quicquid dicam, aut erit aut non Divinare mihi magnus donavit Apollo.* Ovid. Met. i, 391. *Aut fallax, ait, est solertia nobis, Aut pia sunt, nullumque nefas oracula suadent. Marklandum* in Epistolas ad Brutum p. 349. explosas vulgatum sequi, profecto mirum. Meminisse libet Torrentii verbum *dico* Bentleio juveni placuisse, ut patet e *Prælect. Boyleiana* III. 104.

LECT.

Εσσεται, η φιλοτητα μετ αμφοτεροισι ΤΙΘΗΣΙ
Ζευς, ὁς τ ανθρωπων[15] ταμιης πολεμοιο τετυκται,

ea est indoles ut verbum τιθησι, *uti olim mihi visum est, futuri loco usurpetur. Valet utique* φιλοτητα τιθησι *quod Anglice dicimus* is bringing about a peace[16]. *Hunc autem qualemcunque errorem cum eruditorum plerorumque omnium doctrinæ, tum præcipue cujusdam auctoritati*[17] *acceptum refero, a quo hujusmodi aliosque haud paucos barbarismos elegantiarum nomine insignire didiceram. Septimo,* μαλλον αν εσοιμην *locutio est Græcis ignota. Futurum utique formæ optativæ nihilo rectius cum particula* αν *conjungitur*[18], *quam optanti tribuitur. Adi autem sis pag.* 103 (168)[19]. *Vocem porro* ᾳδης, (*accuratius* ᾳδης[20], *nam Iones dicunt* αWιδης) *quæ* locum *hic*

15. Non placent duo illi genitivi. Unus Harleianus, Ζεὺς ὅστ' ἀνθρώποις—atque eadem varietas Il. T. 224. *R. B.*

16. Æschyl. P. V. 846. Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα.

17. Fortasse, *Antonio Blackwall*; vide (*Sacred Classics defended and illustrated,* Vol. I. pp. 83. 100.) ed. nov. *Jacobus Tate.*

18. Philetærus Athenæi VII, 280. C, D. Εἰς αὔριον δὲ μηδὲ φροντίζειν, τί ἂν Ἔσται· *Grotius; εἴη* legendum conjecit *Walpole.*

19. Æschyl. Agam. 589. γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών. vide *Blomfield.* ad l. Soph. Aj. 550. Ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος. 821. ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. *Elmsleius in Mus. Crit.* N°. III. pp. 366, 7. Œd. Col. 421. Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην Ἔριν κατασβέσειεν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος Αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι. Eur. Ph. 586. μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος Τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.

20. ἈϜΙΔΗΣ — Ἀΐδης — Ἅιδης· sed vide *R. P.* ad Eur. Suppl. 75. in Advss. p. 227. et ad Hec. 1010. et infra pp. 245. 513. Soph. Aj. 517. *Musgr.* ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με Καθεῖλεν

DAWESIUS *quater denotat, perperam toties adhiberi non jam de plano assevero; id vero a scriptorum vere Græcorum nemine unquam factum esse mihi persuasum est. Illud denique non immerito reprehenderis, quod verba hic occurrant analogiam partim Atticam partim Ionicam referentia. Diversas utique Græciæ dialectos neminem unquam serio confudisse crediderim, nisi qui nullam accurate intellexerit*[n]. *Cujus rei argumento est quod apud Aristophanem legitur Pac.* 928.

ΤΡ. Τι δαι [22] δοκει σοι δητα των λοιπων; ΧΟ. ΟWΙ.

"Αιδου θανασίμους οἰκήτορας. "Sic Euripides—λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ, Androm. 1092."

21. Append. p. 632. "Qui existimant Homerum dialectos pro re et occasione immiscuisse, non cogitant, quod tamen verum esse videtur, dialectos nihil aliud esse nisi unius et ejusdem linguæ mutationes inter progrediendum a rudibus suis principiis ad elegantiam factas. Græcam linguam antiquissimam putem a vetere Æolica haud ita diversam fuisse; et linguam Græciæ, florente Æolica, ut postea vocabatur, nondum illo dialectorum discrimine insignitam; itaque nondum nomina Αιολιδος, Ιαδος, Ατθιδος, innotuisse; verum hasce dialectos ab antiquissima lingua, et deinde adeo ab Æolica, profectas et variatas, tot esse mutationum et progressionis indicia, quot loquendi characteras constituant. In dialectorum progressione quæque superior dialectus sequutæ principia continebat. Namque linguarum innovationes, quæ deinceps ita valerent, ut majores characteras sive dialectos facerent, non subito factæ sunt. Verum enim dum nova aliqua usu veniant, multa vetera nondum exolescunt: nec fieri potuit quin multa adeo necessitudinem haberent etiam in plurimis diversissimæ dialecti. Quot Æolicæ cum Ionica, quot Ionicæ cum vetere Attica sunt communia?" Burgess. Pr. xix—xxi.; conf. *Quintil.* viii, iii, 59, 60.

22. "τί δὴ Ald. Kuster. et Junt. 1. τῷ δὴ Junt. 2." *R. P.* et *P. P. D.*

ΤΡ. ΟWΙ. ΧΟ. Ναι μα Δι. ΤΡ. Αλλα τουτο γ εστ ΙΩΝΙΚΟΝ · LECT.

*Το ῥῆμα γ [23]. ΧΟ. Επιτηδες γ, ἰν εν τῃκκλησιᾳ V

23. Dele istud ineptum γέ, et corrige partim e codice Rav. partim e Reiskio; τὸ ῥῆμ'. ΧΟ. 'Επιτηδές γ' ἴν', ἐὰν ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, 'Ως χρὴ πολεμεῖν ΛΕΓΗι τις, οἱ καθήμενοι—Voculæ γε et τε *utcunque nugæ videantur, tamen seria ducent in mala, ubi fuerint neglectæ :* Eur. Alcest. 662. ed. Wakef. Κἀγώ τ' ἂν ἔζων, χ' ἥδε τὸν λοιπὸν χρόνον,—sed Piersonum ad Mœr. p. 149. versum ab Etymol. Mag. 413. l. 8. citatum, κἀγὼ γ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον pro illo incuria venditantem W. secutus est, et ἔζην pro ἔζων, *Piersono* suadente, tanquam rariorem formam prætulit; quod si aliis vocibus hodierno die nobis ferme peregrinis idem accidisset, vocabula sermoni propiora fierent sua vice prorsus incognita. Versus scilicet apud Etymologum est 302. editionis Wakef., in quo γε suum locum occupat, et in v. 662. τε apte inserta vim claram retinet. Particulam hanc præclare restituit Sophocli Ant. 456. Οὐ γάρ τι νῦν ΤΕ κἀχθές,—[*Edinb. Rev. No.* XIV. 306.] corrigit etiam τοῦτο—φανῇ [Tr. 251. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.] *Adverss.* 171. Furcillis expulit γε ex Iph. Aul. 1141. πάντ' οἶδα, καὶ πεπύσμεθ' ἃ'ν μέλλῃς με δρᾷν. *R. P.*—ἃ σὺ μέλλεις με δρᾷν. *Elmsleius* in *Censur. Trimest.* (*Q. Rev.* No. XIV. p. 458.) Hec. 242. ΟΔ. Οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. 244. ΟΔ. Μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν. 1. De transitione a singulari ad pluralem vide Soph. Ant. 1194, 5. Ph. 497—9. Eur. Hec. 277, 8. Or. 910. Ph. 982. αὐτὸς δ' ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ. ἕσταμεν " Flor. A. 10. 2. Vict." *Matthiæ* Iph. T. 78. Troad. 897. Aristoph. Lys. 516, 7. Herodot. VII, 203.: 2. et a plurali ad singularem; *R. P.* Præf. P. xli. Med. 222. Hipp. 79. Ar. Vesp. 565, 6. Herodot. I, 195. 197. Plato. Protag. p. 345. D. 5. οὐ γὰρ οὕτως ἀπαίδευτος ἦν Σιμωνίδης, ὥστε τούτους φάναι ἐπαινεῖν, ὃς ἂν ἑκὼν μηδὲν κακὸν ποιῇ. Vide *Heindorf.* ad Gorg. §. 75. Phædo. §. 17. Protag. §. 28. Perrara hujus variatæ constructionis exempla, sed ab hoc loco aliena, attigit *Bentleius* in Præf. ad Dissert. de Phalarid. P. lxxi. Virg. Æn. III, 83. Jungimus *hospitio dextras, et tecta* subimus. *Templa dei saxo* venerabar *structa*

DAWESIUS

(Ως χρη πολεμειν λεγει τις;) οἱ καθημενοι
Υπο του δεους λεγωσ ΙΩΝΙΚΩΣ, OWI.

Nimirum cum Chorus OWI (*unde Latinorum* ovis) *protulerit, objicit Trygæus vocem istam esse* Ionicam: *Chorus autem ita respondet, ut consulto joci solius causa eam a se usurpatam suggerat. Unde colligo Ionicum* OWI *homini Attico serio adhibere non licuisse. Alioqui enim objectioni a Trygæo allatæ nullus fuisset locus. Hæc autem de meis tam ingenue dicta (neque enim eorum quidquam ab alio quovis objectum cognovi) facient opinor ut quotiescunque a viris eruditissimis dissentiam, atque eorum itidem (verbo absit invidia) errores coarguam; id non jam de eorum*

vetusto; veneramur *R. B.* Personarum etiam mutationem nonnunquam librariis imputandam censeo; Demosth. adv. Euerg. et Mnesib. p. 1150. *Reisk.* = 1255. *Bekker.* ἔτυχε γὰρ ἡ θύρα ἀνεῳγμένη, ὡς ἦλθεν ὁ Θεόφημος, καὶ ἔτι ἤμελλεν εἰσιέναι· καὶ ἐπεπύσμην αὐτὸν ὅτι οὐκ εἴη γεγαμηκώς. εἰσίοντος δέ μου— lege et distingue,—καὶ ἔτι ἤμελλΟν εἰσιέναι, καὶ ἐπεπύσμην—. In Œd. Col. 1634. lege, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν Μέλλῃς φρονεῖν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί. 1773. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅποσ' ἂν Μέλλω πράσσειν—Æschyl. Agam. 983. μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν. Tr. 285. χωροῦσι [ἥκουσι *R. P.* ad Or. 1645.] πρός σε' ταῦτα γὰρ πόσις θ' ὁ σὸς 'Εφεῖτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ. τε MS. Harl. Or. 73. κασίγνητός θ' ὁ σός. *R. P.;* vide *Markland.* ad Suppl. 1181 = 1191. Il. E. 878. Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα Fέκαστος. Σοί γ' MS. Harl. Soph. Œd. Col. 1109. Δυσμόρου γε δύσμορα optime Tyrwhittus, quem tacite sequitur *Brunckius.* Vide *R. P.* ad Aj. 1087=1068. Ut vero "hujus effectus perceptio ex usu diuturno Græci sermonis, ex diligenti lectione, ex attenta meditatione pendeat," e cathedra sedulo nos monuit summus Prælector. — Xenoph. Hellen. p. 263. l. 37. ἐὰν μὴ ἀφῶσι τὴν ἐκκλησίαν,—Lege, τὴν κλῆσιν.

laudibus derogandi, sed veræ eruditionis excolendæ studio unice fieri videatur. LECT.

At quidni *Metaphrasin* pro accuratiori quam hodie præ te fers linguæ præstantissimæ cognitione refingendam in te recipias? *Reciperem sane, ni otium, quo non ita abunde utor, in emaculandis veterum poetarum operibus magis e re literaria mihi viderer conlocaturus. Immo recepturum me polliceor, si eruditorum gentem mecum non itidem sentire intellexero. Sciendum est utique, si cujus forte id scire intersit, poetarum me Atticorum, uti et Homeri Pindarique editionem moliri; ab Aristophane, cujus unius
in scriptis loca ut minimum bis *mille emendaturus* vi
mihi videor, brevi exorsurum. Ea autem in provincia administranda quid tandem a me fas sit expectare, τεκμηρίῳ *utentur eruditi subjectis studiorum meorum primitiis. Nostras porro qualescunque curas alia itidem emendationum supellectile quam suppeditarunt cum viri doctissimi tum præcipue Scaliger alter, lucidissimum illud cœli literarii decus*[24]*; pro judicii certe nostri modulo exornandas curabimus.*

Expectabunt fortasse nonnulli, ut Miscellaneorum Criticorum auctor ipsam Critices virtutem contra convitia a quibusdam hominibus jactari solita defensum eam. Ii vero mihi ignoscant velim, si otium forte meum pluris æstimem, quam quod istiusmodi homini-

24. *Hor.* Carm. Sæc. 2. Hujus emendationes calci ed. Lugd. Bat. 1624. subjectas reperiet lector. "Sciunt enim omnes, qui me norunt; et, si vitam mihi *Deus O. M.* prorogaverit, scient etiam posteri, ut te et τὸν πάνυ *Spanhemium*, geminos hujus ævi Dioscuros, lucida Literarum sidera, semper prædicaverim, semper veneratus sim." *Grævio* Bentleius, p. 98.

DAWESIUS *bus, præsertim cum* Latine *scribam, impendendum*
censeam. Immo pergant festiva capita, ingenii quo
destituuntur loco, frontis qua egregie pollent per-
frictæ ope niti; pergant quas beata stoliditatis, ma-
lignitatis, atque invidiæ conjuratio abunde suggerit
ineptias apud imperitos suique adeo similes debla-
terare: pergant literarum humaniorum contemptum
præ se ferendo ignorantiæ suæ velum obtendere
conari: pergant divinam quam vocat præstantissimus
Casaubonus Criticen[25]*, quibus solis possunt, convitiis*
cohonestare. Cum vero noster qualis qualis libellus
in emendationibus potissimum versetur, ipsi emenda-
toris provinciæ, quam infra primum quem in arte
vii *critica locum obtinere debet, ab eruditis *quibusdam*
deprimi video; honorem suum atque ordinem vindi-
care aggrediar. Nempe in critica palæstra palma-
rium esse volunt scripta supposititia a genuinis dig-
noscere, primasque adeo non jam emendationum
scriptori, sed antisophistæ[26] *deferunt. Verum enim-*

25. "Isti sunt, partim Democriti populares et Arcades βαλανηφάγοι, partim vitiligatores literas perverse docti, *divinæ Critices* (legitimam intelligo, non istam volvivagam, et, ut loquitur Tertullianus, passivam) hostes et contemptores; quorum fatuitatem aut κακοήθειαν tot locis magnus Galenus tam acriter est insectatus." CASAUBONUS *ad Lectorem Athenæi*. "Ipse quoque *Casaubonus* aliquando commentarii de *Critica et Criticis* spem fecit, aliis deinde laboribus interceptam. Vide ep. ejus 211. et 266. et Mericum Casaub. in pietate adversus paterni nominis hostes. p. 161." *Casauboniana*, p. 249.

26. "Fuit olim præcipua provincia criticorum, qua imprimis se commendabant, ut non tantum de omni genere scriptorum judicarent, variasque monstrarent virtutes et vitia, sed etiam unumquodque eorum proprio auctori assignarent." BENTLEIUS in dis-

vero satis festinanter ac temere hoc fieri videtur. Quippe ad antisophistæ provinciam exornandam nil quidquam requiritur, nisi quod emendatori perinde sit necessarium. At quæ in hujus munere præcipuam partem constituunt, illi sine incommodo deesse poterunt. Quid enim? Unam locorum classem adversus germanam loquendi normam; alteram adversus indubitatæ historiæ fidem peccare; tertiam auctorem suum recte ratiocinandi imperitum arguere; quartam denique, si in pseudo-poetæ scriptis verseris, legibus prosoediacis adversari extra omnem controversiæ aleam posuisti. Euge! Antisophistæ munus laute LECT.

sertatione immortali de Phalaride, p. 9 = p. 4. *Lennep.* Etsi fortunas suas, qui loca depravata tam nullo molimine expediat, merito ac jure laudat; quicunque tamen censendi judicandique munus ita sustinet, ut vera a falsis et suppositiis discernat, fraudes suis vestigiis odoretur et demonstret, illum πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα attigisse prædicant eruditi; et qui illam BENTLEII ἀγχινοίαν hac in palæstra imitari certatim contendunt, omnes eandem assequi desperant. Verba autem, quibus ad deterendas summi Critici laudes abutitur *Dawesius*, acerrimæ in Aristarchum nostrum et inimicitiis incensæ contentioni jure tribuamus; et *Ruhnkenio*, qui in Græciæ Latiique monumentis habitare solebat, mitem aurem accommodemus; "Omne critici officium tribus partibus absolvi constat, vel obscuris illustrandis, vel corrigendis pravis, vel sinceris ab adulterinis secernendis. Ultimum munus ut nobilissimum, ita difficillimum semper existimatum est; quo nemo fungi cum aliqua laude possit, nisi acerrimam, quam a natura nactus sit, judicandi facultatem assidua veterum Auctorum lectione subegerit." *Ep. Cr.* I, p. 4. Recte quoque *Schraderus*, quem hæc ipsa ars nobilitavit, eandem Critices partem unam esse omnium difficillimam pronunciavit. "Nam cum tota constet ex variis studiis et artibus, in quibus singulis excellere difficile est, tum in hac præsertim sagacitas, et quædam divinatio, nec mediocris prudentia requiruntur." Emendat. p. 200.

DAWESIUS *administrasti: nisi forte quis usque adeo incommodus atque importunus reperiatur, ut aliqua insuper* τεκμηρια *poscat, quibus sophistarum et librariorum, ut criticorum mittam, flagitia internosci possint. At enim quam arduum insuper restet emendatori opus, mille argumentorum instar esse poterunt inconditæ eruditorum complurium conjecturæ, quos tamen ipsi vitiorum indoli commonstrandæ pares fuisse constet. Unum Kusterum in Notis ad Aristophanem videre est* metrum claudicans *centies crepantem, cum tamen*
viii *tot locorum ne * in uno quidem Viro Cl. conjectura feliciter cesserit. Ut de hac provincia non immerito quis hodie dixerit, quod olim de* κωμῳδοδιδασκαλιᾳ *Aristophanes*

————————ειναι χαλεπωτατον εργον ἁπαντων·
Πολλων γαρ δη πειρασαντων αυτην ολιγοις χαρισασθαι, [27]

27. Equit. 513. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Herodot. I, 9. μὴ φοβεῦ μήτε ἐμὲ, ὡς σέο πειρώμενος λέγω λόγον τόνδε. Æn. IV, 533. *rursusne procos inrisa priores* Experiar? Sprat. Hist. Soc. Reg. p. 124. *Whoever will make a right and fortunate* courtship to Nature, *he cannot enterprise, or attempt too much. Isocrates* in Panathen. II, p. 182. ed. *Battie.* ἀλλὰ, ὡς ἅπαντες μὲν ἂν ἐλπίσειαν, ἢ βουληθεῖεν, οὐδεὶς δ' ἂν δυνηθείη ῥαδίως, πλὴν τῶν πονεῖν ἐθελόντων, καὶ σφόδρα προσεχόντων τὸν νοῦν. *Hor.* A.P. 240. *Ex noto fictum carmen sequar; ut sibi quivis* Speret idem; sudet multum, frustraque laboret Ausus idem. Similiter "*Lucian.* in Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν [II, 13.]. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο. MSS. ἐραστάς." *R. B.*, qui alicubi apud Scholiasten Aristophanis ἐραστὰς pro ἐργάτας reposuit. VALCK. ad Ph. 1637. "In hac etiam arte *(critica)* nihil difficilius, quam id, quod se dicturos fuisse omnes putant, postquam audierunt." *Drydenus* nostras (in his ded. pr. to *Juvenal,*

esse rem omnium difficillimam: quippe quam multi cum jam ambierint, paucis tamen gratificatam esse. *Et criticorum profecto hoc nomine infelicium, serio mihi sum gratulaturus, si numerum jam satis superque amplum non adauxisse me cognovero.* LECT.

P. XIV.);—*when you have finish'd all, and it appears in its full Lustre, when the Diamond is not only found, but the roughness smooth'd, when it is cut into a Form, and set in Gold, then we cannot but acknowledge, that it is the Perfect Work of Art and Nature:* and every one will be so vain, to think he himself could have perform'd the like, till he attempts it.

CORRIGENDA.

P. xiii*. *l. penult. corrige,* Apud nostrates, *et P.* xiv*. *l.* 2. *lege,* enititur, sunt-quos

P. xx*. *Ordina sic;* Ed. *Kuster.* 146. *&c.* *et* Ed. *Basil.* *P.* 267. *l.* 12. *&c.*

P. xxvii*. *l.* 20. deferuntur.

P. xxix*. *col.* 2. *l.* 21. *corrige,* ἀλλ'

P. xxxv*. *l.* 5. *corrige,* præeunti

SECTIONUM TITULI.

SECTIO I.

Emendationes selectæ in Terentianum Maurum.

SECT. I.

TERENTIANO usu venisse comperimus, ut fortunam Hesychianæ quam maxime gemellam fuerit expertus [1]. Tantum non adeo totus uterque intercidit, ut unicum utriusque exemplar aliquando superfuerit. Neque igitur mirari subest illius perinde atque hujus reliquias mendis haud levibus scatere. Quod si in Hesychio longe major quam pro majori etiam mole locorum corruptorum numerus conspiciatur, id vero exinde contigisse censendum est, quod a multis jam sæculis sermonis Romani longe majore quam Græci peritia usi sint non solum librarii sed et humaniores plerique omnes. Fecit quidem eruditorum cura ut in Hesychio ingens mendorum cumulus partem haud exiguam decreverit: fecit itidem ut Terentianus haud paulo emaculatior evaserit. Sed necdum tamen perfecit, quin restet adhuc in utroque satis superque ampla materies, in qua se exercere possit Criticorum genti quicquid est ingenii. Eos ad utramque Spartam
adornandam * studiorum suorum aliquantulum certe 2
conlaturos speramus. Interim vero libet et nobis, qualicunque successu in re critica versatis, eorum

1. *Hesychii* Codex unicus adhuc superest in Bibliotheca Marciana Venetiis adservatus, ad quem summa cum religione, ut mihi quidem videtur, editionem *Albertinam* exegit, veteris scripturæ quantumvis perversæ vestigia bona fide eruit, et curas suas magno literarum emolumento in lucem protulit *N. Schowius, Lipsiæ* 1792. Utinam quispiam hodie rem litterariam locupletaret isto Mauri codice olim Bobii in Cœnobio, ex quo effluxit Editio prima.

SECT. I. quæ in Terentiano haud plane pœnitenda videmur occupasse, partem hic aliquam secernendam curare. Edit. *Sanctand.* 1584. [2] pag. 16. l. 9. [= v. 282. ed. *L. Santenii.*]

Addita styli sublevaret siccioris tædium]

Circumfertur hæc linea plane ἀμετρὸς versus trochaici loco. Quicquid autem vitii hic deprehenditur, imperitam industriam sapit. Nempe a Terentiani manu profectum est,

Addita styli levaret [3] *siccioris tædium:*

corrector autem nescio quis, ultimam vocis *addita* hoc pacto produci ægre ferens, verbo *levaret* infausta manu voculam *sub* præfecit, eo scilicet consilio ut pes secundus anapæstus evaderet; nescius interim pedem illum revera, juxta regulam ab ipso Terentiano traditam, hac mutatione creticum effici. Is utique de elemento ἀρκτικῷ S agens pag. 42. l. 15. [= 1058.] hæc habet:

Quæ sibi tres tantum poterit subjungere mutas,
Si quando scutum, spumas, *vel* stamina *dico,*
Hæc sola efficiet nudo ut remanente trochæo
Spondeum geminæ possint firmare sonoræ.
3 **Exemplis an prava sequar, vel recta, probabo:*
Quisque scire *cupit, vel* quisque scribere *curat:*
Ante stare *decet quum dico et separo verbum:*
Ante Stesichorum *vatem natura creavit:*
Ultima vocalis remanens in fine trochæi
Excipitur geminis quis proximus exoritur pes;
Quæ, quanquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiant retro vires et tempus oportet.

Deinde lin. ult. [=1073, 4.]
Incipe *si dicas et* scire *aut* scribere *jungas*
Creticus *efficitur* ——

2. Editio Hieronymi Commelini, *R. B.*

3. *levaret* Aldi Manutii Inst. Grammat. p. 336. ed. Steph. et in exemplari suo *R. B.*

Eandem etiam rem pluribus exemplis illustrat, p. 44. [= 1104,—] Ex quibus abunde constat emendationis nostræ veritas. Cæterum hanc Terentiani regulam, cui etiam succinit Victorinus, in celebrioribus quibusque temporum recentiorum poematis solemniter neglectam videre est, uti in istis : SECT. I.

[4] *Læta nunc magnas habitar*ĕ stellas :
[5] *Dissimulat variat*quĕ scenam :
[6] Cată spissos *super imbres equitarĕ :*
[7] *Regas*quĕ sceptro *sempiternum ferreo :*
[8] *Alter frugibus* horreă stipat.

Quod ne malum latius serpat, ludorum magistris canonem modo traditum discipulis inculcandum sedulo commendo. Vix enim quisquam nunc * dierum est, 4
quin istud quod pag. 44. [=1122.] damnat Terentianus,

Ante supinatas Aquiloni ostendere strages,

versum probe heroicum existimet. Hinc etiam monendi veniunt futuri Poetarum Latinorum editores, ut siqua forte adversus hanc veterum magistrorum regulam peccantia deprehenderint, emendanda pro modulo certe suo curent. Verbi gratia, qui veteres magistros satis audiet, illud Ovidii Metam. I. 38. sic deinceps refingendum statuet :

Addidit et fontes, immensa et stagna, lacusque. [9]

4. Casimir. Carm. I. xviii. 6.
5. *Ibid.* II. xvi, 72.
6. *Ibid.* xxviii, 5.
7. Buchanani Ps. ii, 18.
8. *Ibid.* iv, 30.—*stipet* edd.
9. " *Aut etiam*, immensa stagna," *R. D. Curæ sec. et stagna immensa*, MSS. Bodleian. unus Cantab., et editiones veteres, Parm. 1489. Venet. 1493. Paris. 1496. Venet. 1498. Ald. 1504. Ven. 1513.—" Consultus vero a me vir doctissimus, THOMAS TYRWHITT, per literas libere et amicissime, ut solet, respondit '*copulam ad soni numerique integritatem requiri.*' Ad hæc vero subdit, quod memoria omnium, qui hæc sacra tractant, omnino dignum est: scilicet, '*non opus esse ad generalem aliquam metri aut grammaticæ regulam stabiliendam, ut convincatur, neminem poetam præproperum aut incuriosum contra eam unquam peccasse.*' Alterum deinde exemplum ex eodem *Ovi-*

SECT. I. Ubi vulgò perperam habetur *immensaque stagna.* Noli tamen hanc ακριβειαν in Comicorum fabulis expectare. Nec vero mirari subest eam minus integram servari in illis Horatii scriptis, quæ *sermoni propiora*[10] ipse est professus. Illud porro monendum est hanc ακριβειαν, quæ apud Græcos perpetua est, apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse. Virgiliani illius, Ponitĕ: spes *sibi quisque,* peculiarem rationem exposuit Victorinus, pag. 95. Ibi tamen forte legendum:

Ponite: quisque sibi spes, sed quam angusta videtis.[11]

dio addidit, Pont. II. 4. 6. *Ante meos oculos* tua stat, *tua semper imago est.*" *Burgessius.* Pene excidit monere *Numerosaque stagna* admittere cultissimum *Santenium* ad Hieron. Balbum, p. . . . De Ovidii versu e Met. quam rotunda sit lectio codicum Moreti, Medicæi, et unius Heinsii secundum Burmannum, non disputo; sed aio retinendam esse vulgatam lectionem vetustis editionibus, (nempe Parm. 1489. Ven. 1493, 1498. Paris. 1496. Ald. 1504. Ven. 1513.) ante Heinsii tempora innixam et firmatam. In altero ex Ponto, *præsto est tua* edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.; oculos *restat* tua *semper imago,* mihi haud displiceret, nisi *adstat* dudum restituisset R. BENTLEIUS. Virg. Buc. VII. 31. *levi de marmore tota Puniceo* stabis *suras evincta cothurno.* Geo. III. 34. Stabunt *et Parii lapides spirantia signa,*—in Lucretio II. 24. mallem, *Si non aurea* STANT *juvenum simulacra per ædes,* Odyss. H. 100. Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν. Sed non idem jus sua ætate Virgilio, quod olim Lucretio monuit Dawesius. Sen. Thyest. 744. Exhorruistis? hactenus *sistat* nefas, Pius est. *si stat* sagacissime restituit N. Heins. ad Sil. Ital. II. 639. *ta stas*—Edinb. Rev. No. XXXV. 388.

10. Serm. I. iv, 42.

11. "*sic scriptum puta:* Virgiliano *quidem in isto Æn.* XI. 309. Ponite: spes *sibi quisque; sed hæc quam angusta videtis, docet* Victorinus pag. 95. *primum pedem non esse creticum duabus de causis: primo utique quod pars orationis compleatur eum pede; deinde quod sequens vocabulum* spes *alium inchoet sensum. Atqui utrumque nihili plane esse argumento est alter ejusdem Poetæ locus Æn.* IX. 37. *Ferte citi ferrum; date* telā: scandite muros. *Ibi utique pars orationis* tela *non minus quam in altero* Ponite *completur cum pede; et quod subsequitur* scandite *alium inchoat sensum; utrumque tamen neutiquam facit ut* tela *non jam spondeum sed trochæum constituat. Accedit quod priori commento adversentur etiam exempla ex* Terentio [1063.] *laudata:* quisquē scire, quisquē scribere &c. *Hodie autem fecerunt αι δευτεραι φροντιδες* [Eurip.

Hippol. 438. *Monk.* et alibi] *ut nullus dubitem quin sic scripserit* Virgilius: Spem si quam accitis Ætolum habuistis in armis, Ponite.

Cætera qua rerum &c.

Versus autem complendi consilium ab imperito nescio quo susceptum reliquis istis spes sibi quisque &c. *ortum dedisse**. *Quid enim? Unicamne obsecro spem sibi quemque fuisse dicendum est, an vero aliquam tantum? Atqui hoc ineptum est, illud falsum. Porro, ut vere dici posset unicam sibi quemque spem fuisse, neque ullam ex toto sociorum numero oriri potuisse: quantæ futilitatis esset tam serio monere istiusmodi spem esse angustam!*" *R.D. Add. et Corr.*]

*Sic exemplaria, a quibus temere mihi videtur recessisse *Harlesius*: omnino *dederit* mallem; quod certe ad optimorum Latinorum rationem maxime accedit; *dedisset* non displiceret; ferri certe potest, et sic fortasse *Dawesius* scripsit. Eadem chorda oberravit librarius Codicis Mediolan. qui Scholiastam veterem ex Cic. Orat. pro Plancio ita citantem exhibet p. 112.; *Admonefecisti etiam quod in Creta fuisse, dictum aliquod in petitione tum dici potuisse.* et Schol. ipsum eadem macula inspersit, p. 101.; *quas ideo vel maxime senatus edi voluisse.* Locum utrumque resarcit doctissimus Editor. In *dedisse* ego mendum non agnosco. Transiit *R. D.* a subjunctivo cum *quin* ad infinitivum; et maxime probati auctores modos diversos data opera permiscere videntur: *Liv.* xxxix. 14. "Consules ædilibus curulibus imperarunt, ut sacerdotes ejus sacri omnes conquirerent, comprehensosque libero conclavi ad quæstionem servarent, ædiles plebis videre, ne qua sacra in operto fierent." Vide Drakenborch. ad l. et ad xli. 24. R. B. ad *Ter.* Andr. iv. v. 2. Oudendorp. ad *Cæsar.* de B. G. ii. 5. Ruhnken. ad Rut. Lup. p. 95. et in Ep. Cr. I. p. 58. Ab infinitivo ad optativum transit Homerus Od. P. 354, 5. ab infinitivo ad imperativum Aristophanes Ach. 436—438. Si quid R. D. humanitus acciderit, cum Latii heroe Ernesto, qui veluti leni placidoque flumine in scribendo defluit, errorem erravit, qui ad Callimachi Fr. x. dilucide enotavit: "Quos [viros eruditos] ridet J. Gronovius ad Steph. Fr. de Dodone p. 33. quod Latina verba non potuerint e libro Græco Callimachi ducta esse, quem probari non posse, Latinam linguam cognitam habuisse, aut in istis libris de verbis tradidisse." Vide R. B. Millio, p. 62. Si R. D., nimis exquisitum atque ingeniosum Latinæ scriptionis artificem, sententiis cum molestia contortis aliquid aliquando minus Latine scripsisse confitear, in hoc neque linguæ Latinæ, nec R. D. salutem sitam esse existimo: nam "Lælio et Scipioni, *Latine loquentibus*, aliqua aliquando *non Latina* minus attentis excidere potuerunt; quod M. Terentio Varroni, ipsique adeo M. Tullio Ciceroni contigisse non ignoramus." His igitur in rebus editoris est verecunde et timide, immo fidissime, agere: maneat R. D. lectio inconcussa; et me potius non idoneum existimatorem, quam R. D. Latini sermonis et elegantiæ minus gnarum præ-

dicem.—Quoniam vero licentiæ hujus perdite amantes eam nimis mihi præfracte videntur defendere, rem arduam et periculosæ plenam aleæ timide aggrediar.

Littera τὸ σὰν seu σίγμα, quam postea Dores et Bœoti tantopere refugiebant, in prisca Hellade formam veterrimam e sinuoso serpentis volumine derivasse videtur; et paulatim in lineam aculeate tornatam, aut in curvaturam eodem styli ductu utrimque leniter deflexam, vergebat, prout materia, in qua exarata est, vel dura, ut marmor et lamina, vel mollis et cerea extitit. Ejusdem characteris figura, nescio quando, certe Euripidis ætate, molles aut tortiles capillos, ἑλικοβοστρύχους, imitabatur, ut e tertia littera hominis ΘΗʃΕΥʃ seu ΘΗ\ΕΥ\ patet; Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἰλιγμένος, quam R. P., teste amicissimo *P. P. Dobræo,* perite digito ab occipitio ad imam colli vertebram sensim delabente illustravit. De virtute metrica retro acta, qua vocalis brevis ante σκ, σμ, σπ, στ, "syllabam brevem nunquam terminat, sed in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, effertur," hisce temporibus nulli dubitamus. "Ante σκ," inquit Heynius, "nec Homerus brevem servare dubitavit, ut ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ" ad Æn XI. 309. Immo, docte Professor, ante σκ Homerus brevem semper producit, et Καμανδρίῳ exhibent MSS. olim TOWNLEIANUS, et duo Harleiani; conf. Theogon. 345. In initio nominum Σ aspirationi subinde morigera fuit; nec injuria: καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώσσης· Plato Theæt. 203. B. Hinc Σαχκηνοὶ Ἀκχηνοί· Σαλμυδησσὸς Ἁλμυδησσός· Σανδράκοττος Ἀνδράκοττος· Σαρδιαῖοι Ἀρδιαῖοι· Σαλμαντίκα Ἁλμαντίκα sive Ἑλμαντίκα· Σέλλας Ἕλλας· Σεξιτανία Ἐξιτανία· Σερμύλιοι Ἑρμύλιοι· Σίλλος Ἴλλος· Σίμυρα Ἵμυρα· Συρίσκος ὑρίσκος Συσπιράτις Ὑσπιράτις. etc. et in medio nominum; ut, Θεστίδειον, πόλις Θεσσαλονίκης, Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ σ φησὶν, ἀπὸ Θέτιδος Steph. Byz.; et L. Holst. ad l. citat Suidam v. Θύστιον πόλις τῆς Αἰτωλίας, τινὲς ἄνευ τοῦ σ, ut dudum nos monuerunt *Casaubonus, Berkelius* et *T. Hemsterh.* Ennius in fragmento ex Hectoris Lystris, *Constitit, credo, Scamander; arbores vento vacant.* "Corrupte Nonius legit, *vagant.* Illum vide: nam *Macrobius* VI. 2. citat ex Satiris Ennii, *Constitere amnes perennes; arbores vento vacant.*" R. BENTLEIUS. Catullus LXIII. 357 = P. 53, 9. *Scal.* ed. alt. Testis erit magnis virtutibus unda Scamandri, — Lege, *Kamandri*—R.B. ad Lucret. V. 1348. Sil. Ital. XIV, 259. *Mille Agathyrna dedit, perflataque Strongilos austris,* ed. Bas. 1522. *Trogilos* MS. Bodl. ED. PR. Mediolanensis, N. Heinsio et Drakenborchio adstipulantibus: *Strongylos* citat Vossius. In *Soph.* Fr. xl. στρογγύλον apud Eustath. ad Il. p. 104, 49. et p. 769, 3. Bas. γογγύλων Lex. Sang. p. 361, 21. γογγύλον Athen. ii, 51. D. —Ovid. Met. VII. 440. *Occidit ille* Scinis *magnis male viribus usus, Sinis* MS. uno Cant., altero apud *Zingerlingium,* et Plutarcho in Thes. p. 4. C. [Pausan. II. i. p. III.] postulantibus. [*male magnis viribus usus;* MS. Cant.] Sed non credes fortasse illi Zingerlingio.

" *Utinam meliores nunquam Grammaticos haberemus, modo omnium pædagogulorum barbariem a nobis amoliri liceret.*" Sed age alium ἐχέγγυον tibi dabo. Xen. Memorab. II. i. 14. τοὺς γὰρ ξένους, ἐξ οὗ, ὅ,τε Σίνις καὶ ὁ Σκείρων, καὶ ὁ Προκρούστης ἀπέθανον, οὐδεὶς ἔτι ἀδικεῖ. Conf. T. H. ad Lucian. I. 36. Valck. ad Hipp. 977. N. Heins. Adverss. p. 281. Severus in Ætna; *Sollicitant magna te circum, Tantale, pœna,* Sollicitantque siti. " Nihil clarius hac lectione. Tamen nuper mutarunt in *Sollicitantque Scinim.* Quod, malum, nos tantum immutandi cacoëthes habet, ut quæ scimus, nescire velimus?" Scaliger ad l. p. 353=92. Met. IV, 280. *Ambiguus fuerit modo vir, modo femina, Scython. Sython* MS. Bodl. et R. B. conf. Amor. III. xii. 28. Hinc colligamus τοὺς τῆς Κάδμου τέχνης δημιουργοὺς parvam potestati τοῦ S fidem habentes, vel de pristina possessione migrare, aut, ne quid titubet, securam manere, jubent. Idem aliis vocibus accidit; " *Gneus* prænomen varia scriptura notatur; alii enim *Neum,* alii *Gneum,* alii *Cneum* scribunt." *V. Probus* apud *Robortell.* Emendat. I. XXX. GNAVUS. et NAVUS; hoc reposuisset *R. B.* Hor. Epist. I, vi. 20. si Flaccum suum quater recudisset; Ovid. Pont. I. x. 12. *Det mihi formosa* NAVA *juventa manu;* Trist. V. iii. 37. *Sic tibi cum Bacchis Satyrorum* NAVA *juventus.* " Sic codex Petri Servii." *N. Heins.* Sil. Ital. V, 13. *Laurigeris decus illud avis,* NAVA *que juventa Florebat*—" ita vetustissimus Codex Coloniensis." HEINS. Herc. Œt. 567. *In tempore ipso* gnavus *occurrit Lichas. novus* Med. i. e. *navus.* " *De gnavus* quoque observandum est, quod tradunt Romani Grammatici, nempe Romanos litera G caruisse, usque dum annum U. C. 520. plus minus; de qua re vide *Taylor.* ad *S. C. Marcianum,* p. 557. atque adeo *gnavus* scriptum fuit CNAVUS, ut *acna, lece,* etc." *Burgess. ad R. D. p.* 429. In Col. Duil. LECIONES. MACISTRATOS. PUCNANDOD. Conf. Festus in vv. *Orcum, Prodigia*; Victorinus col. 2459; OCULNIUS Spanhem. de præst. numm. p. 102.; apud Parutam 1. ϹΕΛΑ 2. ΓΕΛΑ 3. ΓΕΛ. 9. 13. ϹΕΛΑΣ 11. ƸΑΛƎϽ 17. ΑΚΡΑϹ .ƸΟΤΝΑ

In *H. St.* Lex. Latino-Gr. inveniuntur *Gras, Grassum, Sugulæ (Suculæ.)* U. C. DXXVI. Spurius Carvilius G litteram ceteris inventam addidit: Plutarch. II. p. 277. D. Diomed. pp. 417, 18. *Shaksperius* in Joan. Tyr. A. V. Sc. ii. *And* grapple *thee unto a pagan* shore—*cripple* Edd. vet. neque abest suspicio quin aliud hoc loco verbum usurpaverit poeta tragicus, quod homunculus periclitari nolo. Quidni statuamus Latii nepotes quandoque S in quibusdam vocabulis sine suo contubernali enunciasse? Vide SALMAS. Plin. Exercit. pp. 40. b. 733. a. B. et de Homonymis p. 9. a. *I. Voss.* ad Melam p. 26. ad Catull. p. 321. et in Epist. quam *Grævius* in Addend. ad Hesiod. pp. 136, 7. inseruit. *T. H.* ad Lucian. T. I. p. 94. ad Hesych. v. μώδιξ· *Valck.* in Ep. ad Hebr. I, 13. Piers. ad Mœr. pp. 311, 12. *(Month. Rev. June,* 1785. pp. 426—431.) Σκίλλα: κίλλα Philemon Lex. p. 39. *T. H.* ad Plut. p. 244. Sed hoc nil moror. Ciris, 130. *Nec fuerat*;

SECT. I. *nisi* Scylla *novo concepta furore.* In proclivi est *ni;* Geo. I. 177. —— Ni *refugis*, — Sed vix dubitat Schraderus, "quin, Culice jam scripto, carmen illud, primis annis exorsum, in Epicuri horto detexuerit, antequam componeret Eclogas." Ad *Martian. Minuc. Capell.* p. 205., Grotius bellissime citat — κραταιὶν μητέρα σκύλλης [Odyss. M, 125.], et eodem loco Cod. MS. a R. B. inspectus, "*quæ* Scyllæ *mater*" —habet. Propert. XVII. 21. *Tuque o Minoa* venumdata, *Scylla, figura, Tondens purpuream, regna paterna, comam.* Sic in versu priori unus MS. *Harl. Scilla* alter, *Sylla* tertius et ed. 1472., *Minooa* — *Sylla* quartus; Met. VIII. 53. *Fassaque me flammasque meas, qua dote, rogarem,* Vellet emi. Reliquis conjecturis accedat mea, *venalis*, Scylla, *sagitta, Tondes purpuream*—Ciris, 131. *Scylla patris miseri patriæque inventa sepulcrum, O nimium cupidis Minoi inhiasset ocellis.* Æschyl. P. V. 649. Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει Πρὸς σοῦ τέθαλπται, Agam. 743. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, Suppl. 1001. πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον Τόξευμ' ἔπεμψεν, Xen. Mem. I. iii. 13. οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὁ καλοῦσι καλὸν καὶ ὡραῖον, τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἁπτόμενον, ἐάν τις αὐτὸ θεᾶται, ἐνίησι καὶ πάνυ πόρρωθεν τοσοῦτον [βέλος] ὥστε μαίνεσθαι ποιεῖν· ἴσως δὲ καὶ οἱ ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Vide Toup. ad Suid. II. 568, 9.; "nec dubito" (ut Marklandi verbis utar) "quin Propertius, qui Græcus est poëta, potius quam Latinus, ad eorum normam, data occasione, ita locutus fuisset." Tota vero elegia ex membris disjectis componi videtur, et Propertio parum digna . . IX, 59 = p. 228. *Nunc ubi* Scipiadæ *classes? ubi signa Camilli? Aut modo Pompei Bosphora capta manu? Scipiade—u* (sic) unus MS. Harl., *Scipiadè* duo alii, *Scipiadæ* quartus et ed. 1472. Versus duo 68. subjectos huc revocarunt docti editores. Transpone, *Scipiadæ*, heu! *ubi nunc classes?* Sil. Ital. VII. 106. En, ubi nunc Gracchi, atque ubi nunc duo fulmina belli Scipiadæ? Conf. Ovid. Heroid. IV, 150. XII, 103. Petron. Satyr. CXV. p. 534.

Nunc ad alia pergamus. Hesiod. 589 = 550. Br. εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος Cod. Gal. apud Gaisford τε omittit; anne legendum κιὴ pro σκιή· an εἴη πέτρη τε σκιερή, ut vir eruditissimus conjecit (*M. Rev. June*, 1785. *p.* 428.). Hesiodi Fragm. XVII. Αἰθίοπας τε Λιγυστὶ δὲ, Σκύθας ἱππημολγούς. Corrigit *Heynius* ad Il. N, 6. Αἰθίοπες, Λίβυές τ', ἠδὲ Σκύθαι ἱππημολγοί. Mallem, Λίβυές τε, Fιδὲ Σκ. *Simonides* περὶ γυναικῶν apud Stob. p. 43. Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου—τὴν δ' ἐκ σποδιῆς τε καὶ corrigit *Br.* ad Gn. poet. Gr. p. 312. Postea τὴν δ' ἐκ τεφρῆς τε καὶ—reponere vult ad *Soph.* Col. 371.

Pindarus βοιωτιάζων τῇ φωνῇ— Σὰν κίβδαλον nuncupasse fertur: "et Lacones literam Σ inter duas vacales in aspiratam mutare solebant." *Kœn.* ad Greg. p. 137.

De Æschylo vide Bentleii dissertationem de Pseudo-Phalaride,

p. 135. ad T. H. p. 96=298. et *Blomf.* gl. ad Pers. 68.

Soph. Tr. 291. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ· Τῶν μὲν, παρόντων· τῶν δὲ, πεπυσμένη λόγῳ. Aldus; λόγων in margine Turnebi, πεπυσμένῃ in textu Brubrachii; hanc e curis posterioribus secundæ in textum tertiæ editionis infercit Brunckius. —τὰ δὲ π. Scaligero, Heathio, et Porsono arrisit: delere δὲ maluit *M. Raper.* Si loco satisfieret emendatione, facile esset commodam lectionem præbere; τῶν μὲν παρόντες, τῶν πεπύσμεθ' ἐν λόγῳ. Choragus ait, *partim rerum ab Hercule gestarum adstantes audivimus, partim fama accepimus.* Sed abeant ejusmodi nugæ; totus versiculus spurius est: ut lætitiæ causam explicaret, in margine adscripsit festivum caput, τῶν μὲν παρόντων· i. e., ut sibi visum est, Licha et captivis, quas miserat tanquam sui reditus pignus Hercules, præsentibus:—quod "nasutus quidam alterius versus initium esse ratus, senarium hunc qualemcunque edolavit." El. 21, 2. ξυνάπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταυθ' ἐμὲν, "Ιν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Aldus, et edd.; ὑπάρχομεν, ἐσμὲν MS. Dorv. ἐσμε (ν scalpello erasa) MS. Harl. "ἐμὲν pro ἐσμὲν," monet Dawesius, "ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, uti permissum est." Vox ἐμὲν, occurrit in fragmento Callimachi, ccxciv. haud alibi facile reperiundum. Quis nescit hunc poetam, et discipulum ejus, Apollonium Rhodium, fuisse vetustatis amantissimos? In scolio vetusto apud Athen. xv. 695. A. Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν, sed hoc est litem lite dirimere. Dawesii vero ἴμεν lubricæ fidei est. Scribendum, ὡς ἐνταῦθα μὲν—docet *M. Raper.;* verbum autem desideramus; Aristoph. Pac. 204. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν, "Ιν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν πόλεμον κατῴκισαν. Ne quis Toupium [ad Suid. I, 87=114. et *R. P.* ad l.] defensurus illud Sosipatri apud Athen. IX, 378. A. arripiat, lege cum Casaubono, τρεῖς ἡμεῖς [μόνοι] 'Εσμὲν sive mavis τρεῖς ἐσμὲν [μόνον] 'Ημεῖς —Hotchkisius apud Gaisford. ad Hephæstion. p. 218., ὡς ἐνταῦθ', ἵνα Οὐκ ἔστιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Optime citavit Toupius Soph. Ph. 429.—'Οδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα Χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν· et Euripidem in Sysipho, Εἶναι δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα—conf. Œd. C. 503. 1545. Melius autem R. P. Opusc. p. 221. ὡς ἐνταῦθ', ἵνα Οὐ καιρὸς ὀκνεῖν, ἐσμεν—hac enim positione nulla mutatio fit, et syllaba finalis adeo in thesi latitat, ut celeri tragedi eloquio vix subaudiri queat. Aj. 1320. οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους Æschyl. P. V. 796. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός; Eur. Med, 885. ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακόν. 1275. ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους· apud Stob. p. 590=477. Grot. Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλῆν ὄχλος.—De Sophoclis Fr. XL. vide R. P. Adverss. pp. 55. 216. Opusc. p. 212. In PRÆF. ad Mœrin P. xliv. in Eur. Fr. apud Liban. digerendo leviter titubavit vir præstantissimus: transpone, ψυχῆς δὲ φθείρεις ὧδε γενναίαν φύσιν.

SECT. I.

" *Eur.* Ion. 1198. Οἰνηρὰ σκεῦ

SECT. I. ὀμικρὰ—Tu vero repone Οἰνηρὰ ΤΕΥΧΗ σμικρὰ—Alterum enim est vulgi verbum, a Tragicis nunquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 609. (613=607.) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 146. 283. 1203. Electr. 140. 362. 499." R. P. Adverss. 270. ἀγγεῖον in textum secundæ editionis Hec., nescio quo casu, irrepsit in tertia sublatum; est enim verbum Comicis usitatum. Eubulus apud Athen. II. 36. D. πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς,—Τεύχεα. σκεύη. Hesychius. Eur. Ph. 790. προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω, Ἐκφέρετε τεύχη,—sed ἀπόφερε τὰ σκεύη Aristoph. Pac. 287.; conf. Ach. 552. 887. 1056. 1067. Eupol. apud Polluc. X. §. 10. Xenoph. Anab. VI. pp. 459. 461. Ter. Andr. init. *Vos istæc intro auferte:*—Thesm. 761. δός μοι τὸ σφαγεῖον "*In schedis*, Dele τό." R. P. apud P. P. D. et Ach. 1177. περισφυρὸν corrigit R. B. Antiphanis fr. apud Athen. III. 112. D. a Koppiersio bene inchoatum, totum feliciter persanavit R. P. πῶς γὰρ ἄν τις εὐγενὴς γεγὼς Δύναιτ' ἂν ἐξελθεῖν ποτ' ἐκ τῆσδε στέγης; vide Walpole Com. Gr. Fr. p. 12. Opusc. p. 178.

"Philodemi epigramma spurium esse docet Villoisonus apud *Chardon De la Rochette*, II. 337." P. P. D. Vide An. Gr. II, 85, ix. Toup. ad Suid. I, 238. "qui nulla de re disputat doctius" quam de hujusmodi quisquiliis; Foster. de Acc. et Quant. p. 234. ed. alt.; R. B. ad Horat. Serm. I. ii, 121. D. Heins. de Sat. Horat. pp. 136, 7. ed. 1612. Reiskius "carmen venustissimum," quod forte Gisb. Cuperus vafre compilarat, e schedis La Crozii in lucem protulit.

Hæc hactenus. Nunc de Latinis agamus. Messallæ Corvini liber de S litera, nisi jactura sane tristi atque acerba periisset, cetera persequendi necessitate me facile liberasset. De Comicis, qui subinde "in metra peccant, arte, non inscitia," Dawesius me plura loqui vetat. Illud porro monet "hanc ακριβειαν apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse." Unde in versibus infra positis, "excusanda omnia, non omnia tamen imitanda." IV, 477. 774. 850. V, 48. 80. VI, 195. 944. 1187. Istos idcirco enotavi, ut unum et alterum in Dawesium vulgo allatum e numero exscindamus. II, 805. *Inter curalium virides miscere smaragdos.* IV, 1122. *Scilicet; ut grandeis viridi cum luce smaragdi.* In priori, *Inter* beryllum *virides* R. B. apud Wakefield.; *et miscere* pyropos—inveni in margine exemplaris a me obiter inspecti: sed excessit medicina modum. Omnibus innotuit *maragdon* æque ac *smaragdon* seu *zmaragdon* poetis placere; si utraque forma pari jure uti potuerint, certe eam prælaturi sunt, quæ metrum adjuvaret. Ovid. Met. II, 24. *In solio Phœbus claris lucente maragdis*—sic MS. Cantab.; conf. Amor. II. vi, 21. Tibull. I. i, 51. II. iv, 27. Propert. II. xiii, 43. Statii Theb. II, 276. Herodot. I, 48. ἐς Ἄβας pro ἐς Σάβας·—IV, 88. τοὺς οὔρους pro τοὺς σούρους. Et horum contraria; IV, 86. τῆς Σινδικῆς pro Ἰνδικῆς. IX, 15. ἐς Σκῶλον pro ἐς Κῶλον· Diod. Sic. XIV, 32. Θρασύβουλος ὁ Στειριεὺς pro Θ. ὁ Τηριεύς· reposuerunt eruditis-

simi Editores; uti ad Eur. Bacch. 1098. στόχον pro τ' ὄχον· et Aristoph. Av. 215. "L. μίλακος ex Ald. et Schol." *R.P.* apud *P.P.D.* quem conf. ad Nub. 1002. Dio Cassius, xi. p. 232. Ταλύμενος Ειλακῆς—quis novus hic hospes? quis fando audivit? Suspicor equidem auctorem dedisse, Ταχὺ μὲν ὁ Σειλάκης. Σμέρδις quoque, ut σμικρὸς, ex dialecti consuetudine apud Herodotum; Μέρδις Æschyl. Pers. 773.; vide *Salmas.* Plin. Exercit. pp. 33. b. C. et 124. a. C., et *T. H.* ad Polluc. IX, §. 148. Suid. T. III, p. 76. Πέος. "Imo σπέος." *Kuster*: sed laterem lavat, si Schol. ad Aristoph. Equit. 1007. fidem tribuamus. Idem T. I, p. 869. Ἐσκουδόνδιαι. "In Glossis Basilicorum legitur, Σεσκουπόνδια" *Kuster*: hoc est, *Sesquipondia*. Addere libet ex Lucretio non nolente Dawesio, I, 389, 90. *Confluat, haud poterit tamen uno tempore totum* Compleri *spatium*; "*Sc.* (i. e. *Scaliger*) complere." R. B. VI, 697. *Ex hoc usque* mare speluncæ *montis ad altas Perveniunt subter fauces*:—Lucretius semel atque iterum jus suum tenuit, et dixit audacius; recentiores vero consuetudine prohibebantur.

"Dicet aliquis: Quid? tu contemnis *Virgilium, Flaccum*, et *Ovidium*, quos licentiæ locupletissimos habemus auctores? Ego vero poëtas eximios non contemno; veruntamen exemplis, quæ prolata sunt, non moveor. Cur autem non movear, paucis docebo." In *Eclogis* Flaccus ad severas artis regulas versus suos exigere non curiose studebat; et venia, modica sane illa, quam Pisonum proavi Comicis tenui oratione patienter ferebant, sibi pudenter sumta, illas propius ad consuetudinem accedentes ideo *Sermonum* nomine inscribere voluit. Serm. I. ii, 30. quem citavit R. B. ad Manil. III, 364. Ibid. 71. iii, 44. v, 35. x, 72. II, ii, 22. *tu protenus, unde Divitias, ærisque* ruam, *dic, augur, acervos.*—*struam* restituit Schraderus Em. p. 72. "Quem locum viri docti profecto" addidissent, "si J. Schraderi verissimam correctionem cognitam habuissent." D. R. PRÆF. ad Scheller. xiv. = 22. ÆN. II, 498. *Fertur in arva* furens *cumulo*,—*ruens* R. B. Potestatem activam verbi *corruo* defendit *Santenius* ad Catull. El. in Manl. 52. Ibid. 36. III, 43. 296. At I. iii, 140. *Ignoscent, si quid peccavero stultus, amici*; Editiones: *peccato* MS. Græviarus; sed alia manu ex *peccavero*; *peccaro* MSS. septem; *peccabo* MSS. quatuordecim, si fides Valartio, quam in MSS. collatione perspectam habeo: et "quid refert, a qua parte veniat, modo venerit, veritas? Eadem est Dea, sive a me vel Cruceo, sive ab Heinsio et Gronovio in lucem proferatur." Audi magnum Bentleium; "Hoc a priscis editionibus propagatum in omnibus hodie circumfertur. Perperam: neque enim O finale in verbis invenies correptum, apud ejus ævi scriptores; et adhuc durius est, ubi sequens vocabulum a duabus mutis consonantibus inchoatur." Epist. I. xv, 30. *Quælibet in quemvis opprobria* fingere *sævus* Edd.; N. Heinsius, antiquum obtinens, legendum suspicabatur *stringere*—Cuninghamius, *figere*; sed Latini sermonis consuetudine non probarunt: Schraderus Emen. p. 74. *fundere* restituit, et rationibus firmavit. Sed

SECT. I. non necesse est hanc licentiam ultra terminos expandamus, et quam *Flacco* usui obtemperanti veniam concedimus, eandem ad poetas, toto stylo et colore a communi sermone discretos, extendamus.

Catullus XVII, 24. *Si* pote stolidum *repente excitare veternum*—recte emendavit Victorius, cum antea legeretur, *Si potest olidum;* Muretus ad l. f. 23.b. ed. 1554= II, 743. XLI, 18 = p. 23. Scal. *Nec deprecor jam, si* nefaria scripta—LX, 53. *Ut apud nivem, et ferarum* gelida stabula *forem* "—noster liber liquido habet, *Ut apud (miser) ferarum*—quod retinemus;" Scaliger ad l.—LXIV, 32. *Brixia Chinæa* supposita specula. XC, 4. In pede stans *fixo carmina ructat hians.* In veteribus membranis lacuna comparet. Parthenius, homo lepidus, pentametrum a se confictum Catulli versibus immiscuit; operæ pretium est audire ejus jocularem audaciam: "versum meum, hoc in loco, quousque suum poeta inveniet, mutuabo: imo etiam, si poetæ placuerit, benigne donabo." "Apage ista officia, Partheni; non placent. Nemo, opinor, sanus bonos libros isto modo juvari velit. Ut in signis, ita in scriptis quoque veteribus, si quam labem importaverit vetustas, mutila potius ipsa nos, quam a recenti aliquo artifice interpolata, delectant." MURETUS ad l. f. 126. b. = Opp. II, 862. Conf. Scaliger. de altero Parthenii somnio pp. 523=62.

"Ut incitata semel audacia non novit modum: multisque ut iterum peccare audeant, satis argumenti est semel peccasse." VIRGILIUS, *magnæ* spes altera Romæ, hanc offensionem in versibus, haud operosus fugiebat; mirum profecto: in Æn. XI, 309. reconcinnavit improba manus, et ad hanc e conjectura licentiam stabiliendam;—"*Ponite: spes*"—tanquam testem idoneum advocavit R. B. ad Manil. III, 364. Codices manu exarati nihil succurrunt; *Ponite spes quisque* in textu, et *sibi* in margine exhibet MS. Cantab.; *Ponite s' quisque* (sic) codex alter Cant. Martianus Minucius Capella III, p. 56. l. 15. citat, *Ponite spes quisque suas*—ubi *spes sibi* præbet, et *suas* omittit probæ notæ MS. Cantab. Dawesius istum inficetum panniculum primus dissuit: sed laudem illo sublatam prudens sciensque Burgessio V. C. transtulit Heynius, Dawesii iniquissimus judex. Nil mirum; Correctiones, utilissimas sane, quas raras suggesserat Vir præstantissimus ad Virgilium Londini editum, delendas censebat Germaniæ decus in notis suis novissimis. "Sed aquila non captat muscas, et critici majorum gentium adeo rebus intenti, hærent aliquando, ut verba negligant." Vide R. P. Opusc. pp. 103, 4. Fuere tamen quibus hoc debile sensus supplementum valde arriserit; et "in hac sententia veteres semper ludunt cum acumine quodam." *Joannes Sarisburiensis,* qui tot veterum lacinias suis operibus intexuit, in Policrat. VI, XIV. "*Est enim interdum una salus victis nullam sperare salutem, si non moriantur inulti.*" Sed sibi habeant hasce elegantias, modo, enixe rogo, ne adhibeant Æn. VII, 707. *Agmen agens Clausus,* magnique ipse agminis instar, Ter. Phorm. I. ii, 89. in me omnis spes mihi est,—Sallust.

de B. Jug. mihi spes omnes in memet sitæ, *quas necesse est et virtute, et innocentia tutari : nam alia infirma sunt.* "each on himself rely'd, As only in his arm *the moment lay Of victory.*" Milton. P. A. vi, 238—Nos duo turba sumus Ovid. Met. i. 355. Subjiciam ex oratione in Curia Britannica habita, quæ, credo, hoc membrum elangue et tanquam spiritu carens quodammodo suffulciant*. Nollem optimo Boissonado aliquid humanitus accidisset, qui ad Philostrat. Heroic. p. 38. ὁρᾷς ὡς ὀλίγα—illustrat ex hoc loco—*sed hæc* quam angusta, videtis—qualecunque autem illud est, præclaris emendationibns redemit B. ad Philostrat. p. 662. et ad Athen. v. 219. A.; et, quod dolendum est, hæc durities L. Santenium defensorem habet ad *Mureti* Carmina, iv. P. xxx. et ad *Hieron. Balb.*.... Quid si legamus, *Ponite : opes sibi quisque* — Nunquid vis? Corippus iii, 374. *Cujus* spe *fruimur*—ubi reposuit Withofius, *Cujus* ope *fruimur*—in Spec. Gunther. p. 134. *Nostram omnium vitam, in quo nostræ* spes opesque *omnes sitæ?* habet Comicus Adelph. iii. ii, 33. Revera hunc versum ex v. 411. edolavit nescio quis, et ad explendam hanc Maronis lacunam omnino sex septemve versus desideramus. Æn. i. 174. *Ac primum* silice scintillam *excudit Achates* —De Æn. iv, 136. non est quod dicam propter i, 496. ii, 40. 370. quamvis, *Et nunc* magna mei *sub terras ibit* imago iv, 654. ad defendendum speciem aliquam præbeat : vide Xenoph. Mem. ii. i, 22. Cyrop. v, initio; Odyss. Ο, 416. Σ, 194. 248. Υ, 70. Ad Æn. v, 143. (viii, 690.), properabo: *Convolsum remis* rostrisque tridentibus *æquor. rostrisque stridentibus* Virgilii codices duo Cantab., et unus penes Coll. Jesus Cant.; *rostrisque tridentibus* Priscianus f. ii. b. Ald. *rostris stridentibus* p. 562. ed. Putsch.; in Codice uno Cantab. quem inspexi, *rostrisque stridentibus*—in altero, *rostris remisque str.* in tertio versus abest. In iii. 561. primusque rudentem *Contorsit lævas proram Palinurus ad undas.* "Fortasse, *tridentem*, vid. Pierius ad v, 143." R. B.; et v. 208. Ferratasque *trudes*—pro vulgata *sudes* Idem vir summus; conf. Tacit. Annal. iii, xlvi.; *trudes* MS. Coll. Jes. Peto tantummodo ne Latinorum poetarum consuetudinem oppugnarent licentiæ hujus patroni cum illo, *Priamëia sceptra*, quæ e Æn. xvii, 252. R. B. ad Hor. Carm. iii. xvi, 51. aut *scrupea spelunca* ad Cic. Tusc. iv, xiv. sic citavit. viii, 424. Brontesque, Steropesque, *et nudus membra Pyracmon*, ut in Theogon. 285. 845. 854. A. Rhod. i, 511.—Æn. vi, 686. "sane Vir-

* —— "one man; *at ille leo est.* I wish I could get a look at this extraordinary man. He must be a very Hercules. He is an extraordinary recruit indeed! This reminds me of the story of Lord Donegal's troop of light horse. When a certain general asked where * * * *'s troop of light horse were, a man rode up to him and said, 'I am * * * *'s troop.' So if you ask where the * * * * are, out steps a man from the * * * * and says, 'Here I am.'

"After the American war, the troops being one day on muster and review, the commanding officer called aloud—'Ninety-fifth regiment, advance and come forward from the line on the parade;' upon which a little drummer-boy came marching forth with due gravity,—'Who are you?' demanded the general,—'I am the ninety-fifth regiment,' replied the boy * * * *."

SECT. I. gilius scripsit:—*Venisti tandem tuaque spectata parenti Vicit iter durum pietas*—Ovidius [Met. XIV, 109.]: *Hinc satus Æneas* [Immo, *Dextera per ferrum*] *pietas* spectata *per ignes*. Magistelli spinosi *exspectata* [et Virgilii codices duo Cantab. et MS. Coll. Jes.] legunt, propter syllabam, quam nolunt positione sequenti produci. Alii vero magistelli zelotypi dicunt palam in suis suggestis veteres quoque *expectata* pro *spectata* dixisse. quid tum postea? ostendant mihi *expectatum* apud Virgilium esse pro *spectatum*. Alioquin scimus verum esse eo quoque modo posse dici. Sed quid facerent pædagogi si nihil haberent, quod latrarent?" Scalig. ad Catull. p. 103 = 116. Nemo vulgatam ex Æn. II. 282. tutatum ibit. Æn. VII, 150. *sunt animi, et rebus* spectata *juventus*. IX, 235. *neve hæc nostris* spectentur *ab annis*. Hor. Epist. II. i, 230. *belli* spectata *domique Virtus*, Ovid. Trist. I. v, 25. *Scilicet ut fulvum* spectatur *in ignibus aurum*. Ovid. Met. XII, 184. Nestor—*Multaque me fugiant primis* spectata *sub annis*. Sed in Stat. Theb. 760. "inepte *Pyliæ senectæ*: quippe tum temporis *nondum nota* Pylas, *juvenisque ætate secunda Nestor*, IV, 127." R. B. Vocabulum hoc crebro de sua sede detrudebant librarii: Lucret. I, 141. Sed tua *me virtus tamen et* sperata *voluptas*—*spectata* voluntas R. B.; Sed in epistola ad *Millium* p. 2. jampridem citaverat *sperata voluptas*; et Carm. I. xxvii, 13. *voluptas* MS. Grævianus. De *tendere* et *extendere* vide *R. B.* ad Hor. Epist. I. v, 11. et T. Maur. 1591.; de *expecto* et *expeto* ad Ter. Eun. IV. vi. 5. *Muret.* Opp. II, 415. "*magnam fuisse multitudinem eorum qui fanorum ornamenta ex*spectarent." "Muretus scripserat: m. f. multitudinem eorum, qui fanorum ornamenta *spectarent*." *D. R.* ad l. Statii Theb. I, 655. *sed quid fando tua tela manusque Demoror?* exspectant *matres, supremaque fundunt Vota mihi*. MS. Cant. tua demoror arma Atque manus: *spectant*—Achill. II, 411. *Ipse sedens vasto facta* exspectabat *ab antro*,—num *spectabat* R. B. Cic. Orat. in Cæcil. 7. *accusandi voluntas ad viros fortes*, spectatosque *homines, translata sit*. de Orat. II. lxxviii.—*quanto hoc magis in oratione* exspectandum, *in qua non vis potius, sed delectatio postulatur*. Wyttenbachius, vel omnibus libris invitis, *est spectandum* reponi vult. Bibl. Crit. I, 21, 2. Ibid. III, ii. *Illa tanquam cycnea fuit divini hominis vox et oratio, quam quasi* exspectantes *post ejus interitum veniebamus in curiam, ut vestigium illud ipsum, in quo ille postremum institisset, contueremur*. Gesnerus vere et eleganter corrigit, *exceptantes*. At correctionem non memorat Ernestus. Wyttenb. ibid. P. I, 26. Contrarium autem subinde occurrit; et Plautum in Men. V. iii, 6., me saltim judice, recte instauravit Brunckius ad Ar. Thesm. 846. Sen. Herc. Fur. 765. *Pavidosque manes* squallidus gestat *senex*—emendat Withofius, *validus exspectat* senex, ut, *cruda deo* viridisque senectus. Æn. VI, 304. valido—*nec turpem* senectam. Hor. Carm. I. xxxi, 17—19. durus senio Navita crudo. Sen. Œd. 166. Withof. Præmet. p. 61. Sed, pace summi viri, R. B. *vectat* mallem; Æn, VI, 391. *Stygia* vectare *carina*; Œd. 173. *Fessum turbam* vectare *novam*; *vectat* quoque *D. Heraldus*. Nunc ad

15

Withofium propendeo: "Cum mox dicatur, Charontem applicuisse navim litori, ut manes reciperet, dii boni, quomodo jam ante tempus *gestare*, seu *vectare* illos, nararri potest?" Præmet. p. 60. Hor. Carm. II, ii, 24. *Quisquis ingentes oculo irretorto* Spectat *acervos*. Muretus Opp. II, 582. interpretando nihil agit; Withofius, SPERNIT acervos, "id est, prætereundo nec oculos eo retorquendo contemnit, adspernatur"—ad Disticha, p. 531. Non est quod *sperno* queratur; ditionem enim alieni sæpius invasit; Ovid. Fast. III. 827. *Nec vos* turba feri census *fraudate*, magistri Spernite—ocyus repone, *N.*, *v.*, turiferi *census fraudate*, *magistri*, Termite: i.e. "Nec vos, o magistri, licet tenues sint vobis opes, fraudate Minervam saltem *termite* quodam, vel virga turis. Gratianus Cyneg. 132. Termes *ab Eois descendens virga Sabæis*" Withofius Præmet. p. 135. Sen. Her. Fur. 156. *Aut suspensus* spectat *pressa Præmia dextra*. Lege, *sperat* et conf. Phœn. 516. *R. B.* Immo, "*Aut* sua gaudens *spectat*—oppositio est inter *deceptos* et *spectat*, non autem *sperat*. Nam *sperans* decipi potest, *spectans* jam præmia non potest." Withof. Pr. p. 42. ibid. 1256. *semper absentis pater* Fructum tui, *tactumque* et aspectum *peto*. *Vultum tuum* et *affatum* corrigit R. B. et conf. Med. 187. Statii Thebaid. I, 18. *nec Arctoos ausim* sperare *triumphos*. Sic duo Codices Cantab.; *spectare* alii; forte *spirare* R. B. Æn. X, 251. *Tum breviter* supera spectans *convexa precatur*. Maronem hac licentia temperasse argumento est, quod Æn. VI, 540. *scindit* impune intentare potuerat, si hæc positio cordi esset: *findit* vero codices omnes, et plurimæ editiones; quod ad Symb. Apost. p. 483. adhibet PEARSONUS. *Immo*, ducit *in textu*, *et* findit *in margine Cod. Coll. Jes. a manu recenti*. LIBER. I.

In *Horatii* carminibus hæc licentia nusquam elucet; nec quæ huic canoni obsistat auctoritas, nulla comparet. Quid tum? Nunquamne hodie concedes Mauro? *Urguet diem nox, et dies noctem: neque est Levare* tenta *spiritu præcordia*. Nihil opus fuit Horatii judicio de hoc canone. Sapienter quidem dictum, "quod usu non veniebat, de eo si quis legem aut judicium constitueret, non tam prohibere videretur, quam admonere:" vide Cic. pro Roscio Am. XXV. Si rectitudo scribendi hujus temporibus per vias certissimas investigari queat, exemplum forte ad hanc regulam stabiliendam e latebris suis protrahere poterimus. Ernestus ad Cic. de Orat. XLVI. antiquam formam *stlitibus*, reclamantibus optimis codicibus, delendam censet, quod Ciceronis ætate inoleverat. "Immo," inquit Heusinger, "post Ciceronem adhuc, Augustorum ævo, ita exhibere solitos testatur Lurenburg. antiquar. in STLITEM ex decreto, quo Sodalium Augustalium mentionem factam videmus." Conf. Spalding. ad Quintil. Inst. Or. I. iv. 6. Hinc Carm. III. v. 53. mallem; *Quam si clientum longa negotia* Dijudicata stlite *relinqueret*, aut saltim *stlite*. Anne hisce aureæ antiquitatis ruderibus, et hoc sigmatismo Venusinum poetam resarciendum existimas? Sententiam meam nullam interpono: pertinacius contendenti illud Ciceronis occinam, "*scientiam mihi reservabo*,

SECT. I. *usum scribendi populo concedam.*" A. Gell. VII. iii,—*quod plebiscito* Colonis *prohibitum fuit*,—Legendum, *Stolonis* — Gell. xx. i. de Legg. XII. tabb. Quid salubrius visum est *rogatione* illa *Stolonis* jugerum de numero præfinito? Markl. Ep. Cr. p. 148. plaudente R. B., qui eandem emendationem dudum occupaverat.

In *Propertii* reliquiis multa manu medica indigent: pleraque vitia, præsertim graviora, MSS. superstitibus sunt vetustiora. Si enim prosapiam lectionis, per codices et præcipuas editiones deductam, remeare velles, nil nisi ineptiarum farraginem assequeris; omnes, qui etiamnum in lucem prodierunt, ex eodem fonte, pervetusto licet, lutulenti fluere videntur. Haud me latet SCALIGERUM, virum, si quis alius, acerrimum, suspicari antiquissimum Propertii codicem aliquot pagellis a bibliopego nescio quo transpositis turbatum fuisse, ipsumque ideo poetam usque adeo dilacerasse, ut, iis ignoratis, de quopiam loco satis exploratum ac firmum certumque ferri judicium nequeat. Ne multa: in Propertii exemplaribus tetrius grassata est librariorum nequitia, et in hanc licentiam, tanquam in facinus, omnes jurasse putes, quibus, vereor, ut critici remedium tulerint. III. ix. 53. Brachia spectavi *sacris admorsa colubris:* Sic MSS. et ed. princeps. *Pectora sp.*—N. Heinsius ad Patercul. II. lxxxvii.; "*spectasti* conjecerat Marklandus, propter præcedentia *fugisti*, et *tuæ manus*." Lege, *sensisti*—audax, inquies, facinus: et est profecto: non tamen improbabile, et necessitudo etiam timidos fortes facit. Epigr. apud Drakenborch. ad Sil. Ital. II. 417., *O quam vivit opus, quam pene figura dolorem* Sentit, *et ex ipso moritur pictura veneno.* B. Castilioni Cleopatra, *Marmore quisquis in hoc sævis admorsa colubris Brachia, et æterna torpentia lumina nocte Aspicis*,—Lucan. Phars. IV, 317. *si quos palmite crudo Arboris aut tenera succos* pressere *medulla. sensere* optime restituit WITHOFIUS Encæn. p. 52.; vide R. B. ad l.—IV, i. 41. *Jam* bene spondebant *tunc omina, quod nihil illam*—*oīa* (sic) unus MS., *omnia* alter, et ed. 1472. *illam* omnes. "At certo certius est Propertium scripsisse:—quod nihil *illos*—hoc est *Penates* vv. 39. et 48. memoratos:" Schrad. Emend. p. 166. Lege, *Digna spondebant*—Sponde digna *tuis ingentibus omina cæptis.* Æn. IX. 296.—iv. 46. *Tu* cave spinosi *rorida terga jugi. cape sp.* MSS. edd. PR. Ven. 1500, et Scaliger in edd. 1577, et 1600; sed *terra* pro *terga* 1582; *spinos* ed. 1472. Corrige, *Tu cape* dumosi—Virg. Buc. I, 76. Dumoso *pendere procul de rupe videbo.*—V, 17. Consuluitque striges *nostro de sanguine, et in me*—Sic MSS. et ed. pr.; *consuluit striges*—metro invito, nonnulli; ulcus latere quis non videt? *Consulitur strigibus* verecundiæ fines in mutando transiret; sed lex carminis non prohibet: et quidvis potius tentandum, quam ut cum scribis suaviter aberremus: veritatis autem quam contentionis cupidior malim a codicibus medicinam exspectare.

Ad *Ovidium* deveniamus. Temeritatis hujus in Ovidio signifer fuit N. HEINSIUS. Non deerunt qui virum artis metricæ peritissimum

obnitentibus frustra vetustis editionibus, hujusmodi mendas e conjectura inculcare demirentur; sed mirari desinent, cum eum in hac parte nimis securum, ista, quæ non tulerint Augustei ævi aures, studio, non inscitia, amplexari atque approbare cognoverint, et omnia eum posthabuisse, dummodo suo S P inserviret. Ex hac metrices theoria numeros, quos carmina supra soccum assurgentia repudiant, prodigus iterum iterumque ingerere, quam bonis e suis codicibus oblatis uti, maluit; et ab illo, tanquam fonte, portenta in omnes deinceps editiones dimanarunt, et etiamnum adeo adhærent, ut penitus necesse sit *Multa diu concreta modis inolescere miris*, quæ certatim abstergeremus. SCALIGERI vestigia adorabat "Ovidii sospitator;" dolet ergo illum suis codicibus plerumque adversantem hanc licentiam cum duce Scaligero non ejurasse, et omnia sua bona sibimet quodammodo invidisse. Nec tamen ideo virum in omni humaniorum litterarum genere præstantissimun acrius insector: N. HEINS. "Poetarum Latinorum unicum sospitatorem;"—"Musarum delicias et Parnasi decûs;" —"verum Phœbi alumnum et Calliopes sinu innutritum"—laudare nunquam cessabo. R. B. ad Hor. Carm. I, xxxiv, 5. D. R. Elog. T. H. p. 14. Noris ad Cenotaph. Pis. p. 430. Markland. PR. ad Stat. Sylv. P. xv. Sed ex diverticulo ad rem. Heroid. v. 2. *Ista Mycenæa* litera scripta *manu*. Corrige, *facta*, suadente utroque MSS. apud Zingerling. in Promuls. p. 189, et edd. Ald. 1515, 1533. Sed possunt talia similibus exemplis defendi. Possunt sane, sed similiter quoque corruptis, et emendationem flagitantibus. Mox v. 26, *Est in qua nostri* litera scripta *memor*. *scripta* MSS. Bodleiani; "*facta* multi codices." Burmann. ad l. Trist. v, xii, 35. Carmina scripta *mihi sunt nulla, aut qualia cernis;* "an *cœpta*"—Burmann.; lege, *facta*. Ex Ponto, I, v, 15. *Cum relego, scripsisse pudet, quia plurima cerno, Me quoque, qui* feci, *judice, digna lini.* "*scripsi* Regius, et tres." Burmann.; *feci* edd. Parm. 1489, Ven. 1498, Ald. 1533.*—x, 106. *Strataque Cretæam* bellua stravit *humum. Strata* non tango; Amor. I, 7. *Stravit deprensos lata per arva greges.* Stat. Theb. II, 644. *Menœtum* Proterrebat *agens*,—*Prosternebat* R. B.; *tinxit* quidam legunt, testibus Ubertino, Grutero, Reinsio; *lavit* Zingerlingius, *planxit* in margine adscripserat R. B.; qui ad VII, 169. *Nota mihi freta sunt Afrum* frangentia *litus*,—*plangentia* suggessit. Si mei res arbitrii foret, maluissem *tinxit* propter IX, 368. *Ipse suo melius sanguine* tinxit *humum:* et Her. Œt. 1119. *Discedet via Tartari*, Stratis *ut pateat polis? Fractis* Cod. Flor. probante Bentleio: 1136. *uterque debuit* frangi *polus;* conf. 710. 1150. Fast. VI, 82. *Cacus Aventinam sanguine* tinxit humum. 461. *Fecit, et Hispanam sanguine* tinxit *humum.* Met. v. 293. *Tundit humum mo-*

* Lector benivolus mihi facile ignoscet, si versus oppido bellissimos, hoc nævo, proh dolor! inspersos, afferam: *Gulermus Brito Philipp.* IV, 309. de RICARDO I. θυμολέοντι—"mittebat enim Saladino, Et Saladinus ei varia vice *scripta*, sibique Pacificabat eum Saladinus munere crebro." Hunc locum, non monito lectore, mire enodavit *Jacksonus* nostras. (*Account of Marocco*, p. 200.)

SECT. I.

riens, scelerato sanguine tinctum; conf. Heroid. IV, 72. Pont. IV, vi. 34. Ibis. 370. Propert. IV, vii, 10. Sen. Hipp. 652. *et ora tenuis flava* tingebat *rubor* MS. Ovid. Heroid. IV. 72. *Flava verecundus* tinxerat *ora rubor*. Elegia in Mæcenatis obitum, quam Pedoni Albinovano asserere conatur Scaliger, v. 96. *Membra nec in* strata *sternere discat humo. trita* præstiterit. Propert. IV, ix, 40. *Et nunquam ad natas irrita tela feras: stratas* conjecerat Heinsius; *vastas* e cod. Voss. confirmavit Schrader. Emend. p. 91.—XV. 213. *Solve ratem. Venus orta mari* mare sternet *eunti;* vid. Met. X, 342. et Schrad. Emend. p. 194. In Nasone nimium repetitionibus, in aliis parcius, indulgebant librarii; Met. XIV, 800. *strata est tellus Romana Sabinis Corporibus,* strata estque *suis; simul atque* suis R. B.; Met. VI, 640. *Et* mater *mater, clamantem, et colla prementem.* "In Bernegg. inter utrumque *mater* tres literæ erant erasæ. *et* vel *eja* fuisse videbatur." N. HEINS. "cantandi positor, cantati egregius in multis repertor." Hinc præclare emendavit WITHOFIUS, *Et* mea, ter, *mater, clamantem*—" Id est, Procne ferit puerum ense, dum manus tendebat, dum *ter* clamabat *mea mater*. Sic ipse Heroid. VIII, 91. Terent. Hecyr. III, ii, 18. 23." Præmet. p. 180. Manil. I, 245. *Nos in nocte sumus,* somnosque in *membra locamus. somno sic* Scaliger; *somnosque in membra vocamus* Burman. ad Phædr. *somnos in membra l.* Codex Gemblacencis; τὸ *in* lacunæ tantum explendæ caussa a librario adjunctum: *lege, somno* NOS *m. l.* Withof. in Spec. Gunther. p. 85. Tibull. I, vii, (viii,) 49. *Huc ades, et centum ludis, Geniumque choreis Concelebra; ludos* Codd. et edd. vet. *ludis* Statius: emenda, *Huc ades, et* GENIUM *ludo, Geniumque choreis* Markland. de Epist. p. 68., cui favet perelegans repetitio poetæ propria, et quam callide sublegit Heynius. Imo Ovid. ipse in Niobes mandato aliquid hujusmodi passus est 196. *Ite sacris, properate sacris, laurumque capillis Ponite; deponunt, infectaque sacra relinquunt.* Quid plura? Infectis *properate*—reposuit Withofius notis ad Orat. Sec. p. 81. quam cum stylo, mente, et more Ovidiano consentit. In v. supra notato dudum somniavi, *placet;* Æn. I, 142. dicto citius tumida æquora *placat:* sed *præstat,* vel potius *præstet,* verbo *sternet,* quod in Bersmanni margine comparet, e textu doctissimi poetarum cedere non debet. Met. XI. 749. præstat*que nepotibus æquor:* id est, ἀκύμονα Πόντου τίθησι νῶτα. Iph. T. 1445. *Valck.* ad Herodot. VII, 191. Ut Græcis παρέχειν, χαρίζεσθαι, sic Latinis *præbere, præstare* hujusmodi de rebus solennia sunt. [*Seneca Pater* T. III, p. 352. *Ille* Passieno, *prima ejus syllaba in Græcum mutata, obscœnum nomen imposuit.* " Sc. παρεχιηνῶι" primo tentavit *R. B.* Postea "Ranconetus *Grassienum:* inepte. Nempe vocavit *Paschienum;* syllaba in Græcum mutata, a πάσχειν." *R. B.* Pudet pigetque tam infanda referre.]—XX, 213. *Ne tamen ignoret quæ sit* sententia scripto, N. Heinsius; *scripti sententia quæ sit,* editiones pervetustæ Parm. 1489. cum commentariis A. Volsci et Ubertini, Ven. 1498. Mediol. 1510. Ald. 1533. Amor. III. iii, 6. *Can-*

dida candorem niveo suffusa rubore Ante stetit: *niveo* lucet *in ore rubor*. N. Heinsius; *fuit* MS. Bodl. et edd. Parm. 1489. Ven. 1498, Ald. 1533. quam in margine notaverat R. B., qui pro *lucet* legit *nunc et*. Art. Am. 332, 3. jure submovit "Aristarchus Batavus," quem vide.—II, 659. *Si* qua straba *est*, *Veneri similis*; si *rava Minervæ*. N. Heinsius: quem laudat *Larcherus* Mem. sur Venus p. 131.; metrum integrat R. B. corrigendo, *Si straba, sit Veneri*—ad Hor. Serm. I, iii, 47. Conf. Censuram Crit. (*June* 1803, *p.* 127.). Toupius in exemplari suo T. Fabri Epist. p. 176. tentavit, "*Si* flava est, *Veneri similis*, *si* pæta *Minervæ*. Lucretius, IV, 1157. Cæsia, Παλλάδιον Hom. Il. x, 470. χρυσῆ' Ἀφροδίτη,"—*Flavus* fere a poetis expellere conatus est R. B.; *Credula nec* ravos Hor. Epod. XVI, 33. *ravæ* Ovid. Amor. I, 7. *rava* ibid. 8. *ravæ* Fast. III, 693. *rava* ibid. VI, 652. *furvam* Sil. Ital. v, 220.—671. *Aut mare remigiis, aut vomere* scindite *terras; findite* memb. in ora ed. Bersmanni, et in textu Heinsii. Heroid. XVII, 139. *Quid bibulum curvo* proscindere *litus arato*—*profindere* MSS. Her. XII, 94. *Et solidam jusso vomere* findis *humum*. Trist. I, iv, 3. *Nos tamen Ionium non nostra* findimus *æquor*. Conf. xi, 48. v, ii. 62. *Et Scythicum profuga* findere *puppe fretum*. Propert. III, vii, 35. *Non ego velifera tumidum mare* findo *carina*. Sen. Her. Fur. 336. *Et bina* findens *Isthmos exilis freta*. Æn. v, 143. Infindunt *pariter sulcos*—Claudian. in Eutrop. I, 454. *Elysias* findis, *Serrane*, *novales*. Statius Theb. x. 507. *gementes* Profindunt *inarata diu Pangæa juvenci*—*Profingunt*, ℣ *fringunt*, et *Proscindunt* MSS. Cantab.; ultima R. B. placuit.—Lucret. I, 71. *confringere* editiones; *confingere* unus MS. Harl.; *effringere* duo alii, et Priscianus x. f. 123. b. Aldi=col. 879. Putsch.; *perfringere* Nonius Marc. x, 16. v. *Cupiret*. Sen. Controv. I, 2. T. III, p. 96. 4. *confringitur*—*confingitur*, R. B. Idem de Constant. Sapient. T. I. c. iv. pp. 395, 396. *aut demissis in profundum catenis Neptunum potuisse* contingi? constringi, R. B.—III, 289. *Illa sonat raucum, quiddamque* inamabile stridet—*ridet* MS. Bodl., Edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533. et in ed. characteribus Gothicis impressa, sine loco aut anno. Pausan. Attic. I, 40. ῥεῖ δὲ καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀτερπέστατον. *tristique palus* inamabilis *unda*. Æn. VI, 438. *tardaque*—Geo. IV, 479. inlætabilis *ora*. Æn. III, 707. Stat. Theb. III, 706. illætabile *munus;* intolerabile MS. Coll. Eman. ἀγελάστοις συμφοραῖς Æschyl. Choëph. 28. φρὴν ἀγέλαστος. Idem in Lex. Sangerm. 337. apud D. R. ad h. in Cer. 200. ἀνίας ἄνθος Sophocles ibid. p. 385. vide Valck. Diatr. p. 179. Fortasse, *murmur*—librarios vero, haud poetam ipsum erroris insimulans *ridet* tantisper retinebo dum melius aliquid alius proferat. Valeat tandem *inamabile ridet; inamabile*, quod negat redire quenquam, et omnia illic tristia: *ridet*, quod Styx tacite defluit, unde etiam eam trajicere solebat Charon: vide Sen. Herc. Fur. 712. Lucret. I, 18. *tibi* rident *æquora ponti*. II, 560. ridet *placidi pellacia ponti*. v, 1003. ridentibus *undis:* conf. Catull. LXI, 273. Eur. Fr. [CCVIII.] apud Phrynichum Σ. Π. p. 6. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς

SECT. I.

ἐν φρίκῃ γελᾷ. Æschyl. P. V. 90. ποντίων δὲ κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα. "Scholiastes in hæc: Καλως ειπε το γελασμα— εκ μεταφορας των γελωντων καὶ διαχεομενων. Hoc autem durius est quam quod vel ab Æschylo profectum crediderim. Malim igitur scribere αγελασμα *congregatio* fluctuum." Tyrwhittus. Hoc, quodcunque est, acceptum refero eruditissimo M. C. Editori, cui maximas gratias ob summa in me officia ago.—726. *Oraque fontana* fervida spargit *aqua—pulsat* aqua MSS. apud Zing. p. 188., Bodl. et Ed. Pr. *lavit* duo codices, ut Rem. Amor. 230. *Arida nec sitiens ora* levabis *aqua—lavabis* MS. Coll. S. S. Trin. Cantab. "Forte *purgat*" Burmann.; *tergit* mallem: Catal. Petron. 58. *Suffit et pura limina* tergit *aqua; spargit* Heinsius. Æn. iv, 635. *fluviali* spargere *corpora lympha* —"*aspergere* Ven. *mergere* alter Menag." Heynius. conf. Fast. v, 676. Ad Ovidii locum citat Heinsius Fast. iv, 728. *Virgaque rorantes laurea* spargit *aquas, roratas* plerique codices, *misit* omnes; de hoc dubitare non debuerat "felicissimus Latinorum poetarum restitutor." Stat. Sylv. v, iv, 10. *Præterit et gelido* spargit *miserata flagello. tangit* Markland. ad l.—741. *Nomine suspectas* mihi spiritus *exit in auras— suspectas* jam *spiritus* MS. apud Zingerling. Met. iii, 66. *fixum lentæ* curvamine spinæ—*lentæ spinæ curvamine fixum* in optimis codicibus, inquit Zingerlingius; quem confirmant MSS. Cant. Bodl.; edd. Parm. 1489. Ven. 1493. 1498. 1513. Lugd. Ald. 1533. —xii, 436.—*Molle fluit, veluti concretum vimine querno Lac solet; utve liquor rari sub pondere cribri Manat, et exprimitur per densa* foramina spissus; Verum ita scripsisse Ovidium, non vero Ovidii librarios, præstare quis possit? in MSS. hunc locum ita contaminatum invenimus, ut nihil extundere queamus. *præli* in textu, et *cribri* in margine cod. Cantab., qui *spissus* loco *coli* præbet. Cod. MS. penes Collegium S. S. Trin. Cantab., qui fessis oculis negotium facessit, insignem lectionis varietatem exhibet; *molle fugit*, quam vulgatæ præponerem; Hor. Serm. i, vi, 13. *fuit* editiones; *fugit* ex optimis Codicibus R. B. *lumine* pro *vimine* a manu recenti: q r n o (—c supra) textus et virgula superimposita a manu antiqua, puncta duo infra et c supra exarata a recenti; in textu versus, de quo lis est, *rarus* et *per dempsa* [densa] *foramina spissus* (liquor supra) (sic). Pro *spissus*, *succus* Ald. 1533. et *per* multa *f. densus*, unus Cod. Bodl.; in altero neque vola nec vestigium. Neque id mea quicquam refert; si totum locum inter claustri additamenta recensuero, quo tandem testimonio revincar? Etenim in quorundam codicum textu intercisus et diffractus emergit, in aliorum margine comparet, in paucis deest. At in notis ad Lucan. Phars. ix, 808. hoc loco, tanquam genuino Ovidii partu, nititur R. B.; sed illas mutilas, obscuras, et omni errorum genere scatentes editori, pie quidem, sed incaute patrui manibus parentanti debemus. Plauti Cas. iii, v, 18. *Nam nisi ex te scio, quicquid hoc scit*, cito *jam tibi istuc Cerebrum dispercutiam*, Execrata; *scito* —et *dispertiam execreta* MS. Hinc *scito* reposuit, et *dispertiam*

execetra e MS. exsculpsit *R. B.* Hor. Epod. xvi, 18. execrata Cod. Græv.—Fast. vi. 305. *Ante focos olim longis* considere scamnis *Mos erat—scamnis considere longis* Edd. Parm. 1489. Ven. 1497, 1498, 1499.; Ald. 1533. Ennius apud Cic. de Divinatione, i, 48.; *Auspicio regni* stabilita scamna *solumque.* Obiter meminisse libet, vi, 140. *Causa, quod horrenda* stridere nocte *solent,* sic edd.; "Illustrissimus Heinsius contra libros scriptos *horrenda—voce* legit;" Drakenb. ad Sil. Ital. ix, 575.—Trist. iv, ii, 20. *Cumque ducum titulis* oppida scripta *leget: capta leget* olim editum; *mœnia capta* Vossii excerpta, quod reponendum. Propert. iii, iii, 16. Incipiam, et titulis oppida *capta* legam.—v, i, 7. *Integer et lætus læta et juvenilia* scripsi,—*lusi,* "Criticorum Latinorum princeps." *Carmina cum primum populo* juvenilia legi; iv, 57. *adhuc sine crimine* vixi; *lusi* R. B. Heroid. xvii, 17.—Ex Ponto i, v, 2. *Ut* sua scripta *legas, Maxime, Naso rogat, verba* Zingerling. et Heinsius; *dicta* melius; El. iv, i, 61. *Ennius hirsuta cingat sua* dicta *corona,* Conf. R. B. ad Hor. Carm. i, vii, 9.—ii, ii, 34. *Sæpe creat molles* aspera spina *rosas.* Vide Zingerling. pp. 138, 139. versus 33—36., jam dudum cingulis circumdedit Heinsius, "qui unus plus præstitit, quam cæteri omnes;" et, his demtis, carmen apte cohæret. Joannes Hildebrandus Withofius, qui in summis criticis jure habendus est, versus istos adeo reformavit et recoxit, ut Ovidium in Ovidio frustra quæreres. "Ego subirascor hominis obstinationi. Quis enim, nisi plumbeus sit in Criticis, dubitet, quin nebulo prius distichon e posteriore conflaverit? quis autem credat librarios e verbis, *Sæpe licet multis aspera visa locis,* fecisse, *Sæpe creat molles aspera spina rosas?*" δεινὸν πάλαισμα.—Fast. ii, 27. *Februa poscenti* pinea *virga data est;* spinea *N. Heinsius;* quod τῷ *male* notavit *R. B.* Melius profecto ad Sen. Ph. 126. *sacra quo Dirce* latet; verbum *eratet* revocarunt *Gronovius* et *Withofius.* Sed ad rem.—x, 27. *Hennæosque lacus et olentia stagna Palici,*—olentis *stagna Palici* membranæ, edd. Parm. 1489, Ven. 1498, quam certo judicio eruerat R. B. *Hæc fontis stagna Numici* Æn. vii, 150.—iii, vii, 7. *Ergo mutetur nostri* sententia scripti — *scripti sententia nostri* Edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.

Unam nunc et alteram emendationem apponam, quæ terrore hujus canonis exulasse videntur. Quicquid id est, illas allegabo. Heroid. iv, 147. *Tolle moras* tantum, properataque *fœdera junge.* In Scriveriano, *Tolle moras,* oro, —sperataque *fœdera junge,* feliciter supplevit *Burmannus.* Virg. Buc. viii, 26. *quid non* speremus *amantes?* Æn. iv, 291. *tantos rumpi non* speret *amores.* Art. Amat. i, 343. *Ergo age, ne dubita cunctas* superare *puellas; sperare* codex Alb. Rubenii.—ix, 20. *notitia est* misero *quæsita pudori, Si* macula stupri *facta priora* notas? Lege, *notitia est* vestro *quæsita pudori, Si* maculas turpi *facta priora* nota. 79. *Irruit, et* nostrum *vulgat clamore pudorem;* sed alibi *misero.* R. B. Leni remedio, credo, ac vero poetam sanasse Virum summum, ecquis dubitet? Incertus apud Chari-

SECT. I. dum col. 252. *Cur te dedecoras, famam cur maculas tuam?* Æn. x, 851. *Idem ego, nate, tuum maculavi crimine nomen.* Ibid. 35. *Ipsa domo vidua, votis operata pudicis*, sic Viri ceteroquin sagacissimi citarunt, R. B. ad Hor. Carm. III, xiv, 6. et Schrader. Emend. p. 202.; conf. Æn. IV, 82. A. Rhod. I, 285. Æschyl. Agam. 863. Illud Sapphus neminem eludet. Sed illum consilii pœnitebat, qui *studiis operata pudicis* in margine exemplaris adscripsit. Conf. Met. VII, 746. VIII, 865. Ter. Heauton. II, iii, 38. *Hinc sciri potuit, aut nusquam alibi, Clinia, Quo studio, vitam suam, te absente, exegerit;* Inscriptio apud Spon. Misc. Erudit. Antiq. §. IV, p. 151. LANIFICA PIA PVDICA FRVGI CASTA DOMISEDA. Œd. Col. 343. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι· Phintis apud Stob. p. 444. 3. ἴδια δὲ γυναικὸς, τὸ οἰκουρὲν, καὶ ἔνδον μένεν,—quas vafre deridet atque contemnit Soph. Electra tanquam περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν ἀεί· Sed redeat illuc oratio unde deflexit. Quamvis cum acutissimo et eruditissimo Critico ab hæresi Withofiana, primario licet Viro, prorsus equidem abhorreo; et post Heinsii, Bentleii, Schraderi maximas curas multo plures nebulonum versus inter Ovidianos adhuc latere censeo: "Nihil tamen necesse est disticha omnia (in Trist. etc.) propter eam, quam continent, barbariem Ovidio abjudicari." Βεβαρβάρωσαι, dulcissime poeta, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις *. "Sint sane Ovidii, sed exsulantis, sed inter barbaras gentes jamdiu versantis, sed latinæ linguæ usum atque elegantiam longa ejus usurpandæ desuetudine pæne obliti. id; quod ipse de se et sæpe alias, et libro v, eorumdem Trist. el. 7. confessus est illis versibus: *Ille ego romanus vates (ignoscite Musæ) Sarmatico cogor plurima more loqui. Et pudet, et fateor: jam desuetudine longa Vix subeunt ipsi verba latina mihi.* Nec dubito quin sint et in hoc non pauca libello BARBARA—Non hominis culpa, sed ista loci." *Lagomarsinus* ad Pogiani Epist. IV, 167.—cum quo flebiliter conspirat Sen. de Consol. p. 380. "Cogita quam non facile Latina ei verba succurrant, quem barbarorum inconditus gravisque fremitus circumsonat." Conf. Aristoxenus apud Athen. XIV, 632. A. B.

Statius Theb. III, 586. *Hi teretes galeas, magnorumque* ærea suta, *scuta* MS., sed *suta* infra IV, 131. *Ferrea* suta *tegunt*—R. B.; VI, 551. *Præceleres,* agile studium, *et tenuissima virtus*—VII, 733. *Quercus alumna vadi. fas et* mihi spernere *Phœbum, me* sp. MSS. apud Zingerling.; Achilleid. I, 348. *Diducit,* sparsosque studet *componere crines.* Lege, *sparsosque* juvat *componere crines.*

Manilius III, 364. *Sed teretem inclini mundum comitantia* semper. Sic edd.; *spira* R. B. "præclare de Manilio meritus."—604. *Tertia forma* stetit *summo jam proxima cælo, fuit* edd., *est et* R. B.

Lucani Phars. v, 118. *Aut pretium:* quippe stimulo *fluctuque furoris.*

* Sic invertit Apollon. Tyan. Ep. 34. Ἐβαρβαρώθην χρόνιος ὢν ἐν Ἑλλάδι. quod in ἀφ' Ἑλλάδος subtilius emolliit celeberrimus TYRWHITTUS.

Silius Ital. Punic. III, 111. *Primitiæque tori*, gelidosve scandere *tecum Deficiam montes—gelidos ut* e MS. Barthius, cui suffragatur Drakenborch. IV, 575. Immane stridens *agitur, crebroque coacta* XVII, 546. *duxit in arva* Diversa spatio *procul a certamine pugnæ.*

C. V. Flaccus VI, 229. *Vidit eques*, densa spargens *hastilia dextra*;

Juvenalis Sat. VI, 109. *Gibbus et acre malum* sæpe stillantis *ocelli.*

Martialis II, lxvi, 8. *Ut* digna speculo *fiat imago tuo.* v, lxxi, 3. =lxix, 3. Scriverii. *Quid gladium demens* aliena stringis *in ora? Romana* tacite emendavit Scriverius.

Claudianus in Ruffin. II, 230. *Quisnam audet ferro leges* imponere stricto? editiones veteres: quam maculam facillime abstergas trajiciendo *Quisnam audet* stricto leges *imp.*, nisi Heinsius edidisset, l. vibrato *imponere ferro?* Vibranti gladio Æn. IX, 709. Quam [hastam] P. Sulla cum vibrasset, Cic. de Offic. II, viii, 12. Claud. de VI. Cons. Honor. 629. *In latus allisis clypeis, aut rursus in altum* Vibratis; recte quoque Ovid. Met. III, 34. *Tres* vibrant *linguæ, triplici stant ordine dentes:*—Sen. Thyest. 290. *Hac spe* minanti *fulmen occurret Jovi: vibranti* R. B. Hipp. 156. sed in Senecæ Phœn. 437. Vibrata *dextra tela suspensa tenent. librata* optime reponit R. B.; et Geo. IV, 196. *his sese per inania nubila* librant. Stil. I, 141. *Sic Hercule quondam Sustentante polum, melius* librata *pependit Machina.* Sen. Herc. Fur. 18. *stabo, et, ut certo exeant, Emissa nervo tela* librabo. De bello Gildon. 136.—*recissæ vestes, et* spicea sparsim *Serta jacent.* Edd. veteres; *passim*, "Vossii duo Oxon. Leid. et Lovan. et Barthii codices; eadem varietas *in Eutrop.* II, 421. ubi Heinsius *sparsim* præferebat; male." Burmann.

Seneca Phœn. 448. *Hæc* membra sparsim *spargite, ac divellite: passim* nostræ et Palat. membranæ. Lipsius. J. Taylorus in margine exemplaris de Jure Civili p. 270. e veteri glossario exscripsit "Σποράδην *vagerassim:* lege, *vage, passim.* Sil. Ital. XIII, 376. *viritim* editiones; lege, *viri sim.* Æn. x, 864. Hor. Epod. xv, 12. Serm. I, vi, 55. *Withofius.* In Elegia de obitu Mæcenatis, v. 93.—victor *potiatur* in umbra. Membrana *patiatur*, unde *spatietur* Scaliger. Statius Theb. IX, 213. *non jam Ætolo* satiabere *campo, Gaudentemque jubam per stagna Acheloïa solves.* lege, *spatiabere* R. B. Herc. Fur. 950. *Hiemsque gelido* frigida *spatia refert*—totum locum R. B. legisse videtur, effusam *jubam Cervice* jactans, *quicquid autumnus gravis, Hiemsque* gemino *frigida spatio* ferunt, *Uno impetu transiliet: fulgidum Withofius* infercire sustinuit, cogitans "hic de astris et sideribus hiemali potissimum tempore fulgentibus sermonem esse." Præmet. p. 82. l. 17. recte vero defendit lectionem codicis Flor. verbo tenus vir sagacissimus, *J. H. W.*, rutilans *jubam cervice jactat:* posteriora probabiliter e vulgatæ lectionis vestigiis recuperavit *R. B.*; nec amplius friget "vox *frigida* satis."—Troad. 31. *Tuosque manes*, quodque stetit *ante Ilion;—quo stetit*

SECT. I.

[illegible] e veteri libro Lipsius.—Herc. Œt. 725—728. e ruderibus lectionum variarum elicuit Withofius—*facem* Qua *tincta fuerat palla, vestisque illita*. Abjecta inhorret lana, *et* a Phœbo coma Tepefacta stridet—Præm. pp. 206, 7.

Ausonius; Furca tricornigera specie *penultima sum* ψ.

Prudentius; Apotheosis, 295. *Fonte vetustatis;* percurre scrinia *primi* 351. *Sed sacer in* pecude. Stultum *est sic credere sacrum;* 418. *Nate Deo*, nate sceptris *et germine David*. 708. *Non revocante* fame, stipabant *undique septum*, 760. *Aura refert, oculos* sanie stillante *solutos;* conf. 833. Harmatigenie, 47. *naturæ* scindere *vires*—*exscindere* MSS. Puteani. et Thuan. 268. Pingere scultilibus *redimitæ frontis in arce*.—*sutilibus* MSS.; vide supra ad Stat. Theb. III, 586. Psychom. 41. 481. 760. *Nascatur conflata odiis; quia* scissa *voluntas*—*fissa* membranæ Vat. 902. Cessisse stomacho! *fervent bella horrida, fervent*.—At Prudentius, inquies, "syllabam natura brevem, duabus consonis subsecutis, perpetuo producit; ut Psychom. 99. Morte Pudicitia gladium Jordanis in undis. 454. Fertur Avaritia gremio præcincta capaci." Sed hujus canonis fundamentum in aqua positum labitur; Apotheosis, 434. Dedere crinitos *ad Christi altaria regis*. 540. *Terrarum* pelagique plagas *tua membra feruntur*—727. 753. 765. 787. 789. etc. Psychomachia, 252. *Imbuere et fragili vires* fœdare triumpho—

Capella, p. 306. Crinale *spicum pharetris deprome Cupido*—*Crinalem* H. Grotius. Sed bibliopolæ in gratiam vela contraham, et labore, utilissimo scilicet, congerendi e *Tertulliano, Paulino, Fortunato, Theodulfo, Rabano Mauro, Corippo, Roswita, Luitprando, Gualdone, Theodulo, Alano, Gunthero, Viterbiensi, Geissensi, Marlanensi*, et omni illo scriptorum genere, suavissimis profecto poetis, supersedebo; corollas quoque e florilegiis poetarum Italorum, Gallorum, Scotorum, Anglorum, Danorum, dulce spirantes nectant belluli censores, et exinde novas regulas fingant, quæ Terentiani canonas penitus subruent. Si ad hodierna poematia, in quibus nitent quam plurima, descenderem, et hujus licentiæ exempla sexcenta constiparem, notæ breves ad Dawesium in ingens volumen excrescerent, et veritas odium pareret. Nimirum illis "venia, præsertim hodie, lingua jamdudum emortua, facile conceditur; nisi culpam quis defendendo fecerit majorem." Ejus rei exempla utinam ne tam multa suppeterent! Pudet pigetque *Andreæ Marvelli* versus ad Christinam Suecorum Reginam tam debili positione laborare: *Bellipotens virgo, septem regina trionum, Christina, Arctoi* lucida stella *poli*. Si plura ex N. Heinsio abripuisset, saltim hanc labem evitasset; *Sidus inocciduum* septem, Regina, Trionum, *Faxque Lycaoniæ clarior igne facis*, Sylv. I, 139. Sed carmen fuisset minus rotundum. Quid tum? In mediis, ut aiunt, sæculis Lucanum in ludis literariis ac cœnobiis præ ceteris omnibus ob versus *rotundos, sonoros, numerosos* prælegere solebant doctores; ecquis vero hodiedum Lucani plaustra uno *Varronis Atacini* libro, si in dias

Cæterum exempla nonnulla in magistrorum regulam cadentia ex Poetis Latinis adducere non gravabor: SECT. I.

5

*Virgil. Æneid. IX. 37.

Ferte citi flammam,[12] *date* telā, scandite *muros.*

Juv. VIII. 107.

Occultā spolia *et plures de pace triumphos:*

Catull. LXI. 186.

Nulla fugæ ratio, nullā spes: *omnia muta.*

luminis oras exoriretur, libenter redimeret? Sed ultra cancellos mihi præscriptos provehor. Vobis, animæ candidæ, haud affirmarem per genium Catulli, per cineres Propertii et Ovidii, canonem Terentiani a Dawesio recidivum ex perpetua Latinorum consuetudine defluxisse; sed, *Corrigenda si qua sane visa vobis hinc erunt, Non ero stulte repugnans, aut amans prave mea, Quin, statim culpanda delens, præbeam rectis locum.*

12. *Ferrum* in addendis reposuit R. D. Meminisse satis sit Vossium de Grammatica pp. 203, 4, 5= ...... et R. B. de Pseudo-Phalaride p. 185. in idem ἁμάρτημα μνημονικὸν incidisse. Nimirum animo obversabatur Æn. IV, 594. *Ferte citi* flammas; *ferte sciti* MS. Coll. Jes.—"Virgilius solitus erat iisdem verbis bis uti, sic ut sæpe unam aut alteram vocem mutaret." Schrad. Em. p. 54. Quid dicam de illis, qui ex uno et altero MS. *adscendite, escendite, inscendite, et scandite* infercire annituntur? *ascendite* MSS. unus Cantab. et alter Coll. Jes. *et scandite* MS. alter melioris notæ, et Macrob. Saturn. VI, vi, etc. Ut ut est, pisce sanior est vulgata lectio, et verbum *scandite* difficultatem et laborem cum festinatione optime exprimit: conf. Æn. II. 237. Hor. Carm. II, xvi, 21. xix, 22. III, i, 38. Stat. Theb. V, 361. Capella, p. 28. Cic. Cato Maj. V. *cum alii malos* scandant. Sen. Hipp. 4.—*Quæ saxoso loca Parnethi Subjecta jacent; quæ Thriasiis Vallibus amnis rapida currens Verberat unda;* scandite *colles Semper canos nive Ripæa.* Sil. Ital. III, 111. *gelidosne* scandere *tecum Deficior muros conjux tua?* Sed *gelidos* ut sc. ed. Parmensis. Si huic canoni infensissimi talia effutire pergant, copulam ET in Juv. Sat. VIII, 107. obtrusam mire deperibunt, *Occulta* et *spolia et plures de pace triumphos.* Quam vere nihil ad rem; "in hoc enim genere nescio quo pacto magis quam in aliis suum cuique pulcrum est." Ita scilicet Manil. I, 782. Et spolia, *et nomen, qui gestat in alite Phœbum.* Tibull. I, v, 28. *Pro segete* et *spicas, pro grege ferre dapem.* Propert. III, ix, 46. *Jura dare* et *statuas inter et arma Mari:* "quo remedio *Joannes Livineius* itidem laboranti poetæ subveniendum putabat." *Schrad.* Em. pp. 88. 91.; tribus MSS. Harl. particula abest, unus eam supplet. Ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ᾽· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι, παρ᾽ ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.

SECT. I. Tibull. I. 5. 28. [= IX. 46. secundum recensionem *Scaligeri.*]

Pro segetē spicas, *pro grege ferre dapem:*

Propert. III. 2. 46.

Jura darē statuas *inter et arma Mari.*

Pag. 17. l. 24 [= 319, 320.]

——————— *sed morosa intentio*
Tam legentis debet esse, quam fuit nobis quoque.]

Rescribendum est *legenti.* [13] *Tam* legenti *quam* nobis.

13. PR. p. 5. *Postquam accedere lividum* Virtutis *senium videt:* —P. a. l. *Virtuti* senium ex *Barthii* Advers. XV, 2. *reposuit Taylorus.* "In venerabili Pandectorum exemplari, quod Florentiæ adservatur, I, §. 5. D. *Nautæ, Caupones, ait Prætor,* QVOD CVJVS ALVVMFORE CEPERINT —id est, *Quod* cujus salvum *fore receperint* — Idem. Hor. Epist. II, i, 160. *hodieque manent vestigia* ruris. Littera S demta, omnia expedivit Editor Paris. 1770.; emendationem equidem Valartio neque tribuo, neque abjudico. Virgiliomastix M. *Dic mihi, Damœta,* cujum *pecus? anne* Latinum? D. *Non; verum* Ægonis: *nostri sic* RVRE *loquuntur.* Extra dubium videtur in Italiæ oppidis, in quibus Latinæ linguæ usus invaluit, plures incorruptæ antiquitatis voces fuisse conservatas quas urbanæ munditiæ pepulerant, et voces asperæ scabræque rus commigrarunt. Nimirum dum illa veteris disciplinæ severitas et morum integritas vigebant, "sua reipublicæ constabat majestas, sua patriæ sanctitas," et sua sermoni Latino gravitas. Post imperium latius promotum plurimi inquinate loquentes ex diversis gentibus Romam confluxerunt; in Romulidas asperæ libertatis oblitos peregrina et perdita luxuria irrupit, et vocabula illa nuda ac virilia pene interciderunt. Ut primi ordinis mulieres apud Athenienses μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι, sic Cornelia Gracchorum mater et Lælia C. F. Latina simplicitate loqui, et ἐννοίας ἀφελεῖς καὶ καθαρὰς γεωργῶν ἀγροίκων, καὶ ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων, sermone quibusdam subrustico, expromere consueverunt. Apud nostrates, septentrionem versus, audies etiam verba quædam non trita Londini, quibus utebatur linguæ nostræ canon, *Shaksperius,* et quibus Britannos mire delectat. Sed hæc missa faciamus. *Statius* Theb. IV, 851. Ab Jove primus honos; *bellis* modo lætus ovantes Accipias. Edd. *belli R. B.* VII, 634. *juvenis* vulgo; *juveni R. B.* Æn. VIII, 212. *Quærenti* reposuit *N. Heinsius.* Pacuvius in Atalanta apud Non. Marcell. p. 382. Quum incultos investigans *inrimare* sinus —*rimare* MS.; exinde *rimares* eruit *R. B.;* Stat. Theb. I, 572.

Pag. 23. l. 26 [= 502.] SECT. I.

Edat ut diphthongon unam de duabus vocalibus]

Versus in nimiam longitudinem excurrit. Pro *vocalibus* lege *voculis*[14] juxta usum quem hæc vox alibi apud Terentianum sortitur. Pag. 10. l. 22 [= 116.]

E, *quæ sequitur*, vocula *dissona est* priori.

Pag. 24. l. 22 [= 528.]

Quando sic Græce notatur ut sit OY *et* Y *simul;*
Iωτα *queis si prælocetur, tres videmus* voculas,
E quibus constare supra syllabam negavimus.

*Pag. 25. l. 12 [= 548, 549.] 6

Namque si momenta quæ sint literarum examines
Consonantum, *aut quas necesse est consonantes effici;*]

Ita locum hunc emendavimus ipsa sententiæ vi adducti. Vulgo *Consonantem* legitur, et post *examines* distinguitur; hanc autem scripturam deceptis librarii scribentis auribus acceptam refero.

Mira decore *pio* servabat nata penates—Edd. *pios R. B.* conf. R. P. ad Ph. 1521. *Lucan.* Phars. I, 176. *hinc leges et* plebiscita *coactæ;* PLEBIS SCITA *coactæ* e codice Puteano et tribus suis R. B. *Sil. Ital.* XI, 187. *mortis* edd. *morti* R. B. *Seneca* Herc. Fur. 842. *Cum longæ redit hora* noctis, *nocti.* R. B. T. I, p. 47. l. 15. *crudelitatis* edd. *crudelitati.* p. 623. l. 2, 3. *ignorantis* vulgo, *ignoranti* R. B. T. II, p. 731. l. 8. *multa—multas* R. B. *M. Capell.* p. 213. *Naxo* "Leg. Naxos." R. B. *Macrob.* Sat. II, p. 287. *Laberii* Prol. v. ult. *Sepulcri—sepulcris.* R. B. VII, p. 378. indutus Achillis — Achilli. R. B. VI, p. 455. ed. Pontan. *Virtuti* is par. "*l.* sis." *R. B.* Conf. ad Hor. Carm. I, xvi. 5, 6. IV, ii, 6. Serm. I, iii, 36. V. Paterc. II, xxii. *neque licentia* immediocri *sævitum.* Bene Acidalius scripsit: *in mediocris. D. R.* Cic. in Lucullo Vol. II, cxliii, p. 55. ed. *Verburg.* *Hic igitur neutri assentiens, si nunquam, uter* est prudentior. Sic forte scribendum *est; hic igitur neutri* assentiATIS; SIN unquam, *uter est prudentior.* Sed vid. infra ad p. 301. "Franciscus de Verulamio vicecomes O. S. T. Albani Almæ Matri Incl. Academiæ Cantabrigiensi S. *Affuerit proculdubiò et Affulserit divini luminis gratia, si humiliatâ et submissâ* Religioni *Philosophiâ, Clavibus Sensûs legitimè et dextrè utamini,*"—Sic in autographa quadam epistola, quam ipse vidi; *submissâ* Religionis *Philosophiâ,*—nullo sensu, obsidet editiones omnes, quarum mihi copia obtigit.

14. "Eadem confusa erant v. 139." et *voculam* e conjectura restituit *Santenius.*

SECT. I. Pag. 27. l. 18 [=614, 615.]

—— *Ita vacabit, ut vacabunt quando plures consonæ Sponte productam sequentur non egent subsidii*]

Duobus his verbis *egent subsidii* adversus syntaxin et prosoediam peccatum est: alterum, quod nihil orationi insit quo verbum plurale *egent* ita referri possit, ut ulla exoriatur sententia: alterum quod *subsidii* secundam producat. Monet quidam (quem Commelinum esse nuper didici) legisse Mycillum, *non egent quia subsidi.*[15] Atque hoc quidem pacto

15. " Veteres in nominibus substantivis exeuntibus in *ius* vel *ium*, semper Genitivos casus *i* simplici efferebant; nunquam *Auxilii, Consilii, Imperii, Negotii;* sed *Auxili* [Hor. Epod. I, 21.] *Consili* [Carm. III, iv. 65.] *Imperi* [I, ii, 26. IV, xv, 14. Noris. ad Cenotaph. Pis. pp. 454, 5. 477.] *Negoti* [Serm. I, ii, 80. x, 6.] Sic in Virgilio legas *Peculi* [Buc. I, 32. A.P. 330.] *Tuguri* [69.] *Patavi* [Æn. I, 247.] *Lavini* [258. 276. VI, 84.] *Mezenti* [XI, 7.] *Capitoli* [IX, 445.] Si quid aliter apud Virgilium, aut Horatium, aut priorum poetarum quemquam feratur, mendosum esse de plano affirmat BENTLEIUS; sicut Ennii illud apud Ciceronem de Senectute, *O Tite, si quid ego adjuro curamve levasso, Ecquid erit* pretii? Codices quippe alii *præmi* habent, quæ vera lectio est:" quamvis *Ecquid erit* pretii sine suspicione usus est *R. B.* die Julii xxiiii, M.DCC.VIII; vide Epist. ad *Kuster.* in Mus. Cant. No. VII, p. 426:— et in editione tertia Horatii sui Serm. I, iv, 70. *Capri* reposuit, ut, vineta sua cædens, docuit ad Ter. Andr. II, i, 20. vir summus. *Capri* autem dudum legerat SALMAS. in Plin. Exercit. p. 860. a. C. Bono oblato uti aut nescivit aut noluit *Tunstallus* ad Middletonum p. 191. In Æn. v, 117. *Memmii* nominativus est pluralis; et in Æn. IX, 151. *Palladii* a Virgilio esse non potest: sinceram formam *Palladi,* pedem nempe Creticum, metri lex respuit: in castris Trojanorum nec *arx* erat *summa,* nec *Palladium.* Versum adleverat margini librarius e libro II, *Palladium cæsis summæ custodibus arcis,*—" Primus ex Poetis, qui hodie extant, Propertius bis vel ter, Ovidius sæpissime, et post eum alii omnes geminum *i* usurpant. Sub Augusti scilicet senescentis ætate mutatio ista facta est." R. B. ad Ter. Andr. II, i, 20. nepotis PR. ad Manil. xiii. et Brunckii præf. ad Virg. vi. Auctoritatibus a Brunckio allatis adde, *Acci* Hor. Serm. I, x, 53. A. P. 258. *Ædifici* apud Noris l. c. *Ærari* apud Gruter. Inscript. 2. 26. 214. 396. 408. *Afrani* A. P. 59. Epist. II, i, 48. *Albi* Serm. I. iv, 109. *Albuci* II, i, 48. ii, 67. *Antoni* Serm. I, v, 33. Juv. Sat. x, 123. *Appi* Serm. I, v, 3. Cic. de Offic. II, xvi, 11. et Comm. Mediol. ad fr. or. in Clod. pp. 19. 22. *Appuli* Epod.

ii, 42. *Arbitri* Sen. Med. 137. *Arri* Serm. II, iii, 86. 243. *Bari* Serm. I, v, 97. *Birri* iv, 69. *Canusi* I, v, 91. II, iii, 168. *Cassi* Serm. I, x, 62. Comm. Mediol. ad Cic. or. pro Sylla p. 81. *Caudi* Serm. I, v, 51. [*Clarii* consulto omisi; vide Homeridas passim, Callim. h. ad Apoll. 69. Apoll. Rhod, I, 308. Nicandri Theriac. 958.] *Claudi* Fr. Mediol. ad Cic. or. pro Scauro, p. 8. *Clodi* Comm. Mediol. ad fr. Cic. or. in Clod. pp. 9. 14. et pro Plancio p. 110. *Clusi* Æn. x, 167. *Cœli* Serm. I, iv, 69. et Virg. Buc. III, 104. si sit Mantuani cujusdam nomen. *Congiari* apud Noris l. c. *Conjugi* Sen. Med. 481. Agam. 155. *Coronari* apud Noris l. c. *Dauni* Carm. I, xiv, 26. *Desideri* Epod. xvi, 80. *Dionysi* Serm. I, vi, 38. [*Edonii* Boreæ Æn. XII, 365. codices fere omnes; *Edoni* B. reposuit *Brunckius:* Statius Theb. v, 78. *Dulcius* Edonias *hyemes, Aretonque frementem:* Servius autem ad Æn. l. c. Tristius Edonas *hyemes Hebrumque nivalem.*] *Enni* Serm. x, 54. A. P. 56. 259. [ad Carm. I, xxix, 13. formam *Ennii*, ut *Panætii*, suo Sermone consulto immiscuit R. B.] *Fabi* Serm. I, vi, 72. Cic. or. fr. pro Tullio, p. 24. *Favoni* Catull. de Nupt. Pel. et Thetid. 282. Carm. I, iv, 1. *Flavi* Serm. I, vi, 72. *Fluvii* Æn. iii, 702. [immo *Fluvio* in R. P. Opusc. p. 309. et Cens. menstr. (*Month. Rev. May*, 1811. *p.* 112. *Correspondence;*) eandem emendationem Vir eruditissimus, S. PARRIUS, jamdudum suggesserat; sed postea versiculum totum quasi spurium aut a Virgilio tantum inchoatum, obelo notavit; cui libenter accedo: Thucyd. VI, 4. καὶ τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοὔνομα ἐγένετο. *R. B.* quidem in Resp. ad *C. Boyle* p. 95. versum sine suspicione citavit; sed hujusmodi formas nondum [1699] exculpserat vir summus; nam [1709] in Ennii fr. apud Cic. Tusc. III, xix. *exili* ob metri rationem maluit, in qua *D. R.* ad Rut. Lup. p. 97. sequentem habet; et *Furi Davisium* idcirco voluisse ad IV, xiv. innuit.] *Gai* Carm. IV, vi, 44. Noris. l. c. *Galloni* Serm. II, ii, 47. *Imperi* Carm. I, ii, 26. Sen. Thyest. 526. Hipp. 268. Pseudo-Sen. Phœn. 296. 661. Octav. 483. 601. et Cod. Vat. Fr. Cic. de Republica. *Ingeni* Carm. I, vi, 12. II, xviii, 9. *Laberi* Serm. I, x, 6. *Livi* Epist. II, i, 62. 69. *Luci* Noris. l. c. *Lucili* Serm. I, x, 2. bis. 56. II, i, 29. 75. Quintil. Inst. Orat. I, vii, 19. Cod. Guelf. *Lucreti* Pseudo-Sen. Octav. 302. *Mari* Propert. III, ix, 46. *Messi* Serm. I, v, 52. 54. *Meti* A. P. 387. *Minuti* Lucan. Phars. VI, 126. Sil. Ital. VII, 386. 523. [MINUCI fortasse pro Minei (nomine apud Romanos inaudito) initio MS. Cantab. M. M. Capellæ. R. B.] *Negoti* Serm. II, i, 80. Cic. fr. pro Scauro p. 19. pro Tullio pp. 28, 9. *Numici* Æn. VII, 797. *Orbi* Epist. II, ii, 160. *Oti* Serm. I, iv, 138. et Cod. Vat. Cic. Fr. de Republica. *Panæti* Carm. I. xxix, 14. *Patrimoni* Serm. II, iii, 90. 226. *Perilli* I, iv, 94. x, 26. *Planci* Comm. Mediol. ad Cic. or. pro Plancio pp. 94, 5. *Pompei* Heusinger. ad Cic. de Offic. II, xvi, 11.* et fr. or. pro Scauro p. 11.; conf. Comm. Mediol. ad Cic. pro Plancio p. 114. in Vatin. p. 124. pro Marcello p. 132. pro Ligario p. 134. bis. pro rege Deiotaro p. 136. *Pompili* Carm. I, x, 34. *Racili* Cic. fr. or. pro Plancio p. 109. *Rosci* Cic. pro Archia p.

SECT. I.

SECT. I. metricæ integritati consultum est; restat vero sententia plane nulla. Quod si legas, quo modo vix

59. *Rupili* Serm. I, vii, 1. 19. *Silenti* Serm. II, vi, 58. *Somni* Æn. VI, 893. *Staberi* Serm. II, iii, 84. 89. *Sulci* Serm. I, iv, 70. *Supercili* Sen. Hipp. 799. *Tarquini* Carm. I, x, 35. Sed Ennii Annal. fr. p. 54. Tarquinii *corpus bona femina lavit et unxit:* Donatus autem ad Terent. Hecyram . *Exin* Tarquinium *bona femina lavit et unxit.* "Nescio tamen an per synizesin *Tarquinji* producere liceat, cum sic in trisyllaba voce prior *i* consonans fiat." *L. Santen.* in H. Balb. p. . Nollem hujusmodi argutiæ e viro in re metrica solertissimo excidissent. *Terenti* Serm. I, ii, 20. Cic. et Cæsar in vita Comici apud Sueton. et in Anthol. Lat. Burmanni I, 410. *Tiberi* C. Gracchi apud Comm. Mediol. ad or. pro Sylla p. 77. *Tigelli* Serm. I, ii, 3. iv, 72. x, 80. *Tulli* Serm. I, vi, 9. Comm. Mediol. ad or. pro Archia pp. 54. 58. *Tyrrhi* Æn. VII, 532. *Valeri* Serm. I, vi, 12. "Nigidius Figulus, Romanorum a Varrone doctissimus, apud Gellium XIII, 24. *Voculatio,* inquit, *qui poterit servari? si non sciemus in nominibus, ut* Valeri, *interrogandi sint an vocandi. Nam interrogandi secunda syllaba superiore tono est quam prima; deinde novissima dejicitur. At in casu vocandi summo tono est prima, deinde gradatim descendunt.* Explicante ibidem Gellio, *Voculatio* apud Nigidium est, quem *Accentum* nos dicimus; *Casus interrogandi,* quem nos *Genitivum.* Ergo Nigidii ætate, qui post Augustum natum vixit, a Nominibus in *ius* nulla erat distinctio Vocativi et Genitivi, nisi solo accentu: A recto *Valerius,* Vocativus *Váleri,* Genitivus *Valéri* pronunciabatur." *R. B.* ad l. c. *Valgi* Quintil. III, vi, 17. MS. Goth. *Vatini* Comm. Ant. ad Cic. or. in Vatin. p. 122. *Venefici* Epod. XVII, 58. *Viselli* Serm. I, i, 105. *Volusi* Catull. XXXIII, 1. XC, 7. *Hæc putavi colligenda, tu sequere, quod voles.* Formas "*Enni, Horati, Læli, Mari, Opimi, Pacuvi, Pompili, Tati, Valeri,*" in Cod. Vat. fragm. Cic. de Republica plerumque reperiri testatur *A. Mæus.* Conf. quoque *Charisium* coll. 59, 60. 113. Probabilia conjectura sequens ex hac re pertenue argumentum ad auctoris incerti ætatem stabiliendam attulit *Thomas Bentleius.* Patet enim Conditorem Astronomicon, quæ sub nomine *Manilii* vulgo feruntur, hasce formas sæpissime usurpasse; alteras vero per geminum i, quæ non parum commoditatis inter scribendum ei præbuissent, semel modo, si locus sit sanus, comparere; poetamque idcirco ex patrui sui præstantissimi monito temporibus Augusti viguisse ei verisimile fit. "Quod si in poetis hoc ubique obtinuit, quis dubitet quin idem obtinuerit in oratione soluta? Cicero itaque sic semper locutus est: quod maxime attendendum est eis, qui numeros oratorios cupiunt intelligere." *R. B.* ad l. c. Hanc aureæ ætatis consuetudinem e *Norisio* didicisse videtur R. B. Si quis naviter pertendat, "Cur aliud alio potius rectiusque esse dicas, non sane intelligo.—Noli igitur laborare utrum istorum debeas

dubito quin scripserit Terentianus, *non egentem subsidi;* uno negotio sanum trochaicum ac sententiam quam maxime perspicuam habebis: *ut vacabunt quando plures consonæ sponte productam* syllabam *sequentur,* ac proinde *non egentem* vel earum vel
alius cujuspiam *subsidi.* Cæterum hujus * emenda- 7
tionis siqua sit laus, ea viro cuidam doctissimo [16] mecum communiter debetur: cui cum in manus quæ hic dicta sunt perlegenda tradidissem, ipsum interim cognovi eodem modo hunc locum refinxisse.

Ib. l. 22 [= 618.]

I media quum locatur hinc et hinc vocalium]

Pag. sequente l. 4 [= 630.] istud occurrit:

V similiter si conlocetur, ut favor *quum scribimus.*

Syllaba una *con* perperam locata duos versus contaminavit. In priore utique desideratur; in altero redundat. Tu deinceps lege, *I media quum* conlocatur: [17] et, *V similiter si* locetur.

Pag. 31. l. 12 [= 728.]

Namque equos, *vel* æquor, quæstus, *aut* aquam *quom scribimus*]

Lectio recepta contra metri trochaici rationem in sede tertia spondeum præfert. Quod ut deinceps evitetur, legendum est,

Namque equos, æquor*ve,* quæstus.——

dicere; nam, cum id genus sis, quod video, ut sine jactura tui pecces, nihil perdes utrum dixeris." Gellius XIII, XIX.

16. Fortasse, *Joanni Tayloro,* L.L.D. Legum Atticarum instauratori felicissimo.

17. Ibid. p. 17. l. 4. [= 299.] sic citat Servius ad Geo. II, 519.

Quos super insidens trapetos *signa gyris temperat*—Legendum est vero, Quo super sedens trapeto, *signa gyris temperat*—Annon tibi cavebis de Servio qui unum infelicissimum trochaicum tribus infortuniis mactavit? TAYLORUS. *Supersidens* ex Veneto assumsit *Santenius.* qui ad 987. observat "Servii ætate Terentiani exemplaria esse corrupta."

SECT. I. Pag. 32. l. 5 [= 751.]

—— *Quando non digammi sumit neque figuram neque sonum*]

Huic etiam versui, cum eodem morbo laboret, similis facienda est medicina:

Quando non sumit digammi——

8 *Pro altero autem *neque* malim *nec*. Quanquam enim in septima trochaici sede tribrachys legitime venire possit, a Terentiano tamen ibi, quod meminerim, nusquam adhibetur.

Pag. 34. l. 19 [= 825.]

Titulus præscribet iste discolor sinopide]

Vox *titulus* prima producta contra artem hic usurpatur. Repone,

Titulus en! [18] *præscribet iste*

Pag. 35. l. 17 [= 852.]

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus alios]

Principio, in versu hoc ultima syllaba redundat. Deinde, neque in præcedentibus nec sequentibus quidquam extat, quo referri possit *casus alios subesse*. Habetur autem in variis lect. *casus plures*. qua de scriptura *male* pronunciavit Commelinus. Quasi vero idem *male* de vulgata itidem dici non posset! At homini profecto bene esse velim, qui alteram

18. "*Hodie malim*, Titulus, *ut*"—R. D. *Curæ sec.* apud Burgess. Catullus de Aty, 68. Egone *deum ministra, et Cybeles famula ferar?* Egon'ut .... Cybebes R. B. [Æn. VI, 780. Viden'ut geminæ stant vertice cristæ?] *Cybebes* Catull. Atys. 9. [*typanum, tubam* Cybebes, *tua, Mater, initia*. Cybelles *Brunckius* in Append. ad A. Rhod. I, 1139.] 20. 35. *Cybebe* 34. 91. Virg. Æn. X, 220. [Br. ad l.] *Cybeben* Sil. Ital. Pun. VIII, 365. IX, 293. XVII, 8. *Cybebæ* Sen. Troad. 72. *Cybelæ* Æn. III, 111. R. B. Conf. eundem ad *Fr. Gacon*, p. 218. ad Lucan. Phars. I, 600. et *N. Heins.* ad Prudent. Peristeph. X, 196.

illam nobis conservavit. Quippe ex ejus vestigiis, SECT. I.
utcunque ipsa sit vitiosa, veram tamen certissime instauratum iri confido. Itaque lego,

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus putes.

Postquam hæc scripseram à viro doctissimo[19] certior factus sum in codice MS. *plures* extare.

*Pag. 37. l. 14. [= 909.] 9

Quæ sonum nobis ministrat, σιγμα *quod Græcis solet.*]

Hoc modo scripsisse Terentianum nemo unquam mihi persuaserit. Rescribendum vero confirmare ausim,

Quæ sonum *nobis ministrat,* σιγμα quem *Græcis* solet.

Extat autem locus plane gemellus pag. 21. l. 7. [= 423, 424.]

Αλφα *semper atque* Ιωτα quem *parant Græcis* sonum
A *et* E *nobis ministrant: sic enim nos scribimus.*

Quem locum qui continuo excipiunt, versus cum insigniter corrupti sint, iis itidem medicam hic manum libet admovere. Ii autem in editione, qua sola utor Sanctandreana, sic repræsentantur, [425—429.]

OI *similiter* O *et* E *fit,* Ιωτα *quod Græcum fuit.*
AU *et* EU *quum copulamus,* U *secundam jungimus,*
In vicem Græcæ: quod υψιλον *subdita est vocalis* U.
Græca diphthongos OY *literis tamen nostris vacat:*
Sola vocalis quod U *complet hunc satis sonum.*

Versus primi metrum quidem est integrum, sententia vero et constructio nulla. Rescribo,

O *similiter* Ου ;. *et* E *fit,* Ιωτα *quod Græcum fuit.*

*Nempe Ου literæ Græcæ O nomen accipi volumus, 10
quemadmodum apud veteres obtinebat. Qua de re

19 *Joanne Tayloro.*

SECT. I. Calliæ versus à Cl. Casaubono ad Athenæum[20] laudatos libet describere atque emendare:

20. *Callias* Ἀθηναῖος κωμικὸς, Ol. LXXXVIII, 1. vixit; ἐποίησε τὴν καλουμένην Γραμματικὴν θεωρίαν, X, 453. F. 7. conf. p. 448. B. VII, 276. A. "Calliæ versus, quos alii tanto molimine emendatum iverunt, eosdem facile et simpliciter restituit Tyrwhittus. 'Calliæ *versus*,' inquit vir doctus, '*quosdam* a Cl. Casaubono *ad* Athenæum *laudatos describit atque emendat* Dawesius. *Melius fecisset, si locum ipsum, ut ab Athenæo repræsentatur, simul descripsisset. Is igitur sic se habet.* Athen. L. x. p. 453. [F.] Αλφα μονον ω γυναικες ειτε δευτερον μονον λεγειν χρη και τριτον μονον γ ρεις ειτ αρα φησω το τεταρτον ταυ μονον ιωτα πεμπτον ον το θ εκτον υ μονον λεγε λοισθιον δε φωνω σοι το ω των ἑπτα φωνων, ἑπτα δ εν μετροις μονον. *Hæc autem quicunque sine præjudicio perlegerit, videbit, opinor,* Athenæi *verba, quæ viri docti in quinque* Trochaicos *versus omnibus tormentis admotis cogere moliti sunt, in sex versus* Iambicos *sponte distribui posse. Sic,*

Αλφα μονον, ω γυναικες, ΕΙ τε δευτερον
Μονον λεγειν χρη· και τριτον μονον γ ρεις
ΗΤ' αρα φησω και το τεταρτον ταυ μονον
ΙΩΤΑ· πεμπτον ΟΥ, το θ εκτον Υ μονον
Λεγε· λοισθιον δε σοι μονον φωνω το Ω
Των ἑπτα φωνων ἑπτα δ εν μετροις μονον.

'*In his vix litera mutata est, nisi in v. 3. et 5. In quorum primo* και *ex emendatione Casauboni recepi; in altero* μονον *inserui, tam sensu quam metro postulante. Per* μονον *autem vocalem, nec simpliciter* nominandam ut sonat, *cum* Casaubono, *neque* μονοσυλλαβον *cum* Dawesio *intelligo, sed* solam, per se enunciandam. *In recensendis scilicet vocalibus, unamquamque sigillatim et per se efferendam esse monet qui loquitur, quisquis ille est. Nam duos hic loqui mihi minus probabile videtur: adeoque in v. 3. pro* φησω *libenter legerem* φησεις, *vel sic* φημι σοι το τ.

'*Observandum est autem, locum hunc, ut ab* Athenæo *repræsentatur, ad* Dawesii *argumentum æque facere ac illa quæ a* Casaubono *interpolata sunt. Unde verisimile fit* Dawesium Casaubono *secure nimis fidentem,* Athenæum *ipsum non satis diligenter inspexisse. Quod sane in homine Critico non probo: Qui, opinor, neque ipse ullas etiam summorum virorum emendationes, quas vocant, ita amplecti debet, ut non eas ad antiquam locorum scripturam exigat, neque aliis tradere, nisi cum antiquis lectionibus simul descriptis.*' Burgessius." 1. ει τε δευτ. Cod. Venet. A. 3. ητ' αρα et τ' αυ Idem; φήσω σοι maluit *Schweigh.* 4. ὂν *Casaub.* operarum errore: οὗ Ald. et Bas.; ου. A. 5. φανῶ *Casaub.* et A: φωνῶ Ald. et Bas. 6. — ἑπτὰ δ' ἐν μέτροις μόνον. Recte; Ter. Maur. p. 22. l. 4. = 450—52. *Literam namque* E *videmus esse ad* Ἧτα *proximam; Sicut* O *et* Ω *videntur esse*

vicissitudo; Temporum momenta *distincta* non sono nativitas:— Hinc E quidem EI, O autem OY veteres nominasse discant pueri; *Achæus* apud Athen. xi, 466. E.. Inscript. Potidæa· l. 7. ΕΧΟΣΙ ΤΑΦΟΜΕΡΟΣ i. e. ἔχουσι τάφου μέρος· Baudelot. Inscript. i, ΘΟΚΙΔΙΔΕΣ, et ii, ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ· epigraphæ II. E et O, quæ sacrum annum, ut arbitror, antecedunt, et Plutarchus in libello περὶ τοῦ E τοῦ ἐν Δελφοῖς nos eadem docent. Fragmentum Lex. Gr. apud Hermann. de Gramm. Gr. p. 320. Πάντες οἱ Ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ ō στοιχείου τῷ οὖ ἐχρῶντο· ἀντὶ δὲ τοῦ ε τῷ ει. καὶ δῆλον κἀκ τοῦ ε τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀντὶ τοῦ ει λαμβανομένου: *Ausonius* ad Paulinum: Una *fuit quondam*, *qua respondere Lacones*, Littera, *et irato regi placuere* negantes; conf. Quintil. Inst. Orat. i, vii. et Valck. ad Adoniaz. p. 262. Iterum; Ω *quod et* OY *Græcum compensat Romula vox* O. Nigidius nimium truculentus in Græcos exarsit, dictans apud A. Gell. xix, xiv., "*Græcos non tantæ inscitiæ arcesso, qui* OY ex O et Y *scripserunt, quantæ, qui* EI ex E et I. *Illud enim inopia fecerunt*; hoc nulla re subacti." Nimirum nomen OY indiderunt, ut illud a vocali longa distinguerent; sed E nominabant EI, ut sonus τοῦ Ἴωτα, quem medium inter E et Ἦτα occupat, dilucide efferatur. —Nudam vero potestatem vocalium Y et Ω pro nominibus fuisse monet Plato in Cratylo, i, p. 393. D, E. H. St. Apage ergo ista inficeta sæculi decimi et quarti additamenta μῖκρὸν, ψῖλὸν et μέγα, quæ incautam juventutem in errorem trahunt; duo enim priora corruptis tantummodo locis, postremum autem nulla auctoritate nititur: Iph. Aul. 1580. Ἐμοὶ δὲ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῄει φρενὶ, seu φρενὰ, hunc versum reformare nihil aliud esset quam mortui cineres fœdare; vide Valck. ad Ph. 1379. et R. P. Suppl. ad Pr. in Eur. xxiii. Si afferat quispiam Menandri *Aspid.* fr. 3. apud Cler. p. 26. Στρατιώτην καὶ μικρὰν σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὔπορον· has vepres, R. B. duce, nullo negotio perrumpamus; Στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὔπορον. *Deisidaem.* fr. 2. apud Clem. Alexandr. p. 712. ed. pr. =842. Potter, Εἰκότως γ', ὦ φλήναφε, Σαπρὸς γὰρ ἦν σὺ δὲ σμικρολόγος οὐ θέλων Καινὰς πρίασθαι. Conf. *Grot.* Excerp. p. 715. *Cler.* p. 40. *R. B.* N°. 43. et *Br.* ad Aristoph. Plut. 240. (*Month. Rev.* March, 1806, p. 235.) Ex hujusmodi reliquiis, quæ tantum non perierunt, nihil extundere queo. "Cæterum," ut Casauboni illud occinam, "integram hujus loci sententiam parati sumus illi aperire, qui integrum Menandri drama nobis exhibuerit. Dura admodum et difficilis conditio, inquies. Nostra longe durior, si ex pauculis et sæpe corruptis [et Patris textu permistis,], aut negligenter a Clemente descriptis verbis, integram semper poetæ sententiam divinare necesse habeamus." Ad Athen. p. 97. Si Sophoclis codex surgeret, qui daret Œd. Col. 880. Τοῖς τοι δικαίοις χὠ ΜΙΚΡΟΣ νικᾷ μέγαν, aut Eur. qui exhiberet Or. 748. ἢ θανεῖν ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μικρῶν πέρι. hanc glossam defensuri irent librariorum patroni, et nihil temere audendum ingeminarent. Idem Comicus apud Clem.

SECT. I.

Alexandr. iv. 20. p. 524. A. ed. Paris.=p. 620. Potter, μικροῦ Μὲν ἀῤῥαβῶν' εὐθύς μ' ἔπεισε καταβαλεῖν. Sic "ex trochæis haud dubiis pessimos fecit senarios" Clericus p. 282. Digessit Bentleius, N°. 247. Καὶ μικροῦ μὲν ἀῤῥαβῶνά μ' ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν· et Verborum ordinem ab Etym. M. servatum non turbavit ὁ πάνυ *Pearsonus* ad Symb. p. 663. Sed "pedem dactylum ante finalem iambum admiserunt Comici raro et pudenter;" R. P. PRÆF. xlix. et apud Walpole, p. 112. Sed vide omnino Græcarum Literarum apud Cantabrigienses Professorem [P. P. D.] in Addend. ad Ar. Plut. 147, (101).

ἐ-ψ-ψιλόν, Menander apud Polluc. x, 12. Cler. p. 150. Ὡς ἔστη μαλακὰ συλλαβὼν Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπῆδα, ψιλός. In sesquisenario dactylus quartum locum occupat; et illud ψιλὸς e conjectura Kuhnii, "in prosodia plane hospitis," adscivit bonus Clericus. In vetustis Pollucis editionibus ὅ ἐστι μάλα καὶ σ. et pro ψιλὸς, φίλος. Hinc eruit R. B.—ὅσ' ἐστὶ μαλακὰ συλλαβὼν, Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, φίλος. R. B. ad T. H, p. 91=291, et ad Menandr. p. 62.

Ωμέγα In Apoc. D. Joan. xxii, 13. MSS. apud R. B. ἐγὼ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ω. "Ego sum Alpha et O, nam parvum quidem O vocabant OΥ, ultimæ autem litteræ idem nomen et potestas erat." Muret. V. L. xviii, 1. Ausonius, *Et suprema notis ascribitur Argolicis* Ω. Prudentius Cathem. hymn. ix, 10. *Corde fusus ex parentis ante mundi exordium,* Ἄλφα *et* Ω *cognominatus, ipse fons et clausula Omnium, quæ sunt, fuerunt, quæque post futura sunt.* et Paulinus de litteris iisdem, Ἄλφα *itidem mihi Christus et* Ω, *qui summa supremis Finibus excelsi pariter complexus, et imi, Victor, et inferna, et pariter cælestia cepit.* Conf. Schol. ad Plat. p. 44. Scaliger. ad Euseb. p. 120. *Pears.* ad Symb. pp. 247, 8, 9. 266. R. B. ad Hor. Carm. i, xxv, 11.—Addere libet, τὠὐτὸ γράμμα, τὸ Δωριέες μὲν Σὰν καλέουσι, Ἴωνες δὲ Σίγμα Herodot. i, 139. quem in Censore Britannico haud ita pridem citavi (*Brit. Crit. June* 1806. p. 662.) De figuris τῶν H [EƎ] et ω [∞] nimium excogitando nihil excogitavit vir eruditissimus l. supra c.: formam enim jamdudum repertam aspirationis loco usurpabant Attici; et ante receptam Ionum scribendi rationem vocales longarum vicem obeuntes pingebant sic; ε̄ ō. Diomedes ad Dionys. Thracem, p. 780. Ὅτε ἤθελον γράψαι ἔχουσαν ἐκφώνησιν τοῦ H λέξιν, ἔγραφον τὸ Ē, καὶ ἐπάνω τοῦ E τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. Ὅτε δὲ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ Ω, ἔγραφον τὸ Ō, καὶ ἐπάνω τοῦ O, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. Idem in Plutarch. de Orac. defectu ii, 426. F. nil proficit. Hic ago tibi, venerabilis scholæ Mercatorum-Scissorum juventutis ductor, maximas gratias, pro tua mansuetudine debitas et delatas, qui me olim in hisce rebus minutis adolescentulos in via comiter monstrata ducentem benigne aspexeris. Reliquas litteras, ut hodierni, plerumque enunciabant Attici; *Aristoph.* Eccles, 680. Καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ BHΤ' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν Τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τοὺς

A. ΑΛΦΑ πρωτον, ω γυναικες, ΕΙ το δευτερον μονον SECT. I.
Χρη λεγειν· τριτον δε μονον ου χρη λεγειν, αλλ ΗΤ τρεις
B. Αρα φησω και το τεταρτον αυ μονον; A. Ουκ· ΙΩΤΑ γουν.
B. Τι δε το πεμπτον; A. Πεμπτον; ΟΥ. το δ ἑκτον Υ μονον λεγε.
Λοισθιον Ω των ἑπτα φωνων, ἑπτα δ εν μετροις μονον.

Quæ verba sic interpretatur vir præstantissimus. *Prima* vocalis Αλφα *nominatur: secunda* Ει *tantum: tertia non per se dicitur* Η, *sed* Ητα. *Quid quarta? an simpliciter nominanda est ut sonat? Non: quin potius* Ιωτα *dicendum. Quid quinta? Quinta* Ου. *sextam* Υ *tantum dicito. ultima est* Ω *septem vocalium: quæ quidem non sono sunt septem, verum τῃ προσῳδιᾳ tantum et temporum ratione.* At enim videtur vir Cl. verbi μονον notionem minus recte hic cepisse, nempe ut indicet vocalem *simpliciter nominandam esse ut sonat*. Neque enim istud de vocali E dici potest. Ea utique non jam ut sonabat, sed uti hic docemur EI nominabatur. Itaque per μονον intelligo μονοσυλλαβον. Calliæ autem versus tertium atque ultimum sic refingi velim:

*Αρα φησω και μονον το τεταρτον;[21] Ουκ· Ιωτα γουν 11
Λοισθι' Ω.

h. e. λοισθια[22] ad φωνη referendum, id quod et ipsa sermonis ratio postulat. Alterum vero istud λοισθιον

Θῆτ' εἰς τὴν παρὰ ταύτην*****
Τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' εἰς τὴν στωὰν χωρεῖν τὴν 'Αλφιτόπωλιν, Thesm. 788. τουτὶ τὸ ΡΩ μοχθηρόν. Adde, *Aratus* ap. Br. An. Gr. I, p. 253. ii. Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται Γαργαρέων παισὶν Βῆτα καὶ Ἄλφα λέγων. Conf. *Scaliger.* ad Euseb. pp. 111—122. Consulas, si otio frueris, Edvardum Waring, Analyticorum, si rite audita recordor, facile principem in tentamine suo p. 237. de his latibulis disserentem: adeo verum est quod cecinit Comicus Av. 1422. ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ, ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΔΕΙΗ ΤΕΧΝΗΝ. Conf. Hor. Epist. I, xiv. 44. *Scaliger* ad Propert. p. 206. *Lennep.* ad Phalarid. p. 246.

21. "*Lege,* και μονον τεταρτον. *Pauca autem exempla, quæ dactylum in versibus trochaicis repræsentant, alias ad examen revocaturus sum.*" *R. D. Curæ sec.* apud eruditissimum Editorem; conf. R. D. in Append. p. 21*.

22. Hic λοίσθια ad φωνῇ, ut λοίσθιον ad γράμμα referendum

sior των φωνων perinde sonat ac si Latine dicas *diductâ* *quasi* *... vocalium*. Pro Ουκ ΙΩΤΑ autem legi etiam potest, quod et facile prætulerim, Ουχι ΙΩΤΑ. ut το Ιωτα disyllabum Yôta[23] efferatur; quo modo ubique enunciandum adhibuit Terentianus. Ad quem nunc redeundum est.

Versus tertius adversus metri rationem peccat. Nempe ψιλον sequente consona sex temporibus constat. Alterum porro istud jure quis reprehenderit, quod vocalis quæ apud Terentianum Υ constanter audit, recentiori hic nomine ψιλον appellatur. Reponendum autem censeo:

In vicem Græcæ quod Υ *sic substituta est vocalis* U.

Quartum, uti a viro doctiss.[24] nuper cognovi, repræsentat codex MS.

Græca diphthongus sed ΟΥ *literis nostris vacat.*

Unde liquet voculam *tamen* retineri neutiquam oportere. Proinde alteram *autem* sic potius inseruerim:

Græca diphthongus sed autem ΟΥ *literis nostris vacat.*

12 *Conjunctæ reperiuntur voculæ *sed autem* Plaut. Rud. ii. vi. 15.

Sed autem,[25] *quid si hanc hinc abstulerit quispiam Sacram urnam Veneris?*

in Eur. Theseo apud Athen. x, 454. D. 1. Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφορέα.

23. *Giota* vel *Yota*. Taylorus ad Lect. Lys. p. 721. in margine exemplaris Marklandiani, et in Adversariis suis ad Ter. Maur. "Litteræ ιαι in Ἰστίαιαν pro una tantum syllaba sunt habendæ, et sicut nostratium YAI pronunciandæ." *Heath.* in Pers. 254. In cæmeteriis rusticis agri Norfolciensis sæpenumero YEARS et YEARES pro *years* ipse vidi. Apud nostrates in agro Eboracensi *yata* = *gate* more Terentiano vulgo appellant. Vide virum perspicacem, *Gualterum Whiter*, in Etymologico suo passim; "*Warin*. Jovianus lib. 1, de Aspiratione draweth it from *Varro*. But whereas it was written in all Records *Guarinus*: It may seem mollified from the Dutch *Gerwin*, that is, *All-victorious*." *Camden's* Remains p. 90. "*Wiltoniæ* comitatus a *Guillo*, i. e. *Willo* fluvio, ut perhibet Wigorniensis." *H. Spelman*. Icenia p. 135.

24. Joanne Tayloro.

25. Sed autem] Sed autem *Terentio Andr.* 5, 3. 15. *restituit*.

Et Virg. Æn. ii. 101. [illegible]

Sed quid ego haec autem nequicquam ingrata revolvo?

Semidoctus, opinor, aliquis harum vocalium concursu offensus, ac metri interim securus, alteram eliminandam curavit. Extat et alter apud Terentianum locus, pag. 79. l. 1 [=2072.]. vix nisi simili medicina sanandus :

Spondeus autem metron hoc locatus ante.

Nempe versum hunc ad normam Ionicam exigi oportet. Quod ut fiat, rescribo, *Spondeus at autem.*

Olim hic emendaveram juxta vulg. lectionis fidem :

Græca literis diphthongus ΟΥ *tamen nostris vacat.*

Atque hujus quidem versus de metro non est cur sis sollicitus, ac si tertio loco habeatur spondeus. Nam vox *diphthongus* (licentia quidem vix defendenda), primam alibi apud Terentianum corripit. Infra versum utique secundum legimus, [430.]

* *Et deinde* Iωτα *Græca quod* diphthongus EI *sonat.* 13

et pag. sequ. l. 29. [=475.]

Pes tamen non est trochæus, quia [26] diphthongus *estima est.*

Liceat obiter monere Terentianum versu hunc excipiente, [476.]

Dactylus nam pes et ille est nube nati seu duo,

ad Virgil. Æn. vii. 674. respexisse :

Ceu duo nubigenæ cum vertice montis ab alto.

Qui nisi Virgilii locus lectori in mentem veniat, fieri vix potest, ut quid sibi hic velit Terentianus, intelligat. Nempe dactylus quem dicit est *Ceu duo*; illud autem *nube nati* æquipollet τῳ *nubigenæ.*

Bentleius, adducto Virgilii loco. Easdem vocales conjungit idem Terentius Phorm. 4, 2, 13. R. P.

26. Terentiani oculo "una syllaba vocem quia fere pronunciabant." Santen. ad v. 64.

SECT. I.

Versus quinti metrum sic lubens compleverim:

Sola vocalis quod U data *complet*[27] *hanc satis sonum.*

Sic pag. 20. l. 13 [= 399.]

Neutra porro de duobus ante tres istas data.

Pag. 39. l. 2 [= 957—964.]

Ast enim Graius locabit quandocunque hanc ultimam, [voculam E]
Sive in uno comprehensam, sive in verbo pari,
Consonam non Ξι jugabit, quia *sono levi studet;* malim *leni*[28]
*Nam, nisi vocalis adsit, vertit hanc in simplicem:
Καππα enim solum sonabit; αγμα vero excluditur:
Sic et* εκπληξαι *loquuntur,* sic et εκπερσαι πολιν:
Sic et illud εκ στοματος εκκεκωφηται ξιφη:
Sic et εκ παντων solute, sic *et* εκ νησου *facit.*]

Versus secundi metrum eo nomine laborat quod *sive* vocali ante alteram non elisa adhibeatur. Deinde ex verbis istis *in verbo pari* nulla effici potest sententia quæ huic loco conveniat. Repono, *sive verborum in pari*, h. e. *sive in duobus verbis*. Aut etiam *sive verborum pari.* Nam codex MS. qui unicus superest, uti a viro doctissimo[29] nuper cognovi, *sive verbo pari* absque *in* repræsentat. Cum autem *sive in uno* præcedant, præpositionem repetitam neutiquam oportebit. Nempe *pari* eundem hic usum sortitur quem in isto Horatii, *Nobile* par *fratrum*[30]. Nihil

27. "*Hodie vero legerim; quod* ista *complet*—h. e. *vocalis u modo memorata.*" R. D. *Curæ sec.*

28. Conf. R. B. ad Hor. A. P. 26., in Mus. Crit. II, 195., 6. (et in *Quintil.* Inst. Orat. X; i. p. 892. *Burman.* lege ex *Marklando, lenitasque verborum, et compositionis* probabilitas.), Cur. Sec. ad Cic. Tusc. I, xxxviii, xl. et Withofius ad Disticha, p. 541. Cic. de Orat. II, 79. Lege, *impelli, primo judicem* leniter, *ut jam inclinato reliqua incumbat oratio.* et conf. supra 15. 29. 48. *Sen.* T. I, 166. l. penult. *transitus* lenis. Ib. p. 195. l. 15. *vitia in aperto* leniora sunt. R. B. Sen. Hipp. 12. Ubi per valles *lenis* Ilyssos,—*levis* MS. Æn. II, 782. *leni* fluit agmine Thybris. *Sil. Ital.* XII, 689. *Sulfureis gelidus qua serpit* leniter *undis Ad genitorem Anio labens sine murmure Tybrim.* Aliter longe *Santen.* ad Maur. 1652.

29. Joanne Taylero.

30. Serm. II, iii, 243.

utique aliud hic agit Terentianus, præterquam ut doceat voculam non jam εξ sed εκ sequente consona a Græcis usurpari solitam, sive ea (uti loquuntur) in compositione, sive extra compositionem veniret. Hujus autem usus exempla adducit εκ παντων et εκ νησου; illius εκπληξαι, εκπερσαι, et εκκεκωφωται, vulgo minus rectè εκκεκωφηται. Quarto in versu malim *vertet*, cum verbum hoc inter *jugabit* et *sonabit* intercedat, quanquam postea varietur constructio in *excluditur, loquuntur* et *facit*. Versui quinto censuit quidam medicinam * faciendam esse legendo, εκ στοματος *et* εκκεκωφηται. At enim hoc pacto perperam confunduntur exempla, contra notam Terentiani ακριβειαν. Eum certissimum videtur unicum in hoc versu exemplum, idque voculæ εκ *in uno verbo comprehensæ*, dedisse. Sequuntur in proximo ejusdem *solute* sive *in verborum pari* usurpatæ exempla. Quid multis opus est? Terentiani, opinor, manum nunc faciam agnoscas:

Sic et illud εις το καλλος εκκεκωφωται ξιφη;[31]

Nempe ad Euripideum istud Orest. 1287. respexit grammaticus:

Αρ εις το καλλος εκκεκωφωται ξιφη;

Pag. 58. l. 18 [=1520.]

Καταληκτικα *quos syllaba terminat frequenter*]

Latet in hoc versu error ex nimia librarii nescio cujus eruditione profectus. Nempe homini paulo sagaciori suboluit verbi *Catalectica*, quod literis Latinis exaravit Terentianus, Græcam esse originem. Isque adeo pro eo quo pollebat judicio Græcas literas curavit invehendas. Id quod tamen neutiquam fecisset, si Græci sermonis vel majore vel minore usus esset peritia. Si verbi utique originem ignorasset, ipsam ob hanc causam integra mansisset Latina scriptura. Nec vero mutata esset, si homini inno-

31. "Terentianus Maurus optime ex hoc loco emendatus a Dawesio." R. P. ad Eur. Or. 1279.

SECT. I. 16 tuisset vocem καταληκτικα ultima * correpta, numeri esse non nisi pluralis, nec generis nisi neutrius. Dores quidem et Æoles καταληκτικα scribebant pro καταληκτικη. Atque hinc, opinor, in fraudem inductus est homo infelix, nescius interim Doricum vel Æolicum καταληκτικα ultimam perinde producere atque Ionicum καταληκτικη.

Pag. 62. l. 9 [= 1620, 1621.]

Post spondeum autem *v̆ĕnĭēns sic* mutet *oportet,*
Ut iste versus jam docet, legem metri.[32]]

Agit hic Terentianus de anapæsti in versu heroico post spondeum venientis incommodo. At cujusmodi incommodum suggerere voluerit, quotus quisque, obsecro, ex vulgata lectione divinare poterit? Ni me omnia fallunt, totidem verbis sic scripsit Grammaticus:

*Post spondeum aut*ēm sīc vĕnĭēns, *mutet oportet,*
Ut iste versus jam docet, legem metri.

Nempe ex hac lectione discimus anapæstum spondeo subjectum illud in se vitii habere, quod *legem metri immutet;* hoc est, metrum heroicum in anapæsticum convertat.[33] Cujus rei exemplum versus prior, uti a

32. "*Lectio vulgata sic se habet:* Post spondeum autem veniens, sic mutet oportet, Ut iste versus jam docet legem metri. *Equidem divinare nequeo quid tantum in typographum commiserim, ut in versu priore τῳ* veniens *anapæsti notas superscribendo, atque in altero post* docet *distinguendo, emendationis alioqui neutiquam obviæ laudem qualemcunque mihi inviderit. Sed enim fato nescio quo ab annis aliquot mihi perquam solemniter usu venit ut ab hominibus, de quibus bene quodammodo meritus sim, male vicissim habear.*" R. *D.* Addend. et Corrigend.

33. Erotianus: Κενέβρεια, τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται· ὡς Ἀριστοφάνης, οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. * Οὐκ ἔσθω κενέβρει', ὁπόταν δὲ θύῃς τι, κάλει με. " haberi hæc possunt pro Anapæstico Aristophaneo," inquit Heringa Obs. p. 165., " cui ab initio sesquipes deest:" Minime, Medice eruditissime, potest esse pars tetrametri anapæstici in primo pede manci; prior enim syllaba θύειν nusquam corripitur, et anap. Aristoph. cæsuram post quartum pedem exigit. *R. P.* ad *Toup.* 464. 506. κενέβρειον, ὅταν—legit *R. B.* sed cum κενέβρειον, *morticina,* me ob-

nobis restitutus est, luculentissimum exhibet. Nunc vides, quo sensu ac jure simul dicatur, *Ut iste* (proxime præcedens) *versus jam docet.* SECT. I.

*Pag. 65. l. 4 [= 1705, 1706.] 17

Sed fortasse putes nullum contingere versum,
Quin ullam earum in regulam non incidat.

In variis Lectt. habetur *Qui nullam.*[34] Quæ quidem dictio paullo accuratior est. Sed utrovis demum modo legeris, sententiam habebis auctoris menti plane contrariam. Locum autem unius literulæ additamento sic refingi jubeo:

Quin nullam *earum in regulam non incidat.*

Cujus cum subtilior ac reconditior constructio librarios fefellerit, inde factum videtur ut *nullam* in *ullam* fuerit immutatum.[35] Est autem *quin non incidat in*

servasse haud meminerim, abeat particula δὲ, et habebimus hexametrum, quo usus est Comicus: vide Brunckii Addend. ad Fr. inc. Aristoph. CXLIII, p. 170. Xen. Mem. II, iii, 11. λέγε δή μοι, ἔφη, εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, ὁπότε θύοι, καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, τί ἂν ποιοίης; ix, 4. καὶ ὁπότε θύοι, ἐκάλει. Conf. Orig. in Cels. p. 74. ed. Spenc. Aristoph. Av. 538. κενεβρείων. Polluc. VI, 55. τὰ μέντοι θνησείδια κρέα ΚΕΝΕΒΡΕΙΑ ἐκάλουν. Hesychius, Κενέβρεια, τὰ θνησείδια καὶ νεκριμαῖα κτήνη. *Morticinæ* apud Latinos dicuntur, quæ de pecudibus sua sponte mortuis fiebant, inquit Servius ad Æn. IV, 518. In aliquot sacris ac sacellis scriptum habemus, *ne quid scorteum adhibeatur, ideo ne* morticinum *quid adsit.* Varro de L. L. VI, p. 79. Mortuæ pecudis corio calceos, aut soleas fieri Flaminibus nefas habetur, sed aut occisæ alioqui, aut inmolatæ, quoniam sua morte extincta *omine* funesta sunt. Festus vv. Mortuæ pecudis —*Scortea non illi fas est inferre sacello, Ne violent puros exanimata Deos. focos* Codices nonnulli. Ovid. Fast. I, 629. Hinc de cadaverosa facie Plautus, *Non hercle, si os perciderim tibi, metuam,* morticine. Pers. II, iv, 12. "Emendandus et castigandus Suidas in vv. Νεβρείην et Νέβρος, hæc Babrii citans [apud Tyrwhitt, p. 42.] Πεινῶσα κερδὼ καρδίην δὲ νεβρείην, λάπτει πεσοῦσαν, ἁρπάσασα λαθραίως. quid sibi illud δέ; lege sine dubio, καρδίην κενεβρείην. Kusterus non vidit." R. B. Propendebat R. P.

34. Quam prætulit Taylorus.

35. "*Sicui autem forte displiceat triplex negatio,* Quin nullam —non, *is legat velim subjectum Virgilii locum* Georg. I, 83. Nec nulla *interea est* inaratæ *gratia terræ.*" *R. D. Add. et Corr. Non. Marcell.* v. Spicæ. *Varro* Lege Mænia: Neque *in bonam segetem*

nullum *est spicum nequam*, neque *in mala* non *aliquod bonum*. Ar. Plut. 522. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων, οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Plato de Legg. II, xi, p. 935. B. ἐν μὲν ἱερῷ τὸ παράπαν οὐδεὶς τοιοῦτον φθέγξεται μηδέποτε μηδὲν μηδ' ἐν τισὶ δημοτελέσι θυσίαις, μηδ' αὖ ἐν ἄθλοις, μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Phædr. III. p. 236. E. μηδέποτε σοὶ ἕτερον λόγον μηδένα μηδενὸς μήτε ἐπιδείξειν μήτ' ἐξαγγελεῖν. Quoniam in usurpandis hujusmodi formulis a consuetudine Latina sæpius discedimus, videtur mihi in his paulisper immorari: Virg. Buc. IV, 55. Non *me carminibus vincet* nec *Thracius Orpheus*, Nec *Linus*. Ter. Andr. III, iii, 31. *at ego* non *posse arbitror*, Neque *illum hanc perpetuo habere*, neque *me perpeti*. Virg. Geo. IV, 453. Non *te* nullius *exercent numinis iræ*. Cic. in Anton. II. nec *enim ab homine* nunquam *sobrio postulanda prudentia*. Cic. fr. Orat. pro Scauro p. 11. Neque *ego Sardorum querellis moveri nos* nunquam *oportere*. Cic. Cato, XV. *quæ* nec nulla *impediuntur senectute*. Cic. de Legg. II, 10. *animi labes* nec *diuturnitate evanescere*, nec *amnibus* ullis *elui potest*, lege, *nullis*. Virg. Buc. V, 60. 1. Nec *lupus insidias pecori*, nec *retia cervis* Ulla *dolum meditantur*: L. *Nulla*. *R. B.* X, 12, 13. *Nam* neque *Parnasi vobis juga*, *nam* neque *Pindi* Ulla moram *fecere*: Utrobique lege, *Nulla*. R. B. Ovid. ex Pont. IV, V, 15. *Copia* nec *vobis* ullo *prohibente videndi Consulis, ut limen contigeritis, erit*. Lege, *nullo*. *R. B.* Virgilius autem veniam poetis parce concessam haud repudiavit in Buc. VI, 11.—nec *Phœbo gratior* ulla *est*. Vitium contrarium perraro reperitur; Ter. Maurus 514, 515. *I magis Romana lingua non potest præmittere, Edat ut diphthongon*, nulli *nexilis vocalium. ulli* revocavit *L. Santenius.* Cic. Fr. pro Scauro, p. 14. Neque *ego, cum de vitiis gentis loquor*, neminem *excipio*. Cic. Tusc. V, v, p. 318. nullum*que recusent* nec *supplicium* nec *dolorem?* Cic. in Anton. II, xii. *deinde cum calceis et toga*, nullis nec *gallicis*, nec *lucerna*. Virg. Buc. V, 25, 6. nulla neque *amnem Libavit quadrupes*, nec *graminis attigit herbam*. Propert. II, XV, 5, 6. Nulla neque *ante tuas orietur rixa fenestras*, Nec *tibi clamatæ somnus amarus erit*. Hor. Carm. II, xiv, 22. neque *harum* —Ulla *brevem dominum sequetur*. Lege, *Nulla*. Tibull. IV, i, 127, 8. Ulla nec *äerias volucris perlabitur auras*, Nec *quadrupes densas depascitur aspera sylvas*. Lege, *Nulla*. Æn. XI, 354.—nec *te* ullius *violentia vincat*, sub judicio revocarit, si illi vita longior contigisset. Cic. Cato M. XVI. nil *potest esse* nec *usu uberius*, nec *specie ornatius*. de Divinat. I, ii, nihil *publice sine auspiciis* nec *domi* nec *militiæ gerebatur*. Virg. Geo. I, 118. Nec *tamen hæc quom sint hominum boumque labores Versando terram experti*, nihil *improbus anser, Strymoniæque grues, et amaris intuba fibris* Officiunt, aut umbra nocet:—" *One should think, that after the present method of laying out arable land, the corn was in no danger of being hurt by the shade. But a book of travels, I think Wright's, informs me, that in Italy at this day they often plant rows of trees intermixed with their corn; and the same practice was probably more general in Virgil's time.*" TYRWHITTUS. Buc. X, 76.

nullam tantundem quod *quin incidat in nonnullam.* SECT. I.
Vel sic: *quin nullam* tantundem valet quod *qui non nullam.* Proinde habemus quod æquipollet τῳ *qui in nonnullam non incidat.* Vel deinque sic: *Quin* = *Qui non.* Proinde *Quin nullam,* &c. = *Qui non nullam earum in regulam non incidat.* Dele geminum *non;* et restabit *Qui nullam earum in regulam incidat.* Id quod luce clarius est Terentianum voluisse. Cæterum pergit grammaticus [= 1707—1710.]

Rarum concedam; fieri non posse negabo:
Apud Maronem talis incurrit mihi,
Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile:
Species in istum nulla prædicta incidit.

Verum haud leviter erravit bonus Magister. Nam
*in hunc Virgilii versum ex prædictis speciebus duæ 18
incidunt; nempe τομη πενθημιμερης in vocem *in* | *gratum* et ἑφθημιμερης in *ad* | *scendere.* Pari profecto jure ex Terentiano [p. 54. l. 19 = 1411.] quivis adducere poterit trochaicum istum,

Pes erit βακχειος, αντιβακχος *autem tunc erit.*

contra regulam quam ipse sibi servandam statuisse profitetur his verbis utens [p. 17. l. 13, 14. = 308, 309]:

Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis
Nominis verbive fine comma primum terminet:[36]

nocent et frugibus umbræ. Cic. pro Archia IV. *Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vivo, Judices, ut ab illis* nullo *me* nunquam *tempore aut commodo*—Liv.

* Nulla nunquam respublica nec major, nec sanctior, nec bonis exemplis ditior fuit. Sueton. Nero, XXVII. *Ac* ne *Augusti* quidem *nomen, quanquam hereditarium,* ullis, *nisi ad reges ac dynastas, epistolis addidit. nullis* MS. recte. *R. B.* Cic. Tusc. V, VI. nulla ne *minima* quidem *aura fructus commovente,* Cic. de Orat. II, i. *omnium autem ineptiarum, quæ sunt innumerabiles,* haud *scio,* an nulla *sit major.* Lucan. Phars. IX, 569. An *noceat vis* nulla *bono?* Conf. *D. R.* ad *Muret.* Vol. I. p. 341. Cic. de Claris Orat. 126. *Eloquentia quidem* nescio an *habuisset* [C. Gracchus] *parem* neminem. Hæc est loquendi forma apud illos qui Latina lingua dominante ac vigente scripserunt.

36. Conf. R. D. infra pp. 298. 341. Ter. Maur. p. 21. l. 1. = v. 417. Ὑιες *ut dicunt,* ἀειλογία

SECT. I. cum tamen revera neque hoc Terentiani versu ipsius regula, nec vero illo Virgilii magistrorum leges violentur. Nam in commatum ratione præpositiones, etiamsi verborum initio adhæreant, tanquam singulæ tamen voces haberi possunt. Qua de re adi sis Cl. Bentleium ad Horat. Carm. IV. 8. 17. Similia autem apud Lucretium exempla legimus: III. 630.

Sic animas intro | duxerunt sensibus auctas.

IV. 400.

Apparent; et longe di | volsi licet, ingens [37]

Nec vero sine artificio ita locatur vox *divolsi,* ut in versus ratione ipsius partes sint divellendæ: similiter etiam apud Æschylum pag. 132. l. ult. [Pers. 165.] edit. Stephan. in primam vocis αφραστος in trochaico isto cæsuram cadere videmus

Ταυτα μοι διπλη μεριμν α | φραστος εστιν εν φρεσι. [38]

μυῖα *et talia.* ed. *Commelin.* ex *Brissæi* recensione; " Veneta: Υἷες *ut dicunt,* ἀηλογγυῖα, μυῖα. Parrhas. ἀηλογγυῖα. Petrecinus: Υἷες *ut dicunt,* ἄκυλα, γυῖα, μυῖα. Schottus: Υἷες *ut dicunt* ἀοιδοι, γΥΙα, μΥΙα, et talia." *Santenius.* Fortasse, ἀγυῖαι, γυῖα R. B.—ACHÆI, ΓΥΙΑ, μυῖα, *et talia.* Taylor. Lect. Lys. p. 721. quam teste *Santenio* præclaram et certam emendationem vocabat *Burmannus* S. Atqui Mallem—ἀγυῖα, γυῖα,—v. 1329. *Quinta quæ vocalis* est, longam *creabunt syllabam;* nominis finis quartum pedem non claudit; " metrum quidem constabit, monente elegantissimo Santenio, si legas: *Quinta quæ vocalis* audit, syllabam longam creant." Mauri vestigiis inhærens potuisset modestius refingere: L. jugat*is* singul*is, Quinta* quæ *vocalis* exstat, *longa* crescet *syllaba.* Equidem de hoc versu mihi necdum liquere fateor; et dum bonus codex viam monstret, expectandum arbitror.—Soph. Ph. 1402. Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος, quem corruptum esse viderunt Heathius P. VIII. et *Herman,* de metris, 114, 282.; divinitus expediit R. P. N. στείχωμεν. Φ. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος. 1407. N. πῶς λέγεις; Φ. εἴρξω πελάζειν τῆς πάτρας. N. ἀλλ' εἰ δοκεῖ Ταῦτα δρᾷν, ὅπωσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα. Opusc. p. 197. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, 526. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, 645.

37. Versum hunc " non agnoscunt codices apud Lambinum et multi et antiquiores, nec apud me duo Vossiani." *Santenius* ad Ter. M. 1709, 10.

38. " Æschyli locum sanum esse sibi persuasisse Dawesium vehementer miror. Lege, Ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστος ἔστιν ἐν φρεσὶν διπλῆ. Non solum enim in Trochaici Tragici cæsura non

*Cæterum cum versus heroici τομης πενθημιμερους mentio inciderit, libet hac occasione quandam Varronis circa hanc τομην observationem contra Cl. Bentleium defendendam in me recipere. Scribit Romanorum doctissimus apud Gellium XVIII. 15. *observasse se in versu hexametro quod omnimodo quintus semipes* (id est, prima pedis tertii syllaba) *verbum finiret.* Contra vir Cl. "Mirum, inquit, quod "*omnimodo* dixerit; cum Lucretius [39] jam tum "variaverit [1, 54.]

SECT. I. — 19

"*Reddenda in ratione vocare et semina* rerum
" et Catullus [de nupt. Pel. et Thet. 405.]

dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus quidem, nec præpositio quartum pedem terminare." R. P. PRÆF. ad Eur. xliii = xlvi, vii. μέριμνα φρακτός, hariolatur *Reisig.* Conject. p. 128.

39. Testimonia in Varronem tutius ex Ennii Luciliique fragmentis expiscaretur; Ennius p. 124. *Hessel. Corde capessere: se | mita nulla viam stabilibit* [conf. Il. Z, 2.]*:* et Lucilius p. 34. ed. Dous. *Assequitur nec opi- | nantem in caput insilit ipsum.* Conf. Muret. V. L. XI, vi, (Opp. II. pp. 256, 7.) Nollem talia a me injuria excidissent: *Mauri* enim ratione probata, non necesse erit ut cum *Mureto, Bentleio,* et *Dawesio,* viris primariis, Varronem perstringamus: summa enim cum utilitate docet, vss. 1685, 6. *Horum si nihil est, specta, ne forte* Trochæus *Sit* tertius, *finemque det vocabulo:* Idem vss. 1695, 6. *Et* quartum *tradunt simili ratione* Trochæum: *Exemplum at ejus vix et ipsi collocant.* Trochaicæ hujus artificium, vereor, ut satis intellexerint magistri posteriores; versus certe plurimos, quos ipsi fere silentio præterierunt, *trita Trochaica* fulcire solet. Conf. omnino *Santenium,* optimum *Mauri* arbitrum, ad vss. 1674. 1685, 6. 1695. Revera ex versibus heroicis, qui unam alteramve e quatuor tomis desiderare videantur, illos eximere debemus, quorum verba aut "elisionibus connectuntur," aut in quibus "enclitica medios pedes ligant;" aut quandam ob causam cæsura impune vacant. Rarissimi comparent heroici qui *Gellii* canoni adversantur N. A. XVIII, XV. "*In* longis versibus, *qui* Hexametri *vocantur, item in* Senariis, *animadverterunt Metrici, duos primos pedes, item extremos duos, habere posse singulos integras partes orationis,* medios haud unquam posse: *sed constare eos semper ex verbis aut divisis, aut mixtis atque confusis.*" Doctrinæ de Senariis accedit auctoritas PORSONI qui in immortali sua præfatione PP. xxviii. hanc regulam a Tragicis plerumque esse servatam monstravit, et eam vetustate Musis devota tanquam saxo immobili stabilivit.

SECT. I.

"*Omnia fanda nefanda malo permissa* furore."
m. *permista* cum ed. Cant.

Σχεδ. de Met. Terent. Atqui pace viri Cl.ʳ nil quidquam faciunt adducta exempla contra quod observavit Romanus. Velim utique scire undenam constare possit prius in publicum prodiise vel Catulli vel Lucretii poemata, quam Varronis libros disciplinarum, in quibus locum, in quo versamur, repperit Gellius. Hoc utique ni alicunde constet, frustra prorsus erit Vir Cl. Enimvero natus est Varro annos ante Lucretium haud paucos, ante Catullum adhuc plures. Quod ut præstemus, liceat data sumere de quibus inter alios convenit. 1mo. Catullum anno ante Sallustium, hoc est V. C. 667 natum esse: 2do. Lucretium vita functum * anno 702, ætate integra, quum paucos supra quadraginta annos implevisset: 3^{tio}. Varronem ad plures abiise anno 726. Jam igitur paucos istos, quos supra quadraginta implevit annos Lucretius, demus fuisse 5. Hinc natum eum habebimus anno 657. De anno, quo natus fuerit Varro, nunc dispiciendum. Ipse autem de se, primi de re rustica libri initio, hæc habet. "Annus enim *octogesimus* admonet me ut sarcinas colligam ante quam proficiscar e vita." Demus jam eum e vita profectum esse ipso illo *octogesimo,* quo jam tum scribebat, anno. Inde natum habebimus anno 646. hoc est ante natum Catullum 21mo. ante Lucretium 11mo. Fraudem videtur fecisse viro Cl. quod ante Varronem obierit Lucretius annos 24, Catullus 22. [40]

40. "*Varro* anno octuagessimo et octavo ætatis suæ adhuc libros scribebat, teste Plinio lib. XXIX. iv. et obiisse creditur A. U. C. DCCXXVII." *Fogginii* PRÆF. ad Verr. Flacc. V. "*Lucretius*, aurei sæculi scriptor, obiit eo ipso die quo Virgilius virilem togam induit, Pompeio ac Crasso utroque iterum Coss. U.C. 699." *Noris.* ad Cenotaph. Pis. p. 468; U.C. 703. *Hieronymus.* De Catulli obitu dubius hæreo: Ovid. Amor. III, ix, 6. *Obvius huic venias hedera* juvenilia *cinctus* Tempora *cum Calvo, docte Catulle, tuo.* "unde patet Catullum obiisse juvenem." Sed vir πολυΐστωρ, *Edvardus Gibbon,* in Misc. V. I. pp. 357—362. omnem dubitationem hac de re exemit.—Varro quidem tradit apud Censorin. de D. N. cap. 14. *juvenes*

Pag. 77. l. ult. [= 2050.]

Nil autem officiet temporibus vicissitudo]

At enim *temporibus* usque adeo officit vocula *autem*, ut lectio hæc in nullam metri speciem cadat. Tu vero istam voculam, quæ ad sententiam nil quidquam confert, deinceps delendam, ac versum adeo ad normam ionicam exigendum curabis:

Nil officiet temporibus vicissitudo.

Siquis tamen nobiscum parum sentiens retinere malit voculam *autem*, is non incommode legere poterit:

**Nil autem* oberit *temporibus vicissitudo.* 21

Pag. 80. l. 17 [= 2116—2118.]

Hic quoque tetrameter similis remanere videtur:
Sed differt *illo, versus* quod *portio prima est,*
Ille sequens; aliaque simul quod lege tenetur.]

Agit hic Terentianus de duobus tetrametris heroicis, quorum alter habetur versui hexametro priores duos pedes demendo, cujusmodi est [2121.],

Damoetas et Lyctius Ægon:

Alter contra ultimos duos resecando, sicuti [2133.],

Dic mihi, Damoeta, cujum Pecus?

Non est, opinor, cur pluribus ostendere conemur loci, quam exhibuimus, scripturam huic auctoris menti quam optime convenire. Neque vero, quin pro germana habenda sit, fas videtur dubitare. Vulgo nulla plane sententia legitur,

Sed refert *illo, versus* quo *portio prima est:*

usquam ad XLV. annum dictos esse:"—*Schrad.* Emend. pp. 43. 47. Conf. *Taylor.* de Jure Civili, p. 255. Aristoph. Acharn. 601. et Sallust. Catil. 49. apud *Elmsl.* ad l. Pompeius apud Dion. Cass. XXXVI, 8. enarrat—*ὅσα μὲν ἐν τῷ πρὸς Κίνναν πολέμῳ ἐταλαιπώρησα, καίτοι κομιδῇ νέος ὤν·* sed tunc temporis annos viginti natus est, aut plus: inferius paulo, *μὴ γὰρ ὅτι νέος ἔτ' εἰμὶ*—annum fere quadragesimum explebat Pompeius.

SECT. I.

Pag. 84. l. 7 [= 2214—2217.]

Est: sed trochæo longa prior EST *syllaba,*
Brevis autem iambo; *longa post: cui non potest*
Longam trochæus subdere et brevem suas,
Brevi sequente; quia *fit hoc* ionicum]

Ita refingendum hunc locum censemus. Vulgo desi-
22 deratur in primo versu alterum *est.* In tertio * *suas*
maluimus quam *suam,* loco simillimo adducti pag. 86. l. 19 [= 2286, 2287.]

——— *qui* brevem et longam suas
Jungens priori ———

In ultimo legitur *sequentis, qua,* et *iambicum. Ionicum* ex variis lectionibus restituimus. Sed ne hoc quidem ad pristinam sedem revocato ulla haberi potuit sententia, ni *sequentis* itidem in *sequente* mutata esset. *Quia* autem commodius esse quam vulgatum *qua* nemo, opinor, inficias ibit. [41]

Pag. 89. l. 13 [= 2367—2370.]

Utrasque quando solveris, nil *læditur:*
Quŏd ăgĭs ăgĕ *beatus ille qui procul negotiis:*
Auctore tanto credo me tutum fore;
Et pro iambo nemo culpet tribrachyn.]

Versus ultimus suis non constat numeris. Deinde quid sibi vult, obsecro, *pro iambo tribrachyn?* De versu hic *trochaico* agit Terentianus. In hoc autem nullum esse *iambo* locum non est ut quenquam edoceam, nisi qui his in studiis plane sit hospes; neque adeo ut pluribus præstare satagam rescribi hic oportere,

Et pro trochæo *nemo culpet tribrachyn.*

Pag. 96. l. 9 [= 2555.]

Cui nomen quoque Phalæco dederunt] [42]

41. Contrarium vitium e Terentiano sustulit *Tyrwhittus* apud *Cleaver.* de Rhythm. Gr. p. 149. 1343. *Ictibus* qui *fit duobus, non gemello tempore: quia* exhibent editiones omnes.

42. *Phalico* Ald. Manut. Inst. Grammat. p. 336. *phallico* R. B.

Dedisse quidem video librarios atque editores tam *hic quam alias non semel; sed imperite atque absurde ubique. Nempe pag. 97. l. 18 [= 2593.] legitur

Conjungit sibi phalæcos[43] *trochæos.*

Rursus pag. ejusdem l. 25 [= 2600.]

Post hoc phalæca *de tribus trochæis.*

Denique pag. 109. l. 16 [= 2942.]

In fine versum phalæcis *sonantem.*

Verum enim vero confirmare ausim vocem *phalæcus* esse plane nihili. Meminit quidem Terentianus de duobus versuum *Phalæciorum* generibus, docetque a *Phalæcio* nomen inditum pag. 71. l. 16 [= 1883, 1884.]

Hoc Cereri metro cantasse Phalæcius[44] *hymnos*
Dicitur: hinc metron dixere Phalæcion *istud.*

43. *phallicos* l. 7. *phallica* l. 9. *phallicis. R.B.* Proinde Atilio Fortunatiano pro *Phalæcio Phallico* in Libb. de Metr. p. 402.; et denuo *Phallicon* vice τοῦ *Phalæcium* in Elem. Doctr. Metr. p. 611. reposuit, "eundemque errorem in Mario Victorino corrigendum" monuit doctissimus Hermannus.

44. *Phalæcion* R. B. Immo, "quæ *Philica* Marius Sacerdos appellat in libro de metris, a *Philico* Corcyræo poëta τῆς πλειάδος, qui sub Ptolemæo Philadelpho vixit,—non quod primus invenerit hoc metri genus, nam Simmias longe illo antiquior, heic [in Alis] et in Securi hoc genere usus est: sed quod totum poëma isto numero conscripserit, cujus initium refertur apud Hephæstionem (p. 53. Gaisford.): Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρί τε καὶ Περσεφόνῃ, καὶ Κλυμένῳ, τὰ δῶρα. Ipse tamen Philicus hujus metri inventionem sibi adscribit hoc versu, qui in eodem Hephæstione legitur: Καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοὶ, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς." ["Καινογραφοῦς MSS." καινογραφοῦ *Ed. Rev.* No. XXXIV. p. 386.] "Quod igitur hoc genere metri plurimum usus sit, Philicum ab ipso appellatum est: ὅτι πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα ἔγραψεν. Salmas. ad Simmiæ Alas. p. 185. Et ibid. p. 244. addit Vir summus; "Perperam apud Atilium Fortunatianum in arte, *Phalæcium metrum* pro *Philicium* scriptum est. sed et *Phalæcus* apud eundem male pro *Philicus* legitur, ubi dicit Phalæcum conscripsisse hymnos Cereri et Liberæ tali genere metri. Philicus enim non Phalæcus hoc metro carmen in honorem Cereris et Liberæ composuerat, cujus ini-

SECT. I. At enim vetat analogia quo minus a *Phalæcio* fluxerit adjectivum *Phalæcus*. *Phalæcius* vero non hic solum, verum etiam pagg. 74. [l. 3 = 1946.] et 106. [l. 4 = 2845.] reperitur :

Namque hic de genere est Phalæciorum :
Idcirco genus hoc Phalæciorum.

Video quidem Thesauri Stephaniani editionem Londinensem, Fabri ut videtur auctoritate fretam, habere "*Phalæcus*. Poetæ nomen unde genus carminum "Phalæcium appellatum. V. Terent. Maur." Rursus in V. *Phalæcius* "Phalæcium carmen [φαλαικιον με-
24 "τρον] a *Phalæco* inventore dictum : *Alio nomine "dicitur hendecasyllabum, a numero scilicet syllaba- "rum." Atqui Terentianum auctorem, quantum ad poetæ nomen attinet, frustra laudavit qui hanc doctrinam commentus est. Apud eum utique poeta, uti vides, non jam *Phalæcus*, sed *Phalæcius* audit. Idem minus recte censuit unicum esse Phalæciorum genus. Nam apud Terentianum alterum occurrit pag. 71. [l. 6 = 1873.]

Nulla meo jam sedeat turba profana luco.

Atque hoc quidem bini versus supra laudati respiciunt. Sed hoc obiter. Deinde autem, versuum, in

tium paulo ante retulimus ex Hephæstione, Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δ. etc. quem versum sic ibidem Latine reddidit, aut imitatus est Fortunatianus, *Frugiferæ sacra deæ quæ colitis mystica, junctæque Jovi nefasto. Frugifera dea* est Δημήτηρ. Jupiter nefastus, ὁ κλύμενος, hoc est Pluto, *juncta Jovi nefasto*, Proserpina." Hoc testimonium vir eruditissimus ad l. c. apposuit. De verbis Terentiani supra allatis sic doctissimus Professor : "Mihi quidem minime dubium est quin in priori versu *Philiscus*, in posteriori reponi debeat *Philiscion*." [*Philicium* J. G. Vossius de poët. Gr. p. 65. si rite memini] p. 298. Has formas Suidæ auctoritate optime munivit, et leni transpositione rem confecit ; Dicitur hoc *Cereri m. c.* Philiscus Hymnos ; *h. m. d.* Philiscion *istud.* Nimirum idem *Philicus* ac Philiscus ; ut νεανικὸς νεανισκός. Σωφρονίκος (si sanum) Σωφρονίσκος· differunt paulum Σώπατρος Σωσίπατρος· Ναυκράτης Ναυσικράτης. *Philiscius et Philiscion* inchoavit cultissimus *Santenius ;* sed ad meum saltim sensum præstat *Gaisfordii* instauratio.

quibus versamur, tres priores oportet esse hendecasyllabos Phalæcios, cujusmodi est, [Catull. I. i, 1.]

Quoi dono lepidum novum libellum:

ultimum autem istius similem [Hor. Carm. I. IV. 2.]

Trahuntque siccas machinæ carinas:

cum tamen eorum, prout hodie repræsentantur, nullus in quamlibet metri speciem cadat. Denique quotiescunque occurrit portentum *Phalæcus*, loquitur ubique Terentianus non jam de integro Phalæcio, sed de metro ex tribus trochæis constante, quod hendecasyllabi Phalæcii partem duntaxat constituit. Hoc autem metri genus nunquam *Phalæcium*, nedum *Phalæcum* appellatum est. Sat, opinor, jam dictum est unde constare possit versus, de quibus, agitur, medica manu indigere. *Nunc tibi nullam hærere aquam velim, quin simplicissimam medicinam adhibeas, adeoque securus omnino rescribas:

1. *Cui nomen quoque* phallico *dederunt:*
2. *Conjungit sibi* phallicos *trochæos:*
3. *Post hoc* phallica *de tribus trochæis:*
4. *In fine versum* phallicis *sonantem.*

Aristoph. Acharn. 260.

Εγω δ ακολουθων ᾳσομαι το ΦΑΛΛΙΚΟΝ [45] [46]

Vides jam uno negotio quatuor versus portento simul liberatos ac numeris suis restitutos. Metrum autem, de quo ubique agit Terentianus, utpote ex tribus, uti diximus, trochæis constans, *phallicum* recte appellari palam est ex iis quæ apud ipsum leguntur pag. 69. [l. 25 = 1839—1848.]

45. Herodot. II, 48. *προηγέεται δὲ αὐλός· αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον.* Infra 1847. *phello,* Santenius.

46. Vide Scaligeri App. ad Virg. p. 483 = 219. *Ἀνάγετ', ἀνάγετε, κῶμον εὐρυχωρίαν Τῷ θεῷ ποιεῖτε· Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος Διὰ μέσον βαδίζειν.* Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. IX, p. 126. ed. 3. R. P. Adverss. pp. 140, et 60.

Alias tamen hæc eadem pars,
Quotiens ithyphallicon *addit*
Metrum sibi, tale fit unum:

Mea tibia dicere versus | destitit latinos:
Iamdudum saucia cura | deserit pudorem:
Priamique evertere gentem | fata jam parabant.
Ithyphallica *porro dicarunt* | *musici poetæ,*
Qui ludicra carmina Baccho | *versibus petulcis*
Graio cum cortice phallo | tres *dabant* trochæos;
Ut nomine fit sonus ipso, | Bacche, Bacche, Bacche.

26 *Metrum utique *ithyphallicum* et *phallicum* eodem recidere nemo, opinor, inficias ibit. Immo vero quod de versu *ithyphallico* hic tradit Terentianus, eum scilicet in Bacchi honorem cantari solitum, id ipsum apud Scholiasten ad laudatum Aristophanis locum, et Suidam in V. φαλλοι, de *phallico* dictum reperire est.

Pag. 97. l. penult. [= 2602.]

Exin tertia melius patescit]

Versum hunc oportet esse hendecasyllabum Phalæcium, cujusmodi sunt cum præcedentes tum sequentes. Atqui syllabæ *meli* trochæi loco pyrrhichium temporibus inæqualem exhibent. Pro *melius* vero reponendum censeo *planius*, nam hanc vocem Terentiano solemnem esse video.

Pag. 18. l. 25 [= 350.] *quo probarem* planius.
Pag. 20. l. 5 [= 390.] Planius *quo fiat istud.*
Pag. 25. l. 25 [= 561.] *videbis esse* planum.
Pag. 26. l. 8 [= 574.] *quo sit* planius.
Pag. 40. l. 21 [= 1006.] plana *ratione* patentes.
Pag. 66. l. 1 [= 1729.] *quo fiat* planius *istud.*
Pag. 104. l. 15 [= 2798.] *tibi fiet regula* plana.
Pag. 109. l. 2 [=2928.] *utrumque* planius probaret.
Sed neque displiceret *clarius.*

27 *Pag. 51. l. ult. [= 1336.]

Hoc ut exemplis probemus, resque ut omnis clara *sit*

Pag. 98. l. 10 [= 2613.]

Sunt hæc carmen *itidem* dabunt]

Emenda *item.*[47] Nam versus choriambicorum in numero venit, qualis est [Hor. Carm. I. VI, 4.]

Miles te duce gesserit

Extat autem locus plane gemellus pag. seq. l. 14 [= 2648.]

Sic carmen *prius est ; finis* ITEM dabunt.

Pag. 109. l. 21 [= 2947—2951.]

Et *quanquam* iambum *Flaccus antemisit,*
Trahuntque siccas :
Magis putandum est tres datos trochæos,
Quam post iambos *ultimum antibacchum,*
Uterque finis lege ut esset una :

Ita ex var. lectt. locum refingendum curavimus et metri et sententiæ ratione adducti. Vulgo legitur *Quanquam iambicum;* quod ad nullius metri normam exigi potest : et mox, *Quam petat iambum,* sententia omnino nulla. Vocem *iambicum* correctori nescio cui rei metricæ imperito acceptam refero. Nempe credidit vir bonus *iambum* non nisi *pedem* denotare : cum tamen apud ipsum * Terentianum pag. præced. 28
[l. 25. = 2924.] vox ista de *versu* usurpetur :

Cum parte iambi *tres habet trochæos*

Ibi [p. 109, l. 4. = 2930.] utique loquitur de epodo Horatiano

Trahuntque siccas machinæ carinas :

illud autem, *Trahuntque siccas,* partem *iambi* appellat. Rursus ipsa hac pag. l. 7 [= 2933.]

Trahuntque siccas *portio est* iambi.

Pag. 110. l. 17 [= 2973, 2974.]

Ad hoc dimetron perspicis, amore perculsum gravi]

47 *Item* R. B.

SECT. I.

Nimirum hoc venditant editores pro iambico tetrametro. Atqui hoc metri genus soli videntur comici iique non nisi Latini adhibuisse.[48] Nec vero recepta lectio verum iambicum præfert. Quippe in quarta sede iambi loco venit pyrrhichius. Verba in duos dimetros divisa oportuit:

Ad hoc dimetron perspicis,
Amore perculsum gravi.[49]

Cujusmodi est qui continuo sequitur [= 2975.]

Semelque et istud functus est.

Cæterum hic observare libet licentiam, qua utitur Terentianus iambici dimetri in fine, quatenus scilicet
29 syllabam ibi brevem producit a voce * sequente neutiquam adjutam;[50] poetas Græcos nunquam sibi permisisse. Ab omni etiam licentia iidem temperabant

48. Iambicos tetrametros acatalecticos Græca comœdia non admittit. Cratetis verba [apud Harpocrationem et Suidam v. Παρουσία] "ita disponenda sunt, Ἔχοντες εὐπαθῆ βίον, Παρουσίαν τε χρημάτων. In eundem scopulum impegit [Toupius] ad Longinum §. XXXVIII. ubi Comici verba ita disponenda erant:—ἄγρον Ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς." R. P. ad Toup. pp. 454, 5. quem conf. in Pr. ad Eur. PP. xl—ii=xliii—vi. Hoc metrum est Latinæ Comœdiæ proprium; vide R. B. ad Cic. Tusc. pp. 425. 428. 441. et Cur. sec. p. 21. Incertus apud Non. Marcell. p. 508. *Hominem beatum, quod illæ pervenibunt divitiæ.* Lege, *O hominem beatum, quo illæ pervenibunt divitiæ*: est Trochaicus. R. B. *Adest, adest fas obvoluta sanguine atque* flammis. Trag. incert. fr. apud Voss. p. 162. lege, *Multos annos latuit; cives ferte opem et restinguite.* vel potius, *vos referte o.*

49. *Percussum,* Hor. Epod. xi, 2. R. B. et Valck. ad Hipp. 1303. Recte. sic, *Quarum sacra fero magno* percussus *amore* Geo. II, 476. Æn. IX, 197. perculsus *autem citavit Graius* nostras p. 319. ed. Eborac. M. Capella p. 147. l. 7. *in eum* qui *pertulit*—" qui *omittit MS.*; *leg.* in eum quem perculit —*vide v.* 12." *R. B.*

50. Conf. Maur. 1641. Santen. ad l. et ad p. 273.; et 2048, 9. —Apud Græcos constat "ultimam in dimetris non esse indifferentem, sed, si brevis sit, metro longam requirente, adjuvari eam debere consonantibus sequentem versum inchoantibus." Br. Addend. ad Lysistr. 278. conf. ad Ran. 984. Ach. 1194. Eq. 443. Heath. XIV. Hermann. de metris 108. 145. Schol. Cruq. ad Hor. l. c. "Synapheia vocatur, quia non pedum, sed sensus fine concluditur."

in dimetris (prout jam dudum dispertiri solent) cum anapæsticis tum trochaicis. Nempe dimetri cujuscunque generis continuo carmine per συναφειαν decurrunt, usque dum ad versum catalecticum, quo omne systema claudatur, deventum sit. Hanc συναφειαν in anapæsticis locum habere primus docuit, non jam, uti ipse ad Hor. Carm. III. 12. 6. asseverat, Cl. Bentleius;[51] sed Terentianus. Is utique pag. 58. [l. 9 = 1511—1517.], hæc habet: SECT. I.

51. Vide R. B. Millio, p. 23. de Pseudo Phalaride, pp. 132—144. inter omnes fabulas, quas ejus "[*Senecæ*]" esse periti judices arbitrantur, ne quidem unquam *tribrachyn*, aut *creticum*, in extremo *anapæsto*, observavi: nec *trochæum* inveni, nisi verbis finita sententia, præterquam in duobus his locis: *Herc. Fur.* 170. et *Med.* 844. Quæ unica, ut opinor, exempla sunt:—" Est quidem unum et alterum exemplum versus in longam vocalem cadentis, cum subsequens ab alia vocali incipiat; ut *Thyest.* 946. Sed, hic numerus observationi convenit nostræ; si modo vocales distincte efferantur, ut sæpe fieri oportet, in Virgilio: Geo. I, 437. Ciris 474. et Æn. III, 74.—in *Agamemn.* in numero, lapsa consuetudo quater deflexit de via; v. 79. 89. 356. 380. in *Herc. Œt.* (vide p. 138 = 77.) sexies; v. 181. 594. 1210. 1282. 1876. 1988. et, in *Octavia*, undecies; v. 27. 62. 93. 289. [Postea e MSS. prætulit, *Post fata ducis, cujus stirpem* Prodimus] 306. 815. [*Resonant remis pulsata freta;* et R. B.] 318. 331. 386. 809. 899. Quod novo argumento esse potest, *Senecam* non scripsisse istas fabulas." R.B. l. supra c. = p. 81. *Lennep.* Sed annis volventibus, mitius de Agamemnone judicabat R. B.; vide schediasma de R. P. P. XII, †; et ad calcem *Herc. Œt.* enarravit summus criticus; "Vel hinc scias hanc Tragœdiam non Senecæ esse; quia choro finitur: quod non fit in *Hercule Fur. Thyesta, Hippolyto, Œdipode, Troadibus, Medea, Agamemnone.*" *Thyest.* 881—884. aliter ordinavit R.B. *Seu perdidimus solem miseri, Sive expulimus! Abeant questus. Discede timor: Vitæ est avidus, quisquis non vult, Mundo secum pereunte, mori.* Et Pseudo-Sen. *Octavia,* 659—670, [cujus verum tamen auctorem fuisse *Luc. Ann. Florum* historicum alibi manifeste docuimus. *Withof.* Encæn. Cr. pp. 270. 323. et Præmet. Crit. pp. 85—90. vid. Add.] *Absint tantum tristes pœnæ, Letique metus.* CHO. *Scelerum diri, miseranda, viri Potes hæc, demens, sperare memor? Hos ad thalamos servata diu, Victima tandem funesta cades. Sed quid patrios sæpe penates Respicis udis confusa genis? Propera tectis efferre gradus: Linque cruentam principis aulam.* En illuxit * * * * *Herc. Fur.* 1183—1187. " ut hæc omnino mendosa sunt, ita dispositio horum Anapæsticorum pessime turbata est. Neque Tribrachys, et Choræus usquam hoc

Aπ ελασσονος autem cui nomen indiderunt
In nomine sic est διόμηδης : *metron autem*
Non versibus istud numero aut pedum coarctant;
Sed continuo carmine, quia pedes gemelli
Urgent brevibus tot numero jugando longas:
Idcirco vocari voluerunt συναφειαν.
Anapæstica *fiunt itidem per* συναφειαν.

Eodem itidem recidunt quæ pag. 54. [l. 11. = 1403, 1404.] legimus:

Is erit αναπαιστος; *vides quot iste pes sit temporum:*
Versus hic nunquam[52] vacillat ——

Monet quidem Terentianus anapæsticum systema syllaba catalectica non semper claudi [pag. 58. l. 18. 1520, 1521.]:

—————————— *frequenter*
Solet integer anapæstus et in fine locari:

*Verum hæc observatio de versibus non nisi Latinis prædicari potest. Cæterum quo magis mireris Cl. Bentleium συναφειας anapæsticæ rationem primum se docuisse profitentem, ipse ad eundem Horatii locum Terentiani de συναφειᾳ ionica versus laudavit: quos, uti vides, continuo sequitur ejusdem de metro anapæstico doctrina. Similem autem συναφειαν in dimetris itidem cum iambicis tum trochaicis apud Græcos poetas perpetuam servari, nos primi monuisse videmur. Extant et alia duo (quod et nobis itidem primis observare contigit) apud Aristophanem ver-

in Genere locum habent, nisi forte in fine versuum.—Ne quidem dubitandum est, quin omnia ita emendanda ac disponenda sint: *Limine vitæ scelus oppressit, Patriusque furor. Ite infaustum genus, o pueri, Noti per iter triste* tenebris: Tuti *iratos visite reges.* Catull. Epigr. IV. *Et nunc it per iter* tenebricosum. In eo itinere noti poterant debebantque esse pueri audito nomine Herculis parentis. Deinceps vovetur, ut *tuti* adeant Plutonem et Proserpinam, nec ob id, quod pater peccaverat, ullam immerentes vindictam experiantur. *Hipp.* 946. *Non cernat ultra lucidum Hippolytus diem, Adeatque manes juvenis iratos patri.*" Withofius Præm. Cr. p. 101.

52. *Nunquam* Aldi Inst. Gramm. p. 293. ed. R. Steph.

suum genera, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia præterquam in clausula catalectica. Horum autem utrumque ad metrum vel choriambicum vel ionicum exigi potest. Prioris generis duo apud Catullum carmina leguntur. Atque is etiam Græcorum ακριβειαν in ultimis syllabis servavit. In altero quidem carmine, Juliæ scilicet et Manlii epithalamio [53], versibus 235 constante repræsentat Editio Cantabr. quinque adversus ultimarum syllabarum rationem peccata, ea vero facili negotio corrigenda: SECT. I.

1. vers. 46. *Quis deus magis ah magis*
Est [54] *petendus amantibus?*

Passerat. Marcil. et Voss. teste editore Catabr. *magis ac magis*. Quæ lectio ad versum perinde est. Rescribo autem:

**Quis deus magis ah magis*que 31
Vel *magis ô magis*que,

2. Vers. 87. *Flere desine: non tibi,*
Aurunculeia, periculum est,

Fecit hic prava syllabarum distributio ut uterque versus laboret. Tu vero protinus repone:

Flere desine: non tibi Au-
runculeia [55], *periculum est,*

3. Vers. 136. *Sordebam tibi, villice* [56]
Concubine, hodie atque heri.

Hoc pacto non solum versum neutiquam sincerum habemus, sed sententiam itidem adeo ineptam ut nihil supra. In var. lectt. optime repræsentatur,

Sordebant *tibi* villicæ,

4. Vers. 192. *Uxor in thalamo est tibi*
Ore floridulo nitens.

53. Vide infra p. 305.
54. *Sit* et v. 48. *colant*. R.B.
55. *Aurunckia* R.B.
56, *Villicus* 96. *Prodeas, nova nupta, (si Jam videtur) ut audias* —109. pro complexum *collulum* —R.B.

Repone,

Uxor in thalamo tibi est [57].

5. Vers. 222. *Manlio, et facile insciis*
Noscitetur ab omnibus,
Et pudicitiam suæ

Verborum *insciis* et *omnibus* sedes intermutandæ sunt:

32 *———— *facile* omnibus
Noscitetur ab insciis *Et*

Ne quis autem in locis cujusmodi est V. 163.

Omnia omnibus annuit.
Io Hymen Hymenæe Io [58].

licentiam exerceri putet, monendum est voculam *Jo*, quotiescunque in hoc carmine, (versus certe initio) legatur, *μονοσυλλαβως* enunciandam esse [59], primæque

57. *tibi est.* R. B.

58. Theocr. Id. XVIII, 58. Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

59. Conf. pp. 297, 8. Heath, XIV. *Abjegnæ* Propert. III. xvii, 12. *Abjete* seu *abyete* Æn. II, 16. v, 663. *Abjetibus* IX, 674. *Arjete* Æn. II, 492. VII, 175. XII, 706. *Arjetat* II, 890. *Bavyum* Buc. III, 90. *Consiljum* Hor. Carm. III, iv, 41. *Jule* disyllabon IV, ii, 2. *Fluvj-orum* Geo. I, 482. [R. B. ad Hor. Serm. II, viii, 1.; postea *Fluvyorum* maluit.] (*Genva* Æn. XII, 905. conf. *Knight*. Proleg. ad Homer, cx.) *Grandyuscula* Ter. Andr. IV, v, 19. *Nasidjeni* Hor. Serm. II, viii, 1. *Parjetibus* Geo. IV, 297. Æn. v, 589. *Pitvita* Epist. I, ii, 108. *Principjum* Hor. Carm. III, vi, 6. *Semyanimis*que— Varro Atacinus apud Serv. ad Æn. X, 396. R. B. ad Cic. Tusc. I, xliv. *Semyustum* Æn. III, 578. *Semyusta* Æn. v, 697. (*Sinvatis* Sil. Ital. vi, 226.) *Stellyo* Geo. IV, 242. *Stellyoninus* Ter. Eun. IV, iv, 22. *Tenvis* et *Tenvia* Lucret. I, 874. II, 232. III, 233. IV. 809. 902. Virg. Geo. I, 397. II, 121. 180. *Vindemjator* Hor. Serm. I, vii, 30. R. B. ad Hor. Serm. II, viii, 1. Schediasma de Metr. Ter. et ad Eun. IV, iv, 22. cui accedit censor ὁ γόνιμος (*in Monthly Rev. Jan.* 1798. p. 15.) Dissentit vero Schraderus, et irridens quærit, " Quis est, qui nescire possit, *iö*, iambum esse? Dawesius voculam putat una syllaba pronuntiari in noto Catulli carmine — Sed Achilles Tatius [' Lusitanus vir doctissimus, qui tres MSS. Catulli codices versaverat'] aliique versus aliter disponunt, quos sequi malim." Pr. ad Em. P. xlvi. exemplum ex Æn. VII, 789., fateor, ab hac re alienum est; sed ad quale metri genus referret vir μετρικώτατος illud Luciani nequam (quem inter Latinos poetas numeremus) Tragop. 173. Ἰουδαῖος ἕτερον μῶρον ἐξᾴδει λαβών.

adeo literæ consonantis potestatem tribuendam. SECT. I.
Neque enim aliter constabit ipsorum versuum ratio, in quibus vocula ista conspicitur. Sectioni huic finem imponemus monendo, quotiescunque *variarum* in Terentiano *lectionum* mentio incidit, designari ubique variam (quæ appellatur) scripturam editioni Sanctandreanæ subjectam.

*SECTIO II.

Oxoniensium Pindari[1] *Editorum desideratæ* ακριβειας *specimen.*

SECT. II.

INSEDIT jam olim eruditorum animis opinio, ultimis quibusque versuum Pindaricorum syllabis quantitatem tribuendam esse αδιαφορον. Nec vero secus se rem habere vel suspicatus quisquam videtur. At enim ex Pindari carminibus ad examen revocatis confirmare ausim adeo levi mutatione subinde facta perpetuam servatum iri harum syllabarum proportionem, ut nullus ambigendi debeat esse locus, earumne poeta non minus accuratam quam mediarum rationem habuerit. Cujus rei in exemplum accipe vitam Pythionicων Oeden, si non pristinæ integritati restitutam, at certe plus vice simplici emendatam :

1. ⏑–⏑– ⏑⏑⏑– ⏑⏑–⏑ ––
2. ⏑–⏑– ⏑⏑–⏑ ⏑⏑–⏑ ⏑
3. –⏑⏑⏑ –⏑–⏑ ⏑
4. –––⏑ –⏑⏑– –⏑⏑– ⏑
5. ––⏑– ⏑–⏑⏑ –
6. ⏑⏑⏑– ⏑⏑–⏑ ––⏑⏑ ⏑–
7. ⏑–⏑– –
8. ––⏑– ⏑⏑––
9. ⏑––⏑ –⏑–– –⏑–

1. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ ΝΕΜΕΑ ΠΥΘΙΑ ΙΣΘΜΙΑ. &c. [cura *Ric. West.* et *Rob. Welsted.* Coll. Magdalen.] fol. Oxonii, e Theatro Sheldoniano Aug. 6. 1697. Codices, quos aut ab aliis aut a se inspectos adhibuerunt editores; *Bodl.* MS.; *C.* 71. olim *Laudii* Arch. Cant.; *α.* MS. alter in eadem classe; *β. γ.* MSS. duo Barocciani; Pal. A. B. C. tres MSS., quos contulerat Schmidius in Bibliotheca Palatina; *Gl.* glossæ MSS.

SECT. II.

34

ΣΤΡΟΦΗ α.

1. *ΑΚΟΥΣΑΤ' η γαρ ἑλικωπιδος Αφροδιτας
2. Αρουραν, η Χαριτων αναπολιζομεν,
3. Ομφαλον εριβρομου χθονος,
4. Ες ναον παροιχομενοι' Πυθιονικος
5. Ενθ ολβιοισιν Εμμενιδαις
6. Ποταμιᾳ τ Ακραγαντι, και μαν Ξενοκρατει
7. Ετοιμος ὑμνων
8. Θησαυρος εν πολυχρυσῳ
9. Απολλωνιᾳ τετειχισται ναπᾳ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

1. Τον ουτε χειμεριος ομβρος επακτος ελθων,
2. Εριβρομου νεφελας στρατος αμειλιχος,
3. Ουτ ανεμος ες μυχους ἁλος
4. Αξει παμφορῳ χεραδει τυπτομενον' φα-
5. ει δε προσωπον εν καθαρῳ
6. Πατρι τεῳ, Θρασυβουλε, κοιναν τε γενεᾳ,
7. Λογοισι θνατων,

Audite: aut enim *blande*-inquietis-oculis Veneris arvum, aut Charitum versamus, umbilicum horrisonæ terræ, ad templum euntes: Pythicam-victoriam-celebrans, ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento, atque etiam Xenocrati paratus hymmorum thesaurus Apollineo *quasi* muro-asservatus est luco. Quem neque hybernus imber cum impetu veniens, horrisonæ nubis exercitus immitis, neque ventus in recessus maris rapiet promiscuæ glareæ ictus-patientem: sed luce vultus in serena patri tuo, Thrasybule, generique communem,

1. ἤ e MSS. Gott. Guelph. adsciverunt Heynius, et Pindari doctissimus editor, *Augustus Boeckius*, cujus varias lectiones e MSS. annotatas fideliter descripsi. In ἢ libenter Dawesio accedo.

2. ἀναπολίζομεν *versare solemus*. Conf. Aristoph. Plut. 817. et R. P. ad Hec. 294. Eur. Herc. Fur. 679. Menander. apud Athen. IV, p. 132. F.

3. Pyth. IV, 131. Eur. Med. 666.

4. Ἐς ναὸν—Vide Valck. ad Herodot. VIII, 71. 134. *Hemsterh.* ad Schol. in Plut. p. 456. et infra ad p. 245.

7. ἕτοιμος Pal. C. ἔτυμος Guelph.

10. οὐ scholiastæ cod. Gott. Guelph. Ven. B.; οὐχὶ Par. B.

15. κοινᾷ aut κοινὰ Bodl. γ. Par. A. B. Ven. B. D. F. Gott. Ald.

SECT. II.

85

*Ευδοξον ἁρματι νικαν
Κρισαιαισιν εν πτυχαισιν απαγγελει.

ΣΤΡΟΦΗ β.

Συ τοι σχεθων νιν επιδεξια χειρος, ορθαν
Αγεις εφημοσυναν, ταν ποτ εν ορεσι
Φαντι μεγαλοσθενει Φιλυ-
ρας υἱον ορφανιζομενῳ Πηλεΐδᾳ παρ-
αινειν· μαλιστα μεν Κρονιδαν,
Βαρυοπαν στεροπαν κεραυνων τε πρυτανιν,
Θεων σεβεσθαι·
Ταυτας δε μη ποτε τιμας
Αμειρειν γονεων βιον πεπρωμενον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

Εγενετο και προτερον Αντιλοχος βιατας
Νοημα τουτο φερων, ὁς ὑπερεφθιτο
Πατρος, ἐναριμβροτων ανα-

sermonibus mortalium, inclytam curru *partam* victoriam Crisæis in vallibus prædicabit. Tu utique tenens eum [patrem] dextra manu rectam refers admonitionem, quam olim in montibus aiunt Philyræ filium robustissimo Pelidæ seorsum-a-parentibus-agenti commendare-solitum: ut præcipue quidem Saturnium, gravisonum fulgurum fulminumque præsidem, inter-deos coleret; hoc autem nunquam honore privaret parentum vitam fatis-concessam. Fuit et antea Antilochus fortis mente hac præditus, qui occubuit pro patre, homicidarum cum sustinuisset ducem Æthiopum Memnona.

17. ἁρματονίκαν Coll. Eman. Cantab. Bodl. γ. ἁρματινίκαν alii.

18. Κρισαίαις ἐνὶ Coll. Eman. Bodl. γ.

19. νυν Scholiastes; ἐπὶ δέξια Ven. D. F. Ald.

22. ΠηλεFίδᾳ ut in Scolio perantiquo apud Athen. xv. 695. B. 3. ΤυδεFίδην τε φασὶν Διομήδεα. Hinc Eccles. 940. Ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα. Ineptum γε a Brunckio illatum ejecit Hermann. de Metr. p. 416. Vide infra ad p. 323. Πελείδα Pal. C. Bodl. γ.

23. — δὲ Κρονίδᾳ Ven. D. F.

24. βαρυοπᾶν Coll. Eman. Bodl γ. Ven. D. F. στεροπᾷ in marg. Gott.

25. θεὸν prætulit Heynius.

26. ταύτας Hermannus.

28. ἔγεντο Par. B. ρ' dius, germana Pind. Pyth. III, 87 = 15 Par. B.

SECT. II. 36

μεινας αρχον Αιθιοπων Μεμνονα· Νεστο-
ρειον γαρ ἱππος ἁρμ επεδα
*Παριος εκ βελεων δαϊχθεις· ὁ δ εφεπε
Κραταιον εγχος·
Μεσσανιου δε γεροντος
Δοναθεισα φρην βοασεν παιδα ὀν.

ΣΤΡΟΦΗ γ.

Χαμαιπετες δ αρ επος ουκ απεριψεν αὑτου·
Μενων δ ὁ θειος ανηρ πριατο μεν θανα-
τοιο κομιδαν πατερος· εδο-
κησε δε των παλαι γενεᾳ ὁπλοτεροισιν,
Εργον πελωριον τελεσας,
Ὑπατος αμφι τοκευσιν εμμεν προς αρεταν.
Τα μεν παρῆκεν·
Των νυν δε και Θρασυβουλος
Πατρῳαν μαλιστα προς σταθμαν εβα,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

Πατρωι τ επερχομενος αγλαϊαν εδειξεν.
Νοῳ δε πλουτον αγει, ουτ αδικον ουθ ὑπερ-

Nestoreum enim equus currum remorabatur, Paridis a telis saucius: at ille vibrabat validam hastam: Messenii vero senis perculsa mens inclamavit filium suum. Irritum autem verbum non emisit a-se: sed permanens divinus ille vir redemit morte *sua* salutem patris: visusque est natu junioribus, facinore ingente effecto, veterum supremus fuisse virtute erga parentes. Hæc quidem olim-facta-sunt. At ex iis qui nunc sunt etiam Thrasybulus paternam maxime ad normam incedit, patruoque ad-auxilium-veniens splendorem ostendit. Prudentia autem divitias regit neque injustam nec insolentem pubertatem

33. ἔφεπεν Par. B.

36. δονηθεῖσα Bodl. γ. Gott. Guelph. Ven. B. D. F.

37, 8. αὐτοῦ Gott. Guelph. Ald. μένων δὲ Θεῖος Gott. αὐτοῦ μένων δ' ὁ Θ. Heynius. Eur. Androm. 955. αὐτοῦ μενεῖς Alcest. 491. Ion. 1038. αὖθι μένων Il. Α, 492. Γ, 291. *Boeckius.*

39, 40. ἐδόκησε τῶν Ald. ἐδόκησε τε τῶν MSS. Hermannus.

41. τελέσσας et τελέσας MSS.

43. παρῆκεν Reiskius; male: *intromisit* enim denotat, atque eadem est quæ παρεῖκε, a παρίημι. Vide Herodot. III, 77. IV, 146. &c.

46. πατρωΐ τ' ἐρχ. Par. B. πάτρῳ τ' ἐπερχ. Hermann. et Boeckius; ἔδειξεν ἅπασαν ante Schmidium; ἅ. omittunt Par B., et Schol.

SECT. II. 37

3. ὀπλον ἡβαν δρεπων, σοφι-
4. αν δε μυχοισι Πιεριδων. Τιν δ, ελελιχθον,
5. *Ευρες θ ὁς ἱππιαν εσοδον,
6. Μαλα ἀδοντι νοῳ, Ποσειδαν, προσεχεται.
7. Γλυκεια δε φρην,
8. Και ξυμποταισιν ὁμιλειν,
9. Μελισσαν αμειβεται τρητον πονον.

decerpens, sed sapientiam in recessibus Pieridum. Et tibi, terræ percussor, qui et invenisti equestrem introitum, valde lubente animo, Neptune, adhæret. Dulcis autem mens, et cum convivis conversatio, apum instar est cancellati operis.

Vides jam per singulas strophas et antistrophas versus secundum, tertium, et quartum in syllabam brevem; reliquos vero omnes in longam exire. Quod tamen ut effectum daremus unum duntaxat locum, eumque altero insuper nomine corruptum, immutavimus. Is autem in editt. Oxon. et vulgg. ita exhibetur: V. 30, 31.

Πατρος, εναριμβροτον αμμει-
νας στραταρχον Αιθιοπων Μεμνονα.

Quo pacto κωλον posterioris initium ditrochæum præfert. Atque illo quidem in loco haberi oportere ditrochæum censuit Erasm. Schmidius. Quod tamen ut præstaret, eo angustiarum usque redactus est, ut in στροφην primam pro ναον receperit νεων vocabulum
38 scriptoribus non nisi Atticis * usurpatum. Sed ut ut a vero aberraverit vir doctus, metrica tamen quam voluit ratio ei quam commenti sunt editores Oxonn. hoc certe nomine anteferenda venit, quod

49. τίν τ' Ἐλ. Hermann. p. 287. τὶνδ' Ἐλ. Guelph. Schol. Boeckius. τίνη = σοὶ Lacones.

50. ὃς εὗρες Schol. ἱππείαν ἐς ὁδὸν Par. A. ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππεῖαν ἔσοδον Gott. Guelph. Ven. B. D. ὀργεῖν Ven. F. πασαῖς Ald. εἴσοδον Rom. εὗρες θ' ὃς ἱππίαν ἔσοδον MS. Bodl. γ. ἱππέαν Coll. Eman. ὀργαῖς ἐς ἱππείαν ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέρχεται ex Falkenburgio Hermannus. τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς ἐς ἱππίαν ἔσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. *Tibi, Neptune, suopte ingenio ductus ad equestria studia lubenter se dedit.* Boeckius.

53. συμπόταισιν Coll. Eman.

——— ——— ——— *servetur ad imum*
Qualis ab incepto processerit, et[1] *sibi constet.*

Hi contra primum pedem modo ditrochæum, modo epitritum quartum repræsentant:[2] id quod tamen ne ex ea quidem quam ipsi sibi finxere pedum ἰσοχρονίᾳ sive ἰσοδυναμίᾳ (de qua mox dicemus) defendi poterit. Ditrochæus enim – ◡ – ◡ sex duntaxat temporibus constat, epitritus vero quartus – – – ◡ septem. Schmidio placuit,

——— εναριμβροτων αμυ-
νας στραταρχον ———

Vidit utique vir doctus vulgatæ lectionis syllabas antepenult. et penult. in versu priore τον αμμ trochæi loco iambum constituere; qua tamen in olea editoribus Oxonn. nil intra dum[3] fuit. Minus recte habere ditrochæum νας στραταρχον jam diximus. Alterum etiam illud cum editoribus Oxonn. communiter peccavit vir eruditus, quod ultimæ prioris κωλον syllabæ securus fuerit. Nos epitritum quartum

1. Hor. A. P. 127. *aut* conjecit *Hurd.* ad l. p. 104., probante viro eruditissimo, S. Parrio, ad Horat. Londini edit. 1793. p. 77. et alibi; vulgatam defendit homo in omni judicio elegantissimus, *T. Twining*, ad Aristot. Poët. pp. 335—8. Aristot. Poet. §. xxviii. Ἔστι δὲ παράδειγμα—τοῦ ἀνωμάλου, ἡ ἐν Αὐλίδι Ἰφιγένεια. οὐδὲν γὰρ ἔοικεν ἡ ἱκετεύουσα τῇ ὑστέρᾳ. Proclus apud Tyrwhitt. ad l. Κάλχαντος δὲ εἴποντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει, καὶ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βωμῷ. Conf. Ælian. apud *R. P.* in Pr. ad Eur. xxii=xxiii. Virg. Geo. I, 419. *Denset, erant quæ rara modo*, et, *quæ densa, relaxat.* aut *Edv. King.* Cic. de Offic. I, xl, 6. *Talis est igitur ordo actionum adhibendus, ut, quemadmodum in oratione* constanti, *sic in vita omnia sint apta inter se et convenientia.* "Lege, *constantia*, i.e. congruentia. iii, viii, 2. *recta enim, et convenientia, et* constantia *natura desiderat, aspernaturque contraria.*" Toup.

2. "Vide *Musgravii* Exercitat. pp. 55, 6. ubi exempla sunt plurima Ditrochæi et Epitriti quarti sine discrimine adhibitorum." *Burgessius.* Sed subsidia e choricis metris tragicorum ad Pindarum emendandum parce et pudenter afferamus.

3. Hor. Epist. ii. i, 31.

SECT. II. in κωλου alterius initio, dactylum autem alterius in fine uno negotio constituendum curavimus:

39 ——— * εναριβροτων[4] ανα-
Μεινας αρχον Αιθιοπων Μεμνονα—

Eandem metri rationem servabit, qui leget εναριμβροτον γ ανα. atque ita quidem per me cuiquam legere licebit. Cæterum vox στραταρχον, quæ tantas turbas dedit, videtur huc irrepsisse ex Isthm. V. 50.

Και ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΝ ΑΙΘΙΟΠΩΝ αφοβον
ΜΕΜΝΟΝΑ ——— ——— ———

Sed ad alia nunc pergendum est.

V. 1. ——— ἑλικωπιδος] Verba apud Homerum passim occurrentia, uti hodie moris est scribere, ἑλικωψ et ἑλικωπις[5] constanter vertunt interpretes *nigros-habens-oculos.*[6] Quamnam ii sibi finxerint horum verborum originem, equidem neutiquam divinare possum. Ea de re ipsi viderint. Interim vero compertum videor habere germanam eorum potestatem esse Ϝελικωψ et Ϝελικωπις, ac proinde ad verbum Homericum Ϝελισσω (vulgo ἑλισσω) tanquam fontem suum referri oportere; recteque adeo doctissimum Græviu ad Hesiodi Theogon. V. 16. ista adnotasse—" Ελικοβλεφαροι[7] et ἑλικωπιδες puellæ Græcis " dicuntur, *quæ sunt mobili oculorum petulantia,* ut " Petron.[8] loquitur; sive *quæ habent,* ut idem dicit,

4. ἐναριμβρότων Par. B. apud Boeck.: sed ἀμμείνας Rom. Gott. Guelph. Par. A. Ven. B. D. F. apud eundem. Mallem ὀλεσιμβρότων, si fuisset vox Pindarica.

5. Il. Γ, 190. ὅσοι Ϝελίκωπες Ἀχαιοί. et 234. ὁρῶ Ϝέλικωπας Ἀχαιούς.

6. Fortasse ex Horatio; Carm. I, xxxii, 11. *Et Lycum* nigris oculis, nigroque *Crine decorum* A. P. 37. *Spectandum* nigris oculis, nigro*que capillo.* Plaut. Pœnul. v, ii, 153. *Specie venusta,* ore æque ac *oculis pernigris.* Lege, crine atque *oculis* p. R. B.

7. ἑλικογλέφαρος forma Pindarica; vide Boeck. PRÆF. ad Pind. XXXIV, et ad Pyth. IV, 171 = 305. Köen. ad Greg. p. 17. Salmas. Plin. Exercit. p. 46. b. B. C. E contrario apud Hesych. Βάννα Γυνὴ, ὑπὸ Βοιωτῶν. Il. A, 98—δόμεναι Ϝελικώπιδα κούρην. Conf. Muret. II, 778. IV, 426, 7.

8. Immo *Alcimi* poetæ ignobilis fragmentum, quod inter alia

" —— *blandos oculos et* inquietos,
" *Et quadam propria nota loquaces.*

" *Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*.[9] Aliter pleri- 40
" que sentiunt, et exponunt: *nigros-oculos-habentes*.
" Sed ea vera est quam dixi hujus vocis [accuratius
" dixisset *harum vocum*] notio, quam facile pluribus
" confirmarem, nisi res ipsa loqueretur." Nos illam notionem ex vera verborum origine confirmare non sumus gravati. Eamque in Versione ex Petronio exprimendam curavimus.

ejusdem notæ Petronio vulgo subjecta comparet in ed. Amstel. 1669. "Petulantia et lascivia adeo propria sunt oculis, ut Seren. Sammon. 663. non dubitarit *mobilem lasciviam* absolute dicere, quam Petron. cap. 126. [v. 1. p. 772. Burmann.] vocat *oculorum mobilem petulantiam*, et cap. 138. *petulantes oculos*; conf. Justin. I, 3. Quintilian. XI. p. 574." *D. R.* ad Rutil. Lup. p. 60. Hor. Carm. IV, xiii, 21. *Felix post Cinaram Notaque* et artium gratarum facies—i. e. *Quæ motu oculorum, superciliorum, cervicis placet.* Schol. BLANDINII codicis. Plin. Hist. Nat. XI, xxxvii. "Neque ulla ex parte majora animi indicia, cunctis animantibus, sed homini maxime; id est moderationis, clementiæ, misericordiæ, odii, amoris, tristitiæ, lætitiæ; contuitu quoque multiformes, truces, torvi, flagrantes, graves, transversi, limi, summissi, BLANDI; profecto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, humectant, connivent: hinc illæ misericordiæ lacrymæ." Euripides in Cresphont. fr. III. Αἰδώς τ' ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον Œd. Col. 319. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα· Æschyli Suppl. 206. Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων Ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου. Statius Sylv. II. 1, 43. *Et castigatæ collecta modestia frontis.* Plato Phædr. p. 346. F. δεξάμενος τὴν τοῦ κάλλους ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων, ἐθερμάνθη. Soph. Œnomao, ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει· Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ, Æschyl. Agam. 419. ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις Ἔῤῥε πᾶσ' Ἀφροδίτα. Eur. Hipp. 527. Ἔρως, Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων Στάζεις πόθον, Soph. Ant. 795. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων Ἵμερος—Gray,

When Love could teach a monarch to be wise,
And Gospel light first dawn'd from BULLEN's eyes.

Xenoph. Mem. II, i, 22. τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, vide D. R. ad l. et conf. Charit. Aphrod. p. 92. l. 3. Xenoph. Ephes. I, p. 6. l. 8. Heliodor. III, 149. et in Xen. Anab. I, 106. repone, ἀετόν τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀναπεπταμένον — ἀνατεταμένον editiones, quas vidi, omnes.

9. Amor. III, ii, 83. et iii, 9. Aristoph. Nub. 1178. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.

SECT. II.

V. 2. — ανατολιζομεν] "Ανατολουμεν, si cui placet, retineat. Agnoscit enim Scholiastes." *Editorr. Oxonn.* At enim nemini placere poterit, nisi cui quatuor temporibus tria æqualia videbuntur. Sed *agnoscit*, si diis placet, *Scholiastes*. Nempe apud Scholiasten ista habentur: η χαριτων αρουραν αναπολουμεν εις την Πυθω παριοντες. Mirum vero quod viri boni non perrexerint: Παριοντες etiam, *si cui placet, retineat. Agnoscit enim Scholiastes.*

V. 4. Ες ναον[10] παροιχομενοι] Vidimus jam eruditos

10. ἀέννναον προσοιχόμενοι conjecit Hermann. de metris Pind. p. 285. quam probavit Boeckius ad l.; παρερχόμενοι Wakefield. Sylv. Crit. II. p. 134. Lex. Rhet. p. 289. Παριών; παρερχόμενος. (Babrius apud *R.B.* ad Phædr. III. xx, 4. apud *Tyrwhitt.* p. 39. Οὗτοι δὲ κύκλοι πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην Περιϊόντες ἐλέγοντο. ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ inepte corrigit *Harius* in *R.B.* p. 107.; vide *R.P.* apud *P.P.D.* ad Vesp. 1020.) Æschyl. Choëph. 846. Ἠκούσαμεν μὲν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων Ἔσω παρελθών. Soph. Œd. Tyr. 1241. Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω Θυρῶνος Tr. 900. Ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων ἔσω μόνη El. 1337. Ἔσω παρέλθεθ'—Eur. Ion. 1171. Σκηνῆς παρελθὼν πρέσβυς ἐς μέσον πέδον, Suppl. 478. Ἄδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέναι· Heraclid. 154. τονσδε τ' εἰς γαῖαν παρεὶς, Hel. 458. Οὐκ, ἀλλ' ἔσω πάρειμι· Ion. 228, 9. Πάριτ' εἰς Θυμέλας·—δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν. Herodot. I, 35. παρελθὼν δὲ οὗτος ἐς τὰ Κροίσου οἰκία,—Thucyd. VII, 50. παρῆσαν ἐς τὰς Συρακούσας. Xen. Anab. I, ii, 2. παρῆσαν εἰς Σάρδεις. Plutarch. etiam in Agesilao, T. I, p. 615. E. ὥραν δὲ, ἐν ᾗ τὸ ἥδιστον ἀνθοῦσιν ἄνθρωποι παριόντες εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων, εἶχε. VII. 208. ὡς δὲ προσέλασεν ὁ ἱππεὺς ἐς τὸ στρατόπεδον, πρὸς e MSS. Arch. Ask. V. reposuit Wesselingius. Xenoph. Anab. VII. p. 506. ᾤχετο εἰς τὸ τεῖχος. πρὸς ed. Isingrina, probante Porsono. Παρελθεῖν significat *intrare*, non *præterire*, ut monuit *Bastius* ep. cr. p. 146. "vide plura, quæ emendationem firmant, apud *Abresch.* ad N. T. p. 585." *Burgess.* Postea sententiam mutavit vir doctissimus. Conf. Davis ad Max. Tyr. XXI, 3. VALCK. ad Herodot. I, 21. T. H. ad Lucian. I, 33. Dawesii regula apud probatos scriptores plerumque vera est; parcius obtinet verbo motum haud significante, aut aliis vocibus verbo et prædicato, ut aiunt logici, interpositis; Soph. El. 436. ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς Τούτων πρόσεισι μηδέν. Thucyd. II, 12. οἱ δὲ οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ἐπὶ τὸ κοινόν. Ne hilum repugnant Ant. 1236. Ἐς δ' ὑγρὸν Ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται· vide T.H. ad Lucian. I, 414. Valck. ad Ph. 1665. (1685.). Boissonad. ad Philostrat. Heroic. p. 352. Heindorf. ad Plat. Phædon. pp. 123, 4.; Eur. Or. 705. οὐ γάρ ποτ' Ἀρ-

editores Scholiastæ verbis nimium tribuentes. Nunc eosdem videre est illud quicquid est vitii contrario compensatum euntes. Hic utique commiserunt ut ejusdem Scholiastæ interpretamento non satis tribuerint. Nempe apud Pindarum, prout hodie repræsentatur, habemus Ες ναον ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ, apud Scholiasten autem ες την Πυθω ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ. Vestram vero, Critici, fidem! * Scripsissetne, obsecro, Scholiastes ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ, si apud Poetam legisset ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ; an vero ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ? Mihi profecto nulla hæret aqua, quin exemplar, quo usus sit Scholiastes, ΠΑΡΟΙΧΟΜΕΝΟΙ repræsentasse censeam. Et præ hac quidem scriptura alteram plane sordere fidenter pronunciare ausim. Immo etiam in altera præpositionum usus ΠΡΟΣ—ΕΣ—Græci sermonis indoli adeo non congruit, ut ne ferendus quidem videatur. Pindaricæ autem locutioni, prout a nobis jam tandem instaurata est, gemellam plane apud Aristophanem non semel reperimus.

SECT. II.

41

Nub. 850. —— —— ταυτ εμαθες τα δεξια
ΕΙΣΩ ΠΑΡΕΛΘΩΝ ——

Equ. 505. —— ΕΙΣ το θεατρον ΠΑΡΑΒΗΝΑΙ.
Acharn. 43. ΠΑΡΙΤ ΕΙΣ το προσθεν.

γους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν Προσηγόμεσθα· Suppl. 697. leviter mutarem, τὴν εἰς οὐρανὸν Κόνιν τ' ἐπαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν, *Η—Nihil Plato Sympos. III, 193. D. εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται, ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσέβειαν, καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν, καὶ ἰασάμενος, μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι. Politic. II, 262. ἐπιχειρητέον δέ τι καὶ σμικρῷ πλέον αὐτὸ προσαγαγεῖν εἰς τὸ πρόσθεν, σαφηνείας ἕνεκα. Ad Nub. 850. "ἔμαθες Ald. et Suid. v. Γηγενεῖς. ἔλαθες ed. Bas. 2." R. B. Eq. 505. πρὸς τὸ θέατρον — certatim reposuerunt R. B. et R. P.; vide (*Pr. ad Opusc.* P. xci.). At Valckenærius ad Hipp. 921. "*Laberium* Cæsar ἠνάγκαζεν-ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι." Hoc R. D. minime interest. Si exoriatur aliquis, qui talia objiciat, Thucyd. V. 66. ἀπὸ τοῦ ὕδατος ΠΡΟΣ τὸ Ἡράκλειον πάλιν ΕΣ τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες—haud cunctanter regeram sermonem esse cultiorem, sed οὐδὲν πρὸς Dawesium. Il. I, 381. Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται—lege. Οὐδ' ὅσ' ἀν' Ὀρ. "Rarius est illud Jamblichi de V. P. §. 61. εἰς τὸ οὖς, προσψιθυρίσας τῷ ταύρῳ." *Valck.* ad Schol. in Eur. Ph. 96. p. 715.

V. 13. Αξει παμφορῳ χεραδι τυπτομενος] Αξοι Edd. Oxonn. ex MS. uti videtur γ. Nempe cum ex omnibus codd. sive scriptis sive impressis solus ille pravam atque absurdam lectionem repræsentet, eam pro suo judicio viri docti arripuere. In cæteris omnibus optime constat, quæ hoc pacto violatur, modorum ratio: ουτε ανεμος[11] αξει—απαγγελει δε.

Alterum cum aliis editoribus communiter peccarunt Oxonienses, quod χεραδι ultima producta adhi-
42 buerint. Nec vero χερας χεραδος Græcis vel *notum fuisse crediderim: quæ enim hac super re afferuntur, fidei videntur plane perditæ. Scholiastes quidem ad Hom. ΙΛ. Φ. 319.

——— ——— ἀλις χεραδος περιχευσας
Μυριον ———

hæc habet: "χεραδος] Της υπο ποταμων αθροιζομενης "ψαμμου &c." Unde constat eum vocem χεραδος genitivum a recto χερας cepisse. Contra vero Etymol. M. [p. 808, 40.] χεραδος Homericum neutrum esse statuit, Pindarumque χεραδει dativum usurpasse testatur: "χέραδος Ιλιαδος Φ ὡς κιναδος, ουδετερον γαρ εστι—και Πινδαρος την δοτικην ειπε, ΧΕΡΑΔΕΙ ΣΠΟΔΕΩΝ." [Fr. cxxxi.]. Multum abest ut cum Barnesio existimem etymologum hunc, in quo versamur,

11. ἄνεμοι scholiastes; ἄξοισι Schol. Guelph. Par. A. Gott. Guelph. Ven. B. D. F. πολυφθόρῳ χεράδι injuria mutavit Hermann. p. 285. Aristoph. Av. 1065. pro φολυφάγοις παμφάγοις optime restituit. P. P. D.: τυπτόμενοι Coll. Eman. Gott. Ven. B. Guelph. Schol. τυπτόμενος editiones omnes; χεράδι Ald. Rom. Bodl. γ. Gott. Guelph. Schol. χεράδει *Heynius*, et *Boeckius* ex Etym. M. χέραδος Cod. Ven. Schol. A. et Apollon. Lex.; περιχεύας MSS. plurimi et editiones; περιχεύσας Schol. Gott. Pindari secundum Heynium. χεράδει Pindarum donavit Schol. Towɴʟ. nisi vehementer fallor. ad l. c.; vide Philem. Lex. p. 119. In Etym. Magn. lege, χεράδει σποδΟΥΜΕΝΟΝ. Hesychius, Σποδούμενος. τυπτόμενος. Eur. Andr. 1129. Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος. Conf. Hipp. 1236. (1233.). Valck. quem vid. in Diatr. p. 65. Æschyl. Septheb. 809. Ag. 672. De vocibus Fάλις· Fόν· Fάδοντι· Fοιδώς· Fαγνόν· παρFειπών· &c. conf. ad sect. ɪᴠ.

Pindari locum respexisse. Neque enim leve est discrimen inter σποδεων, quod laudat etymologus, et τυπτομενος quod hic legitur. Commodius profecto hunc locum adducere potuisset; quippe illud χεραδει σποδεων rectene scribatur an potius χεραδι oporteat, sileat necesse est versus mensura, quæ χεραδει hic scribendum esse clamat. Porro quod metri apud Pindarum, idem syntaxeos apud Homerum ratio confirmat. Etenim ne semel quidem apud hunc construitur vox ἀλις cum genitivo[12]. Accedit quo minus χεραδος Homericum sit casus genitivi, quod sequatur in eadem sententia vox μυριον, quæ neque *adverbium adhiberi nec cum genitivo conjungi potest. SECT. II. 43

Denique illud ανεμος χεραδι τυπτομενος, quod cum vulgg. repræsentat editio Oxon. quid, obsecro, portenti est? Exponunt quidem *ventus glarea perculsus.* Hoc vero quotusquisque intelligit? Alii *ventus colluvie tundens,* ac si τυπτομενος idem valere possit quod τυπτων: quam etiam in sententiam utcunque absurdam concessisse videtur Scholiastes: ουτε ανεμοι ταις πνοαις ΤΥΠΤΟΝΤΕΣ και στρεφοντες τῃ πολυφορῳ χεραδι. Monent editores Oxonn. in MS. γ. haberi τυπτομενοι. Cui verbo si unicam lineam ita adjeceris, ut τυπτομενον evadat[13], nullus dubito quin germanam scripturam restitueris. Erit autem hoc verbum ad τον [των ὑμνων θησαυρον] referendum: Τον ουτε ομβρος ουτε ανεμος αξει τυπτομενον χεραδει: *Quem neque imber nec ventus rapiet glareæ ictus-patientem*[14].

12. Eur. Or. 234. Il. Φ, 540. Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,—M, 429. πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. Υ, 362. 'Αλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, —Eur. Bacch. 950. φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ Τὸν ἄθεον ex emendatione TYRWHITTI, quem vide ad l. "*Mirum,*" inquit Heringa in Observat. p. 134., "Vitruvium *toties cum genitivo construere* supra, super, insuper."

13. Quam facile ν in ι commutetur, nihil attinet dicere; conf. pp. 47. 56. 58. 345. et R. P. ad Hec. 788=782. Ph. 1419. Med. 264. 952. "*Vel forte interpretamentum germanæ scripturæ σπευδομενον*"—*R. D. Cur. sec.*

14. Omnino ad R. D. textum, et partim ad *Boeckhii* interpretationem, accedo; *quem neque imber nec ventus rapiet glareæ ictus-patientem,* et *eam* (i. e.

SECT. II. Ibid. φα-ει δε προσωπον εν καθαρῳ. νικαν-απαγγελει] Vertunt editores Oxonn. *sed luce quoad faciem in serena* constitutus. Nempe Scholiastæ patientem nimis aurem accommodarunt. Is utique monet ad orationem plenam extrinsecus assumendum esse εχων: εξωθεν προσληπτεον το ΕΧΩΝ, ιν η· ΕΧΩΝ το προσωπον εν φωτι καθαρῳ. Eandem etiam cantilenam canit
44 Benedictus. Sane miror *viros facetos non itidem operam navasse ut lunam de cœlo in auxilium deducerent[15]. Tu vero, quisquis hæc legis, illud προσωπον nominativum accipe, atque ad verbum απαγγελει refer: προσωπον δε [του των ὑμνων θησαυρου] εν φαει καθαρῳ, νικαν απαγγελει: *vultus autem* [hymnorum thesauri] *luce in pura victoriam prædicabit.* Vides, opinor, omnia pura jam in luce refulgentia, neque quidquam antehac desiderari præter interpretum judicium.

V. 18. —εν πτυχαισιν απαγγελει[16]] Editt. Oxon. et Vulgg. εν πτυχαις απαγγελει. Quo pacto habetur ditrochæus ε̄ν πτῠχαῑς ᾰπ contra numerorum rationem pro epitrito secundo –⏑––. qua de re viri eruditi ουδε γρυ[17]. Schmidius metro consuluit legendo εξαγγελει. Nos a recepta lectione minus discessimus.

V. 20. Αγεις εφημοσυναν ταν ποτ εν ορεσι.] Ita editt. pleræque omnes. Nempe pæoni primo τᾱν πŏτ ἔν ŏ respondet in cæteris strophis et antistrophis quartus ⏑⏑⏑–. Quod cum ferri possit, insolentius licet factum sit, nihil mutandum duximus. Maluit

glaream) *invicem verberantem.* Hanc constructionem exsibilandam, non refellendam censeret Reiskius. Bene est, quod aliis negotiis districtus Pindari manes non violasset vir bonus.

15. *Virg.* Buc. VIII, 69.

16. πτυχαῖσι Par. A. ἐνὶ πτυχαῖσιν Gott. Guelph. Ven. B. D. F. Ald. ἀπαγγέλλει Gott. Guelph. ἀπαγγελῶ Mingarellus, ἀπαγγελεῖς Heynius. Aristoph. Nub. 17.

17. οὐδὲ γρύ. Ar. Plut. 17. Sic οὐδ' ἔγκαφος· οὐδ' ἀκαρῆ scriptores Attici: Alexandrini autem οὐδὲ βῆμα ποδός. Deut. ii, 5. Vide Herodian. *Piersoni*, p. 436. et Valck. ad Ammon. lib. i. c. iv.

Schmidius τα [18] ποτ εν ουρεσι. Non deerunt, opinor, quibus placebit, quod et mihi neutiquam displicet, SECT. II.

18. τὰ Par. B. Hermannus; ἐν οὔρεσι Coll. Eman. εὐφημοσύναν idem codex, consilio an casu, nescio. Certe ευ et ε in MSS. perraro mutantur: Æschyl. Pers. 877. ἐχόμεναι—αὐχόμεναι Robortellus; Soph. El. 1172. εὐφημοσύνᾳ, ἐφημοσύνᾳ MS. Harl. Ph. 467. σε δαίμονες, σ' εὐδαίμονες MS. Harl. El. 890. τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ—τ. λ. μ' εὖ φρονοῦσαν, ἢ—MS. Harl. quam mallem: τὸ λοιπὸν ἵν' ᾖ φρονοῦσαν MS. Hunter. Æschyl. Septheb. 492. Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ᾗ ἡ 'νοια τινί. Quibusdam ἄνοια, quasi δύσνοια, placet, aliis ἠύνοια arrideat: Tyrwhittus corrigit, "ἡ 'ννοια, i. e. ἔννοια, *notio, cogitatio*. Nos diceremus: *The conceit* may prove prophetical." Conj. p. 5. In Blomfieldium ἐννοίᾳ reponentem propendeo. ευ et α sæpissime: εὐπαλαίστους pro ἀπαλαίστους Epicharmo revocavit *Toup. ad Longin.* p. 347. Æschyl. P. V. 578. εὐρῶν—ἀρῶν Ald. 584. εὐγμάτων—ἀγμάτων Ald. 1056. εὐτυχῆ—ἀτυχῆ Cod. Guelph. conf. R. P. ad Eur. Med. 553. Agam. 730. εὖ φιλόπαιδα, καὶ φιλόπαιδα MS. Bigot. Et contra, Eum. 887. ἔξεστι γάρ σοι τῆδε γ' εὐμοίρου χθονός. δ' ἀμοίρυ (sic) Rob. γ' ἀμοίρου Ald. γ' εὐμοίρου Turneb. Lege, ΤΗΣΔΕ ΓΑΜΟΡΩΙ χθ. *P. P. D.* in *Class. Journ. No.* III. *p.* 654. 896. εὐσθενεῖν Ald. ἀθενεῖν Rob. εὐθενεῖν *R. P.* Equit. 1272. "ἀλογίζεται pro εὖ λ. Suid. MS. in v. Λοιδορεῖσθαι." *R. P.* apud *P. P. D.* Mosch. Id. IV, 98. εὐμίτροιο. ἀμίτροιο in margine exemplaris Aldini, quod inspexi. Pseudo-Phal. Ep. L. τύχην Boyl. ψυχὴν MS. Reg. Ep. CXXX. τυχὴν — ψυχὴν correxit R. B. Conf. Valck. ad Phalaridea, P. XVI. *T. H.* Obs. Misc. III. p. 422., et infra ad p. 281. Hæc obiter. Or. 404. εὐπαίδευτα—ἀπαίδευτα "Ald. et plerique MSS." et vice versa, Æschyl. Suppl. 317. ἀφώνῳ Ald., ἀφθόνῳ Robortellus; εὐφώνῳ Turnebus, Canterus, et H. Stephanus. Eur. Ph. 217. ἀκαρπίστων "D. K." Hæphæst. p. 98. Εὔπολις δὲ 'Αστρατεύτοις —'Ευστρατεύτοις "in aliis codicibus;" Theocr. Idyl. II, 24. καππυρίσασα, καππυρὸς εὖσα emendatam a Valck. ad Röver. LVI. in textum intulit Brunckius; atque in Ruhnkenii dissert. de Antiphonte p. 41. ἄπειρος—forte, εὔπορος. "*Ephrem. Syr.* p. 21. ὁ κριτὴς ἰσχυρὸς καὶ τὸ δικαστήριον ἀδυσώπητον [*quod exorari se non patitur*]· ideo *Suidas* interpretatur ἀπροσωπόληπτον· sententiæ repugnat hoc vocabulum, pravamque interpretationem peperit apud *Joseph.* de B. J. VI, 2. § 10. nam quod MSS. præbent εὐδυσώπητον, omnino probandum." *T. H.* apud Raphaël. ad N. T. T. II. p. 79. Origen. de Orat. p. 100. = T. I. p. 229. ἀσεβεῖν—εὐσεβεῖν Ashtonus et BENTLEIUS. Xenoph. Memorab. II. i, 26. In Prodici fabella Hercules, nomen mulieri quod sit, quærit; 'Η δὲ, οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι, ὀνομάζουσί με Κακίαν. Sic codices, e quibus MS. in Mus. Brit., et editiones omnes. *D. R.* apud *Piers.* ad Mœr. p. 381. transpositione locum sa-

SECT. II. ορεσι ταν ποτι. Nam vocula εν sat commode abesse potest; sicuti IΛ. N. 390.

— — την τ ουρεσι τεκτονες ανδρες.

nare conatur; οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν,—et, cæteris paribus, transpositio remedium lenissimum est. Sed εὐδαιμονία, honestum et grave nomen, patrocinium nequitiæ prætexere nescit. " Xenocrates εὐδαίμονας dicebat esse eos, quibus bona et virtute prædita mens esset." Muret. ad Aristot. Eth. Vol. III. p. 163.; * *Valckenærius* l. c. ὑποκορίζεσθαι eliminandum censet; sed hoc est ferro et igni sanare, non pristinos lepores restituere: quinetiam eclogarium sententiam, quæ ei tantopere placuit, verbo parum usitato in margine designatam velle haud probabile fit. *Toupius ad Suid.* Vol. II, p. 316. resarciendum jubet, MH ὑποκοριζόμενοι,—sed ubinam, quæso, particula ista *neutiquam* significat? Xenoph. Anab. II. p. 148. ed. Cantab. perspicaci vir ingenio, *Spelmannus* μὴ, *Larcherus* melius paulo οὐ, ex conjectura addiderunt; μὴ οἱ Ἕλληνες [ΟΥ] διελθόντες τὴν γέφυραν—neuter vero mihi satisfacit. Si loco *Mem.* οὐδὲν inferciās, constructio esset Herodotea, sed quomodo hæc forma clanculum e textu exciderit, non constat. Quorsumnam istuc? Utere vero, si libet; et Vitiositatem, non modo σκληρὰ μαλθακῶς λέγουσαν, sed etiam se *scelus* profitentem habebis. Olim suspicabar Xenophontem dedisse εὐψυχίαν, et isto Juv. Sat. VI, 194. Ζωὴ καὶ ψυχὴ—firmare tentabam. Re autem perpensa vocabulum εὐψυχίαν non esse dulcibus alloquiis magnopere blandientium ocyus comperi: Eur. Med. 404. Ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας. Nunc D. R. ope legerem; οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι με ΔΑΙΜΟΝΙΑΝ, hoc est *lenitate verbi turpitudinem rei mitigare.* Aristoph. Lys. 883. κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ· conf. 945. Herodot. III, 155. ὦ σχετλιώτατε ἀνδρῶν, ἔργῳ τῷ αἰσχίστῳ οὔνομα τὸ κάλλιστον ἔθευ. *And call her* Angel! Goddess! *Garth.* Quomodo hæc mali labes evenerit, paucis expediam. Librarius videlicet aliud agens litteram primam duplicavit; postea alter scriba e priori δ particulam εν elicuit; nam " adeo similes sunt literarum δ et ε ductus, ut facile altera in alterius locum irrepere potuerit." R. P. ad Toup. p. 465. Conf. Piers. ad Mœr. p. 218. et Dobræus ad Ar. Plut. 959. Æschyl. Agam. 944. ὡς δυσδαίμονες, ὦ εὐδαίμονες MS. Bigot. et Soph. Aj. 619. πρὶν δή ποτε θουρίῳ Aldus; πρὶν εὖ π. θ. Turnebus et H. Stephanus. Alia via ἰσοδαίμων vice εὐδαίμων bis reposuit R. P. PRÆF. ad Eur. xxxii.; et R. B. e Venusino suo Ῥοῖτον et *Rhetus*, loco Εὔρυτον et *Eurytus* in Apollodoro et Hygino rescribenda docet. " οι

* Vir præstantissimus, non monito lectore, citat Eur. Or. 659. ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;—quam margini exemplaris Or. illitam præterii; adde ergo, in R. P. Opusc. p. 33. l. 8., *[Muret. Opp. III, 163.]

*V. 22. —: ρας υιων ορφανιζομενω] Vox υιου priorem hic corripit; id quod etiam apud Homerum[19] non semel factum videre est. Schmidius nulla necessitate adductus υι, hoc est, υια legit. SECT. II. — 45

V. 36. — βοασε παιδα όν] Lectorem versum ult. adire jubent editt. Oxonn. Ubi monent quidem Aret. legisse τριτον πονον: ipsi tamen τρητον in contextu repræsentant. Cui ut hic versus responderet, βοασιν[20] scriptum oportuit. Cæterum pro vulg. όν, ut versus constaret, rescripsimus ὸν; id quod juxta potestatem apud Homerum perpetuam enunciari volumus Ϝον.

V. 39. — κομιδαν πατρος εδο-] Habemus hic iambi loco πατρος vel pyrrhichium temporibus inæqualem,

et υ apud Græcos eodem sono proferebantur. Pro Ροῖτον igitur scriptum erat Ρύτον, inde correctores dederunt Εὔρυτον." In Pausan II. 182, 3. pro Οἰλίδαν Αἰολίδαν et ibidem 246, 2. pro Οἴτην Δεοίτην restituit Porsonus. Ὑποκορισμοῦ definitionem, quam ex *Aristot.* Rhet. III. 569. citat *Dounæus* in Præl. ad Demosth. p. 118., ne D.R. quidem ad Tim. p. 266., nedum Ernestus ad l. c. acu tetigisse videntur. Sed de hoc alias. Errores interim, qui nescio qua ἀβλεψίᾳ exciderunt (*Crit. Rev. June*, 1803. p. 127. l. 24, 5.), hunc in modum corrigite; Plato Polit. v. p. 466. E. F. Læmar. = T. II. p. 474. E. H. St. Plutarch. Vol. II. p. 56. C. D. Xyland.: et dele [Vol. II. p. 48. ed. Bryan.]. Meminisse libet hoc verbum in Schol. Ven. B. ad Il. Θ, 373. corruptum latere; ἠθικῶς [πάνυ] τῶν φιλοφρονησέων τοῦ πατρὸς μέμνηται, αὐτὰ τὰ ὀνόματα εἰποῦσα οἷς παρακαλῶν αὐτὴν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς ἰδίας εἰσεπορίζετο χρείας. Legendum e Codice olim Townleiano, ταυτὰ τὰ ὀν. εἰπ. οἷς ὑπεκορίζετο αὐτὴν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς ἰδίας χρείας παρακαλῶν. Seneca pater T. I. p. 866. *Quædam nomina bona lentus et sapiens conditor fecit*: lege, *creditor*. Contrarium illi dicto fœneratoris Alfii, *Bona* nomina non appellando mala fieri. Bentleius.

19. Conf. Odyss. Θ, 476. Ξ, 8. 423, 438. Ο, 396. 555. Υ, 410. Φ, 363. Il. Δ, 473. *&c.* ΥΟΣ *filius*, ex quo Latinum HVJVS defluxisse videtur, si rite memini, exhibet Inscriptio Elgeniana. Nunc demum rescribo istud priscum ΥΟ pro υἱοῦ in illa nimirum 41. apud Visconti, et XIV. Sylloges Inscript. Gr. ab Osanno concinnatæ bis comparere. Eadem quoque forma, ni animi fallor, apud Donium p. . occurrit. Conf. Ruhnkenium ad Tim. p. 262. Porsonum ad Nub. 997. et Osann. ad Marmor. Elgen. p. 92.

20. βόασε Gott. Guelph. Par. A. B. Ven. B. D. F. βόασεν Coll. Eman.

vel, qui nihilo magis ferendus est, trochæum. Nos πατερος exhibendo temporum rationem integram servavimus. Sequente autem in versu voculæ τε anteferendam censuimus, quæ in Benedicti edit. reperitur, δε.

V. 43. Τα μεν παρήκει.] Interpretes: *Atque hæc quidem olim facta sunt.* Ad sententiam quidem rectissime. Verum hoc neutiquam valet verbum παρήκει. Est enim temporis vel præsentis imperfecti, vel præteriti perfecti, quod vulgo plusquamperfectum
46 audit: adeoque vel *prætereunt,* vel *præterierant,* exponendum est. Atqui horum neutrum sensu æquipollet τῳ *olim facta sunt. Æquipollet vero præterierunt,* cui respondet quod restituimus παρήκεν [21].

21. *Quæ de verbo* παρήκει *dixi p.* 45. *indicta esse velim. Accuratiori utique examine instituto comperi verbi* ἥκω*, *si formam quidem spectes, præsentis infecti; eum tamen esse usum ut sensu æquipolleat Latino non jam* venio, *sed* veni, *sive* adsum. *Cujus rei exemplum exhibet primus Hecubæ Euripideæ versus,* ΗΚΩ νεκρων κευθμωνα και σκοτου πυλας Λιπων —Veni *sive* Adsum, &c. *non cum interpretibus* Venio, *I am coming: hoc enim sententiam parum aptam efficit. Alterum porro et tertium ex eodem Poeta describam Med.* 932 [= 929.]. Αλλ ὡνπερ οὑνεκ εις εμους ΗΚΕΙΣ λογους, Τα μεν λελεκται, τωνδ' [l. ΤΩΝ Δ] εγω μνησθησομαι. *Ubi interpretes ipsa orationis vi cogente:* Cæterum quorum causa mecum in colloquium *venisti,* ea partim quidem dicta sunt, partim vero dicentur. Orest. 86. Συ δ' ει μακαρια, μακαριος θ ο σος ποσις, ΗΚΕΤΟΝ εφ ημας αθλιως πεπραγοτας. *Ubi itidem interpretes:* Tu es beata, et tuus maritus beatus, *venistis* ad nos miserrimos. *Ii vero non satis fidi* Συ δ ει μακαρια *reddiderunt* Tu es beata. *Sensisse nimirum videntur* Tu vero es beata, et maritus tuus beatus, venistis, &c. *orationem quam maxime impeditam constituere; ac proinde quo expeditior evaderet, voculæ* δε *notionem consulto prætermisisse. Sed ne sic quidem ferenda videntur Latina, nedum, in quibus* δε *reperitur, Græca. Tu vero lege* Συ δ ἡ μακαρια μακαριος θ ο σος ποσις Ηκετον —— Tu vero beata beatusque tuus maritus venistis —— [Σὺ δ' ἡ μ. Brubach. conf. Valck. ad Eur. Ph. 1637.] *Ex hoc verbi simplicis* ἥκω *significatu colligo compositum* παρήκει *apud Pindarum non incommode denotare* præterierunt, h. e. olim facta sunt. *R. D. Add. et Corr.* *" *Hæc se non capere fatetur Dorvillius ad Chariton.* p. 37." R. P. ad *R. D.* Conf. Æschyl. Agam. 259. Choëph. 3. 836. Eum. 235. Soph. El. 1201. Œd. Col. 287. cum Æschyl. Septheb. 40.; et e Soph.

V. 47. — αγει, αδικον . ουτε] Minus recte hic producitur syllaba ει sequente vocali. Nos voculam ουτ, quæ in recepta lectione subauditur, inseruimus. Sunt autem syllabæ ει ου in scansione versus per crasin ita efferendæ, ut in unam coeant. SECT. II.

Ibid. — ουτε ὑ-πειροπλον ἥβαν] Pro pæone primo

Polyxena fr. 11. cum Æschyl. Eumen. 9—11. Photius, Ἥκω: ἦλθον. — Ἥκονδέ: ἐληλύθειν. Schol. ad Hec. 1. Οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἧκον, ἥκω λέγουσιν. ῥέπει δὲ τοῦτο πρὸς τὸ παρεληλυθὸς, καθόσον τὸ εἶμι πρὸς τὸ μέλλον. Huic accedit Blomfieldius ad Æschyl. Pers. 511. Composito apud Sophoclem *prætereundi* significatio adhærere videtur; Aj. 741. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης Μὴ ἔξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ. Xen. An. V. p. 374. Ὁπόσα δὲ καὶ ἄλλα παρήεσαν χωρία τῶν ξὺν τοῖς πολεμίοις ὄντων,— cum Hec. l. c. conf. Agam. 1067. Eur. Troad. 1. Androm. 309. 1232. Bacch. 650. et denuo Valck. ad Ph. 80. 210. Οἴχομαι quoque de iis qui e medio discesserunt, verbum solenne est. Œd. Col. 293. Hec. 137. Ph. 990. Or. 415. Suppl. 532. Aristoph. Ach. 208. Xen. K. Π. v, iv, 11. vii. iii, 8. Anab. l. p. 37.; excerpta e Grammat. Lecapeni p. 72. et Bergler. ad Alciphr. i, xxxviii. Hoc loco παρίκει Par. A. Pyth. iv, 224. ἵκεν Coll. Eman. "Jam cum apud Homerum constanter scribatur ἵκω, isque formam ἥκω statuatur ignorasse, Pindari autem dialectus ex Homerica magna ex parte sit derivata, ac potior codicum familia suppeditet vetustiorem scripturam, consentaneum est per universum Pindarum reponendum esse ἵκειν pro recentiorum voce ἥκειν, quæ præposteræ criticorum debetur diligentiæ." Verissime *Boeck.* ad Ol. iv, 11. Hanc formam ignorant Attici. Τοῦ ἥκω τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ η, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα. Herodiani epim. MS. apud Bast. Ep. Cr. p. 232. Ad Med. l. supra c. "μνησθήσομαι edd. MSS. X. Π. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. x. 390. semper utuntur Tragici, illa nunquam. Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι." R. P. ad l. Æsch. P. V. 838. Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται, MSS. et Scaliger ad Euseb. p. 18., κληθήσεται tres primariæ edd. et R. B. Millio, p. 50. De his futuri formis adi H. St. de dial. Att. p. 146. Valck. ad Herodot. vi, 9 (M. Rev. July 1789, p. 13.). R. P. ad Hec. 857. Or. 26. 1662. Ph. 576. Coray ad Heliodor. pp. 67, 8. μνησθήσομαι, ἀναμνησθήσομαι, ἐπιμνησθήσομαι plerumque apud Oratorem Græcum et Æschinem; μεμνήσομαι librariis forte tribuendum in hoc de fals. leg. p. 242, l. 8. ed. Tayl. μνησθήσομαι Athen. xv. 677. A. 7. Sed Thucydidi, Platoni, et Xenophonti μεμνήσομαι cordi fuit. *Or.* l. c. "perite corrigit" R. D. Valck. ad Ph. 1637. *Burgess.* ad l.; "quod confirmant tres Musgravii MSS. unus Brunckii ex correctione et K. R. P. ad l. Pro ἥκετον dat ἥκεις Eustathius," quod R. P. arrisit.

—◡◡◡ hic repræsentant editt. πεῖρο̄ πλο̆ν η̄ vel epitritum tertium, vel certe choriambum. Quorum ille duobus temporibus, hic uno tempore veram mensuram exsuperat. Lectio nostra ουθ' ὑπερ—οπλον ἥβαν creticum ο̄πλο̆ν η̄ pæoni primo ισοχρονον exhibet[22]. Quæ Schmidio adrisit, ουτε ἡ—βαν ὑπεροπλον δρεπων σοφαν[23], præterquam quod in vocula ουτε, το ε non eliditur; bis insuper peccat adversus ultimarum syllabarum rationem.

V. 49. αν δ εν μυχοισι] Harum syllabarum tempora ——◡—◡ epitriti quarti ———◡ loco occurrunt, qui tamen uno tempore minor est. Legissent sane editt. Oxonn. pro sua ισοδυναμιας ratione, modo sibi constare voluissent, ᾱν δ ε̄ν μῠχοῐς, ut epitritus tertius quarti, hoc est, ut iambus trochæi partes sustineret. Verum eruditis viris hic usu venit, ut ισοδυναμιαν
47 neque aliorum nec suam observarint. Nos ᾱν δε̆ μῠχοῐσῐ scribendo secundam epitriti quarti longam in duas breves resolvimus. Cæterum ne quis forte existimet minus legitime abesse voculam εν, monere libet vocem μυχῳ ne semel quidem apud vel Homerum vel Hesiodum cum ista vocula conjungi. Apud Pindarum μυχῳ et μυχοις utroque modo construuntur.

22. ἄδικον οὔθ' ὑπερ—Schol. ad Pyth. x, 29= 41. Herod. v, 92. τοῦ οὔτε ἀδικώτερον οὐδέν ἐστι κατ' ἀνθρώπους, οὔτε μιαιφονώτερον—*Boeckhius.*

23. σοφᾶν Schmidius; conf. Ol. I, 20. Pyth. I, 95. IV, 231. ἀτελῆ σοφίας καρπὸν ΔΡΕΠΕΙΝ Fr. CXI. ἀπόδρεπε Fοίκαδε βοτρύς. Hesiod. Ἔργ. 609. Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν Ἄτης, Æschyl. Pers. 822. οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρε.—μήδ' Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον. Suppl. 659.—ἓν πέλαγος, μία ναῦς, εἷς τάφος ἐκτέρισε. Simon. An. Gr. I, 144. Λειμῶν τ' ἄνθεσι θάλλων χλοεροῖς, Καὶ ῥοδόενθ' ὑακίνθινά τ' ἄνθη Δρέπειν Θεαῖσιν. Iph. Aul. 1297. εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας Ἔδρεπεν ἅτερον ἐφ' ἑτέρῳ Euripides Hypsipile apud Plutarch. T. II. p. 93. C. et 661. F. quam adumbravit Propert. I, XX, 37. *Et circum irriguo surgebant lilia prato Candida purpureis mixta papaveribus; Quæ modo decerpens tenero pueriliter ungui*—Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων Aristoph. Ran. 1300. ἀλλὰ καὶ σοφίαν δρέπει θείαν τε καὶ ἀκήρατον Philostrat. Heroic. p. 664.

Nem. VI. 44. Ταμιαν στεφανων ΜΥΧΩΙ Ελλαδος·[24]
Pyth. VIII. 113. ΜΥΧΩΙ τ ΕΝ Μαραθωνος·
Olymp. X. 40. ΜΥΧΟΙΣ ἁμενον[25] Αλιδος·
Nem. X. 78. ——— Κορινθου τ ΕΝ ΜΥΧΟΙΣ.

Cæterum emendandum hic sese ultro offert corruptus apud Hesiodum locus. Extat autem Theogon. v. 1013.

Οι δη τοι μαλα τηλε μυχων νησων ἱεραων.

Qui quidem nullam interpretibus moram injecit, quin constructionis securi verterint: *Qui sane valde procul in recessu insularum sacrarum.* Verum enimvero ista τηλε μυχων adeo non *procul in recessu* valent, ut notione plane contraria significent *procul a recessibus.* Reponendum est ΜΥΧΩΙ νησων ἱεραων[26]. Cui lectioni respondet interpretum expositio.

24. μυχῷ δ' Ἑλλ. Par. B. Med. A.

25. μυχοῖς ἅμμενον Rom. ἀμμένον Hermann. de dial. Pind. P. XII. ἅμενον Ald. Pal. B. Bodl. α. β. γ. Aug. A. Leid. A. B. Lips. Ciz. Uratisl. A. cum glossemate διάγοντα. Mosc. A. B. cum glossa καθήμενον et Guelph. In Mosc. B. suprascriptum η. At αμαι Pindaricum non est, sed ημαι sic ἡμένους Nem. X, 62 = 116. καθήμενος Ol. I, 83. ἡμένα Fr. apud Hermann. de dial. Pind. P. XII. Restitui igitur ἥμενον ex Pal. C. Gott. Aug. B. Par. Vat. optimis libris. Malim tamen ἥμενοι, ut ad Molionas referatur in insidiis latentes.—*Boeckhius.* Sic θησεῖ, κελάδημα, δῆλος, semper apud Pindarum, Theocritum, et Dorica Pythagoræ discipulorum fragmenta. Vide Brunck. ad An. Gr. p. 106. A etiam in H rarius mutant Dores, ut e tertia persona singulari præsentis et imperfecti verborum in άω constat; ὁρῇς, κοιμῇ, ἐκοίμη. *R.P.*

26. In MS. Paris. sic scribitur: Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῶν εἴσω ἱεράων. Sed bene Gujetus correxit: μυχῷι νησῶν ἱεράων. ut Homer. Il. Δ, 152. Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο. Conf. Odyss. Γ, 263. Δ, 304. *D. R.* Ep. Cr. I. p. 102. Solo Fr. XV, 29. Εἴ κε τις ᾖ φεύγων ἐν μυχῷ ᾗ θαλάμῳ. Theocritus, seu Alcæus XXIX, 4, Κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ. Eur. Io. 493. Καὶ παραυλίζουσα πέτρα Μυχώδεσι μακραῖς. *Æn.* VIII, 192. *Hic* spelunca fuit vasto submota recessu. Æschyl. P. V. 457. Μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Soph. Ant. 1293. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι. Eur. Suppl. 545=555.—ἡ τέκν' ἐν μυχοῖς χθονὸς Φύσωσιν, Helen. 826. Ion. 229.—apud Æschin. in Timarch. p. 57. φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχοῖς δείκνυσι γῆς Me-

SECT. II. Ibid. — ελελιχθον] Exponunt interpretes *terræ quassator*. Verum ea neutiquam est vera hujus verbi notio. Accuratius interpretaberis *terræ percussor*, juxta istud Virg. Georgic. I. 12.

48 * ——·—— *tuque o cui prima frementem*
Fudit equum magno tellus percussa *tridente.*

Nempe hic locus est Pindarici paraphrasis. Simili sensu adhibetur ελελιζομενη Pyth. I. 7. Nempe ad φορμιγξ refertur, cui nihil melius convenire potest quam *percussa*. Legitur etiam Olymp. IX. 21. φορμιγγ ελελιζων *Citharam feriens*. Annon vero, dicet nonnemo, verbum ελελιζειν *quassare* apud ipsum Poetarum principem denotat? Nempe apud eum legimus, ΙΛ. Α. 530. μεγαν δ ελελιξεν Ολυμπον: atque inde apud Virgilium, *et totum nutu*[27] *tremefecit Olympum.* At enim neque ελελιζειν, neque quidquam aliud exinde formatum adhibuisse Homerum confirmare ausim. Germanam autem verbi supra scripti potestatem εϝελιξεν statuo, a ϝελισσω, *contorqueo, circumroto.* Unde Homerica dictio majus multo sonabit quam Virgiliana[28].

nander apud Stob. Serm. lxx, p. 438, 25. Λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς δόμων. Xen. Anab. IV. p. 251. Cant. εἰς τὰς κώμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Conf. Theog. 119. et Oppian. Cyn. III, 12.

27. "Clarius, opinor, potentiam Jovis indicat; si *nutu* solo, quam si quantovis *strepitu, crepitu, sonitu, tonitru* cœlum concutiat." R. B. ad Ter. Eun. III, v, 42. et ad Milton. P. A. II, 352.

28. Æn. IX, 105. X, 115. *torquet* IV, 269. IX, 93. In profatu verbi ϜελÍσσω a vetustate repetiti nihil tetrum aut insuave; et analogiam confirmant veteres grammatici. Quisquis vero omnia linguæ Græcæ diverticula excutere, formas nascentes pandere, et dialectorum analogiam pervestigare aggrederetur, vereor equidem ut perantiquas quidem vocabulorum figuras, quæ apud *Archilochum, Tyrtæum, Solonem* et *Stesichorum* in honore erant, nedum Homericas, e situ informi nulla machinarum vel annorum serie eruendas pro comperto haberet; et ingentia Nomadum plaustra MSS. codicibus onusta parum aut nihil succurrerent. "Orthographia enim," uti præmonuit Quintilianus, "consuetudini servit, ideoque sæpe mutata est;" ut unda supervenit undam, sic ex usu loquendi mutatio mutationem protrudere solet. Textum ad priscos optimæ fidei atque auctoritatis scriptores

V. 51. Μαλα ἀδοντι νοῳ, Ποσειδαν, προσερχεται] Melius etiam ad sententiam Schmidius προσεχεται[29]. Τιν προσεχεται, *Tibi adhæret.* h. e. *Tui cultor est observantissimus.* Vulg. lectionem metricæ leges respuunt. Cæterum pro ἀδοντι scribendum est ἀδοντι, SECT. II.

emendare, et species nominum, quas ætatis robigo infuscaverat, ὥσπερ νόμισμα ἀρχαῖον, recusas quidem, proba autem nota signatas, expromere, — *hoc opus, hic labor est;* nec mortalibus ultra trepidare datur: τὸ πόρσω δ' ἐστι σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις. Si acerrimus Poetæ defensor Massilianum, aut Platonis saltim, exemplar in apricum proferret certis antiquitatis vestigiis stabilitum, et ex eodem Homerum formis nondum cognitis locupletaret; quid alii sentirent, nescio; certe me probantem plaudentemque habebit; vide Pr. ad *D. R.* Opusc. xv, vi,* et adde, apud Porphyrium de Abstinentia ii, §. 27. Θυμὸν ἀποῤῥαίσαντας ἐέδμεναι ἦια γυῖα—ἀποῤῥήξαντας incaute conjecit illustris Ruhnkenius. Il. Π, 133. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε Ποικίλον, ἀστερόεντα ποδώκεος Αἰακίδαο. Schol. Townl. f. 173. ἀστερόεντα: ἄστρων μορφαῖς πεποικιλμένον: ποδώκεος αἰακίδαο: τινὲς κακῶν βελέων ἀλεωρήν:—καὶ γὰρ, ξεῖνος γάρ Ϝοὶ ἔδωκε [Ϝάναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν,] δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν: Il. O, 532, 3. et M, 57. Eadem e Schol. Vict. laudat Heynius, et verbum non amplius addit. Conf. Scut. Herc. 124, 5. 128, 9. Xen. Mem. iii, x, 14. Soph. Tr. 883. τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε. Aristophanes, qui Mæonidem παρῳδεῖν adamabat, hunc textum, Minervæ peplo intexendum, e suo exemplari nobis servavit: Vesp. 615. Τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν. Vocem σκευὴν apte atque concinne e proprio penu interseruit Comicus. Simile quid habet Hybriæ Cretensis scolion apud Athen. xv. 696. A. Ἔστι μοι πλοῦτος μέγα δόρυ, καὶ ξίφος, καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός. Sil. Ital. ii, 402. *nulli tegumen penetrabile ferro.* Callim. Fr. cxlii. νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. Ideo corrige quantocyus, Ποικίλον, ἀστερόεντα, κακῶν βελέων ἀλεωρήν. Il. M, 57. O, 533. δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν· Hesiod. Ἔργ. 402. λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Conf. 542. Scut. Herc. 128. Theocr. Id. xxiv, 278. Hæc lacinia, quam ineunte anno 1802. memoriola mihi suggessit, sese Porsono probavit. Soph. Œd. Col. 699. ἐγχέων φόβημα δαΐων, Lege, πρόβλημα Æschyl. Sept. 540. σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι, 675. φέρ' ὡς τάχος Κνημῖδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα. Soph. Aj. 1212. Δείματος ἦν μοι προβολὰ Καὶ βελέων θούριος Αἴας· Eur. Suppl. 220. χείματος Προβλήματα, in Meleagri fr. vi. Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν ἀετὸν πέλτης ἔπι, Πρόβλημα Θηρὸς,—.

29. προσέχεται Ven. B. D. F. ex schol. restituit Schmidius; προσέρχεται Coll. Eman. Pro προσερχόμενος reposuit προσεχόμενος Toupius ad Schol. in Theocrit. Idyl. v, 116. μάλ' ἀδόντι Rom.; ἀδὼν, ἀδόντι, ἀδόντα constanter edidit Αἰολοκιστὶ Boeckhius.

SECT. II. h. e. Ϝαδοντι; quo modo apud Homerum perpetuo enunciandum venit.

Pergamus porro ex reliqua, qua sumus instructi, supellectile emendatrice[30] alios etiam nonnullos in
49 *Pindaro locos haud leviter jam olim corruptos instauratum ire.

Olym. II. 154. ——— Σοφος ὁ πολ-
λα οἰδως[31] φυᾳ·
Μαθοντες δε λαβροι
Παγγλωσσιᾳ, κορακες ὡς,
Ακραντα γαρυετον.]

Hunc ad locum monet Scholiastes alter ista *μαθοντες γαρυετον* adversus numerorum rationem peccare. Recte. Neque enim audiendi sunt ii, in quibus Barnesius, perpetuus iste nugarum consarcinator, nomen profitetur suum, qui verbum duale ad nominativum circa res plures quam duas versantem legitime referri posse voluerunt. Video quidem Eustathium in istam etiam sententiam concessisse. Sed neque apud eum nugas raro est invenire. Is utique huc facere existimavit illud Homericum ΙΛ. Α. 566.

Μη νυ τοι ου χραισμωσιν, ὁσοι θεοι εισ εν Ολυμπῳ,
Ασσον ιονθ, οτε κεν τοι ἀαπτους χειρας εφειω.

At enim ibi vocem *ιονθ*, non jam, uti somniavit Eustathius, *ιοντε*, sed *ιοντα*[32] accipi oportere abunde

30. Conf. Append. p. 21*.

31. *εἰδὼς* Edd. et Muretus V. L. VIII, i. [Opp. II, 170.]. Soph. Tr. 403. *ἐξειδὼς* MS. Harl. *ἐξοιδώς*.

32. "*Ἰόντε* duale qui comprehendere potest *omnes* deos quotquot in cœlo? Hoc et ratio et ipse usus prohibet. Corrigo, *Μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ Ἆσσον* ἼΟΝΤΕΣ, ὍΤ' ἊΝ *τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω*. ὅτ' ἂν id ipsum est, quod *ὅτε κεν*. *Ἆσσον ἴοντες* numero plurali, *cominus pugnantes*, ut Il. O, 105. ubi Juno ipsa loquitur, *Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνεμεν ἀφραδέοντες* (sic) *Ἠε τι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἴοντες, Ἠ Ϝέπει ἠε βίῃ*· Ceterum Eustathius ad locum, [p. 113. l. 39, et 41. ed. Bas.] *Ἀρίσταρχος ἀάπτους*· *Ἀριστοφάνης ἀέπτους*. At Scholiastes MS. [Lips.] *ἀάπτους*· *αἱ*

demonstravit doctiss. Clarkius. Hac autem super re, quo efficacius motam dirimamus litem, quendam Euripidæ locum, quo nihil disertius excogi- *tari potest, libet describere. Is autem extat, Suppl. 142. 50

ΑΔ. Ελθοντε ΦΥΓΑΔΕ νυκτος εις εμας πυλας·
ΦΗ. Τις, και τις; ειπε· ΔΥΟ γαρ εξαυδᾳς ἁμα.

Ad. *Profecti* Φυγαδε *noctu ad meas portas:* Th. *Quis, et quis? effare: cum enim* φυγαδε *dicis,* de duobus[33] *simul loqueris*. Satis jam, opinor, de morbo

πᾶσαι ἀέπτους ἔχουσι. Sic Hesychius, "Αεπτον, ἰσχυρὸν, ἀνίκητον. Ergo ubi plus decies venit, ἀάπτοι χεῖρες, cæteræ editiones habebant ἀέπτοι· fieri potest, ut utrumque mendosum sit." R. B. Perpendet animus; facilius est ὅτε κέν τοι in ὅτ' ἄν τοι· quam ὅτ' ἄν τοι in ὅτε κέν τοι recoquere: sed de hoc alias. Theogon. 748.—ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἆσσον ἰοῦσαι ἀλλήλας προσέειπον, et 649. Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους.

33. Aristoph. Plut. 788. καὶ σὺ καὶ σὺ χαίρετον. Xen. Anab. II. p. 175. Ἀγίας δὲ ὁ Ἀρκὰς, καὶ Σωκράτης ὁ Ἀχαιὸς, καὶ τούτω ἀπεθανέτην·—ἤστην δὲ ἄμφω— Plato Lys. p. 205. F. ed. Frf.= T. II. p. 212. D. τότε μὲν γὰρ [ἔδοξεν], εἰ ὁ ἕτερος φιλεῖ, φίλω εἶναι ἄμφω—Hec. 890. ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογὶ, Δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί. Or. 1570. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια Δισσοῖν λεόντοιν, οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ. "γαρύετον agnoscunt cum libri omnes, tum Aristid. T. II, pp. 28. 378. Theophyl. Bulg, Ep. VI, p. 12." Koen. ad Greg. p. 98. et Boeckhius ad l.: "et vanam fuisse Viri doctissimi religionem docebunt vel hujus enallages exempla a Cl. *Ernestio* ad Homeri Il. A. 566. prolata," quibus ostendit, omnino etiam duali usos esse, ubi de pluribus ageretur. Koen. l. c. et Tyrwhittus ad PseudOrph. de Lapid. 77. Recte vero colligit R. D., invito et repugnante Boeckhio, scholiastem γαρυέμεν suo calculo probasse. Plato Theœtet. T. I. p. 152. E. καὶ περὶ τούτου πάντες ἑξῆς οἱ σοφοὶ, πλὴν Παρμενείδου, ξυμφέρεσθον,—ξυμφέρονται Stobæi lectionem prætulit doctissimus Heindorfius. Sæpenumero duales formas obliterasse librarios non inficiandum est; Il. Υ, 371, 2. instaura, Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρε Fέοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρε Fέοικε,— Æschyl. Agam. 1561. Περὶ χεῖρε* βαλοῦσα φιλήσει, Eur. Androm. 114. πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκετὶς περὶ χεῖρε βαλοῦσα, conf. Ag. 1149. Septheb. 871. Theognis. 265. Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα Δειρὴν,— Cod. Mut. παρὰ edd. Plato Gorgia p. 332. Bas.=313. A. Læmar.=I. 524. A. H. St.=291. Routh. καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς δ' ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός. Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ᾖ ἀπόρρητόν τι τῷ ἑτέρῳ ἵνα ὡς δικαιοτάτη ἡ

SECT. II.

quo laborat Pindari locus. De medicina nunc cogitandum est. Ea autem quo melius ministretur, afferenda sunt verba Scholiastæ: *οἱ φυσει χρωμενοι λαμπροι. οἱ δε μαθοντες ακραντα* ΓΑΡΥΕΙΝ *ἡσσονες εισι των καθ αὑτους ὁτι δηποτε μαθοντων και* [*ἢ* ed. Ox.] *επισταμενων· το δε* ΓΑΡΥΕΤΟΝ *κακως· ουδε γαρ επι δυικου*

κρίσις ᾗ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις. ἐὰν ᾖ ἄπορόν τι legere maluit *D. R.* ad Tim. p. 44. *ἐὰν ᾖ ἀπόῤῥητόν τι τῷ ἑ.* Cod. Reg. Paris. *ἐὰν ἀπόῤῥητον τῷ ἑ.* Cod. Aug. *ἐὰν ἀποῤῥητόντι τῷ ἑτέρῳ* Cod. haud ita pridem CLARK.; veram lectionem *ἐὰν ἀπορῆτον* [*τι*] *τῷ ἑτέρῳ* exhibet Cod. Meermann. apud *Findeisen.* p. 250. Cujusmodi errore liberavit Heindorfius optimus Phædr. p. 265. E. et de Rep. IV, p. 442. B. Conf. si lubet, (Month. Rev. March, 1797. p. 360. Crit. Rev. April, 1804. pp. 460, 1.) Æschyl. Choëph. 490. *ἑκαινέτην Valck.* ad Ph. 1310. probante *R. P.* (apud C. J. No. XIX, 114.) Aristoph. Av. 844. *Κήρυκε Markland* ad Eur. Iph. T. 112. "recte." R. P. apud P. P. D. Eur. Hipp. 188. ab R. P. ad Equit. 823. emendatur, *λύπη τε φρενῶν, χεροῖν τε πόνος.* Nominativum pluralem cum verbo duali subinde jungunt Poetæ; Schol. B. ad Il. Δ, 452. *ἔστιν ἀκοῦσαι δύο ποταμῶν ἤχους* [*ἦχον* TOWNL.]. Apol. Rhod. I, 211. *Ζήτης δ' αὖ Καλαΐς τε, βορήϊοι υἷες, ἵκοντο* ed. Br. "Lege, *ἱκέσθην* ex Etymologo p. 411, 5. qui particulam omittit." *R. P.* apud *P. P. D.* Crebrius vero forma dualis cum verbo plurali gaudet; Scut. Herc. 402. *Ὡς δὲ λέοντε δύω —— κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κροτέοντες ἐπὶ σφᾶς ὁρμήσωσι.* Il. Δ, 287. "Lege, *Αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετε Fῖφι μάχεσθαι.*" et vice versa E, 12. *τὼ Fοὶ ἀποκρινθέντες ἐναντίω ὁρμηθήτην.* "Codices aliquot *ἐναντίον·* omnes fere cum ed. Flor. *ὡρμηθήτην.* Lego, *Τὼ Fοι ἀποκρινθέντες ἐναντίον ὡρμήθητην.* Sic *ἀποκρινθέντες* Eustath. in notis [p. 389. l. pen.] pro varia lectione." R. B. Et codex Harleianus Odyss. N. 296. *Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, Fειδότες ἄμφω — εἰδότε* Schol. MS. Harl. cum glossa *ἐγώ τε καὶ συ.* R. P. Hesiod. *Ἔργ.* 437.— *Οὐκ ἂν τὼ γ' ἐρίσαντες ἐν αὔλακι καμμὲν ἄροτρον Ἄξειαν, τὸ δὲ Fέργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.* Callim. h. ad. Del. 64. *τὼ δὲ οἱ ἵππω Ἑπτάμυχον βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.* Vid. *Hemsterh.* ad Plut. p. 32. "Pluralem nominum femininorum cum verbo singulari, veteres Grammatici Bœotismum, aut Thebanum, Pindaricum, *τὸ σχῆμα* appellabant; Ol. VIII, 10. *Ἄνυεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβέων ἀνδρῶν λιταί.* Hæc est Asclepiadis lectio, quam libri scripti confirmant. Idem Ol. XI. 5. *μελιγάρυες ὕμνοι Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται.* Il. P, 387. *Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιο.*" *D. R.* ad h. in Cer. 499.; aliter judicat *Boeckhius.* Eur. Ion. 1165. *ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί·* In Act. D. D. Apost. ii, 3. *ἐκάθισε τε* [haud *γλῶσσαι·* sed *ἑκάστη τῶν γλώσσων*] *ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν.* Conf. Valck. ad l.

βουλεται ἡ λεξις &c. Hinc luce clarius est olim circumferri duplicem hujus loci lectionem, alteram, quam probat scholiastes, γαρυειν vel quæ ei æquipolleret; alteram, quam damnat, γαρυετον. Atque illam quidem nos, forma duntaxat in γαρυεμεν mutata, omnino restituendam censemus. Ejus vero constructionem Scholiastes minus recte ordinavit; μαθοντες ακραντα γαρυειν &c. Nam vocem μαθοντες liquido constat opponi τοις πολλα οἰδοσι φυᾳ, ac proinde absolute sumendam esse juxta interpretes, *discendo-rem-assecuti*, non autem ad γαρυεμεν referendam. Nos loci syntaxin ita constituimus, ut γαρυεμεν ad λαβροι referatur: Μαθοντες δε λαβροι [εισιν] ακραντα γαρυεμεν &c. Similiter autem dicta *reperiuntur apud Aristophanem δεινος λεγειν, δεινος εὑρειν, δεινη φαγειν[34], atque alia alibi quam plurima.

SECT. II.

51

34. Aristoph. Acharn. 429. χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Equit. 113. δεινότατους εἶναι λέγειν. Æschyl. apud Schol. ad Aristoph. Nub. 1128. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Soph. Œd. Tyr. 1169. οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. Eur. Med. 585. λέγειν τε δεινὸς Conf. Plato. Menex. II, 236. A. Polit. II, 259. A. Sympos. III, 198. C. Xenoph. Anab. II, 156. ed. Cantab. v, 380. Demosth. or. Leptin. §. 129. et Pröem. Demegor. p. 1442, 20. δεινὸς εἰπεῖν., quam firmat Heindorf. ad Plato. Protag. p. 533.—Æschyl. P. V. 59. δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. Aristoph. Equit. 759. κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν. ut Eccles. 236. R. B. Conf. Iph. A. 356. Med. 1415. Xenoph. Œconom. IV, 1. Virg. Æn. III, 395. X, 113. IV, 478. VII, 297. XII, 305. Apoll. Rhod. IV, 1538. πόρον τ' ἀπετεκμαίροντο—πόρους tacite Brunckius. Propert. II. XXXIV. 27. *Quid tua Socraticis tibi nunc sapientia libris Proderit, aut rerum dicere posse* VIAS? In Augeæ stabulo, Herc. Œt. 43. *nec meos lux prosequi Potuit triumphos. Solis excessi* VIAS: Æn. VI, 797. *Extra anni solisque* VIAS, R. B. et Drakenborch. ad Sil. Ital. XV, 812. *In climes beyond the solar* road. *Gray.* Aristarchus apud Stob. LXI. p. 387. 28. Οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν Τίθησιν καὶ τὸν ἄπορον εὑρίσκειν πόρον.—*Over floods that are deepest, Which Neptune obey; Over rocks that are steepest,* LOVE will find out the way. Eur. Androm. v. pen. τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.—Nub. 243. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. Xenoph. Anab. VII, p. 522. 'Αρκὰς δέ τις, 'Αρύστας ὄνομα, φαγεῖν δεινὸς,—Eur. Hipp. 1239. δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν. Solo Fr. v, 6. δεινὸν ἰδεῖν· conf. Œd. Tyr. 1267. Theocr. Id. XXII, 45. Plato de Legg. I. p. 334. A. ἀργύριον δεινὸς φυλάττειν καὶ δεινὸς κλέπ-

SECT. II. Hanc etiam constructionem Latini cum plerique omnes, tum præcipue Horatius passim imitatus est. At enim, dicet forte nonnemo, quidni reponendum est ipsum illud, quod apud Scholiasten habetur, γαρυειν, cum pæoni primo creticus temporibus æquipolleat? Respondemus neque creticum nec pæona primum huic loco convenire, sed choriambum oportere, ut isti και στεφανοις in 4ta αντιστροφῃ aliisque consimilibus sit ισοδυναμος. *Negandumne igitur est ultimæ* της στροφης *syllabæ quantitatem esse* αδιαφορον? Negandum vero. - Quippe syllaba ista ob pausam της στροφης in fine necessariam pro longa semper est habenda.

VII. 109. Και ῥα μιν χωρας ακλαρωτον λιπονθ αγνον θεον.]

" Ald. et MSS. Bodl. *a*. et Pal. A. B. C. λιπον ἁγνον[35].

τειν. de Rep. IV, p. 430. A. δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν· ἥ, τε ἡδονὴ παντὸς χαλαστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾷν καὶ κονίας· Conf. Hor. Carm. I, iii, 25. xix. 8. IV, ii, 59. et Lambin. ad IV, viii, 8. Propert. IV, x, 42.

35. Λίπον habent quoque Gott. Par. A. Vatic. Mosc. A. Guelph. Aug. B. Lips. Leid. A. B. et Cod. Ciz. apud Hermann. ep. ad Heyn. p. 402. λίπονθ' Aug. A. addito τὸν in margine ἔλιπον. *Boeckhius*.—1. Il. E, 696. τὸν δὲ λίπε ψυχή. Hec. 1066. τέκν' ἔρημα λιπὼν, sed recte vir doctissimus [*in Q. Rev.* No. XXIX. p. 123.] legit Eur. Alcest. 953. ἔθανε δάμαρ, ἔλιπε φιλία. Odyss. Γ, 196. ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι Ἀνδρός· Thucyd. I, 144. ὧν [πατέρων] οὐ χρὴ λείπεσθαι. Il. Ψ, 523. 529. Herodot. VII, 86. ἤλαυνον δὲ πάντες καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένας ἵππων. i. e. καμήλους ἵππων οὐχ ἥσσονας ταχυτῆτα. Soph. El. 473. γνώμας λειπομένα σοφᾶς, Eur. Iph, T. 573. Plato Menex. p. 246. E. εἰδότας ὅτι τούτου λειπόμενα πάντα τὰ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα αἰσχρὰ καὶ κακά. Soph. Aj. 543. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένωι λόγου; Herodot. VIII, 59. Οἱ δέ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεῦνται. Plutarch. Nicia p. 524. E. ἐνίκησε πολλάκις χορηγήσας, ἐλείφθη δ' οὐδέποτε. Hor. A. P. 417. mihi turpe *relinqui* est. Ovid. Met. VII, 41. pœnæ Medea *relinquar?* 2. Plato Euthydem. p. 282. E. ὅθεν ἐγὼ ἀπέλειπον, ἀπέλιπον Codex Clarkio-Bodl.; minus recte. Plato Gorg. p. 497. C. 5. Ὅθεν οὖν ἀπέλειπες, ἀποκρίνου. ἀπέλιπες Codex Clarkio-Bodl. et alii. Pausan. III, 77, 9. ὅσοι γένους καβειριτῶν ἐλίποντο—ἐλείποντο· et ibid. p. 230, 13. pro κατελίποντο—κατελείποντο restituit *Porsonus*. Xen. Anab. II. p. 170. πολλοὶ αὐτὸν ἀπέλειπον. Plato Meno. p. 77. A. 2. ἀλλά

sensu quidem eodem manente, non metro." Ita Editt. Oxonn. Immo vero vestræ lectionis sensus neque idem est nec ullus. Neque enim verbi medii λιπεσθαι is est usus, ut accusativum post se patiatur: nec vero *relinquere* communiter cum activo λιπειν unquam significat. Video quidem ab Homeri interpretibus hoc sensu non semel acceptum: sed frustra ubique.† Quin etiam Isth. VIII, 125.

*Τον μεν ουτε θανοντ αοιδαι 52
Ελιποντ. αλλα οἱ

Ibi vero si res postularet nullo negotio emendari posset, Ελιπον γ.[36] uti et ουδε pro ουτε; nam illud

μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψω,—Ar. Plut. 495. κοὐκ ἀπολείψει. Plato Phædo, p. 69. D. 3. οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ. Euthydem. p. 288. C. 10. ὅθεν γὰρ τοπρότερον ἀπέλιπον, τὸ ἑξῆς τούτοις πειράσομαι, ὅπως ἂν δύνωμαι, διελθεῖν,—ἀπελίποντο editiones veteres; ἀπέλιπον, τὸ ἑξῆς dextre conjecit amicus apud doctissimum virum, *Robertum Josephum Routh* ad l. p. 46, 6.—3. Plato Phileb. p. 52. D. 9. Μηδὲν, ὦ Πρώταρχε, ἐπιλείπειν. Ar. Av. 1106. γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυρικωτικαί. Ar. Plut. 833. ἦπου σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα. Conf. omnino *Dobræum* desideratissimum ad l. Herodot. VII, 28. ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον—ἐπελίπετο ῥέεθρον Arch. vulgata autem sana; Demosth. adv. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν. Plato Protag. p. 310. E. ὡς οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδέν. Pausan. T. III, 220, 10. *Facii*. ἀπόνοια τοὺς ἔτι ἐμπνέοντας ἀπέλιπεν,—ἐπέλιπεν reposuerunt *Tyrwhittus* et *Porsonus*. Eubulus apud Athen. XIII. p. 559. C. Ταχέως γέ μ' αἱ χρησταὶ γυναῖκες ἐπέλιπον. Vide infra ad p. 210. 4.—Plato Theætet. p. 144. C. antepen. καὶ μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλιπεν. de Legg. IV, p. 716. A. ult. Pausan. I, 318, 12. pro ὑπελείποντο, ὑπέλειπον τὸ—ut II, 88, 14. ὑπέλιπε δὲ [κεραυνὸς] τὸν κίονα ἐξ ἁπάσης [οἰκίας] μόνον. Ar. Plut. 104. καὶ μή μ' ἀπολίπῃς· 446-7. εἰ τὸν θεὸν ἔρημον ἀπολιπόντε. Plato de Rep. V. p. 475. D. 8. περιθέουσι τοῖς Διονυσίοις, οὔτε τῶν κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι. de Legg. IV. p. 716. A. 2. τῷ δὲ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. καταλείπεται ἔρημος θεοῦ, καταλειφθεὶς δὲ, καὶ ἔτι ἄλλους τοιούτους προσλαβὼν, σκιρτᾷ, ταράσσων πάνθ' ἅμα. &c.

† Il. E, 154. &c.

36. ἐλίποντ' Ald. Rom. ἔλιπον Par. C. Med. A. B. "Dele γε." Hermann.; ἀ. γ' ἔλιπον hodie mavult de dial. Pind. P. VII.; "erat cum οὐδὲ conjicerem," inquit *Boeckhius*. *R. P.* sine ulla suspicione hanc odam citat ad Or. 5. et eam ut genuinam hoc modo vendicat *Boeckhius*; "Thebanum se profitetur auctor v. 15.

SECT. II.

sermonis Græci ratio postulat. Verum ut istam Œden Pindaro abjudicem inter alia me adducit, quod ibi vox Αιγινα media bis correpta verss. scil. 36. et 122. adhibeatur, cum tamen syllaba ista apud Pindarum 14 in locis aliosque ubique poetas producatur. Voci αγνος Æoles nonnunquam adspirationem Vau præfecisse exinde colligo, quod Lacones, teste Hesychio, βαγιος scriberent: sive istud βαγιος concipiendum sit Wαγιος, seu ubi Æoles w, ibi Lacones β adhiberent[37]. Proinde rescribo λιτον ἀγνον h. e. Wαγνον.

= 35. Persicique belli ætate vixisse; num vero putabis, qui tam eximium carmen procudere posset, alienam personam mentitum fuisse? Ac quis, quæso, ejusmodi odam componere poterat? Non Apollonius, non Callimachus, non Theocritus, qui metra Pindarica non magis intelligebant, quam Aristarchus. Verum quid opera abutar in re perspicua? Lege modo, Pindarum agnosces." Itane tandem, Boeckhi eruditissime, te ad defendendum Dircæum tuum ipse accingis! Vacillat profecto et ab omni parte corruit tuus acervus. Probra in Dawesium congerere non est argumentando coarguere: una refellendi ratio est aut lectionem vulgatam idoneis exemplis munire, vel nævos a critico censoria virgula notatos certa aut probabili medela expellere. Nihil dicam de officinis falsariorum, qui Ptolemæorum ætate ineptias suas auctoribus probatis affricabant, et quæstus causa totos libros confingebant; sed fuerunt Pindari temporibus qui Homeri et melicorum personas satis astute agerent, et voluptatem, stultam et caducam quidem dolis quæsitam, honestæ posterorum commendationi, felici imitandi studio partæ, præponerent. Odæ pulcritudo perinde me allicit, oblectat, detinet; orationis porro ac styli forma et lineamenta Pindarum, ni nos omnia fallunt, certe sapiunt; sed sui omnino dissimilis fuisset si ita Αἴγῐνα usus esset.

37. Lacones, Cretenses, et Pamphylii B vocibus, in quibus suo digammate utebantur Æoles, præfigere aut mediis inserere solebant: Ἀάβατοι apud Hesych. idem quod Ἀάατοι inserto digammate, monuit PEARSONUS: vide SALMAS. Plin. Exerc. p. 41. b. A. B. p. 576. c. b. B. de Herode Infanticida p. 69.; et infra ad pp. 181, 2. Hesychius, βαίκα: ἐάν. Κρῆτες. Ex emendatione Heringæ apud Valck. ad Herodot. I, 22. Ἀβέλιον vel ἀβελίην (βαβέλιον recentiores, teste Heraclide apud Eustath. ad Od. K, 1654, =), ἥλιον. Κρῆτες. Βέλα. ἥλιος, καὶ αὐγή. ὑπὸ Λακώνων. Κέλλη. φέγγος, αὐγή, φῶς, πάχνη, ὁμίχλη. "ubi primum β ex dialecto præpositum, solemni errore in κ abiit. Tum, ut fit, transpositæ sunt literæ ε et ι. Vera igitur lectio est; Βείλη· φέγγος, αὐγή, &c. Explicationem πάχνη ad Siculum γέλα

vel βέλα, Latinum *gelu*, pertinere ostendit *Lennep.* ad *Phalarid.* Ep. cvi. p. 308." *D. R.* ad *Tim.* p. 96. *Tyrwhitt.* ad Strab. p. 12. "Pausan. in Lacon. xix. §. 4. ἄγαλμα Βίριδος i. e. Ϝίριδος." *Knight.* Βίτυς i. e. Ϝίτυς Ter. Maur. B ex dialecto adhæret ibid. et Add.; Βλίδες· Βοαδεῖ· Βρᾴδιον· Βραθυμήσαντες· Βρέτ-τανα· Βρύματα. Diodor. Sic. ii, xxx. ἰδίᾳ δὲ τὸν νῦν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Κρόνον ὀνομαζόμε-νον—καλοῦσιν Ἥλιον. Pro Ἥλ. Βῆ. seu Ἦλον conjicit *Wesseling-gius*, et Damascium in Photii Bibl. p. 1050. citat; conf., si otio abundes, *Eichstadt* Præf. xxxiv, v. Varro apud Non. Marcell. p. 40, 2. *Quid est? quid* lateras? *quid rabis? latras* vel *blateras? R. B.* Hinc Βείλη, Βειλαρμοστὴς, Βει-λάρχης apud Hesychium, Ἀβη-δόνα, ἀηδόνα. Ἀβώ, πρωΐ. Λά-κωνες. Αἰβετὸς, αἰετὸς, ἀετός. Περγαῖοι. Ἀκροβᾶσθαι [ἀκροᾶσ-θαι]. Βάδομαι, ἀγάπω (Βάδδο-μαι Lex. Reg. MS.). Βαδὺ, ἡδύ. Ἠλεῖοι. Βαλικιώτης. Βασκαρίζειν. Valck. ad Ph. 1422. Piers. ad Mœr. p. 36. Βαστραχηλίζει. Βε-βραμένων. Βέδος, ἕδος. Βείρακες. Βεκὰς, ἑκάς. Βισχὺς, ἰσχύς. Βρα-δανίζει. Βράκετρον. Δαβεῖ, κά-θηται. Λάκωνες. Δάβελος, δάλος. Λάκωνες. Ἔβα (ἕα). Ἔβασον, ἕασον. Συρακούσιοι—καὶ Λάκωνες addit Etymol. Mag. p. 308, 26. et Κρῆτες, *Jo. Grammaticus* apud Ald. in Hort. Adonid. f. 243. b. Ἐντριβάσαι. ἐναντίαν τύψαι. Lege, ἀντιτριβάσαι *D. R.* Ἀπο-τριάσαι, vel ἀποτριάξαι, τρεῖς πληγὰς δοῦναι Koën. ad Greg. p. 163. ἐπεβαλλομένη, ἐνθεαζο-μένη. ἐπηβ. series literarum pos-tulat; hinc ἐπευαδδομένα eruit *Valck.* ad Röver. lxxviii. et ad Adoniaz. pp. 275. 289. Ἔρβως, ἔρως. Θάβακον, Θᾶκον, ἢ Θρόνον SECT. II.
—elicuit ὁ πάνυ Hemsterhusius. Οὐαὶ, φυλαί. Ὠαὶ Dorum, Ὠβαὶ Laconum. Ῥόδον, Βρόδον. Σαπφὼ in Orion. Theban. apud Koën. ad Greg. p. 270. citata. Ῥωγα-λέος. antiquitus ῥαγαλέος et ῥη-γαλέος, Laconice βρηγαλέος, et Æolice Ϝρηγαλέος. Jo. Gramm. f. 244. b. τὰ δὲ ἀρχόμενα παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ῥ, αὐτοὶ [Αἰολεῖς] προτιθέασι τὸ β, ἵνα ψιλὸν γένη-ται—ῥαδάμανθυς, βραδάμανθυς. ῥυτῆρες, βρυτῆρες. Miltonus P. A. vi, 231. *The* ridges *of grim war.* "I presume the author gave it, *The* bridges *of grim* war; from his Master Homer, Πολέμοιο γε-φύρας." Bentley. Fremant, per me licet, Pearcii fautores; *Ridges* et *Bridges* ejusdem vocis sunt formæ diversæ; et B ex dialecto adhæsit. Æschyl. Suppl. 15. κυμβαλέον. κῦμ' ἅλιον *R. P.* Aristoph. Ach. 534. βάδην. "Fortasse αδην." *Tyrwhittus.* Ὑπερβώϊοις (ὑπερώϊοις) in Fœdere apud Hierapytnios et Priansien-ses inter Marm. Oxon. p. 116. ed. Prideaux. *Valck.* ad Adoniaz. p. 272. C. Ὤβεα, τὰ ᾠά. Ἀρ-γεῖοι. Litteræ B et V in Pan-dectis Florentiæ etiamnum sanc-tissime custoditis sine ullo dis-crimine usurpantur: vid. quoque Scaliger. in App. ad Virg. p. 527. Hor. Carm. ii, viii, 2. *Pœna,* Barine, Cod. Grævianus; *Va-rine,* MSS. plures. "Latet certe mendum." R. B. Lege, *Pœna,* Iberine,—In vetustissimis ex-emplaribus litera I paulo remo-tius a reliquis posita in præno-men fœminæ a Julia familia mi-gravit. Juv. Sat. vi, 53, 4. ad hanc Horatianam Iberinen re-spexisse videtur. Withof. in Spec. Gunther. pp. 51, 2. Carm. i, xxv, 20. *Ebro* pro *Euro* præ-

SECT. II.

bent nonnulli codices; Virg. Buc. II, 15. SUPERVA MS. antiquissimus: "BENIT pro VENIT, et BITTATIS pro VITTATIS exhibent tabellæ incorruptæ," teste Giovenazzio ad Livii fragm. P. LIV. "Imperiti librarii inter B et digamma nullum discrimen faciebant." *Scaliger* in App. p. 527. "Quod minus mirandum est; quoniam B et V consonans (quod idem ac F Æolicum) ambo litteræ labiales essent atque inter se affines; ita ut, in Laconum dialecto, usus τοῦ B pro F solennis esset. Idem mos, in Pamphyliæ quoque civitatibus, atque apud alias fortasse gentes cum Doricas tum Æolicas obtinuisse videtur; itemque inter Latinos etiam recentiores, sic ut LIVERTUS pro LIBERTUS, BOTUM SOLBIT pro VOTUM SOLVIT, in titulis sepulcralibus ac votivis, sub Cæsarum imperio incisis, satis testantur." *Knight.* Proleg. CXXXV. Conf. Gorii Inscript. Ant. T. I, p. 172. CXLVII. et Muratorii Thes. Nov. Inscr. T. I, p. 479. Juv. Sat. II, 160. Illuc, *heu, miseri* traducimur, *arma quidem ultra Litora* Jubernæ *promovimus*, Edd. "Fortasse, *Illos heu miseri* traducimus; VIII, 17. *Squalentes* traducit *avos*, producit *MS. Reg.* 700. *annorum.*" *R. B. Juvenæ* (sic) MS.; *Juvernæ* revocavit editor novissimus e MSS. quam plurimis, Mel. III, 6. et Ptolem. Cod. Palat. qui habet Ἰουουερνία, quibus adde *Scaliger*. ad Euseb. p. 190. et ad Tibull. p. 181. *Avieris* pro *abieris* MS. Vat. Cic. Philipp. apud *Muretum*. Hinc litterarum B et V permutationes in pervetustis et recentioribus Romanorum monumentis neque casui nec errori tribuendæ, sed affinium inter se litterarum pronunciationi, diversæ diversis temporibus: in *H. St.* Lex. a. c. 1. *Abena, Abersus, Abiarium, Bacca* (vacca), *Benenum, Berbex, Bicani, Bilis* χολὴ μέλαινα καὶ εὐτελής. i. e. *Bilis* et *Vilis*. *Bibium, Batillum*, (*Fructuvis, Quæstuvis*) *Pabiculæ, Pabo, Prolubium, Bicissim, Bietum, Bilitas, Binacia, Bitiosus, Bomer.* 2. *Civum, Puves, Scavia, Vatillum, Venandum, Vitumen, Vivices, Uverosum*. B subinde a contubernali suo dissiluit; Jul. Frontin. Oudendorpii II, v, 19. p. 269. "*bello petitus* ab Ardie Illyrio,"—Ibi optimam *H. Valesii* emendationem *a Bardylie Illyrico* prætervidèrat editor. *R. P.* Litteræ G et V rarius commutantur; Plautus Menæchm. III. *Ut ego hunc proteram leonem* Getulum, *olentem, edentulum, vetulum* emendavit R. B. V et B; Plauti Pers. II, v, 21. *Dominus me* vobis *mercatum Eretriam misit: boves* reposuerunt VV. DD. Seneca T. II. p. 471. l. 4. jactavimus—jactabimus *Lipsius* et *Bentleius*. P. Syrus apud Macrob. Saturn. II. vii. *Pars benefici est, quod petitur, si* cito *neges*. velle *neges* A. Gell. N. A. XVII. xiv. l. belle *n.* BENTLEIUS. Martial. Epigr. XII, lii, 14. conciliavit—Editiones. conciliabit *R. B.* Manil. IV, 180. *Hoc* habet, *hoc studium.*' *Hic* labor, *hoc studium*, correxit Bentleius: *Hoc* avet, *hoc studium est*—restituit Heringa in Obs. c. ix. p. 71. Addere libet "φ Macedonum lingua vulgo mutari in B solere: ita loco κεφαλὴ κεβλὴ dicebatur; loco Φίλιππος Βίλιππος, Φαλακρὸς Βαλακρὸς, Φερενίκη Βερενίκη." R. B. de Pseudo-Socrat. Epist. p. 105.=73. Lennep. φουάδδει βουάδδει *Valck.* ad Röver. P. LXXVII. Vide Plutarch. II. 292.

Pyth. I. 147. ——— Αιρεομαι
Παρ μεν Σαλαμινος Αθηναιων χαριν
Μισθον· εν Σπαρτᾳ δ[38] ερεω]

Monent Editt. Oxonn. satis superque securi *αι* in verbo *αιρεομαι* esse brevem syllabam. Quod tamen si res esse posset, de metricis plane legibus conclamatum foret. Nimis profecto certum est syllabam istam brevis locum occupare. Atque huic quidem incommodo ut subveniretur, Schmidius legit ἑλεομαι. Verum hoc pacto vir eruditus non sine sermonis dispendio versui consuluit. Nam verbum istud non tam Græcum est quam Scythicum[39]. Tu vero Pindari 53
manum tandem agnosce: Αρεομαι &c.[40] Nempe hoc futurum apud Ionas et Æoles Attico αρουμαι respon-

E. Stephanus Byzan. Βρίγες, ἔθνος Θρᾳκικόν· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ (73. conf. VI, 45.) *οἱ δὲ φρύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, ἐκαλέοντο.* Βρίγες—Diod. Sic. II, 221, 26. Κεβαλλων, et 275, 93. Κεβαλῖνον reponenda censet *Valck.* ad Callimachea p. 39. et Herodot. VI, 45. Z pro B Arcadum est: R.P. ad Ph. 45.; et D pro B in vocum Latinarum primordiis, ut *Duilius Bilius; Duellona Bellona;* [*duellum* Hor. Epist. I. ii, 7. II. i, 254. ii, 98.] *Duonus Bonus; Duis Bis,* &c. Sed ejusdemmodi formæ non sunt hujus temporis, neque loci.

38. *Σπάρτᾳ δ' αὖ ἐρέω* Coll. Eman. et Bodl. γ. *ἐρέων Boeck.*

39. *τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Σκύθης, βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ.* Æschines adv. Ctesiphont. p. 432. *D. R.* ad Rut. Lup. p. 117.

40. "*ἀρέομαι* profecto eleganter." Reiskius Act. Erudit. 1750, eam quoque laudat Hermannus ad l. p. 265. *αἰρέομαι* Guelph. a m. pr. *ἀρέομαι* Leid. B. Ald. De *R. D.* suaviter delirat Vauvill. ad Soph. Aj. 77. Il. A, 159. *Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ,* E, 273. *ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν,* 552. *Τιμὴν Ἀτρεϝίδῃσ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, Ἀρνυμένω·* Z, 446. *Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος,* Δ, 95. *Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,* E, 4. *κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,* Π, 84. *Ὡς κεν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρηαι.* Æschyl. Septheb. 315. *Καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν Ἐμβαλόντες, ἄραισθε Κῦδος* Soph. Tr. 711. *ὅτ' οὐκετ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.* Plato de Legg. III, 944. C. *ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ κάκης μᾶλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον* 969. A. *Κλέος ἀρεῖ μέγιστον κατασκευάσας αὐτὴν ὀρθῶς.* Conf. *Muret.* II, 226. III, 386. *D. R.* ad Tim. pp. 49, 50. Schol. ad Plat. 148. *μισθαρνεῖν* et *μεμισθάρνηκε* apud Oratorem solennia sunt. In Soph. Œd. C. l. c. *τῇδε τῇ π.* Ald. et edd. usque ad Turneb. qui *τῇδε μὲν π.* in textum invexit. *Ἀθαναίων* Par. A. Guelph. Ven. B. D. F.

SECT. II. debat, non secus atque φανεομαι, θανεομαι &c. τοις φανουμαι, θανουμαι, &c. Αρουμαι autem quid valeat, docebunt subjecta Sophoclis loca: Œd. Tyr. 1247. (1224.).

> Οι εργ ακουσεσθ, οια δ εισοψεσθ, ὁσον δ
> ΑΡΕΙΣΘΕ πενθος!

Œd. Col. 471. (459.).

> ——— ——— τῃδε μεν πολει μεγαν
> Σωτηρ ΑΡΕΙΣΘΕ, τοις δ εμοις εχθροις πονους.

Si quodnam ad thema referendum sit hoc futurum scire gestias, sic colligas velim: δεικνυμι et, ἀγνυμι in futurorum analogia æquipollent τοις δεικω et ἀγω; media autem δεικνυμαι et ἀγνυμαι, τοις δεικομαι et ἀγομαι: ac proinde futura ex iis formantur δειξω, ἀξω; δειξομαι, ἀξομαι. Consimiliter αρνυμαι idem futurum formare oportet, quod ab αρομαι flueret. Hoc autem non est apud Atticos nisi αρουμαι, cujus vicem, uti jam diximus atque in sectione proxime sequente [p. 74.] uberius exponemus, apud Ionas et Æoles αρεομαι supplebat. Eodem fonte derivatum αρηται apud Homerum cum μισθον itidem conjunctum legitur ΙΛ. XII. 435. — ἱνα παισιν αεικεα ΜΙΣΘΟΝ ΑΡΗΤΑΙ. Illud autem αρεομαι μισθον juxta laudata exempla interpretaberis *consequar* sive *reportabo mercedem*,
54 præ qua *etiam sententia sordet quam unicam suppeditat lectio vulgata, *eligo mercedem*. Mitto ipsam loci constructionem αρεομαι μεν — ερεω δε — melius procedere.

Pyth. IV. 6. Ενθα ποτε χρυσεων
Διος αιητων παρέδρος]

"Αιετων commune habent plerique. Ald. vero nobiscum legit." *Editt. Oxonn.* Versus nimirum fulciendi gratia vocabulum viri eruditi ex ultima barbarie accersendum judicarunt. Ecquis enim unquam, obsecro, Græcus αιητος pro αιετος usurpatum patienter tulisset? Certissimum quidem est vulgatum αιετων, uti senserunt viri docti, metricæ rationi plane adversari. Huic utique versui respondent:

[21 = 12.]	αντ. α.	σονος αιχμηταο[41] ναυταις.
[48 = 27.]	στρο. β.	δεσιν ανσπασσαντες[42] ἀμοις·
[62 = 35.]	αντ. β.	Ξενιον μαστευσε δουναι·
[89 = 50.]	στρο. γ.	Κριτον εὕρησει γυναικων·
[103 = 58.]	αντ. γ.	Πυκιναν μητιν κλυοντες.

In his porro bis desideratur editorum Oxonn. aliorumque ακριβεια, qui ανσπασαντες et Ξεινιον[43] repræsentant. Cum autem neque αιητων sermonis indoles, nec vero αιετων metri ratio stare hic patiatur; cogitandum restat de altera aliqua lectione neque in orationis nec versus normam peccatura. *Hujus- 55
modi autem esse quam nunc commendamus lubens, opinor, fateberis: Διος ΟΡΝΙΧΩΝ[44] παρέδρος· Sic Olymp. II. 159.

41. αἰχματᾶο ex Aldo et Gott. Heynius et *Boeck*. Sic MS. Vat. n. 121. Sæc. XII. Pap. vide Pyth. I, 8.

42. δες ἀνασπάσαντες Coll. Eman. ἁμοῖς, quod dicitur Æolicum, *Boeckhius*.

43. Ol. IV, 25 = 17. ξεινίαις Ald. ξεινίοις Leid. A. ξενίαις Gott. Par. A. Vat. Ciz.

44. Διος ΟΡΝΙΧΩΝ] "*probante* Valckenærio *ad Theocrit. p.* 402." *R. P.* Isthm. VI, 77. *καί νιν ὄρνιχας φανέντος*—E Theocr. Id. VII, 47. *Μουσᾶν ὄρνιχες* et XII, 7. *ἀοιδοτάτη πετεηνῶν* conflatum esse istum hymni versum autumavit Valck. ad Ph. 321. Reiskius R. D. emendationem magnum ausum pronunciat; Hermannus de metris p. 89. et Boeckhius lectionem vulgatam defendunt. *ἀετῶν Ζηνὸς πάρεδρος*, quod conjecit *Mingarellus*, habet Par. B. Æn. XII, 247. in *æthra* edd. et Brunckius; sed V, 254. *præpes* ab æthra—[Aristid. T. I. p. 196. *ἀετόν τε ἐν νεφέλαις αὐτὴν ὁ θεὸς καλεῖ.* Aristidis animo obversabantur Ar. Av. 978. *αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι*·] M. Capella V, 186. *raucusque per* æthram *Cantus, et ignoto cœlum clangore remugit.* Ovid. Trist. V, V, 32. *Consilium fugiunt* cetera pene meum. *tuum* octo veteres. Heins. *Consilio fugiunt* æthera forte tuum. R. B.; *æthera*, Ponte, *tuum*, felicissime persanavit Withofius; "sensum, inquit, habent hæ nebulæ, hic fumus; nam fertur in Italiam consilio et data opera; consilio et de industria, o Ponte, tuum æthera evitare conatur. Romanum cœlum et Romana respicit palatia; te vero, o barbara tellus, odit fugitque." Misc. Obs. Nov. T. I. p. 137. Sen. H. Fur. 1110. *Et, qui melius tua tela tamen Senserat*, aer. *æther* prætulit R.B. et citat Hipp. 817. Œt. 15., "quæ fabula Senecæ non est, quemadmodum, octoginta abhinc annis, jam probavit doctissimus ille *Daniel Heinsius*:" R. B. de Pseudo-Phal. p. 138=77. Lennep. Antiphanis fragmentum apud *Burgess.* ad l., quod cum Koppiersio communicavit Claris-

SECT. II. ΔΙΟΣ προς ΟΡΝΙΧΑ θειον.

—— Similiter Virg. Æn. I. 394.

Ætherea quos lapsa plaga Jovis ales *aperto*
Turbabat cœlo ——

XII. 247,

Namque volans rubra fulvus Jovis ales *ab æthra*

Ovid. Metam. VI. 517.

Deposuit nido leporem Jovis ales *in alto*.

Pari modo Callimachus cycnos appellat Μουσαων ορνιθας. Hymn. in Del. 251.

ΜΟΥΣΑΩΝ ΟΡΝΙΘΕΣ αοιδοτατοι πετεηνων.

Scripserat, opinor, aliquis alicujus codicis vel in margine vel inter lineas vocem αιετων tanquam interpretamentum του ΔΙΟΣ ΟΡΝΙΧΩΝ, non secus atque in scholiis των νεωτερων hodie legitur ad Olymp. II. 159. τον θειον ΟΡΝΙΧΑ του ΔΙΟΣ, ηγουν τον ΑΙΕΤΟΝ. Inde factum ut nescio quis syllabicæ του ΟΡΝΙΧΩΝ quantitatis ignarus alterum istud αιετων infausta manu in contextum invexerit. Nec vero Διος αιετος, sive *Jovis aquila*, sat commode appellari potuisse videtur, præterquam unica illa quam Jovi adsidere veteres fingebant[45].

Pyth. IX. 193. Καρπον ανθησαντ αποδρεψαι εθελον.]

56 *Principio contra temporum syllabicorum rationem verbi αποδρεψαι ultima sequente vocali producitur. Deinde autem ne sermonis quidem integritati satis consultum est. Ea utique verbum medium αποδρεψασθαι postulat; quo modo apud Hesiodum Theogon. 30. legimus — δαφνης εριθηλεος οζον ΔΡΕ-

simus *D. R.*, sic emendat *R. P.* Advers. p. 47.; Ἔξω, μακρὰν, παρ' αὐτὸν, ὑπὲρ αὐτὸν, κάτω, Ἄνω βραχεῖαν ἀπόδοσιν καταστρέφει. In Lycurgi fragmento a Rutilio Latinum facto, et a doctissimo *Burgessio* tentato pro *remisse paratis*, *remissi esse paratis*, in margine exemplaris sui reliquit Toupius.

45. Pyth. I, 10=6.

ΨΑΣΘΑΙ θητον — Itaque utraque re conjurante omnino rescribendum est ΑΠΟΔΡΕΨΑΣΘ[46] εθελον. Atque ita quidem legisse videtur Scholiastes qui in loci expositione ista habet: της γαρ εντιμου αυτης νεοτητος καρπον ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ εβουλοντο. SECT. II.

Nemeon. I. 11. Αρχαι δε βεβληνται θεων
Κεινου συν ανδρος δαιμονιαις αρεταις]

Multum hic sudarunt interpretes frustraque laborarunt. Neque enim sententiam nisi ineptam extundere valuere. Constructionem ita ordinat Scho-

46. ἀποδρέψαι citavit Valck. ad Röver. LXVI. Nem. II, 13. Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι Κάλλιστον ἄωτον Apud Athen. XIII, 574. A. ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. Æschyl. Septheb. 718. Ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; conf. Suppl. 658—Theocr. Id. XVIII, 40. στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας· Demosth. Olynth. I. p. 10, 6. τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν δρέψηται. Inscriptio apud Pausan. Bœot. IX, XV. Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. Æschyl. P. V. 849. ὃς καρπώσεται Ὄσην πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. Ag. 511. αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν. Conf. Demosth. ad Leptin. §§. 56. 128. 138. Xenoph. Mem. I, i, 8. οὔτε γὰρ τῷ καλῶς ἀγρὸν φυτευσαμένῳ δῆλον ὅστις καρπώσεται. Cic. Cato vii. *Serit arbores quæ alteri sæculo prosint*, ut ait Statius noster in Synephebis. Virg. Buc. I, 71. *En, queis consevimus agros? Shall we sow for strangers?* indignabundus quærit Nomadum quispiam apud *Buckhardt*. in Itineribus oppido quam jucundis p. 299. Aristoph. Plut. 515. καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι. Schol. τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει. Pers. 953. πυχίαν πλάκα κερσάμενος Choëph. 187. Ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,—Nossis apud Br. An. Gr. I, 196. φλυάκων Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα. *Hippocrat.* de Flat. T. I. p. 295. ὁ μὲν γὰρ ἰητρὸς, ὁρέει τὰ δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, καὶ ἐπ' ἀλλοτρίῃσιν ξυμφορῇσιν ἰδίας καρποῦται λύπας. Conf. Dem. Ol. I. p. 4. F. et p. 5. B. Philo Judæus de Caino I, 153. ed. Mangey. a Kustero de verb. med. p. 121. laudatus; Ὥσπερ τὸ κείρεσθαι διττόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθὸς, κατ' ἀντέρεισιν· τὸ δὲ ὡς ὑπεῖκον, καθ' ὑπόπτωσιν· πρόβατον μὲν γὰρ, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὑτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου, κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν, καὶ σχηματίζων, καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακιρνὰς τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν. Origines contra Celsum p. 315. Ἐπειδὴ τὸ πείθεσθαι ὡσπερεὶ τῶν καλουμένων ἀντιπεπονθότων ἐστὶν, ἀνάλογον τῷ κείρεσθαι ἄνθρωπον, ἐνεργοῦντα τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τῷ κείροντι. E pura pagina exemplaris olim Bentleiani. Sic Herc. Fur. 1393. εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο. *mittam meipsum*; i. e. *veniam*. In vulgata Theogoniæ lectione nihil est quod Jortinum et Wolfium, viros Græce doctissimos, offendere debeat.

SECT. II. liastes: αἱ γαρ αρχαι ταις δαιμονιαις και θειαις αρεταις εκεινου του ανδρος εκ θεων βεβληνται. Quo pacto θεων βεβληνται æquipollet τῳ εκ θεων βεβληνται. Deinde redundat vocula συν. Utrumque contra Græci sermonis indolem. Aretius istum in modum: αρχαι [αγωνισματων] βεβληνται δαιμονιαις αρεταις θεων συν κεινου ανδρος. Hæc vero quotusquisque, obsecro, vel intelligit? Unius non jam literæ sed lineolæ additamentum quas turbas dedit! Eam tu vicissim deme, ac lege θεῶι sive uti hodie moris est scribere θεῷ[47], ut
57 constructio sit αρχαι δε * συν θεῳ βεβληνται δαιμονιαις κεινου ανδρος αρεταις. Συν θεῳ *deo favente:* Sic Nemeon. VIII. 28.

ΣΥΝ ΘΕΩΙ γαρ τοι φυτευθεις
Ολβος ανθρωποισι παρμονωτερος.

Isth. IV. 6. Αισι Κλεωνυμιδαι θαλλοντες αιει
ΣΥΝ ΘΕΩΙ, θνατον διερχονται το βιου τελος.

Similiter apud Homerum συν δαιμονι legimus ΙΛ. [Ο, 403.]

Τις οἰδ' ει κεν οἱ ΣΥΝ ΔΑΙΜΟΝΙ θυμον ορινω
Παρειπων; ——

Nec vero cuipiam displicere debet ista voculæ συν utcunque insolens collocatio, quippe quam ni ad θεῳ referendam accipias nulla exoritura est sententia, ac proinde nullus est ambiguitati locus. Alioqui versus initium transpositis duabus vocibus constitui posset, Συν κεινου ανδρος. Quo pacto haberetur θεῳ συν pro συν θεῳ: cujusmodi exempla passim extant. Sed Pindari opinor auribus alterum illud magis placuit.

47. Conf. *Heindorf.* ad Plat. Theæt. p. 311. "Horribilis et inaudita ordinis convulsio." Reiskius. Mallem conjecturam feliciter audacem dixisset. Si Pindaro in altos nubium tractus cum impetu rapto confragosas sententias denegares, Sophoclis saltim tortuosum dicendi genus enodare non destitisses; El. 725. πῶλοι βίᾳ φοροῦσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς Τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,—Infra Τίς Fοῖδ' Homero restituit R. D. Vide ad sect. IV.

Eadem itidem emendatione restituenda venit germana alterius loci forma. SECT. II.

Pyth. IV. 461. —— Ενθεν δ υμμι Λατοιδας επορεν Λιβυας πεδιον
Συν θεων τιμαις οφελ-
λειν[48], αστυ χρυσοθρονου
Διανεμειν θειον Κυρανας]

*Quem sic interpretantur H. Stephanus, Benedictus, aliique: *Inde vobis Latoides dedit Libyæ campum cum deorum honoribus augere, urbem divinam aureo-throno-insidentis Cyrenes gubernare.* Et recte quidem, quod ad veram verborum notionem. Atqui scire impense velim quid sit *Libyæ campum augere. Arctos* credo *continentis limites latius extendere.* Videtur quidem hoc editoribus Oxonn. uti oportuit displicuisse. Atque ii proinde pro *augere* vagæ notionis verbum *excolere* eo opinor consilio adhibuere, ut alio sensu ad *Libyæ campum,* alio ad *deorum honores* referretur. Verum in eo minus feliciter rem ministrarunt, quod verbum Græcum οφελλειν diversorum itidem sensuum non sit capax, sed *augere,* vel quod tantundem sit, unice denotet[49]. Tu vero iterum pro ΘΕΩΝ lege ΘΕΩΙ, ac mecum interpretare: *Libyæ campum, deo* [etiam κατ εξοχην, h. e. deorum summo] *favente, honoribus augere.* Ecce autem simillimam apud Homerum locutionem: 58

ΙΛ. Α. 509. —— —— οφρ αν Αχαιοί
Υιον εμον τίσωσιν, ΟΦΕΛΛΩΣΙΝ τε ἑ ΤΙΜΗΙ[50].

Similiter etiam Latini dicebant *honore aliquem au-*

48. τὸ omittunt Par. C. Med. A. B. Ald.; agnoscunt Rom. et Schol. ἄστυ τε Guelph. *Boeckhius.*

49. Vide *T. H.* ad Callim. fr. cxxvi. et *Valck.* ad Callimachea p. 14. καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ κέχρηται τῷ ὀφέλλειν. ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ αὔξειν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία. Plato Cratyl. I, 417. C.

50. οἱ $\overset{\text{μη}}{\text{τίμην}}$ (sic) MS. C.C.C. Cant. H. St. in Thes. Gr. v. Τίω. ut Il. Θ, 226. ἔσχατοι νῆας ἐΐσας, Ed. Pr. ἔσχατα idem MS. Vid. *R. P.* ad Med. 44. et conf. ad Ph. 1358. Med. 675.

SECT. II. *gere*, uti ex Stephani thesauro liquet. Nec vero hæc emendatio sola rationis vi, sed Scholiastæ etiam
59 auctoritate nititur: Εντευθεν δε, φησιν, εκ της * Θηρας τῳ σῳ γενει, Αρκεσιλα, ὁ Απολλων χρησμοις και μαντειαις δεδωκε συν ΘΕΩΙ, το της Λιβυης πεδιον τιμαις αυξειν το θειον πολισμα, και διοικειν, της τιμιον εχουσης θρονον Κυρηνης. Hunc utique in modum Scholiastæ verba a viris eruditis ordinantur ac distinguuntur. Ex quibus tamen ita ordinatis frustra plane erit qui sententiam vel commodam vel ullam elicere sataget. Tu vero tandem voculam και ad pristinam sedem revoces, locum autem sic distinguas velim: το της Λιβυης πεδιον τιμαις αυξειν, και το θειον πολισμα διοικειν της τιμιον εχουσης θρονον Κυρηνης. Cæterum si cui forte displiceat, quod et non immerito fieri possit, ασυνδετος ista oratio—πεδιον τιμαις οφελλειν, αστυ διανεμειν—ei pro αστυ non incommode legere licebit καστυ, h. e. και αστυ. Nam similis apud Pindarum crasis Olymp. III. ult. in κασοφοις conspicitur.

Nem. v. 17. Ταν ποτ ευανδρον τε και ναυσι κλυταν[51] θεσσαντο ——]

Pro voce nihili θεσσαντο reponendum est ἑσσαντο; auctore ipso Pindaro Pyth. IV. 363.

——— Ποσειδαωνος ΕΣΣΑΝΤ ειναλιου τεμενος.

Utrobique certe scribere oportet vel ἑσσαντο vel cum Atheniensibus εἱσαντο. Corrige obiter Euripiden Hippol. 31.

60 * ——— ναον Κυπριδος ΕΓΚΑΘΕΙΣΑΤΟ[52].

51. ναυσικλυτὰν optime *Boeckhius*: hoc compositum ejusdem est generis cujus Pyth. 140. ναυσίστονον ὕβριν ἰδών. 64. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι. Æschyl. Septheb. 864. νεκυόστολον θεωρίδα, quam palmariam emendationem *Butlero* debemus. Eur. Ph. 1727. ναυσίπομπον αὔραν. Iph. A. 172. πλάτας ναυσιπόρους. Aristoph. Eccles. 426. ἵνα τοὖτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν. conf. Xen. Mem. I, vii, 6. ναυσικλυτὸς decies in Odyssea.

52. Non dubitat Valckenærius quin dederit Euripides ναῷ K. ἑ., ἐγκαθείσατο quoque a quatuor codicibus oblatum accepit Mus-

Ubi vulgo itidem habetur vox nihili εγκαθισατο. Sed Hesychium nimirum laudant editores Oxonn. Θεισαντο] εκαθισαν. uti et Pind. Lex. "pro εθηκαντο vel εθεντο. a θεω, θεσω et θεσσω, εθεσσαμην." Lexici Pindarici ineptias nihil moror. Hesychium quod attinet, monere libet elementum Θ verbi initio non hic solum perperam præfici, sed alibi etiam ubi sic scriptum legimus: Θεασατο] Ενεδυσατο. Pro Θεασατο, quod non nisi a θεαομαι vel tyronibus familiari profluere potest, reponendum est εἵσατο, vel quod apud Homerum non semel legitur, εἕσσατο, a verbo ἕννυμι formatum, ac proinde τῳ ενεδυσατο notione ισοδυναμον[53]. Quinetiam pro Θεσσαντο apud Hesychium concipi oportere ἑσσαντο vel certe εἕσσαντο sive εἵσαντο argumentorum mille instar erit alterum istud interpretamentum ενεδυσαντο. Nempe apud eundem Hesychium leguntur 'Εσσαμενος. ενδυσαμενος. 'Εσσασθαι. περιβαλεσθαι. 'Εσσεν. ενεδυσεν. 'Εσσο. ενεδυσο. leg. eum Cl. Bentleio ad Callim. [h. in Cer. 48.] ενεδυσω: qui etiam monuit ενεδυσαντο, uti et alterum εκαθισαν, apud Hesychium interpretamentum esse verbi non jam θεσσαντο sed ἑσσαντο. Est autem ἑσσαντο in sermone Homerico ἑσσαντο idem quod εἕσσαντο dempto duntaxat augmento. Cæterum ista ἕννυμι, εἕσσατο, ἑσσαντο enunciandа sunt Ϝεννυμι, εϜεσσατο, Ϝεσσαντο. SECT. II.

gravius; (ἐγκαθείσατο cum gl. ἔκτισε in MS. apud *Longmann*, a me obiter inspecto 17 Jan. 1820.) καθείσατο mox timide proposuit, quam perite defendit Vir doctissimus, *J. H. Monk*. "Εστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο, Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. Aristoph. Danaidis Fr. xii. Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας, Παρ' οἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύνθη ποτέ.— Antimachus in Lex. Sangerm. v. Ἀδράστεια· p. 342., et Strab. xiii. p. 848. Oxon. Apud Homerum identidem occurrit activa forma; apud Tragicos parcius: Œd. Col. 713. ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς Τόδ' εἷσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδάν.

53. "θεάσατο, ἐνεδύσατο. Ex ipsa literarum serie constat, legendum θέσατο. Id vero depravatum est similiter, pro Ἕσατο." *R. B.* ad Callim. h. in Cer. 48. conf. *T. H.* ad Hesych. v. Ἐπιέσασθαι γῆν [" literarum series, non raro sinceræ lectionis, frequenter etiam errorum Hesychii fidelis index." Valck. ad Röver. xxxi, ii.]

61 Nunc *vides quo tandem recidat portentum istud in Homeri editt. conspiciendum εέσσατο. Locus denique quem sic cum editt. repræsentat Cl. Bentleius [Il. Ξ, 383.],

Αυταρ επει ῥ ἑσσαντο ——

concipiendus est vel, Αυταρ επει ῥ εWεσαντο — vel eliminata vocula ῥα, Αυταρ επει Wεσσαντο ——[54]

Isthm. II. 32. Ταν Νικομαχος κατα καιρον
Νωμε[55] πασαις ἀνιαις.]

" Νωμᾳ editt. quædam. Νωμα ed. Steph. *Regebat.* " Nos cum Schmidio legimus Νωμε pro νενωμε Præt. " Med. χειρα *omnibus habenis* distribuit, *i. e. seorsum* " [*seorsim* Ox.] *et distincte applicuit, et quidem tem-* " *pestive, nunc has nunc illas tractando*" editt. Oxonn. At enim istud quod commentus est Schmidius νενωμε, nedum νωμε, neque usquam extat nec ulla analogia formari potest. Hoc primum. Deinde ut νενωμε fuerit præt. quod vocant medium, at sensu tamen activo perperam adhibetur. Tertio, ut sensu activo legitime adhiberi possit, ne ipsum quidem tempus recte se habet. Tempus utique non jam revera præteritum est, sed præsens perfectum. valet autem unice ipsum νενωμηκε *he has distributed* id quod tamen huic orationi parum convenit. oportet vero αοριστως *he distributed.* Hoc autem præfinito
62 denotat, quod et nullus dubito quin a *Pindari manu fuerit, Νειμε[56], aor. I. a νεμω formatus. ΙΛ. III. 274.

54. Il. Γ, 57. λαίνον Fέσσο χιτῶνα.

55. νωμᾶ πάσαις Med. A. B. Ms. Vat. Ald. Rom. νῶμα πάσαις Par. C.

56. " Certa emedantio est νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις" *Hermann.* Æsch. P.V. 294. Soph. Œd. Col. 1396. Aj. 28. 1371. Ph. 393. Eur. Ph. 558. 1109. Hanc emendationem suspectam habeo propter Soph. Ant. 138. εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ' Ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων Μέγας Ἄρης δεξιόσειρος. Œd. Tyr. 467. ὥρα νιν ἀελλάδων ἵππων Σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν. Fr. xxiii, 11. Νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερὸν, Æschyl. Agam. 783. Πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾶ. Hinc de formis quæ animum varie subeunt, aut eum divorse trahunt; Septh. 25. ἐν ὠσὶ ΝΩΜΩΝ καὶ φρεσὶν. Plato Cratyl. I, 411. D.

Κηρυκες Τρωὼν και Αχαιὼν NEIMAN αριστοις.
IX. 216. Πατροκλος μεν σιτον ἑλων επεNEIME τραπεζῃ
Καλοις εν κανεοισιν· αταρ κρεα NEIMEN Αχιλλευς.

Proximum, quod in Pindaro strictim hic percurrendum instituimus, circa pedum ισοχρονιαν sive ισοδυναμιαν, quam commenti sunt editores Oxonienses, versabitur. Ac videntur quidem viri eruditi tota via errasse, qui pedes in universum ισοχρονους sive ισοδυναμους statuerint, quorum tota quantitas sit æqualis. Contra enim mihi persuasum est illos duntaxat pedes a veteribus tanquam ισοχρονους haberi solitos, qui in singulas itidem partes temporibus æquales secari possent, ita scilicet ut singulis longis vel singulæ itidem longæ, vel certe binæ breves responderent. En tibi pedum exempla cum ισοχρονων tum ανισοχρονων :

A

Iambus	⏑	–
Tribrachys	⏑	⏑⏑

B

Trochæus	–	⏑
Tribrachys	⏑⏑	⏑

C

Spondeus	–	–
Dactylus	–	⏑⏑
Anapæstus	⏑⏑	–

D

Trochæus	–	⏑
Iambus	⏑	–

E

Spondeus	–	–
Amphibrachys	⏑–	⏑
	⏑	–⏑

* Habes utique linearum secantium A, B, et C utravis 63
ex parte tempora non nisi æqualia, reliquarum vero D et E non nisi inæqualia. Percipis jam rationem decantati illius, Ο τροχαιος αντιπαθει τῳ ιαμβῳ †, sive ob quam in versu trochaico iambus, in iambico vicissim trochæus nusquam locum habeat. Quæ

τὸ γὰρ νωμᾷν καὶ τὸ σκοπεῖν, ταύτόν. Pyth. IV, 31. 'Ανία τ' ἀντ' ἐρετμῶν Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας. Isthm. I, 19. 'Ανία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντι. Nunc Hermanni emendationem lectoribus probandam magnopere censeo; Ar. Plut. 510. Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν διανείμειέν τ' ἴσον αὐτόν. Conf. Plato de Legg. III, 697. A. Xen. Anab. VI, p. 486. Mem. IV, vii, 2.

† Schol. ad Hephæst. p. 45 = 76. Gaisford.

quidem, utcunque simplex sit, criticos tamen omnes videtur fefellisse. Hinc etiam ratio elucescit, cur amphibrachyn spondeo, adeoque dactylo et anapæsto, pariter αντιπαθειν videre sit; sive cur pes iste in versu neque anapæstico, neque trochaico, nec denique iambico conspiciatur. Cujus tamen rei non solum rationem a nemine occupatam, sed et ne ipsam quidem rem observatam memini. Est utique luce clarius, si totam pedum quantitatem spectes, trochæo iambum, spondeo adeoque dactylo etiam atque anapæsto amphibrachyn esse ισοδυναμον.

Observatæ της inter iambum et trochæum αντιπαθειας rationem tentavisse quidem sed parum assecutum esse video, multum licet in re metrica, Joannem King, dramatum aliquot Euripideorum editorem. " Quæri (inquit) forsitan potest, cum in
" temporum paritate tanti sint poetæ, cur trochæus
" iambo temporibus par ex carmine iambico nihilo
" minus perpetuo excludatur. Id autem fieri videtur
64 " duabus de causis. Primo ipsa syllabarum * dis-
" positio et rei musicæ necessitas repugnat."—Profecto si hic substitisset vir eruditus, haud scio annon videri posset id ipsum voluisse quod nos jam monuimus. Verum hactenus felicia parum feliciter pergit explicare. " Iambus initio celer in ultimo subsistit;
" trochæus e contra primo stat, mox impetu fertur:
" hic instar rotæ volubilior, ille tardior firmiorque:
" hic ab alto descendit, ille ex humili insurgit: in
" omnibus denique sunt dissimillimi; adeo ut facete
" Hephæston, Τροχαιος αντιπαθει τῳ ιαμβῳ. Secundo
" versum sibi proprium constituit iambus, versum
" sibi proprium constituit etiam trochæus; et ambo
" diversis licet in locis eosdem adsciscunt pedes:
" jam vero si versus iambicus trochæos recepisset;
" si trochaicus iambos: quî alter ab altero dignosci
" potuisset? Nonne tanta confusio facta esset,
" quanta fieri potest maxima?" Hæc ille. Juxta eam quam primo instituit vir eruditus rationem, facile constabit dactylo non minus anapæstum, quam tro-

chæo iambum ἀντιπαθεῖν oportuisse. Quid enim? SECT. II.
Anapæstus initio celer in ultimo subsistit; dactylus contra primo stat, mox impetu fertur: hic instar rotæ volubilior; ille tardior firmiorque: hic ex alto descendit, ille ex humili insurgit. Quæ tamen omnia non satis fuisse cur dactylo anapæstus ἀντιπαθοι, exinde liquido * constat, quod versus anapæsticus 65
dactylum non minus quam spondeum commodus ac patiens receperit †. Quæ secundo a viro erudito allata sunt naturalem inter iambum et trochæum ἀντιπαθειαν nihilo magis attingunt, quam fabula, quod aiunt, de Remo et Romulo. Nec vero si vel per se spectetur, recte se habet viri eruditi argumentatio. Facile enim ab invicem dignosci potuissent versus iambicus et trochaicus, si vel hic iambos, vel ille trochæos exclusisset. Utrumque vero ad commodum satis discrimen neutiquam fuit necessarium. Eccui enim, obsecro, non in proclivi est inter versum dactylicum, cujusmodi est heroicus, et anapæsticum dignoscere? Atqui versus anapæsticus dactylum neutiquam excludit.

Terentianum p. 84. [= 2213—2218.] ex emendatione nostra [p. 21. = 47, 48.] sic disputantem reperimus:

Quid? non trochæus temporum est æque trium?
Est: sed trochæo longa prior est syllaba,
Brevis autem iambo; longa post: cui non potest
Longam trochæus subdere et brevem suas,
Brevi sequente; quia fit hoc ionicum.
En cur iambo non trochæus serviat.

Esto vero ionicum: quid tum postea? Si in versu anapæstico vel spondeo vel anapæsto dactylum subjungas, ionicum itidem ἀπο μειζονος; si dactylo * spon- 66
deum, ionicum ἀπ ελασσονος habebis. Idcircone vero vel dactylus vel spondeus ex metro anapæstico erit excludendus? Immo etiam in ipso versu iambico

† Hor. A. P. 256, 7.

SECT. II. legitime venit utriusque generis ionicus. Alterum utique videre est, quoties vel iambum dactylus, vel spondeum tibrachys; alterum quoties tibrachyn (ut alios casus omittam) spondeus excipiat.

Δουλον γενε̄σθα̅ι πᾰρᾰφρονουντος δεσποτου[57].
Κρατειν ὁ δαιμω̅ν ᾱλλᾰ τŏν εωνημενον[57].
Κρατειν ὁ δαιμων αλλα τŏν ε̆ω̅νη̅μενον.

Et jam quidem nobis videmur editorum Oxoniensium ισοχρονιᾳ, quam tamen ii rem unicam fere agunt, nervos penitus omnes incidisse.
Coronidis loco ultimæ Olympionicωn Oedes, quæ αμετρος a multis jam sæculis circumfertur, rationem metricam instaurare aggrediar.

1.	—∪–	∪∪—∪	–∪	10.	——∪	–∪∪–	
2.	–∪—∪	∪—∪–	∪——	11.	—∪–	∪–	
3.	–∪∪–	∪—∪–	∪∪——	12.	–∪∪–	∪∪–	
4.	∪∪∪–	∪∪–		13.	–∪—∪	–∪——	
5.	∪—∪–	∪∪—∪	–∪–	14.	∪∪——	–∪—∪	–
6.	–∪∪–	∪–		15.	–∪——	∪∪—∪	–
7.	∪——	∪——	∪∪–	16.	—∪∪	——∪	∪–
8.	∪∪∪–	∪∪——	∪∪	17.	–∪∪–	∪—∪–	∪
9.	–∪∪–	∪∪—∪	–∪∪	18.	∪—∪–	∪——	

67 *ΣΤΡΟΦΗ.

1. Καφησιων ὑδατων λαχοισαι,
2. Αιτε ναιετε καλλιπωλον ἑδραν,
3. Ω λιπαρας αοιδιμοι βασιλειαι
4. Χαριτες Ορχομενου,
5. Παλαιγονων Μινυαν επισκοποι,
6. Κλυτ, επει ευχομαι·
7. Συν ὑμιν γαρ, θεαι, τα τε τερπνα τά τε

57. Plut. 2. 7.
1. Καφισίων MSS. Bodl. Hermann. p. 406. *Boeckhius*. Καφισίων quoque hoc loco, et Pyth. XII, 47. Καφισίδος correxit *Bentleius* in margine exemplaris a me inspecti. Καφησίων MS. Cis. λαχοῖσαν Vat. secundum Bekker. quam prætulit Boeckhius. λαχοῖσαι MS. apud Hermann.
2. καλλίβωλον MS. Bodl. γ.
7. σὺν γάρ ὑμῖν edd. γάρ abest a Leid. A. agnoscit tamen ejusdem glossa interlinearis δι'

8. Γλυκεα παντα βροτοις γινεται·
9. Ει σοφος, ει καλος, ει τις αγλαος
10. Ανηρ· ουτε γαρ χαριτων
11. Σεμναν ατερ θεοι
12. Κοιρανεοντι χορους,
13. Ουτε δαιτας, αλλα παντων
14. Ταμιαι ἑργων εν ουρανῳ,
15. Χρυσοτοξον θεμεναι καλους
16. Παρ Πυθιον Απολλωνα θρονους,
17. Αεναον σεβοντι πατρος
18. Ολυμπιοιο τιμαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ω ποτνι Αγλαϊα, φιλησι-
2. μολπε τ Ευφροσυνα, θεων κρατιστου
3. Παιδες, επακοοι γενεσθε· Θαλεια τ
4. Ερασιμολπε, ἰδοι-
5. σα τονδε κωμον επ ευμενει τυχᾳ
6. Κουφα βιβωντα, Λυ-
7. διῳ γαρ τ εν τροπῳ Ασωπιχον, εν
8. *Τε μελεταισιν αειδων μολον· 68
9. Ουνεκ Ολυμπιονίκος ἁ Μινυ-
10. εια σευ ἑκατι· μελαν-
11. τειχεα νυν ες δομον
12. Φερσεφονας ιθι, ἀ-

ὑμῶν γὰρ γίνεται τὰ γλυκέα. τὰ τερπνά τε καὶ Vat. τά τε τερπνὰ καὶ Hermann. apud Boeckhium.

9. ἥ τις ἀγλαὰ Bodl. C.

10. χαρίταν Bodl. C. χαρίτων "uterque codex" Hermann. θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ—vel θ. τι σ. χ. *Boeckhius.*

16. τὸν Πύθιον Mingarellus.

19. ὦ πότνι' Vat.

21. ἐπάκοος γένευ Hermann. p. 261. quam inseruit Boeckhius. Θαλία τε | Ερασίμολπε MSS. Bodl. Vat. n. 40. Sæc. XI. Pap. et *Hermann.*

24, 5. Λύδῳ Hermann. Λυδίῳ "uterque Codex:" posthac Λυδίῳ δ' H. in litteris ad Boeckhium. γὰρ 'Ασ. MS. Bodl. Herm.

26. τε ἀείδων Vat. n. 40. τ' ἀείδων Vat. alt. μελέταισιν τ' ἀείδων sive μελέταις ἔν τ' ἀείδων *Boeckhius.* ἔμολον Vatic. Gott. Par. A. Aug. B. Mosc. A. Ciz. Bodl. MS. Lips. Guelph. Leid. A. B. Cygn. Ald. Μινύεια edd. Μινυεία Boeckhius.

28, 9. μ. νῦν δόμον MSS. Bodl. Herm. νῦν e Leid. B. casu non consilio excidit.

30. ἐλθὲ Pal. C. Gott. Mosc. A. Par. A. Ciz. Lips. ἐλθ' Vat. ἐλθὲ ἢ 'Αχὼ Aug. B.

SECT. II.

13. χοι πατρι κλυταν φεροισ αγ-
14. γελιαν, Κλεοδαμον οφρ, ιδοισ
15. Υιον ειπης, ὁτι οἱ νεαν,
16. Κολποισι παρ ευδοξοιο Πισας,
17. Εστεφανωσε κυδιμων α-
18. εθλων πτεροισι χαιταν.

Hæc quicunque cum vulgata lectione contulerit, adeoque quam leviter hic ab ea discessum sit, accurate perspexerit; nullus, opinor, dubitabit, quin hæc etiam Oede non secus atque cæteræ a Poetæ manu, si non eo ipso, quo nos refinximus, at aliquo certe modo εμμετρος prodierit.

32. Κλεύδαμον *Boeckkius*, cui libenter assentior; hujus formæ tanquam firmamenta conjuncte promit 'Αριστοφάνευς Nem. III, 39 = 19. Δεινομένευς Pyth. I, 112 = , 154 = , 'Ηρακλεῦς Pyth. x, 4 = 3. Πολυδεύκευς Isthm. v, 42, 8 = IV, 37. Κλευδίκη Pindari mater; Κλεύβοτος· Κλεύνικος· Θευγενίς· Θευδοσία· Θεύδοτος· Θεύδωρος· [Θευδᾶς in Act. DD. Apost. v, 36.] Θευξένια· Θεύπομπος· Θευχαρίλας. e VV. DD. ad Hesych. *Koën.* ad Greg. p. 76., et *Valck.* ad Theocr. Id. II, 70. *Wolf.* ad Leptin. p. 255. *Boeckhius.* His adde; νευμηνίᾳ e Monum. Teio VI. Origen. de Orat. p. 162 = 250. οὗ ἡ νεόμηνία ἡμέρα σύλλπίγγων ἐστὶ, — lege τῇ νευμηνίᾳ Bentleius. *D. R.* apud Heusinger. ad Theod. Mall. p. 2., "A Doribus hæc ratio venit in consuetudinem Latinorum, poetarum inprimis, apud quos occurrunt *Theudotus*, *Theudosius*, *Theudulus*, ut in Anthol. Lat. II. 117. p. 249. ubi vide Editorem." Crasis Attica erat, "Θουγενίδης Θουκλῆς, Θουκυδίδης, Θουφάνης, Θούφραστος. Θουκρίτου nomen habet Lucian. Dial. Mort. VI. restituendum apud Chishull. p. 90." *R. P.* ad Or. 393. ed. alt. Aristoph. Equit. 1265. θούμαντιν· vide Schol. ad Av. 1406. et Hermippum apud Athen. XII, 551. A. conf. *Elms.* ad Med. 1129. et P. P. D. Addend. ad Plut. p. (126), Jo. Grammat. f. 243. b. Κρῆτες τὸ Θευκυδίδης· Θευκρίτος· Θεύφραστος ἀντὶ τοῦ Θουκυδίδης· Θεοκρίτος· Θεόφραστος. ὄφρ' ἴδοις Bodl. β. γ. et omnes codices apud Boeckhium; vide *R. D.* infra p. 148.

33. νέον MS. Bodl. C. et a m. pr. Guelph. νέαν plurimi MSS. *Boeckhius*. Vide infra p. 148.

34. κόλποις Codd. Lips. et Leid. B. κόλποισιν Leid. A. εὐδόξου Boeck., Πίσσας Bodl. C.

Vera sermonis Græci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et consilium. Diversus Modorum subjunctivi et optativi usus. Errores a nupero Callimachi editore[1] in syllabica quarundam vocum quantitate admissi. Emendationes in Callimachum.

ARGUMENTUM, in quo illustrando sumus versaturi, a viro erudito jam antea tractatum videmus, qui novissimam Callimachi editionem procuravit. Is utique, viri cum nobilitate tum eruditione præstantis hortatu[2], de Græcæ linguæ pronunciatione, secundumne quantitatem syllabicam an accentuum rationem melius procedat, disserendum quidem in se recepit; sed re tamen vera non tam disseruit, quam declamavit[3], Nec vero in hac Sparta adornanda vir eruditus usque adeo felicem operam collocavit, quin nobis etiam nonnulla, atque ea fortassis præcipua, reliquerit occupanda. Quo alacrius autem symbolam qualemcunque nostram conferamus, facit cum summi illius Nobilitatis Anglicanæ decoris, quæ apud nos eadem hodie est quæ et heri fuit, apud alios *utcunque jam minor auctoritas; tum etiam quod diu lateque grassata accentuum barbaries e ludo quodam celeberrimo, Etonensem[4] dico, jam olim exulaverit.

SECT. III.

70

1. *Thoma Bentleio* Præstantissimi BENTLEII fratris filio; "*Callimachi hymni et epigrammata: &c.* 8º. Londini. 1741."

2. PRÆF. ad Callim. P. vi.

3. Cicero......

4. Quid huic ludo cultissimo humanissimoque jamdudum acciderit, plane nescio: sed nuper exstitit suus *Fosterus*, qui non intermortuam apud Etonenses accentuum scientiam ostendit; et

SECT. III.

Dionysium Halicarnassensem in tractatu accuratissimo περι της των ονοματων συνθεσεως[5] instituto videre est istud ex Thucydide describentem: Οι μεν πολλοι των ενθαδε ηδη ειρηκοτων επαινουσι τον προσθεντα τῳ νομῳ τον λογον τονδε, ὡς καλον επι τοις εκ των πολεμων θαπτομενοις αγορευεσθαι αυτον. Deinde autem loci descripti membra ad syllabicam quantitatem singula exigit, docetque magnificam orationis structuram ex pedum ratione ac valore potissimum pendere. Pari modo alterum ex Platone locum, ac tertium ex Demosthene laudat expenditque. Hinc liquido constat ipsos Græcos sermonem non minus pedestrem quam versibus conclusum juxta syllabarum tempora pronunciare solitos. Atqui dicendumne est, o boni accentuum fautores, rectæ rationi consentaneum esse ut hodie pronunciandi regulas ab ipsis Græcis servatas non jam commodi amplectamur, sed aspernabundi conculcemus? Quidni pergatis, obsecro, atque hominem insanire statuatis, qui linguam Gallicam efferat juxta pronunciandi rationem apud ipsos Gallos obtinentem? Porro autem locis ex Thucy-
71 dide, Platone, et Demosthene laudatis alium *contra πονηρου κομματος† subjungit Dionysius ex Hegesia[6] Sophista petitum; monetque την των φλυαρηματων ταπεινοτητα in eo observatam in erubescenda numerorum vilitate, si non omnino, at certe maximam partem consistere. Age igitur; syllabicas verborum quantitates, prout a Dionysio designantur, apud

hodie præstantes earum propugnatores inter suos alumnos recenset. TYRWHITTUS "*Dawesii* sententiam amplexus esse videtur, qui non tantum accentus abjecit, sed etiam asperum spiritum, ubi in præcedente asperata consonante vis abjecti spiritus efferatur: v. c. εφ' εκατεραν." *Burgess.* in Dedicat. Fasc. II. Mus. Oxon. P. xviii,*. Universam quoque de accentibus doctrinam se non assis facere profitetur *Brunckius* ad Anal. Gr. p. 13. "Arcadii hodie extat Biblioth. Regia Parisiensi περι τονου των οκτω μερων του λογου, και περι ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ, scriptum, quod litem hanc fortasse dirimere poterit." *Idem* ad *R. D.*

5. Vol. II, p. 17. ed. Sylburg. Thucyd. ii, 35.

† Aristoph. Plut. 868. 958.

6. Dion. Hal. l. c.

Thucydiden habemus, ενθᾰδε, ειρη̄κŏτων, πολε̆μῶν, θαπτομε̆νοις, αγορευε̄σθαι, &c. accentuum contra ratio venditat ενθᾱδε, ειρη̆κōτων, πολε̄μων, θαπτομε̄νοις, αγορευε̆σθαι &c. Apud Hegesiam[7] syllabarum quantitas exhibet, πολεμῐων, κρατησᾱσιν, εγνω̆στο, συγκᾱμφθεις, θωρᾱκος, καιρω̄τᾰτην, πολῠσᾱρκον: accentuum contra patroni enunciant, πολεμῑων, κρατησᾰσιν, εγνω̆στο, σῠγκᾰμφθεῑς, θωρᾰκος, καιριω̆τᾱτην, πολῡσᾰρκον. Vides hoc pacto in utroque scriptore numerorum naturam ac valorem magna ex parte inverti; χρυσεα in χαλκεια, ac vicissim χαλκεια in χρυσεα migrare[8]. At enim, o boni, rectamne, obsecro, rationem sapere videtur, ut usque adeo deprimatur accuratissimus Thucydides, usque adeo evehatur nugacissimus Hegesias? Quin pergatis itidem coronam capiti Virgiliano jam diu hærentem detrahere, ac Baviano imponere? Quid enim tantum in vos committere potuere vel Græci præ Latinis, vel solutæ orationis scriptores præ poetis? SECT. III.

*Sed miram, si diis placet, accentibus virtutem inesse comminiscuntur barbariei plusquam Scythicæ fautores: nempe non nisi eorum ope determinari posse ambiguam quarundam vocum notionem; βασιλειαne[9], verbi gratia, *regnum*, an vero *reginam* 72

7. Vide Longin. περὶ Ὑψ. §. iii., *Ruhnkenii* Hist. Gr. Orat. Græc. xciii, et ad Rut. Lup. pp. 25—27. Excerpta ex Hegesia apud Dionys. Halicarn. Συνθέσ. ὀνομ. T. ii, pp. 33, 34. valde corrupta esse videntur. Pro εἰσιὼν fortasse legendum est εἰσιόντι.

8. Il. Z, 236. Muret. Opp. i, 596. 618. Lagomars. ad Pogiani Epist. i, 234. ii, 77.

9. Præf. ad Callim. P. xvii. *R. D*, perpugnacem in disputando adversus hodiernam accentuum rationem habemus. Si vero penitus in eam ipsam totius hujus artificii disputationem intimam venisset, et eam subtiliter perscrutatus esset, in eadem opinione vix permanserit vir sagacissimus. Plurimi "in Græcis reprehendunt hoc, quod accentus vocum a versuum accentibus discrepent toties: quæ res ingrata visa Latinis etiam poetis scenicis; et his quidem, in tanta metri licentia, merito: Græcis nil gratius hac numeri et vocabulorum in versibus concordia discordi." *Boeck.* de metris Pind. p. 2. Ex hoc sane effato nil confici potest. Vir optime de litteris meritus, *Henricus Gally*, qui disputationis suæ laqueis *Fosterum* irretitum tenebat et perdiu torquebat, earum notularum leges curiose magis quam prudenter pensitavit. Hic in tentamine suo

SECT. III.

necessitudinem inter quantitatem et accentus intercedentem quadam vi doctrinæ tractavit, et ejus sagacitas de acuti usu præclare enituit; sed de ὀρθοτονίας regulis, quæ acerrimis tantummodo studiis, maxima exercitatione cognosci et percipi possunt, altum silentium est. Hoc profecto mirum; etenim "interiora velut sacri hujus adeuntibus apparebit multa rerum subtilitas, quæ non modo acuere ingenia puerilia, sed exercere altissimam quoque eruditionem ac scientiam possit." Insunt nimirum in lingua Græca accentus adeo conglutinati et ratione quadam constricti, ut litteris nascentibus succrevisse, adultis adhæsisse videantur; et nos suo eas concesso et tradito ornatu denudare, quæ tandem amentia est? In illis vero tradendis utilem, eruditam, solidam, et minime fucatam rationem desideramus. Athenienses ab ineunte ætate sic se patrio sermoni dediderunt, nullam ut nosse aliam linguam viderentur. Nuda vocis modulatio in dicendo etiam quidam obscurior cantus fuit; toni flexibiles, "ut chordæ sunt intentæ, quæ ad quemque tactum respondeant; acuta, gravis, cita, tarda, magna, parva:" qui tamen ab exercitatione et consuetudine omnem ad aures aptam varietatem consecuti sunt. Quid istuc tam mirum, si adolescentulis sanctis sub penetralibus enutritis *Quorum præcipue studiis pars Musica constat*, hæ dotes facile obtigerint? *Conditor Iliados et amabilis orsa Menandri Evolvenda tibi: tu flexu et acumine vocis Innumeros numeros doctis accentibus effer, Accentusque impone legens.* Ausonius, 365.* Fortasse, *affectusque* impone. Virgulæ istæ scilicet ab Homero usque ad Athenæum et ultra "*vocabulis scriptis non appingebantur, sed sermone prolatis necessario adhærebant.*" TYRWHITT. ad Aristot. Poet. XLVI. Atenim Platonem ipsum, qui in hujusmodi argumentis subinde versari solebat, hac in quæstione testem gravissimum adhibeamus: Cratyl. T. I, p. 399. A. B. Πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν—καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν οἷον Δὰ φίλος. Τοῦτο, ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμιν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν καὶ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρειαν ἐφθεγξάμεθα. Laudarem quoque Aristotelem, si in re tam manifesta alterius etiam scriptoris auctoritate uti debuissem; ipse enim de Poet. §. XXXIV. et de Rhet. III, 1. p. 178. Oxon. et alibi ὀξείαν καὶ βαρείαν καὶ μέσην retulit. Equidem vehementer dolemus quemque heroicis illis temporibus in enunciatione eos servasse, in scriptis autem eosdem recentioribus supplendos reliquisse. Græci enim exstincta pene Athenarum eloquii et sapientiæ majestate, *barbarorum in usum* eas extuderunt. Quocirca illis, qui sonos ipsos, prout vel intendebantur vel remittebantur, cum lacte materno hauriebant, hæ cogitationem habebant facilem, usum necessarium: nobis vero, qui eas neque nutrici acceptas referimus, nec a populi consuetudine arripuimus, sed apicibus tantummodo ad tradendum

* Hac super re annos abhinc plus minus novendecim declamavi. *Gent. Mag. Oct.* 1797.

rectam pronuntiationem excogitatis fidem inviti adhibemus; omne hoc lubricum et perdifficile est: occurrunt multa, quæ ex his figmentis liquido satis percipi nunc nequeant, et quæ sola fortassis ex continuo pronunciandi auditu et usu olim cognosci potuerint. — "*Hodie quisquis poetæ alicujus versus recitat, aut accentus tantum rationem habet, aut solum quantitatis. Veteres, me judice, longe aliter, qui utriusque rationem habebant.*" J. G. Vossius de Art. Gramm. L. II. c. X. Si quem in optimorum Græcorum lectione diu multumque versatum, auresque incorrupto illorum sermoni, tanquam tibiis quibusdam modulate canentibus, assuefactum; fragmenta enunciantem audiamus, recitatio virilis et cum suavitate quadam gravis haud nos omnino fugit; vel potius gaudio ipsos aurium meatus pertentat. *Quanto magis admiraremur, si* Periclem *audissemus* ipsum? Hoc erat in perorando quod tantopere ferebatur. Sed tenuem materiam extendens cur in controversias inanes abeam? Inter omnes omnino convenit apud Græcos accentuum doctrinam ipsam vulgarem fuisse et in communibus infixam sensibus; eandem, judicio licet vetustatis nixam, etiamnum apud nos esse nimis debilem, et typographis valde molestam; quidni nobis sint a textu prorsus ablegandæ? Immo aliis potius enodandas relinquamus. Eequis terminos literis Græcis, nec iis vulgaribus, sed interioribus et reconditis ponere ausit? quod hodiernos effugit, id posteris felicius cedat. Nescio autem quo valeant illæ, quemve usum præbeant. Nimirum usus eorum in perdiscendo gravissimus: qua de re pauca juvat disserere, e quibus colligamus quam subacto judicio hac in re ipsum quoque vulgus uteretur. I. Quæ enim sint adjectiva ac nomina, accentus dijudicare solebant; Eur. Or. 221. ὅταν ἀνῇ νόσος Μανιάς μ', —μανίας Ald. et edd. Ph. 609. κόμπος εἶ, — Εὐριπίδης Φοίνισσαις· κομπὸς δὲ λόγος, τὸ ἐπίθετον. Etymol. M. p. 527, 47.; ibid. 1088. φοιτάσι πτεροῖς—φοιτᾶσι editiones. In voce βασίλεια *regina* antepenultima; in βασιλεία *regnum* penultima clarius sonabat. "Ἄργος urbis nomen, et ἀργὸς *celer*, licet accentu discrepent, eandem versus sedem tenent; Odyss. Σ, 246. Ἄργος Ἀχαιοί. Β, II. ἀργοὶ ἕποντο." et hoc non est gloriam aucupari per circulum argutando; ex impotenti enim sermonis natura aliter evenire non potest: vocabulum divorse enunciatum notiones admodum dissimiles inter se habet. Hæc fallacia operosam solutionem non exspectat. Vide *Valck.* in Diatr. ad Eur. pp. 246, 7. ab eruditissimo *Burgessio* citatum. II. Notularum ope eadem diversorum modorum tempora discernebant; Hæc 176 = 172. εἰδῇς — "εἴδῃς King. Musgr. Brunck. Beck. accentu male posito." III. Multum valet accentuum ratio ad quantitatem syllabarum dignoscendam; Hec. 448 = 444. αὔρα—"αὖρα editiones. Recte mutavit accentum Kingius, cum secunda hujus vocis producatur." Il. φ. 292. Ἡγεμόνα κτείνας, ὅς—Ω, 500. ὃν σὺ πρώην κτεῖνας, ἀμυνόμενον—. Nugæ! Sed Muretus dicere non dubitavit: *Quotidie magis intelligo verum esse id quod semper existimavi, nullam mendam esse tam*

SECT. III.

SECT. III. *pusillam, quam non permagni intersit e veterum monimentis tolli et corrigi.* IV. Sæpenumero depromenda emendatio est ex accentuum ratione, et idcirco MSS. inspicienti earum peritia apprime utilis est. Orest. 630. ἔστι δ' οὐ σιγὴ λόγου Κρείσσων γένοιτ' ἄν,—" κρεῖσσον habet Harl.—Sed librarii errorem esse inde liquet, quod acutum pro circumflexo posuerit." Aristoph. Ran. 855. κρεῖττον sed acutus supra circumflexum, et ω supra ο B." *R. P.* apud *P. P. D.* Pind. Pyth. I, 164. κρέσσων γ' οἰκτιρμῶν φθόνος edd.; οἰκτιρμοῦ MSS. Gott. Par. B. Guelph. κρέσσον γὰρ οἰκτιρμοῦ φθ. Stobæus p. 403. ed. Francof. Herodot. III, 52. σὺ δὲ μαθὼν ὅσῳ φθονέεσθαι κρέσσον ἐστι ἢ οἰκτείρεσθαι. *R. P.* Advss. p. 312. Palladas vero Anal. Gr. II. p. 433. CXXIV. κρέσσων legisse videtur; Εἰ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων—Aristoph. Lys. 592. στρατιάς· e codice Brunckius; στρατείας edd. pleræque; στρατειὰς edd. Junt. et Bas. 1532. quæ vocem genuinam quasi digito monstrant. Hinc accentus isti magno nobis adjumento poterant esse ad loca depravata indaganda, et qui de more sæculi eos magnifice contemnunt, incogitantiæ suæ pœnas dant. Hymnum Orphicum ante aliquot annos a viro docto, qui lotis manibus hæc sacra tangit, in lucem prolatum ad acrius diligentiusque examen revocavit *Gilbertus Wakefield*, Sylv. Crit. P. IV. p. 248. N. B. Eundem hymnum e codice in suo Catal. Bibl. Matrit. I. p. 88. olim ediderat *Joannes Iriarte.* " 14. εγερσι βροτων—divisim—MS." Immo; ἐγερσιβρότων MS. " 16. Δημιοεργιηνοεοην—βαλλουσα—MS." minime; Δημιοεργίην νοερὴν et βαλοῦσα MS. (" 19. μητερας—MS." Male; μητέρα MS.) " 27. αμπλακιημε—MS. conjunctim" nequaquam; ἀμπλακίη με MS. " 30. μηδεμεασης—MS." incaute; μὴ δέ μ' ἐάσης MS. Conf. R. P. in Mus. Crit. N°. III. p. 236. et ad R. D. p. 323. Errare vero illos non pudet, sed pudet errare videri.—Hoc, quantulumcunque est, materia ipsa atque impetu disputationis flagitante, cum R. P. monitu ad *Eur.* Med. I. claudam: " Ecce notam bene longam de re, si quis ita velit, non magni momenti. Ac poteram et labori parcere, et quieti meæ fortasse consulere totam omittendo. Video enim a nonnullis, optimis quidem illis, sed nec satis eruditis et paullo iracundioribus viris omnem accentuum rationem despicatu haberi. Verum ii sunt, opinor, ætate jam provectiores, quam ut a me vel quicquam pravi dedoceantur, vel recti quicquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelæ meæ duxi, vos nunc alloquor. Aliquoties hoc argumentum tetigi, ut ad Orest. 631. et alias; iterum, ubi opus erit, tacturus. Si quis igitur VESTRUM ad accuratam Græcarum literarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam, quam maturrime comparet, in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est.* [Catull. XXXVI, 16. Schrad. Em. p. 47.] Unum tantummodo in præsentia monebo. Quicunque hujus doctrinæ expers, codices MSS. conferendi laborem susceperit, is magnam partem fructuum eorum, qui ex labore suo in Remp. lite-

denotet. Ac doctissimo quidem Rollino[10], quanquam in pronunciando syllabarum rationem servari voluerit, accentus tamen, ob istum scilicet usum, retinendi videbantur. At enim, ut iste, quem ostentant, usus paucis in vocabulis revera obtineat; ideone, obsecro, dicendum est immensum cæterorum numerum accentibus etiam notari oportere? Verum enimvero usus ille toties decantatus merum est insomnium ex porta eburnea profectum †. Si utique ullus revera habeatur, vel editorem vel lectorem spectet necesse est: Atqui scire velim, quo tandem editor criterio dignoscere possit scribine oporteat βασίλεια, an vero βασιλεία. *Ipsa contextus indoles atque orationis filum vocis notionem indicabit; hæc autem accentus sedem determinabit.* Rursus: Undenam lectori innotescere poterit rectene scribatur βασίλεια, an per editoris vel imperitiam vel incuriam; ac proinde βασιλεία, et vice versa, oporteat? *Ex orationis filo patebit vera verbi notio; atque hinc determinabitur accentus sedes.* Suavissimi argutatores! Verbi notionem accentus sedes, accentus autem sedem verbi notio *vicissim determinat! Ni hoc sit in circulo, 73
quod aiunt, disputare, quid tandem esse poterit?

SECT. III.

Διόριστικου quam crepant accentuum virtutis quidam, in quem forte incidi, grammaticus[11], qui et librum suum doctissimo Clarkio examinandum commisisse se profitetur, exemplum venditat futurum

rariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiæ tantum reus; qui vero nescire non contentus, ignorantiæ suæ contemtum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἠγώνισταί γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B."

10. "Apage *Rollinum* qui tironibus et indoctis scripsit:" *D. R.* apud *Wyttenb.* in Vit. p. 238. "*Rollin is so well wrote with respect to style, that with superficial people it passes for sufficient.*"—"*That author has no other merit but a certain facility and sweetness of narration, but has loaded his work with fifty puerilities.*" *Hume* to *Robertson* pp. 60. 246.

† Virg. Æn. vi, 898.

11. Nomen e memoriola mea excidit.

SECT. III. secundum formæ optativæ τυποῖμι, et aoristum τύποιμι. Quæ vero de βασίλεια et βασιλεία jam diximus, de hoc itidem, uti et de alio quocunque exemplo, si res postularet, dici possent. Verum enimvero, pace grammaticorum, in me præstandum recipio futurum secundum formæ vel activæ vel mediæ in Græco sermone nusquam reperiri. Τυπω non est nisi aoristi subjunctivi, nec vero τυποιμι nisi aoristi optativi exemplum. Τυπουμαι, τυπεισθαι, τυπουμενος, et similia non nisi in grammaticorum scriptis et cerebellis locum usquam habent[12]. Hujusmodi autem insomniis ortum dedisse videtur futurorum quod in dialectis Ionica atque Attica obtinet discrimen. Horum natura atque analogia cum non solum grammaticos, sed universam etiam, quantum sciam, criticorum gentem fefellerit; in ea mihi videor exponenda operæ aliquantulum haud inutiliter conlocaturus.

Ionica a quibus Attica discedunt futura formam activam terminant in ἄσω, εσω, εω, ἴσω, et οσω; mediam autem in ἄσομαι, εσομαι, εομαι, ἴσομαι, et οσομαι.

74 * Atque hæc quidem quam dicturi sumus variatio non nisi post syllabam brevem, præterquam in ἴσω et ἴσομαι, servatur[13]. Pro ἄσω, εσω, εω, et οσω, Attici

12. Œd. Col. 300. Ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν Ἢ φροντίδ' ἕξειν, κἀπόνως ἐλθεῖν πέλας; κἀπόνως ἑ. editiones Turnebi, Canteri, H. Stephani, &c., ἀπόνως τ' ἑ. Ald. Flor. 1., Colin., Hagan., Brub. 1. Fl. 2. Brub. 4°. et 12°. 1567. Hinc veritatem exiguis radiis scintillantem protraxit *R. P.*, αὐτὸν ὥστ' ἐ. "Vocula hæc præcedente futuro construitur cum infinitivo præsentis vel aoristi, non item futuri;" — eandem emendationem occupaverat Tyrwhittus. 385, 6. Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς Ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε; Æschyl. P. V. 339. Δώσειν Δί', ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων. Hæc emendatio viris eruditissimis, *T. Dampier*, *G. Vincent*, et *M. Raine* sese facile probavit. κατακτενεῖς Eur. Ph. 941. κατακτενεῖ 777. Conf. R. P. ad Or. 929. 1602. ad Med. 788. 1244. Advers. p. 259. Xenoph. Anab. vi, p. 479, 5., et Porsonum in *Censura Crit.* (*Crit. Rev. June*, 1797, *p.* 170.). infra ad *R. D.* p. 218.

13. Nimirum "futurum ἐπιμελέσομαι contrahi posset in ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμελήσομαι non item:" uti recte monuit *Heindorfius* ad Plat. Phædo. §. 17.

scribunt ω; pro ἄσομαι, ωμαι; pro εσομαι, εομαι, et οσομαι, ουμαι; pro ἴσω denique et ἴσομαι, ιω et ιουμαι. Verbi gratia: pro Ionicis ελασω, στορεσω, φανεω, αροσω, Attice dicuntur ελω, στορω, φανω, αρω; pro κολασομαι, κολωμαι; pro καλεσομαι, φανεομαι, ομοσομαι, καλουμαι, φανουμαι, ομουμαι; pro βασανισω denique et αγωνισομαι, βασανιω, et αγωνιουμαι. Quod Iones καθεσομαι, id Athenienses forma singulari καθεδουμαι scribebant[14]. At χορτασω; αινεσω, ἁρμοσω, ἁρπασομαι, αιδεσομαι, ἁρμοσομαι utrique genti erant communia[15].

14. Anti Att. p. 101. Καθίσω: καθεδοῦμαι. et mox, καθιζησόμεθα: ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα. Πλάτων Φαίδρῳ. T. III. p. 229. A. 8. Δεῦρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἰλισσὸν ἴωμεν, εἶτα ὅπου ἂν δόξῃ ἐν ἡσυχίᾳ καθιζησόμεθα. Sic. Cod. Clarkio-Bodleianus. Conf. Phrynich. p. 269. ed. *Lobeck*. Moer. 213. T. Mag. p. 483. καθεδεῖ Ran. 200. καθεδεῖται Ach. 841. Plato Theætet. p. 146. A. 3. ἐγκαθεδεῖται Ran. 1523. καθεδούμεθ' Av. 727. καθεδοῦνται Eccles. 617. καθεδοῦνται: καθεσθήσονται. *Photius*. καθεδεῖσθαι Ran. 792. καθεδούμενον Plut. 382. καθιεῖν Xen. Anab. II, i, 4.

15. Futura Attica, quæ recensebat Dawesius noster, proba quæque auctoritate munita subjiciemus: I, 1.—άσω—άω—ῶ. ΒΙΒΩ͂. βιβῶν Œd. Col. 381. conf. T. H. ad Ar. Plut. 650. ἀναβιβῶμαι Æschin. de F. L. p. 436. *Bekker*. ἀναβιβᾶται Demosth. de F. L. p. 494. sed Andocides vero ἀναβιβάσομαι de Myster. p. 146. *Bekker*. διαβιβῶ. Mœris. διαβιβᾶτε Demosth. adv. Aristocrat. p. 751. sed διαβιβάσοντας Xen. Anab. v, ii, 10. ἐμβιβῶ Xen. Anab. v, vii, 7, 8. προβιβᾶς Ar. Av. 1570. προσβιβᾷ Av. 425. ΔΙΚΩ͂: Δικᾶν; ἀντὶ τοῦ δικάσειν. Ἡρόδοτος πρώτῳ· οὔ φησι δικᾶν ἔτι [οὔτ' ἔφη δ. ἔ. I, 97.]. δικάσεις Eq. 1089. δικάσονθ' Vesp. 689. συνδικάσει Med. 157. ἘΛΩ͂ Xen. K. Π. I, iv, 20. ἐλᾷς Nub. 1298. Ran. 203. Eq. 603. ἐλᾷ Œd. Tyr. 418. Aj. 504. 756. Eur. Andr. 712. ἐλᾶτε Ar. Eq. 243. ἐλῶσι Æschyl. Eum. 75. Eur. Alcest. 972. ἐλᾶν Med. 60. Ἐγὼ οἴομαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ ἐλᾶν. *accessurum* Plat. Theag. p. 129. D. 8. γελᾶν Cod. Clarkio-Bodl. Ἐλᾶν: ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν [l. ἐλάσειν], Κάνθαρος Μηδείᾳ. Anti Att. p. 97. ἐλώντων Xen. Anab. I, viii, 10. ἀπελᾷ Xen. Anab. III, iv, 40. ἐξελῶ Eur. Hipp. 889. Hel. 1279. Nub. 123. 802. ἐξελᾷς Med. 327. ἐξελᾶτε Œd. Col. 823. ἐξελῶσι Heracl. 192. ἐξελᾶν Vesp. 1230. ἐξελῶν Eur. Ph. 616. Vide *Pierson*. ad Mœr. p. 146. ἘΞΕΤΩ͂ΜΕΝ: ἐξετάσομεν. Lex. Rhet. p. 251, 32. ΚΟΛΩ͂: κολάσω. Hesychius. Κολῶμαι apud Atticos poetas, Porsono monente in Opusc. p. 33. κολᾶ Ar. Eq. 456. κολωμένους Vesp. 244. et κολωμένους: κολάσοντας. Hesychius. Sed κολάσομαι Theopompus apud Suid. v. Ἄττις. et κολάσεσθε, si sana sit lectio, Xen. Anab. II, v, 13.; et, ne cui sit

SECT. III. hoc mirum, κολάσεις etiam ibid. vii, vii, 24. κολάσομεν K. Π. vii, v, 83. utitur, et κολάσετε Demosth. adv. Androt. p. 676. ΚΡΕΜΩ̃ κρεμῶμεν Ar. Plut. 312. Vide *Pierson*, ad Mœr. pp. 106. 124. 146. κρεμάσω: οὐ μόνον κρεμῶ. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Anti Att. p. 103. ΠΕΛΩ̃ Æschyl. P. V. 283. πελᾷ τε Soph. Ph. 1150. πελῶσι Soph. Œd. Col. 1060. πελᾷν Soph. El. 497. πελάσω Eur. Or. 1700. Helen. 356. El. 1333. πελάσεις Iph. T. 886. ΠΕΡΩ̃ Soph. Aj. 461. περῶσι Soph. Œd. Col. 886. ΣΚΕΔΩ̃: σκεδᾷ Æschyl. P. V. 25. 961. ἀποσκεδῶ Soph. Œd. Tyr. 138.; Ar. Av. 1053. Vesp. 229. διασκεδῶ Soph. Œd. Col. 1341. Ant. 287. διασκεδᾷς Herodot. viii, 2. διασκεδῶσιν Œd. Col. 620, διασκεδῶν Ant. 287. συσκεδᾷν Ran. 905. Conf. *Piers*. ad Mœrin. pp. 124, 125. ΣΚΙΑ'ΖΩ: κατασκιῶσι Soph. Œd. Col. 406.—2.—ίσω—ίω—ῶ. 'ΕΡΩ̃· ['ΕΡΕ'Ω—ψεύσομαι ἢ ἔτυμον Fερέω; Il. K, 534.] Æschyl. Eum. 49. ἐρεῖ Eum. 154. ἐρεῖτε Suppl. 903. ΚΑΛΩ̃. [ΚΑΛΕ'Ω—'Αλλά μιν ἠθεῖον καλέω Odyss. Ξ, 144.] καλεῖς. Ar. Nub. 632., Av. 850. Ach. 968. Ran. 298. Menandr. Fr. xlvii. apud R.B. καλοῖμ' ἂν αὐτούς. Av. 206. "Schol. καλοῦμεν αὐτούς. recte καλοῦμεν pro καλέσομεν. sequitur enim οἱ δὲ νῷν." *R. B.* καλοῦσι Nub. 632. 1001. καλῶν Eur. Ion. 1140. καλοῦμαι Eur. Alcest. 403. Nub. 1221. καλεῖ Soph. El. 971. ἔπειτα ἐκεῖ συγκαλοῦμεν τοὺς ἄλλους στρατιώτας. Xen. Anab. iii, i, 46. 'Εγκαλέσω et ἐπικαλέσομαι apud oratores comparent. Vide *Pierson*. ad Mœr. p. 17. et *Brunck*. ad Nub. 298. καλέσω: φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω· Soph. Ph. 1452. κ. est formæ subjunctivæ; *come then, let me, walking onward, bid adieu to this land.* Vide *Elms*. ad Heracl. 559. et ad Med. 1242. et de Ar. Lys. 851. 864. conf. virum acerba morte nobis interceptum ad Plut. 965. et in Addend. ΜΑΧΟΥ̃ΜΑΙ; μαχεῖ Œd. Col. 836. ξυμμαχοῦνται Xen. Anab. v, iv, 10. ὑπερμαχοῦμαι Œd. Tyr. 265. ὑπερμαχεῖς. Aj. 1346.; ad consuetudinem Homeri qui perpetuo μαχέσομαι aut μαχέσσομαι usurpavit: Schol. Codicis Townleiani ad Il. A, 298. ὁ μὲν 'Αρίσταρχος διὰ τοῦ Η γράφει· ὁ δὲ 'Ηρακλέων τὰ ὀνόματα διὰ τοῦ Η, μαχήμα, μαχητής· τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ Ε, [Il. Z, 184.] Σολύμοισι μαχέσατο (sic): sed in textu Cod. hujus μαχήσομαι. Eustath. l. p. 106, 38=80, 19. ed. Bas. κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ Σινωπικὴ ἔκδοσις τῆς 'Ιλιάδος τὸ μαχήσομαι ἔχει. 'Ηρακλέων δὲ διὰ τοῦ Ε προφέρει,—Conf. Odyss. Θ, 402. Il. Δ, 362. Z, 526. B, 366. Γ, 290. 'ΟΛΩ̃: ['ΟΛΕ'ΣΩ—Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς 'ΟΛΕ'ΣΩ τρίχας, Odyss. N, 399.] ὀλεῖς με Soph. Ph. 1388. ἀπολῶ Ar. Av. 1052. Plut. 68. Sed Πλάτων ἐν 'Ελλάδι· συντριαινῶν ἀπολέσω· ἀπώλεσα in Schol. MS. ad Il. A, 135. apud *Koën*. ad Greg. p. 20 =49., ἀπολέσω Eustath. ad Il. A, p. 66=p. 50, 16. Idem Comicus apud Athen. iii. p. 119. B. 8. Πλάτων Δαὶ κακουμένῳ ταρίχους ἀπολέσω. Nescio sane quam veræ sint hæ exceptiones; illud equidem haud cunctanter affirmaverim hujusmodi fragmenta lacera, attrita emendandi conatum deterrere. In Eur. Helen. 894. λέξασ' ἀδελφῷ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω. δ. est aoristus subjunctivi. ἀπολεῖς Vesp. 1202. ἀπολεῖς

μ', ἀπολεῖς Pac. 165. ἀπό μ' ὀλεῖς Soph. Ph. 817. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις Av. 1506. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις. "L. ὀλεῖς" [f.—μ' ὀλεῖς]. ἀπολεῖ Menander apud Stob. pp. 353. 355. et *Walpol.* Com. Poet. Fragm. p. 39.: ὕμμας ὀλεῖ editiones; ὕμμ' ἀπολεῖ MS. Mut. Theogn. 1100. ΠΡΟΣΑΜΦΙΩ῀ [FΕ'Ω, FΕ'ΝΝΥΜΙ: Fείματα δ' ἀμφιFέσω Odyss. E, 167.] προσαμφιῶ Ar. Eq. 891. ΣΤΟΡΩ῀ : παραστορῶ Equit. 481. ΤΕΛΩ῀ [ΤΕΛΕ'Ω· ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὡς σὺ κελεύεις Odyss. Δ, 485. τελέεσθαι Il. A, 204. *Aristarchus.*] τελῶ Soph. Œd. Tyr. 222. 232. Tr. 286. τελεῖ Æschyl. Septheb. 35. 659. Œd. Col. 881. 1079. τελεῖν Œd. Col. 878. τελοῦσα Œd. Col. 503. τελεῖται Æschyl. Choëph. 382. Eur. Or. 1686.—3. έω—ῶ. ['Αποῤεῖς Plat. Phileb. p. 67. A pen. Cod. Clarkio-Bodl.; ἀπερεῖς editiones Ald. utraque Bas., et Codices novem apud *Bekker.*; ἀπαρεῖς editiones Francof., Læmar., et HSt.; et infra in Sympos. p. 196. E. 6. ἀπορήσω idem Codex a prima manu.] ΓΑΜΩ῀ [ΓΑΜΕ'Ω—κούρην δ' οὐ γαμέω, Il. ι, 388.] γαμεῖς Soph. Ant. 750. γαμεῖ Æschyl. P. V. 789. 945. Soph. Œd. Tyr. 1500. Hel. 6. ὅστις ὢν πένης γαμεῖ Menandr. Ploc. apud Stob. Floril. 68. vide *R. P.* ad Ar. Pac. 1302. γαμῶν Iph. T. 665. γαμοῦμαι Eur. Ph. 1687. Hel. 833. γαμούμεθα Troad. 449. ΚΤΕΝΩ῀ [Αὐτός τε ΚΤΕΝΕ'Ω. τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. Odyss. Π, 404.] κτενῶ Soph. Ant. 658. ΠΗΜΑΝΩ῀ [ΠΗΜΑΝΕ'ΕΙΝ Il. Ω, 781.] πημανεῖ Iph. A. 525. ΣΗΜΑΝΩ῀ [ΣΗΜΑΝΕ'Ω Odyss. M, 26.] σημανεῖς Eur. Hec. 985. σημανεῖ Ph. 632. σημανῶν Soph. Ant. 242. σημανοῦσα Œd. Col. 366. ΦΑΝΩ῀

Soph. Œd. Tyr. 710. 1059. Tr. 1160. φανεῖς Aj. 1362.; idcirco ad v. 336. φανεῖς, lectionem Suidæ, ex tragici consuetudine præponerem. φανεῖ Œd. Tyr. 853. Eur. Iph. T. 899. φανοῦμαι Hec. 348. φανεῖ Heracl. 694. φανεῖται Hec. 674. Meminisse libet Codicem Clarkio-Bodl. in Plat. Ctatylo p. 438. D. 8. ἐμφανιεῖ exhibere. ἀναφανῶ Eur. Bacch. 520. ΧΕ'Ω: vide omnino virum eruditissimum, *P. Elmsleium*, in Diario (*Class. Journ.* N°. XVII. p. 53.).—4. όσω—όω—ῶ. 'ΑΡΩ῀ [Lex. Sangerm. p. 446. ἀροῦν, οὐκ ἀροτριᾷν λέγουσιν. ἀρόσομεν, τὸ ἀροτριάσομεν. Conf. Lex. Rhet. p. 216, 25. Mœris p. 22. Aristoph. ἐν Ὥραις v. 6. apud Athen. IX. p. 374. C. in Plut. 525.; et *Brunck.* ad Ran. 202. Perieritne Attica futuri activi forma, an superstes adhuc sit, ignoro. 'ΟΜΟΥ῀ΜΑΙ Ar. Nub. 246. ὀμεῖ Nub. 247. ὀμούμεθα Lys. 193. II. "*Terminationis quidem Atticæ ιω eadem est quantitas syllabica quæ et Ionicæ ιεω; Idem vero de forma itidem media ιουμαι dici non potest.*" 'ΑΓΚΟΝΙΩ῀. ἐξαγκονιῶ Ar. Eccles. 259. 'ΑΓΝΙΩ῀ Herc. Fur. 940. Conf. *Monk.* ad Eur. Alcest. 77. 'ΑΓΩΝΙΟΥ῀ΜΑΙ: ἀγωνιεῖ Andr. 337. Heracl. 648. Ar. Ach. 481. Eq. 688. Plato. Euthyphro p. 3. E. antepen. Cod. Clarkio-Bodleianus. ἀγωνιεῖται Demosth. adv. Mid. p. 576. *Bekker.* ἀγωνιούμεθα Eur. Or. 1122. Hel. 843. διαγωνιεῖσθε Ar. Ran. 795. ἀγωνιεῖσθαι Xen. Anab. v, ii, 11. ἀγωνιούμενος Heracl. 987. 'ΑΙΚΙΩ῀: καταικιεῖ Eur. Andr. 812. 'ΑΚΟΝΤΙΩ῀: διακοντιούμενος Xen. K. Π. ι, iv, 4. 'ΑΚΡΑΤΙΩ῀: ἀκρατιεῖσθε Ar. Plut. 295. 'ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΟΥ῀ΜΑΙ:

SECT. III.

ἐξανδροποδιεύμενοι Herodot. I, 66. VI, 9. 'ΑΠΟΛΩΤΙΩ῀: ἀπολωτιεῖ Iph. A, 793. 'Αφανιῶ Xen. Anab. III, ii, 11. ΒΑΔΙΟΥ῀ΜΑΙ Ran. 180. Demosth. de Cor. pp. 266. 346. βαδιεῖ Ar. Eccles. 850. sed βαδίσει Plut. 634. βαδιεῖσθε Demosth. de Calicle. p. 1386. βαδιοῦνται Eccles. 621. ΒΑΣΑΝΙΩ῀: βασανίσω Ran. 618. ex MS. C. apud *Brunckium*; *R. P.* ad Ph. 740. Mallem βασανιῶ propter 1121. Eccles. 748. Ach. 110. βασανιεῖν Ran. 802. ΒΟΛΒΙΩ῀. ἐκβολβιῶ Pac. 1123. ΒΟΥΒΩΝΙΩ῀ Ran. 1280. ΓΑΛΑΚΤΙΩ῀: ἀπογαλακτιεῖ Diphilus Athenæi VI. p. 247. C. ΓΝΩΡΙΩ῀ γνωριεῖ El. 630. γνωριεῖν Io. 1567. sed γνωρίσοιμι Soph. Œd. Tyr. 538. ΓΥΝΑΙΚΙΩ῀. γυναικιεῖς Ar. Thesm. 268. ΚΕΛΗΤΙΩ῀. παρακελητιεῖ Pac. 900. ΚΟΚΚΙΩ῀ ἐκκοκκιῶ Ar. Lys. 448. ΚΟΜΙΩ῀: κομιεῖς Ar. Thesm. 1210. e Porsoni emendatione apud *P. P. D.* κομιεῖ Nub. 1111. κομιοῦσι Eccles. 800. κομιεῖν Thucyd. I. 132. φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα. κ. aoristus est formæ subjunctivæ: Herodot. I, xi. φέρε ἀκούσω τέῳ τρόπῳ ἐπιχειρήσομεν αὐτῷ. Vide desideratissimum DOBRÆUM ad Ar. Plut. 965. κομιοῦμαι Vesp. 838. κομιεῖται Vesp. 688. Eccles. 671. κομιούμεθα Av. 549. κομιεύμεθα Herodot. VIII, 62. κομιεῖσθαι Xen. Mem. IV, iv, 17. Demosth. adv. Aristocrat. p. 750. 'Αντεκκομιεῖ. ἀντέξει (ἀνθέξει). *R. P.* Advers. p. 254. ΚΟΥΦΙΩ῀ Ar. Av. 1762. κουφιεῖς Soph. Ant. 43. κουφιεῖν Aj. 1287. ἀνακουφίσω Eur. Or. 212. aoristus est subjunctivi. ΛΑΡΥΓΓΙΩ῀ Ar. Eq. 358. ΛΙΤΑΡΓΙΩ῀: λιταργιοῦμεν Pac. 562. ΛΟΓΙΟΥ῀ΜΑΙ Ran. 1263. Demosth. de F. L. p. 395. Λογιεῖται Mœris, p. 252. ΛΟΧΙΩ῀: προλοχιοῦντας Thucyd. III, 110. ΜΑΘΗΤΙΩ῀ Nub. 182. ΜΑΚΑΡΙΩ῀: μακαριεῖς Pherecrat. apud Polluc. X. §, 150. BENTL. ad Hemsterhusium pp. 106, 7. μακαριοῦσι ibid. μακαριεῖν Vesp. 429. ΜΕΘΟΡΜΙΩ῀: μεθορμιεῖ Eur. Alcest. 801. ΜΗΡΙΩ῀: διαμηριῶ Av. 1254. ΝΕΩΤΕΡΙΩ῀: νεωτεριεῖν Thucyd. IV, 51. ΝΟΜΙΩ῀: νομιεῖς Nub. 423. νομιεῖ Xen. Mem. II, vi, 12. νομιοῦμεν Anab. VII, iii, 8. νομιοῦσι Ar. Av. 571. Eccles. 637. νομιεῖν Anab. II, v, 39. ΝΟΣΦΙΩ῀ νοσφιεῖς Soph. Phil. 1427. Eur. Alcest. 44. ΝΥΧΙΩ῀ ἀπονυχιῶ Eq. 710. 'ΟΙΚΙΩ῀: οἰκιούμεθα Eur. Heracl. 46. διοικιεῖν Demosth. de Pac. p. 65. κατοικιῶ Œd. Col. 638. κατοικιοῦσιν Æschyl. Pers. 724. ΟΙ'ΚΤΙΩ῀ οἰκτιεῖς Æschyl. P. V. 68. κατοικτιεῖ Æschyl. Suppl. 900. κατοικτιοῦσι Œd. Col. 384. κατοικτιεῖν Heracl. 142. *Elms.* 'ΟΛΒΙΩ῀ ὀλβιεῖς Eur. Helen. 231. 'ΟΝΕΙΔΙΩ῀ Eur. Troad. 430. ὀνειδιεῖ Œd. Tyr. 373. ὀνειδιῶν Œd. Tyr. 1423. ὀνειδιεῖσθε Œd. Tyr. 1500. 'ΟΡΙΩ῀ ὁριεῖται Plato Parmenid. I. p. 135. B. 8, 9. 'ΟΡΜΙΩ῀: ὁρμιεῖσθαι Thucyd. VI, 42. μεθορμιεῖ Alcest. 801. προσορμιούμεθα Demosth. Phil. I, p. 58. 'ΟΥΡΙΩ῀: οὐριεῖν Æschyl. Pers. 601. ΠΗΛΑΚΙΩ῀: προπηλακιῶν Thucyd. VI, 54. ΠΗΝΙΟΥ῀ΜΑΙ: ἐκπηνιεῖται Ar. Ran. 578. ΠΟΚΙΩ῀ ἐκποκιῶ Ar. Thesm. 567. ΠΟΛΕΜΙΩ῀: 'Αττικὸν, ἀπὸ τοῦ πολεμίζω. Phrynichus Σ. Π. p. 60, 18. ΠΟΡΙΩ῀ Ar. Pac. 938. Eq. 1079. 1101. 1104.ποριεῖν Vesp. 717. ἐκποριοῦσι Xen. Anab. v, vi, 19.ποριεῖται Demosth. Adv. Timocrat. p. 810,ποριεῖσθαι De-

mosth. ad Lacrit. p. 1084. προσπορμεῖ Demosth. Phil. I. p. 53. ΠΤΕΡΥΓΙΩ῀ : πτερυγιεῖς Ar. Av. 1466. ΣΑΦΗΝΙΩ῀ Æschyl. P. V. 227. ΣΙΤΙΩ῀ : ἐπισιτιούμεθα Xen. Anab. II, iv, 5. ΣΠΑΝΙΩ῀ : σπανιεῖ Xen. Anab. II, ii, 12. ΣΠΟΓΓΙΩ῀ : σπογγιεῖ Ar. Thesm. 247. ΣΤΟΜΙΩ῀ : ἐπιστομιεῖν Orat. de Haloneso p. 92. ΤΕΙΧΙΩ῀ : τειχιεῖ Demosth. Phil. II. p. 75. l. ult. τειχιεῖν Demosth. de F. L. p. 415. ‛ΥΒΡΙΩ῀ : ὑβριεῖ Soph. Aj. 560. ὑβριεῖται Ar. Eccles. 666. ‛ΥΣΤΕΡΙΩ῀ : ὑστεριοῦμεν Demosth. Phil. I. p. 54. ΦΡΟΝΤΙΩ῀ Ar. Nub. 125. φροντιεῖς 733. φροντιεῖ Eur. Troad. 1234. φροντιούμεθα Iph. T. 343. ΧΑΡΙΟΥ῀ΜΑΙ Ar. Thesm. 756. Plato Protag. I. p. 360. E, 5. χαριεῖ Plato Theag. I. p. 127. B, 3. Cratyl. p. 408. E, 4. Cod. Clarkio-Bodleianus, Menex. II. p. 236. C. 5. Phædr. III, p. 274. B. 8. Cod. Clarkio-Bodl. χαριεῖται Demosth. pro Megalop. p. 220. χαριούμεθα Pac. 358. χαριεῖσθαι Demosth. Procem. V. p. 1542. et Plat. Gorg. p. 458. D. 5. χαριεῖσθαι præbet Codex Clarkio-Bodl. ΧΕΙΡΙΩ῀ ; ἐγχειριῶν Demosth. Phil. IV. p. 166. προχειριοῦμαι Ar. Eccles. 729. ΧΟΡΔΙΩ῀ : παραχορδιεῖς Ar. Eccles. 295. ΧΡΗΜΑΤΙΩ῀ : χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι Thucyd. VII, 13. ΧΥΤΡΙΩ῀ : ἐγχυτριεῖς Ar. Vesp. 288. ΨΗΦΙΟΥ῀ΜΑΙ : ψηφιεῖ Ar. Lys. 951. Vesp. 769. ψηφιεῖσθε Lycurg. adv. Leocrat. p. 283. ἀποψηφιεῖται Demosth. ibid. διαψηφιοῦμαι in Jurejurando apud Demosth. adv. Timocrat. p. 833. καταψηφίσεσθαι editiones Lycurg. adv. Leocrat. ante Bekkerum qui p. 283.—καταψηφίζεσθαι e MSS. quatuor restituit. ΨΩΜΙΩ῀ : ψωμιεῖς Ar. Thesm. 692. ‛ΩΡΑΚΙΩ῀ Ar. Ran. 481. 'ΩΣΤΙΩ῀ : ὠστιεῖ Ach. 844. III. *Verba quæ*, Dawesio judice, *hanc contractionem repudiantes "utrique genti sunt communia."* 1. 'ΑΓΟΡΑ'ΣΩ. Ar. Lys. 633. 'Αγοράσω λέγομεν· τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον. Lex. Sangerm. p. 334. ἀγοράσει Ar. Eq. 1373, 4. 'ΑΝΑΓΚΑ'ΣΕΙ. Soph. Œd. C. 898. Eur. Hec. 364. Andr. 337. Προσαναγκάσει. Dem. de Calicle p. 1387. *Bekker*. 'ΑΝΑΣΠΑ'ΣΩ. Bacch. 947. ξυνασπάσουσι. Iph. A. 535. παρασπάσει. Œd. C. 1185. 'ΑΡΠΑ'ΣΩ. ἀναρπάσεις Eur. Ion. 1302. ὑφαρπάσεις Nub. 490. ἁρπάσομαι Eccles. 866. Pac. 1118. ἁρπασόμενος Plut. 801. Av. 1460. ἐξαρπάσομαι Eq. 705. ΒΑΣΤΑ'ΣΕΙ. Æschyl. P. V. 1021. Aj. 920. ΒΙΑ'ΣΟΜΑΙ. Eur. Fr. Inc. cliv. 3. βιάσεται Ar. Plut. 1093. βιάσονται. Dem. de F. L. p. 464. ΓΥΜΝΑ'ΣΩ. Eur. Hipp. 112. ΔΕΝΝΑ'ΣΩ. Ant. 759. ΔΟΞΑ'ΣΩ. Æsch. Suppl. 61. ΕΙ'ΚΑ'ΣΩ. Eum. 46. προσεικάσω. Choëph. 10. 'ΕΞΕΤΑ'ΣΩ. Eur. Troad. 198. *Beckius*. Ar. Eccl. 729. 'ΕΡΓΑΣΟ'ΜΕΝΟΣ Xen. Anab. II, iv, 22. ξυνεργάσομαι Soph. Ant. 41. ΘΑΥΜΑ'ΣΕΙ. Æschyl. P. V. 481. ΚΡΕΜΑ'ΣΩ· vide supra ad κρεμῶ. ΚΥΡΑ'ΣΩ· ἐνεκυράσων Dem. adv. Euerg. et Alnesib. p. 1268. ΟΥ'ΤΑ'ΣΩ· Rhes. 255. ΠΛΗΣΙΑ'ΣΩ· πλησιάσεις Plato Crito. p. 53. C. 6. ΣΚΕΥΑ'ΣΩ Ar. Vesp. 1331. Eq. 371. ΤΙΜΑ'ΣΩ· ἀτιμάσω Æschyl. Eum. 913. Alc. 374. Herc. F. 608. ἀτιμάσουσι Soph. Aj. 98. ΦΡΑ'ΣΩ. Eur. Hec. 1180. ΦΡΑ'ΣΕΙΣ. Soph. Œd. C. 506. ΧΟΡΤΑ'ΣΩ Ar. Pac. 139. 176. 2. ΑΙ'ΔΕ'ΣΟΜΑΙ· Odyss. Z, 221. αἰδέσεται Il. I, 508. αἰδέσει

SECT. III.

SECT. III.

Ex dictis facile constabit frustra esse Cl. Kusterum, qui ad Aristophanis Plut. 65. ista adnotavit: " —απο σ ολω] Απολω pro απολεσω: præsens pro " futuro, quod Atticis est frequentissimum. Sic δρω " Comicus noster dixit pro δρασω infra in Plut. V. 222. " καλω pro καλεσω, in Nub. V. 632. εξελω pro εξελασω, " in eadem fabula V. 123. Scio quidem alios dicere " hæc esse futura contracta, sed illi fruantur suo " sensu." Fruentur sane, si me satis audient, quantum certe ad απολω, καλω, et εξελω attinet. Neque enim vel απολω, vel εξελω, vel ὁμοειδες quodcunque

Med. 327. ΑΙ'ΝΕ'ΣΩ Æschyl. Eum. 468. Choëph. 190. Eur. Or. 492. 513. Alcest. 569. ἐπαινέσω Heracl. 301. Andr. 465. Bacch. 1193. Cycl. 546. ἐπαινῶ Ar. Lys. 198. in dialecto Laconica. ἐπαινέσεις Soph. El. 1044. 1057. παραινέσω Œd. Col. 1181. El. 943. ἐπαινέσεται Bacch. 1195. Poetis vero Ionicis ΑΙ'ΝΗ'ΣΩ solenne est: Αἰνήσω Theogn. 1078. A. Rhod. IV, 748. αἰνήσεις Theogn. 754. αἰνήσει Theocr. Id. XXVIII. 39. αἰνήσουσιν Odyss. Π, 403. 'ΑΡΚΕ'ΣΩ. Soph. Ant. 547. Eur. Or. 1608. Hec. 1094. 1233. Hipp. 524. Heracl. 100. H. F. 500. Xen. K. Π. IV, v, 44. 54. ἀρκέσει Soph. Aj. 728. 1242. Tr. 1218. Ant. 308. Eur. Hipp. 524. Xen. Anab. v, iv, 36. ἀρκέσειν Thucyd. I, 93. Xen. Œcon. XII. 4. ἐπαρκέσω· Soph. Ant. 612. Aj. 360. Eur. Or. 793. ἐπαρκέσει. Æschyl. Septheb. 93. κατaρκέσει. Rhes. 447. ΖΕ'ΣΩ· ἐξαναζέσεις P. V. 372. 3. 'ΑΡΜΟ'ΣΩ: ἁρμόσει Soph. Œd. Tyr. 902. Ant. 1318. El. 1293. Ar. Thesm. 260. 263. Dem. de Cor. 262. *Bekker*. ἐναρμόσω Cycl. 664. προσαρμόσει Iph. A. 296. συναρμόσει. Eum. 495. ΔΕΣΠΟ'ΣΩ. Troad. 710. H. F. 256. δεσπόσειν P. V. 927. 4. 'ΑΓΙ'ΣΩ· καθαγίσω. Lys. 238. ΔΙΩΡΙ'ΣΩ· Ach. 364. 'ΕΛΠΙ'ΣΩ Choëph. 185. ΚΟΥΦΙ'ΣΩ ἀνακουφίσω Or. 218. ΚΤΙ'ΣΩ. κτίσει Choëph. 1058. ΟΙ'ΚΤΙ'ΣΩ. κατοικτίσειν. Heracl. 151. ΣΧΙ'ΣΩ. κατασχίσειν Xen. Anab. VII, i, 16. ΦΡΟΝΤΙ'ΣΩ· φροντίσει Eur. Troad. 1234. hujus formæ studiosus: vide *Elmsleium* ad Iph. T. 343.

In quibusdam futuri activi formis plurima est antiquitatis effigies; " sic τυπτησω superest apud Aristophanem in Nubibus v. 1445. ut et τυπτησεις, apud eundem in Pluto, v. 21. a quo ortum futurum passivum τυπτησομαι, quod legitur apud eundem in Nubibus v. 1382. *Photii* Lex. Ined. *Bodl.* Τυπτησεις· οὕτως λεγουσι το μελλον. Αριστοφανης." *Burgess.* Vesp. 1491. τάχα βαλλήσεις. 222. Ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν. Nub. 562. εὖ φρονεῖν δοκήσετε. Ran. 787: πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε. Odyss. E, 98. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· Eq. 828. Plut. 64: χαιρήσεις. Equit. 235. χαιρήσετον. Vesp. 186. χαιρήσων. *Cætera de genere hoc, longum est, si dicere coner.*

præsenti notione unquam adhibetur. Καλω quidem apud Atticos Ionico modo præsenti καλεω, modo futuro καλεσω respondet. At *δρω neque futurum est quod volunt plerique contractum, nec vero quod Vir Cl. præsens indic. futuri loco usurpatum; sed formæ subjunctivæ quæ temporis futuri vi quodammodo non raro gaudet, vel potius significatu proprio ad ινα, sive χρη ινα, subauditum refertur. Similis est usus verbi ποιω Plut. [1198.]—Εγω δε τι ΠΟΙΩ [ποῶ;]; id quod tantundem est quod Anglice dicimus *But what must I do?* Similis itidem του ΣΙΩΠΩ Ran. 1165. ubi de Euripide Æschylus: Εγω σιωπω τῳδε γ; *Must I hold my tongue for this coxcomb?* Atque hinc quidem mihi suggeritur alter etiam locus jam olim insigniter corruptus, ubi idem verbum similiter usurpatum legitur. Ei autem in transcursu medicam manum libet admovere.

SECT. III.

75

Lysistr. 530.

Σιγ ω καταρατε. ΠΡ. ΣΙΩΠΩ γω; ΑΥ. Και ταυτα καλυμματα φερε
Περι την κεφαλην. ΠΡ. Μη νυν ζῳην. ΑΥ. Αλλ ει τουτ εμποδιον σοι,
Παρ εμου τουτι το καλυμμα λαβων
Εχε και περιθου περι την κεφαλην,
Κατα σιωπα.

In versu primo Musis invitis producitur prior syllaba verbi φερε. Quod qui legitime fieri posse contendunt eos nihil morandos censeo. Atqui ne forte arripiant quod apud Athenæum occurrit [IX.] pag. 408. [E. 8.]

*Και δη δεδειπνηκασιν αἱ γυναικες, αλλα φερειν 76
Ωρα στιν ηδη τας τραπεζας, ειτα παρακορησαι.

Monemus ibi legi oportere, postulante cum versus tum sermonis indole, αλλ αφαιρειν[16]. Altero nomine

16. Φιλύλλιος δὲ ἐν Αὔγῃ "Sic recte MS. cum edd. Ven. Bas. et Cas. 1." *Schw.* "In Scholiis ad Plut. 1195, pro φυλλίον legere

SECT. III.

debemus ΦΙΛΥΛΛΙΟΝ et Strattidis loco ΦΙΛΥΛΛΙΟΥ reponere debemus. Hanc TYRWHITTI emendationem in Conj. p. 84. memoratam dudum occupaverant *Bentleius* et *Grayius*. Conf. *D. R.* ad Rut. Lup. p. 103. ad Tim. p. 167. Piers. ad Mœr. p. 17. *R. B.* ad Schol. Plut. Aristoph. 179. *R. D.* correctionem jure adscivit editor eruditissimus; vide infra ad p. 206. "Quoties AI et E permutaverint librarii," exemplis patebit; I. *AI pro E* Odyss. N, 295. "παιδόθεν text. et schol. Cod. Harl. sed schol. πεδόθεν interpretatur." R. P. Alcæus apud Hephæst. p. 35=61. Gaisford. πέδ' Ἀχιλλέα Casaubonus, Portus, Grotius et R. B. MSS.; παῖδ' Ἀχιλλέα. Idem ibid. p. 39=67. πεδέχοισαν Stanleius et R. B. παῖδ' MSS. plures. Incerti fragmentum apud Koën. ad Greg. p. 311. ὡς δὲ πάϊς πέδα ματέρα πεπτερύγωμαι. πάϊς παῖδα MS. πεπτερύγωμαι restituit Etym. M. p. 308. l. 33. *T. H.* in Misc. Obs. IV. 289. Il. Γ, 252. τάμηται editiones; τάμητε tres MSS. τάμηαι MSS. duo. Soph. Tyr. 1264. αἰώραις MSS. sex; "Putant quidem viri doctissimi, αι ab Attico poeta, consonante litera sequente, potuisse corripi; ego ne vocali quidem sequente diphthongum αι a *Sophocle* correptam statuo; atque adeo hic ἑώραις ab illo scribi debuisse." *Valck.* ad Adoniaz. p. 243. Diodor. Sic. II. 29. οἱ δὲ Ἕλληνες—διχονοεῖν ποιοῦσι τοὺς μανθάνοντας, καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν πλανᾶσθαι, τὸν πάντα βίον ἐν αἰώρᾳ γενομένας, καὶ μηδενὶ ὅλως δυναμένας πιστεῦσαι βεβαίως. Conf. *Wesseling.* ad l. Crates apud Athen. III, 117. C. 3. ἐγκαιῷ τις editiones; ἐγκαιῶτις Schweighæuser; ἐν Κέῳ τις *R. P.* Hermesianax apud *D. R.* v. 52. ἀμμιγαλαις βιασιν MS. Veneto-Paris., id est, ἄμμιγα Λεσβιάσιν. Anacreon XXI, 4. ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε. Timocles apud Athen. VI, 223. D. 1. ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς Ἀλκμέων' ἐσκέψατο. Plato in Alcib. II. p. 143. C. 9. Ἀλκμεωνὰ Codex Clarkio-Bodleianus. Marm. Sandv. facies aversa, l. 16. ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ· Suetonius in Claud. Cæsar. XXXIX. Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμέων, μητροκτόνοι Incertus in D. Paul. Ὁ μὴ προραίστης καὶ γένους ἀναίρετης Νέρων ὁ δεινός—, μητροραίστης, quam verissime reposuit Wesselingius in Dissert. Herodot. p. 181., exhibet MS. Harl., et Ιλιοραίστας audit Diomedes in Dosiad. Ar. β'. 17. Pausan. T. I. p. 382. l. antepen. κατέσκηψε pro κατάσκηψαι restituit Porsonus. "Hesychius, Παλινδορία. τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι καὶ Μωμοθῆραι· παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω. MS. Πλάτων συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία π. α. κ. lege, Πλάτων Σύρφακι. Σὲ μὲν, ὦ μοχθηρὲ, παλινδορίαν—PR. lvii." II. *E pro AI.* Pindari fragmentum apud Apollon. ne syntaxi, p. 142, 17. αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας ἐσδέξεται μενοῦχον. "leg. ἔσδεξαι τεμενοῦχον." *E. Bekker.* ad l. Hoc modo D'Orvillius ad sanitatem revocavit locum exulceratum Plutarchi p. 970. D. 5. ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν ὁ Δίων κατὰ τὰς Μενιτίδας [vel μενίτιδας ut aliæ editiones] πύλας. legendum, κατὰ ΤΑ'Σ ΤΕμενίτιδας πύλας, *ad portas* Temenitidas." *Sicula*, p. 193. Soph. El. 1393. ἀρχεόπλουτα MS. Harl. Eur. Hec. 118=115. συνέπεσε Ald. ξυνέπαισε e conjectura Mus-

vitiosus est Aristophanis locus, quod absque articulo dicatur ταυτα καλυμματα. Exigit enim comici perinde atque pedestris sermonis ratio ταυτα τα καλυμματα[17]. Sic in versu tertio habemus τουτι το καλυμμα. Tertio prava est locutio φερε περι την κεφαλην: neque enim is est apud Atticos usus verbi φερειν, sed φορειν[18]. Scire denique velim quid intersit quod ad sensum attineat inter ταυτα καλυμματα φερε περι την κεφαλην, et quod mox sequitur παρ εμου τουτι SECT. III.

gravii. D. Matth. vii. 25. fortasse, προσέπαισαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, —. Æschyl. Pers. 120. Καὶ το Κίσσινον πόλισμ' Ἀντίδουπον ἔσσεται· ἔσεται Codices Colb. et Lambeth. ᾄσεται reposuit vir eruditissimus, *Carolus Burney*, ad Pers. p. 15. "l. ᾀσεται" in margine exemplaris sui reliquit TYRWHITTUS. Lucian. III, 192. καὶ οὐκ ᾐσχύνετο γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένους συνεσομένας παιδεραστικά. συνᾳσομένας, cum viro μετριωτάτῳ communicavit *R. P.* Lucian. II, 925. πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους. Legerem, συνᾳσομένους. Plato Phædo p. 92. C. 2. οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνέσεται (a); Sic codex Clarkio-Bodl. Soph. Œd. Tyr. 908. ἐξεροῦσιν Scholiastes. Plato. Phileb. p. 78. Læmar.= 160, 12. Basil. ἀποκνᾷς ἔφης MS. olim Clark. ἀποκναῖσαι φῄς *R. P.* Athen. III, 94. B. 6. Μένανδρος ἐν Πεδίῳ MSS. et edd. pro Παιδίῳ. Anaxandrides apud eundem VI. 242. F. 6. κενὸς edd., καινὸς MSS., unde καινεὺς exsculpsit Casaubonus. Apoll. Rhod. III. 976. νεετάεσκον Cod. MS. In commercio Epistolico Pseudo-Socrat. Ep. xxiv. διατρίβων οὐ μακρὰν Ἐφεστιάδων. Ἡφαιστιαδῶν emendavit *R. B.* in dissert. de Phalaridis Epistolis, *&c.* p. 103. Pausan. T. I. p. 361, 17. "Θρασύδεος i. e. Θρασυδαῖος:" et T. II. p. 291, 8. pro διεκπέσαι, διεκπαῖσαι corrigere vult PORSONUS. Vide Muret. Opp. III, 775., *R. B.* ad Menandrum, pp. 2. 63. Millio, pp. 21. 65., *T. H.* p. 86=286., ad Hor. Carm. III. XII, 1., *R. P.* Advss. pp. 38, 39. et infra ad p. 206.

17. Sed ubi οὑτοσί, ὁδί, quasi διὰ μέσου usitata, tantundem sonant, quod τὸ *en tibi*, ea sine articulo adhibent Attici. *R. P.* apud amicissimum *P. P. D.* ad Ach. 1048. Sic Herodotus I, 75. οὐ γὰρ δὴ εἶναί κω τοῦτον τὸν χρόνον τὰς γεφύρας ταύτας. Conf. Brunck. ad Acharn. 1049. et alibi.

18. Xenoph. Anab. VII, p. 531. οἱ Θρᾷκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι Antiphanes apud Athen. III. p. 103. F. ἱμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος φορεῖ. Eur. Hipp. 1219. Lege, αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις Βίᾳ ΦΟΡΟΥΣΙΝ. Soph. El. 724. ἄστομοι Πῶλοι βίᾳ φοροῦσιν—. Sic Leopard. Emendat. I, xix, 17. "φοροῦσιν Plutarch. Tom. II. p. 321. C. et ita legendum." R. P. Advers. p. 210.

SECT. III. τὸ καλυμμα λαβων εχε και περιθου περι την κεφαλην. Nam si nihil sit discriminis verba intercedentia αλλ ει τουτ εμποδιον σοι adeo importuna sunt atque inepta ut nihil supra. Percommode profecto accidit quod Scholiastes lectionem istam conservarit και ταυτα καλυμμα φορουσῃ. Vox utique φορουση, quanquam ipsa quidem sit nihili, a vera tamen scriptura uno duntaxat puncto discedit; hanc autem sic tandem restituo, φορουσῃ. Est autem loci sententia hoc pacto non solum integra atque aptissima, sed et perquam faceta. Quam Anglice ideo potius declarandam statuimus, quod sermo noster, uti fert fortuna, multo commodior sit quam Latinus. LYS. *Hold*
77 *your tongue, * sirrah.* PRO. *Must I hold my tongue?* LYS. And that too for one that wears a Cap. PRO. *Let me dye sooner.* LYS. *Well, well, if that be the only obstacle, here, take my Cap and put it on, and then hold your tongue — Take my petticoats too, and my work-basket, &c. The women, never fear, will conduct the war.* Dativus autem φορουσῃ ad verbum σιωπω non secus hic refertur, atque in exemplo ex Ranis laudato τῳδε[19]. Cæterum, ut illud obiter tangam, genti Britannicæ felicius cessurum fuisse videtur, si alteri cuidam Προβουλῳ per viginti annorum spatium permagno, hodie majori simul et minori †, rediviva ab anno jam

19. MS. ΠΡΟΒ. *Σοί γ', ὦ κ., σιωπῶ 'γὼ—φορούσῃ R. B.* Ita quoque MS. Rav. Audi *R. P.* ex ephebis vix excessum: "*Ex* Schol. *optime restituerunt* Dawesius (*Misc. Crit. p.* 76.) Markland. (*ad Eur. Suppl.* 454.) Taylor. (*apud* Toup. *Cur. Nov. in* Suid. 82.) *Σιωπῶ γώ; &c.*" "*Quorum virorum doctissimorum sententiam sua porro confirmat* Tyrwhittus." *Burgess.* Ibidem monuit *R. P.* verbum cum dativo occurrere Liv. III, 41. *Negant se privato reticere.* Phrynichus Σ. Π. p. 40. *Ἐγὼ σιωπῶ τῷδε: Ἀριστοφάνης ταύτην ἐσχημάτισε τὴν σύνταξιν.* Haud longo post tempore denuo inculcavit Vir summus; "*Recte locum ex MSS. constituit* Brunckius, *quibuscum concordat MS. Trin. Coll. Cantab.*" R. P. ad *Toup.* p. 503. Eur. Suppl. 454. *μὴ ζῴην ἔτι* Aristoph. Ran. 579. Acharn. 151. 476. *κάκιστ' ἀπολοίμην—.* Ter. Eun. IV, vii, 2. *Mori me satiust.*

† Conf. p. 109. l. ult. et p. 110. l. 1. Mox, *rediviva*—"*Re-*

sexto Lysistratæ capiti circumdandum καλυμμα tradidisset[20]. SECT. III.

Kusterianæ observationi gemella est ista doctiss. Hutchinsoni ad Xenoph. Anab. pag. 79 [=77. ed. Cantab.] ελωντων και διακοψοντων. Monet utique ελωντων eleganter pro ελασοντων adhiberi, laudatque Thom. Magistrum: Ελαω και ελω, αντι του ελαυνω Ελληνες λεγουσι· οι δε Αττικοι, αντι του ελασω. uti et Mœrin: Ελω, Αττικως· ελασω, Ελληνικως[21]. At enim glossographorum mentem minus recte cepisse videtur; neque enim eos hic suggerere voluisse censendum est Atticos præsens pro futuro (quod judicavit vir doctiss.) adhibere solitos, sed futurum ελω pro communi ελασω. Cæterum juxta lectionem supra descriptam docet Thom. Magister Atticos tam *ελαω quam ελω pro ελασω usurpare. 78
Id quod nequaquam verum est. Aut igitur erravit Magister, aut aliter scripsit. Istum autem in modum recte procedet locus: οι δε Αττικοι ελω αντι του ελασω[22]. *At enim de præsente pro futuro vir doctissimus hunc ad locum* ουδε γρυ. Recte. Atqui ea mente scripsisse constat ex iis quæ dixit ad pag. 53 [=51.]. Ibi utique docet verbum præsens συναγειρεσθαι temporis futuri significationem habere, ipsumque hunc, in quo versamur, locum tanquam simile exemplum adducit. Alter autem locus in quo extat συναγειρεσθαι a viro doctiss. sic repræsentatur: νομιζων όσῳ μεν αν θαττον

diviva dicimus quæ post interitum redeant, *recidiva* quæ ex suo casu restituuntur." *Charisius* col. 78. Vide *Gronov.* ad Senec. Troad. 470. *N. Heins.* ad Prudent. Psychom. 391. contra Symmach. II, 821. Virg. Æn. IV, 344. VII, 322. X, 58.

20. Ne nimis curiosus et valde intemperans esto; mordacissimum dictum, quod tangere nolim. *Editoris est non ea modo, quæ sciret, profiteri, sed ea etiam, quæ nesciret, confiteri.* Si "hinc liquet κάλυμμα fuisse mulierum de plebe, quales hæ supra describuntur 457, 8.," cadit R. D. amaritudo. Verum hoc longe aliter est; conf. Æschyl. Agam. 1180.

21. "Suidas: ἐλῶν. ἐλάσας. Ἡρόδοτος. Lege, ἐλῶν. ἐλάσων." *Pierş.* ad Mœr. p. 146. Herodot. IX, 89.

22. Huic emendationi suum calculum adjecit *D. R.* ad Hesychium v. Ἐλῶ.

SECT. III. ελθοι, τοσουτῳ απαρασκευαστοτερῳ βασιλει μαχεισθαι· ὁσῳ δε σχολαιοτερον, τοσουτῳ πλεον βασιλει συναγειρεσθαι στρατευμα. Equidem† nimis certum est, ni verbo συναγειρεσθαι temporis futuri notio tribuatur, nullam ex loco sic scripto haberi posse sententiam. At enim utcunque frequenter hoc fieri dicat vir doctiss., adducat tamen vel unum simile ex Poetis Atticis indubitatæ fidei exemplum, et erit mihi magnus Apollo[23]. Ex Poetis dico: neque enim mendis, quibus singulæ singulorum pedestris orationis scriptorum paginæ scatent, et perpetuo, ni ad Poetarum sermonem, certam illam normam[24], exigantur, scatebunt; exemplorum virtutem tribuendam esse commodus ac patiens agnoscam. *Num igitur inficias*
79 *ibis verba* ειμι, απειμι, *εξειμι *&c. etiam apud Poetas temporis futuri notione non raro adhiberi?* Ego vero nihil minus. Contra autem confirmo verba ista apud Atticos revera (nam formam nihil moror) futura esse[25]; neque enim de tempore nisi futuro

† Vide infra p. 294. l. 22, 3. p. 295. l. 11. et p. 300. l. 13. *Equidem* non perpetuo cum prima persona junctum; Lucan. Phars. VIII, 824. *Haud* equidem *immerito Cumanæ carmine vatis Cautum*, Propertius, II, xxiii, 5. *Hic equidem Phœbo visus mihi pulcrior ipso* — Sed lego, *Hic* Phœbus, *Phœbo*—vel simile quid. *R. B.* Pers. Sat. I, 110, *Per me* equidem *sint omnia protinus alba*:—.

23. Virg. Buc. III, 104.

24. "Nihil verius est, quam quod alicubi ait Dawesius, apud solos poetas certam reperiri sermonis Attici normam." *Br.* ad Eccles. 255. "in oratione prosa nullæ metri leges mutandi libidinem coërcent." *T. H.* ad Xenoph. Ephes. in Misc. Obs. IV, 289. Allatis exemplis, quæ contra certissimas metri leges turbaverunt librarii, quæritur, "quid eos facturos censes in solutæ orationis scriptoribus?" ad Hec. 1149=1141. Conf. *Piers.* ad Mœr. PR. XXXV. ad Herodian. p. 439. et infra p. 232.

25. futura esse] "*negat* Dorvillius *ad* Chariton. p. 37." R. P., ubi omnia fiunt ne veritas perrumpat. "Hoc enim εἶμι ut ut forma temporis præsentis, notione tamen futura gaudet. Hesych. εἶμι, πορεύσομαι." *Pears.* ad Symb. p. 220. ed. pr. ΕΙ'ΣΟΜΑΙ Il. Ω, 462. ΕΙΜΙ Il. Γ, 305. 410. Ε, 256. Æschyl. P. V. 325. 827. Septheb. 672. Pers. 850. Agam. 959. 1315. Choëph. 779. Eur. Med. 1020. 1065. Hec. 1186.; ΕΙ Hec. 583=572. *οἶκ εἶ τι δώσων*—εἶ est *ibis*, non *es*.' R. P. ad Hec. 1169=1161. Ar. apud Polluc. VIII, 17. ΕΙΣΙ Septheb. 1064 Soph. Œd. Col.

usquam usurpantur. Cæterum veram istorum ver- SECT. III.
borum scripturam esse ιμι, απιμι, ἐξιμι, argumento

1252. Xen. Anab. VII. p. 511. apud Lex. Sangerm. p. 862. τίσις δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματοῤῥόφος. Eur. Hipp. 449. φοιτᾷ δ' ἐν αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ. "Pro ἔστι legendum εἶσι incedit. Sic ibidem 1267. Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητον θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον· θέλγει δ' Ἔρως—φύσιν ὀρεσκόων σκυλάκων, πελαγίων θ', ὅσα τε γᾶ τρέφει, τὰν ἅλιος αἰθόμενος δέρκεται, ἄνδρας τε. Vide Ovidii Fast. [ ]." R. B. ad Lucret. I, 4. Si veram hujus formæ significationem tunc temporis pro comperto habuisset, emendationi parum tutæ pepercerat vir summus. Valckenærius ad Ph. 257 (260.). εἴσεται pro futuro verbi εἶμι cepisse videtur. R. P. ad l. Ex Andromeda, Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν; ἼΜΕΝ Septheb. 1069. ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ ξυνθάψομεν Eur. Bacch. 838. ὁδοὺς ἐρήμους ἴμεν.—Καὶ τάχει ἴμεν. καὶ ταχέως πορευσόμεθα. Timæus. ἼΤΕ Or. 1447. οὐκ ἐκποδὼν ἴτε; Hec. 1076. ἴτ' ἴτε Aristoph. Av. 1690. ὑμεῖς δ' ἴτε. ἌΠΕΙΜΙ Æschyl. Pers. 840. Eum. 763. Eur. Hec. 418. 1045. ἄπειμι Aristoph. Eccles. 902. Plut. 70. Nub. 884. "forte ἄπειμι" R. B. Kustero in Mus. Crit. No. VII. p. 443. ἌΠΕΙ ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσει. Σοφοκλῆς. Suidas. Œd. Tyr. 431. Ant. 244. ἄπει—Eccles. 797. ἌΠΕΙ μ' ἐάσας Tyrwhittus in Conj. p. 80. ἈΠΕΙΣΙΝ, Ἀττικῶς. ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς. Mœris, p. 16. Œd. Tyr. 229. ἄπεισιν — ἌΠΙΜΕΝ Aristoph. Vesp. 255. Xenoph. Anab. I. p. 41. II, p. 124. VI, 478. l. ult. ἀπίωμεν. ἌΠΙΤΕ Soph. Ant. 887. ἄπιτε μόνην ἔρημον. Thucyd. II, 46. νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι ὃν προσήκει ἑκάστος ἄπιτε. discedetis: ἑκάστος Codices duo Cantab. et Bekker. ἈΠΙΑΣΙΝ· Xen. An. IV. p. 300. τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπίασιν. ἈΠΙΩΝ Xenoph. An. II. 140. ἀπιὼν ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ ἀρχὴν—I, 35. ὡς ἀπιόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν. ἘΙΣΕΙΣΙΝ· Xen. An. VII, 506. εἰ εἴσεισι, συλληφθήσεται.—ἘΞΕΙΜΙ, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί. Suidas. ἜΞΕΙ Œd. Col. 909. οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας. Aristoph. Equit. 760. ὅπως ἔξει— ἘΞΕΙΣΙΝ Eur. Iph. Aul. 994. Ἔξεισιν αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. exibit misso pudore; vide supra Ἀντεκκομιεῖ. ἘΞΙΜΕΝ Soph. El. 75. νὼ δ' ἔξιμεν. ἘΠΕΙΣΙΝ Æschyl. Pers. 829. "Valckenær. ad Eurip. Phœniss. 192. probante cl. Heathio, reponit ἔπεισιν." R. P. in Diar. Erudit. (Cl. Journ. N°. XV, 184.). ἘΣΕΙΜΙ Eur. Hipp. 1070. ἔσειμι— ΚΑΤΕΙΣΙΝ Æschyl. Agam. 1285. κάτεισιν. ΜΕΤΕΙΜΙ Choëph. 271. εἰ μὴ μέτειμι. Agam. 1671. μέτειμ' ἔτι editiones; pro qua μετελεύσομαι Codex. Bigot.; conf. Eumen. 231. Nub. 1408. μέτειμι. gl. μετελεύσομαι. ΠΑΡΕΙΜΙ Helen. 459. πάρειμι vide Bastii Ep. Cr. p. 146. ΠΕΡΙΙΑΣΙ Xenoph. Anab. IV. p. 250. περιίασι. ΠΡΟΣΕΙΣΙ Thucyd. I, 40. πρόσεισι. Vide H. Steph. App. de Dial. Att. pp. 138, 139. Sylburg. ad Clenardi Gramm. p. 431. ad Etym. M. 536. l. 48. Küster.

SECT. III. sunt quæ passim leguntur ιτον, ιμεν, ιτε, ιασι, απιτον, απιμεν &c. Loci autem Xenophontei lectio a viro doctiss. repræsentata non uno illo solœcismo laborat, quod verbum præsens pro futuro præferat; sed altero etiam, quod οσῳ αν cum forma optativa ελθοι conjungantur. Vocula utique οσῳ et similes comite αν non nisi cum altera forma ελθῃ construuntur [26].

ad Aristoph. Plut. 70. *T. H.* ad Lucian. I. p. 10. ad Aristoph. Plut. 650. ad Thom. Mag. p. 337. *Abresch.* Auctar. Dilucid. Thucyd. p. 373. *Piers.* ad Mœrin, p. 16. *Monk.* ad Eur. Hipp. 804.

26. " Hæc particula *conditionem* significat ita quidem, ut sententia, cui hæc vocula inhæreat, aut alterius sententiæ conditionem in se contineat, aut ipsa conditioni sit obnoxia." *Fr. Thierschius* in Act. Philol. Monac. T. II. p. 104. Æschyl. P. V. 10. ὡς ἂν διδαχθῇ. Eur. apud Grot. pp. 55. 381. κέκτησο δ' ὀρθῶς ὅσ' ἔχῃς R. P. Advss. p. 302. Plato Theæt. p. 191. A. παρέξομεν ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅτι ἂν βούληται. Xen. Anab. II, 150. Ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῇ. III, 206. ὉΠΟΣΩι ἊΝ ἕκαστος βούληται. An. II. p. 157. l. 7. lege, ἐφ' ὧν ἔξεστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὁπόσοις ὑμῶν βουλόμεθα μάχεσθαι· Thucyd. VI, 18. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν.—An. VII. p. 513. γῆν ὁπόσην ἊΝ βούλωνται. P. 517. ὁπόσα δὲ ἂν ἁλίσκηται. IV, 260. ὯΣ ἊΝ δύνωνται. I, 58. ὡς ἂν δύνηται. conf. VII. p. 504, 5. VI, 447. ὍΣΟΝ ἊΝ δοκῇ. Memorab. II, ii, 5. ὅσα ἂν οἴηται—ὡς ἂν δύνηται. IV, 13. ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἢ ἴδῃ ἢ μάθῃ. IV, ii, 29. ὅσαι ἂν ἀγνοήσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν κρείσσοσι πολεμήσωσιν. Cyrop. VII, 80. ὍΣΩι ἊΝ μᾶλλον, προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίῃ—ἀπίοι edd. An. VII, 520. ὅτι ὅσῳ ἊΝ μείζω τούτων δωρήσῃ. Soph. Œd. Tyr. 77. μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὍΣ' ἊΝ ΔΗΛΟΙ θεός. Hanc formam, non minus apte subjunctivam, *Valckenærium* fugisse miror; *Hoogeveenium* elusisse non miror. Vide illum ad Hipp. 469. *Brunck.* Addend. ad Pac. 1112. et ad *R. D.* p. 256. In Xenoph. Anab. III, 213. ἀλλὰ χρῴμεθ' ἂν—et Eur. Iph. T. 502. οὐ γελῴμεθ' ἂν —esse formas potentiales quis inficias ibit? Pac. 938. ὍΣ' ἂν θεὸς θέλῃ. Vesp. ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς. Soph. Œd. Col. 74. ὍΣ' ἊΝ λέγωμεν. Aristoph. Nub. 806., et in Lex. Sangerm. v. Ἀγοράσω p. 331. Ar. Æolosc. fr. 4. [*Br.* T. III. p. 216.]. *R. P.* ad *Toup.* p. 435. ὍΣ' ἊΝ κελεύῃς. Athen. VIII, 336. F. Alexis, potius Sotion, ἕξεις δ' ὍΣ' ἊΝ φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα. III, 103, F. Antiphanes, οὐ βέβαιον οὐθέν ἐστι πλὴν ὍΣ' ἊΝ καθ' ἡμέραν Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ. ὍΣΑΣ ἊΝ καταβάλω Menandro restituit R. P. ad Toup. p. 435. Pseudo-Phal. Ep. LXVIII. ὅσῳ γὰρ ἂν προσηγεῖται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι—οὕτω et προηγῆται MS. Reg. Lege, ὅτῳ *R. B.* ὅτῳ et προηγεῖ-

Est autem germana loci scriptura: νομιζων αν, οσῳ μεν θαττον ελθοι [27], τοσουτῳ απαρασκευαστοτερῳ βασιλει μαχεσθαι· οσῳ δε σχολαιοτερον, τοσουτῳ πλεον βασιλει συναγειρεσθαι στρατευμα. Quam ut in integrum restitueremus, unius αν voculæ sedem duntaxat immutavimus: nam in aliis editt. habetur μαχεσθαι. Vocula autem ista ad verba infinita μαχεσθαι et συναγειρεσθαι communiter refertur, ac temporis futuri [28] SECT. III.

-ται T. H. Eur. Ion. 440. Ἀρετὰς δίωκε· καὶ γὰρ ὅστις *AN βροτῶν Κακὸς πεφύκῃ, ζημιοῦσιν οἱ θεοί. Xen. Anab. VI, p. 482. ὅστις *AN ἡμῖν ἐθελήσῃ [aut MS. Par. ἐθέλῃ] πείθεσθαι. R. P. VII, 501. ὅστις ἂν ἁλῷ. p. 515.—ὅ,τι *AN ὑμῖν δοκῇ κράτιστον εἶναι. VII. p. 513. ὧν ἂν δυνώμεθα κτήσασθαι p. 516. ἃ ἂν δοκῇ κράτιστα εἶναι. p. 523. ὃν ἂν ἐθέλῃς.

27. P. 79. l. 15, 6. PORSONO probante; Xen. Anab. II, 173. Καὶ ὅσους μὲν αἰσθάνοιτο ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους—174. ὁπότε τις αὐτοῦ ἀφίσταιτο. III, 184. διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν. VII, 512. ὁπόσους δυνατὸν εἴη ἄνδρας.—II. p. 156. l. 10. ταῦτα γὰρ γιγνώσκων, εἴ τι ἐμοὶ κακὸν βουλεύοις, ἅμα ἂν δοκῇς καὶ σεαυτῷ κακόνους εἶναι. Lege δοκεῖς pro δοκῇς. Similiter δοκεῖ Platoni reddendum pro δοκῇ de Republ. IV. p. 422. B. 434. A. et ex MSS. Regio et Clarkio-Bodl. Gorg. p. 514. E. *R. P.* ad l. Alcib. II. p. 150. E. 5. δοκεῖς Cod. Clarkio-Bodl.; recte. Sed *Matthiæ* in Misc. Philol. Vol. II. P. I. p. 51. citat ex Xenoph. Anab. VI [imo, II.]. 13. 25. (p. 173. ed. Cantab.) καὶ ὅσους μὲν ἂν αἰσθάνοιτο ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους, ὡς εὖ ὡπλισμένους ἐφοβεῖτο· ubi ex Dawesii præcepto ἂν expungendum esset; et omnino omisit voculam istam Suidas: ᾐσθάνετο exhibent edd.; "αἰσθάνοιτο non male MSS. Eton. et Paris. quanquam perperam ἂν addunt." R. P. Addere libet μάχεσθαι exhibere MS. Guelf. edd. Junt. et marg. H. Stephani.

28. Æschyl. Septheb. 728. ὁπόσαν καὶ φθιμένους *AN κατέχειν. Soph. Œd. Tyr. 1454, 5. μήτε μ' *AN νόσον, Μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν. Soph. Ph. 1058. ἐγώθ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν *AN τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί. Ar. Plut. 380. καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεούς, Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα. conf. *Brunck.* ad l. et VALCK. ad Hipp. 1027. Herodot. III, 53. δοκέων μιν μάλιστα ταύτῃ ἂν πείθεσθαι. Thucyd. II, 18. Ἐδόκουν οἱ Πελοποννήσιοι ἐπελθόντες *AN διὰ τάχους πάντα ἔτι ἔξω καταλαβεῖν· Conf. Xenoph. Cyrop. VIII, i, 16. Anab. II. 115. Καὶ ὅπλα μὲν οὖν ἔχοντες, οἰόμεθα *AN καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι· παραδόντες δ' *AN ταῦτα, καὶ τῶν σωμάτων στερηθῆναι. Anab. II, 120, οὓς οὐκ *AN ἀνασχέσθαι αὐτοῦ βασιλεύοντος. 152. τὰς οὖν τοιαύτας ἀγνωμοσύνας νομίζων συνουσίαις μάλιστα *AN παύεσθαι. II, 157. l. 3. Ἀλλὰ χωρίων ἐπιτηδείων ὑμῖν ἐπιτίθεσθαι ἀπορεῖν *AN σοι δοκοῦμεν; III, 196. Οἶμαι γὰρ *AN ἡμᾶς τοιαῦτα παθεῖν. 210. ἀναρχίᾳ *AN καὶ ἀταξίᾳ

SECT. III. notionem utrique confert. Similis autem constructionis pauca ex ipso Xenophonte exempla describam: Anab. pag. 200 [= 192.] πρωτον μεν ΟΙΜΑΙ ΑΝ υμας μεγα ΟΝΗΣΑΙ [29] το στρατευμα, ΕΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΗΤΕ

ἐνόμιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. VII, 498. ἔστι τις οὕτως ἄφρων, ὅστις οἴεται *ΑΝ ἡμᾶς περιγενέσθαι; p. 503. πάντος *ΑΝ προεστάναι τοῦ στρατεύματος. Ibid. οἰόμενος *ΑΝ οἴκαδε μετελθεῖν. p. 504. ὁπόσους *ΑΝ εὕροι ἐν Βυζαντίῳ τῶν Κύρου στρατιωτῶν ὑπολελειμμένους ἀποδόσθαι. Mem. II, i, 4. οὐκοῦν ὁ οὕτω πεπαιδευμένος ἧσσον *ΑΝ δοκεῖ σοι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, ἢ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἁλίσκεσθαι; Ibid. 15. οὐκ *ΑΝ οἴει ἀδικηθῆναι;—δούλος *ΑΝ οἴει τοιοῦτος εἶναι. III, ix, 8. τοῦτο δὲ φρονίμῳ μὲν ἀνδρὶ οὐκ *ΑΝ ξυμβῆναι, 13. πότερον γὰρ *ΑΝ μᾶλλον οἴει σώζεσθαι τὸν ταῦτα ποιοῦντα, ἢ οὕτω καὶ τάχιστ' *ΑΝ ἀπολέσθαι; IV, ii, 23. δι' ἧς *ΑΝ μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι. Plato. Gorg. p. 448. A. 9. οἴει σὺ κάλλιον *ΑΝ Γοργίου ἀποκρίνασθαι; Phædr. III. p. 227. B. οὐκ *ΑΝ οἴει με κατὰ Πίνδαρον [Isthm. I, i.—] καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι τὸ σήν τε καὶ Λυσίου διατριβὴν ἀκοῦσαι; "Quæro a te, quem puto Græcæ linguæ peritissimum, an unquam observaveris Infinitivum Aorist. 1. usurpatum pro infinitivo futuri. Ex. gr. *Dico me hoc facturum esse*, an Græce verti possit, λέγω ἐμὲ τοῦτο ποιῆσαι, pro ποιήσειν, vel ἂν ποιεῖν, vel ἂν ποιῆσαι. Nonnulla exempla video in Lysia, et protuli aliquot ex aliis scriptoribus et Joan. XXI, 25. Sed ex circumstantiis, aut Græcæ linguæ genio, omnia ista suspicor vel mutari debere in σειν, vel σεσθαι (si Media sint:), vel deesse ἂν ante Infin. Aoristi primi. Si quid in hanc rem unquam notaveris, peto certiorem me facias." *Markland. D'Orvillio*, pp. 303, 4.

29. μεν deest in MS. Guelph. et pro ὀνῆσαι gl. ὠφελῆσαι MSS. in Mus. Brit. Par. Eton. Eur. Med. 567. τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. Hipp. 314. Παῖδάς τ' ὀνῆσαι. Aliud est ὄνασθαι, aliud ὄνεσθαι. Odyss. Φ, 427. Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Herodot. II, 168. ἥκιστα δὲ Κορίνθιοι ὄνονται τοὺς χειροτέχνας. Odyss. Θ, 239. Il. N, 287. ὄνοιτο: Hesychius ὄνοιτο. ὁμοίως. Claudicat glossa; "deest enim vox ὀνοίμην cum explicatione sua." *Pears.* Vind. Ignat. p. 208. Vox ὄνομα originem satis honestam habet; nihil enim aliud proprie denotat quam *rei cujusquam usum*, cui boni aut mali notio sese facile immiscebat; hinc forma ὀναίμην, quæ apud veteres Atticos perpetua est, *commodi*, ὀνοίμην *incommodi* sensu usurpatur. Illius vice minus probati auctores verbo χρηματίζειν utuntur; Herodot. I, 173. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑωϋτοὺς, καὶ οὐκὶ ἀπὸ τῶν πατέρων. Plutarch. II, 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Act. D. Apost. XI, 26. χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Origen. contra Cels. II. p. 56. Spenc. καὶ Ἐβιωναῖοι χρηματίζουσιν οἱ ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων τὸν Ἰησοῦν, ὡς Χριστὸν, παραδεξάμενοι. Dum hasce chartas corrigo, mihi adstipulari video præstantissimum VALCKENAERIUM

in Schol. ad l. c.; "*χρηματίζειν sic res agere, ut nomen inde adipiscaris; atque sic tandem positum est pro* dici, nominari, audire. *Ep. ad Rom.* VII. 3. *μοιχαλὶς χρηματίσει*,—*Athen.* VI, 252. *E. Posidonius citatur ὁ Ἀπαμεὺς, ὕστερον δὲ Ῥόδιος χρηματίσας*,—X, 438. D. *Antiochus Rex rarissime ἐχρημάτιζε νήφων.*" 'ΩΝΑΜΗΝ Theocr. Adoniaz. 55. *Ὠνήμαν μεγάλως*, [Tobit III, 8. *ἄνδρας ἤδη ἑπτὰ ἔσχες, καὶ ἑνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνάθης* (Cod. Alex.) sive *ὠνάσθης*.] ΟΝΑΙΜΗΝ Sophocles Œd. Tyr. 644. *καὶ νῦν ὀναίμην*, Eur. Hec. 997. *Ἥκιστ' ὀναίμην*. Suppl. 256. *ἀλλ' ὡς ὀναίμην*. Helen. 650. *ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας*. Aristoph. Thesm. 469. *Καὐτὴ γὰρ ἔγωγ' οὕτως ὀναίμην τέκνων*. D. Paul. Ep. ad Philem. 20. *Ναὶ, ἀδελφὲ, (ἐγώ σοῦ ὀναίμην ἐν Κυρίῳ) ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ*—. *ἐν Χριστῷ* Codices Alex. Ephr. et Chrysostomus; conf. L. Bos. Obs. Crit. xxxii. "et eo verba Græca finiuntur, cetera Latina sola." *ἐγώ σου ἀπολαύσαιμι* ex glossis Mediceis *Pricæus*. "De liberis præcipue rebusque charissimis aut personis hanc loquendi formulam usurpabant veteres Græci, ut constat ex Euripide, [Hec. 983. Or. 1693. Iph. A. 1359. Iph. T. 1078.] Aristophane, [Plut. 1063. Nub. 1239.] Synesio, necnon ex Luciano." PEARSON. in Addend. ad Vind. Ignat. II. p. 204. l. 7. quem vide. *Sic ego te fruar;* Hilarius Diaconus.—"hoc est, hanc ex tua amicitia nunc utilitatem capere velim, sc. ut Onesimum recipias et cures." PEARSON. "Voluit nimirum sive ille, sive alius, quem secutus est, vim exprimere optativi *ὀναίμην*, dixitque, *Sic ego te fruar*, ut Horatius dixerat, *Sic te Diva potens Cypri.*" *De Missy* in exemplari T. Gr. penes Mus. Brit. Præclare HEMSTERHUSIUS; "*Utique frater, (sic tu mihi salvus sis in Domino:* vel, *sic lætitiæ fructum ex te incolumi capiam in Domino) refocilla viscera mea, per Christum obtestor:* id est, *cœstum sollicitudinemque de Onesimo mihi deme, meæque petitioni adnue.* Apud Raphel. ad Chrysost. hom. in appen. annot. ad N. T. T. II. p. 60. Ignatius ad Polycarpum §. 1. *καταξιωθεὶς τοῦ προσώπου σου τοῦ ἀμώμου, οὗ ὀναίμην ἐν θεῷ*. ad Ephes. §. 2. *Ὀναίμην ὑμῶν διὰ παντὸς, ἐάνπερ ἄξιος ὦ*. ad Magnes. §. 2. *οὗ ἐγὼ ὀναίμην*. ad Rom. §. 5. *Ὀναίμην τῶν θηρίων τῶν ἡτοιμασμένων*,—Valentinian. apud Iren. l. c. xviii. *Ὀναίμην τοῦ ὀνόματός σου*,—Chrysostomus hom. viii. *ἐγὼ τῶν δεσμῶν ὀναίμην ἐκείνων*. *Utinam ego istis vinculis fruar.* PEARSONI Vind. Ignat. pp. 200, 205. Alexander ad Alexandrum in fin. Ep. apud Theodoritum, Hist. I, 3. *ὀναίμην ὑμῶν τῆς φιλοχρίστου ψυχῆς*. Theodor. Studita in Catechesi ultima, *ἐφ' ὅσον ὀναίμην ὑμῶν ἐν Κυρίῳ*, ubi vulgatam *ὠνέμην* mutat in *ὠνάμην Livineius*, in *ὀναίμην Cotelerius* in Ignat. col. 448. Lucian. I, 424. *Νὴ Δία ὀναίμην*, III, 54. *Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων*. Synesius "accuratissimus veterum Atticorum imitator," Epist. xliv. *οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην* "tuamque dilectionem, lector, sedulus exoro, ut lectioni operam impendas illarum maxime literarum, in quibus nos vitam habere credimus sempiternam." Quotquot hæc sentiant et pro virili parte conentur, Deus O. M. eorum labores fortunet.

[1. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ[30]]—ΟΙΜΑΙ υμας * πανυ ΑΝ εν καιρῳ ΠΟΙΗΣΑΙ ‡. pag. 451 [= 431]. ʽΗΓΗΣΑΝΤΟ ουν, ΕΙ ἑνα ʽΕΛΟΙΝΤΟ αρχοντα, μαλλον ΑΝ ΔΥΝΑΣΘΑΙ - και ΕΙ τι ΔΕΟΙ λανθανειν ‡, μαλλον ΑΝ και ‡ ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, και ΕΙ τι ΔΕΟΙ φθανειν, ἡττον ΑΝ ʽΥΣΤΕΡΙΖΕΙΝ. pag. 529 [= 513]. ΕΙ δε μοι ‡ ὑμεις ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ, ΟΙΜΑΙ ΑΝ συν τοις θεοις ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ ‡ την αρχην [31]. Quibus unum illud addam ex Aristophane, Plut. 464.

- - - και τι [32] ΑΝ ΝΟΜΙΖΕΤΟΝ
Κακον ΕΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μειζον ανθρωπους; ΧΡ. ʽΟτι;
ΕΙ τουτο δρᾳν μελλοντες ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ.

Hinc abunde constat voculam αν eandem significationem verbis hic infinitis quam alibi optativis conferre. Valet utique οιμαι αν ὑμας ονησαι tantundem præfinito quod ὑμεις αν ονησαιτε, ὡς οιμαι. Eadem porro vocula eandem itidem notionem participiis conferebat. Pag. 363 [= 346]. ὡς ʽΑΛΟΝΤΟΣ ΑΝ [33]

30. De forma ἐπιμελήθειτε vide infra ad p. 246.

‡ πονῆσαι ex conjectura *H. St.* ‡ λαμβάνειν MS. Guelph. ‡ καὶ deest in MS. Eton. ‡ μὴ operarum vitio *H. St.* ‡ ἀπολαβεῖν editiones.

31. Plato de Legg. I. p. 639. A. φέρε, ʺΕΙ τις αἰγῶν τροφὴν καὶ τὸ ζῶον αὐτὸ, κτῆμα ὡς ἔστι καλὸν, ἐπαινοῖ,—τὸν τοῦ τοιούτου ψόγον ἡγούμεθα ὑγιὲς ʺΑΝ ποτε ψέξαι καὶ ὁτιοῦν; Ibid. II. p. 658. A. B. ʺΕΙ ποτέ τις οὕτως ἁπλῶς ἀγῶνα θείη ὁντινοῦν,—τί ποτ' *ΑΝ ἡγούμεθα ἐκ ταύτης τῆς προῤῥήσεως ξυμβαίνειν; Xen. An. I, 65. ἔνιοι δὲ, ΕΙ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο, δύνασθαι *ΑΝ ἀποδοῦναι. II, 115. οὐδ' ΕΙ παρέχοι ὑμῖν, δύναισθ' *ΑΝ ἀποκτεῖναι. 119. ΕΙ μὲν δέοι βασιλεῖ φίλους εἶναι, πλείονος *ΑΝ ἄξιοι εἶναι φίλοι,—ΕΙ δὲ δέοι πολεμεῖν, ἄμεινον *ΑΝ πολεμεῖν. 158. ΕΙ πάνυ ἀγαθοὶ εἴητε, μάχεσθαι *ΑΝ δύναισθε. Plato in Lyside p. 206. A. Ποῖός τις οὖν ʺΑΝ σοι δοκεῖ θηρευτὴς εἶναι, ΕΙ ἀνασοβοῖ θηρεύων καὶ δυσαλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ; Xen. An. VII, 538. οὐκ *ΑΝ, ἔφη, σπείσασθαι, ΕΙ Ξενοφῶν βούλοιτο τιμωρήσασθαι Œd. Col. 271. ὥστ' ΕΙ φρονῶν ʺΕπρασσον, οὐδ' *ΑΝ ὧδ' ἐγιγνόμην κακός. 253. Οὐ γὰρ ἴδοις *ΑΝ ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις *ΑΝ, ΕΙ θεὸς, ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο. conf. El. 696, 7. Hec. 1101. ΕΙ δὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾔσμεν ʽΕλλήνων δορὶ, Φόβον παρέσχ' *ΑΝ οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Or. 283. μητέρ' ΕΙ κτεῖναί με χρὴ, Πολλὰς γενείου τοῦδ' *ΑΝ ἐκτεῖναι λιτάς. Æn. II, 54. *Et*, si *fata deum*, si *mens non læva fuisset*, Impulerat *ferro Argolicas fœdare latebras*. Vide *D. R.* ad Rut. Lup. p. 101. *Heusinger.* ad Cic. Offic. III, LVI. p. 379.

32. καὶ τί γ' ἂν *R. B.* conf. infra ad p. 240.

33. Docente *Æ. Porto.* Œd. Col. 761. ὦ πάντα τολμῶν, κἀπὸ παντὸς *ΑΝ φέρων Λόγου δικαίου

του χωριου. quem locum vir doctiss. recte interpretatur *quasi futurum esset ut caperetur oppidum.* SECT. III.

Exposita jam futurorum in diversis gentibus obtinentium analogia, proximo loco videamus an conjectura assequi possimus, quonam consilio gens Attica in formandis verborum futuris ab Ionica usque adeo discesserit. Hac autem de re quid sentiamus paucis exhibebimus. Ionibus in deliciis erat metrum dactylicum, sive heroicum; Atheni-
* ensibus contra iambicum et trochaicum. Illis pro- 81
inde futura Ionica, his Attica videmus accommodari. Verbi gratia: εξελασω, εκκαλεσω, σημανεω, διασκεδασω, παραστορεσω, προσαμφιέσω: αγωνισομαι, κολασεσθαι, καλεσεσθαι, ομοσεσθαι, versus heroici rationi adaptantur: contra autem εξελω, εκκαλω, σημανω, διασκεδω, παραστορω, προσαμφίω, αγωνιουμαι, κολασθαι, καλεισθαι, ομεισθαι, metris iambico et trochaico. Terminationis quidem Atticæ ιω eadem est quantitas syllabica quæ et Ionicæ ισω: Idem vero de forma itidem media ιουμαι dici non potest. Observatæ in forma activa variationis id unice erat apud Atticos consilium, ut eadem servaretur inter formam activam et mediam analogia, quæ in aliis verbis obtineret. Harum variationum, uti supra monuimus [p. 117.], usus non nisi post syllabam brevem locum habet. Si post longam itidem Athenienses iisdem craseos regulis obtemperassent, ex variis versus iambici et trochaici sedibus verba innumera penitus exclusissent, quæ forma Ionica metris istis non minus rite quam heroico congruunt. Verbi gratia χορτασω, αινεσω, ἁρμοσω, in versu senario ita collocari possunt, ut pedem secundum, quartum, vel ultimum terminent; in tro-

μηχάνημα ποικίλον, Eur. Hipp. 521. ed. *Monk.* πάντ' *AN φοβηθεῖσ' ἴσθι. Thucyd. I, 21. ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων τεκμηρίων τοιαῦτα *AN τις νομίζων, μάλιστα ἃ διῆλθον οὐχ ἁμαρτάνοι. Xen. Anab. I. p. 6. ὡς οὕτω περιγενόμενος *AN τῶν ἀντιστασιωτῶν. Xen. K. Π. I, vi, 23.—ὅτι ὅσα μέν ἐστι μαθόντα εἰδέναι, μαθὼν *AN,—διὰ μαντικῆς *AN παρὰ θεῶν πυνθανόμενος φρονιμώτερος ἄλλων ἂν εἴης·—ἐπιμελόμενος *AN τούτου,—Memorab. IV, ii, 6. ὡς οὐκ *AN ἄλλως ἀξιόλογοι γενόμενοι—Sed talia hodie luce clariora.

SECT. III. chaico ita ut primum, tertium, quintum, vel septimum inchoent: quibus omnibus ex locis excluduntur
χορτω, αινω, ἁρμω. Rursus: ἁρπασομεθον, ἁρπασεσθον,
82 ἁρπασομεθα, * ἁρπασεσθε, ἁρπασονται; αιδεσομεθον &c.
ἁρμοσομεθον &c. variis metrorum iambici et trochaici sedibus conveniunt, quæ ἁρπωμεθον, ἁρπασθον, ἁρπωμεθα, ἁρπασθε, ἁρπωνται; αιδουμεθον &c. ἁρμουμεθον &c. plane respuunt. Cæteras crasewn Atticarum species attento siquis animo expendat, idem fuisse omnium consilium nobiscum opinor tandem censebit [34].

Cæterum cum diversi cujusdam formæ verborum subjunctivæ et optativæ usus mentio modo inciderit, libet porro aliquantulum operæ navare, ut distinctas istarum formarum provincias doctissimis juxta cum indoctissimis, quantum sciamus, ignotas plenius exponamus. Jam diu opinor est quod nemo usquam gentium reperitur, quin formas istas cum certis voculis, ἱνα puta, οφρα, et μη, conjunctas tantundem valere, ac pro arbitrio et promiscue a quibusque scriptoribus usurpari existimet. Nos primi monemus diversum harum formarum usum a Græcis quibusque γονιμοις perpetuo servari solitum: formam utique quam vocant optativam cum dictis et similibus voculis conjunctam non minus apte subjunctivam dici posse, quam alteram istam quæ subjunctivæ nomine sola hodie insignitur: prioris autem eum esse usum, ut verbis de tempore non nisi præterito usurpatis subjungatur, istique adeo
83 Latinorum tempori * AMAREM respondeat: alteram contra verbis non nisi præsentis vel futuræ significationis subjungi, atque alteri isti apud Romanos tempori AMEM respondere. Formæ utriusque cum vocula ινα conjunctæ decem ex Aristophane adducam exempla:

34. "Qua in re me quidem omnino habet adsentientem." *Piers. ad Mœr.* p. 125. "Rationem futurorum istorum contractorum quam breviter attigi ad v. 202. plene explicavit Dawesius."—*Brunckius* ad Aristoph. Ran. 298. Conf. quoque Professorem doctissimum, *Frid. Thiersch*, in Act. Monac. T. II. pp. 104, 105., qui insignem disserendi subtilitatem exhibet.

[I.] Plut. 90.

- - - - - - - - - - - - ὁ δε μ ΕΠΟΙΗΣΕΝ[35] τυφλον,
'ΙΝΑ μη ΔΙΑΓΙΓΝΩΣΚΟΙΜΙ τουτων μηδενα.

—— 721.

ΚΑΤΕΠΛΑΣΣΕΝ[36] αυτου τα βλεφαρ εκστρεψας, 'ΙΝΑ
ΟΔΥΝΩΙΤΟ μαλλον——

Nub. 1192.

ΕΘΗΚΕΝ, ε ς τε την ἑνην τε και νεαν,
'ΙΝ αἱ θεσεις ,ΓΙΓΝΟΙΝΤΟ τῃ νουμηνιᾳ.

—— 1201.

'ΙΝ ὡς ταχιστα τα πρυτανει 'ΥΦΕΛΟΙΑΤΟ
Δια τουτο ΠΡΟ'ΥΤΕΝΘΕΥΣΑΝ ἡμερᾳ μιᾳ.

Ran. 282.

ΗΛΑΖΟΝΕΥΕΘ 'ΙΝΑ ΦΟΒΗΘΕΙΗΝ εγω.

—— 1221.

Χειμωνος οντος ΕΞΕΘΕΣΑΝ εν οστρακῳ,
'ΙΝΑ μη κτραφεις ΓΕΝΟΙΤΟ του πατρος φονευς.

—— 1334.

ΗΝΕΓΚΟΝ αυθ 'ΙΝΑ μη τον αυτον Φρυνιχῳ
Λειμωνα Μουσων ἱερον[37] ΟΦΘΕΙΗΝ δρεπων.

Equ. 644. - - - - - - - - - - καγω ΦΡΑΣΑ
Αυτοις απορ'ρητον, ποιησαμενος[38] ταχυ,
* 'ΙΝΑ τας αφυας ΩΝΟΙΝΤΟ πολλας του βολου. 84

Vesp. 175.

'Οιαν προφασιν ΚΑΘΗΚΕΝ ὡς ειρωνικως,
'ΙΝΑ θαττον ΕΚΠΕΜΨΕΙΑΣ. Αλλ ουκ εσπασεν.

35. Sic *R. B.* mox μηδ' ἵνα. *R. P.*

36. ΚΑΤΕΠΛΑΣΕΝ. *Hanc scripturam codicis* Dorvil. *auctoritate firmari video. Judicavit quidem* Tib. Hemsterhuisius *præcedens* εφλα *vulgatam* κατεπλασσεν *postulare. Nempe virum doctissimum fefellit istiusmodi verba apud Atticos temporis esse tam aoristi quam præteriti infecti. Et profecto si paulo altius rem repetiisset, verbum* εφλα *ipso hoc in loco aoristum accipi oportere, ex altero, quod in versu proxime præcedente extat* ἐνεχείρησε, *vix potuisset non sentire. R. D. Add. et Corr.* κατέπλασσεν D. F. κατέπλασεν codices C, E, et quatuor apud *Brunckium;* "recte; si imperfectum adhibeas, κατέπλαττεν dicas oportet." *R.P.* apud *P.P.D.*

37. ἱερὸν MS. Barocc. D, E, I, T, adstipulante *Scaligero.*

38. "fortassis ποιησαμένοις." *R. B.*

SECT. III.

Vesp. 390.

ΩΙΚΗΣΑΣ γουν επιτηδες των ενταυθ ΙΝΑ ταυτ ΑΚΡΟΩΙΟ [39].

39. I. ῞ΙΝΑ ΜΗ Aristoph. Eq. 1390. Ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ῞ΙΝΑ σὺ ΜΗ λάβοις; Pac. 207. Αὐτοὶ δ' ἀνωκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω, ῞ΙΝΑ ΜΗ βλέποιεν Lys. 488, 9. ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν. ῞ΙΝΑ τἀργύριον σῶν παρέχωμεν καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό. "Lege ex MS. Vat. Pal. παρέχοιμεν." *R. P.* apud *P. P. D.* Ach. 1051. Ἐκέλευε δὲ ἐγχέαι σε τῶν κρεῶν χάριν, ῞ΙΝΑ ΜΗ ΣΤΡΑΤΕΥΟΙΤ'. ῞ΟΦΡΑ Odyss. Γ, 174. Δείξει καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν Τέμνειν, ῞ΟΦΡΑ τάχιστα ὑπ' ἐκ κακότητα ΦΥΓΟΙΜΕΝ. Il. Δ, 300. κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, ῞ΟΦΡΑ καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ ΠΟΛΕΜΙΖΟΙ. Æschyl. Septheb. 55, 6. κληρουμένους δ' ἔλειπον, ῾ΩΣ πάλῳ λαχὼν ῞Εκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ῎ΑΓΟΙ λόχον. ῞ΟΠΩΣ Septheb. 19. Ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους Πιστούς, ῞ΟΠΩΣ ΓΕΝΟΙΣΘΕ πρὸς χρέος τόδε. Eum. 666, 7. Καὶ τόνδ' ἔπεμψα—῞Οπως γένοιτο πιστός Arg. ad Œd. Tyr. 10. Κρέων δὲ πεμφθεὶς—῞Οπως πύθηται, πύθοιτο *R. B.* El. 55, 57. κεκρυμμένον—῞ΟΠΩΣ φέροιμεν—Eurip. Heracl. 995. ῞Οπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς Ἐχθροὺς τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ. Iph. Aul. 55—57. Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδαρέῳ πατρί, Δοῦναι τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ῞ΟΠΩΣ ῞Αψαιτ' ἄριστα. ἄθραυστα T. H. ad Hesych. I. p. 130.; vide *R. P.* Advss. p. 249. Aristoph. Ach. 536. Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ῞ΟΠΩΣ ΜΕΤΑΣΤΡΑΦΕΙΗ. 755. ῎Ανδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπρασσον τᾷ πόλει, ῞ΟΠΩΣ τάχιστα καὶ κάκιστ' ἈΠΟΛΟΙΜΕΘΑ. Odyss. Γ, 129. φραζόμεθ' Ἀργείοισιν ῞ΟΠΩΣ ὄχ' ἄριστα ΓΕΝΗΤΑΙ. γένοιτο margini alleverat *P. B.* Thucyd. I, 55. ἐν θεραπείᾳ εἶχον πολλῇ, ὅπως τὴν Κέρκυραν ἀναχωρήσαντες προσποιήσειαν. VII, 16. δύο προσείλοντο—ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενείᾳ ταλαιπωροίη. ῞ΙΝΑ. Odyss. I, 52, 53. Ἠέριοι· τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα ΠΑΡΕΣΤΗ Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ῞ΙΝ' ἄλγεα πολλὰ ΠΑΘΩΜΕΝ. "πάθωμεν (in textu Cod. Harl.) et οι super ω." *R. P.* πάθοιμεν in textu Cod. Vesp. Fειαρινῇ suggessit *R. B.*; in Herodot. VII, p. 509. ed. Wesseling. variant codices; in Xenoph. Cyrop. III, p. 157. ῞ΩΧΟΝΤΟ—῞ΟΠΩΣ ἂν—ΚΑΤΙΔΩΣΙΝ, Dawesianum discrimen haudquaquam refellit. Soph. Ant. 776. προθεὶς, ῞ΟΠΩΣ μίασμα πᾶν ὑπεκφύγῃ πόλις, vocula ἂν subaudita. Sed Xenophon tanti non est habendus, ut in illo morandi causas innectamus. Mirum videri non debet, si vir cum peregrinis consuetudinem habens in quibusdam a patria lingua aberret. Sub Cyro minore et Agesilao in Asia militanti cultus nitorque Attici sermonis propemodum conciderat; linguæ suæ indoli non modo litare cessavit, verum etiam eandem Dorismi vestigiis non raro maculavit; ex qua dialecto plurima ad usum communem defluxerunt. Verumtamen omnia apud Xenophontem *fluunt illaborata; et ea, qua nihil dulcius esse potest oratio, præ se fert tamen*

felicissimam facilitatem. Vide infra ad pp. 247. 323. Quousque tandem multi hodie audebunt dicere quidque imitabile, quod non probum? Crediderim equidem *Thucydidem* et *Demosthenem* ne semel quidem ab hac formula consuetudinis suæ abhorruisse. Quod ad Diodorum Siculum, Plutarchum, Lucianum, et Oppianum attinet, quisque judicio suo fruatur. Vide doctissimum virum, *T. Edwards*, ad Pseudo-Plutarch. de educ. lib. pp. 111, 171. Soph. Œd. Tyr. 1367. Οὐκ οἶδ' "ΟΠΩΣ σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς. οἶδα ponitur significatione perpetui temporis. 920. ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, "ΟΠΩΣ λύσιν τίν' ἡμῖν εὐαγῆ ΠΟΡΟΙΣ. "Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse Tragici." *R.P.* ad Ph. 68. Soph. El. 1119. ὦ ξεῖνε, ΔΟ'Σ νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν, "ΟΠΩΣ ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξὺν τῇδε ΚΛΑΥ'ΣΩ ΚΑ'ΠΟΔΥ'ΡΩΜΑΙ σποδῷ. Hec. 1128, 9=1120, 1. "ΕΔΕΙΣΑ ΜΗ σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς Τροίαν 'ΑΘΡΟΙΣΗι, καὶ ΞΥΝΟΙΚΙΣΗι πόλιν—II."ΙΝΑ Aristoph. Acharn. 727. ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην, ΜΕΤΕΙΜ', "ΙΝΑ ΣΤΗΣΩ φανερὰν ἐν τἀγορᾷ. 1067. ἀπόφερε τὰς σπονδάς· ΦΕΡΕ τὴν οἰνήρυσιν, "ΙΝ' οἶνον 'ΕΓΧΕΩ λαβὼν εἰς τοὺς χόας. "ΟΠΩΣ Æschyl. P. V. 822, 3. "Οπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,—φράσω. Agam. 1650. 'Ορέστης ἆρά που ΒΛΕΠΕΙ φάος, "ΟΠΩΣ κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ 'Αμφοῖν ΓΕΝΗΤΑΙ τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς; Soph. Aj. 3. Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς 'ΟΡΩ Αἴαντος,—"ΟΠΩΣ "ΙΔΗιΣ. 1089. καὶ σοὶ προφωνῶ—ὅπως Μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς. Ph. 238. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ. El. 1403. φρουρήσουσ' ὅπως Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ. 1468. ΧΑΛΑΤΕ πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν,"ΟΠΩΣ Τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων ΤΥΧΗΙ· 760. ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ ΦΕΡΟΥΣΙΝ ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι, "ΟΠΩΣ πατρῴας τύμβον 'ΕΚΛΑΧΗΙ χθονός. ἐκλάχῃ Cod. Jen. apud *Erfurdt.* quod recte reputando exsculpsit Musgravius. Hec. 26, 7, κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς ΜΕΘΗΧ', "ΙΝ' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις "ΕΧΗΙ. Ph. 67, 8. τὼ δ' εἰς φόβον ΠΕΣΟΝΤΕ, ΜΗ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ ΚΡΑΙΝΩΣΙΝ, —μεθῆκε et πεσόντε temporis præsentis-perfecti notione haud incommode adhibentur. Aristoph. Equit. 470—472. καὶ ταῦτα μ' οὔτ' ἀργύριον, οὔτε χρυσίον Διδοὺς ἀναπείσεις, οὔτε προπέμπων φίλους, "ΟΠΩΣ ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις ΦΡΑ'ΣΩ. Ran. 23, 24. τοῦτον δ' 'ΟΧΩ,"ΙΝΑ ΜΗ ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΙΤΟ, μήδ' ἄχθος ΦΕΡΟΙ; ταλαιπωρῇ τε, μητ' ἄχθος φέρῃ reponere vult Brunckius; sed vocula τε locum non suum occupat; mallem ταλαιπωρῇ τὰ, μήδ' ἄχθος φέρῃ. sed hoc non satisfit. Eccles. 116. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, "ΟΠΩΣ προμελετήσωμεν ἀ'κεῖ δεῖ λέγειν. Maluit Brunckius ὡς ἂν—literæ *αι* et *ω* sæpe confunduntur; lege ideo προμελετήσαιμεν. Herodot. II, 120. ἀποφαίνομαι,—ὅκως πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, καταφανὲς τοῦτο τοῖσι ἀνθρώποισι ποιήσωσι, Thucyd. I, 31. ἦλθον αὐτοὶ ἐς τὰς 'Αθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ —ἐμπόδιον γένηται. 57. πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Π. Plato Alcib. II. p. 150. B. Οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ

SECT. III.

SECT. III.

[II.] Plut. 70.
ΑΠΕΙΜ, ʼΙΝ *εκειθεν* ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗΙ *πεσων*.

—— 936. - - - - - - - - - - - ΔΟΣ *συ μοι το τριβωνιον*,
ʼΙΝ ΑΜΦΙʼΕΣΩ *τον συκοφαντην τουτονι*.

—— 959.
Νω δ ΕΙΣΙΩΜΕΝ, ʼΙΝΑ ΠΡΟΣΕΥΞΗΙ *τον θεον*.

—— 1196.
Αλλ ΕΚΔΟΤΩ *τις δευρο δᾳδας ἡμμενας*,
ʼΙΝ *εχων* ΠΡΟʼΗΓΗΙ *τῳ θεῳ συ*. *Παννυ μεν ουν*.

Nub. 19.
ΚΑΚΦΕΡΕ *το γραμματειον*, ʼΙΝ ΑΝΑΓΝΩ *λαβων*.

—— 196. - - - - - - - *αλλ* ΕΠΙΜΕΙΝΑΝΤΩΝ, ʼΙΝΑ
Αυτοισι ΚΟΙΝΩΣΩ *τι πραγματιον εμον*.

—— 236.
Ιθι νυν ΚΑΤΑΒΗΘ, *ω Σωκρατιδιον, ὡς εμε*,
ʼΙΝΑ *μ* ΕΚΔΙΔΑΞΗΙΣ, *ὡνπερ ουνεκ*[40] *εληλυθα*.

φάσκων εἶναι, ὅπως μὴ λάθῃς. Polit. p. 266. D. *Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἵνα μὴ μεμφῇς, ἐρωτήσας τὴν βραχυτέραν ὁδὸν, ἥτις τότε ἦν, ἐπὶ τὸν τοῦ βασιλέως ὅρον, αὐτός σοι πρότερον ἔλθω. μεμφθῇς* in margine, quam in *με φθῇς* dispertivit *H. St.* Ib. p. 293. E. *σμικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος, ὦ Σώκρατες.* Xenoph. Anab. I, 42. *ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει* p. 79. *αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχῃ.* VII, p. 490. *κελεύει* ʼΟΠΩΣ ΔΙΑΒΗ, *τὸ στράτευμα*—Cyrop. VII, v. 82. *Ὧν ἕνεκα φημὶ—ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν ἀπολαύσωμεν, καὶ ὅπως—γενώμεθα.* Demosth. Olynth. III, 28, 6. *ὅπως μὴ πεισώμεθα αὐτοὶ πρότερον κακῶς, σκέψασθαι δέον.* Aristot. Polit. V, X. *Βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηθὲν ἄδικον πάσχωσιν, ὁ δὲ δῆμος μὴ ὑβρίζηται μηθέν.* Hanc vero scribendi consuetudinem sibi perpetuo servandam haud existimasse videntur Attici. Septheb. 549. *Πύργοις* ΑΠΕΙΛΕΙ *τοῖσδ' ἃ* ΜΗ ΚΡΑΙΝΟΙ *θεός.* Agam. 622. = 603. *οὐκ ἔσθ'* ʼΟΠΩΣ ΛΕʼΞΑΙΜΙ — Eur. Hec. 1130. *εἰσάγει Δόμους,* ʼΙΝʼ *ἄλλος* ΜΗʼ *τις* ΕΙʼΔΕΙʼΗ *τάδε.* Hec. 1122—1126. ΓΝΟΝΤΕΣ *δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα, φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις* ΑΙΡΟΙΕΝ *στόλον, Κἄπειτα Θρῄκης πεδία* ΤΡΙΒΟΙΕΝ *τάδε* ΛΕΗΛΑΤΟΥΝΤΕΣ· *γείτοσιν δ'* ΕΙΗ *κακὸν Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.* NUNC — *Tempus* ERAT — HOR. Carm. I, xxxvii, 2, 4. Sed fortasse, *Tempus* ADEST — Æn. XII, 96. *nunc* tempus *adest*. Meministi quoque illud Xenoph. in Anab. II, p. 172. *ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν, ὅπως πλείω λαμβάνοι· ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδαίνοι.*

40. Lege, *ἕνεκ'* *R. B.* *ἵνα με διδάξῃς* Codd. Rav. et Borg.

Nub. 479. SECT. III.

Αγε δη ΚΑΤΕΙΠΕ μοι συ τον σαυτου τροπον,
ἽΝ αυτον ειδως, ὁστις εστι, μηχανας
Ηδη πι[41] τουτοις προς σε καινας ΕΙΣΦΕΡΩ.

—— 820.

Ὁμως γε μην ΠΡΟΣΕΛΘ, ἽΝ ΕΙΔΗΙΣ πλειονα.

* Ran. 299. 85

Ἱερευ, ΔΙΑΦΥΛΑΞΟΝ μ, ἽΝ Ω σοι ξυμποτης.

Nunc si forma subjunctiva scripseris διαγιγνωσκω, οδυναται, γιγνωνται, ὑφελωνται, φοβηθω, γενωνται, οφθω, ωνωνται, εκπεμψῃς, ακροα; sermonis non minus quam metri rationem violaveris. Si vicissim forma optativa εκτραχηλισθειη, αμφιέσαιμι, προσευξαιο, προήγοιό, αναγνοιην, κοινωσαιμι, εκδιδαξειας, εισφεροιμι, ειδειης, ειην; tantundem feceris.

Diversæ hujus verbi subjunctivi et optativi virtutis insigni documento vel certe exemplo est quod apud Platonem legimus, Alcib. II. sub finem [p. 43. E. Læmar.=II, p. 150, D. 7. H. St.]: ὥσπερ τῳ Διομηδει φησι την Αθηναν [l. Ἀθάναν] Ομηρος απο των οφθαλμων ΑΦΕΛΕΙΝ την αχλυν,

ΟΦΡ εὑ ΓΙΝΩΣΚΟΙ[42] ημεν θεον ηδε και ανδρα.

quemadmodum Diomedi Minervam ait Homerus ab oculis caliginem abstulisse ut *bene* dignosceret *tum Deum tum etiam hominem.* Homeri locus [Il. E, 127.] ad quem Plato respexit Minervam repræsentat ista Diomedi verba facientem:

Αχλυν δ αυ τοι απ οφθαλμων ἑλον, ἡ πριν επηεν,
ΟΦΡ εὑ ΓΙΝΩΣΚΗΙΣ[43] ημεν θεον ηδε και ανδρα.

Caliginem vero tibi ab oculis abstuli, *quæ prius inerat,* Ut *bene* dignoscas *tum &c.* Vides aoristum

41. Ἤδη 'πὶ *R. B.*; προσφέρω MSS. C, E, F, H, I, T, et editiones.

42. Γινώσκοι Cod. Clarkio-Bodl.; et Schol. apud Cod. MS. Harl. 5603. in enarrando ὄφρ' εὖ γιγνώσκοι θεὸν—recte dat.

43. Initium formæ saltim magis antiquæ γιγνώσκοις suppeditat Prisciani ed. pervetusta P. ccli. B.

SECT. III. 'ΕΛΟΝ ab Homero temporis præsentis-perfecti notione * adhiberi, atque Anglice valere (nam ambiguum est Latinorum istud tempus *abstuli*) *I have*
86 *removed,* adeoque commodissime subsequi forma subjunctiva οφρα γινωσκῃς *ut dignoscas, that you may distinguish.* Apud Platonem vero aoristus αφελειν de tempore præterito usurpatur; valet utique φησι την Αθηναν Ομηρος αφελειν, *Homer says that Minerva* removed; cui si subjungas οφρα γινωσκῃ, *ut dignoscat, that he may distinguish;* in solœcismum incides: postulat enim sententia id ipsum, quod apud Platonem subsequitur, οφρα γινωσκοι, *ut dignosceret, that he might distinguish.* Verum enimvero cum formam optativam verbis non nisi de tempore præterito adhibitis subjungi confirmamus, verba indicativa accipi volumus. Nam forma illa alteri verbo optativo, vel comite[44] vel absente vocula αν usurpato, quod tamen circa tempus præteritum versari nequit, uti et infinito vel participio ad istam voculam relato, non incommode subjicitur.

Homeri quidem pleræque editt. Odyss. III. 76. sic repræsentant:

- - - - - - - - - - - αυτη γαρ ενι φρεσι θαρσος Αθηνη
ΘΗΧ, 'ΙΝΑ μιν περι πατρος αποιχομενοιο ΕΡΟΙΤΟ,
Ηδ ἱνα μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

87 * Quem locum casu nescio quo ita verterunt interpretes, ut nulla non, quam viderim, interpretatio Latina sensu perinde cassa sit atque ipse locus. Habent utique alii: ut *ipsum de patre absente interrogaret*; et ut *ipsum gloria ingens apud homines consequatur*: alii: ut interrogaret, ET ut habeat. Atque hæc quidem sensu plane cassa lectioni exhibitæ ad amussim respondent. Porro autem ut prius

44. Œd. Tyr. 1058. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', "ΟΠΩΣ ἐγὼ λάβων σημεῖα τοιαῦτ', οὐ ΦΑΝΩ τοὐμὸν γένος. 979. εἰκῇ κράτιστον ζῆν, "ΟΠΩΣ δύναιτό τις. Cic. Tusc. IV, xi. *nec adhibita continuo ratio,—quæ* SANET *eam cupiditatem.*

μιν ad Nestora, posterius ad Telemachum referatur, importunum est atque absurdum. Ut autem hoc ad Ulyssem referatur, quod voluit Eustathius, minus, siquod aliud, ferendum est. Quid multis opus est? Deesse in quibusdam editt. versum istum Ηδ ἱνα μιν &c. testatur H. Stephanus[45]. Et deerit, si me satis audient editores, in futuris quibusque. Huc autem irrepsit ex ι. 95. ubi tamen non minus apte quam hic inepte adhibetur:

ΠΕΜΨΩ δ' ες Σπαρτην τε και ες Πυλον ημαθοέντα
Νοστον πευσομενον πατρος φιλον, ην που ακουσῃ,
Ηδ 'ΙΝΑ μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

Mittam - ut - habeat. Cæterum pro αποιχομενοιο εροιτο vel legendum - νοι [sive - νου] ερεοιτο, vel certe verbo ἐροιτο præficienda aspiratio Vau, quod tamen ea fere destituitur.

Ad Callimachi editorem nunc revertamur; quem eum in syllabica verborum quorundam * quantitate 88 errare videamus, ne illius apud alios, uti fit, errores propagentur, libet hic singulos paucis perstringere.

Pag. ix. "Ergo perperam ille fecit qui primam "secundamque vocis ακριβης corripuit, cum utram- "que producere debuerit." Quod ad secundam quidem, recte se habet viri eruditi observatio: quod ad primam vero non item. Id quod cum ex aliis bene multis exemplis, tum præcipue ex isto liquet, quod vir eruditus ipsius hujusce Præfationis pag. xiv. in alio argumento ipse laudavit [Nub. 130.]:

Λογων ἄκρῑβων σκινδαλαμους[46] μαθησομαι.

45. Deest in tribus MSS. Harleianis, et ED. PR.; "77, 79. notantur α, γ, 78. in margine adscriptus, a m. certe antiqua, notatur β et legit ἔχησιν" *R. P.* Conf. *Hermann.* de Gramm. Gr. p. 218.

46. σκινδαλαμοὺς ex Hesychio et Suida *R. B.* Ran. 835. σκινδαλμῶν *Salmas.* ad Solin. p. 735. et *Brunckius*: σκινδαλαμῶν *R. B.* "repugnante *Toupio* Addend. in Theocr. xxi, 26. lege, σχινδαλάμων." *R. P.* apud P. P. D. Conf. *Piers.* ad Mœr. 360, 1. *Valck.* ad Ph. 1422. *D. R.* ad Tim. p. 32. Ran. 835. κορυθαιολα ΜΗΚΗ Idem *Salmas.* ad Solin. p. 735. vide *G. Wakefield.* ad Herc. Fur. 1005. et *P. P. D.* ad

SECT. III.

Editori profecto mirum in modum infeliciter cessit hoc exemplum. Quippe non solum exinde refellitur quod de prima vocis ακριβης monuerat, verum etiam ad argumentum, in quo versatur, illustrandum nil quidquam confertur. Docet utique in verbo σκινδαλαμους duas breves unius longæ vicem supplere. Quod tamen res adeo non est, ut si in istarum brevium locum longam substitueris, in versus senarii leges peccaveris. Neque enim in sede quarta[47] comicus magis quam tragicus senarius spondeum recipit. Atque hoc ipso quidem nomine lectio vulgata σκινδαλμους, quod in ista sede spondeum præferat, neutiquam ferenda est.

89 * Alterum ibidem errorem deprehendimus, qui immensum verborum numerum complectitur. "Quid "vero de eo dicemus qui ex voce ὑπεζευξαο duas "breves et dactylum fecit; cum ε ante ζ semper "longa sit; et α in poetico illo αο nullo modo possit "corripi? Non potes igitur in fine hexametri, ὑπε-"ζευξαο ποντον; sed sic, ὑπεζευξᾶο δε ποντον." Quid audio? α in poetico illo αο nullo modo posse corripi? Immo vero nusquam non corripitur: et correptæ quidem vir eruditus etiam in sua Callimachi editione observare potuisset cum alia haud pauca exempla tum præcipue istud Hymn. in Dian. 111.

Εντεα και ζωνη, χρυσεον δ εζευξᾰο διφρον.

Ut nullo demum modo verbum ὑπεζευξαο versus hexametri ratio recipiat: non jam quod ε ante ζ longa sit, uti minus accurate locutus est vir eruditus; sed quod vocalis brevis sequente vel ζ (quod est σδ)[48]

R. P. in Aristoph. Ran. 826—853.

47. Conf. infra p. 326.

48. σδ Dorum ritu, δσ vero Æolum more vult Verrius. "Pro Z, δσ scribebant. Δσεὺς, Ζεύς. Δσιὸς, Ζιός." *Scaliger* ad Euseb. p. 122, et Bentleius de Pseudo-Phalar. p. 241, *Jo. Grammaticus* f. 244. 'Αντὶ τοῦ ζ τιθέασι [Αἰολεῖς] σ̄ καὶ δ̄· ζεὺς σδεύς. ζυγὸν σδυγόν. μελίζειν μελίσδειν. Sic MS. Harl. f. 107. et Schol. ad Dion. Thrac. p. 815. *Bekker*. οἱ αἰολεῖς—τὸ ζυγὸς σδυγὸς γράφοντες καὶ τὸ ξίφος σκίφος. τὸ ψέλιον σπέλιον. "Βδεὺς agnoscunt Caninius et Urbanus, priscisque comicis usitatum per-

hibent. videndum tamen ne potius scribendum sit Σδεὺς Æolico et Dorico more, ut σδυγὸς iisdem gentibus est ζυγὸς, *jugum* [δυογὸν, ζυγὸν Plato Cratylo, 418. D.]. *Goltzius* certe in Thesauro rei antiquariæ, nummo inscriptum testatur ΣΔΕΙΣ [i. e. ΣΔΕΥΣ] ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. ac fieri potest ut librarii propter characterum in veteribus libris similitudinem, B scripserint pro Σ." *Sylburgius* ad Clenard. p. 448. Pro Ζακύνθος mallem cum viro rei numariæ peritissimo, *R. P. Knight*, ΔΑΚΥΝΘΩΣ, et Il. Δ, 103, 121. Fοίκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς Fάστυ Δελείης. In vetustissimis enim numis, auctore *R. P. K.*, ΔΑΝΚΛΕ pro ΖΑΝΚΛΗ procusum comparet, τρόπῃ τοῦ Ζ εἰς Δ Αἰολικῶς, ὥσπερ ΖΥΓΟΣ ΔΥΓΟΣ. Schol. Ven. ad Il. B, 191.—τοῦ Ζ καὶ τοῦ Δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδόν. κλύζω κλύδων, κνίζω κνίδη, ἕζω ἕδος. Apollon. p. 618. *Bekker*. " Zanclæi illi Iones fuere; atque urbs eorum a Messeniis e Peloponneso profugis anno ante Christum natum DCLXVIII. capta est, et Messana in posterum dicta." Proleg. ad Homer. clvi. Conf. [*Anal. Ess. on the Gr. Alph.* p. 38. Cl. Journ. N°. xlv, p. 3.] BENTLEII Dissert. de Pseudo-Phalar. pp. 145—147. *Montefalcon*. Paleogr. Gr. p. 127. et infra in Auctar. p. 335. Formæ quoque Ζεὺς et Δεὺς pronunciatione tantum distant: MS. Harl. ὁ ζεὺς παρὰ τοῖς λάκωσι Δεὺς λέγεται. καὶ παρὰ βοιωτοῖς τὸ σφάζω διὰ δύο δδ σφάδδω. καὶ τὸ σαλπίζω σαλπίδδω. Et de more scribendi D pro Z usitato apud Latinos SALMAS. Plin. Exercit. p. 362. F. b.; "Z in Δ mutari Latinis tralaticium est, λαζαὶ *ladi*; βάζω *vado*: ὄζω *odo*: et postea *olo*;" hunc conf. ad Hist. Aug. Script. p. 71. C. a. Eustath. ad Odyss. A, p. = 14. ult. Ὁ Ζεὺς πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποτικίλλεται· ΔΙΣ γὰρ, οὗ γενικὴ ΔΙΟΣ· καὶ ΖΗΝ, καὶ ΖΑΝ, καὶ ΖΑΣ, καὶ ΖΗΣ παρὰ Φερεκύδῃ, καὶ Βοιωτικῶς ΖΕΥΣ, καὶ ΔΑΝ. Καὶ ὅτι τοῦ ΖΕΥΣ ἔστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ Σοφιστῇ τὰν ΖΕΥΝ. " Priora habet Eustathius ex veteri Technico, quod liquet comparanti ejus commentar. in Il. A, p. = 85, 49.: quod ultimum tradit a nominativo Ζεὺς accusativum Ζεῦν reperiri apud *Polycratem Sophistam*, levis error est nimium properantis. Est illud Ζεῦν *Æschrionis* Samii poetæ, cujus acres iambi in Polycratem Sophistam exstant apud *Athenæum* L. VIII, 335. D. quibus versibus introducitur *Philænis*, se auctorem negans turpis libelli, qui ferebatur sub ejus nomine: Οὐ γάρ μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ—" Valck. Schol. ad Act. D. Apost. XIV, 12. Conf. *Sext. Empiric.* p. 258. Cornut. de N. D. ii. Eur. Suppl. 582. Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο, citavit *R. B.* ad Lucret. III. 984. εἰς τὸ ζῆν *Toupius* in Suidam I, 234. conjecit.—"Recte quidem dicitur, εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνεῖσθαι [Œd. Col. 1530. 1621.] Sed, non ex eo sequitur, recte etiam dici εἰς τὸ ζῆν ἀφικνεῖσθαι. Deinde bona cum venia Vauvillerii, sive Parisinus Professor libentius audit, τὸ ζῆν pro iambo stare non potest. Pro σῶμ' lege φῶς, ut bene legit in Hel. 305. Musgr. πρὸς τὸ φῶς Soph. Stob. Grot. p. 509. εἰς τὸ φῶς Alexis Athenæi XI, 463. E. Mox ἀπελθεῖν Gataker. ad M. A. VII. 48. Recte." *R. P.* ad *Toup.* I, 284.

SECT. III.

SECT. III.

et ad Eur. Suppl. 531=541. De locutione ἐν φάει vide *R. P.* Advss. pp. 230. 315. Valck. ad Ph. 1349. Soph. Ph. 1242. Plato de Republ. II, v, 461. C. προθυμεῖσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέν. Soph. Ph. 624. Πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Αἴδου θανὼν Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Eur. apud Stob. p. 609. τοῦ δὲ ζῆν ἀπειρίᾳ Πῶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου; Æn. VII, 771. ab umbris Mortalem infernis ad *lumina* surgere vitæ. XII, 871: qua tibi *lucem* Arte morer? Geo. III. 550. in *lucem* Stygiis emissa tenebris. Ovid. Met. XV, 221. Editus in *lucem* jacuit sine viribus infans. Quinetiam Xenoph. Memorab. IV, iii, 4. οὐκοῦν καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν ἥλιος ΦΑΝΟΣ ὢν corrigendum me monuit Vir præstantissimus. Plato Sympos. III, 197. A. ἀλλὰ τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὗ μὲν ἂν ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἐλλογίμος καὶ ΦΑΝΟΣ ἀπέβη; οὗ δ' ἂν Ἔρως μὴ ἐφάψηται, ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ; Memorab. III, v. 1. καὶ τὰ ΣΚΟΤΕΙΝΑ καὶ τὰ ΦΑΝΑ —Œconom. IX, 3. τὰ δὲ ΦΑΝΑ, ὅσα φάους δεόμενα ἔργα τε καὶ σκεύη ἐστί. Athenæus XV, 700. A. Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὕβρίου κοβυ † λαβὼν τὸν φανὸν, ἅψοις μοι λύχνον. ἅψεις MS. ὠβυ— ὠκύ· οὐκ ὠκὺς Schweighæuser ad l. et in PRÆF. XCV. Sed ὠκὺς scenæ Atticæ plane hospes est, ὠκὺ adverbii loco semel et iterum occurrit: repone; ἐν Ὕβρει ἢ Κονδύλῳ ex Casaubono; deinde, οὔκουν λαβὼν τὸν φανὸν ἅψεις μοι λύχνον; Vide Advss. p. 148, et *Tracts*, p. 390. Aristoph. Plut. 640. φάνος — φέγγος *R. B.* et *Tyrwhitt.*; " φέγγος uterque liber," inquit *Invernizius*, quibus accedunt quatuor codices apud *Brunck.* et edd. duæ primariæ: sed conf. *P. P. D.* ad l. Agam. 275. μέγαν δὲ φανὸν (vel potius πανὸν) ἐκ νήσου τρίτον Ἄθωον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο, Eur. Ion. 195. πανὸν πυρίφλεκτον αἴρει. "Oracula de Glycone Pseudasclepio apud Lucian. Pseudomantis II, 225. Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διός, φάος ἀνθρώποισι." *R. B.* " Cetum *dicebant, quem nunc* zetum *dicunt*." M. Capella III, p. 57. CHΘON pro ZHΘON MS. Cantab. quamvis *Scaliger* ad Euseb. p. 112. citat ex MS. proculdubio; " ΓETUM *dicebant, quem nunc* ZETUM *dicunt*." Z enim litteram Σ de sua pristina sede detrudere gaudebat; Ζμικρὸς Eustath. ad Il. B, pp. 217. 228. *Zmyrnam* in Catullo *J. Vossii* p. 321. *Zmirna* M. Capella III, 57. *Zmyrna* Cod. Cantab. *Zmyrnæ* Cic. de Rep. I, 8.; vid. *Spanhem.* de præst. numm. p. 61. MS. Harl. τὸ σμύρνα τινὲς καὶ διὰ τοῦ ζμ γράφουσι. Herodian. p. 457. Ζητεῖται πῶς γραπτέον τὸ Ζμύρνα. ἐπειδὴ τινὲς μετὰ τοῦ Ζ γράφουσιν αὐτό. ἕτεροι δὲ μετὰ τοῦ Σ. Διπλοῦν γὰρ ὂν τὸ Ζ, οὐκ ἐγχωρεῖ μετὰ τοῦ Μ γράφεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τρία σύμφωνα ἐν ἀρχῇ τίθεσθαι λέξεως, εἰ μὴ μετὰ τοῦ ρ, ὃ ἔχει τινα οἰκειότητα πρὸς τὰ φωνήεντα. " At nihilominus Iones veteres ZMYPNA [i. e. ΔΣMYPNA] omnino scribebant; neque ΣMYPNA in nummis ante Cæsarum imperium cusis occurrit." *Knight Proleg.* CLVI. Ζμινύη et Σμ. *D. R.* ad Tim. p. 233. *Zmilus*, vel potius *Zmilis* Plin. H. N. XXXVI, 13. *Zmaragdus* Lambin. ad Lucret. IV, 119. p. 357. et ad Horat. Serm. I, ii, 38.; Propert. II, xiii. 43. Priscian. I, p. 564. et Ζάλα, Ζάμβυκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύ-

νῃ, monente *T. H.* ad Lucian. I. 94. Sed hæc litterarum mutatio nil apud Juvenal. v, 45. vi, 277. et Sil. Ital. II, 603. valet. "Z littera est una ex iis Græcis duabus, quas a priscis Latinis non adhibitas, Cicero queritur a suis æqualibus adhiberi." *Lagom.* ad Pogiani Epist. I, 193. Proh pudor malus! Præstat audire Cassiodorum ex Annæo Cornuto disceptantem de Latinis Græcas litteras propter Græca nomina adhibentibus, col. 2286, et 2289.: "Sed viderint illi, qui cum verbis quibusdam integris Græcorum uti in Latina lingua non erubuerint, an erubescendum crediderint litteras Græcas intermiscere. Nobis satius est alienis bene uti, quam ineleganter nostra apponere."—Diomedes II, col. 420. nos docet duplicem esse x; ante quam inventam G et S, vel C et S veteres scriptitabant; ut *crucs crucis; ducs ducis; frugs frugis; nics* seu *nigs nivis**; antiqui tamen etiam *ninguis* dicebant, teste Priscian. VI, f. 69. Ald. =724. Putsch.; Sen. Hipp. 246. *Per has senectæ* splendidas *supplex comas:* "an *ninguidas?*" *R. B.* "Et Charisius col. 71. *nix*, quod contra rationem *nivis*, licet veteres *ninguis* declaraverunt, e quibus est Lucilius." *regs regis; senecs senicis* Plautus protulit in Cistellaria; et *itiner* apud eundem, et *Charisium* col. 63. et 109. In Columna Duiliana ante ducentos annos, quam Cæsar consul fuit, exarata x visitur, at pro G semper C littera legitur. Ex voce CLASES patet id temporis consonantes nondum fuisse geminatas, quas post Ennium in scribendo duplicabant. S post X medio inter Duilii consulatum et Ciceronis ætatem scripta fuit: DEDUXSIT apud Gruter. p. 203. DEIXSISTIS p. 449, 12. DIXSERUNT p. 204. EXSIGATURVE—FAXSIT — MAXSUME p. 202. PROXSUMEIS 205, l. 509. 510. 512. *exsecutio* Comm. Ambros. ad Cic. de ære al. Milonis p. 34. *exsecutione* p. 78. *Prætexstam* MS. Vossian. Hor. Serm. I, v, 36. VXSOR, passim. In marmore *Elgeniano* de Atheniensibus, qui ad Potidæam in prælio ceciderunt, ΧΣ τοῦ Ξ locum obtinent; v. 5. ΥΠΕΔΕΧΣΑΤΟ. ΤΙΜΟΧΣΕΝΟΣ apud *E. D. Clark.* in Itinerario Vol. iii. p. 592. Inscriptionis architectonicæ apud *Chandlerum* in Part II. i. col. i. ll. 55. 70. ΑΚΑΤΑΧΣΕΣΤΑ. 58. 69. ΑΚΑΤΑΧΣΕΣΤΟΝ. 61. 2. ΑΚΑΤΑ-ΧΣΕΣΤΟΣ. 62. ΕΧΣΟΘΕΝ. 92. ΕΧΣΕΛΑΣΑΣΘΑΙ. 94. ΕΧΣΕΡΛΑΣΜΕ. Et in col. ii. ll. 1, 2. 6, 7. 11, 12. ΕΧΣΕΡΛΑ-ΣΤΑΙ. 34, 35. ΕΧΣ-ΙΣ. 83, 84. ΕΧΣΕΠΕΠΟΙ-ΣΤΟ (fortasse, ΕΧΣΕΠΕΠΟΙΕΤΟ TYRWHITTUS.] Ex inscriptionum ruderibus oppido quam pretiosis apud *Spon.* in Misc. Erudit. Antiq. pp. 315—317. I. ΑLΕΧΣΙΑΣ. ΑΝΑΧΣΙΔΟΡΟΣ. ΑΝΑΧΣΙLΑΣ bis. ΧΣΕΝΥLLΟΣ. ΚΑLLΙΧΣΕΝΟΣ. ΧΣΕΝΟΦΙLΟΣ. ΠΟLΥΧΣΕΝΟΣ. ΕΡΧΣΙΜΕΝΕΣ. [ΕΥ] ΔΟΧΣΟΣ. II. ΤΟΧΣΟΤΑΙ, ΑLΕΧΣΙΜΑΧΟΣ. ΑΜΦΙΑΝΑΧΣ. ΧΣΕΝΟΧΑΡΕΣ. ΑLΕΧΣΙΠΠΟΣ. III. ΧΣΕΝΟΚLΕΣ. In Chandleri Inscriptione II. p. 40. l. 9. ΧΣΥΝΑΡ-

* Ab νίφς, νιφὸς, (νίφα λευκὴν Hesiod. Ἔργ. 533.) venit vox *nifs, nifis=nivs, nivis=nix, nivis.* *Heberden* apud *Markland*, p. 240.* Nugæ.

SECT. III.

vel duabus quibuslibet consonantibus mutis syllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, terminet, præterquam ante propria nomina quæ alioqui in versu stare non possent; cujusmodi sunt Ζακυνθος Σκαμανδρος. Nam istam scripturam non sollicito, quanquam ab Homeri manu potius fuisse crediderim Σακυνθος, Καμανδρος †. Ac notatu quidem dignum
90 est Καμανδρος teste Clarkio in codice * Harleiano fere, si non semper, haberi. Illud utique, Il. Ι. 38.

Κιλλαν τε ζαθεην, Τενεδοιο τε ἰφι ἀνασσεις

enunciandum perinde venit ac si scribatur τες δαθεην, vel potius τεσδ αθεην; non uti plerique perperam faciunt, τη Ζαθεην. Similiter et istud 437. cujus vera potestas jam olim ignoratur,

Εκ δε και αυτοι βαινον επι ῥηγμινι [49] θαλασσης,

efferendum est επιϜρ hηγμινι. Pariter desideratur prosœdiæ scriptorum ακριβεια qui istas regulas tradidere: *Vocalis brevis ante duas consonantes positura longa est:* et: *Vocalis brevis ante mutam sequente liquida communis redditur.* Ex priore quidem, uti tulit fortuna, nihil quod sciam in pronunciando peccatum est: neminem utique audimus τηρπω pro τερπω efferentem; quod tamen fieri necesse esset, si regula vim obtineret. Verum ex altera jamdudum

ΧΟΣΙ. pro quo in inscript. Acropol. IV, 1. anno Ol. XCV, 2. incisa, l. 14. ΣΩΚΡΑΤΟΣ ΔΑΜΙ. ΤΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΧ. Villoisonus in Diatr. p. 168. "In Naxi Numismatibus, quorum unum sic profert Peruta ΝΑΧΙΩΝ." Legerem omnino ΝΑΧΣΙΩΝ. "Anno primo Olympiadis LXXIII. Hiero Syracusanorum tyrannus veteres incolas Ionas e Naxo in Leontium migrare coegit, et Dores e Peloponneso et Syracusis induxit: quorum nummis nomen, more seriore, ΝΑΞΙΩΝ vel ΝΑΞΙΟΝ inscriptum est. Vide Diod. Sic. I. xi. 49." *Knightii* Proleg. CLXII. 3. Etsi imperante Augusto, in verbis simplicibus s post x omitti vulgo cœperit; non defuere tamen postea qui antiquatum scribendi characterem obtruderent. In hac re perstringenda per *Norrisii* Cenotaph. Pis. multum me profecisse gratus profiteor.

† Vide supra pp. 6, 7.

49. "*Lege ῥηγμινα—*" *R. D. Cur. sec.* apud doctissimum Editorem: sed Codices nullam auctoritatem afferunt.

passim grassatur prava enunciandi consuetudo, qua scilicet in istis [Il. O, 448.],

Τοξον εχων εν χειρι παλιντονον ηδε ΦΑΡΕΤΡΗΝ,

Noctem hyememque ferens et inhorruit unda tenebris, [Æn. III. 195.]

φαρη-τρην et *tenē-bris* efferantur, cum φαρετρ-ην et *tenebr-is* oporteat. Revera ubi vocalem brevem excipiunt duæ consonantes, quarum muta est prior, altera liquida; ita pro arbitrio comparari * potest, 91
ut vocalis ista vel syllabam brevem terminet, vel in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, efferatur [50]. Nempe ista φαρετρην et *tenebris* in syllabas pro arbitrio secari possunt, ut mediæ sint vel ρετρ et *nebr*, ut in exemplis allatis: vel ρε et *ne*, ut in istis [Il. Θ. 323.]:

Ητοι ὁ μεν ΦΑΡΕ-ΤΡΗΣ εξειλετο πικρον οιστον·

[Geo. III. 401.]

Nocte premunt quod jam tene|bris *et sole cadente.*

Similiter *lacryma* pro arbitrio constituere licebit vel prima producta *lacr-yma*, ut apud Horat. Epist. I. 17. 60.

Lacr-yma *per sanctum juratus dicat Osirin:*

vel correpta *la-cryma*, uti apud Virg. Æn. II. 196.

Credita res captique dolis la-crymisque *coacti.*

Hujus autem vocis exempla eo potissimum consilio adduxi, ut litem quam de loco Virgiliano moverint interpretes, legendumne sit uti exhibuimus *lacrymisque coacti* an vero *coactis*, dirimere aggrediar.

50. "Est etiam in dividendis verbis observatio, mediam litteram consonantem priori an sequenti syllabæ adjungas." Quintil. I, vii, 9. Æn. I, 336. *Virginibus mos est Tyriis gestare* pharetr-am, 323. *Succinctam* phare-tra *et maculosæ tegmine lyncis*, IV, 138. *Cui* phare-tra *ex auro, crines nodantur in aurum*, Geo. IV, 290. *Quaque* pharetr-atæ *vicinia Persidis urget*, Æn. VI, 238. *Scrupea, tuta lacu nigro nemorumque* tenebr-is, Lucret. II, 136. *Trita solo: juvat* integr-os *accedere fontes*. Hor. Serm. II, ii, 118. iv, 54. Virg. Buc. IV, 5. Geo. IV, 514. Inte-grat, *et mœstis late loca questibus* implet. Sen. Herc. Fur. 995. *Cæteram prolem eruam, Omnesque* latebras. *que* omittit MS. Florentinus.

SECT. III. Plerisque adrisit *coacti*. Servius [51] vero ad locum *Coactis*] Ut Teren. *Quam oculos terendo misere vix vi expresserit* [52]. et Ascensius: *lacrymis coactis* i. e. *vi expressis*. Eos secutus eruditus Trappius posteriorem lectionem omnino amplectendam censet; contenditque non minus apte hic a Virgilio adhiberi
92 *lacrymas coactas,* quam a Martiali *jussas,* * vel a Terentio *expressas*. Verum nescivit cum suis magistris vir eruditus *lacrymas coactas* non jam eas dici, *quas quis vix vi expresserit,* sed sensu plane contrario, *quas invitus fuderit,* nec reprimere quantumvis conatus valuerit. Id quod ex isto Ovidii loco Metam. VI. 628. liquido constabit:

Inviti*que oculi* lacrymis *maduere* coactis.

Non absimili usu apud Senecam habemus *verba coacta*. Œd. 523.

CR. *Tacere liceat. nulla* [53] *libertas minor*

51. *Coacti* MS. Coll. Jes. Cantab. "*Servii* lectionem et interpretationem TYRWHITTUS putat confirmare *Juvenalem*, Sat. XIII. 133.—*Nemo dolorem Fingit in hoc casu, vestem diducere summam Contentus, vexare oculos humore* coacto. i. e. *vi expresso*." Et *Servium* recte sequutus est *Heinsius*, *Heynii* judicio, qui *coactas lacrymas* defendere censet ipsam rerum rationem ac veritatem. *Burgessius*.

52. Æn. VII, 509. *Quadrifidam quercum* cuneis *ut forte* coactis *Scindebat*, Mallem, *Findebat*,—*Scindere* in luctu solenne est; Lucilius apud Nonium v. *Præficæ*, I. §. 340. *mercede quæ Conductæ flent alieno in funere Præficæ Multom, et capillos* scindunt, *et laniant genas*. Hor. Carm. I, xvii, 27. *Et* scindat *hærentem coronam Crinibus*, Æn. XII, 605. *Filia prima manu flavos Lavinia crines Et roseas* laniata *genas*,—Ovid. Trist. III, iii, 51. *Parce tamen lacerare genas; nec* scinde *capillos*. Qui autem lectionem vulgatam defendit, me repugnantem haud habebit. Ovid. Heroid. V, 45. *et nostros* vidisti *flentis ocellos*—lege, *pressisti*: sic ad Liviam, v. 34. Rem. Amor. 235. *Adspicis ut* prensos *urant juga prima juvencos? pressos* MS. Coll. SS. Trin. Cantab. Amor. I, ii, 14. *Detrectant* pressi *dum juga prima boves*. prensi *R. B.* Heroid. X, 10. *movi Thesea* pressuras *semisupina manus*. *prensuras R. B.* Met. VI, 556. *Luctantique loqui* compressam *forcipe linguam*—*comprensam R. B.* Horat. Serm. II, ix, 64. *manus* pressare *an* prensare? Stat. Theb. IV, 492. *Nunc humeros, nunc ille* manus, *nunc vellera* pressat.

53. ulla *libertas minor A rege petitur?* R. B.; et infra paulo;

A rege petitur. ŒD. *Sæpe vel lingua magis* SECT III.
Regi atque regno muta libertas obest.
CR. *Ubi non licet tacere, quid cuiquam licet?*
ŒD. *Imperia solvit, qui tacet, jussus loqui.*
CR. Coacta verba *placidus accipias precor.*

Cæterum Callimachi editori fraudem, opinor, fecit, quod in *αο* terminatione poetica non jam verborum, sed genitivorum *α* perpetuo producatur. Sic Hom. Il. I. 75.

Μηνιν Απολλωνος ἑκατηβελεταο ἀνακτος.

Pag. ead. Virum eruditum ex Aristophane citantem videre est [Ran. 941.],

Εξηπατα μωρους λαβων παρα Φρυνιχῳ τραφεντας:

At quo consilio? nempe ut ostendat vocem Φρυνιχος primam producere. At enimvero versus laudatus * de syllabæ istius quantitate omnino tacet. Ecquis 93
enim inficias ibit in quinta versus iambici sede tribrachyn commode venire? Vera quidem est, quam præstare frustra aggressus est vir eruditus, syllabæ istius mensura, uti ex isto inter alia exempla liquet, Ran. 13.

Ειπερ ποιησω μηδεν ὡνπερ Φρῡνιχος.

Sed nec tamen æque infeliciter cessit viro erudito laudatus ex Aristophane locus ac cuidam Cl.[54] alter iste apud eundem Poetam, Nub. 58.

Δευρ ελθ ἱνα κλαῃς. Δια τι δη κλαυσομαι;

Ibi utique vir Cl. legendum conjecit κεκλαυσομαι, atque emendationem, quam voluit, firmari judicavit a versu 1438.

Ματην εμοι ΚΕΚΛΑΥΣΕΤΑΙ· συ δ εγχανων [55] τεθνηξει.

" *Polymestori subita ira et dolore excandescenti* verba coacta *condonentur.*" *R. P.* Præl. p. 28.

54. *R. B.* conf. *D. R.* ad Tim. p. 222.

55. ἐγχανών: gl. καταγελάσας. Cod. Vict. τεθνήξῃ F, I, T, H in textu et schol., et C cum gl. ἀποθάνῃ. τεθνήξει D, E.; quod nullo negotio sanavit *R. D.*

SECT. III. Atqui locus hic viri Cl. conjecturam non jam firmat, nec vero de ea silet, sed repudiandum plane esse clamat. Quippe hic tam certum est quam quod certissimum, verbum κεκλαύσεται notione passiva adhiberi; quæ tamen si in altero loco τῷ κεκλαύσομαι tribuatur, nulla prorsus habebitur sententia. Virum porro Cl. non secus atque editores fefellit atrox solœcismus, σὺ τεθνήξει; id quod perinde est ac si
94 Latine dicas *tu morietur*[56]. * Futurum utique istud

56. *Brunckius* ad Acharn. 590. hanc interpretationem acriter explodit. At in Platonis Gorgia, p. 290. B. Læmar. = 469. D. 6. H. St. τεθνήξει Codices Parisinus et Clarkio-Bodleianus; et Schol. illius in margine, Ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ, τοῦ τεθνήξεται, καινοπρεπῶς παρελήφθη — quem laudat *Routhius* ad l. et Schol. Lugd. Bat. p. 109. Schol. quidem Cod. Clarkio-Bodl. idem sonant: τεθνήξει] ἀντὶ τοῦ τεθνήξεται· ἐνέργεια ἀντὶ πάθους ἀττικῶς. p. 92. *Gaisford*. τεθνηξόμενον usurpat p. 44. Conf. p. 245, et *D. R.* ad Tim. p. 222. Anti-Att. p. 97. Ζήσει: Πλάτων πολιτείας ἕκτῳ, οὐ ζήσεται. Conf. *Porsonus* in *Cens. Crit.* (*for June* 1797. p. 170;) et audi virum eruditissimum, *P. Elmsleium*, ad Acharn. 590. "τεθνήσει C. Rav. edd. τεθνήξει A. B. Brunckius. Illud diserte tuentur Schol. et Suidas in Τεθνήξει. Eadem scripturæ diversitas est in Nub. 1436. Vesp. 654. Activam formam superius v. 325. et in Æsch. Agam. 1288. indicavit Dawesius p. 96. [ed. B.] Utrobique mediam formam respuit carminis ratio. Hodie apud Platonem in Gorgia p. 320. D. legitur τεθνήξεται, ubi τεθνήξει diserte agnoscunt Scholiastes a Ruhnkenio editus, et Thomas Magister in Τεθνήξεται. Apud Suidam in Ἐπέστειεν, Portus de suo mutavit τεθνήξοντος in τεθνηξομένοις, Kusterus vero veterem scripturam revocavit. Equidem crediderim veteres Atticos dixisse τεθνήξω, recentiores τεθνήξομαι: τεθνήξω enim nimis Attice dictum videtur Luciano Solœcista p. 570. qui alteram formam Socratis grammatici auctoritate confirmat. Eandem mutationem subiit futurum ζήσω, quod habet noster Plut. 263. et in fabula deperdita apud Clementem Alex. p. 751, 9. Plato de Rep. v. p. 660. D. et IX. p. 741. C. Recentiores ζήσομαι magno consensu. Ἑστήξω habent Eur. Iph. Aul. 675. noster Lys. 634. Thucyd. III. 37. 102. Xenoph. Anab. II. 4, 5. Plato Conviv. p. 1205. E. de Rep. IX. p. 738. E. Demosth. adv. Lept. p. 468. Ἑστήξεται recte legitur in senario Hegesippi, infimæ ætatis comici, apud Athen. p. 290. D. male apud Xenoph. Pæd. VI. 2, 17. Venat. 10. 9. His consideratis, accedo Dawesio activam formam τεθνήξω apud nostrum ubique restituenti." Addere libet, quod σὺ τεθνήξει, *tu morieris*, pluribus scilicet post Brunckii tempora tantillum arriserit. Secundas profecto præsentis et fu-

forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subjectis exemplis: Acharn. 324. SECT. III.

Ως ΤΕΘΝΗΞΩΝ ισθι νυν γε. Δηξομ αρ⁵⁷ ὑμας εγω.

Æschyl. Agam. p. 215. V. ult. Edit. H. Steph. [1281.]

Ου μην ατιμοι γ εκ θεων ΤΕΘΝΗΞΟΜΕΝ.

Præferunt quidem editt.—Δηξομαι γ αρ υμας εγω; verum hoc pacto sextam trochaici sedem creticus dehonestat. Jamdudum autem est quod Nub. 58. sic emendandum conjeci,

turi passivi indicativi personas ne Bentleius quidem, nedum Dawesius nos in ει constanter, non in ῃ, terminare docuit. Si tenebras penitus discutere, et rem totam otiose aperire non licuit, scintillas quasdam saltim nobis ad aspiciendum reliquit BENTLEIUS. Aristoph. Nub. " p. 103 (v. 833. *Br.*) πείθειν non est *obtemperare*, sed *persuadere*. Lege sine dubio cum Aldo, Ὡστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν. Atticum quippe est πείθει pro πείθῃ a πείθομαι." *R. B. Kustero* in Mus. Crit. N°. VII. p. 442. In Diphili fragmento apud Polluc. x, 12. " ἐκδραμεῖ Atticum pro ἐκδραμῇ" refingit; ep. ad *T. H.* p. 91=292=63. Phil. Lips. in Clericum; ad Philemonis Fr. CCCVI. p. 152. οἴει intactum relinquit; et ad Menandri Fr. CLXX. Ionicum κατόψεαι pro κατόψει perstringit. Aristoph. Lys. 600. ὡριόν ἐστιν· σόρον ὠνήσει. " id est, ὠνήσῃ *emes*"—emendat Vir præstantissimus; et Vesp. 526. φανείσῃ ed. 2. Bas., qua usus est, φανήσῃ *Scaliger*, φανήσει Attice, ut 331. l. ult. (v. 601.), legendum monuerat *R. B.* et *R. P.* ad l. Sed ad Philemon. apud Athen. XIII, 595. C. Βασίλισσ' ἔσῃ—correxit; et ad Menandri fr. CLXXXIV. προσποιεῖ, *fingis*, quod pisce sanius, in προσποιῇ mutare satagit. Clericus προσποιεῖ in προσποιεῖς ob eam causam, qua καταιτιᾷ in καταιτιᾷς, CLXI. corrupit. Plato Alcib. I. p. 108. E. ult.—καίτοι οὐ προσποιεῖ γε ἰατρὸς εἶναι· περὶ δὲ οὗ προσποιεῖ ἐπιστήμων εἶναι,—Cod. Clarkio-Bodl. Posidippus apud Athen. IX, 376. F. Ὄψεις δ' ἔχοντι τοῦθ' ἡγούμενον. Lege, Ὄψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον. conf. p. 416. E., et Soph. Phil. 96. *R. P.* Advss. p. 110. Cod. MS. olim Clarkianus Platonis ει pro ῃ fidenter exhibet; et Prisciani editiones vetustæ satis constanter. In Plato. Gorg. 291. G. μορμολύττει Timæi Lexicon præbet, et Platonis Codex Clarkio-Bodleianus. Vide *T. H.* ad Lucian. T. I. p. 428. *Valck.* ad Ph. 576. *Koen.* ad Greg. p. 49.

57. δήξομαι χ' ὑμᾶς—vel δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ. *R. B.* δήξομ' ὑμᾶς ἄρ' ἐγώ. Cod. RAV. δήξομαί γ' ὑμᾶς legit *R. P.* apud *P. P. D.* Sic Nub. 1153. βοάσομαί γ' ἄρα MS. Arund.; βοάσομαί γε vel βοάσομ' ἄρα *R. P.* " Sed recte *Elmsleius* et alii e Rav. βοάσομαι τἄρα"—*P. P. D.* Add. ad l.

SECT. III.

Δευρ ελθ ινα κλαῃς. Δια τι ΔΗΤΑ κλαυσομαι[58];

Atque hanc quidem lectionem in MS. Baroc. N°. 127. repræsentari nuper cognovi. Cæterum virum Cl. quod attinet, plura de eo dicendi aliam aliquando occasionem suppeditabunt ipsius in Aristophanem, Menandrum et Philemona Emendationes[59].

Erravit porro editor eruditus de syllabica quantitate vocis *paracletus*. Monet utique αμετρον istius,

Spirat de patrio corde paracletum[60],

58. Δεῦρ' ἴθ' præbent quoque cod. Borgianus et Suidas: et—δὴ 'γὼ κλ. vel κλαῦσαί με δεῖ immo κεκλαύσομαι tentaverat *R. B.* (et Pac. 261. "Forte κεκλαύσομαι." *Raper.*). διὰ τί δὴ κλαύσομαι C, F, et T; διατὶ δ. κ. D, E. δεῦρ' ἴθ' (sic quoque cod. Leid.) H, δεῦρ' ἔλθ' I, et διατί (vel—τὶ) δῆτα κλαύσομαι H, I. Dorv. et duo apud *Brunck.* Sed *R. D.* emendationem extra omnem dubitationis aleam posuerunt Codd. Rav. et Barocc. 127. Eur. Herc. Fur. 1146. Οἴμοι, τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς; τί ΔΗΤΑ optime *Schæferus* et *Hermannus* ad l. Eur. Ph. 746. τί δῆτα δράσω; et 752. Conf. *P. P. D.* ad Lys. 866. et in Addend. p. (148.) Vesp. 121. Ὅτε δὴ δὲ edd. Ὅτε δῆτα Ravennas.

59. Vide Append. p. 21. • "Intercidisse vero *Dawesii* scripta, quæ hic et alias subindicantur, (nequicquam certe de iis quæro) in *Menandrum* et alios Poetas Atticos, maxime est dolendum." *Burgessius* ad l. Alibi vero hujus desiderii causam satis probabilem reddit humanissimus ille Editor: "Nonnulli alii libri MSSi conservantur in κειμηλίοις Askewii, του μακαριτου, qui Dawesii librariam supellectilem pretio redemit." Præf. iv.—Quam auctoritatem apud æquales obtinuerit hic Æschyli promissor, satis superque patet: "Is porro [Askewus] an Æschylum adhuc edere cogitet, non comperi; satis persuasum habeo nunquam editurum." *Musgrav.* J. A. Ernesti apud Tittmann. p. 58.—"*To be plain with you, I do not think his*" (Dr. A.'s) "*collection a matter of much consequence—his own remarks, I am certain*"—*Dr. Barnard* to Mr. *T. Warton*, p. 331.; vide Præf. iv. et infra ad p. 341.

60. Prudentii Cathem. v, 160. *paraclitum* N. Heinsius; et sic MSS. Vat.: eadem chorda oberrat Peristeph. x, 430. Capiant et ipsum cœlitus *paraclitum*. Nimirum apud Prudentium poesis in rebus sacris suas vires, leporem, venustatemque exercet; sed dimetiendis pedibus et perpendendis syllabis consenescere priscæ sanctimoniæ viro odiosum esset. Nimirum ex usu sermonis apud Christianos *Paracletus* plerumque comparet; vide τὸν πάνυ Pearsonum ad Symb. art. viii. Nimirum "in nominibus cæterisque orationis partibus sua cujusque linguæ certa ratio, ac propria ac recepta consuetudo est." "Apud

Latinos *Forceps* et *Princeps* in casibus obliquis *forcipis*, *principis*; quia *forcepis* et *princepis* linguæ natura non ferebat." *Bernardo R. B.* p. 160. In vocibus *barbaris*, h. e. *peregrinis*, veteres Latini citra reprehensionem unam aut plures subinde litteras immutarunt. "*Phrenesim* scio Græce dici φρενῖτιν, sed in omnibus cujusque generis latinis veteribus libris scriptum video *phrenesim* et *phreneticus*, non *phreniticus*. Et tamen olim quidam plane *phreneticus*, sive, ut ipse dici malebat, *phreniticus*, cum quendam Varronis versum ita edidissem, ut repereram, *Phrenetici*, *septem trionum filii*. clamabat, omnes qui ita scriberent, et Græci et Latini sermonis imperitos esse." —*Muret.* ad Senec. de ira, p. 277. *ed. Rom.* = Opp. III, 98. Conf. *Salmas.* Epist. pp. 79—87. *Prudentius* Hamart. 125. Immo hæc attoniti *phrenesis* manifesta cerebri. Parcius syllabas longas in linguam Latinam migrantes corripere ausi sunt, ut Horat. Carm. I, xxiii, 4. Parcissime in propriis hominum et locorum nominibus in Latium translatis ex usu sermonis quantitatem violarunt. Fuerunt autem, teste Quintiliano, qui potentiorem facere linguam Latinam studebant, nec alienis egere institutis fatebantur. Inde *Bistones* et *Edonis* media syllaba correpta pronunciarunt, quia primam ictu notatam efferre solenne fuit; Hor. Carm. I, xxv. II. III, xxv, 9. *R. B.*; Lucan. Pharsal. I, 675. VI, 126. Sil. Ital. IV, 778. VII, 386. 523. conf. *R. B.* ad Hor. Carm. II, xvii, 14. Ὀψίγονοι, notante SCALIGERO ad Auson. lib. II, xxi., licentiæ Romuli nepotibus indignæ indulgebant, et "in iisdem Græcis nominibus non quantitatem, sed accentum spectabant. Quia, ut etiam notat *Servius* in libello de accentibus, Latini eundem accentum, quem Græci habent, efferunt in Græcis nominibus. Verbi gratia, quia Græcis vox hæc εἴδωλα habet accentum in prima, Latini quoque eodem accentu extulere, *ídola*. Quæ quidem vox semper est dactylus apud *Prudentium*. [Apotheos. 186. *Ecquis in* idolio *recubans inter sacra mille*, S. II. 79. Idolium *semper felicite..*, *et pede dextro*, Psychom. 379. Quosque viros non ira fremens, non *idola* bello. conf. Hamart. 405.] Græcis dicitur Εὐριπίδης· eodem accentu Latini semper extulerunt. Propterea penultimam producit *Sidonius*, non quantitatem, sed accentum Latinum" [Græcum] "secutus. [Carm. IX, 235.] *Orchestram quatit alter* Euripidis. Item Græci dicunt Μαρσύας. Propterea secundam producit idem [Carm. XIII, 38.] Marsyæ*que timet manum ac rudentem.* Iidem Græci pronunciant Ἄρατος, nomen ejus, qui scripsit Φαινόμενα. *Sidonius* contra veterum Latinorum morem, qui mediam semper produxerunt, corripit: [Carm. XXIII, 111.]. *Non hic, si voluit, vacante cura, Quis sit sideribus notare cursus, Diversas* Arato *vias cucurrit.* Denique inspice totum *Sidonium*, totum *Prudentium*, et alios; invenies semper eos non syllabas Græcas, sed accentum Græcorum esse secutos. Sic *Ausonius* in voce τρίγωνος facit; quia accentus non est in media, quæ longa est, propterea eam corripit. Edyl. IV, 47. *Per totidem partes* trigonorum *regula currit.* Edyl. XII, 20. *Fulgur* tetragono *aspectus vitale coruscat.* [*trigōna*

SECT. III.

auctorem bis in una illa voce peccasse. In tertia quidem syllaba peccavit, sed in secunda non item: quippe ea non secus produci potest ac prima του *lacryma*, vel secunda του *tenebræ*.

Pag. XVIII. De verbis Θουκυδιδης Ολορου[61] meminit vir eruditus tanquam versus pentametri fini
95 * accommodatis. Atque ita quidem in nescio qua epigrammatum[62] congerie verba ista adhibita, ni

Manil. II, 276. 299. 304, etc.] Quis audebit dicere *Ausonium* ignoratione literarum Græcarum hoc commisisse? Nemo sanus quidem, ut puto. Sed iis temporibus stulte videbatur non ibi producere syllabam, ubi accentus esset, quia is est mos linguæ Latinæ. Adeo ut *Plautus* in hoc secutus sit judicium vulgi: quia non cum doctis, sed cum plebe sibi rem esse videret. Nam semper apud illum *Phædromus* est dactylus, quia Græce Φαίδρωμος. [Curcul. I, i, 2, 24. etc.] Item quia Φίλιππος dicitur accentu in prima, eodem modo mediam corripit. [Mil. Glor. IV, iii, 69—] Et nunquam aliter invenies apud *Plautum*, quin mediam in nomine *Philippus* corripuerit. Quod mirum est in positione. Sed quærenti caussam accentum semper prætexet." Mori obtemperans hac prava scribendi norma *versus suos politicos* inquinavit, et omnem rhythmi gratiam misere trucidavit *Io. Tzetzes*. *Prudentius* Cathem. V, 89. *Cui jejuna eremi saxa loquacibus Exundant scatebris*, Ps. 371. *Excidit ergo animis eremi sitis, excidit ille*. Ibid. 711. Cognomento *Heresis; Deus est mihi discolor*, inquit. S. II, 478. *Nec mathesis præscripto aliquo pia vota repellit* 893. *Involvit mathesi, magicas impellit in artes* Callim Epigr. XXXIX. apud *R.B. Grævio* 'Ο Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν, "Εθηκε· Τῆ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην, Σάραπι· τοὺς δ' οἴστους ἔχουσιν 'Εσπερῖται. Martial. IX, XXX, 6. *Vincebat nec quæ turba Serapin amat*—Sed Martian. Capell. II. p. 43. *te* Serapim *Nilus, Memphis veneratur* Osirim. *Serap:: in* in MS. Cantabrigiensi 500 annorum; Prudent. S. II, 531. *Nil potuit* Serapis *Deus, et latrator Anubis*. *Milton*. P. A. I, 719. *to enshrine Belus or* Serapis *their gods, or seat Their kings*, Mart. Capella II, p. 43. *Ammon et arentis Libyes, ac Biblius* Adon. Licentiam in modo prioris syllabæ vidit Grotius. Propert. II, x, 55. *Adonem* ed. pr. et nonnulli codices. Sed ea scriptura repudiatur, quia *Adon* non nisi seriori ævo dictus est. *Drummond, Or Tmolus, or where boar young* Adon *slew*. E contrario *Milton*. l. c. 450. *While smooth* Adonis *from his native rock*. *Aonius* apud veteres poetas; Statius vero Theb. VIII, 475. *sic* Aona *saxo, Ense Pholum*,—Ita etiam Augusti sæculo nemo *Cypris*, omnes dixerunt *Cypria*. Vid. *Santen*. ad Hieron. Balb. in Comm. S. L. V. II. p. 154.

61. Ορολου, in erratis sublatum, *T. Bentleii* erat in Præf. ad Callim. P. xvii.

62. Anthol. H. St. I. p. 66.=

ludit me memoria, aliquando vidi. Verum istud ab homine imperito factum esse mihi persuasum sedet. Quippe si vocis Θουκυδιδης analogiam spectes, a θεος et κυδος, quod priorem semper producit, formari facile videbis. Syllaba utique Θου crasi Atticis sollemni [63] Ionico θεο æquipollet, non secus atque in Θουφραστος et Θουφανης. Cum analogia conspirat Aristophanis auctoritas, Acharn. 703. SECT. III.

Τῳ γαρ εικος ανδρα κυφον, ἡλικον Θουκῡδιδην.
708. Ος μα την Δημητρ εκεινος ἡνικ ην Θουκῡδιδης.
Vesp. 941. Ὁπερ ποτε φευγων επαθε και Θουκῡδιδης.

Monet in Thucydidis vita Marcellinus [p. 9. ed. Duker.] sepulchrali illius columnæ primitus unice inscriptum fuisse ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ΟΛΟΡΟΥ ʽΑΛΙΜΟΥΣΙΟΣ, postea vero a nescio quo adjectum ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ. Hujus opinor additamenti auctor versum se heroicum complevisse arbitratus est, non minus fortasse beatus quam absoluta Homerus Viliade. At quo judicio id factum fuerit, ex ea quam exhibuimus analogia et exemplis abunde constat.

A Callimachi editore ad ipsum nunc Callimachum transeamus. Callimachum inquam: nam de hymnorum Poetæ illius nomine cohonestatorum auctore seu potius auctoribus, quid sentiamus, * hodie tacebimus; cras fortassis re accuratius perpensa exposituri †. 96

An. Gr. III., 265. Θουκυδίδην Ὀλόρου Κεκροπίδην τὸ γένος. IV. p. 376=III, 125. Thomas Scholasticus Σεῖο πόνους φιλέω, Δημόσθενες, εἰμὶ δὲ λίην Καὶ φιλαριστείδης, καὶ φιλοθουκυδίδης. V. p. 396=II, 470. Θουκυδίδης δ' ἐλέλιζεν ἑὸν νόον, ἣν δὲ νοῆσαι Vide *R. P.* Opusc. p. 50. "Mihi vero non persuasum *sedet*, sed mihi persuasum *est*, hæc verba non posse adhiberi, nisi ab Anglo, fastu pleno, quem non puduit, Anthologiam Græcam, illum egregium omnis eruditionis, cognitionis, atque elegantiæ thesaurum, appellare *nescio quam Epigrammatum congeriem*." *H. Bosch.* ad Anthol. Gr. p. 300. Quis non *pulcre*, *bene*, *recte*, tertio quoque verbo ingeret?

63. Vide supra p. 108. Æschyl. Septheb. 653. Ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος.

† Vid. Append. p. 21 *. Sed operam suam aliorsum contulit.

SECT. III.

Hymn. in Jov. 55. Καλα μεν ηεξεν, καλα δ' ετραφες, ουρανιε Ζευ] Hac de Scriptura non esse dubitandum quin germana sit judicium tulit H. Stephanus: "Exemplo enim (inquit) Homeri ετραφες pro ετραφης "dicere sibi permisit Callimachus. Extat autem "apud illum hic illius aoristi usus in catalogo "navium,

"Τληπολεμος δ' επει ουν τραφ' ενι μεγαρῳ ευπηκτῳ.

"Ubi tamen apud brevium scholiorum auctorem "legitur τραφη. sed ita legendo scribendum esset εν, "non ενι, hoc modo:

"Τληπολεμος δ' επει ουν τραφη εν μεγαρῳ ευπηκτῳ."

At enim quid est, obsecro, quod quempiam absterrere debeat, quo minus ita scribendum statuat? Jure profecto videntur Barnesius et Clarkius hanc lectionem in contextum recepisse; quæ tamen si vera sit, evanescat necesse est Homeri auctoritas ad vindicandum του ετραφες pro ετραφης usum laudata.

Ad locum porro Callimachi illustrissimus Spanhemius "Notandum (inquit) hic ετραφες passive "positum, sicut monuit, cui elegantem hujus Poetæ "editionem aliaque insuper debemus, rari exempli
97 "suique sexus eruditissima * Tan. Fabri filia. "Addam Atticis id solemne; activum nempe pro "passivo usurpare. sicut observant Schol. ad Eu-"rip. Med. v. 320. Φυλασσειν αντι του φυλαχθηναι. "ενεργητικον αντι παθητικου. τουτο δε εθος ὡς επι το "πλειστον τοις Αττικοις. Cujusmodi et vicissim "passivorum pro activis obvia apud Æschylum "aliosque Tragicos et Aristophanem exempla." Atqui principio cum recentiorem istum Scholiasten tum virum præstantissimum fefellit vera loci Euripidei scriptura; quam tamen alter Scholiastes conservavit. Apud eum utique legimus Ρᾳων εστι ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ (φησιν) οξυθυμος ανηρ, ὡσαυτως δε και γυνη. Φανεροι γαρ &c. Hinc colligo codicem, quo usus est quisquis hæc scripserit, sic repræsentasse,

Ανηρ γαρ οξυθυμος, ως δ αυτως γυνη, SECT. III.
Ραων ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ η σιωπηλος σοφος[64].

64. Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμον Scaliger; Menander apud Stob. Serm. xx. p. 172, 13. Gesn. p. 105. Grot. Τὸ δ' ὀξύθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρόν—Eur. Fr. inc. viii. Τὸ δ' ὠκὺ [f. ὀξὺ] τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν—: quemnam sensum ex hac correctione erueret vir ille summus, cum *Elmsleio* juxta ignoro; qui vulgatam ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ firmat ex Andr. 673.; Conf. Suid. vv. Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός: Lex. Sangerm. p. 412. quod subinde uberius paullo et integrius evasit: Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός: τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ηὐκημένων. σημαίνει δέ τι τοιόνδε. ἄξιός ἐστιν ὁ μισθὸς ὥστε λαμβάνειν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. Ὅμηρος δὲ πρῶτος ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ· ῥηΐτεροι γὰρ— ἔσεσθε Κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν' καὶ πάλιν· Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ. Καὶ Εὐριπίδης· γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ, Ῥάων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός. ὁ δὲ νοῦς· ῥᾷον ἄν τις φυλάξαιτο τὸν ὀξύθυμον ἢ τὸν κρύπτοντα διὰ σιγῆς τὴν ὀργήν. Vide *Muret.* v. iii. p. 546.; *Dawesium* vero, ut infra patet p. 99. minime latuit Suidas. ΦΥΛΑΣΣΕΣΘ — *cavere;* hanc medii, ut aiunt, vim optime exprimit *Kusterus* de M. V. c. 1. §. 14. *D'Orvillius*, Menandri sæpius oblitus—μὴ 'πὶ μικροῖς αὐτὸς αὑτὸν ὀξύθυμον δείκνυε—ad hunc locum iracundiam suam remisit, et Euripidem a Dawesio frustra sollicitari ostendit, ad Charit. pp. 442, 443.: cui accesserunt *Heathius* in Addendis et *Musgravius* ad l. Iph. A. 538. Ἔν μοι φύλαξον, Μενέλεως,—*unum mihi cave, Menelae*. Tyrwhitt. Conj. p. 38. Plato Theætet. p. 154. D. 2. φυλάττων μή ἐναντία εἴπω,—Gorgias p. 461. D. 6. ἐάν μοι ἓν μόνον φυλάττῃς. E contrario de forma φυλάξομαι notione *custodiendi* usurpata vide *Heath.* ad Soph. El. 1012 (1018.). et *Poppo* ad Thucyd. pp. 75—77. ΣΙΩΠΗΛΟ'Σ· "Alexis ἐν Παρασίτῳ apud Athen. x. 421. E. ΔΕΙΠΝΕΙ' δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον Εἰς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι.—Amphis in Πλάνῳ apud eundem vi, 224. E.—ἔκυψεν, ὥσπερ Τήλεφος, Πρῶτον σιωπῇ· καὶ δικαίως τοῦτό γε· Ἅπαντες ἀνδροφόνοι γάρ εἰσιν ἐνὶ λόγῳ. Mos scilicet erat cædis alicujus reum *mutum* restare, donec sacris quibusdam expiatoriis lustraretur. Æschyl. Eum. 447. Ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος, Ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ." Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. §. xliv. Lucian. T. iii. p. 241. Dissert. cum Hesiodo 1. εὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύϊδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος. Lege, Τήλεμον — Theocr. Id. vi, 23. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων, Ἔχθρα φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ ΣΟΦΟΣ MS. C. C. C. Oxon. [sic MS. Harl. et Lex. Sang. l. s. c.] ut discimus ex *Burgessii* Appendice—*R. P.* ad *Toup.* p. 439. et apud *Gaisford.* ad Hephæst. p. 99. Med. 300. Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά, curis secundis in ἔπη mutasse videtur. Helen. 520. Λόγος γάρ ἐστιν

Præstandum autem in me recipio verbi vulgati *φυλασσειν*, *Αττικωτερως φυλαττειν*, eam nusquam esse apud scriptores Atticos significationem quæ huic loco unica conveniat, nempe *cavere;* hanc vero medii *φυλαττεσθαι* esse propriam. Illud longe alio sensu denotat *servare, observare, custodire,* vel simile. Utriusque autem formæ pauca subjiciam exempla: Aristoph. Equ. 497.—*και σε* ΦΥΛΑΤΤΟΙ *Ζευς αγοραιος*—*et te* servet *Jupiter*. Vesp. 357.
98 * *Κουδεις μ* ΕΦΥΛΑΤΤΕΝ [l. ΕΦΥΛΑΤΤ.[65]], *αλλ εξην μοι* *Et nemo me* custodiebat. Thesm. 659.—*τουτονι* ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ *καλως*—*hunc* custodite. 770. ΦΥΛΑΞΟΝ *αυτον*, *eum* custodi. Acharn. 256.

Προβαινε, καν τῳ χλῳ ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ *σφοδρα.*

—*in turba* cave *sedulo.* Eccles. 764.

Συ δ ου καταθειναι διανοει; ΦΕΙ. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,
Πριν αν γ ιδω το πληθος ὁτι βουλευεται.

Tan. Fabro interprete: *Tu vero deponere bona in*

οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος, Sophocles apud Athen. x. 433. E. *Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ, Οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς. μὴ πιεῖν* edd. et uterque codex. Aristoph. Nub. 1399. *λόγων* in margine exemplaris sui suppleverat *R. B.* Epigramma apud Athen. II, 39. C. *Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει τάχυς ἵππος ἀοιδῷ· Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις·* alii, *Ὕδωρ δὲ πίνων καλὸν οὐ τέκοις ἔπος· R. B.* ad Hor. Epist. xix, 10. *Br.* in An. Gr. I, 417. e cod. Vat. *οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν.* hinc Aristarchus noster, quem conf. ad Med. 300., *πίνε, κοὐδὲν ἂν τέκοις σοφόν.* De discrimine formarum *φυλάσσειν*, et *φυλάσσεσθαι* apud Atticos recte statuit *R. D.*; Il. Γ, 408. *καί Fε φύλασσε* Œd. Col. 21. *κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε* (l. *κἀκφύλασσε*) *τὸν τυφλόν.* — 285. *ῥύου με κἀκφύλασσε* — Eur. Suppl. 952. *Ἄστη φυλάσσεθ', ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων.* Xenoph. Anab. II. 169. *φυλακὰς φυλάξειν* — Ibid. 151. *φυλασσόμενον δέ σε ὁρῶ ὡς πολεμίους ἡμᾶς· καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλασσόμεθα* — 163. *ἐξῆλθον τῶν Ἑλλήνων φυλασσόμενοι,* Æschyl. P. V. 713. *οἰκοῦσι Χάλυβες. οὓς φυλάξασθαί σε χρή.* Soph. Ph. 455. *καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι* — Æschyl. Choeph. 922. *Ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.* Xenoph. Memorab. IV, vii. 8. *καὶ τούτων δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἐκέλευε φυλάσσεσθαι τὴν μάταιον πραγματείαν.* Vide *Mureti* Opp. Vol. III. p. 546. Hor. Carm. III, viii, 25. *Negligens, ne qua populus laboret Parte, privatim nimium* CAVERE,—.

65. *ἐφύλαττ'* sic bini codices apud *Brunckium* ad l. et *Q. S. F. Christianus.*; conf. ad *R. D.* p. 254.

commune non paras? PHI. *Id ego cavebo prius quam viderim quid consilii capiat populus.* SECT. III.

826. ——————— Ας γ εγω ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,

Νη τον Ποσειδω, μη κατουρησωσι μου.

eodem interprete: *Quæ ne me commeiant,* cavebo *sedulo.* Porro autem constructionem, quam suggerit Scholiastes, Ρᾳων φυλαχθηναι, Attici reformidabant. Ii hujusmodi adjectivis verba subjiciebant notionis non nisi vel activæ vel neutrius. Ipsius Med. v. 316 [=317. R. P.]

Λεγεις ΑΚΟΥΕΙΝ [66] ΜΑΛΘΑΚ—

675. (673.) ΣΟΦΩΤΕΡ η κατ ανδρα ΣΥΜΒΑΛΕΙΝ επη.

66. ἀκοῦσαι editiones; "ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus.—" *R.P.* ad l. Æschyl. Choëph. 5. κλύειν, ἀκοῦσαι. * * Contra Il. Δ, 435. ἀκούσασαι Ϝόπος ἀρνῶν, Codices plures cum Ed. Pr. et Eustathio I, p. 376, 31. ἀκούουσαι exhibent, ut Il. Σ, 53. Odyss. Τ, 204. Plato Apolog. p. 18. c. 2. οἱ γὰρ ἀκούσαντες ἀκούοντες Codex Clarkio-Bodleianus: *Schrader.* Præf. ad Emendat. P. XII. citat auctorem de Lapidibus 394. εὖτε με παῖδ' ἐδίδασκεν 'Ακερσεκόμης ἀγορεῦσαι —sed P. XIV. recte ἀγορεύειν. Soph. apud Cic. ad Attic. II, 7. κἂν ὑπὸ στέγῃ πυκνᾶς ἀκούειν ψεκάδος φρενί. Lege ex Stob. Tit. lix. p. 377. et Plut. V. Æmilii Pauli p. 255. D. Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ Ἢ γῆς ἐπιψαύσαντα κᾆτ' ὑπὸ στέγῃ Πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί; Vide Valck. Diatr. ad Eur. p. 194. quod crebrius imitatus est Tibullus I, i, 45. &c.; semel Miltonus noster *L'Allegro* 115, 6. et *Armstrong. A. of H.* I, 288—. Archippus apud Stob. Tit. lix. p. 376. 'Ως ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾷν, Lucret. II, 1, 2. Philostrat. Jun. Heroic. p. 660. δεινὴ δὲ ἡ θάλαττα, καὶ οὐ ῥᾳδία πλεῦσαι. Tyrtæus Fr. I, 1. Μεσσήνην ἀγαθὸν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὸν δὲ φυτεύειν. Æschyl. Septheb. 587. καλόν τ' ἀκοῦσαι. Soph. Œd. Col. 327. δύσμοιρ' ὁρᾷν 461. ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι 1652. οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν. El. 557. λυπηρὰ κλύειν. Aj. 818. ἐχθίστου θ' ὁρᾷν. Eur. Hipp. 1197. φρικώδη κλύειν. Xen. Anab. II, p. 168. ὁρᾷν στυγνὸς ἦν [Œd. T. 1296. οἷα καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι]. III, 225. φοβερώτερον ὁρᾷν. Conf. *Elms.* ad Heraclid. 1011. et *P. P. D.* ad Eccles. 646. et Addend. p. (143.). Quod de Iliade Ω ingessit, præcipiti consilio conscribillavit *R. D.* Amplissimus vero campus aperitur, in quem libentissime discurrere et quodam jure luxuriari possem; sed in his adnotatiunculis sunt quædam veluti repagula, quæ me longius progredientem quasi cingulo coercent, et in orbitam redire me monent.

SECT. III. Soph. Œd. Tyr. 689. (674.)——αἱ δε τοιαυται φυσεις Αυταις δικαιως εισιν ΑΛΓΙΣΤΑΙ ΦΕΡΕΙΝ.

Æsch. pag. 19. I. 7. edit. H. Steph. (P. V. 238.) ΠΑΣΧΕΙΝ μεν ΑΛΓΕΙΝΑΙΣΙΝ, ΟΙΚΤΡΑΙΣΙΝ δ' ΙΔΕΙΝ.

99 * pag. 185. I. 4. (Agam. 267.). Πευσῃ δε χαρμα ΜΕΙΖΟΝ ελπιδος ΚΛΥΕΙΝ.

Quinetiam τῳ Ρᾳων φυλαττεσθαι plane gemellum apud Homerum legimus Vil. xxiv. [243.] modo liber iste ab Homero fuerit:

ΡΗ'ΙΤΕΡΟΙ γαρ μαλλον Αχαίοισιν δη εσεσθε
Κεινου τεθνειωτος ΕΝΑΙΡΕΜΕΝ—

Similiter xii. 53.—ουτε ΠΕΡΗΣΑΙ ΡΗ'ΙΔΙΗ et 63. —ΑΡΓΑΛΕΗ ΠΕΡΑ'ΕΙΝ[67]—Sed ut φυλαττειν valeat *cavere*, et Græce insuper dicatur cum Ρᾳων φυλαττειν tum Ρᾳων Φυλαχθηναι: inferrine exinde jure poterit Græcis licuisse quavis occasione ac modo utcunque dissimili verbum activum pro passivo adhibere? Quod tamen si legitime inferri nequeat, ad irritum cadat necesse est quod attulit præstantissimus Spanhemius. Hoc autem ex nostra Anglorum loquendi ratione haud incommode illustrari poterit. Nos utique utroque modo loquimur, *easier to guard against*, et *easier to be guarded against:* at quis tamen dicet licere cuipiam Anglo activum *thou educatedst* usurpare pro passivo *thou wast educated?*

67. περάαν editiones; sed non idcirco probum: περάειν vero nullibi apud Homerum comparet; Odyss. Ξ, 297. O, 427. Il. B, 613. E, 114. 406. Φ, 454. Ψ, 71. Hesiod. Ἔργ. 735. αἰενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ Ποσσὶ περᾷν. ex Homero Theognis 427. πύλας Ἀΐδαο περῆσαι, 902. εἰς Ἀΐδαο περᾷν. Conf. Æschyl. Agam. 1293. Eur. Med. 1231. Alc. 125. Lucret. iii, 67. Pind. Nem. iii, 36. Ὑπερ Ἡρακλέος, περᾷν εὐμαρές. Il. N, 214. ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα Ἀντιάαν· Theocr. Adoniaz. 44. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρῆ τὸ κάκον; Theogon. 491. τιμῆς ἐξελάαν, " ἐξελάειν Barocc. Trinc." Gaisford. ἐξελάαν Cod. Mediceus. Forma ναιετάειν auctoritate Apoll. Rhod. munitur; i, 828. 903. iii, 680. 1134.

Edidit quidem Barnesius Vil. xxi. 279. SECT. III.

Ως μ οφελ[68] Εκτωρ κτειναι, ὁς ενθαδε γ ετραφ αριστος.

Qui etiam ad locum "Ita quidem," inquit, "MS." "Mori. longe optime; quare τετραφ αριστος ad "* varias lectiones relegare malim." Idem tamen ad 100
alterum Homeri locum in catalogo navium [661.]: "τραφη εν] Ita lego pro corrupto τραφ ενι." Agnosce hominis, si cujus alius, suavissimi constantiam: τραφ eliminavit, quia corruptum est; ετραφ substituit, quia optima est lectio. Quod ad vulgatam lectionem attinet, cum verbum τετραφα nusquam alias reperiatur, equidem ei facile prætulerim—ὁς ετραφη ενθαδ αριστος.

Quid ergo, inquies, de Callimachi loco tandem statuendum? Is vero levissima mutatione sic emendari poterit:

Καλα μεν ηεξευ: καλα δ ετρεφευ[69], ουρανιε Ζευ.

68. ὡς ὄφελ' unus MS. Harleianus; ὥς μ' ὤφελ' in schol. Towxl. ἐνθάδε τέτραφ' MSS. Coll. Benedict. Schol. Ven. et alter Harl.; τέτραθ' communi lapsu tertius Harleianus, et inter lineas ἐτράφη. ἐνθάδε γ' ἔτραφ' Cod. Ven. et quartus Harl.; ἐνθάδ' ἔτραφ' quintus Harl. et Cod. Towxl. cujus Schol. τέτραφ' ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει:—*R. D.* transposito verisimillima mihi videtur. ΟΔ. K, 417.—ἵνα τ' ἔτραφεν — edd. τέτραφεν γρ. ἵν' ἔτραφεν MS. Harl. Lege, ἵνα τε τράφεν,—ἔτραφε Il. Φ, 279. ἐτραφέτην Il. E, 555. ἐτράφεμεν Il. ψ, 84. τράφε Il. B, 661. τράφη Γ, 201. Λ, 222. τραφέμεν Odyss. Γ, 28. Il. H, 199. Σ, 436.

69. ετρεφευ,] "Lege, ἔδραμες, vel ἀνά τ' ἔδραμες, vel, καὶ ἀνέδραμες. *Toupius* in exemplari suo *D. R.* Ep. Cr. ed. pr. Ultima emendatio poëta Alexandrino digna; at medicina fit mortuo; videor mihi Christiani hominis manum subodorari;—sed *fallit te incautum pietas tua;* versum enim putidissimum tanquam adulterinum notaverat *D. R.* Ep. Cr. p. 132. quem a verbis D. Lucæ i, 80. in pedes coactis multum nitendo edolaverat. Atqui operam oleumque perdidit." Pr. ad *D. R.* Opusc. xlii. Conf. Act. D. Apost. xix, 9. Vide *R. P.* Advss. p. 228. Opusc. pp. 100. 177. Sed hic versus cum sequenti conjunctus perpulcram gradationem quibusdam constituere videatur: nil admirari nos jubet Horatius; et non is sum, ut hunc poeseos gustum convellere aggrederer: si Æschylum et Callimachum hac in re comparemus, hunc, credo, palmam a

SECT. III. Atque hoc quidem pacto rotundior etiam effici videtur sententia, quod ετρεφευ (vel si malis ετρεφε, h. e. ετρεφεο) ejusdem sit et vocis et temporis cum præcedente ηεξευ *Pulchre quidem* crescebas *pulchreque* educabaris.

V. 87. Εσπεριος κεινος γε τελει, τα κεν ηοι νοηση.] Quam frustra sint ii, qui diphthongum sequente consona corripi[70] posse volunt, satis docuerunt viri

tragœdiæ parente sub judicibus æquis non omnino reportare posse, mihi saltim innuere licebit: Septheb. 661. 'Αλλ' *οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον*, Οὔτ' *ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω*, Οὔτ' *ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος*—Theogon. 492. *Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα* Ηὔξατο *τοῖο Ϝάνακτος*. Mœro apud Athen. xi, 491. B. *ὁ δ' ἀέξατο πᾶσι μέλεσσι*. De formis *τράπω, τράφω, τράχω* inaudita narrat *Boeckhius* ad Pind. Pyth. iv, 115. et, mirabile dictu, peregrinam *τρέφοιν* tanquam Euripideam laudat apud Etym. Mag. v. *τρέφειν* Ἄφρων *ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας*. Male *Valckenær*. Diatr. p. 153. A. *ἐκτρέφων*. *'τρεφον* *R. P.* Advss. 277. Sed lecta *Porsoni* adnotatione cum forma, quam tanquam barbaram aspernabar, facile in gratiam redii. Suidas T. i. p. 133. v. Ἁμαρτωλοί—sequitur, Ἁ*μαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι* Κρατῖνος Δραπέτισι· Ποδαπούς *ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν*. Indignatur Kustero Porsonus, quod *ποδαπὰς* ex ed. Med. non reposuerit. "Verum altera menda subest. Quomodo *ἁμαρτεῖν* pro *ἁμάρτοιμι* usurpari possit equidem ignoro. Repone ex ordine literarum, *ἁμάρτοιν*. Ita *τρέφοιν* in fragmento Euripidis apud Etym. M. p. 764, 52. quod injuria solicitat Valckenærius Diatrib. p. 153. *ἁμαρτοῖν* bis ex correctione, sed ab eadem manu, et *ποδαπὰς*, ms. C. C. C." *R. P.* apud *P. P. D.* in Addend. p. (143.) Si hunc aureum libellum p. 303. inspexisset *B.*, non Epicharmum apud Stob. Serm. xxxviii, p. 222 = 151. Grot. gravius affixisset in notis ad Pind. Pyth. i, 92. Τίς *δέ* ΚΑ ΛΩΙΗ *γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος*; "Pollux x, 72. in Epicharmi senario ferri non potest *δηλοίμην*; requiritur vi metri vel *δηλοῖ μὲν*, vel *δηλοῖμεν*, vel fortasse Οὐτ' *ἐν κάδῳ δὴ λῷμεν, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ*. *λῷμεν*, *volumus*, ut *λῇς*, *vis*, *λῷντι*, *volunt*, Δωρικῶς. Aristoph. Lys. 980. *λῶ τι μυσίξαι νέον*" Ricardus Bentleius T. H. p. 97 = p. 299. Conf. *T. H.* ad Hesych. v. Μυ*σίδδειν*, *Valck.* ad Röver. P. lxxii. et in Adoniaz. p. 279.

70. Ad. l., quos attigi in *Gent. Mag.* (*Nov.* 1797, p. 923.). Vide infra ad *R. D.* p. 269. De iambo Philippi Melancthonis *Marklandus*; "mallem *τῶν συγγενῶν δὲ δάκρυ' αἰδεῖσθαι χρεών*, quam *τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δάκρυα χρεὼν*, correpta, ut Ille [Reiskius] ultima syllaba in *αἰδεῖσθαι* ante consonam: quod in Iambo Tragico factum nunquam vidi ne ante Vocalem quidem." ad Suppl. 263.; hæc in editione secunda nusquam comparent; utinam

doctissimi Stephanus et Bentleius. Quorum ille SECT. III.
geminam conjecturam suggessit—*τελει ηοι τα νοησῃ*: et *Εσπεριος γε τελει ταπερ ηοιος κε νοησῃ*· priorem autem magis probat. At enim prior ista non uno nomine
improbanda venit: primo utique diphthongus in 101
fine verbi *τελει* sequente vocali syllabæ longæ partes minus recte sustinet: deinde voculam *κε* sermonis ratio abesse non patitur. Altera à vulgata lectione nimium discedit. Tan. Fabri conjecturæ *τα κεν ηοι νωσῃ* adstipulatus est Cl. Bentleius. Ad quam etiam firmandam doctissimi patris filia doctissima laudavit istud (uti hodie volunt) Theocriti Idyll. xxv (263).

Τον μεν εγων οδυναισι παραφρονεοντα βαρειαις
ΝΩΣΑΜΕΝΟΣ—

Verbum autem *νωσαμενος* Callimacho tribuit Suidas; quod tamen in hodiernis, quas vocant, Callimachi reliquiis nusquam comparet; ut merito dubitari possit annon Idyllium istud, quod hodie Theocritum auctorem præfert, Suidæ temporibus sub Callimachi [71] nomine circumferretur. Et pari quidem

delenda censuisset quæ ad v. 42. monet: " Scio in Anapæstis syllabam AĪ ante vocalem [aliquando ed. 2.] corripi posse;" quam usquam a Sophocle fieri obnixe negabat *Valckenærius*; quem vide supra p. 121. Æschyl. Suppl. 265. *Χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα* † *μήνη καὶ δάκη. μηνεῖται ἄκῃ* Med. Ald. Rob. unde legendum *μηνίτη δάκη* R. P. Quamvis Aratum non magni facio, non tamen omnia metri vitia ipsi Arato imputanda censeo: Phænom. 573. *Ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη. ἴδοιο* restituit *Schrader*. Pr. ad Emendat. P. xviii. Æn. iii, 211. Insulæ Ionio *in magno quas dira Celæno* —" diphthongus *æ*, sequente vocali, nusquam corripitur, nec corripi potest." *Idem* Emendat. pp. 3. 65.; conf. T. Maur. p. 2419.

71. *ὀδύνῃσι* duo codices Flor. et Vat. 4. 10. apud *Gaisford.* *ὀδύνεισι* Junt. 1540. *παραιφρονέοντα* Vat. 10. apud eundem et ed. Junt. 1518. Hesychius *Νωσάμενος. κατανοήσας.* Suidas *Νωσάμενος, νοήσας, γνοὺς παρὰ Καλλιμάχῳ* (Fragm. cccxlv.) *Ὠσάμενος* Vat. 4. " Vocem etiam," addit vir eruditissimus, *T. Briggsius*, " adhibuit Apoll. Rhod. iv, 1409. *νώσατο δ' Ὀρφεὺς Θεῖα τέρα.*" De Idyllio, utrum Theocriti sit, subdubitabant vir clarissimus, *Clarkius* ad Il. H, 141. et nuper *Heynius* ad Il. E, 289. Bucolicon totum, ut ex Homericis dictionibus maxime confla-

SECT. III. jure utrivis tribui poterit; quod utique a nebulone aliquo Græcæ neque linguæ nec prosœdiæ sciente scriptum esse confirmare ausim. Elegantiarum autem ibi conspiciendarum palmariam istam libet describere V. 163.

Ωσει περ [72] *σφετερρ̨σιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι*

Nempe vocem *σφετερρ̨σιν* pro *εμρ̨σιν* usurpatam hic videmus, uti et ὥσει, quod est ὥς ει valetque *quasi, tanquam si, ac si,* pro simplici ὥς, *sicut;* quorum utrumque nemo non Græcorum reformidasset.
102 * Laudat autem porro Cl. Bentleius ex Herodoto *εννωσας, εννωσαντα,* et *εννενωκασι.* Atqui Herodotum scriptorem Ionicum verborum *εννοησας* &c. formam istum in modum immutasse, cum in iis ne Attici quidem crasin adhibuerint; nemo unquam mihi persuaserit [73]. Contra lectionem *ηοι νωσῃ* accedit

tum, et Theocrito indignum abjudicavit *Valckenærius* tam ad l. quam in Ep. ad Röver. XIX., ad Il. X, 402. et ad Eur. Ph. 648., conspirante *D. R.* in Præf. ad Homerid. hymn. in Cer. P. XI.; aliter vero sentit *Hermannus* ad Orphica pp. 691, 2. 699—701. 726. 758.; et Eustathio, qui Syracosium perraro respicit, hoc carmen bis terve meminisse placuit.

72. *Ὡς εἴπερ* 10. C. apud *G.* et Cod. Vat. apud *Warton* II. p. 388., qui *ἄκουσα, Ὥσπερ ἐγὼ* tentavit; *ὡς ἧπερ σφ. qua ratione* conjecit *Burgessius;* vir sagacissimus et de me optime promeritus, *Thomas Briggsius,* mutato stigmate legit, *μῦθον ἀκούσας Ὡσείπερ, σφετέρησιν*— : fortasse litterarum vestigiis propius inhærens, *ἀκοῦσας,* ΟΙΟΝ *περ σφ.* cui leviter astipulatur Moschus II, 70, 71. *Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα, Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν. Ἀφρογένεια.* Et *σφετέρῃσιν* pro *ἐμῇσιν,* quod nauci est, corroborat idem vir amicissimus ex Id. XXII, 67. *Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης. R. D.* mendosis tantummodo locis aut negligentius perpensis nixus, totum hoc Idyllion tanquam subdititium dictitavit. "*Hoc critici modestiam minime sapit, ut gravius corrupta protinus eliminanda censeat. Quantus labor impensus est, ut deperdita in lucem retrahamus! nos inventa denuo rejiciemus?*"

73. Quid ergo *τῷ βῶσαι* I, 146. *βώσας* VIII, 92. *ἐβώσθη,* 124. *ἀνέβωσε* III, 155. *ἀμβώσας* I, 8. *ἐπεβώσαντο* et *ἐβώθεε* IX, 23. *βωθήσαντες* VIII, 72. *ἐπεβώθεον,* 1. *ἐπεβώθησαν,* 45. *νενωμένου* IX, 53. *ἐνένωτο* I, 77. *ἐννώσας* I, 68. *ἐννενώκασι* III, 6. ex *βοᾷν, βοηθεῖν, νοεῖν, ἐννοεῖν* progenitis fiet? *Wesseling.* dissert. Herodot. p. 157. Conf. *Valck.* ad Herodot. IX, 53. ut nihil dicam de *ἀνῷσαι* in I, 157. et fortasse *ἀνωστοῦ* VI, 66. quod pro *ἀνοῖσαι, ἀνοίστου* exhibent editiones, quid de So-

insuper quod versum spondaicum vox dissyllaba sine exemplo (si corrigenda et spuria eaque perpauca excipias) hoc pacto terminet. Huic quidem incommodo subveniri poterit scribendo διαλυτικως, ηοι. Sed alterum istud νωση aliis concoquendum permitto. Videamus autem nobisne tandem fortunatius alea ceciderit. Rescribi autem velim unius lineolæ additamento, sensu eodem manente, τα κεν ηρι νοηση[74]. Vil. IX. 360.

phocle, qui, teste Etym M., νένωται loco νενόηται usus est? Αμφιβώτης. περιβοήτου. Ἴων Τεύκρῳ Hesychii codex. Vide quoque *R. B.* Millio, p. 47. Il. Λ, 117. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· αἱ πᾶσαι σῶν εἶχον ὡς σῶς αἰπὺς ὄλεθρος [Il. N, 773.] Schol. MS. x, 332. Σῶς ἔσσεσθ',—σῶς: τινὲς ἐκ τοῦ σόος: ἀλλ' ἔδει σοῦς, τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαός· ἀλκαῖος δὲ τὰ β (i. e. δύο) ō ō εἰς ῶ συνάλειφει. Schol. Towni. Conf. Herodot. IV, 76. et Plato. Phædo, p. 87. B. C. Thucyd. III, 34. ὁ δὲ προκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἱππίαν τὸν ἐν τῷ διατειχίσματι Ἀρκάδων ἄρχοντα, ὥστε, ἢν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος ΣΩΝ καὶ ὑγιᾶ. σῶσι pro σήθουσιν apud Herodotum reperitur, I, 200. Etym. M. p. 710, 41. Ἡρόδοτος τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, [I, 200.] ἀντὶ τοῦ σήθουσι. Sic ἀλῶ ἀλήθω· [VII, 23.] κνῶ κνήθω· [VII, 139.] νῶ νήθω. Eur. Heracl. 84. Εὐβοῷδ' ἀκτὰν pro Εὐβοΐδ' ἀ. restituit præclarus *Elmsleius*. In Cod. Vat. V. T. crebro occurrunt νοσσὸς, νοσσεύειν, νοσσία pro νεοσσὸς, νεοσσεύειν, νεοσσία. Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 363. Præclare quidem editor juvenilis ad h. l.: "Occasione vero *Dawesii* observationis, observem liceat, Nempe Grammaticos, ut alias, et in hoc quoque Dialectorum rem perverse utique tractare, quod tot verba *contracta* fingant, et quod dicant Atticos Ionicam formam e. g. νοησας in νωσας *immutare* et *contrahere*. Cum revera νωσας simplicios sit et antiquior forma, ex qua altera *producitur*. Νοω, νωσας, producta forma νοεω. νοησας. Deinde cum Ionico scriptori Atticam formam *interdicunt*, et contra, oblivisci videntur, diversas Græciæ dialectos tantum indicare progressionem Græcæ orationis et mutationes, et ætatum diversarum indicia esse. Antiquissima dialectus mollitur et producitur in Ionica, quæ dicitur. Et Iones sane formas productas studiose sectabantur, ita tamen ut nonnullæ simplices iis restarent formæ, antiquæ dialecti vestigia. Attici vero, Pelasgica illa gens, veteribus adhærebant formis, neque tamen non sæpenumero recentiorum usui accedebant."

74. Hac emendatione metro et linguæ cumulate satisfecit *R. D.* Sic quoque vir quidam doctus in schedis Augustæ Taurinorum a *D'Orvillio* inspectis correxerat, Misc. Obs. I, 123., censente sic pariter et comprobante *Valckenærio*; "Vestra, miror, magnorum virorum ju-

SECT. III.

Οψεαι, ει[75] κ εθελῃσθα, και ει κεν τοι τα μεμηλῃ,
ΗΡΙ μαλ Ελλησποντον επ ιχθύοεντα πλεούσας
Νηάς εμας—

Palam est quam facile fieri potuerit ut literæ ρ pars inferior ex vetustiore aliquo codice erasa fuerit, atque exinde pars reliqua ο in alios propagata, donec tandem vera scriptura nusquam comparuerit.

V. 93. ————τεα δ εργματα τις κεν αειδοι[76];
Ου γενετ, ουκ εσται· τις κεν Διος εργματ αεισει;]

Hunc locum intactum reliquere omnes quod sciam præter H. Stephanum. Is autem ista adnotavit.
103 " * Credibile est Callimachum scripsisse αειδοι, sicut " in proxime præcedente versu. Indicativo certe " modo non satis apte jungitur particula κεν; ideo- " que aut illud αειδοι aut certe αειση malim. At αεισοι " (quod tamen aliquis fortasse scribendum putet) " parum mihi placuerit." Sive τις κεν αεισει, seu τις κεν αειση; seu denique τις κεν αεισοι legeris: orationem solœcam amplecteris. Primam loquendi rationem observat vir doctiss. hoc nomine vitiosam esse quod modo indicativo jungatur vocula κεν. Sed minus accurate: neque enim vitium in eo versatur, quod vocula ista cum indicativo Modo; sed quod cum Futuro indicativo construatur. Quippe modi illius tempora præterita cum imperfectum tum perfectum, uti et aoristus uterque, voculam istam comitem non raro adsciscunt[77]. Secundam locutionem

dicia: τά κεν ἦρι νοήσῃ quantilla est mutatio?" apud Tittmann. p. 53.; et *D. R.*; " Mihi tamen is, qui ἦρι νοήσῃ conjecit, minimo molimine rem confecisse videtur." Apud eundem, p. 3.

75. ἦν ἐθ.—ἤν vel αἴ editiones.

76. ἀείδει Cod. Mediol. ἀείσῃ Paris. ἀείσοι Cod. Reg. apud *D. R.* Tittmann. p. 92. Bion. Buc. xv, 25. Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε optime Casaubonus, τὸ στόμα καλὸν ἄειδε,

77. Hanc voculam cum *futuro* indicativi construit Aristophanes, auctore Brunckio; atqui Nub. 465. ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ cod. Rav. et, ποτ' ἐπόψομαι ex Suida v. ἆρα γε. *R. P.* Ach. 392. Ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐ προσδέξεται e tribus primariis editionibus, Suida v. Σίσυφος, et P. Leopardi Emendat. xiii, 8. redonavit *R. P.* Vesp. 942. οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος, Cod. Rav. Optime. Nub. 1157. οὐδὲν γὰρ

Græci sermonis indoli adversari nos primi monemus. Tertiam parum quidem probavit vir doctiss. sed qua ratione adductus, id vero tacet. Quod autem eruditissimos quosque videtur fefellisse, observare libet,

ἄν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι ex MS. apud Brunckium et Suida v. *Ἰὼ κλάετε*. Av. 833. *τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;* "F. *τίς δαὶ* ut supra 827." *R. P.* apud *P. P. D.* *τίς δ' αὖ* ex duobus codicibus *Brunckius*, quibus fortasse Ravennatem addamus. Av. 1413. *καλεῖ τις ἀνθρώπων ἂν*—*καλοῖ* e duobus MSS. *Brunckius*; particulam delendam censet *Porsonus*. In Euripidis Alc. 77. *ἁγνίσῃ* ex uno codice optime restituit *Monkius*: et de Iph. T. 864—867. vide omnino *Matthiam*. Herodot. I, 93. *ἐς ὃ* *ΑΝ *συνοικήσωνται* τοῦτο *ποιέουσαι*. Thucyd. II, 80. *λέγοντες ὅτι—ῥᾳδίως* *ΑΝ *Ἀκαρνανίαν σχόντες, καὶ τῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας κρατήσουσι*,—Ibid. inferius paulo. *νομίζοντες, εἰ ταύτην πρώτην λάβοιεν, ῥᾳδίως* [*ἂν*] *σφίσι τἄλλα προσχωρήσειν*. V, 15. *γνόντες νῦν μᾶλλον* *ΑΝ *ἐνδεξαμένους*,—Plato. Euthydem. I, p. 290. D. *εἰ οὖν, ἦ δ' ὅς, δεόμεθα ἐκείνης τῆς τέχνης, ἥτις* [*ἂν*], *ᾧ κτήσηται ἢ ποιήσασα ἢ θηρευσαμένη, αὐτὴ καὶ ἐπιστήσεται χρῆσθαι*,—"*ἂν* prius om." Cod. Clarkio-Bodl. cum duobus aliis apud Bekkerum in Comm. Crit. ad Plat. T. IX. p. 250. Phædo. p. 61. C. *σχεδὸν οὖν, ἐξ ὧν ἐγὼ ᾔσθημαι, οὐδ' ὁπωστιοῦν* [*ἄν*] *σοι ἑκὼν εἶναι πείσεται*. *ἂν* omisit Cod. Clarkio-Bodleianus, et quinque alii apud Bekker. ibid. p. 366. unus quoque eam delevit. de Legg. XII, p. 947, C.—*οὓς* *ΑΝ *οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόψονται*. Sed *ἐπόψωνται* Parisinus optimus apud *Bekker.*; et alter ex emendatione; eandem formam in margine laudat H. Stephanus. Apol. Socrat. p. 29. C.—*ὡς εἰ διαφευξοίμην, ἤδη ἂν ὑμῶν οἱ υἱεῖς ἐπιτηδεύοντες ἃ Σωκράτης διδάσκει, πάντες παντάπασιν διαφθαρήσοιντο*. *διαφθαρήσονται* Cod. Clarkio-Bodl. et unus apud Bekker. et *οιντο* supra sc. Polit. p. 258. C. 2. *Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἂν εὑρήσει*: *εὑρήσῃ* Cod. Clarkio-Bodl. Isocrat. ad Demonic. P. 7. C. *Οὕτω δ' ἂν ἄριστα χρήσει τοῖς φίλοις, ἂν μὴ περιμένῃς τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις*. *Οὕτως ἄριστα* MS. G. apud *Bekker.* ad quem principatum omnium Isocratis codicum facile deferent lectores qui quantum optimo *Bekkero* debeant, grata mente recolunt. Paneg. p. 79. H. St.=102. Bekk. *Ἐξέσται γὰρ ἂν τοῖς μέν ἀδέως τὰ σφέτερα αὐτῶν καρποῦσθαι*,—*Εἴη γὰρ ἂν* Codex idem præstantissimus. Areop. p. 155. E=211. *οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολεμήσομεν καὶ βιωσόμεθα καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ* [l. *καὶ*] *πεισόμεθα καὶ πράξομεν*,—. *ὅπως οὐ καὶ*—Idem. de Trapœzit. p. 360, D=528. *καὶ ταῦθ' ὡς οὐ δι' ἀπορίαν ἐγίγνετο, ἀλλ' ἵνα πιστευθείην ὑπ' ἐκείνων, ῥᾳδίως γνώσεσθε ἄν*. *ῥᾳδίως γνώσεσθε*. Cod. idem. Demosth. ad Leptin. p. 554. *Bekk.* *ἀλλ' εἰ τὰς τιμάς, αἷς ἂν ἀντευποιήσωμέν τινας, ἀπίστους καταστήσομεν*· Hæc regula *Wolfio* ad Demosthenis Leptin. p. 343, 4. minime placet; sed aliud est dicere, aliud refellere.

SECT. III. verba istius formæ, cujus est *αεισοι*, nusquam vel notione optativa adhiberi, vel cum vocula *κεν* sive *αν* conjungi[78]; sed temporibus præteritis significatione futura perpetuo subjici. Aristoph. Plut. 88.

Εγω γαρ ων μειρακιον ΗΠΕΙΛΗΣ ʼΟΤΙ
Εις[79] τους δικαιους, και σοφους, και κοσμιους
Μονους ΒΑΔΙΟΙΜΗΝ—
104 * 998. ——— ——— ΥΠΕΙΠΟΥΣΗΣ θ ʼΟΤΙ
Εις ἑσπεραν ʼΗΞΟΙΜΙ—
Vesp. 796. ΗΚΗΚΟΕΙΣ γαρ, ʼΩΣ Αθηναιοι ποτε
ΔΙΚΑΣΟΙΕΝ επι ταις οικιαισι τας δικας,
Καν τοις προθυροις ανοικοδομησει [l. ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΙ] πας ανηρ[80].

78. Vide *R. D.* Præf. P. V. et infra ad p. 332.

79. ʼΩς τοὺς E, F, I; ὡς τοὺς cum interpret. εἰς C, T, et Dorv.; ὡς τοὺς σοφοὺς καὶ κοσμίους καὶ δικαίους D. vide *Valck.* ad T. Mag. p. 186. Plut. 97. ʼΩς τοὺς δικαίους δʼ ἂν βαδίζοις; 495. ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, conf. supra 237. 242. Acharn. 224. ὡς τοὺς κριτάς μʼ ἐκφέρετε. ποὖστιν ὁ βασιλεύς; Thesm. 1030. κατάνευσον, ἔασον, ὡς Τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδίʼ οἴκαδε. 1217. (1205. Br.) ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει κάτενὲς ʼΩς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδίʼ οἴκαδε, Eccles. 997. Μὴ σκῶπτέ μʼ, ὦ τάλαν, ἀλλʼ ἕπου δεῦρʼ ὡς ἐμέ. Bionis Epitaph. Adon. 50. Εἰς αὐτὸν τὸν ῎Αδωνιν Aldus; sed ὡς αὐ. in marg. et Calliergi. Contra Aristoph. Ach. 242. προΐθʼ ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον edd. et Cod. Rav.; εἰς τὸ π. *Brunckius.* Demosth. adv. Neær. p. 1362, 9. ὡς δʼ ἦλθεν ὡς τὸν φράστορα· εἰς *Lambinus.* Olynth. I. p. 45. *Bekk.* οἱ δʼ ἄλλοι προσνενέμησθε οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δὲ ὡς ἐκείνους. Jo. Grammat. f. 238. b. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς προθέσεως τῷ ὡς χρῶνται· ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τὸν φίλον· ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν φίλον [Xen. Anab. I, p. 9. II, p. 165.]. Conf. *T. H.* Misc. Obs. v, iii, 56. *R. P.* ad Ph. 1415.; etc. Odyss. Ψ, 311. ῏Ηλθʼ ὡς Λωτοφάγων—῏Ηλθες Λ. Cod. Harl., unde ῏Ηλθʼ ἐς Λ. eruit *Porsonus.*

80. ʼΗκηκόειν γὰρ "Cod. *Vict.* ut bini codd. *Brunck.* et Veneta posterior." ἐνοικοδεμέσει Cod. Vict. et Ald. pro—μήσει ut Junt. 1. ἀνοικοδομήσει Junt. 2. Vide *R. P.* apud *P. P. D.*; *Dobræus* autem quondam meus in hoc loco ἐνοικοδομήσοι maluit: Addend. ad Plut. p. (105). Plato Euthydem. p. 283. A. τῷ δὲ μετὰ τοῦτο ʼΕΣΟΜΕΝΩΙ πάνυ σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν, καὶ ἐσκόπουν, τίνα ποτὲ τρόπον ῞ΑΨΟΙΝΤΟ τοῦ λόγου καὶ ὁπόθεν ῞ΑΡΞΟΙΝΤΟ παρακελευόμενοι τῷ νεανίσκῳ σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. In Plut. 998. explicando rem felicissime gessit *Dobræus* ὁ Μακαρίτης. Adde *Brunckium* ad Soph. Œd. Tyr. 792—. qui ad El. 34. mire nugatur, etsi forma ipsa habet naturam ambigendi.

Nunc autem posito, quod voluit vir doctiss. altera vice verbo *αειδοι*, de sententia tandem dispiciamus. Eam autem Latine sic repræsentant: *Tua vero opera quis celebret? Non fuit; non erit: quis Jovis opera celebret?* Ubi primo, oratio ista, *Non fuit; non erit:* adeo elliptica est, ut vix simile exemplum reperiri possit. Eam vero istum in modum suppleri velint necesse est: *Non fuit* quisquam qui celebrare potuisset; *non erit* qui celebrare poterit. Equidem non tam incommodi sumus quin illud fieri permittamus. Verum cum hoc pacto quæstioni propositæ, *tua vero opera quisnam celebret,* plenissime sit responsum; ecquis tandem, obsecro, eandem quæstionem statim post redditum responsum iterari patienter tulerit? mihi profecto nusquam contigit aliquid videre adeo jejunum, importunum, insulsum. Notum est illud Ovidii[81] de Callimacho,

> *Battiades toto semper cantabitur orbe:*
> *Quamvis ingenio non valet, arte valet.*

Rationibusne autem satis idoneis adductus hæc scripserit Romanus, an vero potius desideratum
* fuerit ipsius judicium, per me quidem sub judice 105
lis esto. Verum quicquid ea de re statuendum sit, unum interim mihi videor exploratum habere, ista de quibus agitur a Callimacho scribi non potuisse,

81. Amor. I. xv, 17. *semper toto* Edd. Hor. Serm. II, i, 45. *Qui me commorit,* (*melius non tangere, clamo*) *Flebit, et insignis* tota cantabitur urbe. Βαττιάδεω *παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, εὖ μὲν ἀοιδὴν* Εἰδότος, *ἐν δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι* An. Gr. I. 475. Conf. Catull. Epigr. CXVII. *Valck.* ad Callimachea p. 15. *Ὦ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ* An. Gr. III, 270. Scal. ad Propert. p. 238. Terentianus Maurus, p. 71, *Nec non et memini, pedibus quater his repetitis, Hymnum* Battiadem *Phœbo cantasse Jovique Pastorem Branchum: quem captus amore pudico Fatidicas sortes docuit depromere Pæan. εὐυμνότατοι* ex Hephæstione p. 30. proculdubio descripserat *R. B.* ad Fragm. XXXVI. Petronii Satyricon p. 493. Amstel. 1669. *quam Musa loquentibus annis* Battiadæ *vatis mirando tradidit ævo.* Catull. VII, 3. Oraclum Jovis inter æstuosi, *Et* Batti *veteris sacrum sepulcrum.*

SECT. III. ni tam arte quam ingenio destitutus esset. Apud Lucretium non absimilis extat locus libri quinti initio:

Quis potis est dignum pollenti pectore carmen
Condere pro rerum majestate, hisque repertis?
Quisve valet verbis tantum, qui fundere[82] *laudes*
Pro meritis ejus possit, qui talia nobis
Pectore parta suo quæsitaque præmia liquit?
Nemo, *ut opinor*, erit, *mortali corpore cretus.*

Atque hic quidem ellipsin videmus, sed alteri illi non prorsus æqualem. Hanc autem si suppleveris, istum puta in modum, *Nemo erit* qui dignum carmen condere possit *&c.* quæstionibus in præcedente quinque versuum serie occurrentibus sat responderis. Atqui si statim post sextum priores quinque iteraveris, vix opus est ut dicam quam absurdum atque odiosum locum reddideris. Ipsum autem hoc quicquid est absurdi, nisi quod minor sit verborum iteratorum numerus, in Callimachi loco deprehendimus. *Tune igitur tandem rem impeditam et perditam restitues?* Ego vero non ita magno negotio mihi videor toti huic incommodo subvenire posse. Locum autem sic concipi velim

106 * ————————τεα δ εργματα τις κεν αειδοι;
Ου γενετ, ουκ εσται τις, ὁ κεν Διος εργματ αειδοι[83].

tua vero opera quis tandem celebraverit? Non natus est, non erit quisquam, qui Jovis opera celebrare poterit.

82. *fingere* MSS. R. B. Sed *fundere* melius; vide supra p. 11.

83. h. ad Apoll. 28. Τὸν χορὸν 'Απόλλων, ὅ, τις οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδοι, Τιμήσει· *Valck.*, 31. Ἔστι γὰρ εὔυμνος τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι; ex emendatione viri eruditissimi apud Muret. Var. Lect. VII, vii. εὔυμνός γις ἀν' οὔρεα Φοιβο$\overset{\nu}{\varsigma}$ (sic) ἀείδειν Cod. Reg. apud *D. R.* Tittman. p. 92.

Hymn. in Apoll. v. 105.

'Ο Φθονος Απολλωνος επ ουατα λαθριος ειπεν·
Ουκ αγαμαι τον αοιδον, ὁς ουδ ὁσα ποντος αειδει.]

Postulat Hellenismi ratio ut ες ουατα [84] rescribatur.

Eurip. Orest. 615 [=608. *R. P.*]

Η τῃ τεκουσῃ σ ηγριωσ, ΕΙΣ ΟΥΣ αει
ΠΕΜΠΟΥΣΑ ΜΥΘΟΥΣ——

Andr. 1091. ΕΙΣ ΟΥΣ ἑκαστῳ δυσμενεις ΗΥΔΑ ΛΟΓΟΥΣ.

Hipp. 939. Αλλ η τις ΕΙΣ σου ΟΥΣ με ΔΙΑΒΑΛΩΝ εχει.

84. ἐπ' οὔατα *Scaliger* ad Catull. p. 111. et pro Οὐκ ἄγαμαι —Οὐ φιλέω ibid. pp. 112. 122. ἐπ' οὔατα λάθριος εἷρπεν, *arrepebat clam ad aures* (dicens), velut imperitus circulator suggerebat et omnibus eruditis risum movebat, Dawesii acerbissimus obtrectator, Reiskius Acta Erudit. m. J. 1750, p. 415. ἐς οὔατα] "*quod probat* Valckenaerius *ad* Euripid. *Hippolyt.* 932. [apud Lennep. v. ψίθυρος, ad D. Luc. v, 30. Acta DD. Apost. vi. et *D. R.* Ep. Cr. ii, 144 (140.)] *Exemplis adde* Euripid. *Dan.* 55. Callimach. *Epigram.* xxvi. 4. [Muret. Opp. ii. 847.] Platon. *Menex.* p. 403. C. ed. 1590. Themist. *Orat.* vi. p. 81. Heliodor. *Æthiopic.* ii. p. 97. Auctor. *Argumenti in* Demosthen. *de Fals. Legat.* p. 112. ἐς οὔατα *tacite laudant* Casaubonus *ad* Athenæum iii. 1. p. 147. Ger. Jo. Vossius *de Poet. Græc.* c. viii. p. 62. *ed.* 1662." *R. P.* ad *R. D.* Quibus subnecte ex Advss. p. 308. "Rectissime Dawesius.—Corrige itidem Euripid. Erecth. apud Steph. Byz. v. αἰθίοψ. ΕΣ ΧΘΟΝΑ. Conf. Hel. 890. Taur. 685. 1075. Hel. 1606. ΕΣ ΑΚΤΑΣ. Herc. Fur. 1225. Sophocl. Trachin. 619. Philoct. 314. Sic lege Eurip. Suppl. 1069=1076 *Gaisford.* [Advss. p. 244.]. ΕΙΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. ut Æschyl. Pers. 161." (εἰς quoque *Hermannus* ad l.) "Eurip. Hippol. 986, 7. Suppl. 670. Sophocl. Electr. 608. Trachin. 493. Œd. Tyr. 93. Eur. Hec. 303. Orest. 1567. Bacch. 718." Aristoph. Dætaleusin xiii. Πέμψω πλακοῦντας [ΕΣ] ἑσπέραν χαρισίους Advss. p. 280. Odyss. M, 177. Lege, ἐς οὔατα, quamvis Muretus Opp. ii, 922. vulgatam ἐπ' οὔατα citat. Sed Apoll. Rhod. i, 516. Πάντες ὁμῶς ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες sana est. Vide *Piers.* ad Mœr. v. οὖς, *Valck.* ad Hipp. 213. Hesychius ψιθυρίζει, εἰς τὸ οὖς ἠρέμα διαλέγεται. Plato Euthydem. p. 276. D. πάλιν μικρὸν πρός με ψιθυρίσας—Ibid. 275. E. προσκύψας μοι μικρὸν πρὸς τὸ οὖς—Sed hæc notasse sufficit.

SECT. III. Ion. 696. ΕΙΣ ΟΥΣ ΓΕΓΩΝΗΣΟΜΕΝ.
211. ΕΙΣ ΟΥΣ ΑΥΔΑΝ ΚΑΡΥΞΩ.
1521. Δευρ ελθ, ΕΣ ΟΥΣ γαρ[85] τους λογους ΕΙΠΕΙΝ θελω.

Soph. Aj. 149. ΕΙΣ ΩΤΑ ΦΕΡΕΙ[86] πασιν Οδυσσευς.

Deinde locutionis istius ουδ ὁσα notio est *ne quantum quidem*; quæ huic loco neutiquam convenit. Lege ουχ οσα[87], *non quantum*.

Hymn. in Del. 198.

Αλλ ετι τοι μετοπισθε γεραιστιον ἑιπετο φυκος·
Εστης δ εν μεσσῃσι, κατοικτειρασα δε Λητω
Φυκος ἁπαν κατεφλεξας, επει περι καιεο πυρι,
Τλημον ὑπ ωδινεσσι βαρυνομενην ὁροωσα.]

107.* "Ineptissima lectio; et contra metri rationem, "cujus servantissimus est Callimachus. Corrigo, "επει περι καιεο κηρι: *qui corde flagrabas, præ amore* "*scil. et misericordia.* Hesych. Περι κηρι, κατα "ψυχην, Homerus[88] Την περι κηρι φιλησε πατηρ, και "ποτνια μητηρ. Idem alibi: περι κηρι τιεσκετο, περι "κηρι θεον ὡς τιμησουσιν, αιδεομαι περι κηρι; et e con- "trario, απεχθωνται περι κηρι, περι κηρι Ποσειδαων "εχολωθη, νεμεσσωμαι περι κηρι." *Bent.* Quod ad alteram lectionis propositæ partem περι κηρι attinet, abunde profecto exemplorum Vir Cl. indicis Homerici ope congessit. De altera vero καιεο *flagrabas præ amore et misericordia,* eum, ut videtur, destituerunt, quæ sola fere in Græcis consulebat

85. Ion. 1521. "*lege,* Δεῦρ' ἔλθ'· ΕΣ ΟΥΣ ΣΟΙ *ex* Schol. *ad* Euripid. *Phœniss.* 916. *quod probat* Valckenærius [p. 714.], *unum exemplum phraseos, εἰς οὖς addens ex* Plutarcho *Op. Mor. p.* 518." R. P. ad *R. D.*

86. λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς, Καὶ σφόδρα πείθει. ut citat *Valckenær.* ad Schol. in Phœn. l. c. (p. 714.)

87. ουχ οσα] "οὐχ ὅσα *citat* Jos. Scaliger *Castigat. in* Catull. *p.* 93." (*pp.* 112, 122.) "*ed.* 1582." *R. P.* ὃς οὐδ', ὅσα πόντος, δείδει. distinguit *Valckenaër.*

88. Il. N, 430. Δ, 46. Ω, 435. Δ, 53. N, 206. 119.

oracula, indices et Lexica [89]. Hunc autem defectum supplesse sibi visus est nuperus editor Kusteriani in Aristophanem indicis auxilio. Laudavit utique istud Lysist. 9. SECT. III.

Αλλ, ω Καλονικη, καομαι την καρδιαν.

At enim ibi καομαι την καρδιαν, uti locum consulenti patebit, non jam valet *præ amore et misericordia mihi flagrat cor*, sed *præ ira &c.* Porro ut is esset apud Aristophanem sensus, videtur tamen Callimachus verbo potius Homerico δαιεό usurus fuisse. Nempe si hic reponas—επει περι ΔΑΙΕΟ κηρι, evadet locus isti apud Homerum Odyss. I [A, 48.].

* Αλλα μοι αμφ Οδυσηϊ δαΐφρονι ΔΑΙΕΤΑΙ ητορ 108
Δυσμορῳ.——

similis adeo, ut ovum vix sit ovo similius. Ibi scilicet μοι δαιεται ητορ extra controversiam denotat *mihi præ misericordia flagrat cor*. Cæterum nupero editori hic usu venit ut fluctus in simpulo [90] excitaverit: " Sed jam dicat mihi aliquis cur *exureret* " algam? *aggereret* potius, et *accumularet*. Conji-

89. D'Orvill. ad Charit. p. 257. " quod nuperrime fecisse audio *Richardum* quendam *Bentleium* Virum in *volvendis Lexicis* satis diligentem." *Antonius Alsop*, in præf. ad Fabb. Æsopic. delectum.—" Vir ille doctissimus et in *Lexicographis versatissimus*." *Carolus Ashton* S. T. P. ad Hieroclem, etc. Vid. PRÆF. Hujusmodi censores " cum *Gulielmo Hayleio*, poetarum et criticorum pessimo, de inscitiæ et malevolentiæ palma certare poterunt. Vide *Life of Cowper*, ubi de antiquorum vel veris vel fictis Epistolis disserit *Hayleius*, Vol. I, p. xxvi—xxxi, 8vo. 1806. Inter alia modestiæ et humanitatis specimina hæc videbis p. xxx. ' *That imperious Patagonian polemic*' de Bentleio dictum." *R.P.* Opusc. pp. 307, 308.

90. Athen. VIII, 338. A. 'Ο αὐτὸς Δωρίων καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ χειμῶνος, ἔφασκεν, ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ μείζονα ἑωρακέναι χειμῶνα. Cic. de Legg. III, 16. " Excitabat enim fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratidius, quos post filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari, ac nostro quidem." *R.B.* de Epistolis Socratis, p. 90; —" *and make a Tide and a Flood, though it be but in a Bason of Water.*" Conf. *Piers.* Verisim. p. 218. Idem adagium pari felicitate Anglice extulit *Samuelis Johnson;* locum meminisse juvaret.

SECT. III. "ciebam olim κατινησας *accumulasti.* Credo audacem "et ineptum aliquem, cum videret καιω reposuisse "πυρι, et, ut satis esset ignis, κατενησας mutasse in "κατεφλεξας. Putaram etiam legi posse κατεφρυξας, "*arefecisti*, Nunc displicet φυκος repetitum, et totum "locum corruptum arbitror et insanabilem." Ego vero dicam cur Asterie algam *exureret.* Obstabat nimirum alga, quæ insulam abunde secuta fuerat, quo minus Latona ad terram ratim appelleret. Hoc incommodo laborantis Deæ commiserata Asterie ei alga exusta copiam fecit optata arena potiundi. Jam vero dicat et mihi vicissim aliquis cur algam Asterie *aggessisset.* Videtur quidem vir eruditus algam *aggestam* atque insuper *arefactam* eo consilio voluisse, ut mollis nimirum lecti vicem suppleret, ne forte Latona silice in nuda † onus deponeret. At vereor ne istius commenti subtilitas vel ipsa alga vilior ‡ sit censenda. Nec vero erat cur viro erudito dis-
109 pliceret φυκος repetitum. *Immo etiam, ut repetitum habeatur, postulat orationis rotunditas[91]: *Tu autem ex Euboea descenderas Cycladas visura, neque vero dudum; sed adhuc te a tergo Geræstia sequebatur alga. Constitisti vero in mediis insulis, et commiserata Latonæ* algam *omnem exussisti*;—Sed manum de tabula.

† Virg. Buc. I, 15.

‡ Hor. Serm. II. v. 8.

91. Sed laterem lavat *R. D.*; desunt enim, teste *D. R.*, in MSS. Veneto et Meermanniano: [Ἕστης δ' ἐν μέσσῃσι. κατοικτείρασα δὲ Λητὼ, φῦκος ἅπαν κατέ] Ep. Crit. p. 162 (158.).

*SECTIO IV.

Consonantis sive adspirationis VAU, *prout in sermone Homerico obtinebat, virtutis cum prosœdiacæ tum analogicæ specimen.*

SECT. IV.

Diu est quod fecit Cl. Bentleius ut Homeri editionem digamma Æolico insignitam eruditi expectarent. Elementi quidem istius potestatem in Homeri scriptis olim obtinuisse, ac proinde etiam hodie haberi oportere figuram sive notam [1] aliquam, qua ista potestas designetur, id sane et nos cum viro Cl. communiter agimus. Cum eodem vero non itidem sentimus ipsum illud elementum magis quam vel Hebræorum vel Arabum *Vau* in Ionica [2] Homeri poe-

1. "Loco Digammatis adhiberi voluit *Dawesius* signum hoc ['], eadem atque illud potestate. Scilicet in sequentibus enunciandum Wαγνος, α-wασαμην, aw-ασαμην, δaw-ιζω, δα-wιφρονι, δwεινος, δwεος, λυ-wω, λυw-ω, παwς, ἑσταwς &c." *Burgessius.*

2. De Homero, "qui humani ingenii modum excessit," verba facturus, ubique hæreo, titubo, pelluceo, *velut obscura captus regione viarum Noctivagum qui carpit iter.* "Strabo p. 582. (xiii. p. 872.) a *Bentleio* indicatus docet 'Æolenses post Trojam captam totam fere Troadem coloniis suis occupasse, unde data forte ansa sit Homero Æolensi de Troja scribendi: vide et pp. 586. 600. 5. 610. 622." *Burgess.* Præf. xviii. et *Heynius* ad Il. T. p. 713. Pausanias etiam viii, xii. p. 625. Τούτου δὲ συντελοῦσιν ἐς πίστιν Αἰολέων οἱ Ἴλιον ἘΦ' ἩΜΩ͂Ν ἔχοντες, οὐδαμοῦ τῆς σφετέρας ἀποφαίνοντες μνῆμα Ἀγχίσου. "Æoliam etiam patriam Homeri testantur nonnulli veteres et recentiores, qui sententiam suam confirmant ex poetæ ipsius poematis, vocabulorum ope, quæ partim ad Æolicos mores pertinent, præsertim quæ dialecti sunt ejus, quæ, florente Græcia, Æolica vocabatur. *Pseudo-Herodotus* in suam farraginem de vita Homeri perpauca commemoratu digna retulit:—'Homerum fuisse Æolensem affirmat,

SECT. IV.

atque id sane potius quam aut Ionem etiam, aut Doriensem. 'Οτι δε, inquit, ην Αιολευς 'Ομηρος, και ουτε Ιων, ουτε Δωριευς, τοις τε ειρημενοις δεδηλωται μοι, και δη και τοισδε τεκμαιρεσθαι παρεχει.—Δηλοι δε και εν τοισδε τοις επεσιν, οτι Αιολευς ων τοις νομοις τοις τουτων εχρητο. [Il. Α, 462, 463.] Καιε δ' επι σχιζης ὁ γερων, επι δ' αιθοπα οινον Λειβε· νεοι δε παρ' αυτον εχον πεμπωβολα χερσιν. Αιολεες γαρ μονοι τα σπλαγχνα επι ΠΕΝΤΕ ΟΒΕΛΩΝ οπτωσιν, οι δε αλλοι Ελληνες επι τριων· και γαρ ονομαζουσιν οι Αιολεις τα πεντε, ΠΕΜΠΕ.' Auctore Etym. M. v. Αλαλυκτημαι, p. 56. 52, 3. dicitur ποιητης πολλοις Αιολικοις χρησθαι." *Burgess.* [Etym. M. p. 39. l. 16. v. Αἰσυμνῆται—'Ιδίως δέ φησιν 'Αριστοτέλης [Polit. III. xiv.] ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι· [Odyss. Θ, 258. Il. Ω, 347.] καὶ αἰσυμνᾷ χθονὸς, ἀντὶ τοῦ ἡγεῖται, Εὐριπίδης Μηδείᾳ [19.]. T. LV. l. 6. apud Com. *Caylus.* ΑΙΣΙΜΝΩΝΤΕΣ. Strabo XIII, 623=II, 893. Ox. "Ομηρος Κυμαῖος, οὐχ ὁμολογουμένως· πολλοὶ γὰρ ἀμφισβητοῦσιν αὐτοῦ.] "Qui de dialectis scripserunt, cum Æolicam, '*quæ amat per circuitum verba protendere,*' explicarent, ex Homero exempla sæpe repetebant: ut, ἱππότα Νέστωρ, μητιέτα Ζεὺς, νεφεληγερέτα Ζεύς, [αἰχμητά, 'Ολύμπιος ἀστεροπητά, ἱππηλάτα, εὐρυόπα, θυέστα, τοξότα, οἱ γὰρ Αἰολεῖς πολλάκις εἰς ᾱ ποιοῦσι τὰς εὐθείας· ὁ 'Αρχύτα γάρ φασιν ἀντὶ τοῦ 'Αρχύτης, καὶ 'Υβραγόρα ἀντὶ τοῦ 'Υβραγόρης. Schol. ad Dionys. Thrac. apud Bekker. Vol. II. p. 818.] 'Ιλιόφι, ['Ασκληπιόφι, Ιφιτόφι, ὀχέεσφι, χαλκόφι·] qui ad Atticam dialectum idem etiam largius fecerunt. Et profecto plurima apud Homerum occurrunt, quæ cum variis dialectis sunt communia, idque necessario et pro conditione linguæ Græcæ, qua fuerit, cum poeta scriberet." *Idem* Pr. xviii, xix, xxi.

"Perantiqua et fere primæva Græciæ lingua utitur Homerus: atque illam (quam *Æolico-Ionicam* nominabat *R. B.* apud *Horsley* de prosodiis, p. 156.) populares sui vulgo loquebantur. Profectas etiam fuisse diversas Græciæ dialectos ab eadem origine nemini non constat; et præ se ferunt indicia diversarum ætatum, per quas inter progrediendum a prisca orationis simplicitate ad politiorum elegantiam sæculorum devenerunt. Hinc tantam inter se necessitudinem habent Græcæ dialecti, ut nullo limite singularem aliquam circumscribas, qui sola sua et sibi propria, ac non multa simul includat, quæ in ceteris etiam occurrant, quanquam forsan rariore usu. Hinc injuria sæpe Grammaticos invehitur, quod Atticis tribuant, quæ in illis occurrunt et contra. Nam vocem Atticam plerumque vocant et alteram ἑλληνικον sive κοινην, non quod ea sit his vel illis omnino propria, sed quod his sit usitatior." Burgess. Conf. *Piers.* Præf. ad Mœrid. PP. XXIV. XXVIII. XXXII. et ad Herodian. 456.

Verum enimvero "Parens ac fons, e quo reliquæ omnes effluxerunt, est lingua Homerica; quæ non e diversis dialectis et licentiis poeticis, ut grammatici somniarunt, conflata est; sed Achæorum vel Danaorum veterum sermo quotidianus et universalis fuit; quo, Homericis temporibus, omnia publica et privata negotia

transigebantur; atque omnes sensus et affectus animorum exprimebantur: eorum enim temporum homines neque lexica, neque grammatica, neque libros ullos habebant; quapropter, si poeta verba insolita, aut modos loquendi ab usu communi abhorrentes, in carminibus usurpasset, nemo auditorum intellecturus fuisset." *Knight* Proleg. ad Hom. LXX. Conf. *Crit. Rev. (June* 1808, *pp.* 136, 7.).

"Sub primis Græciæ temporibus coloniarum migrationes crebro factas, ut aliter fieri non potuit, ita ex testimoniis veterum constat fuisse. Multæ septentrionalium populorum, quæ Hellada habitabant, suis desertis regionibus, in provincias meridionales migrarunt, ducti, ut aiunt, domus Deucalioneæ principibus. Hi populi, qui dialecto utebantur, quæ postea *Æolicæ* nomen tulit, sic ab Æolo, nepote Deucalionis, dictæ, partim Bœotiam occuparunt, partim ulterius progressi, in Argolide et Laconia constiterunt. Hi vero, cum Heraclidæ Peloponesum redirent, expulsi inde ad eam peninsulæ partem fugerunt, quæ *Ionia* vocabatur, quam profecto novi incolæ Achaiam nominabant secundum Achæi nomen, qui eos ab Hellade in Peloponesum deduxit. Pars adeo veterum incolarum *Ionicorum* locum iis coacti cedere, in *Atticam* se receperunt. Jam facile hinc accidere potuit, ut *Æolica* dialectus, qua Achæi utebantur, cum *vetere Ionica* permisceretur: uti *Ionica* etiam, nunc in Atticam invecta, cum *vetere* Ατθιδι commercium haberet." *Burgess.*

Dionys. Halicarn. II. p. 238. ed. *Huds.* Οἱ δὲ [συγγραφεῖς] πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ γενόμενοι πολέμου, καὶ μεχρὶ τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλικίας, ὁμοίας ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προαιρέσεις· οἵ τε τὴν Ἰάδα προελόμενοι διάλεκτον, τήν τε τοῖς τότε χρόνοις μάλιστα ἀνθοῦσαν, καὶ οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα, μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς παρὰ τὴν Ἰάδα. Strabo VIII. p. 484. Ox. τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι τὴν αὐτὴν φαμεν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τότε Ἀττικοί, καὶ ἐκεῖθέν εἰσιν οἱ τὴν Ἀσίαν ἐποικήσαντες Ἴωνες, καὶ χρησάμενοι τῇ νῦν λεγομένῃ γλώττῃ Ἰάδι· Joann. Grammat. f. 235. a. Ἰάς ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται Ἴωνες· δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι Ἀτθίς. "Imo fuerunt *Iones* et *Attici* olim iidem, sermo idem; cum Homerus canit [Il. N, 685.] Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες—eum *Athenienses* intellexisse, constat." *R. B.* de Phalar. p. 316. Hesychius Ἰάονες· Ἀθηναῖοι. Herodot. I, 56. ἱστορέων δὲ [Κροῖσος], εὕρισκε Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους προέχοντας, τοὺς μὲν τοῦ Δωρικοῦ γένεος, τοὺς δὲ τοῦ Ἰωνικοῦ. 147. εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασιν. Thucyd. V, 9. Brasidas Peloponnesios alloquens—Δωριῆς μέλλετε Ἴωσι μάχεσθαι—Hermocrates ibid. VI, 77.—ὅτι οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν—ἀλλὰ Δωριῆς ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. In ista Hermocratis Syracosii apud Thucyd. VI, 80. ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων ἀεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν Δωριῆς Δωριέων—regerit Euphemus Atheniensis, ἔχει δὲ καὶ οὕτως· ἡμεῖς γὰρ Ἴωνες ὄντες Πελοποννησίοις Δωριεῦσι, καὶ πλείοσιν οὖσι καὶ περιοικοῦσιν, ἐσκεψάμεθα ὅτῳ τρόπῳ ἥκιστα αὐτῶν ὑπακουσόμεθα,—VII, 57.

SECT. IV. ——— Ἀθηναῖοι μὲν αὐτοὶ Ἴωνες ἐπὶ Δωριέας Συρακοσίους ἑκόντες ἦλθον,—Ἰώνων appellationem pro opprobrio Atheniensibus objecerunt Lacones; vii, 5. Gylippus—Πελοποννήσιοί τε ὄντες καὶ Δωριῆς, Ἰώνων καὶ νησιωτῶν καὶ ξυγκλύδων ἀνθρώπων κρατήσαντες—viii, 25. καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν [Ἀθηναίων] κέρᾳ προεξάξαντες καὶ καταφρονήσαντες, ὡς ἐπὶ Ἴωνάς τε καὶ οὐ δεξομένους ἀτακτότερον χωροῦντες, — Æschyl. Pers. 178. Ἰαόνων γῆν οἴχεται, πέρσαι θέλων. 563. Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας Τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' Αὐτὸν—950. Ἰώνων γὰρ ἀπηύρα, Ἰώνων ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλκὴς—1012. Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς. 1026. Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας; Conf. Aristoph. Acharn. 104. 106. "Persæ fortasse omnes Græcos Ionum titulo comprehendebant;" Herodot. iv, 98. καλέσας [Δαρεῖος] ἐς λόγους τοὺς Ἰώνων τυράννους, ἔλεγε τάδε· Ἄνδρες Ἴωνες, — Athenienses, æque ac Iones, sensim linguam suam mutarunt; et Ἀρχαία καὶ νέα Ἀτθὶς omnibus innotescit.—Causæ mutationum in lingua Attica neminem effugiunt. "Si enim multitudinem hominum, undique in istam civitatem confluentium [Vesp. 705. Εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι.]; si ingentem, ex omnibus terræ partibus, servorum numerum; si inquilinorum; si bella continua, foris gesta; si exercitus, qui plerumque alebantur domi, mercenarios; si mercaturam denique, quam, apud suos, et per totam *Græciam* faciebant, magnam et copiosam, spectemus: prius mirabimur, tam parvam fuisse eorum dialecti mutationem, quam nullam omnino fuisse, cum *Boyleo* dicemus." [Aristophanis ætate Cives Athenis 30,000 et amplius; Eccles. 1124. Ὅστις πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων. Hanc fabulam docuit Aristophanes circiter Ol. xcvi, 4. *Xenoph*. Mem. iii, vi, 14. ἀλλ' ἐπεὶ ἡ μὲν πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν ξυνέστηκε, χαλεπὸν δέ ἐστιν ἅμα τοσούτων οἴκων ἐπιμελεῖσθαι,—Conf. Œconom. viii, 22. quibus adde *Wesseling*. ad Diod. Sic. xviii, 18. *Taylor*. ad Aristogit. i, 482. et *Mus. Cantab.* T. i. p. 541. T. ii. p. 215.] "Tempore *Demetrii Phalerei* (Athen. vi. p. 272. B. C.) Ol. cx. qui in Attica habitabant, civium numerabantur 21,000. inquilinorum 10,000. et 400,000. servorum. Si jam xix. amplius servi et inquilini erant pro uno cive, ut hæc ratio declarat; hoc unum, ad eorum linguam valde mutandam, abunde sufficiebat. Sed inter causas *mutatæ et mixtæ Græcæ*, et vero cujusvis alius, *imperium* in primo loco, opinor, ponendum. Docet enim ipsa ratio, si qua natio, alias gentes, diversa lingua utentes, devincat, easque armis, præsidiis, et ditione teneat; posse eam quidem, ista via, extinguere veterem devictæ gentis linguam; attamen necessario retinere aliquid mixti, ex ea lingua, quam perdat: vel, si copiosa aqua paullum vini misceas, [Athen. viii. 362. A.], Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ, vinum quidem perdes, saporem tamen mixti retinebit aqua." *R.B.* de Phalar. pp. 402, 3=225, 6. Optime *Piersonus*, cui si benignissimum numen vitam longiorem dederit, nihil nobis de duplici dialecto Attica nisi discendi laborem reliquisset, ad *Mœr*. p. 348. Σωδάριον, Ἑρμικ-

πος, τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον: Postquam citavit *Salmas.* Plin. Exerc. p. 852. b. E. cui adde p. 458. b. B. et *Jo. Ger. Vossium,* hoc modo pergit: "Athenienses olim præ ceteris Græcis et victu et dialecto usi sunt e reliquis Græcis et barbaris mixta. Testis locupletissimus *Xenoph.* de Republ. Athen. 696. C. ed. Leunclav. καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται. Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. Hinc multa in linguam suam receperunt vocabula Persica, multa Ægyptia, multa Macedonica, nonnulla Sicula. De Persicis et Macedonicis insignis locus est *Athenæi* L. III. p. 121. E, F. et p. 122. A. Ἐπὶ τούτοις λεχθεῖσιν ὁ Κυνοῦλκος πιεῖν ᾔτησε δικόκταν, δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν [Plato. Phædr. p. 343. E. Læm. = III. p. 243. D. 4. *R. P.* Advss. p. 67.]. πρὸς ὃν ὁ Οὐλπιανὸς σχετλιάσας καὶ τύψας τῇ χειρὶ τὸ προσκεφάλαιον ἔφη, μέχρι πότε βαρβαρίζοντες οὐ παύεσθε; ἢ ἕως ἂν καταλιπὼν τὸ συμπόσιον οἴχωμαι, φέρειν τοιούτους λόγους [πέττειν ὑμῶν τοὺς λόγους MSS. A. et Epp.] οὐ δυνάμενος; καὶ ὅς, ἐν Ῥώμῃ τῇ βασιλευούσῃ διατρίβων τὰ νῦν, ὦ λῷστε, ἐπιχωρίῳ κέχρημαι κατὰ τὴν συνήθειαν φωνῇ. Καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς, καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφόδρα Ἑλληνίζουσιν, ἔστιν εὑρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὡς τοὺς παρασάγγας καὶ τοὺς ἀγγάρους, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον. μέτρον δ' ἐστὶ τοῦτο ὁδοῦ μέχει νῦν, οὕτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. Μακεδονίζοντάς τ' οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. Persicum vocabulum est κυρβασία, quo utitur *Aristophanes* [Av. 487.]: Κανδύταλις *Menandro* et *Diphilo* usurpatum; vid. *Pollux* Lib. x. sect. 137. [*R. B.* ad *T. H.* p. 104=308.]. Παράδεισος, *Pollux* L. IX. sect. 13. ἥκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν [Xenoph. Anab. I. p. 39. παράδεισος πάνυ μέγας καὶ καλός.]. Multa peregrina vocabula recenset *Eustathius* ad Od. T. p. [1854. 27.] 680. l. 44. Ægyptia quædam, quæ Athenienses civitate donarunt, *Pollux* L. VII. sect. 71. καλάσιρις, φώσων, ἡμιτύβιον, (*Aristoph.* Plut. 729.) etc. quibus adde, quod paulo ante apud *Mœridem* occurrit (p. 344.), Στίμμις. Βατάνιον sive πατάνιον, vocem Siculam, teste *Hesychio* [et Polluce x, 107. *R. B.* ad *T. H.* p. 103 = 305.], *Eubulus* adhibuit apud *Athen.* L. IX. p. 396. A. Sic itaque *Hermippus,* veteris comœdiæ Poëta, vocem usurpare potuit Latinam. Quanquam enim Romani tum temporis non valde frequens cum Græcis aut cum Atheniensibus commercium habuerunt, tamen hoc ipso tempore, quo floruit *Hermippus,* aut paulo antea legatos Athenas miserant, legum describendarum causa. *Hermippus* cum ceteris veteris Comœdiæ Poetis floruit Olympiad. LXXXV. et seqq. Unde liquet, vocem Latinam ipsi potuisse innotescere, quam vel per jocum adhibuisse censendus est, vel hominem Siculum aut Doriensem ea utentem introduxisse. In *Epicharmi* certe Siculi, Hermippo antiquioris, fragmentis non paucæ reperiuntur voces Latinæ. Νοῦμμοι, *nummi,* apud *Polluc.* L. IX. sect. 79. ὁ δὲ νοῦμμος δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τοὔνομα τοῦ

νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικὸν, καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ Δωριέων. ὁ Ἐπίχαρμός τε γὰρ ἐν ταῖς Χύτραις φησίν. Ἀλλ' ὅμως καλαὶ καὶ πῖοι ἄρνες, εὑρήσουσι δέ μοι καὶ νούμμους, πωλατιᾶς γὰρ ἔντι τᾶς ματρός. [versus emendatos sic digessit *R. B.*, Ἀλλ' ὅμως καλαί τε πῖοί τ' ἄρνες εὑρήσουσί μοι Δέκα νούμμους (vel νόμως), πωλατέαι γὰρ ἐντὶ μετὰ τᾶς ματέρος. in *Boyl.* p. 465=263. πωλατικᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς maluit *Koen.* ad Greg. p. 130.] καὶ παλίν· Κᾶρυξ ἰὼν εὐθὺς πρίω μοι δέκα νούμμων μόσχον καλήν· ad Iambos ab *R. B.* redactus, Κᾶρυξ ἰὼν Εὐθὺς πρίω μοι δέκα νούμμων μόσχον καλήν. Ibid. p. 464. [νόμων — καλάν *Toup.* ad Suid. l. 419. et *Valck.* ad Adoniaz. p. 308.] Pseph. Byz. ap. Demosth. de Cor. pp. 278, 9. καὶ τὼς νόμως καὶ τὼς τάφως,—Ὀγγία [Οὐγγία recentiores], *uncia*, ἡμίνα, λίτρα: ex eodem *Eustathius* laudat, ad Il. x. p. [1282, 48] 1389. l. 11. ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὅς καὶ ὀγγίαν λέγει, καὶ λίτραν. Πόλτον, *pultem*, *Athenæus* Lib. xiv. p. 648. B. Καὶ Ἐπίχαρμος δὲ οὕτως λέγει ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσῃ [—σᾳ]· πόλτον ἕψειν ὄρθριον. " Athenæus iii. p. 111. C." ex emendatione viri clarissimi " Δεινόλοχος ἐν Τηλέφῳ—πᾶνα τὸν ἄρτον καλεῖ. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. [Anti Att. p. 112. 28. *Bekker.*] Πιττάκιον εἶπε Δεινόλοχος Τηλέφῳ· Dinolocho, Siculo poëtæ, perinde atque Epicharmo (patri suo) licebat Σικελίζειν"—Ruhnken. ad Vell. Paterc. i, v, 20. Verum tamen harum vocum omnium origo in Italiane, an in vicina Sicilia quærenda sit, obscurum est: neque eadem omnibus licentia. *Epicharmo* Siculo vocabula Siciliensibus nota licuit usurpare; *Hermippo* Atheniensi vix videtur fuisse licitum, vocem Latinæ originis in theatrum Atticum inferre, quam nemo fortassis spectatorum intellexisset. Sed forte hominem, ut dixi, Doriensem in scenam introduxit; hi enim ου mutant in ω, ut notissimum. *Mœris* autem hoc nomen, utpote singulare et rarissimum, adnotandum et explicandum sibi sumsit." pp. 349, 350. Plutarch. V. Marcelli T. i. p. 309. C. 1. καὶ λόγχας τινὰς ἐδείκνυσαν καὶ κράνη χαλκᾶ [ἐν Σικελίας Ἐγγυΐῳ], τὰ μὲν ἔχοντα Μηριόνου, τὰ δὲ ΟΥΛΙΞΟΥ, τούτεστιν Ὀδυσσέως, ἐπιγραφὰς, ἀνατεθεικότων ταῖς Θεαῖς. Sic Βασιλεὺς vox origine Scythica. Ad v. Βουνὸς, ὀθνεία ἡ φωνὴ τῆς Ἀττικῆς· Philemonis duo versus citat *Phrynichus* p. 156. A. Βουνὸν ἐπὶ ταύτῃ καταλαβὼν ἄνω τινά. B. Τίς ἐσθ' ὁ βουνὸς, ἵνα σαφῶς σου μανθάνω; *R. P.* Plurima vocabula ex Oriente in Græciam per mercaturam delata sunt. Οἶνος — " οἶνος enim in veteri sermone Græco μοῦνος significat: Æoles vero μ ab initio abjicere solebant; ut ἴα pro μία: habes itaque vocis Romanæ primordia: OINUS-ŒNUS-UNUS. Inscriptio Lucii Scipionis, qui anno U. C. CCCCXCIV. Consul fuit, effossa ad portam Capenam, exhibet; HONC. OINO. —i. e. *Hunc unum*."—*Salmas.* Plin. Exercit. p. 362. b. E. ad Vopisc. p. 472. *Hemsterhus.* apud *Gaisford.* ad Hesiod. Ἔργ. ii. et alibi. Verba in re nautica a Phœnicibus; ut Ἄγκυρα· nummaria ab iisdem, ut, Δραχμή, Μνᾶ, Ὀβολος· conf. *Salmas.* de Usuris pp. 425—429. Musica a

Palæstinis; ut νάβλα· Soph. Fragm. inc. lxiv. Sopater apud Athen. IV. p. 175. C. Philemon ibid. D. et *R.P.* Adversa. p. 73. *Valck.* ad Callimachéa p. 16.—Ex Oriente in Græciam commigrarunt Μύρον· Νίτρον· Ὀθόνη· Σίνδων—Nomina item *animalium* multa, et *stirpium*, et *plantarum* in Achaiam invecta sunt.—"Cecrops quoque Ægyptius in Græciam attulit religionem sibi patriam una cum appellationibus patriis. Hinc deorum nomina apud Græcos origine sunt Ægyptiaca." VALCKENÆR. — Commemoratu quoque dignum Artemidorum in geographiæ fragmento apud *H. Stephanum* inter *Atticos* et *Athenienses* dignoscere: *τῶν δ' ἐνοικούντων οἱ μὲν Ἀττικοί, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι· οἱ μὲν Ἀττικοί, περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, ὕπουλοι, συκοφαντώδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἁπλοὶ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες.* Ἐξ ὧν, inquit Aristides T. I. p. 98. *Jebb.*, *εἰλικρινῆ δέ, καὶ καθαράν, καὶ ἄλυτον, καὶ παράδειγμα πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ὁμιλίας φωνὴν εἰσηνέγκαντο· adeo ut ingenia solis Atheniensium muris clausa existumes.*

"Dorum sermonem antiquum ac semibarbarum, a Lacedæmoniis, veterum morum modorumque tenacissimis, servatum esse credo; et specimen ejus, corruptum scilicet ac mendosum, adhuc extare in decreto contra Timotheum. Dorica dialectus a lyricis, tragicis, et bucolicis poetis usurpata, non est sermo gentilitius populi alicujus; sed lingua in usum poeticum conficta, atque partim e variis archaismis, partim ex usu vulgari recentiorum Dorum conflata; quorum præcipua pars sermonis ex Æolico formata videtur, cum qua multa saltim communia habet. Conf. Strab. VIII, p. 484. Oxon.

Æolum tamen atque *Ionum* lingua una eademque fuisse videtur; neque in diversas abiisse dialectos, nisi post emigrationes in Asiam; ubi gentes illæ, quæ generatim Danai et Achæi appellabantur, in varias, et a se invicem remotas civitates dispersæ, in varias species diversorum idiomatum patriam sermonem paullatim deflectebant; ita ut Herodoti ætate [I, 142.] quatuor varietates linguæ inter ipsos Iones Asiaticos observarentur; neque pauciores neque minus diversos fuisse modos loquendi in Siciliæ et Italiæ coloniis, e veterum monumentis ac testimoniis certissime constet. Verbum, quod in communi et Attico sermone ΠΛΑΣΣΩ et ΠΛΑΤΤΩ scribebatur, apud diversos Doricæ stirpis populos ΠΛΑΖΩ, ΠΛΑΣΔΩ, et ΠΛΑΔΔΩ fiebat; atque alias Dorismus antiquus in varias abibat formas, singulas singulis civitatibus proprias et peculiares; alius enim erat sermo Argivorum, alius Lacedæmoniorum, alius Rhodiorum, alius Cretensium, &c. &c. neque ipsius Cretæ una eademque erat omnium civitatum dialectus; at aliarum aliæ, ut e nummis adhuc extantibus plane liquet." *Knight* LXVIII. De migrationibus Doriensium, vide T. H. in Schol. ad Ar. Plut. 385. pp. 114—117.

"Verum hæc dialectorum *Æolicarum* et *Ionicarum* affinitas non potuit quin confirmaretur, cum postea binas regiones Asiaticas duo illi populi incolebant proxime a se ipsis distantes. *Iones* autem

SECT. IV.

(adhuc enim in Attica nomen suum servabant, *Iones Attici* dicti, ut illi, qui in Peloponeso cum Achæis misti restabant, *Iones Ægialenses*,) diu apud *Atticos* manebant, quibus amice et familiariter utebantur: ita ut miratus fueris ni plerumque ipsorum lingua ad *Atticam* propius quam ad *Æolicam* accesserit.

Cum vero incolis tandem Attica abundabat, Ionem Xuthi filium coloniæ Ionicæ ducem fuisse traditur, et regionem, qua sui desiderunt, Ioniam vocavit; et paucis post annis Neleus, Codri filius, imperium Atticæ Medonti cedens fratri alteram Ionum coloniam in Asiam deduxit [Vide *Ruhnk*. ad V. Patercul. I, iv.]. Et non ita longo post ex Achæis etiam colonia in vicinam Asiæ partem migravit, quam deinde *Æoliam*, post Achæi sui avum, vocarunt. [Vide *Edwards* ad Pseudo-Plutarch. p. 106.] Dialectus autem *Ionica*, fortasse familiarissimo Atticorum commercio non parum melior facta, brevi adeo exculta fuisse videtur, ut *Æolicam* vicinam post se longo relinqueret intervallo.

Jam constat linguam Græcam in tres majores partitiones dividi, *Æolicam* sive *Doricam*, *Ionicam*, et *Atticam*. [Quinque loquendi formas recenset Scholiastes ad Dionys. Thrac. p. 739. *διάλεκτοι δέ εἰσι πέντε, Ἰάς, Ἀτθίς, Δωρίς, Αἰολίς, κοινή, ᾗ πάντες χρῶνται· γλωσσηματικαὶ δὲ λέξεις εἰσὶν αἱ ἐπιχωριάζουσαι, τουτέστιν αἱ καθ' ἑκάστην χώραν ἢ πόλιν ἴδιαί τινες λέξεις* *.] Verum ut ex linguæ progressione factæ fuerunt illæ partitiones, sic quæque partitio habet suas varietates, suaque minora progressionis signa. Nam, qui has res diligentius tractarunt, Æolismum Dorismumque memorant antiquiorem et recentiorem: Ionicam quoque veterem et novam: cujus etiam *χαρακτῆρες τέσσαρες* ab Herodoto [I, 142.]

* "*τῶν Ἑλλήνων οἱ μέν εἰσι Δωριεῖς, οἱ δ' Αἰολεῖς, οἱ δ' Ἴωνες, οἱ δὲ Ἀττικοί.—καὶ οὗτοι τρόποις καὶ ἤθεσι διαφέρουσιν ἀλλήλων. δοκεῖ γὰρ τὸ Δώριον ἀνδρωδέστερόν τε εἶναι τοῖς βίοις* (f. *τῷ βίῳ*) *καὶ μεγαλοπρεπὲς τοῖς φθόγγοις τῶν ὀνομάτων καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ. τὸ Ἰωνικὸν δὲ ἐν πᾶσι τούτοις ἀνειμένον· χαῦνοι γὰρ οἱ Ἴωνες. τὸ δὲ Ἀττικὸν εἴς τε δίαιταν καὶ φωνῆς ἐπιτέχνησιν ἀεὶ διαφέρει. τὸ δὲ Αἰολικὸν τῷ τ' αὐστηρῷ τῆς διαίτης καὶ τῷ τῆς φωνῆς ἀρχαιοτρόπῳ. διὰ τοῦτο καὶ τὴν βαρύτητα τῶν τόνων καὶ τὴν ψιλότητα τοῦ πνεύματος ἐζηλώκασι.*" Schol. ad Dionys. Thrac. p. 662. Nunc audi disputandi artificem: "*Τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι πιθανόν. τί γὰρ ἡ βαρεῖα τάσις καὶ τὸ ψιλὸν πνεῦμα πρὸς τὸ αὐστηρὸν τῶν τρόπων αὐτῶν; ἀλλὰ διὰ τοῦτο βαρυντικοί εἰσι καὶ ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς, ἐπειδὴ τοῖς ἀσθενεστέροις χαίρουσι. καὶ γὰρ τὸ φθείρω φθέῤῥω λέγουσι, καὶ τὸ σπείρω σπέῤῥω· τὸ δὲ θέσει μακρὸν ἀσθενέστερον τοῦ φύσει μακροῦ. εἰκότως οὖν καὶ τῇ βαρείᾳ τάσει καὶ τῷ ψιλῷ πνεύματι κέχρηνται. καὶ γὰρ ἡ βαρεῖα τάσις ἀσθενεστέρα ἐστὶ τῆς ὀξείας τάσεως. ἡ γὰρ βαρεῖα οὐκ ἔστι κύριος τόνος λέξεως, ἀλλὰ συλλαβῆς. ἡ δὲ ὀξεῖα κύριος ἐστι τόνος. κύριοι γὰρ τόνοι τῶν λέξεων δύο εἰσὶν, ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ περισπωμένη. καὶ δῆλον, εἴγε ἐν τῇ συλλαβῇ, ἐν ᾗ ἐστὶν ὁ κύριος τόνος τῶν λέξεων, οὐκ εὑρίσκομεν βαρεῖαν, ἀλλ' ἢ ὀξεῖαν ἢ περισπωμένην. ὅσον δὲ λέξις συλλαβῆς ἀνδρειότερον, τοσοῦτον καὶ ἡ ὀξεῖα τῆς βαρείας ἰσχυροτέρα. καὶ ἡ ψιλὴ δὲ τῆς δασείας ἀσθενεστέρα, εἴγε δασέος μὲν πνεύματος ἐπιφερομένου τρέπεται τὸ ψιλὸν εἰς τὸ δασὺ ἀντίστοιχον, ἅτε δὴ ἀσθενέστερον ὄν, οἷον ἀμφὶ αὐτὸν—ἀμφ' αὐτόν, ἀμφὶ ἀγαθὸν—ἀμφ' ἀγαθόν.*" Ibid. p. 663.

memorantur. Vide *Bentleii* Dissert. p. 399. Atticorum dialectus etiam *triplex* dicitur. Attici enim audiunt *Veteres, Medii, Novi.* De triplici Atticorum ordine vide *Salmas.* de ling. Hellen. pp. 437, 438. *Koenium* ad *Gregorium,* p. 305. *Piersonum* Præfatione ad Mœrin, p. 26, 27. et not. p. 405. *Taylor.* Ind. Attic. ad Lysiam, et *Bentleium,* ubi supra.—In hac vero progressione, dum multa antiqua ex usu exciderint, multa quoque cum recentioribus mista remanserunt. Et sic Æolica dialectus habet multa cum Ionica communiter, ut Ionica cum Attica. De Ionica fere eadem cum vetere Attica, vide *Salmas.* de ling. Hellen. p. 413. *Koenium* pp. 66. 68. etc.

Jam demum dialectis sic deductis, facile Æolicam cum vetere Ionica atque illam cum vetere Attica conjungimus; nec mirum esse videtur in *Atticis* scriptoribus Tragicis sæpe extra Choros occurrere dictiones *Æolicas, Doricas, Ionicas,* aut alias rursus pro *Atticis* in Ελληνικοις reperiri. [Athen. IX, 402. C. Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.] .

Denique adeo *Æolicam,* sive *Doricam,* antiquam fuisse Græciæ dialectum, et cæterarum dialectorum principem ac quasi matrem, statuamus, quam loquebantur non una gens, sed antiqui universi Græci, unde cæteræ, variis mutatæ causis, defluxerunt. Venerandæ istius antiquitatis multa sunt vestigia in recentioribus etiam scriptoribus: plura vero cuique, ut par est, quo sit antiquior. Quam plurima sunt in Homero fere primævæ simplicitatis vocabula, quæ, ut probabile est, quum scriberet, vulgi usu excidisse, ita plane constat grammaticos veteres, qui post eum vixerunt, eorum cum origines, tum significationes, parum perspexisse. Atque hinc tot *Homero* ἁπαξ λεγομενα [aut certe σπανίως εἰρημένα] tot vocabula, quæ ad poeticam licentiam referuntur, sed quæ forsan a vetustate repetita fuerint, atque extant insignes antiquitatis reliquiæ. μεθίω δὲ τὰς ξυμπάσας [τῆς Ἑλλάδος γλώσσας] ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὁμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας [Il. Δ, 453.] ὑποδοχήν. Plato in Philebo T. II, 62. D. 3.

Revera Homerus veteri Græcæ linguæ fidelis custos. Etenim quæ vulgo obsoleverunt, illa ipsa affectabat, quæ gravitatem dignitatemque orationi tribuerent. Verba autem, quæ antiquitatem redolent, *et sanctiorem et magis admirabilem faciunt orationem;* eoque *ornamento acerrimi judicii P. Virgilius unice est usus;* voces enim veneranda antiquitatis robigine obsitæ sanctiorem faciunt orationem, et apud Tragicos Græcos *pellucent et aspergunt illam, quæ etiam in picturis est gratissima, vetustatis inimitabilem arti auctoritatem.* [*Diog. Laert.* in Zenon. VII. p. 168. Lond. 1664. ἔφασκε δὲ [Ζήνων] τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους, καὶ ἀπηρτισμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας· τοὺς δὲ τοὐναντίον ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδραχμοῖς, εἰκῆ μὲν κεκομμένους, καὶ σολοίκως, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραφημένας

SECT. IV.

mata invehendum; quippe quod gentis Æolicæ [3] proprium fuisse non uno indicio adducti confirmemus.

λέξεις.] Hujus quoque notæ voces scriptis suis liberrime adsperserunt Tragici veteres." *Burgess.*

3. "De Historia literæ Digamma multi exposuerunt, in quibus præcipui *Bouhierius*, *Chishullus*, *Reinoldus*, et de ea bene meritus *Franciscus Wise*: qui potestatem ejus quoque et usum explicavit, et quantum valeat in rebus Etymologicis ad linguarum progressionem indicandam et cognationem dialectorum. Primus vero omnium *Bentleius* vidit quantam vim ad Græca metra expedienda habuerit. Et quod pro singulari sua sagacitate reperit vir summus, eandem rem *Apollonius*, gravissimus sane grammaticus, in scriptis post *Bentleii* sententiam publicatam editis confirmavit: qui literam quoque memorat adhibitam fuisse ab antiquis poetis in illis ipsis vocabulis, quibus eam *Bentleius* adjudicavit. Quod in universum docuerat *Bentleius*, id singulatim et fusius pertractavit *Dawesius* in Sectione, de qua nunc agitur." *Burgess.* Post *Bentleium* et *Dawesium* nonnulla egregia notavit *R. P. Knight*, in tentamine analytico elementorum Græcorum et in prolegomenis ad Homerum, LXXXV. "Figura antiquissima digamma Italos et Italiotas V et Ϝ fuit, ut Veliensium nummis et Tabulis Heracleensibus constat." Quamvis ab Homero, ut supra refertur, tanquam e communi fonte profluxerunt, quidquid postea dialectorum civitates Græcas inundavit; Æoles tamen vetustatis perquam studiosi hortulos suos ex hoc flumine irrigarunt; unde fit ut inter alias insignes linguæ propemodum exoletæ reliquias hanc formam conservarint; et laudes, quibus illos propter fidem egregiam plerumque prosequuntur Grammatici veteres, eæ ad Homerum quasi parentem transmoveri debent. Hinc neque "ab ea inventum fuerat," monet idem vir doctissimus, §. LXXXVI, nec "Æolicæ dialecto, ab origine, proprium ac peculiare: quoniam certissime constat, tum tabulis Heracleensibus, tum marmore Deliaco, et nummis Veliensium, usum ejus, prioribus seculis, haud minus solennem fuisse in Dorum atque Ionum, quam in Æolum sermone; Heracleia enim Italiæ, Dorum e Tarento colonia fuit; atque urbs ΥΕΛΗ vel Ϝ ΕΛΙΕ (utroque modo nomen nummis inscriptum est) a Phocæis ex Ionia fugientibus Olymp. LX. condita est: et Delos, Caribus ante Homerica tempora expulsis, Iones semper postea possidebant." CLXVII. "Digamma jamdiu, ante Alexandrinorum tempora, prorsus exoleverat, nisi obscuris aliquot Italiæ, Cretæ, et Peloponnesi dialectis; quas illi tanquam horridas, incultas, et semibarbaras, adeo contemnebant, ut scire dedignarentur; male profecto consulentes rei, quam tractandam susceperant; quoniam quæque dialectus, quanto incultior esset, tanto antiquissimæ propior, et ad poesin antiquissimam illustrandam aptior." *Knight.*

"Jam quæ dicta sunt, eo pertinent, ut ostendant, Æolicam linguam non unius gentis fuisse propriam, sed antiquam universæ Græciæ dialectum: deinde ex progressione linguæ Græcæ, et cognatione dialectorum ejus, ac tempore quo vixerit Homerus, atque consuetudine poetarum, antiquitatis scilicet custodum, *Homerum* dialecto, quæ sensim *Æolica* nuncupabatur, usum *potuisse:* denique ex testimoniis ipsius poematum, una cum scriptorum veterum auctoritate, *revera ea fuisse usum:* atque adeo Digamma, quod postea Æolicum designabant, ab *Homericis* scriptis *olim* non alienum.

Et in isto linguæ sæculo Homerus vixisse videtur, quo ei non omnino exoleverit antiquissima simplicitas: cumque valere cœperint, quæ postea latius in usu venerint: cum porro ea, quæ vulgi usu exciderant, in promptu fuerit revocare. Quæ vero apud Homerum ad diversas dialectos referuntur, sunt varietates locutionis non diversis populis et quasi e diversis linguis petitæ, sed quæ inconstantia linguarum peperit, quæ nova aliqua quotidie comminiscitur, dum sane a rudibus suis principiis ad elegantiam progreditur.

Nam poematis, quæ tam multis abhinc sæculis scripta fuerint, (quorum oratio etiam florente lingua Græca Græcis ipsis obsoleverat) quæ tot adeo glossatoribus explicata, tot Criticis emendata, quid mirum si plurima antiquioris dialecti exempla interciderint, quæ alii locis suis moverunt ob ignorantiam, alii, quod putarent analogiæ ea repugnare, vel consuetudini suorum temporum. Dorica et Æolica, et Ionica, veteraque Attica, plurima e Tragicis deturbata sunt, quorum multa viri docti e collatione Codicum MSS. et Scholiorum deprehensa restituerunt; et multa adeo quid vetat putare, quin in perpetuum perierint? Tanto plura vero *Homero* periisse credibile est, quanto est antiquior. Ad hoc, multi veteres Critici ex professo emendationem *Homeri* instituerunt: et quamvis Scholia, quæ extant, sæpe quid ab *Aristarcho* aliisque mutatum monent; attamen exiguam profecto commentariorum, præsertim vetustiorum, in poetam conscriptorum partem habemus, itaque multas mutationes ab iis factas nescimus forsan, pro *Homericis* hodie habitas." *Burgess.* "Lingua quasi tota immutata est:" *Knight* Proleg. LXXXIV. "Sed vel sic demum quod ad *scripturam*, de qua hic maxime agitur, pertinet, longe plura antiquæ dialecti Græcæ vestigia in Homero, quam alibi, invenienda. Interim vero" "summa criticorum religio fuit in Homeri carminibus tractandis et ad posteritatem tradendis;" "numeri ac modi versuum integri manent;" "eadem et integra est *loquendi* forma, eædem *sententiæ*, iidem characterum *mores:* qui ita depinguntur, ut POETA ubique animos legentium tanta dulcedine perfundat, quanta ex omnibus, quotquot extiterint, huc usque profecto potuit nemo. "Ομηρον τὸν ποιητὴν, χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων, δυνάμει δὲ τῶν πάντων πρῶτον γενόμενον, εἰκότως ἀναγιγνώσκομεν πρῶτον, ὀφελούμενοι τὰ μέγιστα εἴς τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν τῶν πραγμάτων πολυπειρίαν." *Burgessius.* Verissime *Quintilian.* Inst. Orat. x, 1,

SECT. IV.

Primum autem est, quod huc faciant uno consensu veterum testimonia. Horum autem præcipua libet describere. "At grammatici saltem omnes in hanc "descendunt[4] rerum tenuitatem, desintne aliquæ "nobis necessariæ literæ; non cum Græca scribimus "(tum enim ab iisdem duas mutuamur[5]) sed proprie

46. *Hunc nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superavit. Idem latus ac pressus, jucundus et gravis; tum copia, tum brevitate mirabilis: nec poetica modo, sed oratoria virtute eminentissimus.*

4. *descendent—desintne nobis aliquæ—Lagomarsini*, fortassis ex vetustissimo bibliothecæ Medico-Laurentianæ codice.

5. *duas mutuamur* — "Nihil igitur, quod græci græcis litteris scriberent, non poterant latini litteris suis scribere, si modo duas ad græcorum quædam vocabula scribenda mutuarentur. eæ quæ fuerint idem Quintilianus libro XII. cap. 10. docet. *Jucundissimas*, inquit, *ex græcis litteris υ et ζ non habemus, vocalem alteram, alteram consonantem: quibus nullæ apud eos dulcius spirant. quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur. quod cum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio, ut in* zephyris, zopyrisque. Duabus hisce tantummodo græcorum litteris latini quum caruerint, necesse est eos tribus illis φ, χ, θ non caruisse, et sane non caruerunt. + + + [Idem, I, iv, 9. *nostrarum* ultima X, *qua tam carere potuimus quam* PSI *non quærimus* *.] *Quin ego ipse, quum scirem, ita majores loquutos esse, ut nusquam, nisi in vocali, aspiratione uterentur, loquebar sic, ut* PULCROS, CETEGOS, TRIUMPOS, [*f. Triumfos*] KARTAGINEM *dicerem*. . . BURRUM *semper Ennius, numquam* PYRRHUM. VI PATEFECERUNT BRUGES, *non* PHRYGES, *ipsius antiqui declarant libri. nec enim græcam litteram adhibebant: nunc autem etiam duas. et cum* PHRYGUM, *et cum* PHRYGIBUS *dicendum esset, absurdum erat aut tantum* [*tantum* dele] barbaris casibus *græcam litteram abhibere, aut recto casu solum græce loqui. tamen et* PHRYGES, *et* PYRRHUM, *aurium causa dicimus*. Cic. de Orat. ad Brut. xlviii. Non audiendus est Petrus Victorius, qui hunc ipsum Ciceronis locum enarrans, legendumque in eo *Bruges*, non *Fruges*, jure defendens, libro XIV. Var. lect. cap. 3. affirmat, litteram φ, quæ prima est nominis Φρύγες, esse alteram e duabus, quas Cicero a priscis latinis fuisse adhibitas, contra quam ætate illa

* E palmaria *Petri Pithœi* emendatione apud *Schulting*. ad Jurisprud. Ante-Justin. p. 748, 1. Et *Scaliger* ad Euseb. p. 112=120. "Ultima est" [X] "veterum literarum in Alphabeto Latino, de qua nihil aliud dicam, nisi vetustissimam fuisse, licet prius vice ejus GS et CS uterentur. Sed EXFOCIONT pro *Effugiunt* legitur in vetustissimo saxo Duillii, quod in Capitolio olim vidimus, quum recens effossum fuisset, et descripsimus præsente M. Antonio Mureto; qui nos eo deduxerat." *Capella*, quoque p. 55. "Huic literæ [S] Divus Claudius P adjecit, aut C propter Ψ et Ξ Græcas, *Psalterium, saxa*."

sua fieret, neget illis verbis, *nec enim græcam litteram adhibebant; nunc autem etiam duas.* Non ita est. quam enim *græcam litteram* olim a Latinis *non adhibitam*, Cicero dicit, ea intelligi debet, quæ in nomine Πυῤῥὸς secundum, in Φρύγες tertium obtinet locum, nempe vocalis υ; pro qua latinam litteram *u* in iisdem nominibus, in latinum e græco conversis, adhibitam fuisse, duplici illo ex Ennii *Annalibus* allato exemplo, egregie idem Cicero confirmarat. quod optima ratione ab Ennio cæterisque priscis illis latinis factum quum judicaret, suæ ætatis hominum perversam consuetudinem atque adeo intemperantiam carpit atque reprehendit, qui non contenti unam illam ipsam græcam litteram *v* latine loquentes scribentesve adhibere, alteram quoque, item græcam ac peregrinam, non quidem in *Phryges*, sed in aliis certe nominibus usurpandis, adhiberent. quamnam? profecto non aliam, quam qua una, præter *v*, latinos caruisse, ostensum est, nempe ζ.—

"Sed aliud quoque est, minime quidem a me prætereundum, in quo a viro illo doctissimo valde dissentio. ait enim, si non *Bruges*, ut ipse vult, ac recte quidem vult, sed *Fruges*, ut quibusdam placet, in hoc eodem Ciceronis loco scriberetur, tum fore, ut græci nominis Φρύγες prima littera, in illam *f* latine conversa, formam quidem græcam amitteret, sonum vero plane græcum retineret; neque propterea *vere immutata* (immutatam autem ab Ennio affirmat Cicero) dici posset. nempe eamdem vim potestatemque fuisse olim græcæ litteræ φ, quam latinæ *f* Victorius putat. atqui longe aliam fuisse, ex duplici Quintiliani in *Instit. orat.* loco perspicue demonstrari potest. libro quidem I. cap. 6. "*Atque hæc*, inquit, *ipsa* s *littera ab his nominibus* (scilicet, *arbos, labos, vapos*, etc. quibus veteres latini utebantur) *exclusa* (siquidem recentiores *arbor, labor, vapor*, etc. dicere instituerunt), *in quibusdam ipsa alteri successit. nam* mertare, *atque* pultare *dicebant, quomodo* fordeum, fœdusque pro aspiratione, *vau* simili littera utentes. nam contra græci ita aspirare hæc solent, ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam ejus litteram dicere non posset, irridet." quorum verborum hæc sententia est, veteres Latini, quorum auribus aspiratio omnis erat insuavior, litteram *f* pro *h* reponentes ex *hordeum* fecerunt *fordeum*, et *fœdus* ex *hædus*. contra græcis eadem littera *f* sic absurda atque absona, pronunciatuque difficilis est, ut latina nomina, quorum illa prima sit, adspirare soleant, et eo ridiculo modo efferre, quo modo utentem græcum quemdam testem videmus a Cicerone in oratione pro Fundanio (quæ una ex iis multis est, quæ Quintiliani ætate exstabant, at postea interciderunt) irrideri; qui testis primam ipsius *Fundanii* litteram dicere recte ac latino sono non posset. potuitne igitur latinæ litteræ *f* eadem esse vis ac potestas, quæ græcæ φ, si homo græcus rationem primæ *Fundanii* litteræ expediendæ pronunciandæque reperire non poterat? hic mihi sane testis non minus contra Victorium, quam contra Fundanium dixisse testimonium in judicio videtur. sed et Quintilianus ipse libro ejusdem operis XII. cap. 10. testimonio quoque suo urget hominem, co-

SECT. IV.

gitque, magnum inter φ et *f* soni discrimen olim intercessisse, confiteri. "Quæ (græca nomina *zephyrus* atque *zopyrus*) si nostris litteris scribantur, surdum quiddam (fort. *quemdam*) et barbarum efficient sonum, et velut in locum earum succedent tristes et horridæ, quibus Græcia caret. nam illa, quæ sexta est nostrarum [*f*], pæne non humana voce, vel omnino non voce potius, inter discrimina dentium efflanda est: quæ etiam, cum vocalem proximam accipit, quassa quodammodo, utique quoties aliquam consonantem frangit, multo fit horridior."

Sed jam ad Ciceronis locum veniamus. Ennius cæterique veteres latini in græcis nominibus *Pyrrhus* et *Phryges* usurpandis tria omnino immutarant. primum adspirationem *h*, qua non nisi in vocalibus, iisque non multis, utebantur, abjecerant, ita, ut *Pyrrus* et *Pryges** relinqueretur. tum, consuetudini illorum temporum indulgentes, litteram *P* in *B* converterant, et *Byrrus* ac *Bryges* fecerant. denique, quum ab littera *y*, utpote peregrina, abhorrerent, pro ea latinam *u* subdiderant; atque ita duo plane latina nomina *Burrus*, *Bruges*que condiderant. rem haud aliter contigisse demonstraturus Cicero, locum illum ex Ennii *Annalibus*

* "Latini veteres raro aspirabant." *Scaliger* ad Catull. p. 98=110. Hoc ex Æolibus. *ῥάρος, ὃ σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ἡ ψιλή, καὶ διὰ τί ὁ ῥάρος ψιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολὶς γλῶττα τὸ ψιλοῦν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ, ὥσπερ καὶ τὸ ῦ πάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. αὐτίκα τὸ ὕρχας* [Ar. Vesp. 674.], *Αἰολικὸν ὄν, ψιλοῦται· σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναῤῥίχησιν.* Schol. ad Dion. Thrac. p. 693. *ἀμφέχεσθαι, καὶ Αἰολικῶς ἀμπέχεσθαι.* Id. p. 705. Conf. *Albert.* ad Hesych. vv. *Ῥάριον*, et *Ὕρχας*. *D. R.* Ep. Cr. II. 181 (185.), et Cod. Vat. apud Bast. 689.; *Ἐπιάλτης, Ἐπιάλτῃ, Ἐπιάλτην* apud *Herodot.* VII, 213, 214. *Heusinger.* ad Cic. de Offic. I, i. "CRATIPPI nomen analogiam non sequitur, qua scribendum erat CRATHIPPUS: vel quod Æolicum est: vel quod in compositis ab ἵππος spiritus asperi ratio non semper habita est. Nam et *Alcippus*, *Aristippus*, *Leucippus*, *Lysippus*, tenuem literam retinent."

H

Æn. II, 469. AENA "Codex mirandæ vetustatis" apud Gell. N. A. II, iii. Ita factum et in Cod. Sax. vide *Wanley* Catal. Codd. Anglo-Sax. p. 156. Geo. II, 1. Æn. XI, 823. *Actenus* MS. Nonii Marcelli, p. 377. omnium antiquissimus. Æn. IX, 280. Aut *adversa*—Haut *R. B. Graccus* Charisius col. 62. "In voce GRACCURIS ne Tiberii quidem ætate fuisse C litteræ aspiratum, testimonio sunt hujus Imperatoris numi apud Suritam et Augustinum." *Giovenazzius* ad Liv. fragm. LIII. Cic de senectute xxiii. apud Non Marcell. p. 270. *Neque vero eos solum convenire* habeo—abeo MS. Cic. fragm. pro Scauro, p. 16. Em *quibus familiis, quam fœdis, quam contaminatis*—p. 17. Em *quibus testibus*—in fragm. pro Tullio p. 29. membranæ Ambrosianæ exhibent *Tyrinum* pro *Thyrinum*, uti Cod. Ambrosian. Quintiliani IV, ii. Comment. vet. ad Cic. fragm. pro Plancio p. 112. *Scolasticam*, et p. 115. *epiciremate* habet. Mox librarii tetrici scribendi generis studiosi H crebrius propinabant. A. Gell. XV, vii. *Augustus vetustatis amantissimus epistolam ad Caium Cæsarem hisce orditur, Have, mi Cai*,—. XVIII, iv. p. 484. abire—habire MS.; Hor. Serm. I. iii, 11. habebat *sæpe ducentos, Sæpe decem servos*—halebat *Codex Vossianus, hoc est*, alebat. In Cenotaphio Pisano Lucii l. 12. *habeant* loco *abeant*. Ausonius, 413. *possum fratris abare vicem*. Scaliger ad l. I, xxix. "*Corrector mutavit—fratris* habere *vicem*." Pro *mitris mithris*, Afranius apud Comm. Ambros. ad or. in Clod. p. 21. *Hostia* et civitates adjacentes—ad or. pro Plancio p. 90. et in schol. sequioris ævi *hutili* pp. 138, 9. *hutile* 139. *hutilitas* 139. bis. In Lexico Latino-Gr. *H. St. Erile, Eri, Era*, (ut in *Ter.* Cod. Bembino), *Innit, Innitus, Innuli, Ircus, Irsutus, Umerus, Umilis, Umor, Umidus*; at vero præter consuetudinem nonnunquam ponitur; ut *Hahah, Abhominor, Havena, Ihon, lathrones, Helera, Parhamium, Plusiacha, Hrabanus.*

"*Vi patefecerunt Bruges*" affert: neque de *Burrus* sibi amplius agendum existimans, in nomine *Bruges* considerando paullisper immoratur. in quo ipso nomine nihil aut de exclusa adspiratione *h*, aut de *P*, in *B* commutata, inquirens neque commemorans, de una litera *y*, ab eo remota, disputationem instituit; rectissimeque id ab Ennio cæterisque veteribus latinis factum docet: qui, quum græcæ illi litteræ nullum esse locum in suo sermone voluissent (contra quam ipsius Ciceronis ætate fieret: tunc enim non illi uni modo, verum etiam alteri, quam fuisse ζ supra dictum est, locus dabatur), excludere eamdem ab illo quoque nomine debuerunt. id vero non oportuisse modo, verum etiam necesse quodammodo fuisse ita ab illis fieri, continuo perquam ingeniosa subtilique ratione ostendit. quum enim nomen illud e græco latinum facere, hoc est a græcorum nominum inflexione ad latinorum rationem vellent traducere (qua in traductione genitivi quidem casus extremæ litteræ non *gon*, sed *gum*, dativi vero non *xi*, sed *gibus* essent futuræ, sic ut non *Phrygon* et *Phryxi* græce, sed *Phrygum* et *Phrygibus* latine dicendum esset), valde absurdum fuisset litteram illam græcam usquam ab iis sive in recto sive in obliquis casibus retineri. nam, si eam a solo recto removissent, sic, ut *Phruges*, non *Phryges* diceretur, tum rectus quidem ex græco latinus evasisset (recti enim ille exitus *ges* latinus est), sed in obliquis, latinum exitum cæteroquin habentibus, aliquid non latinum, græca illa nempe littera *y*, remansisset: quod certe erat absurdum. si vero a solis obliquis eamdem removissent, *Phrugum*, non *Phrygum*, et *Phrugibus*, non *Phrygibus*, usurpantes, tum rectus nominis ejus, cujus obliqui casus latini omni ex parte facti essent, nulla ex parte non græcus relinqueretur (*Phryges* enim plane atque omnibus litteris græca positio est): quod item absurdum erat. recte igitur nullum in tota illius nominis declinatione græcæ litteræ *y* locum esse voluerunt, ne, aut si eam in recto casu retinuissent, græce loqui, eumdem casum plane græcum usurpantes, cogerentur, aut, nisi eam ab obliquis removissent, iis non plane latinis uterentur.—Hujusmodi igitur latinos græcorum nominum casus, qui non eosdem, quos græce elati, exitus habeant, sive recti, sive obliqui, sive singulares sive plurales sint, *barbaros* * casus, hoc est, peregrinos

SECT. IV.

* Recte; sic Il. B, 867. Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων, ὅτι, inquit Strabo XIV, p. 946. καὶ πλεῖστα Ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔχει καταμεμιγμένα. Ibid. p. 947. οὕτως οὖν καὶ τὸ βαρβαραφωνεῖν, καὶ τοὺς βαρβαραφώνους δεκτέον, τοὺς κακῶς Ἑλληνίζοντας. Schol. B. L. ad. l. ὅτι Κρητῶν ἄποικοι ὄντες ἐκρήτωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. et in Soph. Aj. 1263. Teucro, propter hanc materni generis maculam, tanquam βαρβάρῳ Ἑλληνίζοντι τὴν φωνήν, irridet Agamemnon; τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. Hinc Herodot. I, 57. εἰ τούτοισι τεκμαιρόμενον δεῖ λέγειν, ἦσαν οἱ Πελασγοὶ βάρβαρον γλῶσσαν ἱέντες. Sæpius vero Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικὰ inter sese adversa legimus: Herodot. III, 115. ὡς ἔστι Ἑλληνικὸν καὶ οὔ τι βαρβαρικόν, ubi vide *Valckenærium*. Æschyl. Pers. 191, 2. πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον, *&c.*

SECT. IV. "in Latinis; ut in *servus* et *vulgus* †, ÆOLICUM DI-
"GAMMA desideratur." *Quintil. Inst. Orat. Lib.* I.
[iv, 7. *Spalding.*]

111 * "Versa vice si sit prior U, sequatur illa, [I]
"Cum dico *vide*, contulit I sonum priori;
"Ast ipsa manet tempore quo sonabat ante:
"Vocalibus hoc et reliquis prædita [6] servat;
"Ut *vade, veni, vota* refer, teneto *vultum:*

atque exoticos, perquam apto vocabulo, et ab ipsis græcis primum invento atque usurpato, dicuntur. ac Marcus quidem Plautus græcas comœdias duas, *Asinariam* atque *Trinummum*, cum latinas a se factas vellet intelligi, *barbare* a se versas dixit: *Nunc, quod me dixi velle vobis dicere, Dicam. huic nomen græce est Onagos fabulæ: Demophilus scripsit, Marcus vortit barbare.* In Prolog. Asin. vers. 9. *Huic nomen græce est Thesauro fabulæ: Philemo scripsit, Plautus vortit barbare.* In Prol. Trin. vers. 18. Quam consuetudinem sequutus, M. Tullius (et Quintilianus supra) latinas declinationes, nominibus græcis adhibitas, *barbaros* (id est, *non græcos*) *casus* appellavit." LAGOMARSINI ad *J. Pogiani* Epist. I, pp. 189—194. Lucanus a WITHOFIO emendatus Phars. I, 555. *Tethyn Majoribus undis Hesperiam* Calpe; *culmenque implevit Atlantis.* Sed nomen *Calpe* Latinorum more flectere maluit Juv. Sat. XIV, 279. *Æquora transiliet; sed longe* Calpe *relicta*, Encæn. pp. 26, 7. Κάλπις apud Philostrat. Vit. A. T. V, i. p. 189. ed. *Olearii.*

† Quintil. I, vii. "Nostri præceptores *cervom, servom*que scripserunt." Priscian. col. 554. "*U* quoque multis Italiæ populis in usu non erat, sed e contrario utebantur O.—et maxime digamma antecedente hoc faciebant, ut *serℲos* pro *servus*, *Ⅎolgus* pro *vulgus*, *DaℲos* pro *Davus*." Vide *Spanhem.* de præst. et usu numism. p. 121. "*Certe post consonantem* V *non* um *sed* om *proferebant ætate Augusti*, ævom, divom, Calvom *etc. ut cum ex monumentis ejus ævi, tum ex vetustis* Virgilii *et* Horatii codicibus constat." *R. B.* ad Carm. II, xiv. 27. *Noris* ad Cenot. Pis. p. 471. Post consonantem V non *um* sed *om* proferebant Latini veteres 187. *Clavom, Parvola, robigine, servom, avolsos, Volcano, volgo, volgus, volgaria, volgarit, volpes, volt,* (R. B. ad Cic. Tusc. I, xxvii.), *voltis. Voltum, voltus* apud Horatium; at vero *exuviæ* perpetuo servant Codices MSS. *Geo.* IV, 19. Rivos, *et* Æn. III, 703. arduos, *Col. Med. In MSS. Ambros. Cic.* voltus, pervolgare, quom. Hor. Epod. XVII, 57. Volgata *R. B.*

6. prælata *Commelin.* in v. l. et addit, "*sed versus vitiosus.*" "voce *præditus* hoc sensu Auctor utitur v. 291. 533. 544. 632. 704. 717. 729. 753. 2075." *Santenius.*

" Crevisse sonum perspicis et coisse crassum; SECT. IV.
" Unde ÆOLIIS litera fingitur DIGAMMOS.
Terent. Maur. pag. 12 [=2387. *Putsch.* vss. 156—164. *Sant.*]

" Nominum multa inchoata literis vocalibus
1. " Usus ÆOLICUS reformat[7], et DIGAMMON præficit:
2. " (Æolum dialectos autem est fere mista[8] Italæ)

1. Vulgo *Æolicus usus reformat.* Quo pacto [Terharius et] Gerardus Vossius [in Etymologico v. *Vestis*] versus numeros laborare censens verborum ordinem immutavit. Sed erravit vir eruditus. Nam * integri sunt versus numeri. 112
Quorsum igitur tu eum secutus es? Propterea quod ex ordine suavior ac venustior evadit, de qua nil quidquam suspicatus videtur vir eruditus, accentuum ratio; nempe hoc modo habes '*Usus* '*Æolicús refórmat*—illo *Æolícus usús*—

2. Lectio vulgata *Æolica etiam dialectos*—in tertia sede contra metri trochaici leges dactylum repræsentat. Vossius

7. vertit " *sed claudicat versus.*" Commelin. in v. 1.; *pervertit* ex Brissæo *Taylorus;* ipse autem maluit; *reformat. Æolicus usus vertit*—in textu exhibet *Santenius;* at in nota legit: Æolicus usus*que* v.

8. *Æolica etiam dialectos fere est mista Italæ* editiones Commelini et Putschii: ille inter v. 1. recenset *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ.* rescripsit *R. B.*, *Æolica etiam Dialectos est fere mixta Italæ;* in exemplari Tayloriano, " lege *Æolum.*" *Santenius* Venetas et Parrhasianum quam proxime secutus exhibet, *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ:* et primam in *dialectos* ex more Terentiano contrahendam censet; Mallem, *Æolum* (vel *Æolica*) *dialectos autem* MATER *est fere Italæ.* Quam facile voces *mater* et *mista* confundantur, nihil attinet dicere; Ovid. Met. III. 102. *Pallas adest: motæque jubet supponere terræ Vipereos dentes: matrique* Codex Mediceus. De Æolismo linguæ Latinæ vetus est opinio, quæ constat ex antiquissimis grammaticorum monimentis; " Dionys. Halic. I. XC. Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν, οὔτ' ἄκραν βάρβαρον, οὔτ' ἀπηρτισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτήν δέ τινα ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστιν ἡ πλείων Αἰολίς." Statuit *Valckenærius* linguam Latinam, si excipiamus pauca verba *Sabina* et externa vocabula, nihil aliud esse quam Æolico-Græcam. Orig. Græc. p. 45. Athenæus X, 425. A. παρὰ Ῥωμαίοις δὲ οἱ εὐγενέστατοι τῶν παίδων——πάντα τοὺς Αἰολεῖς μιμούμενοι, ὡς κατὰ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς· " intelligit βαρυτονίαν." Conf. ad Hor. Carm. III, ii, 1. Quintil. I, VI, 31. "Æolica ratione, cui est sermo noster simillimus." Plin. VII, lviii.— " Veteres Græcas [literas] fuisse

SECT. IV. legit, *Æolum dialectos etiam ferme mista est Italæ.* Melius scripsisset *mista ferme.* Sanctius [p. 842. ed. *Perizonii*], *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ.* Sed vocis *ferme* nullus mihi usus occurrit, qui huic loco congruat, ac proinde *fere* retinendum censeo. Nec vero te moveat quod in lectione nostra vocula *autem* (quod alteri *etiam* prætulimus) ante vocalem plene sit enuncianda. Simili enim licentia alibi usus est Terentianus, pag. 25. l. 15. [= 2395. *Putsch.* = 551. *Santen.*]

Bina productas habere nec minus compertum est

pag. 35. l. 15 [= 2401. *Putsch.* = 850. *Santen.*].

Ire jam nunc ideo nobis visum est *consultius*

Cæterum hunc versum parenthesi includendum curavimus, ut vitetur solœcismus, qui in vulgata lectione obtinet; is autem in eo consistit, quod vox *ille* verss. 8, et 9. ex sermonis indole non nisi ad *Æolum dialectos* referri possit. *Annon vero præcedit* usus Æolicus *quo absque solœcismo vox ista referatur?* Atqui ad verba ista, eo ipso nomine quod præcedant, referri non potest, ni versus, in quo versamur, a cæterorum constructione separetur.

easdem pene quæ nunc sunt Latinæ." Tacit. Annal. XI, XIV.—"Has in Italia Etrusci ab Corintho Demarato; Aborigines Arcade ab Evandro didicerunt.—Formæ literis Latinis quæ veterrimis Græcorum." Salmas. de Hellenist. p. 25. "Ex Æolica lingua nata est Romana sive Latina, ex hac Italica. Latina hodie non magis in rerum natura censeri debet, quam Æolica." Conf. eundem in Plin. Exercit. p. 43. b. C.—F. et p. 627. a. E. Dionys. Halicarn. I, XXXI. *Huds.* Liv. I, vii. Plin. VII, lvi. Stephan. Byz. v. Ἀγύλλα. Sic arbitrantur *Scaliger*, *Casaubonus*, et *R. B.* ad Horat. Serm. II, iv, 66. "*pleraque* Latinorum *nomina ex Æolica* dialecto *ducuntur.*" Atque in Schediasm. de metr. Ter. "ILLUD sane in Lingua Latina notabile, ne unum quidem verbum præter Monosyllaba Tonum in ultima habuisse.—Quod Olympiodorus a *Bentleio* citatus Fastui tribuit, id dialecto Æolicæ, *unde* lingua Latina *partem maximam profluxit*, rectius imputatur."—Cod. Harl. f. 144. *πᾶσα λέξις ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύ, παρὰ δὲ αἰολεῦσι βαρύ, χωρὶς τῶν προθεσέων καὶ τῶν συνδέσμων.* Excerpta e cod. Vat. apud *Bastium* ad Greg. Metrop. de Dial. p. 688. *Καὶ τὰς μὲν οὖν ὀξυτόνυυς λέξεις καταστρέφουσι, τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες, καὶ τὸ καλὸς κάλος, καὶ τὸ σοφὸς σόφος.* Conf. Joann. Grammat. in Hort. Adonid. f. 236. a. *D. R.* Elog. *T. H.* p. 44. "*inventa Hemsterhusii ingenio Græcæ linguæ analogia, simul etiam Latinæ ratio diluxit, patuitque clarissime, quod pauci magis suspicati erant, quam intellexerant,* totam fere Latinam linguam ab Æolica fluxisse. *Restat, fa-*

" Εσπερον quem dico Græce, *Vesperum* cognominat[9];
" Εστια sic *Vesta* facta; *vestis* εσθης dicitur:
" Ινα quam Græce vocamus, *vim* jubet me dicere:
3. " Est εαρ[10] multis in usu, et magis Poeticum,
" Ηρ enim nativa vox est: ille *ver* hoc dictitat:
" Quos Homerus dixit Ἑνετους[11], ille *Venetos* autumat.

3. De numeris hic altum silet Vossius. Atqui tam certum est, quam quod certissimum, scripturam ab ipso cum aliis repræsentatam in prima versus sede trochæi * loco pyrrichium uno tempore minorem præferre. Ea utique sic se habet: Εαρ *est multis*— 113

tior, pars quædam, quæ invecta aliunde videatur. Verum aut fallor, aut exorietur aliquando vir doctus et ingeniosus, qui, Hemsterhusiana *analogia adjutus, eam quoque partem ad Græcam originem revocet, planissimeque demonstret,* omnem Latinam linguam pulcræ matris Græcæ pulcram filiam esse." Conf. Tayl. in Lect. Lys. p. 703.—Hanc figuram, de qua litem intendimus, præsertim frequentarunt Lacones, et horum in Italia coloni Tarentini. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Λακεδαιμονίων. 930. Grammaticus apud *Gaisford.* Hor. Carm. III, v, 56. *Lacedæmoniumque Tarentum.* Conf. Piers. ad Mær. 341. *Valck.* ad Adoniaz. p. 285. A. De hac re multi multa scriptitarunt; si operæ esset pretium eundem iterare Hylan, Palmerii, viri quidem perdocti, Exercitat. p. 514. consulas; hic Rhodus est, hic saltandum. Exemplis vocalium in Terentiano subinde distincte elatarum adde, p. 20 = v. 411. *Sic ὁ αὐτὸς* separatim ω'υτὸς *immistum sonat.* p. 27 = v. 617. *Est adhuc quo* separatæ I et V *dissentiant.* p. 51 = v. 1334. O cum E *tantum jugatæ longa semper syllaba est.* His addit *Santenius,* " vss. 331. 410. 412. 653. 658. 850. 860. 864. 930. 1328. 2310. 2318. 2370; et lectorem remittit ad *Burmann.* in Propert. II, xii, 1. *Heins.* ad Prudent. Cathemer. hymn. xii. 131. *Schrader.* Emendat. vi. p. 130." Vid. *Taylor.* ad Marm. Sandv. p. 43.

9. " Veneta: *cognominant.*" *Santenius.*

10. Est ἔαρ *multis in usu,* quod —*Hotchkisius;* Εἶαρ est *multis in usu,* sed *magis poeticum est, R. B.:* quam lectionem quoque divinando assecutus est *Santenius;* qui citat *Martial.* IX, II. *Dicunt* Eiarinon *tamen poëtæ.*— Mox, ᾽ΗΡ *enim nativa vox est;* Hesiod. Ἔργ. 460 (II, 80.). Ϝῆρι πολεῖν· 490 (II, 110.). Μήτ Ϝῆρ γιγνόμενον πολιὸν, μήτ' ὥριος ὄμβρος [" *twere*" nostrates]: Sappho fr. apud Schol. ad Soph. El. 147 (LXIII. *Blomfield.*). Ϝῆρος ἄγγελ', ἱμερόφων' ἀηδοῖ. *Poeticum* est, *Putschius.*

11. FENETOI infra p. 154. et Santenium vide qui cum leni

SECT. IV.

"*Viola* flos et[12] nuncupatur, quem Graii vocant ἴον;
4. "Et Ιολαος ille *Violas*[13], crede Marco Tullio:

4. *Et Iolaos* violeus *fit*—*Edit. Sanctand.* et *Vossius:* Sanctius: *Et Iolaos ille* violens—Ego vero Marcum Tullium

spiritu hoc nomen exhibet. Maurus solo pronomine *ille* plerumque Virgilium denotat.

12. Viola *flos qui nuncupatur, hunc Graii vocant* ἴον ed. Commelin.; in v. l. Et viola flos *nuncupatur* quem *Graii vocant* ἴον. Sic utraque Veneta, a quibus "ne latum quidem unguem" recessit *Santenius*. *Viola flos* et n., *hunc*—*Putschius; Viola f. q.* nominatur, *hunc G. R. B.;* vide infra ad *R. D.* p. 185.

13. *Et* Iolaus, violens *fit*, ed. Commelin.; in v. l. *Et* Iolaus ille violens,—*Et* Iolaus, violeus *fit*, Putschius. *Violeus* fidenter legit *Salmasius*, et hanc explicandi rationem init: "*Iolaus* addito digamma fit *Violaus*. Quod *Violeus* dixit Grammaticus, ut versui consuleret. Nam et Ἰόλεως Græci, ut Μενέλεως. Ergo et *Violeus*. Graviter errat vir summus [*Turneb.* Advers. II, xxiii.], qui *violans* legit apud Terentianum.—Primum non *Violans*, sed *Violaus*, aut *Violeus* scribitur in Terentiano. Deinde *Iolaus* nomen nihil habet cum *viola* commune, nisi quod compositum est [l. *sit*] ex ἴον, quæ vox *violam* significat, et λᾶος." Plin. Exercit. p. 70. a. F. "*Et* ὄλαος *violens fit*," *R. B.*, ni animi fallor. "Dawesio aliquatenus favet inscriptio Delphica apud *Dodwell.* Itin. Gr. T. II. p. 507. ΧΑΙΡΟΛΑΣ." *P. P. D.* Addend. ad *Aristoph.* Plut. 1012. (3.). Formam quoque a *Dawesio* restitutam probat Ruhnkenius apud *Santenium*. "Sic Antipatri filius, qui a plerisque Ἰόλλας, a Plutarcho in Alexandro p. 705. E. et 707. A. modo Ἰόλαος, modo Ἰόλας vocatur; sic etiam nobilis medicus, *Iolaus*, a Dioscoride *Iolas*, a Plinio *Iollas;* vide [*Salmas.* Plin. Exercit. p. 70. a. E.] *Perizon.* ad Ælian. V. H. XII, 3. ut ut igitur Latini ex Ἰόλη, quod apud Hesychium superest, *viola*, sic ex Ἰόλας *Violas* fecerunt. Jam Cicero *Violas* usurpavit in libris, ni fallor, philosophicis deperditis, more suo exprimens venustissimum locum Platonis Euthydem. p. 225. C. 2 (Læmar. = T. 1. p. 297. C. H. St.). εἰμὶ φαυλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὃς οὐχ οἷός τε ἦν τῇ τε ὕδρᾳ διαμάχεσθαι, σοφιστρίᾳ οὔσῃ——, καὶ καρκίνῳ τινὶ ἑτέρῳ σοφιστῇ, ——ὃς ἐπειδὴ αὐτὸν ἐλύπει,—τὸν Ἰόλεων τὸν ἀδελφιδοῦν βοηθὸν ἐπεκαλέσατο." Sed mihi saltim probabile fit Tullium potius respexisse ad Phædon. quem evolvere diligenter solebat, p. 89. C. 4. Ἀλλ' ἦν δ' ἐγώ, πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Ἀλλὰ καὶ ἐμέ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς ἐστίν. Παρακαλῶ τοίνυν, ἔφην, οὐχ ὡς Ἡρακλῆς, ἀλλ' ὡς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ. Conf. de Legg. XI. p. 919. B. 6. *Et Iolaus ille* VI*olens*, legit *Santenius;* "amicus pro *ille* substituebat *inde*. Ceterum Violens cognomen occurrit proprium Volumniorum; vide Pighii Annales ad A. U. C. 446." *Violentilla* ὑποκοριστικὸν

docuisse vel *violeus* vel *violens* τῳ ΙΟΛΑΟΣ respondisse vix unquam credidero. Explicent ii, velim, quibus utrumvis adridere poterit. Mihi interim persuasum est significasse Oratorum principem pro communium Græcorum ΙΟΛΑΟΣ Æoles scripsisse FΙΟΛΑΣ, vel forte FΙΟΛΑFΣ; atque hinc apud Latinos nomen *Violas* locum habuisse. Nam eadem plane analogia ab iisdem Æolensibus scribi videmus ΜΕΝΕΛΑΣ, ΑΡΧΕΛΑΣ &c. pro communibus ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΟΣ &c. pro quibus Attici usurpabant ΜΕΝΕΛΕΗΩΣ, ΑΡΧΕΛΕΗΩΣ &c. Iones autem ΜΕΝΕΛΑWΟΣ, ΑΡΚΕΛΑWΟΣ; hi similiter WΙΟΛΑWΟΣ, illi ΙΟΛΕΗΩΣ: Æoles autem modo FΙΟΛΑFΟΣ modo FΙΟΛΑΣ. Eorum autem quæ a Terentiano in his versibus traduntur summa huc denique recidit: pro istis communium Græcorum ΕΣΠΕΡΟΣ, ΕΣΤΙΑ, ΕΣΘΗΣ, ΙΣ, ΗΡ, ΕΝΕΤΟΙ, ΙΟΝ, ΙΟΛΑΟΣ, ΙΤΥΣ, Æoles dixisse FΕΣΠΕΡΟΣ, FΕΣΤΙΑ, FΕΣΘΗΣ, FΙΣ, FΗΡ, FΕΝΕΤΟΙ, FΙΟΝ, FΙΟΛΑΣ, FΙΤΥΣ: atque hinc porro fluxisse Latina *Vesperus*, *Vesta*, *Vestis*, *vis*, *ver*, *Veneti*, *viola*, *Violas*, et forte *vitys*.

—Stellæ poetæ conjux: *Pudens* nomen proprium apud *Milner. in Hist. Winton.* Vol. I. p. . *Pulcher* apud *Sen.* Controv. T. III. p. 359. ΠΟVΛΧЄΡ in Inscript. Gr. Corbrigiæ effossa; vide Arch. Vol. III. pp. 184. 324. 332. Strabo XIV. p. 1004. A. Πόπλιος Κλαύδιος Πουλχερ—Anthol. Gr. p. 360. H. St. Εἰς Κρατερὸν σοφιστήν. Mallem FΙΟΛΕFΣ, nam *violeus* Putsch.; et in hoc loco dialectus Æolica regnat: sed formam lingua et litteris Æolicis ex hisce latebris scalpere nequeo. Vide *P. P. D.* infra ad *R. D.* p. 253. Archilochus fr. LX, 2. Αὐτός τε κιόλαος, αἰχμητὰ δύω· "Μενέλεως *fuit flexus* Atticis *communis cum Ionibus. Dorienses talia nomina per as extulerunt.*" *Koen.* ad Greg. p. 17. infra ΜΕΝΕΛΑΣ Eur. Troad. 212. et auctor Rhes. 257. 'ΑΓΕΣΙΛΑΣ (Pluto) apud Callimachum L. P. 130. φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος 'Αγεσίλᾳ. Epigramma apud Gruterum P. MCXXX. a *T. H.* emendatum, Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ' 'Αγεσίλας ΑΝΑΞΙΛΑΣ Koen. ad Greg. p. 9. 'ΑΡΧΕΛΑΣ Aristoph. Equit. 164, τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, Hesychius 'Αρχέλας, et infra 'Αρχίλαν. ἀρχιποίμενα. Κρῆτες. (ΒΡΑΣΙΔΑΣ Vesp. 473. Καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, Pac. 639. ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l.). ΒΡΑΣΙΛΑΣ Theocr. Id. VII, 11. ἁμὶν τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο· ΧΑΡΙΛΑΣ Archilochus apud Athen. X, 415. E. (Fragm. XXIX, 1. *Gaisford.*) Ἐρασμονίδη Χαρίλα, Callim. Epigr. XIV, 1. Ἢ δ' ὑπό σοι Χαρίλας ἀναπαύεται; 3. ὦ Χαρίλα, τί τὰ νέρθε; Inscript. Boudelot. ΑΡΚΕΛΑΣ· ΑΡΚΕΣΙΛΑΣ. Conf. Diog. Laert. I. p. 253. Xenoph. Anab. V, vi, 11. φιλίας ἕνεκα τῆς ΚΟΡΥΛΑ λέγειν, ibid. 14. ΣΑΜΟΛΑ ΤΩΝ 'Αχαιῶν. Demosth. de Cor. p. 358. *Bekker.* ΠΕΡΙΛΑΣ, ΤΙΜΟΛΑΣ. Sic Δορύλαος—Δορύλας. Πτερέλαος—Πτερέλας.

SECT. IV.

" Quamque [14] ιτυν dicunt Achæi, hanc *vityn* gens Æoli. ϝ

" Plura Sappho comprobavit [15], Æoles et cæteri.
Idem pag. 28 [=2327=647—659. *Sant.*]

Apollon. de Adverb. p. 585. *Bekker.* Conf. infra ad v. Ϝιόλαος.

14. Quanq. compendio exhibet Veneta: quanquam ἴτυν—βίτυν *gens* Æolis. in textu *Commelin.* et *Putschii*: *Vitym* utraque servat Veneta, *Vitem* Sanctius; " Quid? si, genere masculino usus, intellexerit Maurus Procnæ filium, quem Sappho ϜΙΤΥΝ dixerit." Ex Ovidio, quem laudat *Santenius*, liquido patet Sapphonem Ityn commemorasse; Heroid. xv, 155. *Concinit Ismarium Daulius ales Ityn; Ales Ityn, Sappho desertos cantat amores. Æolis* vulgatam citat *Taylorus* Lect. Lys. p. 721. et Adversariis; *Æoli* v. l. in ed. Commelin.

15. *comprobabit* v. l. *Commelin.*; *Æoliis* [*Æolis* ex Venet. et Parrhas. Taylor.] et cæteri. Brissæus et *Putschius*, *Æoles* Commelin. Non abs re existimo futurum si molem testimoniorum, indigestam quidem et tristissimis cladibus usquequaque laceratam, ut prima specie Sybillæ folia videantur, hoc loco subjiciam. Victorinus p. 21=2461. *Litera* U *vocalis est, sed eadem vicem obtinet* consonantis; *cujus potestatis notam Græci habent* F; *nostri* VAU *vocant, et alii* Digamma. *Ea per se scripta non facit syllabam, antea posita* [f. anteposita] *autem vocali facit, ut,* Ϝάμαξα, Ϝεκήβολος, et Ϝέλενη: *nos vero, qui non habemus hujus vocis nomen aut notam, in ejus locum, quoties una vocalis pluresve junctæ unam syllabam faciunt, substituimus* U *literam.* Aulus Gellius xiv, v.—Legendum ex MS. Parisino præstantissimo et ED. PR. Diuus, *et* riuus, *et* cliuus, *et similia nomina non* us *syllaba terminantur, sed ea quæ per* u *scribenda est, propter cujus syllabæ sonum declarandum reperta erat nova littera* F, *quæ* Digamma *appellatur.* Valerius Probus *col.* 1507. Ⅎ *pro* V, *ut* SerⅎUs, ⅎulgus, ⅎixit, *pro* servus, vulgus, vixit, *et* Digamma Æolicum *appellatur.*" [" Valerius Probus anno secundo imperii Neronis floruit, et usque ad Trajani tempora vixit." *Noris* p. 464.] P. Diaconus *col.* 1587. digamma Æolicum Ⅎ, *ut in multis sepulcris.* SERⅎVS, ⅎVLGVS, ⅎALE, ⅎIXIT. Charisius *col.* 57. Seruus, ceruus, vulgus, *a quibusdam per* u *et* o, *videlicet quia duæ vocales geminari, ut unam syllabam faciant, non possunt. Sed per duo* u *scribi debent, quia et sic sonant, et ambiguitas casuum tollitur, et unum* u *loco* consonantis *accipitur.* [Charisius floruit ante Priscianum.] Diomedes *col.* 416. " *Huic item* [*u*] Digamma *ascribi solet, ut cum sibi ipsi præponitur, ut* serFus, Fulgus: *nam* U *literam geminari in una syllaba posse plurimi negant.*" Conf. *Noris* ad Cenotaph. Pis. p. 471. Donatus *ad* Andriam Terentii I, ii. Dauus *non recte scribitur;* Dauos *scribendum: quod nulla litera vocalis geminata unam syllabam facit* [conf. col. 1736.]. *Sed quia ambiguitas vitanda est*

"—Ex adjectis autem nostros [Latinos] solum X "recepisse, F vero, G, et Q in Græcis etiam literis "fuisse et nunc esse, sed G numero servire atque

nominativi singularis et accusativi pluralis; necessario pro hac regula Digamma *utimur, et scribimus* Daɟus, *Serɟus, corɟus.* Velius Longus, *col.* 2222. *Demonstravimus* V *literam totiens* consonantis *vim habere, quotiens pro eo ponitur quod apud Græcos dicitur* Digamma. conf. col. 2215. [" Velius Longus ante Antonini Pii principatum floruit." *Noris* p. 171.] Scaurus p. 2254. V *litera omnibus vocalibus et præjectiva et subjectiva consentit, ut* Va, Ve, Vi, Vo, Vu: *in quibus syllabis non vocalis sed* consonans *est; est enim posita pro* Digamma, *quod quidam Græcorum etiam* VAU *appellant.* [Scaurus fere Velii æqualis.] Cledonius *col.* 1882. V *scilicet interdum* digammon *adscribi solet; alii sic vo'unt esse* digammon.—*hoc ab* Æolicis *processit.* Alcuinus *col.* 2083. I *et* V *transeunt in* consonantium *potestatem, cum in principio syllabæ aliis vocalibus junguntur;—Fiunt quoque hæ ipsæ mediæ quando* Υ *Græcæ vocalis sonum habent.*—V *quoque* duplicis gamma *in quibusdam locis accipitur;—et ubicunque* V *loco* consonantis *ponitur, semper pro* digamma *habenda est.* Cassiodorus *ex* Annæo Cornuto col. 2282. "*Nos hodie* V *literam in duarum literarum potestatem coegimus: nam modo pro* digamma *scribitur, modo pro* vocali. Vocalis *est, cum ipsa per se est. Hoc enim cum cæteris quoque vocalibus patitur. Si cum alia vocali,* digamma *est, quæ est consonans.*" Idem *ex* Papiriano *col.* 2292. *Præterea non respexerunt unum* U *toties* consonantis *vim habere, quoties pro* consonante *ponitur, quod apud Græcos* Digammon *vocatur.*" Idem *ex* Martyrio; col. 2297. *nullo enim modo poterat ipsa sibi* V *præponi, non conjuncta etiam aliæ consonanti in prima syllaba: cum tamen dissimilis* (f. similis) *continuo litera fuerit subsecuta, ut* vultus, vulgus, Vulcanus, *per* V digammon *scribentur.*—Idem *ex* Lucio Cæcilio *col.* 2317. digammon Æolicum *pro quo nos* V *loco* consonantis *posita utimur.* Hisce tabulis attritis, deformatis, e naufragio vix enatantibus irridebunt complures: vellem talia viris egregiis haud exciderint: usus τοῦ digamma magis testimonio quam probatione niti videtur, de quo omnia Homeridis absolute nosse convenit.—χρεὼ δέ σε πάντα πυθέσθαι. " Nam et illi qui paria dicunt, communia dicta confirmant; et isti, qui varia ponunt, per verba multiplicia commonent, quemadmodum scribere et loqui debeamus." Viderint eruditi ne fallaces τοῦ Ϝ tractus in Hebraicis characteribus sine fructu aucupentur; et, ut facilem *D. R.* monito aurem præbeant, enixe rogo: "*Nollemus tamen, vir eruditus* (Ignarra) *ad ludibria* originum orientalium *delapsus esset, imitatione magistri* Mazochii, *quem, constat, omnia* Græca *et* Latina *ex* Hebraica lingua *repetiisse, et his nugis* Vossii Etymologicon, *quod nuper Neapoli recusum est, refercisse.*" Vid. infra ad *R.D.* p. 117.

SECT. IV. " nonaginta significare, F autem ÆOLIIS duntaxat * " idem valere quod apud nos V cum pro conso-
114 " nanti scribitur; vocarique VAU ‡ et DIGAMMA," *Mar. Victorin.* pag. 30 [=c. 2468.].

—" Et I quidem quando post V consonantem " loco DIGAMMA F ÆOLICI functam ponitur brevis " —*Priscian. Lib.* I. *Cap. de Literis.* [f. 3. a. *Ald.* =c. " 539. *Putsch.*] Apud antiquissimos Græcorum non " plus quam sedecim erant literæ; quibus ab illis " acceptis Latini antiquitatem servaverunt perpe- " tuam. Nam si verissime velimus inspicere eas, " hoc est sedecim, non plus quam duas additas in " Latino inveniemus sermone, F ÆOLICUM DI- " GAMMA, quod apud antiquissimos Latinorum eau- " dem vim quam apud Æoles habuit Φ [16]; eum

‡ BAU *Putschius.*

16. *vim quam apud Æoles habuit; eum*—MS. Cantab. et ed. Aldi. Recte: vide supra p. 184. Excerpt. MS. ex Tryphone in Mus. Brit. προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε αἰολεῦσι, καὶ ἴωσι, καὶ λάκωσιν, οἷον ἄναξ Γουάναξ, καὶ παρ' ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Γουρῆξις εἴρηται. in MS. quidem Bodl. φουάναξ, ἔλενα φουέλενα. Sic Robortellus in Emendat. lib. II. c. lii. nos docet in *Suffetii* nomine exarando " Φουφέτιον scripsisse Halicarnasseum, Βουβέτιον Plutarchum." Conf. ad v. Ϝρῆξις. Restitue, Il. H, 45. ἐϜάνδανε. Num in Il. B, 217. 219. pro Φολκὸς et Φοξὸς legendum Ϝολξὸς et Ϝοξός; " In tabula Eugubiana Latina signum illud F digammatis Græci potestatem habet, non Romanæ istius litteræ F; quam ea ætate ita invaluisse haud verisimile est." *Knight* Proleg. cxv. Strabo v, 333. Ἑξῆς δὲ Φορμίαι Λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν, Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον. Vide Sanctii Minerv. p. 842. Plin. I. p. 135, 4. " Oppidum *Formiæ*, *Hormiæ* prius olim dictum." Hesychius, Ὅρμικας. μύρμηξ. Glossa e suo loco excidit; lege, Μύρμηκας. Ϝόρμικας. i. e. litteris Romanis, *Formicas*; vide *R. P.* Opusc. p. 284. De Falisca Etruscorum vide SALMAS. Plin. Exercit. p. 43. G. et p. 44. A—D.; et Præsulis illius præstantissimi, qui e sacro fastigio Ecclesiam nostram acerrime vindicat, quam ex humiliore munitione tam feliciter antehac propugnaverat, *Horas Pelasgicas*, pp. 127—133. Infra *Plin.* III, xvi. *Dein Volane, quod ante* Olane *vocabatur*, —Ὄλανος et Ϝόλανος apud *Schweighæuserum* ad Polyb. II. qui hodie non est in promptu. Latini antiqui, qui multum Æoles imitantur, modo aspirationem repudiabant, ut in carmine Arvali, TRIVMPE, TRIVMPE, TRIVMPE; modo F loco PH uti passim consueverunt. M. Capella, p. 84. "Sed nec F excludunt, cum dicamus *triumfo*,

quamquam a Græcis veniant talia verba; et per P et H potius scribantur." In Codice pervetusto Nonii Marcelli invenimus *Adelfis* 236, 243, 269, 284, 285, 294, 298, 367, 372 bis; *alfæsibea* 379. *Amfitr.* 237. 342. 354, 355. "et ita fere ubique." *R. B.* *antifila* 281. *Dafni* 252. *Deifobo* 314. *Delfis* 237. *Delfinum* 248. *efigenia* 370. *epifoni* 352. *fanium* 287. *fedria* 254. *fegeus* 302. *filipp.* 271. 273. 282. 289. 291. 293. 299 bis. 300. 327. 349. 373. 374. (*Filippicis* Comment. ant. ad Cic. orat. in Clod. et Cur. p. 11. ex Ambrosianis forulis nuper effossus) *filo* 278. *filoctete* 318. 323. 324. 346. *filodamo* 273. *filopatro* 281. *fisici* 273. *fœbo* 251. *fœbea* 335. *fœnissis* 292. Terentius in *form.* 249. 255. 269 quater. 293. 296. 337. 344. 370. 373. *frigum* 303. 388. *fryne* 351. *nymfarum* 302. *nymfis* 335. *pamfilia* 299. *profanari* 374. *rifeus* 266. *Strofadum* 387. *Tafe* 251. *telefo* 342. 347. 352. (Macrob. Saturn. III. p. 344. l. 5. leg. *Thesmoforia.*) *trifote*, *trifolio* 410. *Zefirumque* 246. — "Hoc sæpe bonos auctores corrupit, Latinitatis priscæ mysteria ignorare." P. 262. Turpil. Leucadia: *Viden'tu* frugis *incessum? quam est confidens: frigus* MS. *lege* Phrygis *R. B.* Hor. Serm. I. ix, 13. *ficos* Cod. Vossianus. A. P. 21. *anfora* MS.; *amforarum* Charisius col. 41. *Falaridis* col. 104. Lucan. Phars. III, 271. *Fasis* MSS.; sic *frix*, *farsalia*, *faros*, teste *Withofio* Encæn. Cr. pp. 192, 3. *Colofonium* p. 61. bis apud Commentarium antiquum in Cic. Mediolani 1814. editum; *Eufraten* p. 40. *farsalicum* p. 136.; In Cod. Vat. Cic. de Republica; *Filosofi*, *Filosofari*, *Sfæra*. *mefitin* subinde comparere in MSS. testatur *Scaliger*, qui juvenis *limfa* pro *lympha* deperibat. Sed manum de tabula, ne lectoris patientia abuterer. In perantiquo loquendi genere *F* vice *H* fungi videbatur. Audi eruditissimum *Fogginium;* "Ov. Fast. v, 195. Chloris *eram, quæ* Flora *vocor; corrupta Latino Nominis est nostri littera Græca sono.* ubi minus acute nonnulli ediderunt *littera prima*, et ubi libens sane pro *Latino* mallem legere *Sabino*, si quis hanc lectionem exhibeat vetus Codex. Accepisse enim Romanos a Sabinis Floræ cultum ex Varrone didicimus, qui nos etiam docet (Lib. IV, p. 25. de L. L.) Sabinorum præcipue fuisse H per litteram F pronuntiare. Hircus, *quod Sabini* fircus: *et quod illi* fedus, *in Latio rure* hedus, *quod in urbe, ut in multis* æ *addito*, hædus. Sed forte non modo Sabinorum, sed totius Latii mos idem fuit. Epitomator Festi, Fedum, inquit, *antiqui dicebant pro* hædo, folus *pro* holere, fostim *pro* hoste, fostiam *pro* hostia. Priscianus quoque notat dictam esse *Fabaris* pro *Habaris*, *fordeum*, *trafo*, *vefo*, pro *hordeum traho*, *veho*, et pro *Orthena*, *Orfena;* quod in libris vulgatis *Ofrena* mendose scriptum est; et *Formiæ* Latii oppidum, *Hormiæ* prius olim dictæ sunt. Itaque nescientes inhærentem litteræ *C* aspirationem *H* pronunciare pro *Chlorin* dixere *Floram*." Ad Verr. Flacc. pp. 71, 2.*

SECT. IV.

"autem prope sonum quem nunc habet F significabat P cum aspiratione; sicut etiam apud veteres "Græcos pro Φ, Π et H.—[Ibid. f. 4. a.=c. 542.]

"V vero loco consonantis posita eandem prorsus "in omnibus vim habuit apud Latinos, quam apud "ÆOLES DIGAMMA Ϝ. unde a plerisque ei nomen "[INDITUM[17],] quod apud ÆOLES habuit olim Ϝ DI-"GAMMA, id est VAU, ab ipsius voce profectum, "teste Varrone[18] et Didymo, qui id ei nomen esse

17. *Nomen hoc datur*, edd. et *Scaliger*.

18. 1. "V *consonantem eandem vim et sonum habuisse ac ipsam* Ϝ Æolicam *omnes testantur. Patet ex* Varrone *apud* Gellium XVI, 17. 'VATICANUS *Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia. Quoniam pueri simul atque nati* [parti ED. PR.] *sunt, eam primum* [primam ED. PR.] *vocem edunt, quæ prima in* Vaticano *syllaba est; idcircoque* vagire *dicitur* [dicit MS.], *exprimente verbo sonum* [sono MS.] *vocis recentis.*' *Hæc* Varro: *si ergo infans modo natus exprimit syllabam* VA: *ea syllaba sonabat* WA: *hoc enim infans exprimit, illud vulgatum* va, *pulso inferiore labro, nec exprimit, nec tum potest exprimere.*" *R. B.* [Lucret. v, 223. *Tum porro puer—nudus, humi jacet,* infans, VAGITU*que locum lugubri complet.*—Cic. Cato Maj. XXIII. Quod si quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerascam, et in cunis VAGIAM, valde recusem. Shaksp. *King Lear,* IV. *Thou know'st, the first time that we smell the air, We* wawle *and cry.*] Annæus Cornutus apud Cassiodorum p. 2282. "*Est quædam litera in* F *literæ speciem figurata, quæ* Digamma *nominatur, quæ duos apices ex* Gamma *litera habere videtur. Ad hujus similitudinem soni, nostri* (Latini) *conjunctas vocales* Digammon *appellare voluerunt, ut est* Votum, Virgo. *Itaque in prima syllaba* Digamma (F) *et vocalem oportuit poni,* Fotum, Firgo; *quod et* Æolii *fecerunt, et antiqui nostri: sicut scriptura in quibusdam libellis declarat. Hanc literam* Terentius Varro, *dum vult demonstrare, ita perscribit* UA: *qui ergo in hac syllaba* (UA) *sonus est, idem literæ erit.*" *Conf.* Bedam col. 2335. qui eadem iisdem prope verbis docet. Cicero Divinat. II, 40. *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret; quidam in porticu caricas Cauno advectas vendens,* CAUNEAS *clamitabat.* — "*Cauneas, cave ne eas:* ergo *cawe* sonabat." *R. B.;* et *Davisius* annotat "super hanc vocem in MSto Regio scribi, *quasi cave ne eas.*" Quod concedendum, "nisi quis putat etiam ex tribus vocalibus syllabam fieri; quod nequit, si non aliquæ officio consonantium fungantur." Quintil. Inst. Orat. I, iv, 10. vide infra ad p. 137.

2. SCALIGER. de Emendat. Temp. p. 726. "Æolibus nota W Teutonici erat, ac Δίγαμμα

"ostendunt, pro quo Cæsar [C.] hanc figuram Ⅎ "scribere voluit[19] [c. 545.]: quod quamvis illi recte

vocabatur, quod ipsis Æolibus F—formaretur." BENTLEIUS quoque monet Digamma Æolicum "*et Latinorum* V *olim pronunciari ut* W *hodie.*" Ter. Heaut. I, i, 49. *Tractare, set vi et* via *pervolgata patrum:* "*Via* hic monosyllabon est, idem et sensu et sono, quod nostrum *Way.* V enim apud antiquos ut nostrum W pronunciabatur. Sic et Hec. I, i, 16. *Aut qua* via *captent te illi, eadem ipsos capi.*" *R. B.* ad. l.; conf. infra ad v. Foïa. *Hoc quoque ostendunt nomina, quæ nos, hoc est, Germani veteres, a Latinis sumpsimus:* Vinum, *hoc est,* Winum, Wine; Vallum, Wallum, a Wall; Volo, Wolo, I will; Ventus, Wentus, Wind; Vectis, *insula,* Wectis, Wight; Vellus, Wellus, Wool; Vidua, Widua, Widow." *R. B.* Denique e litteris *R. Galeo* anno 1735. datis, quæ *T. Blackwell,* tunc temporis Græcarum litterarum Andræapoli Professor, studio visendi *R. B.* cum amicis Cantabrigiam profectus, enarrat, pro testimonio ponam; "*He received us very graciously, and entertained us with the service he had done to learning by restoring the* Æolic digamma, *which he pronounced like our* W. *He acknowledged that* Dionysius Halicarnassæus *explained the digamma by a* φ *in Greek, and a* V *in Latin; but,*" *says the old gentleman,* "*he and* Aristarchus *and* Demetrius *were all dunces, and knew nothing of the digamma, which I have restored the use of, after it had been lost* 2000 *years.*" —Conf. *Vossius* de Art. Gramm. xxiv, xxvi, xxviii. *Wallis.* Gramm. Angl. p. 142. In ruri Brigantum *vic* valet *wic;* ut *Giggleswick.* "This *wic* was so common among the Anglo-Saxons, that instances would be needless and tedious; and this was from very ancient usage; for in the *Feroes,* so far detached from the Continent, and who maintained little or no commerce with strangers, we find *Boardeviig, Joteviig, Qualviig,* etc. The first appropriation of *vig* or *vic* seems to have been to places on the sea-shore, and banks of rivers, but in length of time it became applicable to places near neither."

19. hanc figuram Ⅎ *scribi* voluit: Cod. MS.—*scribere* edd. et *Scaliger.* *Tacitus* Annal. XI, xiii. "Novas literarum formas addidit vulgavitque [Claudius Cæsar]; comperto Græcam quoque literaturam non simul cœptam absolutamque."—Iterum XIV. "Quo exemplo Claudius tres literas adjecit, quæ usui, imperitante eo, post obliteratæ, aspiciuntur etiam nunc in ære publicandis plebi SCtis per fora et templa fixo." Conf. eruditissimum *Brotier.* ad l. *Velius Longus* p. 2235. "Ti. Claudius novam quandam literam excogitavit (Ⅎ) similem ei notæ quam pro aspiratione Græci ponunt." Suetonius in Claudio XLI. "Novas etiam commentus est literas tres, ac numero veterum quasi maxime necessarias addidit: de quarum ratione cum privatus adhuc volumen edidisset, mox princeps non difficulter obtinuit, ut in

SECT. IV.

usu quoque promiscuo essent.— Exstat talis scriptura in plerisque libris, ac [l. actis in Cæsarem] diurnis titulisque operum." "Crediderim I consonantem finxisse, et pro U consonante scribi jussis se Æolicum sed Ⅎ inversum, ne confunderetur cum F, quod alium tunc sonum habuit. Qualia visuntur in inscriptionibus ævi Claudiani apud Gruterum [p. ccxxxvi.] *AmpliaⅎIt terminaⅎItque*, DIⅎI, VIIⅎIR, KVⅎIR, JUⅎENTUTIS." *R. B.* Quintil. Inst. Orat. i, vii, 27. Nec inutiliter Claudius Æolicam illam ad hos usus Ⅎ literam adjecerat. Denuo xii, x, 29. Æolicæ quoque literæ quæ *servum, cervumque* [i. e. *serⅎum cerⅎum*que] dicimus, etiamsi forma a nobis repudiata est, vis tamen nos ipsa persequitur. Conf. *Spanhem.* dissert. de præst. numism. pp. 48, 9.; et vide apud *Seguin.* p. 194., nummum sub imperio Claudii cusum, qui digamma facie litteræ Ⅎ inversæ, cui insitus est palmæ ramus, exhibet. Sic *Octaⅎia Diⅎi Augusti.* Claudio septimum annum imperante tandem hanc formam passim usurpari jussit; post ejus vero mortem cito repudiatur: hinc tres tantummodo annos communi in usu versabatur. De tertia vid. *Taylor.* ad Marmor. Sandv. p. 47.

Inscriptio apud Gruter. p. 1055, 11. Fabrett. p. 472. Noris. ad Cenot. Pis. p. 470.

TI. CLAVDIO. CÆSARE.
AVG. GERMANICO. V.
SER. CORNELIO. ORFITO. COS.
ISIDI. INVICTAI. ET. SERAPI.
MADIVS. SERⅎILIAI. AⅎIOLAI.
LIB. AMERIMNVS
EX. ⅎISV.

Ex schedis Barberinis apud Fabrett. p. 473. conf. p. 862. et *Taylor.* in Cur. sec. ad Marm. Sandv. p. 46.

DORVS. CÆSARIS Ⅎ.

i. e. filius. Inscriptio, quæ olim Romæ ad Templum S. Luciæ vulgo *della Chiavica* extabat, apud Placentin. de Siglis Vet. Græc. p. 75.

TI. CLAVDIVS
DRVSI. F. CÆSAR
AVG. GERMANICVS
PONT. MAX. TRIB. POT.
VIIII IMP. XVI. COS. III.
CENSOR. PP.
AVCTIS POPVLI ROMANI
FINIBVS. POMERIVM
AMPLIAⅎIT. TERMINAⅎITQ.

" visum est, tamen consuetudo antiqua superavit. SECT. IV. 115
" Adeo autem hoc verum est, quod * pro ÆOLICO " Ϝ DIGAMMA V ponitur; quod sicut illi solebant " accipere digamma Ϝ pro consonante simplici, teste " Astyage, qui diversis hoc ostendit versibus, ut " in hoc versu[20], ΟΙΟΜΕΝΟΣ ϜΕΛΕΝΑΝ ΕΛΙΚΩ- " ΠΙΔΑ.—sic nos quoque pro simplici habemus con- " sonante plerumque V loco Ϝ digamma positum, ut [*non et* MS.].

" *At* Venus *haud animo nequicquam exterrita mater* [Æn. VIII, 370[21].]

" Et [l. EST—sic quoque Ald.] tamen quando " ÆOLES idem Ϝ DIGAMMA inveniuntur pro duplici " [*quoque* Cod. MS. et Ald.] consonante posuisse; " ut ΝΕΣΤΟΡΑ[22] ΔΕ ϜΟΥ ΠΑΙΔΟΣ—Inveniuntur " etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut " Alcman.[23] ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑϜΙΟΝ. est enim " dimetrum iambicum: et sic est proferendum Ϝ ut " faciat brevem syllabam [f. 5. b.]—Ϝ DIGAMMA " [apud *Ald.*] ÆOLES est, quando in metris pro ni- " hilo accipiebant, ut

20. οφομενος MS. *οἰόμενος Ϝελένην ἑλ.* ed. Bas. 1545. 8. *Ϝελέναν ἑλ.* in margine *Scaliger*.

21. IV, 448. *Tum vero infelix fatis* exterrita *Dido*. exercita *Marklandus* in Ep. Cr. p. 117. " Male; Æn. XII, 610. *Conjugis* attonitus *fatis urbisque ruina*." *R. B.* Melius *Scaliger* ad Cirin. p. 307=48. *Impia prodigiis ut quondam* exercita amoris—; Vulgata, *exterruit amplis*, Hor. Epist. I, vi, 11. *Improvisa simul species* exterret *utrumque*; exerceet *Marklandus*; quam repudiatam ab *R. B.* sustulit *J. Valart*.

22. ΝΕΣΤΟΡΑ] *Hectora* MSS. Cantab. Sed in his rebus, inquit *R. P.*, valde suspecta esse debet Prisciani codicum auctoritas. Il. B, 382. Λ, 330. *οὐδὲ Ϝοὺς παῖδας ἔασκε*. Conf. ad v. *Ϝός*.

23. " quem nosti fuisse *λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης*." *Valck.* ad *Röver*. P. LXXII. " Si locus sanus est, errat Priscianus; nam in Iambico Dimetro, cujus hæc forma est, *ἐρῶ τε δῆτα κοὐκ ἐρῶ—καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι* [Hephæst. pp. 15, 16.], *Phaselus ille quem* vides—[Ter. Maur. p. 97. l. 7. e Catull. IV, 1.] *δάϜιον* facit longam primam syllabam. Sed sæpe apud Homerum correpta syllaba est, ut *ὀϜίων, ὄϜιας*, etc." *R. B.* Conf. infra ad *R. D.* p. 168, et *Valckenaer*. ad Röver. P. LXXII. *Δήϊον* Attici, *Δάϊον* Dorienses, *ΔάϜιον* Æoles.

SECT. IV.

" ΑΜΜΕΣ Δ ϜΕΙΡΑΝΑΝ ΤΟ ΔΕ Τ ΑΡ ΘΕΤΟ ΜΩΣΑ ΛΙΓΑΙΑ[24].
" est enim hexametrum heroicum [c. 546.].—Scien-
" dum tamen quod hoc ipsum Æoles quidem ubi-
" que[25] loco aspirationis ponebant, effugientes spiri-
" tus asperitatem. Nos autem in multis quidem, non
" tamen in omnibus *illos* sequimur, ut cum dici-
116 * " mus *vespera, vis, vestis*. Hiatus quoque causa
" solebant illi interponere Ϝ DIGAMMA; quod osten-
" dunt etiam Poetæ ÆOLIDÆ, usi [l. UTI] Alcman:
" ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑϜΙΟΝ: et epigrammata
" quæ egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis,
" qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta ΔΗ-
" ΜΟΦΑϜΩΝ ΛΑϜΟΚΑϜΩΝ [l. ΔΑΜΟΦΟϜΩΝ ΛΑϜΟ-
" ΚΟϜΩΝ[26]]. Nos quoque hiatus causa interponi-

24. *αμης δες*ΦΗΥϜΝΝΑΝ *τοδε τον* ΤΗΙΝΜωCΑΝΦΑΥΑ Cod. Cant. *῎Αμμες δ' Ϝειρήναντο θεοὶ τοὶ δ' ὤμοσαν Ϝαιεν* edd. Ald. et Bas. *ἄμμες δ' Ϝειρήναν· τὸ δέ τ' ἀρ θέτο μῶσα λιγαία* *Scaliger*. " *Ϝαμμες δ' Ϝειρήνην*.—in Cod. meo Prisciani sic habetur Ϝ, nec dubitandum quin apud Apollonium Dyscolum *Ϝοι* pro *οἱ*, minime pro *μοι*, occurrat." Conf. infra ad vv. *Ϝοι*, ϜΟ'Σ· et ϜΑ'ΝΑΞ. *D'Orvill*. Crit. Vann. 395. " *Non pro* nihilo *hic* Ϝ *accipitur*; sed *δϜειράναν ut nos possumus* Dwiranan." *R. B.* Il. A, 19. *εὖ δϜοίκαδ' ἱ.* Δ, 470.—*δϜέργον ἐτύχθη* E, 165. *ἵππους δϜοῖς ἑτάροισι* 365. *πὰρ δϜοι.* N, 822. *ἐπὶ δϜίαχε* Υ, 224. *῞Ιππῳ δϜεισάμενος* Ψ, 216. *μέγα δϜίαχε θεσπιδαὲς πῦρ* Conf. K, 33. Ξ, 413. Π, 605. etc. *dwarf, dwell, dwindle*, Angli enunciamus.

25. " *Non* ubique *et* in omnibus *Æoles inserebant* F, *sed in certis tantum verbis; ut ex Homero constabit. Et sic Dionysius infra*, (p. 118.) *Πολλὰ, non πάντα. et Sergius* ibid. in quibusdam dictionibus, *et Terentianus Maurus*, nominum multa." *R. B.*

26. " ΔΕΜΟΓΉΟϜΟΝ ΛΑΟΚΟϜΟΝ. Sic Codex MS. Cantabrigiæ, non ΔΗΜΟΦΟϜΩΝ; unde constat illum vetustiorem esse literis Simonideis H, Φ, etc. ut Homerus quoque scribebat, MENIN *αειδε* THEA *Πελειαδεο* ΑΚΗ*ιλεος*." *R.B.* quem conf. quoque in dissertatione de Pseudo-Phalar. p. 241. *Taylor*. in Lect. Lys. p. 703. ΔΑΜΟΓΉΑϜΟΝ et ΛΑϜΟΚΑϜΟΝ prætulit *R. P. Knight*. Proleg. cui libenter accedo. Schol. ad Dionys. Thrac. a *Bekkero* nuper edita p. 757. *Ξενοφάων Ξενοφῶν, Δημοφάων Δημοφῶν*. (" unde forte illud ΑϜVΤΟ in Inscript. Deliaca lucem acceperit." *D'Orvill*. l. s. c.; sed vide infra ad p. 132.) Il. A, 104. *λαμπετόϜωντι Ϝείκτην* Δ, 499. *ΔημοκόϜωντα*. E, 295. *παμφανόϜωντα*. Λ, 156. *ϜειλυφόϜων*. M, 391. *εὐχετοϜῷτο*. Tripos vetustissimus Cadmeis litteris ex-

"mus V loco digamma ϝ", ut *Davus, Argivus* [-vi], SECT. IV.

aratus, et Thebis Apollini sacratus apud Herodot. v, 59. Ἴδον δὲ καὶ αὐτὸς Καδμήϊα γράμματα ἐν τῷ ἱρῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσμηνίου ἐν Θήβῃσι τῇσι Βοιωτῶν ἐπὶ τρίποσί τισι ἐγκεκολαμμένα, τὰ πολλὰ ὅμοια ἐόντα τοῖσι Ἰωνικοῖσι. Ὁ μὲν δὴ εἷς τῶν τριπόδων ἐπίγραμμα ἔχει ΑΜΓΗΙΤΡΥΟΝ: ΜΑΝΕΘΗΚΕ: ΝΕΟΝ: ΑΓΟ ΤΕΛΕΒΟΑΟΝ *R. B.* apud *Chishull* in Add. ad Antiquitates Asiaticas, et Taylor. in præf. ad Comment. in Leg. Decemv. de Debitore PP. IV, V. Conf., si otii plus habes, SCALIGER. ad Euseb. p. 121. SALMAS. ad Herod. Att. p. 32. Pro ΝΕΟΝ: ΛΑΒΩΝ præbent Schol. s. c. p. 784. Solonis Κυρβεῖς auctore *R. B.*, conservarunt ΔΕΔΕΣΤΗΑΙ· ΤΕΙ ΘΥΡΑΙ· ΠΗΟΝΟΙ · ΕΝ ΣΠΗΑΓΑΙΣΙΝ. de Pseudo-Phalar. p. 399. Sed de terminatione postremi vocabuli Solonis ætate quæritur, quod tabellæ ELGENIANÆ, omni veneratione amplectendæ, summa cum religione indagandæ, forte ad liquidum perducent. Nec de spe decidi: *Dobræus* ὁ μακαρίτης in Addend. ad Aristoph. Pac. 941. "Meminisse debebam me olim ex Porsono audivisse, veteres dixisse ΤΑΜΙΑΣΙ, &c. non ΤΑΜΙΑΙΣΙ, unde retenta Ὀλυμπίασι, Πλαταίασι. Omnino vide *Elmsleium, Ed. Rev.* N. IV. p. 323." ad Med. 466. p. 157. Œd. Col. 401. Inscriptio pervetusta apud *Stuart.* Antiq. Athen. Vol. II. p. 15. ΤΑΜΙΑΣΙ bis exhibet. Lysias adv. Agorat. p. 135 = 326. *Bekker.* ὅτε ἡ ἐκκλησία Μουνυχιάσιν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγίγνετο,—ibid. = p. 327. καὶ τὰ πλοῖα παρασκευάσας Μουνυχιάσιν—De forma Ὀλυμπιάσιν edisseruit *Hemsterhusius* ad Lucian. T. I. pp. 106, 7. At Pausan. II, 59. ult. pro Ὀλυμπίας Ὀλυμπιᾶσι, et III, 19, 13. pro Πλαταιάσιν Πλαταιαῖσιν conjecit Porsonus.

27. "Constat ex hoc loco Æoles scripsisse ΔᾶϜος, ἈργεῖϜοι, ταϜὼς, ὢϜον, ὄϜις [ewe], βόϜος." *R. B. Taylor.* ad Marm. Sandv. p. 43. Lect. Lys. p. 703. ταϜὸς, ταὼς, olim ταὼς *Pavo.* *Scal.* ad Varron. p. . *Brunck.* Addend. ad Aristoph. Av. 102. σκαιὸς, *scævus, Casaub.* ad Athen. VIII, 352. A. A κλείω, κλείσω, κλεὶς, κλῃὶς—κλαὶς, Æolice κλαϜὶς, *clavis*, *Valck.* ad Rov. lxii.; καϜὸς, *cavus* Salmas. ad Simmiæ Alas p. 194., αἰϜὼν *ævum;* "avum *vero per* V *scribi suus locus monstravit.*" *A. Martyr.* apud *Cassiodorum* col. 2303. ἌϜορνος Avernus, ΓράϜις gravis, ἔρϜος servus, ἰσκὸς, vulgo ἰξὸς, viscus. "*Bovs* (a Βοῦς) Gen. *Bovis:* vulgo, *Bos.* Gen. *Bovis:* nisi quis malit recurrere ad Æolicum Digamma, ut fuerit regulariter *bos*, Gen. *bois*, et inserto inter vocales Digammate *bovis.*" *Markland.* p. 231. hoc profecto est glandes repertis frugibus revocare. Quæ urbs Plinio lib III, i., et Antonini Itinerario p. 403. est *Vrcao* vel *Vrgao*, in veteri lapide apud Gruterum p. CCXXXIV. est *Vrgavo.* Pariter pro *Hercaonia* vetusto numo apud Spanhemium Dissert. IX. legitur ILLERGAVONIA: *Giovenazz.* ad Liv. fragm. LII. Quos Plinius I, 142, 15. Bursavolenses, *Harduin.*; eosdem

SECT. IV. "*pavo, ovum, ovis, bovis*—In B etiam solet apud "*Æoles* transire F *digamma*, quoties ab ρ incipit "dictio quæ solet aspirari; ut ῥητωρ βρητωρ[28] dicunt "[f. 6. a.=c. 547.]—quasi consonanti digamma in "eadem syllaba præponere recusantes commutabant "id in B, βρητωρ βροδος dicentes—*Id. ibid.* [f. 6. b. "=c. 548.]

——"hic et hæc *bos bovis;* quod ideo assumit "genitivo V loco DIGAMMA, quia ÆOLES quoque "solent inter duas vocales ejusdem dictionis di- "gamma ponere; quos in multis nos [quoque MS.] "sequimur, OFIΣ *ovis*, ΔAFOΣ *Davus*, ΩFON *ovum*. "Unde in Nominativo quoque hujus nominis illos "sequimur. Nam et Æoles et Dores βως dicunt "pro βους, ου dipthongon in O longam vertentes. "Et quod hoc verum est, ostendunt epigrammata "vetustissima, quæ literis antiquissimis scripta in
117 "multis tripodibus legi, et maxime * in tripode "Apollinis, qui est Constantinopoli in loco quem "Ξηρολοφον vocant." *Id. Lib.* VI. *Cap. de Nominat. et Genit.* [f. 63. b.=709.]

His testimoniis adjici potest et illud Varronis, "Tempus secundum *Ver*, quod tum *virere* incipiunt "*virgulta*, ac *vertere* se tempus anni; nisi quod "Iones dicunt BHP[29]." *De L. L. pag.* 45. *Edit.*

nominat apud Hirtium de Bell. Hisp. c. xxii. *Bursavolenses* in textu, sed *Ursaonenses* in not. præfert *Oudendorpius*. Cetera hujus generis si persequi velim, concubium prius sit noctis quam ad postremum pervenero.

28. Τὸ β τῷ ρ προσνέμει (Αἰολὶς)· ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ ἢ τ ἢ δ, οἷον βρυτήρ· βράκος· βρόδον. Gramm. MS. [f. Trypho] in Mus. Brit.; quem *J. Lascaris* l. s. c. compilavit: Ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ F συμφωνίαν οὐ ποιεῖ, ἔτρεπον αὐτὸ εἰς B, T ἢ Δ ἢ K ὄντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ὡς γέγραπται ἐν τῷ Αἰολικῷ ἰδιώματι· οἷον, βρήτωρ ἀντὶ ῥήτωρ· βρυτὴρ ἀντὶ ῥυτήρ· βρόδος ἀντὶ ῥόδος· βράκος ἀντὶ ῥάκος. Grammatici sane, e quibus dialectorum notitiam adhuc usque haurire solemus, uberrimis fontibus relictis, rivulos, eosque turbidissimos consectari solent, et crambe sua sexcenties repetita fessos lectores enecant. vide etiam supra ad *R. D.* p. 91. Hor. Serm. I, iii, 86. *Drusonem* Edd., *Rusonem* R. B.

29. "In verborum origine deducenda vel ipse Varro, dum acutus videri voluit, quandoque ridiculus evasit." "Certe," in-

Dardr. 1619. Nempe si Iones communiter cum Æolensibus elementum Ϝ usurpassent, dixisset Varro non jam BHP sed ϜHP. Cum vero in sermone Ionico aspirationis *Vau* potestas quidem obtineret, sed figura majuscula certe non item; inde factum est, ut Romanorum doctissimus ex elementis Ionicis id adhibuerit, quod ad aspirationis illius sonum proxime accederet. Idem in ipsius Varronis nomine designando a Dionysio Halicarn. factum videmus. Cum utique ei sermone Æolico non jam utenti digamma Æolicum adhibere nefas esset, cæteri autem Græci, nisi forte Dores, figura majuscula indigerent quæ Latino V æquipolleret; non habuit scriptor Græcus quo ad veram potestatem propius accederet quam BAPPΩN [30] scribendo.

Horum autem testimoniorum vim imminuere

quit Bentleius, "si in ulla eruditionis parte, in hac præcipue τῶν ἐτυμολογιῶν, opus est solido et subacto judicio [acerrimo et sincerissimo judicio *R. B. Bernardo*, p. 169.]: quo qui destituuntur, turpissime se dare solent et deridendos propinare. Ea enim est indoles linguarum Orientalium, ut si (pro more hominum, qui in ea re hodie lauream quærunt) vocalium nulla ratio habeatur, consonantium autem permutatio tam patienter admittatur, quidvis ex quovis poterit deduci, et tota verborum Græcorum suppellex ex Oriente deportari. Superiore sæculo *Goropius Becanus*, vir alioqui doctus et ingenio non vulgari, omnia linguæ Ebrææ vocabula ex Brabanticis deducere aggressus est: vix magis insanus, quam qui hodie omnia nostra ex Ebræis petere conantur, febriculosis conjecturis et inanibus suspicionibus freti. Hanc tu ut ingeniorum pestem fugias, auctor tibi ero. Nullus enim solidæ doctrinæ fructus, nulla apud cordatos homines gloria provenire hinc poterit. Nunquam igitur tibi dixero, unde Sileni aut Satyri adpellati sint: at, quod longe melius est, id tibi in aurem instillavero, ut in his senticetis ruspandis nolis ingenium tuum et bonas horas conterere." *R. B. Gotef. Richtero*, p. 43.

80. Ϝελέα prisci Græci; Οὐελέα Græcanici. Ptolomæi Geogr. III, i. p. 149. ed. Bas. 1593. Οὐέλιαι. "*Velia* illa Græce Ἐλέα et Βελέα dicitur Stephano, quomodo Οὐάῤῥων, Βάρρων, quod quædam cognatio sit τοῦ V διγάμμον, vel W Teutonici cum B, præsertim apud Vascones (qui hoc vitio misere laborant, *H. Steph.*) Novempopulanos, et Hispanos." *Scaliger* ad Euseb. p. 111=119. "Strabo modo ῥαβένναν scribit, modo ῥαουένναν." *Robortell.* Emendat. Lib. I, XXX.

SECT. IV. fortasse videri poterunt quæ apud eundem Dionysium leguntur [V. I.] pag. 16. [§. 20.] Edit. Hudson
118 [pp. 52, 53. *Reisk.*]: " εν οις ην τα * πολλα ἑλωδη, ἁ " νυν κατα τον αρχαιον της διαλεκτου τροπον ΟΥΕΛΙΑ " ονομαζεται. συνηθες [31] γαρ ην τοις αρχαιοις Ελλησιν

31. σύνηδες (operarum incuria) *Scaliger* ad Euseb. p. 111=118. qui p. 205. l. 1. τὰ p. 206. l. 1. τῶν et l. 4. ὡς omittit, et pro ὁπόσων ὁπόταν exhibet. p. 205. l. 1. προστιθέναι *Chishul.* p. 17.; sæpissime permutantur προσθεῖσα et προθεῖσα· προσβαλλω et προβάλλω· προσβαίνω et προβαίνω· προσελθεῖν et προελθεῖν· προσίεναι et προΐεναι. Errorum farraginem colligendi opera supersedeo. Herodot. II, 94. Αἰγυπτίων οἱ περὶ τὰ ΈΛΕΑ οἰκέοντες. Æschyl. Pers. 39. ἑλειοβάται ναῶν ἐρέται. Thucyd. I, 110. Αἴγυπτος δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλέα ἐγένετο, πλὴν 'Αμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ΈΛΕΣΙ βασιλέως· τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ ΈΛΟΥΣ οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν, καὶ ἅμα μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ΈΛΕΙΟΙ. Conf. *Julian.* Or. II, p. 72. D. Clem. Alexandr. Strom. I. p. 343. A. Strabo XVII, 1154=II, 1838. Μεταξὺ δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πελυσιακοῦ λιμναί, καὶ ΈΛΗ μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμους πολλὰς ἔχοντα· καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ΈΛΗ, ἅτινες βάραθρα καλοῦσι καὶ τέλματα. Τέλμα. τόπος πηλώδης, ἕλαφος [ab ἕλος] D'Orvill. Crit. Vann. p. 489. Repone, ἑλώδης. Plato Phædo. 302. 313. ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους. vid. Phrynichi Σ. Π. p. 65. Lex. Rhet. p. 307. et Lex. Sangerm. p. 376. v. 'Αλίπεδον. ϜΕΛΟΣ apud Homerum Odyss. Ξ, 474. Il. B, 776. Δ, 483. Υ, 221. VEΛΗ in numis Veliæ in Magna Græcia (*Boyles' Exam.* p. 44.), quæ fuit Ionum colonia collocata a Phocæensibus, ab Harpago Asia pulsis (*R. B.'s Answer*, p. 334.); ΥΕΛΗ etiam apud Herodot. I, 167. quæ postea 'ΕΛΕΑ nuncuparunt. *Valck.* ad Röver. P. XXXVIII.; et ΥΕΛΗΤΩΝ numismata apud Goltzium et M. Majerum exhibent; vid. *Taylor.* ad Marm. Sandv. pp. 43, 4. Plin. v. III, v. p. 157, 19. *oppidum* Helia, *quæ nunc* Velia. " In cimeliis Paris. unus nummus ex argento, alter ex ære ΥΕΛΗΤΩΝ præbent," teste *Harduino* in notis. Conf. Præsulis eruditissimi *Hor. Pelasg.* p. 122. sqq. Hor. Epist. I, XV, 1. *Veliæ* vi, 52. *Velina* Æn. VI, 366. et conf. Servium ad l. infra v. ENETOI. VII, 517, 712.; Geo. III, 362. *Puppibus illa prius patulis, nunc hospita plaustris.* Hor. A. P. 65. *sterilisve palus prius aptaque remis Vicinas urbes alit,*—quam temere et effrenate refingit *Withofius* in notis ad orat. de Telchinibus p. 49. *sterilisve diu* Pomptina racemis *Vicinas u. a.* Stat. Sylv. v, iii, 127. *Te de gente suum Latiis ascita colonis Graia refert* Selle; Phrygius *qua puppe magister Excidit* HYELE *Heins.* ad Ovid. Met. XV, 626. ὕελη ἕλλη. *R. B.*; conf. *T. H.* apud Lennep. in v. Pausan. VIII, XVIII, p. 635. l. pen. ἄλλος μέν γε καὶ κρύσταλ-

λος. l. ὕαλος μ. TYRWHITT. " Strabo v, 308. ἐπεὶ καὶ ἐν Οὐερκέλλοις χρυσωρύχιον ἦν· κώμη δ' ἐστὶ πλησίον ΙΚΤΟΥΜΟΥΛΩΝ καὶ ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ κώμης· ἄμφω δ' εἰσὶ περὶ Πλακεντίαν. Corrigebat Casaubonus; *Saltem* ΙΚΤΟΥΜΟΥΛΟΥ. *Sed de hoc loco quærendum amplius. Deinde puto legendum; καὶ αὐτῆς οὔσης κώμης.* Posteriora fortasse vera sunt. Pro Ἰκτουμουλῶν reponendum credo ΟΥΙΚΤΟΥΜΟΥΙΩΝ. Emporium erat prope Placentiam, a *Livio* appellatum *Victumviæ* L. xxi. c. 57. Quinetiam sub Οὐερκέλλοις latere suspicor nomen alterius Emporii, a Livio ibidem sine nomine memorati; nam *Vercellæ*, quas innui cogitabat Casaubonus, trans Padum erant, et a Placentia nimium quantum distantes." TYRWHITTUS in Strabonem, p. 13. *Faulconer* ad l. " suspicatur legendum esse, ἐν Οὐέλλαις, scilicet *Velleiis*: Plinius enim lib. vii, xlix. oppidum *Velleiacium* memorat, in collibus circa Placentiam." Muret. iv, 106. Οὐάλης *Valens*. " Gruter. P. MXXXVII. ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ *Octavius*, ΣΕΟΥΗΡΟΣ *Severus*, ΟΥΕΙΒΙΟΣ *Vibius*, ΟΥΕΙΒΙΑΝΟΣ *Vibianus*, ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ *Valerius*, ΟΥΕΝΕΡΙΑ *Veneria*: et in Historicis Græcis nomina infinita." *R. B.*; ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ in antica nummi Græci apud *Seguin.* p. 134. quomodo designetur initium hujus nominis, vide Sybill. p. 548. Inscriptio Cumea apud Comitem *Caylus*. Recueil d'Antiq. T. ii. Tab. lvi. l. 32. 37. 47. ΟΥΑΚΚΙΟΝ l. 58. ΟΥΑΚΚΙΩ: et ΟΥΟΛΟΥΣΚΟΥΣ *Volscos* apud *Appian*. Polyb. iii, p. 241. ed. Paris. 1609. Οὐεναντάνην, *Beneventanam*. Diod. Sic. iv. p. 267. 19.—καλεῖται δὲ νῦν τόπος Οὐεσούϊος, ἔχων πολλὰ σημεῖα τοῦ κεκαῦσθαι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Conf. Polyb. iii, 91. Strab. v. p. 355. Oxon. Ὑακίνθιον — οἰακίνθιον — οὐακίννιον, *Vaccinium*. Herodot. iii, 26. ἀπικόμενοι μὲν φανεροί εἰσιν ἐς Ὄασιν πόλιν,—Nisi mirabiliter conspirassent MSS. et editiones, ΟΥασιν, timide proponerem. Strabo ii. pp. 192, 193. Almelov.=170. Oxon. Ἔστι δὲ οἵ τε ἄλλοι δηλοῦσι, καὶ δὴ καὶ Γναῖος Πείσων, ἡγεμὼν γενόμενος τῆς χώρας, διηγεῖτο ἡμῖν ἐοικυῖα παρδάλει· κατάστικτος γάρ ἐστι ταῖς οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ· καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις ΑΥΑΣΕΙΣ οἱ Αἰγύπτιοι. Sic MSS. sex. et in loco gemello xvii, p. 1140. Almelov.=1122, 1123. Αὔασεις MSS. duo. Ibid. p. 1122. Ox. μέχρι τῶν Αὐάσεων. MSS. parum dissentiunt. Has raras et angustas regiones, ὡς νήσους πελαγίας, inculta vastitate septas *Edresi* in tabula apud virum harum rerum peritissimum, *Gulielmum Vincent*, nomine ASWAH designavit, quod, si rite audita recordor, *jugis aquæ fontes*, qui irrigant hæc amœna vireta, proprie denotat. Cicero, ut animadvertit *Scaliger* ad Manil. p. 350., ejuscemodi habitationes *maculas* vocat lib. vi. de Republica [xix. p. 324. *A. Maei*]. Vide Schol. ad Juv. S. iv, 38.—Verum apud recentiores Latinitatis auctores ambigua ista natura τοῦ V modo vocalis, modo consonæ, ut iis videbatur, vicem explentis, librarios sæpe fefellit: *Aul. Gell.* N. A. iii, iii, p. 93. H. St.; *Nam me* puero uterus *erat solatium*—leg. *n. m.* puerulo venter *erat*—. *Macrob.* Sat. v, iii, p. 373. *temere* voluit *Eusta-*

SECT. IV.

SECT. IV.

"ὡς τα πολλα προτιθεναι των ονοματων, ὁποσων αἱ αρχαι "απο των φωνηεντων[32] εγινοντο, την ΟΥ συλλαβην ενι "στοιχειῳ γραφομενην· τουτο δ ην ὡσπερ[33] γαμμα [f. "Fάμμα] διτταις επι μιαν ορθην επιζευγνυμενον [del. "ταις] πλαγιαις, ὡς FΕΛΕΝΗ[34] [FΕΛΕΝΑ], και FA-

thius—fortasse, *volvit*—. *Marcellinus*, lib. xxx, iv, p. 595. Vales. *Si vero advena quisquam inusitatum sibi ante Marcianum verbo tenus quæsierit oratorem, oratorem omnes confestim Marcianos appellari se fingunt.* lege, *invisitatum*, qui error alibi apud eundem occurrit. Hæc BENTLEIUS.

32. *Joannes Grammat.* f. 244. b. Ἔθος δέ ἐστιν αὐτοῖς [Αἰολεῦσι] τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμμα.

33. Voculis ὥσπερ γάμμα deletis lege; τοῦτο δ' ἦν Fάμμα — quam firmat *J. Lascaris* in Grammat. Institut. p. 201. Venet. 1550. τοῦτο δὲ [F] ἦν, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ρωμαϊκῶν ἱστοριῶν, ΟV συλλάβη ἐνὶ στοιχείῳ γραφομένη διτταῖς πλαγίαις ἐπὶ μίαν ἐπιζευγνυμένη οὕτω, F. Vox πλαγίαις adjective sumitur ῥάβδοις subaudito. Athen. VII. p. 319. C. τῶν δὲ γραμμοποικίλων (m. ποικιλογράμμων), πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδοις κεχρημένων, πέρκη.

34. Vide infra ad v. FΕΛΕΝΗ· Servius ad Æn. I, 455. '*Æolenses Græci quibusdam dictionibus, ut impinguescant, istam* Digammam *apponunt, ut pro* Elena *dicant* Velena. *Sed* Donatus *hic arguitur, quod apud Græcos* Digamma *hanc legem habeat, ut,* V *detracta, nihil absit nomini. Ut si de* Velena *tollamus* Digamma, *remanet integrum nomen* Elena. *His ergo nominibus si* Vau *detrahatur, integrum deperit nomen. Ut si tollamus de* Vulgus *V unum remanet* Ulgus: *quod non dicitur.*' "Hoc verum et rectum est," inquit summus ille *Scaliger*. "Sed Servius et alii, qui Donatum reprehendebant, non adverterunt, esse quoddam Vau Latinum, quod respondeat τῷ διγάμμῳ Æolico: esse etiam, quod non possit abesse sine imminutione vocis ejus, cui præpositum est. Atque hæc quidem de V consonante. Superest V vocalis, quæ eundem sonum omnino habet, quod ου Græcum, ut nemo nescit." Sergius grammaticus iisdem pene verbis ac Servius, p. 1827. "*Præterea et hoc proprium* U *habet, ut* Digammon *sonet, hoc est, pingue quiddam, cum sibi ipsa præponitur, ut* Servus, Vulgus. *Est autem digamma dicta Græcorum, eo quod character ejus ex duabus gammis fit. Æolenses enim Græci quibusdam dictionibus, ut pinguescant, istam* digammon *apponunt; ut pro* Elena *dicunt* Velena. *Sed* Donatus *hic arguitur; quod apud Græcos* digammos *hanc legem habeat, ut,* U *detracta,* nihil absit nomini; *ut si de* Velena *tollamus* digammon, *remanet tamen integrum nomen, ut,* Elena. *His vero nominibus si detrahatur* U, *integrum deperit nomen; ut si tollamus de* Vulgus U *unum; remanet* ulgus, *quod non dicitur.*" nihil abest

"NAΞ, και FOIKOΣ, και FANHP, [FANEP], και πολ-"λα τοιαυτα.—*quorum magna pars erat palustris et* "*quæ more priscæ linguæ* Velia *vocatur*: *nam prisci* "*Græci nominibus a vocali incipientibus syllabam* "OΥ *unico scriptam charactere plerumque præponere* "*solebant. Hic autem erat, ut duplex* Γ, *quod* "*formabatur duabus lineis obliquis ad unam rec-*"*tam adjunctis, ut* FΕΛΕΝΗ, *et* FANAΞ, *et* FOIKOΣ, "*et* FANHP, *et multa alia hujusmodi.*" *Nempe* non jam dixit Dionysius priscis *Æolensibus*, sed *Græcis solemne fuisse figuram* F *nominibus præponere*. *Æolensibus* quidem non dixit, sed res tamen eodem recidit, ac si dixisset. Quippe de istis Græcis agit, ex quorum sermone Latini verba sua formabant. Ii autem erant Æolenses. Cæterum illud notandum venit Dionysium miro quodam errore figuræ F syllabæ OΥ potestatem tribuisse. Videtur autem error inde oriundus, quod Latini Græcam consonantem F et syllabam OΥ communiter per * literam V exscriberent: cum tamen hoc ob- 119
servari potuisset Latinum V, quoties illi responderet, consonantis; quoties vero huic, vocalis [35] vim obtinere; ut in istis, *Vinum, vis, clavis, navis, ovis*;

nomini, "*in cæteris dialectis Græcorum; sed apud Æolenses deperit totum; nam illi pro* Foῖνος *numquam dicebant* οἶνος *non magis quam Latini pro* Vinum inum *aut pro* Vulgus ulgus." *R. B.*

35. Velius Longus *de Orthograph. col.* 2215. "Verrio Flacco *videtur eamdem esse apud nos* V litteram (i. e. vocalis loco positam), *quæ apud Græcos* Υ; *namque his exemplis argumentatur: quod illi dicunt* κύμινον, *nos* cuminum, *quam illi* κυπάρισσον, *nos* cupressum, *illi* κυβερνήτην, *nos* gubernatorem, *necnon ex ejusmodi* Theseus, Peleus, *et similibus adfirmat.*" Verr. Flacc. *ad April.* 4. p. 44. SIEVLLINUS.

"Quare miror, quid in mentem veniebat viro doctissimo *Ausonio*, quum de illa vocali scriberet, *Cecropiis ignota notis ferale sonans* V. Nam neque ignota est literis Græcis, quum ei æquipolleat τὸ OΥ, et apud veteres Iones eandem figuram habuerit, quam Latina. Itaque in nummo Augusti legitur: AΥΤ. KAIC-AP. AΥΓVCTOC. KΥRA-NEIΩN. THC IEPAC. KAI. AΥTONOMOΥ. Ubi V pro OΥ." *Scaliger* l. toties c. Sed Verrii Flacci præceptum non omnimodo obtinet; nam, judice Mureto, "illi, quæ erat apud Græcos ὕλη, non *sylvam* aut *sulvam*, sed *silvam* fecerunt." III, 98.

SECT. IV. *Lycurgus, Aristobulus, Arcturus*; quæ ex Æolicis ϜΟΙΝΟΣ, ϜΙΣ, ΚΛΑϜΙΣ, ΝΑϜΣ, ΝΑϜΟΣ, † ΟϜΙΣ; ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ fluxere: quibus addere libet ipsum nomen Latinum *Velia*, quod a veterum Græcorum ϜΕΛΟΣ formatum esse ipse docet Dionysius.

Ex locis jam descriptis illud in transcursu observare est, quam frustra sint ii, qui Æolicum Ϝ eidem apud Latinos figuræ potestate itidem respondisse contendunt. Uno utique ore consentiunt auctores laudati elementum istud alteri apud Latinos V consonanti fuisse *ισοδυναμον*; nisi quod doceat Dionysius, quod nemini unquam alii *ουδ εν ονειροις* in mentem venit, eandem fuisse Græci Ϝ quam syllabæ ΟΥ potestatem. Neque igitur censendus est Cicero cum agrum Formianum digamma suum appellaret [36] ad Græcam literæ vim, a qua inchoaretur vox *Formianum*, sed ad figuram duntaxat, quæ eadem esset cum digamma Æolico, respexisse. Cæterum et illud monendi veniunt nonnulli Romanorum V, cum pro consonante scriberetur, non jam eidem apud nos elemento, sed alteri isti W potestate respondere[37].

† Insc. Cum. l. 5, 6. ΝΑΥΩ [f. ΝΑΥΟΝ *Koen.*] vice *ναόν*· *Joann. Grammat.* f. 243. a. *ποτὲ δὲ προστιθέασι τῷ ᾱ τὸ ῡ· ναὸν ναυόν· ἀὴρ ἀυήρ· ἄως ἄυως.* *Salmas.* Epist. xciv. p. 215. " Ἀβέλιος Æoles, ἀσβέλιος Cretes, Ἅλιος Dores."

36. Epist. ad Attic. xi, ix. *neque solum Romæ, sed etiam tuum* digamma *videram*. Fortasse *R. D.* ad *R. Steph.* Thes. Lat. ætate sua Londini, 1734 (1735 sub calcem dedicat.) recusum respicit; in v. *Digamma* saltim enodare pergit; " Digamma suum vocat Cicero, suum Formianum agrum, qui incipit ab Ϝ litera, quæ Æolicum digamma vocatur." Potius *fœnus*, quam *fundorum* reditus intelligit *Grævius*; utrumque mallem; Atticus enim fuit *Dives agris, dives positis in fenore nummis*.

37. Nimirum Υ et V duabus vocalibus interjectæ semi-consonæ vim induendo pronunciationem sublevant; e. g. Εὐοῖ· Εὐαγόρας· Εὐεργέτης. *Euœ*, &c.; quotiescunque consonanti præponuntur, proprium vocalis munus conficiunt. De Latino V conf. *J. G. Voss.* de Vitiis Serm. lib. ii, pp. 104—106. Amstel. 1695.—. Juvat opere progrediente paulisper immorari, ut in medium allata sub judicium revocarem. Mihi saltim maxime probabile fit ex iis, quæ supra congessi, hoc *στοιχεῖον*, " cujus creberri-

* Cum eo, quem diximus, veterum consensu con- SECT IV.

mus usus Æolibus," reapse fuisse, et sic extitisse, ut erudita monumenta et nummi in divitum gazophylaciis adservati catervatim testantur. Quisnam hac luce præstaret sese ab ἀνάσσω apud Poetam felicius ἤνασσον eruere et effingere, quam a κηρύσσω quempiam ἤρυσσον rimari posse? BENTLEIUS sane eam non uno turbine concussam ac pene profligatam sua solertia recreavit, ad pristinumque vigorem simul et utilitatem resuscitavit: atque hodierno die *Pondere fixa suo est, nudosque peraëra ramos Ostendens, trunco, non frondibus efficit umbram.* Qua de causa hoc στοιχεῖον antiquitus *sextum* ordine locum sortitum sit, quod *nonnullos*, eosque viros præstantes, in diversa abire coegit, illis qui Φοινικικὰ σήματα Κάδμου perscrutantes iis deliniendis et excolendis se totos addixerunt, explorandum relinquo. Quidquid sit, fateor equidem, me adsentientem habere SCALIGERUM, qui fontem recludens, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα, Græcas literas idcirco a Phœniciis natas evicit, quod "idem ordo sit, eademque forma earum, quæ Phœniciarum (vid. *Herodot.* v, 58.);" et literas illas quasi genetrices cum Syrorum appellationibus, quæ mutuo sibi lucem certatim afferunt, dextre comparans, vaganti digammon certam stabilemque sedem jure vindicavit, et suam sibi ditionem ac potestatem [W] rite assignavit.—Utrumne officium Υ in remota antiquitate digamma confecisset, nullus dubito; sed utrum Υ et V vetustissimis Cecropidis priscisque Latinis ignota olim essent, de hac re si statuere vellem, ineptire mihi viderer. 120 *Villoisonum* sane de Homero optime promeritum, sine ulla dubitatione talia effutientem habemus, *Diatr.* p. 171.: *Quod vero τῷ ypsilon antiquissimos Græcos caruisse suspicatur Cl.* Barthelemy, *hoc mihi certissimum videtur, cum præterea credam τὸ* B *apud illos* V *consonantis interdum vicem explevisse, et modo in quibusdam vocibus idem valuisse, quod* B, *modo in aliis idem quod* V *consonans.* Dum hæc lego, incertior sum multo quam dudum. O si præsto esset Adamantii libellus de V littera et muta V vocali qui me inexplebili desiderio tenet! certe hæc confragosa et inhospita tesca curam culturamque severiorem desiderant. Perparva sunt antiquitatis rudera, e quibus ista Romani sermonis incunabula elicere queamus, et quibus credere indubitata mente debemus. Quo pacto dialectus Æolica in dicendi consuetudinem apud multos Italiæ populos commigrarit; aut quo modo Latini multum Æolida imitati sint, non est quod multa loquamur. Carmina, ut vocant, Fescennina seu Saturnia, et Arvalia, longinqua nobis invidit vetustas; de scriptis Livii Andronici, et Pacuvii—eandem cantilenam occinamus; *Abstulit atra dies et funere mersit acerbo.* Sed ille ager haud incultus jacet; virum, qui in hanc curam maxima cum laude incubuit,—LANZIUM, dico, acerrimum, si quis alius, harum rerum judicem, numeri isti horridi et scabra robigine exesi persæpe effugerunt.

SECT. IV.

spirat antiquissimorum itidem monumentorum fides. Inscriptio Sigea[38] more perquam vetusto βουστροφηδὸν exarata, prout a Shuckfordio repræsentatur, juxta hodiernam scribendi formam, nisi quod H adspirationis sono sit efferenda, erit istiusmodi: ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΕΙΜΙ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ ΚΑΓΟ ΚΡΑΤΕΡΑ ΚΑΠΙΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΗΕΘΜΟΝ[39] ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ ΕΔΟΚΑ ΜΝΕΜΑ ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧΟ ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ ΕΟ ΣΙΓΕΙΕΣ ΚΑΙ Μ ΕΠΟΕΙΣΕΝ ΗΑΙΣΟΠΑΣ ΚΑΙ ΗΑΔΕΛΦΟΙ. Notandum est obiter verba ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ parum sibi invicem constare, legi autem oportere vel ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΥΕΣ, vel, quod rectius, ΣΙΓΕΙΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ. Deinde nullus videtur esse dubitandi locus, quin in verbo ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ vacuum spatium minus recte collocetur; ecqua enim tandem litera suppleri poterit? Oportet autem ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ. Ν; quod sic complendum est, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ[40]. Tertio, vocis ΣΙ-

38. "Post *Chishullum*, *Maittarium*, [*Shuckford.* Connect. I, p. 264. *S. Barkerum* in Bibl. Lit. x. p. 44.] *Dawesium*, alios, vir summus quoque Emend. ad *Suidam*, P. III. p. 306 [=Vol. II, 368. ed. Ox.] inscriptionem refingere et supplere tentavit." *Burgessius.* l. 16, 17. Vide Append. pp. 17*, 18*.

39. ΗΕΘΜΟΝ "Attici multa a vocali incipientia aspirabant, quæ reliqui Græci cum spiritu leni efferebant. Vid. Nostrum in Ἄθυρμα. Ἥννσα [*R. P.* ad Ph. 463]. Littera H locum habuit in veteri Alphabeto Attico," quæ postmodo in aspirationis notam abiit. *Piers.* Præf. ad Mœr. xxxiv. Inscr. Baudelot. l. ΗΕΡΑΚΛΕΙΔΕΣ. Vide ΕΝΗΥΔΡΙΣ infra; ΗΙΜΕΡΑ et ΗΙΜΕΡΑΙΟΝ in Siciliæ nummis apud Parutam No. 2, et 4.

40. "Exstant in lapide, teste Chandlero p. 3., vestigia literæ M satis manifesta. Legit igitur, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ ΜΕ Ω ΣΙΓΕΙΕΙΣ. *Si quid vero patiar, curate me, o Sigei.* Quare hoc teneamus; ΔΕΩ autem istud, utpote lubicræ et incertæ fidei, repudiemus." *R. P.* ad *Toup.* p. 481. "Μελεδαίνεν in Inscriptione Sigea cur displicuerit *R. Dawesio*, rationem non exputo." *Koen.* ad Greg. p. 142. En vero marmor ipsum in Musæo *Elgeniano.* Καὶ αὕτη ἡ στήλη ἔτι καὶ νῦν ἕστηκεν, ἀμυδροῖς γράμμασιν Ἀττικοῖς δηλοῦσα τὰ γεγραμμένα. *Demosth.** adv. Neær. p. 1488. Bekker. Apparet illud profecto

* Cum *Thucydidem* studiosius legerit Demosthenes, mira res est, nisi ejus orationes historici tactu quasi colorari sæpe sentiamus; e. g. Thucyd. VI, 54. quem mox proferam.

SECT. IV.

ΓΕΙΕΣ potestatem parum assecuti sunt viri eruditi; eam utique constituunt ΣΙΓΕΙΕΙΣ. Nempe eos fefellit analogia in hujusmodi nominibus ab Atticis servata, quam sic concipi velim: a recto -εWς obliquos formabant Iones -εWος -εWι -εWα -εWε -εWοιν. -εWες -εWων -εWσι -εWας. Illud autem εWας Attici
* juxta crasin ipsis solennem neglecta aspiratione 121
W in ης mutabant. Hinc apud poetas Atticos legimus ἱππῆς, Αχαρνῆς, Μεγαρῆς[41]: recte, nisi quod literæ η subjiciatur ι. Porro quantæ levitatis fuisset potestatem ΕΙ nuda vocali Ε designare velle, cum in syllaba proxime præcedente eadem potestas plene exhiberetur! Eadem etiam clare repræsentatur in verbis ΕΙΜΙ et ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ. Hinc opinor constabit alterum istud hujus inscriptionis exemplar, quo usus est vir doctissimus ad Marmor Sandvicense [p. 6.], ΕΜΙ pro ΕΙΜΙ minus recte præferre; adeoque argumentum, in quo ibi versatur vir doctissimus,

male mulctatum temporis injuria, litterarum vestigiis magnam partem detritis, aut penitus amissis: sed manifesta adhuc perantiquæ orthographiæ testimonia hoc monumentum jure commendant.

41. ΙΠΠΗΣ, ἱππεῖς [Aristoph. Equit. 225.] 'Αλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι. Hesychius: vid. 242. Eur. Ph. 1163. 1207. ἱππεῖς 'ΑΧΑΡΝΗΣ Aristophanis fabula; ΜΕΓΑΡΗΣ Ach. 526. Κᾆθ' οἱ Μαγαρῆς — 535. 753. Pac. 481. 500. Ach. 846. 'Εμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασείειν, βοῆς. "Male Scholiastes. Distingue post βοῆς, quod vocativus pluralis est a βοεὺς, θύλακος." *R. B.* Plut. 808. Οἱ δ' ἀμφορῆς, *T. H.* ad l.; ἀμφορῆς inconsulto *R. P.* Terentianus Maurus p. 22.=2393=453—457. Inde vertunt hanc [i. e. ΕΙ] in 'ΗΤΑ sæpe diphthongon Graii; *Quando quos* ἱππεῖς *solebant, aut* ἀχάρνεις *dicere; Lævigant* ἱππῆς*que potius, aut* ἀχαρνῆς *nominant.* Nosque MedEam Latine sic in usum vertimus, Nomen et, regina gessit quod furens Amazonum. Ran. 706. Καὶ Πλαταιῆς εὐθὺς εἶναι. Av. 490. 'Αναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέψαι, Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιτομοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδοπηγοί. Æschyl. Pers. 24. 44. Soph. Aj. 189. 690. βασιλῆς Œd. Tyr. 17, 18. οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς 'ΙΕΡΗΣ, ἐγὼ μὲν Ζηνός· Lege, γήρᾳ βαρεῖς, 'Ιερεὺς ἐγὼ μὲν Ζηνός· *R. B.* Sic Δωριῆς· Ερμιονῆς· Μαντινῆς· Παλῆς· Πλαταιῆς· Φωκῆς, *&c.* nuper in medium prodire non erubuerunt. Sed hoc est soli faces admovere. Conf. *Piers.* ad Mœr. p. 204. *Markland.* ad Suppl. 666. *Köen.* ad Greg. p. 41. et *Brunckii* Lex. Soph. —ΗΣ.

SECT. IV.

ut ostendat scilicet veteres Græcos syllabæ EI potestatem nudo elemento E tribuere solitos, ab hac inscriptione neutiquam adjuvari. Quarto, in verbo ΕΠΟΕΙΣΕΝ duæ transpositæ videntur literæ: germanam autem scripturam crediderim ΕΠΟΙΕΣΕΝ; nisi forte veteres Græci aoristi terminationem in hujusmodi verbis ΕΙΣΑ pro recentiorum ΗΣΑ adhibuerint[42]. Quinto, ex scriptura ista ΚΑΓΟ, ΚΑ-

42. Hæc remotæ antiquitatis orthographia idem sonat ac ἐπυήσεν. *Chærob. ad Theodos.* f. 95. Οἱ Βοιωτοὶ τότε τρέπουσι τὸ η̄ εἰς τὴν ει̅ δίφθογγον, ἡνίκα μὴ τρέπεται τὸ η̄ εἰς ᾱ παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, οἷον τὸ λέβης καὶ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ τῆς ει̅ διφθόγγου γράφουσι, λέβεις καὶ πένεις λέγοντες, ἐπειδὴ ἐπὶ τούτων οὐ τρέπουσι τὸ η̄ εἰς ᾱ οἱ Δωριεῖς. Inscriptio l. Orchomen. quæ alterum aditus Ecclesiæ latus intra parietes vestit et emunit (vide *Clarkii*, viri clarissimi, Itiner. Vol. IV. p. 158.), inter alia exhibet l. 14. ΠΟΕΙΤΑΣ pro ποητής· l. 18. ΑΥΛΕΙΤΑΣ· l. 12, 13. 17. 30. ΘΕΙΒΕΙΟΣ· conf. infra Aristoph. Ach. ad p. 133. Test. Dor. apud Gruter. CCXIX. ΔΕΕΙΣΗ pro δεήσῃ. Glossa Homerica in Codice Marciano Hesychii; μῦς μήν. Lege μείς· μήν. *R. P.* Opusc. p. 283. Il. T. 117. Ἡ δὲ κύει φίλον υἱόν, ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει μείς. E tribus quoque Tabulis in Cœnobio apud Orchomenios repertis excerpsi mihi quod in hac re ex usu siet. Tab. I, l. 1. II, l. 1. III,* l. 1, 2, 3. 8. ΜΕΙΝΟΣ pro μηνός· et l. 29. ΜΕΙΝΑ vice μῆνα. Eadem Tab. l. 22. ΠΛΕΙΘΟΣ pro πλῆθος· et l. 24. ΣΥΓΧΩΡΕΙΣΙ pro συγχωρήσει exhibet: vide *Clarkium* l. c. pp. 152—154. Hanc scribendi consuetudinem a Bœotis recepisse Atticos dicerem, qui huic civitati etiam in quibusdam aliis placuerunt; ut εἴξασι pro ἐοίκασιν· nisi hujusmodi formas ab ultima antiquitate repetitas ex communi et recepto usu loquendi impetrasse probabile sit. Deinde in monumentis vetustis ΕΠΟΗΣΕ subinde occurrit ut apud *Montefalcon.* in Diar. Ital. p. 425. 13. 1. [Ε] ΠΟΗΣΕ. 6. ΕΠΟΗΣΕ. et apud *Gruter.* P. MLXXXIX. 4. Conf. *Porsoni* Advers. p. 39., Opusc. p. 63. Addenda. et Censur. Crit. (*Crit. Rev. for March* 1804, pp. 314—316). Photius quoque, Πόει: χωρὶς τοῦ ι λέγουσι. Joannes Grammat. f. 238. b. Περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι. τὸ γὰρ κλαίειν λέγοντες κλάειν· καὶ τὸ μυίαν, μίαν· καὶ μητρυιᾶν μητρυᾶν· καὶ ποιεῖν ποεῖν· καὶ ποίημα πόημα. Postremo in edendo *Porsoni* Pluto vir eruditissimus et integerrimus verbo "ποεῖν, ubicumque primam corripit, tertiam

* Hanc inscriptionem dextre enodavit et lacunas supplevit STELECOPAS, amicus mihi quondam carissimus, nunc triste desiderium, in Diario Erudit. (*Class. Journ.* No. XXXII, pp. 392—394). In l. 19. παο—corr. παρ—; et in supplendis l. 24. corr. ἡ δὲ κὰ l. 25. τὸ ἐννόμιον Εὔβωλον l. 26. ἁ πόλις.

ΗΙΣΤΑΤΟΝ, pro ΚΑΙ ΕΓΩ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ, discant velim futuri scriptorum Atticorum editores καγω, καπειτα, &c. repræsentare, non uti vulgo, ιωτα subjecto, κᾳγω κᾳπειτα. Denique ex istis ΗΑΙΣΟΠΟΣ, ΗΑΔΕΛΦΟΙ [43], corrigenda est vulgata scribendi ratio SECT. IV.

literam demsit, docente olim *Porsono* ita jubere codices et inscriptiones."

43. In prima e duabus Atheniensibus tabulis, quæ exaratæ sunt quatuor cum dimidio circiter ante annum sacrum sæcula et e Baudelotii cimeliis in Regiæ Inscriptionum Academiæ Parisiensis Museum migrarunt, H spiritus vices gerit, ΗΟΙΔΕ ⁝ ΕΝ ⁝ ΤΟΙ ⁝ ΠΟΛΕΜΟΙ ⁝ ΑΠΕΘΑΝΟΝ ⁝ ΕΝ ⁝ ΚΥΠΡΟΙ ⁝ ΕΝ ⁝ ΑΙΓΥΠΤΟΙ ⁝ ΕΝ ⁝ ΦΟΙΝΙΚΕΙ ⁝ ΕΝ ⁝ ΗΑΛΙΕΥΣΙΝ ⁝ ΕΝ ⁝ ΑΙΛΙΝΙ ⁝ ΜΕΓΑΡΟ (i. e. ἐν Αἰγίνῃ καὶ Μεγάροις) ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΝΙΑΥΤΟ (i. e. τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ) — monente humanissimo *Thierschio*, qui hæc pretiosissima marmora curiose inspexit, in Act. Monac. T. II, p. 406. Aristides Panathen. T. I, p. 151. *Jebb.* Κυπρίοις ναυμαχοῦντες ἐν μέσῳ τῶν Αἰγυπτίων πελάγει, καὶ ναυτικὰ ἀθρόα λαμβάνοντες·—ibid. p. 155. ἐνικῶν δ' Αἰγινήτας πρὸς Αἰγίνῃ—ἐνικῶν δὲ Κορινθίους πρὸ Μεγαρέων —οὐδὲν μᾶλλον οἱ πρὸς Αἰγίνῃ τοτ' ἐκινήθησαν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ. —In columna Naniana, ΕΚΠΗΑΝΤΟΙ — ΑΜΕΝΠΗΕΣ — ΕΠΕΥΚΗΟΜΕΝΟΣ — ΑΝΕΤΗΕΚΕ—ΤΡΟΠΗΟΝ. Sed de hac inscriptione in dubio est animus. Immo vereor ne veterator nescio quis eam ad decipiendum nimis astute machinatus sit: verum conf. de hac columna *Corsini* Spiegazioni — 4°. Rom. 1756. P. x., *S. Magistrius* ad Daniel. sec. LXXII. pp. 388, 9. *C. Biagi* Mon. 4°. Rom. 1788 (aut -87.). *Villoison.* Anecdot. Gr. p. 120 (1.), *Hor. Pelasg.* p. 89. Velius Longus p. 2217. " *Qui igitur* H *literam vindicant, ostendunt ejus eandem vim esse, quæ* consonantis *est; nam et in metro asserit sibi hanc potestatem; unde apud* Homerum *non videntur esse vitiosi versus, quia hac aspiratione supplentur* [Il. E, 800.]; Ἠ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς· *Et hoc amplius adeo litera est, ut possit videri etiam vicem* duarum consonantium *implere, ut* [Odyss. Φ, 136.]; Ὣς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε. *Et tale quidem exemplum apud* nos [Latinos] *non animadverti.*" " Velius *ille hic fallitur, qui id ascribit aspirationi* H, *quod debetur* τῷ Ϝ, ὀλίγον Ηοῖ pro ὀλίγον Ϝοῖ, *et* ἀπὸ Ηέο pro ἀπὸ Ϝέο. *Sic dedit Homerus*, Ἠ ὀλίγον Ϝοῖ παῖδα Ϝεοικότα γείνατο Τυδεύς. et, Ὣς Ϝειπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ Ϝέο θῆκε χαμᾶζε." *R. B.* Apud Romanos H erat *nota quæ spirat anhelum*, uti ait Terentianus Maurus: Il. Z, 297. ΗΙΚΑΝΟΝ Fragm. Ambrosiana. In Lithostrato Prænestino apud *Shaw* in Itinerario extat ЄΝΗΥΔΡΙϹ· Hæc antiquitatis rudera, si sint genuina, criticis argumentis indies crescentibus addenda, quibus confirmatur, quod hodie nostratibus H, id Græcis pervetustis præstare solere ΗΤΑ. Vide

SECT. IV. quæ in istis ὤνθρωπος, ὠδελφος, ὤνηρ, et similibus dominatur. * Hinc porro minus mirum videbitur, 122 quod ante voces ανθρωπος, αδελφος, ανηρ, &c. in Comicorum scriptis articulus sæpius desideretur; cum inter germanam et pravam scripturam unica aspiratio totum discrimen constituat [44].

R. P. [*Last illness, p.* 12.] Satius est codices ex marmoribus notis publicis incisis, et maximarum haud secus ac minimarum rerum verissimis indicibus, emendare. "Perennibus litteris exarata nec lituras patiuntur, nec vermibus corroduntur, nec senio situque absumuntur." Certam in hac re habes scribendi rationem in Marmore Sigeo perite insculptam; et tam fido adjutus testimonio *R. D.* tandem aliquando evicit. *Marklando* quidem, tanquam surdo, fabulam narravit; vid. ad Suppl. 852. Iph. Aul. 644.

44. Prout in exemplari suo a me obiter inspecto, Aristophani, deliciis suis redonaverat *Matthæus Raper*; 'Αγάθων Thesm. 30. 101. (Sic *Tyrwhitt.*) 'Αγὼν Ach. 391. (ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐ προσδέξεται) *R. P.* Opusc. p. 29. et ad Or. 851. Idem quoque vir summus Ar. Vesp. 532. ægrum et labantem sanitati restituit, Σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν νῦν· et Ran. 891, dudum correxerat Dawesius infra p. 240. Soph. Œd. Col. 1148. Χὤπως μὲν ἀγὼν οὗτος ᾐρέθη, —rescribas Χὤπως ἀγὼν ὅδ' ᾐρέθη, sed optime ex *Reisigio* reposuit *Elmsleius*, Χὤπως μὲν ἀγὼν ᾑρέθη. ἀδελφὸς Thesm. 412. (Sic *Tyrwhitt.*) ἀθμονεὺς Pac. 918. (*R. D.* p. 258. et *Tyrwhitt.*) ἄναξ Vesp. 816. 'Αναφλύστιος Ran. 430. (Eccles. 972. Αὑτὸν σεβινοῦνθ', ὃν edd. Ald. et Junt. 1. 2. οὐ τὸν σὲ βινοῦνθ', ὃν Ravennas; hinc Οὐ τὸν Σεβῖνον, ὃν pulcre eruit *Reisigius* PR. xiii. Hanc emendationem præoccupaverat amicus.) Conf. *R. P.* ad Or. 1645. ἀνὴρ Nub. 1029. Ran. 1530. Eq. 511. (sic *Tyrwhittus.*) 755. (sic *R. D.* p. 252. et *Tyrwhitt.*) Acharn. 239. (sic *Tyrwhitt.*) 422. 493. 626. 837. (sic utroque loco *Tyrwhittus.*) Vesp. 207. 269. et *R. D.* p. 267. 343. 913. Pac. 649. Eccl. 62. et *R. D.* p. 217. 204. 354. 367. vulg. Thesm. 453. 502. et *R. D.* p. 328. (*Tyrwhitt.*) 642. (sic *Tyrwhittus.*) Lys. 221. 222. 514. 1119. et *Tyrwhitt.* ἄνθρακες Acharn. 347. et *R. D.* p. 331. ἄνθρωπος Thesm. 2. Lys. 988. ἥνθρωπος Lys. 935. "*Toup.* in Suid. I. p. 13. (24. Oxon.). Cur. Noviss. in Suid. p. 106. (147. Oxon.) ex Scholiaste." *R. P.* apud *P.P.D.* et *Tyrwhitt.* ἄρχων Vesp. 303. 1103. 'Αχραδούσιος Eccles. 362. In schedis THOMAS TYRWHITTUS; 1. "Eur. Suppl. 852. (862.) ὅστις ἐστὶν ἀγαθός." 2. "Soph. El. p. 143. (1492.) *l.* νῦν ἐστὶν ἀγὼν (ὡ'γὼν *R. B.*) Eur. Suppl. 754. *l.* Ὧν δ' οὕνεχ' ἀγὼν ἦν, Heraclid. 722. Phœn. 591 (597.). Helen. 1096. Orest. 859 (851.). Herc. Fur. 1189. 1311." 3. "Eur. El." [43. ἀνὴρ *Gaisford.*] "349. *l.* Τί φασιν; ἀνήρ ἐστι; Ibid. 364. *l.* Πρὸς Θεῶν, ὅδ' ἀνήρ; V. 380. Helen. 1222. *l.* Ποδαπὸς δ' ὅδ' ἀνήρ; V. Bacch. 449. 644. 846. Cycl. 587. Phœn.

1650 (1670.). Heracl. 459. 1049. Soph. Philoct. 215 (212.). 1000 (976.)." Hæc vetustarum servator formarum, vetustum testatur marmor Sigeum. " Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi καὶ cum dipthongo crasin efficit, ut in κᾆτα pro καὶ εἶτα." PRÆF. ad Hec. iv.: iterum; " Edidi autem ὡὐτὸς ex Dawesii præcepto et analogiæ rationibus." ad Hec. 299=295. ἀ'γαθοὶ Hec. 1216= 1208. οἱ 'γορανόμοι rectius in margine exemplaris sui *Bentleius*, et *Tyrwhittus*, in conj. p. 44.; ἀγορανόμοι rectissime *Elmsleius*. ἀ'γὼν (*Scaliger* et) *R. P.* ad Eur. Or. 851. Suppl. 754. Soph. El. 1492. ἀλεκτρυὼν Aristoph. Amphiar. III. ἀ'λετρίβανον Pac. 264. ἀ'λετρίβανος 268. 281. ἀ'λήθεια Eur. Ph. 936. ἀλιτήριος Eupolidi et Menandro restituit Advss. p. 75. ἀνὴρ Æschyl. Choeph. 722. Eum. 316. 574. 755. Soph. Aj. 9. 783. (1355. *Hermannus*.) Eur. Ph. 1670. ἄ'νδρες Or. 1289. 'Απόλλων Ran. 1214. conf. *Markland.* ad Eur. Suppl. 975=985. Amicus desideratissimus, *P. P. Dobræus*, literis ad me a Lutetiis datis anno salutis 1814 inter alias scribendi formulas in Demosth. Codice optimo Parisiensi 2934. passim occurrentes, ἅνθρωπος et ἀγὼ * scribam semper custodire, certiorem me fecit. Audi etiam *Bekkerum* ad Demosth. Olynth. I. p. II. " Libri ἅνθρωπος et hic et §. 24. Philip. I, 57. Coron. 303. Fals. Leg. 96. et 350 (349). Mid. 224. Aristocrat. 170. Aristogit. I, 72. Bœot. 2, 62, deficiente casum rectum, qui obliquos usque comitatur, articulo. Quod rescripsi, a S (i. e. Cod. Paris. 2934.) accepi Olynth. 3, 18. et Philipp. I. 12. Eadem causa fuit reponendi ἅνθρωποι Cherson. 16. Timocrat. 15. Epitaph. 6: ἀδελφὸς Fals. Leg. 262. Mid. 100. Aphob. 3. 20. Theocrin. 35. (conf. Fals. Leg. 136. Euerg. 72. Theocrin. 87:) ἀνὴρ Leptin. 47. 52. Epist. 3, 25. (conf. Leptin. 38.) αὑτὸς est Leptin. 54. coll. 166. reddendum fortasse Mid. 237. Simile ἃν i. e. ἃ ἂν Leptin. 104. Bœot. I, 26. Stephan. 2, 7." Hanc crasin *R. B.*, formarum Atticarum perspicacissimum, effugisse, mirum profecto. In dissertatione de Phalaride pp. 219, 20=119, 20., Lennep. " ἅτερας non est *Doricum*, sed *Ionicum* et *Atticum*. Utuntur eo Herodotus, IV, 11. "Εστι δὲ

SECT. IV.

* Plura etiam, quibus lectorem non privabo, mecum communicavit amicus eruditissimus, unde codicis ingenium perspici queat: " *The scribe was a good scholar—He writes (I believe constantly)* κὰμ, *in one instance* οὐὰν *for* οὐκ ἂν,—[οὐδὲ μιᾶσ', *but* ὀυδὲμ *and* μὐδὲμ] κακεῖνος, τἆλλα, τούνομα, τἀληθῆ etc. *without apostrophees.* τολμᾶμ ὁᾶμ *etc. without* ι. ἡ *instead of* ἢ *disjunctive almost always without accent.* ὐ ὑκμοσ i. e. ἡ κεῖνος [quæ est perpetua hujus pronominis in bonis libris vel elisio vel crasis. *Bekker*. ad *Dem.* Phil. I. p. 45.]—*On the contrary he writes* μένт' ἂμ. 'ὅπως δ' ἂμ, ὅτ' ἂμ——Θρυλεῖν *not* λλ. σώιζειν θνήισκειν. *Often has* μ *final when a consonant begins the next word, especially if there be a stop or even a pause in the recitation.*" Hinc quoque liquido constat miram quandam in his etiam inter ipsos librarios membranarum Clarkio-Bodleianarum Platonis et codicis illius optimi Demosthenis similitudinem intercedere: ambo videntur amantissimi vetustatis: uterque emendate scribendi usquequaque asperi exactores. Dicta firmare vellem: sed hæc quoque vereor ne modum excesserint: vide omnino *Lectiones Platonicas* viri eruditissimi et Græcarum literarum apud Oxonienses Professoris præclari.

SECT. IV.

Alterum vetustatis monumentum conservavit Athenæus [xi. 466. F.], quod in istis Achæi tragici versibus continetur:

> Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι,
> Το γραμμα φαινον ΔΕΛΤΑ, ΙΩΤΑ, και τριτον
> Ο. Ν του Υ παρεστι· κουκ απουσιαν,
> Εκ τουπεκεινα ΣΑΝ, τοτε Ο κηρυσσετον.

Ita utique vulgo repræsentantur. Versum autem tertium sic refingendum judicavit præstantissimus Casaubonus:

> Ο. Νυ τ αυ παρεστι, κουκ απεστιν Υ.

in versu etiam ultimo idem scribit το τ Ο: locum autem sic interpretatur: *Dudum est cum me Dei scyphus vocat, literam ostendens* Δ, Ι, *et tertiam* Ο. *etiam* Ν *adest; neque abest* Υ. *ulterius prædicant Dei nomen duæ literæ* Σ *et* Ο. Verum juxta hanc interpretationem atrox in Græcis habetur solœcismus, Ο σκυφος φαινον: neque enim hic φαινον archaice scribi pro φαινων argumento est alterum illud Ιωτα. Utraque porro conjectura viro summo minus feli-
123 citer cessit. Nempe tertius, quem venditavit, * versus nullus est. Nec vero si Νυ τε αυ scribas quod et a viro doctiss. profectum existimo, quidquam profeceris: nam in versus scansione necessario elidenda est vocalis brevis sequente altera. In istis autem το τ Ο articuli usus Græci sermonis indoli adversatur. Faciamus jam et nos periculum, an

καὶ ἄτερος λόγος" [ἄλλος ex MSS. Arch. Pass. Ask. prætulit *Wesselingius*], "et in Aj. [1109.] Sophocles εἶθ' ἄτερος στρατηγός." Probasset certe præstantissimus vir, si marmor Sigeum paulo impensius explorasset. Hanc etiam scribendi rectitudinem neglexit *Brunckius*, qui in addendis ad Nub. 995., ait, "Solent Attici articuli τὸ cum sequente α crasin facere in α, non in ω, Soph. Œd. T. III. 356. Ant. 275. 1059. Menander apud Stob. Flor. Grot. p. 29." Conf. *Bengel.* in Præf. N. T. et in Apparatu Crit.; *Lobeck.* ad Soph. Aj. 9. 1181—1185.; *Butmann.* ad Soph. Ph. 40. 119. 521. 1330.; infra ad *R. D.* p. 240., et *P. P. D.* ad *R. P.* emend. in Pac. 269.

lectionem suggerere possimus nullo incommodo laboraturam: eam igitur sic concipe: SECT. IV.

——————————————————και τριτον
ΟΥ. ΝΥ παρεστι, κουκ απουσιαν εχει
Υ. κ του πεκεινα ΣΑΝ, τοτ ΟΥ. κηρυσσετον

aut etiam—απουσιαν εχ Υ Εκ τουπεκεινα. Nempe απουσιαν εχει pari ratione hic dicitur, atque apud Sophoclem παρουσιαν εχειν Aj. 540.

Τι δητα μελλει μην ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ;

Quod autem ad verbum duale κηρυσσετον attinet, finge modo Satyrum duos hic adloqui, ut τοτ ΟΥ κηρυσσετον valeat, *tum demum* [ut integram poculi inscriptionem compleatis] *O proferte:* et sententiam sat commodam habebis. Denique ista Το γραμμα φαινον interpretare, *Cujus inscriptio præfert* Δ *&c.* Nempe hæc verba absolute usurpantur non secus atque passim εξον, μετον, παρον; uti et ειρημενον Lysistr. 13.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ [45] δ αυταις απαντᾳν ενθαδε
Βουλευσομεναισιν ου περι φαυλου πραγματος,
Ευδουσι κουκ ἡκουσιν——

* et πτιλον πεσον Acharn. 1181. 124

ΠΤΙΛΟΝ δε το μεγα κομπολακυθου ΠΕΣΟΝ
Προς ταις πετραισι, δεινον εξηυδα μελος.

Quæ duo exempla laudavit inter alia Cl. Kusterus ad Plut 277. Is autem locus sic repræsentatur:

Εν τῃ σορῳ νυνι ΛΑΧΟΝ [46] ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ σου δικαζειν,
Συ δ ου βαδιζεις.————————

Ubi λαχον το γραμμα plane gemellum est alteri illi

45. Al. εἰρημένου. Sed Atticus Nominativus; Suidas in εἰρημένον. *R. B.* Conf. *Koen.* ad Greg. 15. 38. 69. 317. *Brunck.* ad Plut. 277. *Hermann.* ad Viger. p. 751.

46. λαχὼν MS. D'Orv. Ald. et Schol. Bas. 1, 2. λαχὸν MSS. Arund. D, E, F, I, T; et C cum interpr. κληρωθέν. Edd. Junt. 1, 2. Conf. supra ad p. 37. et *P. P. D.* in Addend. ad Plut. p. (102).

SECT. IV. το γραμμα φαινον: ibi vero teste doctiss. Hemsterhuisio exemplaria duo MSS. tertiumque typis excusum, succinente Ed. Fl. scholiaste, ΛΑΧΩΝ exhibent. Atque hanc quidem scripturam omnino veram esse censeo. Nam verbi λαχειν notio apud scriptores Atticos non jam neutra est, *sorte obvenisse*; sed activa duntaxat *sortitum esse*[47]. Illius autem, quod assert vir Cl. Nub. 163.

> Επειτα ΚΟΙΛΟΝ προς στενῳ ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ
> Τον πρωκτον ηχειν ὑπο βιας του πνευματος,

longe alia est constructio. Ibi utique κοιλον et προσκειμενον non jam absolute adhibentur, sed ad πρωκτον referuntur[48].

47. "*Laudari quidem video quendam* Platonis *locum tanquam sensus prioris exemplum: και δη το* [l. καὶ] *μετα τουτο δωδεκα θεοις δωδεκα κληρους θεντας, επονομασαι και καθιερωσαι το* ΛΑΧΟΝ *μερος ἑκαστῳ τῳ θεῳ, και φυλην αυτην επονομασαι. Frustra: neque enim necesse est ut interpreteris*, singulas partes, ut *sorte obtigerunt. Nec vero ea est loci constructio, ut ἑκαστῳ τῳ θεῳ ad λαχον, sed ad καθιερωσαι referantur. Rectius multo* Marsilius Ficinus: deinde duodecim sortes diis duodecim attribuere; partem quamlibet (*melius fuisset* quamque) *sortis participem* suo consecrare deo, tribumque ipsam vocare. *Unum obiter moneo, legendum utique esse* ΤΟΙΣ *δωδεκα θεοις; uti apud* Aristophanem *Equ.* 235. Ουτοι, μα ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΥΣ, χαιρησετον. *alterumque, επονομασαι και καθιερωσαι—και—επονομασαι, magis importunum esse quam quod a* Platone *proficisci potuerit; ista autem* [illegible]*σαι και δελenda esse:* [illegible], *pro αυτην scribendum αυτο." R. D. Add. et Corr.* Occurrit locus apud *Plat.* de Legg. v, 612. B. Lemar., 6. = T. II, 745. D. 9. HSt.; apud *Budæum* in Comment. Ling. Gr. p. 233. ed. R. St., quem nocturna manu versavit *R. D.*, et apud H. Steph. Thes. L. Gr. II, 545. D; καὶ δὴ καὶ μετὰ τοῦτο Codices optimus Parisinus et Vossianus, qui nullam præterea lectionis varietatem agnoscunt.

48. De vexatissimo *Achæi* loco hæc Tyrwhittus: "*Achæi locum, ut apud Athenæum extat,* L. XI. p. 466. [F.] *descripsit Dawesius. In eo emendando et interpretando a Casaubono procul discedit; ab utroque Cl. Toupius in alia omnia abit, Epist. ad* Episc. Gloucest. p. 21 [v. II. p. 552. ed. Ox.]. *Longum esset singula indicare in quibus a* III *viris his illustribus ipse dissentire cogar. Simplicius erit,* (*Adrastea prius venerata,*) *locum rescribere, ut mihi scribendus et interpretandus videtur.* Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι

Hic stigma pono. Poculum autem me jam diu vocat, dei nomen scriptum præferens. του θεου *enim cum* το γραμμα, *non cum* ὁ σκυφος *conjungo. Cæterum deinde uno tenore procedant*—— Δελτ', Ιωτα, και τριτον Ο, ΝΥ τε, κ' Υ παρεστι' κ' ουκ απουσιαν Εκ του 'πεκεινα Σαν, το τ' Ο κηρυσσετον. *Quæ sic interpretator,* Δ, Ι, *et tertium* Ο, *et* Ν, *et* Υ *adest; et ex alia* * *parte* Σ *et* Ο *proclamant non-absentiam,* i. e. *præsentiam suam.* Ουκ-απουσια *scilicet idem valet ac* παρουσια. *Sic apud Eurip. Hipp. v.* 196. *habemus* ουκ-αποδειξιν, *non-demonstrationem. apud Thucyd.* I. *p.* 89. την των γεφυρων ου-διαλυσιν *pontium non-solutionem. Ad quem locum Dukerus et auctores ab eo citati dabunt, quæ ad hanc phrasin illustrandam apprime faciant.* [Æschyl. Eum. 681. 'Αεὶ-δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον *R. P.* Meleager apud Br. An. Gr. I. p. 17. Lege, 'Αρχε-θεὸς, Catull. LXIV, 129. *Sed tu* olim *magnos vicisti sola* furores ; Tibull. I, iv, 26. *Quam cito formosas populus* ante-comas ; SCALIGER. Ter. Andr. I, ii, 4. *et eri* semper-lenitas *Verebar quorsum evaderet.* Lucret. I, 125. semper-florentis *Homeri.* Hor. Carm. III, xxix, 6. Ut semper-udum *Tibur,* [*The never-failing*—conf. Œd. Col. 469.]—Lucret. 1073, 4. *Omnis enim locus ac spatium, quod inane vocamus, Per medium,* per non-medium, *concedat oportet*— Hor. Epist. II, ii, 80.—*et* non-tacta *sequi vestigia vatum.* Plaut. Pers. III, vii, 27. *non tu* nunc-hominum *mores vides?* Xen. Mem. I, iv, 2. ἔστινοὕστινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ;——K. II. VIII, iv. 6. Πολλάκις δὲ τῶν ἀπόντων φίλων ἔστιν-οἷς ἑώρα πέμποντα ταῦτα αὐτὸν, οἷς—. Anab. I, p. 82. Cant. ἔστι δ' ὅς τις καὶ κατελήφθη, —p. 49. Ἦν δὲ τούτων τῶν σταθμῶν, οὓς πάνυ μακροὺς ἤλαυνεν. Hellen. II, iv, 4. καὶ ἔστι μὲν οὓς αὐτῶν κατέλαβον,— Ibid. 13. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔστιν-οὓς πολλὰ κατεδακρύσαμεν, VII, v. 7. τῶν δὲ πολεμίων ἦν-οὓς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν. Propert. III, VII, 27, 8. Est-quibus *Eleæ concurrat palma quadrigæ ;* Est-quibus *in celeres gloria nata pedes.* Conf. Hor. Carm. I, i, 3. Epist. II, ii, 182. *Horsleii* Orat. κατ' ἀνδραποδιστῶν p. 39. *if from the* no-condemnation *of any thing in Holy Writ we are to conclude the approbation of it,* —Conf. *R. P.* ad Ar. Eccles. 115. et *P. P. D.* Addend. p. (142).] *Neque vero locutio illa* ουκ-απουσιαν (*vel* παρουσιαν) κηρυσσειν *multum abest ab ea, quam ex Sophocle, Aj.* 540. *citavit Dawesius.* Τι δητα μελλει μη ου παρουσιαν εχειν;—*Poculum autem sic inscriptum concipio, ut in uno latere literas* Δ, Ι, Ο, Ν, Υ, *exhiberet, in altero* Σ, *et* Ο. *Unde hæc duæ* εκ του 'πεκεινα *clamare dicuntur.*" *Burgess.* Lege et distingue, 'Ο δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι Τὸ γράμμα φαίνων ΔΕΛΤ' ΙΩΤΑ καὶ τρίτον Ο ΝΥ τόθ' Υ πάρεστιν, οὐ κἀπουσίαν 'Εκ τοὐπέκεινα ΣΑΝ τό, τ' Ο κηρύσσετον. φαίνων . ut Æschyl. Septheb. 434. Χρυσοῖς

* Aliter paulo in Append. suo ad Toup. p. 427. " *Sequentia autem sic potius vertenda existimo.* Et ex eadem parte Σ et O proclamant non absentiam, i. e. *præsentiam suam.* 'Απούσια *est vox forensis.*"

SECT. IV.

125 In Marmore Sandvicensi innumera extant veteris scripturæ exempla cujusmodi sunt ΚΑΛΛΕΟ, ΕΠΙ-ΓΕΝΟΣ, ΙΠΠΙΟ, ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ &c. * Quorum etiam similia leguntur in Cretensi ΤΟΣ ΝΟΜΟΣ

δὲ φωνεῖ γραμμάσιν, ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ. 468. βοᾷ δέ γ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς, Ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. 647. Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα Λέγει, Agam. 272. Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ. Thucyd. VI, 54. τοῦ δ' ἐν Πυθίου [τοὐπίγραμμα] ἔτι καὶ νῦν δῆλόν ἐστιν, ἀμυδροῖς γράμμασι ΛΕΓΟΝ τάδε (Conf. supra p. 215.). οὖ κάπουσίαν *cujus etiam absentiam* — palmaria est summi *R. P.* emendatio, quam mecum communicavit. Herodis Choliambi apud Stobæum p. 481. ed. Grot. = 178. Fiorillo; ἐπὴν τὸν ἐξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς, Ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε, καὶ τέφρη γίγνου. Ὡς τυφλὸς οὐπὲρ κεῖνο τοῦ βίου καμπτήρ· mihi haud displicuisset ὀὐπ' ἐκεῖνο vel ὀὐπὶ κεῖνο· ut Amphis ὁ κωμῳδοποιὸς apud Athen. VIII, p. 336. C. a Mureto Var. Lect. XIX, iii. (Stob. Excerpta, p. 519. Grot.) emendatus, Πῖνε καὶ παῖζε, θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος δ' οὐπὶ γῆς χρόνος· Ὁ θάνατος δ' ἀθάνατός ἐστιν, ἢν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ seu, —ἐσθ', ἅπαξ ἐὰν τις ἀποθάνῃ. Ad Vesp. 682. σοὶ δ' ἦν τις— *R. P.*; potuisset *Porsonus* σὲ δ' ἐάν τις—*P. P. D.* Addend. p. (135). Lucret. III, 880. *Nec miserum fieri, qui non est, posse; neque hilum Differre, an nullo fuerit jam tempore natus,* MORTALEM *vitam* MORS *quoi* IMMORTALIS *ademit.* Bentleius de Pseudo-Phal. p. 406. *by being dead, it's* (the Latin language) *become* immortal. Tobit. VII, 9. φάγε, πίε καὶ ἡδέως γίνου D. Luc. XII, 19. φάγε, πίε, εὐφραίνου. Conf. *Cl. Journ.* N°. XXXIV. p. 306. PORSONUS autem ad Hec. 1090. correxit, Ὡς τυφλὸς οὐπέκεινα — Æschyl. Suppl. 255. Ὁρίζομαι δὲ τήνδε Περῤαίβων χθόνα, Πίνδου τε τἀπέκεινα, Παιόνων πέλας, Ὄρη τε Δωδωναῖα. Eur. Hipp. 1199. ἀκτή τις ἐστὶ, τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς. Act. D. D. Apost. VII, 43. μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος. Plato Menex. p. 405. C. 2.—*Læmar.* = T. II. p. 239. E. 4—*HSt.* τρίτος δὲ Δαρεῖος, πεζῇ μὲν μέχρι Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ὡρίσατο, ναυσὶ δὲ τῆς τε θαλάσσης ἐκράτει καὶ τῶν νήσων,—Phædon. p. 399. H. 2.—*Læmar.* = T. I. p. 112. B. 4. — *HSt.* ξυνέπεται γὰρ αὐτῷ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὁρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε· Eur. Hec. 665 = 659. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπερ "pro var. lect. M. in marg. γρ. ὕπερ ἐπέκεινα ἤγουν ἔξω." conf. 53. Orest. 1365. Suppl. 1052. Ion. 46. apud Musgravium. Thucyd. VII, lviii. ἐν τῷ ἐπέκεινα ἱδρυμένοι Σελινούντιοι VIII, civ. ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα, Xen. Anab. V, p. 363. Ἐντεῦθεν λέγει ὁ Τιμησίθεος ὅτι πολέμιοί εἰσιν αὐτοῖς οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα· Ibid. p. 365. Οἱ δὲ εἶπον ὅτι ἱκανοὶ ἐσμὲν εἰς τὴν χώραν εἰσβάλλειν, ἘΚ ΤΟΥ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ, τὴν τῶν ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν πολεμίων.

ΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΣ; uti et in Teiorum diris, ΤΟ ΛΟΙΠΟ, ΤΟ ΞΥΝΟ, ΤΟ ΚΕΝΟ. Quibus adjicere libet celebrem illam columnæ Herodeæ inscriptionem, ΟΔΕΝΙ ΘΕΜΙΤΟΝ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΙ ΕΚ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ ΗΟ ΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΝ ΤΕΙ ΗΟΔΟΙ ΤΕΙ ΑΠΠΙΑΙ ΕΝ ΤΟΙ ΗΕΡΟΔΟ ΑΓΡΟΙ Ο ΓΑΡ ΛΟΙΟΝ ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ ΜΑΡΤΥΣ ΔΑΙΜΟΝ ΕΝΗΟΔΙΑ. Quæ quanquam ipsa inter vetustas recenseri nequeat, sat tamen ostendit antiquæ scripturæ, quæ tum obtinebat, opinionem. Cæterum obiter notandum venit illorum ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ potestatem viros eruditos minus recte cepisse ΕΠΙ ΤΩΙ ΤΡΙΤΩΙ; hanc utique exaratam oportuisset ΕΠΙ ΤΟΙ ΤΡΙΤΟΙ, non secus atque ibidem leguntur ΗΟΔΟΙ, ΤΟΙ ΑΓΡΟΙ, et ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ; uti et alterius declinationis ΤΕΙ[49] ΑΠΠΙΑΙ. Est autem vera potestas ΕΠΙ ΤΟW ΤΡΙΤΟW[50], sicuti illorum ΟΔΕΝΙ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ &c. ΟWΔΕΝΙ ΤΟW ΤΡΙΟΠΙΟW. Ejusdem porro generis eruditorum genti visum est quod basi Colossi Deliaci inscriptum habetur Ο ΑϜΥΤΟ ΛΙΘΟ ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ. De eo vero mox dicemus [p. 132.].

SECT. IV.

Ad poculi inscriptionem ΔΙΟΝΥΣΟ notat Athenæus desiderari elementum Υ. Atque in hanc quidem sententiam concessisse video viros quosque
* eruditos. Nos vero, quod et eorum pace factum 126
sit, alio prorsus consilio tam istud quam cætera antiquitatis monumenta adduximus. Ex iis utique aliud longe colligendum putamus: Græcos scilicet, quotquot ista scribendi ratione uterentur, nullam habuisse figuram majusculam, qua aspirationis *Vau* potestatem designarent, apud quos tamen ista potestas in pronunciando interim obtineret. Verbi autem ΔΙΟΝΥΣΟ plenam vim statuimus ΔΙΟΝΥΣΟW[51]. Ecqua enim ratio excogitari potest, cur

49. Inscriptio vetusta intra limen Bibl. Publ. Cantab. *l.* 8. ΤΕΙ ΣΥΝΟΔΩΙ *l.* 9. ΤΕΙ ΕΥΝΟΙΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΙ ΤΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ.

50. *Scaliger* ad Euseb. pp. 102, 107 = 110, 115. ἐπὶ τοῦ τρίτου.

51. Vid. *R. D.* in Append. p. 19*.

SECT. IV. litera Υ prætermissa fuerit, cum luce sit clarius eam in usu atque ad manum cœlatori præsto tum fuisse, quippe quæ in ipso ΔΙΟΝΥΣΟ habeatur? Eandem etiam præfert inscriptio Sigea in vocibus ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ, ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ[52]. Quorsum igitur ibi leguntur ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, si plena istorum verborum potestas, quo tempore describerentur, esset ΦΑΝΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ &c. De cæteris monumentis idem dictum putari volumus.

Contra eam vero, quam instituimus, argumentandi rationem afferri poterit inscriptionis Deliacæ auctoritas, ubi exarata habentur Ο ΑϜΥΤΟ ΛΙΘΟ. *Ecqua nimirum causa excogitari potest cur ter prætermissa fuerit litera vel* Υ *vel* VAU, *cum ex ipso* ΑϜΥΤΟ *luce sit clarius in usu atque ad manum*
127 * *præsto fuisse figuram majusculam, qua designaretur utriusvis potestas?* Causa vero satis idonea excogitari potest, cur neutra istorum verborum in fine conspiciatur. Eodemque negotio id ipsum, in quo præstando hic potissimum versamur, figuram scilicet Ϝ Æolensium fuisse propriam, momentum ac vim haud levem accipiet[53]. Inscriptio utique est Æolica; valet autem ΑϜΥΤΟ ΛΙΘΟ non jam ΑϜΥΤΟΥ ΛΙΘΟΥ, nec vero ΑϜΥΤΟϜ ΛΙΘΟϜ, sed tertium istud ΑϜΥΤΩ ΛΙΘΩ[54]. Nempe Æoles in fine Genitivorum, uti et alias, Ω pro cæterorum Græcorum ΟW posuisse neminem paulo humaniorem latet. Vocalem autem Ο apud veteres Græcos, perinde atque constanter apud Latinos, tam longæ quam brevis officio fungi solitam testatur, inter alia haud pauca, inscriptio Sigea. Ibi utique pro ΚΑΓΩ, ΕΔΩΚΑ, ΠΑΣΧΩ, ΗΑΙΣΩΠΟΣ, exarata videmus ΚΑΓΟ, ΕΔΟΚΑ, ΠΑΣΧΟ, ΗΑΙΣΟΠΟΣ. Quod autem in Deliaca legitur ΕΜΙ, non jam ΕΙΜΙ, uti voluere viri

52. "vel quod rectius ΣΙΓΕΙΕΥΣΙ." *R. D.* superne p. 208.

53. Vid. *R. D.* in Append. p. 18 *. τῷ Ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ΟΥ διφθόγγου χρῆται.

54. Vid. *R. D.* in Append. p. 19 *.

eruditi, sed HMI valet. Quippe pro recentiorum[55] H scribebant veteres E; pro EI vero non item: quod utrumque ostendit eadem inscriptio Sigea. In ea scilicet pro ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΟW, ΚΡΑΤΗΡΑ, ΗΗΘΜΟΝ, ΜΝΗΜΑ *&c.* repræsentantur ΠΡΟΚΟ-ΝΕΣΙΟ, ΚΡΑΤΕΡΑ, ΗΕΘΜΟΝ, ΜΝΕΜΑ; cum tamen ibidem syllaba EI in ipso verbo EIMI, uti et in
ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ et ΣΙΓΕΙΕΣ clare extet. 128
Aut etiam forte dicendum est illud EMI scribi pro EMMI: nam in quadam Sapphus Oede apud Longinum videre est,

————χλωροτερα δε ποας[56]
EMMI————

ποὰς autem pro eo, quod in veteri codice habetur πουας, scribendum duximus, lectio autem vulgata est ποιας.

Cum vero virum doctiss. ad Marmor Sandvicense contrariam de elementi E apud veteres Græcos potestate sententiam Victorini auctoritate stabilitum videam ivisse; meum est vicissim, quid de lau-

55. Vid. *R. D.* ibid. p. 20*.

56. *Vossius* πούας (i. e. πόFας) edidit, quod Æolum est. *Brunckius.* ποῖας *Blomfield.* Conf. Hellad. apud *Koën.* ad Greg. p. 99. *Elms.* in Mus. Cant. v. I. p. 363. Sed ex Hephæst. p. 37 = 65. citavit *Santenius* ad T. Maur. 1500. ΠΟ'ΑΣ τέρεν ἄνθος μαλακὸν μάτοισαι. *Origen.* de Orat. p. 198. = 263. εἰσπορεύεται γὰρ ὡς πῦρ χωνευτηρίου, καὶ ὡς ποὰ πλυνόντων. ποὰ MS. Holm. ποιὰ ed. Oxon. fortasse ex Versione Alexandrina. χλωροτέρα δὲ θάψω alicubi moliebatur *Eichstadt* e Schol. ad Theocr. Eid. II, 88. ὁμοῖος θάψω, χλωρὸς, ξανθὸς, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. conf. Schol. ad Acharn. 218. Hesychius v. φαινολίς. Ἕσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὔως. ἄϝως *Kusterus*; conf. Hephæst. p. 37=65. Attici ἕως, Iones ἠὼς, Dores ἀὼς, Æoles Αὔως [vel ἄFως] *Valck.* apud Tittmann. p. 161. MS. Harl. καὶ τὴν μὲν ἡμέραν οἱ κοινοὶ λέγουσι· οἱ ἀττικοὶ ἕως· οἱ ἴωνες ἤως· οἱ δωριεῖς ἄως· οἱ αἰολεῖς αὔως. καὶ μελισσῶν μελισσέων μελισσᾶν μελισσάων. "Sic Ὀδυσσεὺς, quem Ὑδυσσέα faciunt Æoles." *Quintil.* I, iv. 16. Vide *Koën.* ad Greg. p. 275. συμφώνου δὲ προστιθεμένου οὐδέποτε προστιθέασι τὸ ῡ Αἰολεῖς· τὸ γὰρ νόσος νοῦσος· καὶ Ὄλυμπος Οὔλυμπος ποιητικά εἰσι καὶ οὐκ Αἰολικά· Schol. ad Dion. Thrac. p. 806. Inscriptio Cumea apud Comitem *Caylusium* Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. l. 18. ΕΥΝΟΑΝ l. 49. ΕΥΝΟΑΣ: et l. 43. ΕΥΝΟΑΣ pro εὐνοίαις.

SECT. IV. dato Victorini [p. 16 =2458.] loco sentiam, exponere, atque in medium relinquere. Ecce autem. *Nostri Latini cum litteris uterentur, quas a Græcis acceperant:* A. B. C. D. E. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. *et Græci vocales haberent*[57] *totidem, quot et nos,* A. E. I. O. U. (*nam* H. *et* Ω. *postea sunt ab his repertæ*) E. *et* O. *ternas habebant apud eos potestates, ut* E. *esset breve et productum.* I. *autem longum quodammodo sonat, cum et* E. *et* I. *junctum est. Et* O. *similiter quoque, cum esset unum, brevem, et idem faceret longam syllabam, præterea exprimeret vocem, quæ apud eos per* O. *et* U. *scribitur* OY, *sic apud nos quoque* E. *et* O. *totidem potestates habebunt, et easdem, quas apud Græcos.*

129 Profecto si * in his sententiam sibi constantem quæras, frustra es; si grammaticam, tantundem. Si cum viro doctiss. Victorinum statuas de E Græco hic agere, exordium istud, *Nostri Latini cum literis uterentur, quas a Græcis acceperant,* tam erit ineptum quam quod ineptissimum. Sin locum circa E Latini potestatem versari dicas, quod et veri videtur similius, posteriora non ita congruenter procedent. Nullo quidem negotio ita immutari possent, ut præcedentibus hoc sensu acceptis convenirent. Mihi vero satis est, quod loci tam vel futilis vel depravati nulla sit auctoritas. Quod autem ad inscriptiones, quas laudat vir doctiss., Sigeam et Deliacam attinet, de iis, quid statuendum sentiamus, jam supra diximus.

Sed alterum porro vir quidam eruditus, quocum mihi lis intercessit, viri doctiss. argumentum adjuturus ex Victorino locum adducit[58], pag. 30 [=2468.]. *Et significaveram prius quam Græcis inter vocales*

57. *R. D. in Append.* p. 14*. *legit* habebant—et infra paulo, sonaret *cum ex* [*Græcis*] E *et* I *ductum esset.* Ex hac tumultuosa congerie mentem Victorini assequi nequeo. In hac vocalium recensione Υ addititium esse existimat *Bouhierius.* Legit ergo, A, E, I, O, [U] (*nam* H, Υ, *et* O. *postea* etc.).

58. Comment. ad Marmor Sandv. p. 7.

repertæ sunt H. *et* Ω, *vicem earum tam apud illos,* SECT
quam apud nos explesse E. *et* O: O *etiam scribi* IV.
solitam pro syllaba OY. E autem pro E et IΩTA. Atque hic quidem non est, ut vir eruditus quidquam immutatum optet, nisi forte pro *significaveram,* cujus hic parum aptus est usus, rescribere malit *significavi.* Sed Victorini, modo hæc scripserit, constantia desideratur; quippe qui pag. 17 [=2459.]. ista * contra habeat. *Apud Græcos* E[59] duarum 130
obtinet vicem, brevis et productæ. O *vero et pro brevi, et pro longa, et pro* U *posita est.* Sed regerit vir eruditus, illis hæc neutiquam adversari, propterea quod vox *duarum* comitem non habeat *tantum, duntaxat,* vel simile. Age igitur: Finge apud Grammaticum quempiam occurrere: *Apud Latinos numeri sunt duo, personæ vero tres:* Annon jam hæc eodem plane recidunt, ac si dixisset *duo tantum?* Quisquamne est, obsecro, qui illud *tantum* desideret? Contra si quis diceret? *Apud Græcos numeri sunt duo, personæ vero tres;* exclamaret, opinor, inter primos vir eruditus: *Annon vero, o bellatule, tres itidem sunt numeri? Dignus hercle es, cum tuis numeris cui caput non semel demulceatur.* At quid ita tandem? Quia scilicet, qui istum in modum loquitur, numeros esse *tantum* duos significat. Porro autem, ut Victorinus sibi constet, alius tamen κομματος scriptor fuisse videtur, quam cui in re hujusmodi fides sit habenda, cum ipsius doctrinæ ex antiquæ scripturæ monumentis ne unum quidem faveat, haud pauca adversentur. Sed neque hominem usque adeo parvi facio, quin ista, E *autem pro* E *et* IΩTA †, additamentum fuisse credam ab aliquo rudem illam atque indigestam molem pag. 16. occurrentem minus recte interpretante profectum.

* Alius auctoritatis loco laudat vir eruditus ex- 131

59. Vid. *R. D.* in Append. p. 14*.

† Vid. *R. D.* in Append. p. 14*.

SECT. IV. cerpta quædam ex Athenæo: ὁτι παντες οἱ αρχαιοι[60] τῳ ΟΥ αντι του Ο στοιχειου προσεχρωντο· παραπλησιως[61] δε και τῳ ΕΙ αντι του Ε. σαν δε &c. Hæc excerptoris verba contendit vir eruditus istis apud Athenæum [xi, 466. F.] respondere: επει παντες οἱ αρχαιοι τῳ Ο απεχρωντο[62], ου μονον εφ ης νυν τατεται δυναμεως, αλλα και ὁτε την διφθογγον διασημαινει, δια του Ο μονον γραφουσι. παραπλησιως δε και το Υ γραφουσιν, ὁταν και καθ αυτο μονον εκφωνηται, και ὁταν συζευγνυμενου του ΙΩΤΑ—το δε Σαν &c. adeoque inverti oportere ordinem: ὁτε παντες οἱ αρχαιοι τῳ Ο[63] στοιχειῳ αντι του ΟΥ προσεχρωντο· παραπλησιως δε και τῳ Ε αντι του ΕΙ. Quorum ego utrumque lubentissime agnosco. Verum apud ipsum Athenæum de E et EI[64] ουδε γρυ reperimus. At quis tandem

60. Sic MS. Epit. non Ἀχαιοί.

61. ὡς δὲ *Scaliger* ad Euseb. p. 112.; et τῷ EI ambo codices. Plato in Cratyl. p. 426. C. οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ʽΕΙ, τοπαλαιόν. Sic Codex Clarkio-Bodleianus: conf. Heindorfius; ibid. ad p. 172.

62. τῷ ο͞υ ἀπεχρῶντο,—et infra, διὰ τοῦ ο͞υ μόνου γράφουσι. παραπλησίως δὲ καὶ τὸ ε͞ι γράφουσιν. MS. A.

63. *R. D.* in Append. p. 15*.

64. In Append. l. c. Athenæi Epitomatorem hujusmodi Iasmos respicere, uti μοῦνος pro μόνος, etc. suspicatur *R. D.* Cave autem ultra fines certos hanc licentiam extendas. "Σαφὼ Æolibus erat, quæ aliis Σαπφώ. Hermesianax apud Athen. xiii. p. 598. B.=48. *D.R.* φορμίζων Σαπφοῦς ἱμερόεντα πόθον. Epicrates apud Athen. xiii. p. 605. E. Σαπφοῦς, Μελήτου, Κλεομένους, Λαμυνθίου. ex emendatione *P. P. D.* in Addend. ad Ar. p. (125.). Ἀφῦς, Ἀπφῦς Theocrito [Adoniaz. 15.] Ἀπφάρια· Xenarchus apud Athen. xiii, p. 569. C. Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. Conf. Etym. M. in v. *H. Steph.* de D. A. p. 208. *Koën.* ad Greg. p. 148. Κέφος, Κέπφος [Aristoph. Plut. 913. conf. *Flor. Christian.* ad Pac. p. 117=v. 1067. Callim. fragm. lxxxi.] Κεφωθεὶς, Κεπφωθεὶς Hesychius. et Suid. T. ii, p. 297. ὄφις, ὄπφις [Il. M, 208.] Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως Fίδον αἰόλον ὄφιν, quod pronunciandum ὄπφιν. Neque est μείουρος στίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit: Æschyl. Choëph. 926. Οἴ 'γὼ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. " transpone, ἐθρεψάμην ὄφιν." *R.P.* Adverss. p. 160. [Antimacho apud Schol. Aristoph. ad Plut. 718. τήνου τ' ὀπφιοέσσης, sed Æschyl. Choeph. 542. οὔφις τ' ἐμοῖσι nihil ad rem.] Σκύφος, σκύπφος. ut in illo heroico: [Hesiod. bis apud Athen. xi, p. 498. A, B=Fragm. xlii, 2. 5. *Gaisford.*] σκύφον ἔχων

fuit hic Athenæi, cujus auctoritas venditatur, excerptor? Aut qualis demum est hominis auctoritas [64], cujus neque de nomine, nec sæculo, nec patria, nec eruditione quidquam innotescit? Sed dicet forte vir eruditus, emendandum esse Athenæum juxta excerptoris verba, παραπλησιως δε και το E γραφουσιν &c. Mihi vero contra pari jure confirmare licebit refingendum esse excerptorem juxta ipsum Athenæum, παραπλησιως δε και τῳ Y αντι του YI. Porro autem, ut demus ipsum Athenæum ita scripsisse, doctrinam ejus (quæ *omnes* αρχαιους complectitur) * falsam esse clamat, inter alia antiquitatis monumenta, sexcentis in locis Marmor Sandvicense; in quo, uti diximus, O vice potestatis OW constanter adhibeatur, EI vero non minus constanter plene exaretur. 132

SECT. IV.

Ad inscriptionem Deliacam nunc libet reverti. Habeo enim nonnulla in ea observanda, quæ virorum doctissimorum solertiam eluserunt. Principio autem pro O scribendum est TO. Atque ita quidem conjecisse video eruditum Shuckfordium †, sed nullo argumento conjecturam firmatum ivisse.

ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δὲ σκῆπτρον δεῖρας. Scribitur σκύφον, legitur σκύπφον." *Scaliger* ad Euseb. p. III =119. Quas Græci enunciarunt, nos scribendo coram oculis sistamus. Conf. Anacreon. l. c. [Fragm. LXXIII. *Barnes.*] et Panyasis ibid. [An. Gr. III, 329. Gn. poet. Gr. 181.]. Stesichorus—ΓΗΡΥΟΝ. 3. Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας. *Blomfield.* Odyss. H, 119. Ζεπφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. Pindar. Olym. VI, 40 = . Βάσομεν ἔκχον, et eadem forma Σαπφείρῃ in Act. D. Apost. V, 1. et Ἀπφίᾳ D. Paul. Ep. ad Philem. 2. reperitur.—*R. B. Edv. Bernardo*, p. 160=Addend. ad ep. cr. Millio p. 78. "vox est κέπφος, verum non *kepfos* pronunciabant sed *keffos*: ita Σαπφὼ non efferimus *Sapfo* sed *Saffo*." Hujusmodi vocabulis oculis æque ac auribus deserviendum. Aristoph. Nub. 122. σαπφόρας et 1301. σαπφόρα MSS. Arundel. et Schol., Harl. 2. et Barocc. *R. P.* apud *P. P. D.* Schol. ad Nub. l. c. " Σαπφόραι, οἱ σῖγμα (forte στίγμα) ἔχοντες περὶ τὸν μηρόν. Καὶ διὰ τοῦ μ̄ καὶ π̄ γράφεται. Stigma enim non erat *Sigma* sed *Sanpi* ϡ." *Raper.* Conf. Athen. XI, 467. B.

64. Vid. *R. B.* Dissert. de Pseudo-Phalar. pp. 112. 130—132. *Schweighæuser.* PRÆF. ad Athen. P. CI.

† Append. p. 19 *.

SECT. IV. At enim si Græci sermonis indolem perspectiorem habuisset, sensisset vocem AϜYTO articulo destitutam loci sententiam nullam efficere. Neque enim αυτος, nisi cum articulo conjunctum, *idem*[66] usquam denotat. Deinde mihi vehementer suspecta est scripturæ istius AϜYTO fides, quippe cum αυτος, uti hodie scribimus, in omnibus Græciæ dialectis perpetuo sit disyllaba; non possum, quin mihi persuadeam, primitus exaratum fuisse AϜTO[67], το Y vero a recentiore manu adscriptum, quo indicaretur potestas elemento Ϝ jam rarius occurrenti tribuenda. Porro autem reliquam inscriptionis partem, ANΔΡΙΑΣ[f] KAI TO ΣΦΕΛΑΣ, perperam repræsentari confirmo. Postulat utique sermonis soluti ratio, ut articulus voci tam ανδριας quam σφελας præficiatur;
133 ut adeo evadat ὁ ανδριας[68] * και το σφελας; aut etiam adhuc multo rotundius, ὁ τε ανδριας και το σφελας. Inscriptio autem, prout hodie exhibetur, in nullam metri speciem cadit. Itaque tandem reponendum censeo:

ΤΟ AϜTO ΛΙΘΟ ΕΜΙ Ο ΤΕ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ:

h. e. si potestatem spectes, ΤΩ AϜTΩ ΛΙΘΩ ΗΜΙ Ο ΤΕ — Quæ scriptura, quin germana sit, faciet, opinor, quod superioribus jam adjecturus sum, ut nemo deinceps dubitet. Nempe breviores inscriptiones metro fere aliquo concludi solent: eo autem, quo jam exhibuimus, modo perfectum senarium habemus, sic utique concipiendum:

TaWτω λιθ ημ ὁ τ ανδριας και το σφελας[69]

66. Conf. *Valck.* ad Eur. Ph. 927. *R. P.* ad Hec. 299=29*b*.

67. " Sculptorem, cum incertus hæreret an AϜTO more antiquiori, vel AYTO seriori scribendum esset, utramque literam adhibuisse putat Knightius, qua sententia Porsonum quoque stetisse literis MSS. me certiorem fecit." *Rose* ad Inscript. Del. in Mus. Crit. Vol. II. p. 392.

68. Finge modo ἀνδριὰς, id est, Æolice ἀνδριὰς, et omnia plana.

69. Vide *R. B.* Meadio p. 253. et *R. D.* in Append. p. 19*—21*.

vel si EMMI malis, ΤαWτω λιθω μμ ὁ—Crasi autem isti, qua λιθω ημι in λιθ ημι migrat, gemella prorsus est quam apud Aristophanem Acharn. 860. sermone itidem Æolico scriptam legimus, SECT. IV.

Ιττ Ηρακλης, εκαμον γα ταν τυλαν [70] κακως.

Ιττ, seu potius Ιτθ Ηρακλης, pro Ιττω [71]; quemadmodum in lingua Attica non semel occurrit ιστω Ζευς.

Causa vero, dicet fortasse nonnemo, cur in veteribus inscriptionibus elementum Υ post Ο prætermitteretur, cum tamen ad manum præsto esset,
* hæc esse poterat: quod cum ipsa litera Ο appel- 134
lari soleret ΟΥ, ideo etiam Ο, tanquam verbi pars, non incommode scribi posset loco potestatis illius, quam literæ nomen obtineret. At enim istam non

70. Strabo xvi. p. 1101. ἔχει δὲ καὶ [ὁ ῥινοκέρως] στύλους δύο, Fortasse τύλας, quam conjecturam mihi præripuit vir doctissimus. Ammian. Marcellin. xxix. p. 564. "σὺ δὲ νόει καὶ στέφε τὴν τύλην. quod dici proverbialiter solet, ut audiens altius aliquid agendum agnoscat." Nihil video.

71. Etym. M. p. 479. l. 46. Ἴττω· ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς. Phavorinus Ἴττω Ἡρακλῆς· παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἴστω. "vertendum erat *mehercules*: de quo loquendi modo multa dixi ad Pollucem." *Valesii* notæ MSS. ad Platonem. Plato Phædo. p. 377. C.=47. C.=1, 62. A. HSt. καὶ ὁ Κέβης ἠρέμα ἐπιγελάσας, ἴττω Ζεὺς, ἔφη, τῇ αὑτοῦ φωνῇ εἰπών. Schol. ad l. p. 8. τὸ δὲ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ· ὃ δείκνυσι, ὅτι φύσει τὸν Σωκράτην θαυμάζει. Aristoph. Ach. 911. Θείβαθεν, ἴττω Ζεύς· Epist. vii, 720. D=p. 245. A. γέγονε δ' οὖν ὅπως, ἴττω Ζεύς, φησιν ὁ Θηβαῖος. Vide Schol. p. 247. Conf. "P. Petiti Miscell. Obs. iii, 31. *Hemsterh.* ad Hesychium T. ii. p. 15. *Valck.* ad Eur. Ph. 1671. Olympiodorus et Forster. ad Platonis Phædon. l. c. p. 366." *D. R.* apud Wyttenbach. ad l. Il. K, 329. Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς, Æschyl. Choeph. 601. Ἴστω δ' ὅστις—. Soph. Ph. 419. ἐπίστω τοῦτό γ'. Œd. Col. 522. ἤνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς ἴστω· Ant. 184. ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ, Tr. 403. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ. Eur. Ph. 1671. (1691.) ἴστω σίδηρος, *Valck.* ad l. et ad Adoniaz. Theocr. pp. 287, 8, 9. Iph. T. 1077. ἴστω μέγας Ζεὺς, Ion. 1478. Ἴστω Γοργοφόνα. Hesychius, Ἄττασι, ἀνάστηθι. "Hoc plane Laconicum, ἄνστηθι, ἄστηθι, ἄττασι." *T. H.* ad l.

SECT. IV. fuisse causam exinde liquet, quod ipsi illi Græci, qui O pro OW constanter adhiberent, non minus constanter EI plena scriptura exararent. Quippe, si vera esset causa allata, fecisset eadem, ut E itidem pro EI perpetuo scriberetur: nam vocali E nomen erat EI. Immo etiam, ex quo tempore vocali nomen OY pro antiquo OW inditum est, Græcos constat, quoties de ista vocali verba facerent, nudam scripturam O reformidasse; sed nomen integrum OY, non secus atque in aliis literis mos dominabatur, descripsisse [72]. Cujus rei exemplum habemus in Calliæ trochaicis supra [p. 32.] laudatis. Alterum suppeditat istud epigramma [73]:

ΤΟΥΝΟΜΑ· ΘΗΤΑ, ΡΩ, ΑΛΦΑ, ΣΑΝ, Υ, ΜΥ,
ΑΛΦΑ, ΧΙ, ΟΥ, ΣΑΝ.

Similiter apud Mich. Apostolium legimus, γραψας μικρον ΟΥ; et apud Plutarchum, ΟΥ μεγα γραψαντες. Quæ Apostolii et Plutarchi loca ad consuetudinem a Græcis scriptoribus servatam animum minus attendens vir doctiss. ad Marmor Sandvicense pagg. 8. et 9. frustra sollicitavit. Huc autem pertinent ista Terentiani [p. 18.=2391.=338—40. *Sant.*]:

* *Versibus sed quum loquamur, quando Græca ponimus*
Αλφα, ιωτα, λαμβδα, σιγμα, legem metri cogimur
Syllabis *præscriptitare*, non figuris singulis.

cogimur—a quo? Nempe a tyranno quem morem vocant. Cæterum in versu secundo *legem* ita collocatum metri quidam legibus adversari sentiens rescribendum conjecit *lege* [74]. Verum hoc pacto im-

72. Vide *R. D.* in App. p. 16*.

73. Apud Athen. x. 454. *F. H. St.* Anthol. p. 509. *Brunckii* An. Gr. III, 264.

74. "lege" *R. B.* *Ego tamen optimo jure lecturus sum;* "Αλφα, "Ιωτα, Λάμβδα, Σῖγμα, lege *metri cogimur*—*Taylorus.* *lege* ex Petreciniana, *perscriptitare* ex utraque Veneta, Parrhasio et Brissæo recepit, et Dawesii transpositionem repudiavit *Santenius.*

pedita evadit oratio, et falsa insuper sententia. Quæ enim cujus, obsecro, metri lex quidquam hujusmodi cogere potuit? Tu vero verborum duntaxat ordinem immutabis—*cogimur legem metri*. SECT. IV.

Ad Cl. vero Bentleium revertamur. Sentis jam quali conjuratione viro eruditissimo, Æolicum ϝ digamma in Homeri poematis locum olim habuisse docenti, veterum testimonia atque antiquitatis monumenta adversentur. Porro autem viri Cl. fautores, si qui sint, expediant, velim, quonam fato contingere potuisset, ut figura insignis adeo et conspicua locorum centenis millibus intercideret[75]: qua tandem virga plusquam Circæa Homeri scripta tam inauditam metamorphosin subire potuissent: quæ tandem esset singularis illa virgæ αντιδιγαμμου qualitas, quæ, luis Ægyptiacæ ad instar, in unius hujus elementi internecionem grassaretur, cætera omnia intacta præteriret. Notatu quidem haud indignum est virum Græcum eumque inter primos * eruditum, Dionysium dico Halicarnassensem, uti 136 supra vidimus, errore non levi veterum ϝ tanquam syllabam OY accepisse. Atque hinc quidem conceptu neutiquam erit difficile, quo pacto figura ista ex paucis apud Homerum locis eliminari potuisset. Finge, verbi gratia, illud Vil. I [A.]. 390. aliquando sic repræsentatum fuisse,

Ες Χρυσην πεμπουσιν, αγουσι δε δωρα ϝανακτι,

a Græcis autem recentioribus ita intellectum, ac si ejus potestas esset δωρα OY ανακτι: in proclivi profecto iis fuisset istud OY, quippe quod metri rationem perturbaret, delendum curare, ut adeo reliquum esset, quo modo et ipsi loquerentur, δωρα ανακτι; vel forte hiatus vitandi causa δωρα γ ανακτι. Verum consonantis Vau potestas in locis non jam paucis, sed in centenis, ut diximus, millibus obtinebat.

Age vero, quandoquidem Cl. Bentleii consilium

75. *R. P. Tracts*, p. 117.

improbas, videamus tandem numquid tute ὑγιεστερον adducendum habeas: Cum elementum ϝ *Æolensium proprium fuisse statuas, ejusdem tamen potestatem apud Ionas itidem invaluisse idem contendas: fac tandem, exponas, quanam figura sive nota potestatem istam apud Ionas designari solitam existimes.* Equidem confirmare non ausim gentis illius vetustiores
137 ulla aspirationis vel *He* vel *Vau* * nota usos fuisse. Ii utramque fortasse ex vulgata loquendi norma in scriptis supplendam relinquebant. Interim vero nullus dubito, quin, quocunque demum sæculo adinventæ fuerint notæ istæ [̔] et [̓][76], id eo consilio

76. " *R. D.* de utraque re minus accurate, ut videtur, judicavit," et pulvere de Ionico *Vau* strenue moto caliginem induxit [*Heyn.*]: " Dawesianæ tamen observationes de *usu* et *potestate* signi sui, æque τῇ Digamma conveniunt." *Burgessius*: conf. *Knight* (Anal. Essay pp. 34—). *R. B.* in scribendo, *R. B.* et *R. D.* in enunciando hunc characterem sequor: ambo semina irrigarunt, *seris factura nepotibus umbram.* Nihilominus *Scaliger*, qui Græcarum literarum nascentes formas felicissime enodavit, haud aliam, atque *R. D.*, sententiam sustentare pergit; " non est [ϝ] στοιχεῖον apud Ionas et Græcos, sed ἐπίσημον τοῦ βαῦ. Quin enim (f. Quin immo) simplicis spiritus lenis vice fungitur, ut in illo Hexametro. ἄμμες δ' ϝειρήναντο θεοί. τοὶ δ' ὤμοσαν ϝαιέν. Neque consonans est, neque vocalis, quum synalœphe fiat propter ει, neque positio fiat in ϝαιέν." *Scaliger* ad Euseb. p. 105 = 112. Hasce chartas prius excudendas dederat Vir ille præstantissimus, quam librum suum et emendationes, humanissime suppeditatas, *Putschio* grammaticorum Latinorum editori misit: vide supra ad pp. 205, 206. E membranis vero *Harl.* nondum vulgatis anecdoton dedi, quod utrumque pugnis dialectices atque aculeis usque adeo defendit, ut nil fortius.

Τῶν ἀρχαίων οἱ μὲν βουστροφηδὸν ἔγραφον. οἱ δὲ κϊονηδόν· οἱ δὲ πλινθηδόν· οἱ δὲ σπειρηδόν.

1. *βουστροφηδόν.*

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ
π	ο	ξ	ν	μ	λ	κ	ι
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω

2. *κϊονηδόν.*

α	ε	ι	ν	ρ	φ
β	ζ	κ	ξ	σ	χ
γ	η	λ	ο	τ	ψ
δ	θ	μ	π	υ	ω

3. *πλινθηδόν.*

α	ω		ψ	χ	φ		υ
β							τ
γ							σ
δ							ρ
ε							π
ζ							ο
η	θ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ

4. *σπειρηδὸν δὲ οὕτως* [*σπυριδὸν* vulgo.].

α η ν τ
β ζ θ μ ξ σ υ ω
γ ε ι λ ο ρ φ ψ
δ κ π χ

Ἃ δὲ νῦν ἡμεῖς γράφομεν, λέγονται δισχηδὸν παρὰ τὸ διέσχεσθαι (sic) τοὺς στίχους. Ἐπειδή δέ τινες τὸ ἐπὶ τοῖς βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι γενόμενον δίγαμμα, ὃ τυποῦται οὕτως F, βούλονται εἰς τὰ στοιχεῖα (sic) κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἴπωμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς βούλονται κατατάσσειν αὐτὸ στοιχεῖον (sic)· καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. φασὶ ὅτι παντὶ στοιχείῳ ἕπεται τὸ ἔχειν χαρακτῆρα καὶ Ὄνομα, δι' οὗ ὀνομάζεται· ὥς φαμεν τοῦτο καλεῖσθαι ᾱ ῆ ῶ. Εἰ ἄρα οὖν τὸ δίγαμμα χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὄνομα, δῆλον ὅτι στοιχεῖόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὡς οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἰστέον ὅτι πᾶν στοιχεῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται, τὸ ᾱ ἀπὸ τοῦ ᾱ. τὸ β' ἀπὸ τοῦ β'. τὸ δὲ δίγαμμα οὐχ οὕτως ἔχει· οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. ἄλλως τε πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἐστὶν εὑρέσθαι διάλεκτον. τοῦτο δὲ οὐχ εὑρίσκεται εἰ μὴ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι καὶ λάκωσι· οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. Ἐστὶ δὲ τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα [ἐστὶν] ἢ σύμφωνα· τοῦτο δὲ οὐδέν ἐκ τούτων δύναται εἶναι, σύμφωνον μὲν γὰρ οὐκ ἔστι, ἐπειδὴ τὰ σύμφωνα εὑρίσκεται μετὰ ἑτέρου συμφώνου [ἢ] ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει· οἷον θνήσκω, ἕλκω. εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι συμφώνοις, ἀλλὰ φωνήεσι, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι σύμφωνον. ἀλλ' οὔτε φωνῆεν δύναται εἶναι. τοῖς γὰρ φωνήεσι παρέπεται δασεῖα καὶ ψιλή. Τῷ δὲ F οὐδέποτε δασεῖα, ἀλλὰ μόνως ψιλοῦται· οὐκ ἄρα ἐστὶ φωνῆεν. ἄλλως τε τὰ προτακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνήεσιν. ἄρ οὖν τὸ δίγαμμα, εἰ εἴποιμεν φωνῆεν, εὑρεθήσεται ἐν τῷ F ἄναξ. καὶ F ἑλένη, τὰ ᾱ ε̄ προτακτικὰ ὑποταττόμενα φωνήεσιν· ὅπερ ἐστιν ἄτοπον· γ' (τρία) γὰρ (sic) φωνήεντα ἐν μιᾷ λέξει περιλαμβάνεσθαι ἀδύνατα. εἰ ἄρα οὖν οὔτε σύμφωνον ἐστὶν οὔτε φωνῆεν, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἔτι πᾶς χαρακτὴρ στοιχείου ἀριθμὸν σημαίνει, οἷον τὸ ᾱ σημαίνει τὸν ἕνα ἀριθμὸν, * * οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἐπειδὴ δέ τινες τὴν δασεῖαν, ἣ τυποῦται οὕτως ⊢, λέγουσι στοιχεῖον, φέρε τοὺς λόγους εἴπωμεν, καθ' ἣν αἰτίαν λέγουσι στοιχεῖον αὐτήν· φασὶν ὅτι τὸ στοιχεῖον ἔχει τινὰ ἐκφώνησιν· τοιαύτη δὲ ἡ δασεῖα προσγινομένη καὶ φθόγγον ἴδιον ἀποτελοῦσα, στοιχεῖον ἄρα ἡ δασεῖα. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι ἡ δασεῖα οὐκ ἔστι στοιχεῖον· καὶ γὰρ πάντα τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα ἐστὶν ἢ σύμφωνα. εἰ οὖν δείξομεν αὐτὴν μήτε φωνῆεν οὖσαν μήτε σύμφωνον δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. καὶ φωνῆεν μὲν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ τὸ φωνῆεν, καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, ὅπερ οὐ παρακολουθεῖ τῇ δασείᾳ. οὐκ ἄρα φωνῆεν ἐστίν. ἄλλως τε εἰ ἦν φωνῆεν ἡ δασεῖα, ἔδει τὸ δασυνόμενον ε̄ καὶ τὸ δασυνόμενον ο̄ μείζονα χρόνον κεκτῆσθαι τοῦ ψιλουμένου. εἴ γε τὰ ἐν β' φωνήεσι (sic) καταγινόμενα, μείζονα τῶν βραχέων εἰσί. [ἔστι] οὐδέποτε τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ παραλαμβάνονται ‡. εἰ ἄρα οὖν ἡ δασεῖα φωνῆεν, εὑρεθήσε-

SECT. IV. factum sit, ut altera aspirationem *He*, altera *Vau* designaret. Atque hoc quidem, quantum ad [ʽ] attinet, apud omnes in confesso est. Qui autem de [ʼ] secus sentiunt, confirment, necesse est, notam hanc primitus perinde atque hodie usque adeo absurde adhiberi solitam, ut nulla prorsus potestate gauderet, nulli prorsus usui inserviret. Hoc adductus non jam novam figuram in Homeri scripta invehendam, sed perperam hodie collocatam propriæ demum sedi restituendam censeo. Sed quæret aliquis quonam auctore consonanti *Vau* aspirationis itidem nomen impertiverim. Istud igitur paucis accipe. Literam V apud Romanos consonantis cum potestatem tum nomen obtinuisse neminem latet. At eam tamen Quintilianus aspirationem itidem diserte appellavit Lib. I. Cap. V. [iv. 14.]—*quin* foedum [l. fordeum] foedus*que pro* ASPIRATIONE V *simili litera utentes. Nam contra Græci* aspirare *solent, ut pro* Fundanio *Cicero testem, qui primam ejus literam dicere non posset, irridet* [77]. Quam ge-

ται ἐν τῷ αἷμα τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅπερ ἀδύνατον. ἔτι τὰ φωνήεντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύνανται παραλαμβάνεσθαι. ἡ δὲ δασεῖα, οὐ δύναται καθ' ἑαυτὴν παραλαμβάνεσθαι. οὐκ ἄρα οὖν φωνῆεν ἐστι. ἀλλ' οὔτε ἔστι σύμφωνον. καὶ γὰρ τοῖς δασέσϊ φωνήεσϊ οἱ αἰολεῖς κεχρήνται συνεχῶς. οἷον ἀμφαγαθόν. (sic) οὐχ εὗρον. τῇ δε δασεῖᾳ οὐ κέχρηνται. ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν. [Eustath. ad Il. Υ. p. 1262. l. 13= p. 1360. Herodian. in Aldi hort. p. 884. 11. et MS. *Harl.* in Add.] οὐκ ἄρα οὖν ἐστὶ σύμφωνον. ἄλλως τε τὰ ἀπὸ φωνήεντος [f. συμφώνου] ἀρχόμενα ῥήματα τὸ ε̄ προσλαμβάνουσϊ κατὰ παρατατικόν. * * Ὅπερ οὐκ ἔστιν. ἔτι τὰ σύμφωνα καὶ ἐν τῇ ἀρχούσῃ καὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλει εὑρίσκονται, οἷον πλάτων· ἡ δὲ δασεῖα οὐχ οὕτως ἔχει· φίλαρχος γὰρ ἐστίν. οὐκ ἄρα οὖν σύμφωνον. δῆλον οὖν ὅτι μήτε φωνῆεν, μήτε σύμφωνον, ὑπάρχουσα, οὐκ ἐστὶ στοιχεῖον. Eadem fere exhibent ad Dionys. Thrac. pp. 777—779. quæ demum utenda ab amico accepi.

‡ Odyss. I, 32. Αἰαίῃ. Il. E, 86. ἠϊόεντι. Vide supra ad p. 202. Ter. Maur. p. 23, l. 15.= v. 491. *Syllabam nec invenimus ex tribus vocalibus.* Locus ex Tacito, et Inscriptio apud *Montfaucon.* huc spectantes, hodie non sunt ad manum.

77. Vide *Lagomarsin.* luculenter de hoc loco edisserentem supra ad pp. 189, 190. Pro V ingeniosissima oppido illa et verissima, indeclinabile *vav* " de mera

mellam plane hic rem habeamus, modo in memoriam redeas Latinorum V τῷ *Vau* itidem sive F Æolensium sono respondere, non poteris non sentire. Immo ipsam etiam, de qua agitur, rem hic habemus. Quippe certissimum est Quintilianum significare voluisse Græcum testem pro *Fundanius*, cum F Latini sonum efferre non posset, Æolici potestate

SECT. IV.

138

Regii Codicis conjectura," in textum recepit optimus *Spaldingius*. Varietas scripturæ non est valde notabilis. Alta vetustate F fortasse pro nota H a Sabinis acceperunt Romani: vide supra *Fogginium* ad p. 201. Rem e nostratibus breviter exposuit, et probabiliter doctissimus Editor; " Antiquissimi Romani VAU in talibus pronunciabant, recentiores, quanquam retinentes F in *fordeum*, cett. forma litteræ, quæ jam in alium sonum asciverat, decepti aliter efferebant, novissima F abibat in H." F inter dentes superiores ac labium inferius profertur; pronunciatio Φ incipit a labris utrisque clausis, ut in B et P; deinde ad dentes superiores ac labium inferius transit, ut F: " litteram ergo Romanis peculiarem, F," duriuscule enunciando in suam, quam Romani vicissim ignorant, Φ mutabat, et *Phundanium* protulit, cum *Fundanium* debuisset. Quidquid sit, erat fortasse aliquid insuavius et tristius inter Φ et F discrimen, quam hodie percipere possumus.—Addere libet nomina Φόρμος [Herodot. VII. 182.] Φορμίων· Φόρμις Græca civitate esse donata: inscriptio apud Pausan. lib. V. 27. Φόρμις ἀνέθηκεν Ἀρκὰς Μαινάλιος, νῦν δὲ Συρακόσιος. Φίρμος vero, *Firmus*, Latinis solenne. Si de Quintiliani loco recte statui, cadit Dawesii argumentum. Meminisse juvat hunc " horridum" characterem quandoque τοῦ T ditionem tenere; Virg. Geo. II. 341. Ferrea *progenies duris caput extulit arvis:* " lege, Terrea —*Quis enim omnium poetarum* ferream *hominum ætatem* primam *fuisse finxit?* Ita legit et Lactantius Inst. II. 10., quem vide. Plautus Rud. I, ii, 2. Luto *usu'st multo*" *R. B.* ad Hor. Epod. II, 18. Conf. Hygini Fab. CXLII. Pers. Sat. III, 23. Udum et molle lutum es: Prudent. Cathem. h. x. *Si* terrea *forte voluntas* Luteum *sapit, et grave captat: Animus quoque pondere victus Sequitur sua membra deorsum.* M. Capella, p. 36. *Continuoque novo solidantur membra vigore, Et gracilenta perit macies, vis* terrea *cedit; Æternumque venit sine mortis legibus ævum.* Æn. VI, 732. Terreni*que hebetant artus, moribundaque membra.* Theogon. 879. Fέργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων. *Lucret.* V, 1410. *sylvestre genus capiebat* terrigenarum. 1425. *Frigus enim nudos sine pellibus excruciabat* Terrigenas; *Manil.* IV, 891. *Sic esse et nobis* terrenæ *corpora* sortis, *Æthereas auras animo, qui cuncta gubernat, Dispensatque hominem?* Comicus irridens Nub. 1476. Ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.

SECT. IV. utentem *Vundanius* pronunciasse; hoc autem vocat *aspirare*. Cum adeo literæ *Vau* duplex inesset qualitas, altera cum variis figuris quatenus esset consonans communis, altera peculiaris, quatenus sola ex consonantium numero adspiratio itidem dici posset; Græcis propterea pro sua ακριβεια visum est ex peculiari potius quam communi qualitate sedem determinantibus eam consonantium seriei non jam inserere, sed alterius adspirationis modo superscribere †. Cæterum ex Ciceroniana Græci testis irrisione aliud etiam in transcursu observare est, nempe quam frustra fuerint ii, in quibus etiam Salmasius nomen profitetur suum, qui Latinorum F et Græcorum Φ eandem fuisse potestatem voluerint. Hoc utique si res fuisset, Fundanii nomen homini Græco nihilo magis quam Romano moram injicere potuisset. Diversam harum literarum virtutem perstringit Terentianus pag. 35 [l. 9 = 2401. = 844 — 46. *Santen.*].

—nos *siquando* † *Græcum* Φ *necesse est exprimi,*
P *et* H *simul solemus, non Latinam hanc* [F] *ponere;*
Cujus a Græca recedit lenis atque hebes sonus.

* Idem etiam pag. 14 [l. 13 = 2388. = 227 — 29. *Santen.*].

Imum superis dentibus adprimens labellum
Spiramine leni, vel ut hirta Graia vites,
Hanc [F] *ore sonabis, modo quæ locata prima est.*

vel ut hirta Graia, h. e. sive ita ut asperum Græci Φ sonum *vites.* Cæterum pro istis *vel ut &c.* vulgo legitur (*velut* ‡ *hirta Graia vites*). Denique apud quoscunque Græcos obtinebant alteræ istæ notæ ⊢ et ⊣, vix dubitandum videtur, quin is esset eorum usus, ut inter literas majusculas illa aspirationem *He,* hæc autem alteram *Vau* designaret. Prioris exempla extant ⊢HPAKΛEIΔA ⊢AΠOΛIΣ

† Vide *Addenda.*

‡ *Velut* quoque *Santenius.*

ͰΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ ͰΙΑΡΩΣ ͰΥΠΕΡ ͰΗΡΑΚΛΗΙΩΝ ͰΕΛΕΝΙΤΩΝ[78] &c. quæ utique vulgo exarantur Ηρακλειδα, ἁ πολις, αἱρεθεντες, &c. SECT. IV.

Ad τεκμηρια sive signa exponenda nunc pergamus quibus adducti adspirationis sive consonantis *Vau* potestatem in Homerico sermone invaluisse censeamus[79]. Quod quo commodius præstemus,

78. "*Asperi* loco hoc Ͱ deprehendimus, ut in ͰΕΛΕΝΙΤΩΝ. *Goltz.* sed FΕΛΕΝΙΤΩΝ *Eckhel.* in doctr. num. T. I. Vol. II. p. 227. Fides profecto exigua *Goltzio* habenda est nemine ei accedente. Goltzianis certe nummis nullam omnino fidem habendam esse docuit Eckhelius Doctr. numm. vet. T. I. Prolegom. P. cxli. sqq. cxlv. sqq. ͰΗΡΑΚΛΗΙΩΝ. *Goth. Num.* vel FΗΡΑΚΛΗΙΩΝ, ut in *Beger. Thesaur. Brand.* 204. Illud vero ꟷ| nunquam pro *leni* adhibetur." *Fr. Wise* apud *Burgess.* p. 409. Inscriptiones Romanæ *utrasque* notas præstant nullo discrimine adhibitas *aspirationis* loco; et ψιλην quidem, lenemve, ut eam vocant Grammatici, altera fortasse sæpius: ut in hisce,

T. OCTAVIVS THALLVS E VIBIA R⊣ODE
SAPPIENA LYC⊣NIS MATRIS
DIGITO P⊣ARNACE
DIS MANIB. SACR. IVNIA PANNYC⊣IS.

Fabretti Sylloge Inscript. p. 195.

Istæ quidem inscriptiones Quinctiliani ævum videntur non æquare; verum Græcis accentibus multo sunt antiquiores. *Burgess.*

79. Etiamsi hæc figura, F, sive mavis, hoc "*monstrum informe, ingens,*" Homeri ætate in quibusdam vocabulis vetustate exoleverat, aliis jamjam in desuetudinem abitura; versibus tamen afflictis, et aliter immedicabilibus, opem et solatium ministrat, nodos sponte sine ullis machinis solvit, et, ubi omnia alia defecerunt, ad illam quemadmodum ad anchoram decurritur. In supplendis quodammodo hiatibus e desiderio τοῦ F enatis voculas γε, δὲ, τε, et N finalem, quasi adminicula et fulcra, pro captu suo millies infercerunt Grammatici, et erroribus errores cumularunt. In Odyssea, in qua plurima est antiquitatis effigies, et Iliade τοῦ F potestas nusquam cessat: apud Hesiodum perraro quiescit; sed hujus rei fines accurate constituere perdifficile est. Quod ad recentiores poetas spectat, nihil est quod nos morari queat; quo enim longius a Græcæ poeseos fonte vixerunt, eo magis elanguet et pene evanida est hujus formæ virtus, ut jampridem in Censura Critica (*Crit. Rev.* Nov. 1804. pp. 339—348.) partim evincere tentavi, et nuperrime aliis auctoritatibus instructus aliquanto plenius et magis sollicita mentis intentione retractavi. "Si vero carmina tam sero litteris manda-

SECT. IV.

bantur, haud mirandum est grammaticos Alexandrinos tam parum luminis aut fructus e suis codicibus hausisse ; cum scribæ, qui ea e rhapsodorum recitationibus exceperant, rei antiquariæ parum studiosi, sua quisque ipsius, aut ejus qui recitabat, patria dialecto usi sint; quam, gentis cujuscunque fuisset, Pisistrati ætate, plurimum ab Homerico sermone immutatam esse oportet; ita ut, ne antiquissimo quidem Bibliothecæ exemplari, grammatici illi digamma inventuri essent; neque si forte in Argivo vel Cretensi occurrisset, pro alio quam dialecti semibarbaræ signo exoleto, a poetæ cultissimo sermone prorsus abigendo, habituri essent. E brevibus titulis, in laminis et lapidibus insculptis, linguæ veteris reliquiæ eruendæ erant; atque ex iis norma aliqua constituenda, qua, exemplaribus inter se collatis, et metri analogiæque justa ratione habita, e diversorum discrepantiis, unum congruens et sincerum, ab omnibus rhapsodorum sordibus purgatum, confici potuisset." *Knight* Proleg. Præclara oppido: sed sparsas veritatis particulas, velut disjecta quædam lacerati Absyrti membra, recolligendo *dubitans, circumspectans, hæsitans, Multa advorsa reverens, tanquam ratis in immenso mari, Nostra vehetur ratio.* Quapropter singula pedetentim explorans, et e ruderibus haud incuriose rimatis quasi igniculos eliciens quædam probabiliter saltim instaurare aggrediamur, si totum ædificium in pristinum decus restituere sit nefas. Hoc loco digamma solum post *R. B.* revocare satagit *Dawesius*, quem e longinquo passibus haud æquis sequi studeo. Ne ab re omissior paulo sim, vocabula quædam a *R. D.* præterita, infra addidi; ad calcem τοῦ Ϝάναξ plura interposui ; et τῷ Ϝέπος hujus generis reliquias subjeci.

ADDITAMENTA.

Vocabulorum, in quibus digamma enunciasse videntur Homerus, Hesiodus, et Pindarus, ἐν Αἰολήΐδι μολπᾷ ἑκὼν, *recensio.*

ΑϜΑΣΑΜΗΝ

R. D. infra p. 181.

ΑϜΑΤΗ

R. D. p. 182.

ΑϜΒΡΟΜΟΙ

R. D. p. 184.

ϜΑΓΑΝ

Pindari Pyth. II, 151=82. πάντα Ϝαγὰν *Boeckhius*, cui in hoc censu multa accepta refero: Homerus et Ascræus senex hanc vocem cum τῷ digamma haud sonarunt.

ϜΑΓΝΥΜΙ

ΟΔ. Τ, 539. Πᾶσι κατ' αὐχένα Ϝᾶξε. ΙΛ. Γ, 367. χείρεσσι Ϝάγη Ζ, 40. Ϝάξαντ' ἐν Μ, 148. περὶ σφίσι Ϝάγνυτον. Ψ, 392. Ἵππειον δέ τε Ϝᾶξε. Λ, 558. περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐϜάγη. Depravatam esse scripturam quis, nisi Hypsæa cæcior, denegaret? Nihil habeo quod reponam; et nolim citando Hesiodum, Ἔργ. 532. Οὗ τ' ἐπὶ νῶτα Ϝεάγε, afflictis miseriam addere. Apud Atticos esset ἔάγη, ut ἑάλων, etc. "Aut in aoristum ā ΕϜΑΝΧΘΗ mutandum est; aut versus, alioqui suspectus, pro insititio habendus atque ejiciendus." *Knight*, Proleg. v. ϜΑΝΓΩ. ἐϜάχθη in margine exemplaris a Dawesio inspecti; ἀμφὶ ϜέϜαγε *C. J. Blomfield.* ad Sapph. fr. II, 9.; quod mihi optimum videtur, et He-

siodo reponendum. *Hesiodi* Ἔργ. 432. ἑτερὸν Fάξαις, 438. Fάξειαν, 664. καFάξαις, et 691. Ἄξονα καFάξαις, Scut. 203. Θεῶν δ' ἕδος ἁγνὸς Ὄλυμπος· Præclare ἄγνυτ' Ὄ. *D. Heinsius;* sed "non est necesse consuetudinem ratione reformare, præsertim cum adsit auctoritas." 279. et 347. σφισι Fάγνυτο Fηχώ.

FΑΔΟΣ· FΑΔΟΜΑΙ

Hesychius, Βάδομαι. ἀγαπῶ. i. e. Fάδομαι. ΙΛ. Λ, 88. Τάμνων δένδρεα μακρὰ, Fάδος. Theogon. 917. τῇσι Fάδον. 926. κέλαδοί τε Fάδον. Sic εὔαδον apud H., i.e., ἔFαδον· εἰώθασιν οἱ Αἰολεῖς φωνήεντος ἐπιφερομένου προστιθέναι το ῡ, ὡς ἐπὶ τοῦ εὔαδε. MS. *Harl.* Conf. Schol. ad Dion. Thrac. p. 694.

ΑΙFΑΝΣ

"Αἴας nomen e participio effictum; atque ita cum F scriptum in gemma antiqua Etrusci operis." *Knight.*

ΑΙΓΕFΙΔΗΣ

R. D. supra p. 171.

ἈFΙΔΗΣ

ΟΔ. Λ, 634. Ἐξ ἈFίδεω. Κ, 512. Ψ, 322. εἰς ἈFίδεω δόμον. ΙΛ. Θ, 188. τρίτατος δ' ἈFίδης. Stesichorus Fr. inc. v. 3. ἈFίδας.

ἈFΙΔΗΛΟΣ

ΟΔ. Π, 29. προσορᾶν ἀFίδηλον. ΙΛ. Β, 455. Ἠΰτε πῦρ ἀFίδηλον.

ΑΙΝΥΜΙ

apud poetam digamma perpetuo desiderat: sed ἈΠΟFΑΙΝΥΜΑΙ et ἈΠΑΙΝΥΜΑΙ· ΟΔ. Ρ, 322. Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποFαίνυται — quin apud Platonem de Legg. II, vi, 777. A. et Athen. VI, 264. F. clare, Ἥμισυ γάρ τε ΝΟΟΥ ἈΠΑΜΕΙΡΕΤΑΙ — Hesychius, Ἀπαμείρεται. ἀφαιρεῖται. Etymol. M. v. Δοῦλος, et Clem. Alexandr. IV. . Eustath. p. 1766, 55=553, 37. 1820, 54 =631, 47. 1821, 4=632, 18. Et Schol. MS. Harl. in margine ἀπαμείρεται. στερηθήσεται. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Plut. 1. ἀρετῆς ἀποτίεται*— Μ, 419. Ξ, 309. θεὸς δ' ἀποFαίνυτο νόστον. ΙΛ. Ν, 262. κταμένων ἀποFαίνυμαι. ΙΛ. Λ, 582. τεύχε' ἀπαινύμενον. Ο, 595. κῦδος ἀπαίνυτο. Ρ, 85. Τὸν μὲν ἀπαινύμενον ἘΞΑΙΝΥΤΟ semper; fortasse ἐκFαίνυτο.

FΑΛΗΜΕΝΑΙ

ΟΔ. Ω, 347. Οἴμησεν δὲ Fαλεὶς ΙΛ. Π, 714. ὁμοκλήσειε Fαλῆναι. Σ, 76. πρύμνῃσι Fαλήμεναι. Υ, 168. βαλὼν ἐFάλη.

* Ὦ τλῆμον Ἀρετὰ, λόγος ἄρ ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὲ Ὡς ἔργον ἤσκουν· σὺ δ' ἄρ ἐδούλευσας βίᾳ. Ἀρετὴ—ἐδούλευες—et pro βίᾳ, τύχῃ alii, quod fortasse melius. Insuper reponat quispiam, σὺ δ' ἂν ἐδούλευες τ., *servire solebas. Miltonus* P. A. II. 551. *and complain that Fate* Free Virtue shall enthrall to Force or Chance. "Which two things [Religion and Liberty] God hath inseparably knit together, and hath disclosed to us, that they who seek to corrupt our Religion are the same that would enthrall our Civil Liberty." *Milton,* on the long Parliament. "The race of man cannot long be happy without virtue, nor actively virtuous without freedom, nor securely free without rational knowledge." Sir *W. Jones,* Asiat. Res. III. p. 492. conf. Vitæ ejus pp. 198. 230. "The last Brutus delivered Rome from the tyranny of Cæsar, and gave liberty to his fellow-citizens: but he could not give that public virtue, by which alone it can be preserved and secured." Memoirs of *Wilkes,* v, 201. —"the strength foreign and domestic of every nation upon earth, must ultimately, under God, depend on the union, and on the number of its inhabitants, and its happiness on their Virtue." Bp. *Watson's* Serm. on Jan. 30, p. 162.—Vide etiam Serm. on Easter Monday, p. 181.

dispiciendum est primo, quænam sint proprietates prosœdiacæ verborum a consonante incipientium; ac deinde ostendendum quibusdam verbis hodie a vocali inchoatis istas proprietates inesse; vel potius quam parum absit, ut in iis ipsæ illæ proprietates præfinito habeantur. Neque enim expectare fas est, ut librarii aliique, qui loca innumera contra
140 * pervulgatas regulas vitiaverint, adversus latentes ac reconditas nulla peccata admiserint. Et profecto siquis hic sit admirationi locus, in eo potissimum videtur esse, quod ab integra proprietatum, quas diximus, constantia non amplius sit discessum.

Finge nunc primo vocem a consonante inchoari, cujus prima syllaba sit brevis, secunda longa; postulant metri heroici leges, ut hujusmodi vocem nulla usquam præcedat, nisi quæ in vocalem brevem exeat. Hinc colligo omnia istius quantitatis verba, quæ hodie a vocali inchoata vel vocali brevi vel ν paragogico tantum non ubique subjiciuntur, a consonante olim perpetuo inchoari solita. Atque iis proinde præficiendam esse consonantem sive adspirationem *Vau* non immerito videmur statuere. Hu-

ADDITAMENTA.

ϜΑΛΙΟΣ

Theogon. 1003. κοῦραι Ϝαλίοιο.

ϜΑΛΙΣ

ΟΔ. Β, 339. χηλοῖσι Ϝάλις. ΙΛ. Ε, 349. Ἦ οὐ Ϝάλις. Ι, 137. Νῆα Ϝάλις. Ρ, 54. ὃ Ϝάλις. Φ, 236. αὐτὸ Ϝάλις.

ϜΑΛΙΣΚΩ· vide ϜΑΛΩΜΙ.

ϜΑΛΛΟΜΑΙ

modo adest, modo abest Ϝ. ΟΔ. Φ, 388. Φιλοίτιος ἆλτο. Χ, 80. ἀκαχμένον· ἆλτο. ΙΛ. Α, 532. ἅλα Ϝᾶλτο fortasse εἰς ἅλαδ' ut Od. Κ, 351. εἰς ἅλαδε. Il. Θ, 19. ἀπ' οὐρανόθεν. 304. ἐξ Αἰσύμηθεν. Κ. 348. προτὶ Ϝάστυδ'. Λ, 351. ἀπὸ χαλκόφι. Conf. infra ad *R. D.* p. 174. Π, 15. ἵππων ἐπιϜάλμενον. Λ, 298. Η καταϜαλλομένη. Μ, 390. τείχεος Ϝᾶλτο modo τ. disyllabon sit.

ϜΑΛΩΜΙ

ΟΔ. Ε, 312. Il. Φ, 281. εἵμαρτο Ϝαλῶναι, ΙΛ. Ε, 847. πανάγροιο Ϝάλοντε *R. B.* apud *Heyn.* Ξ, 81. ἧε Ϝαλώῃ. Χ, 253. ἤ κε Ϝαλοίην.

ϜΑΜΑΞΑ

Victorinus p. 21=2461. ἅμαξα apud Homerum.

ΑΝΑϜΑΣΤΟΝ

inviolabile. R. D. infra ad p. 183.

ΑΝΑϜΑΤΟΣ

innocuus R. D. infra ad p. 188.

jusmodi sunt inter alia ἀναξ [80], ἑκαστος, ἑκηλος, ἑκων, ἑλισσω, ἑλωρ, ἑοικα, ἑοργα. Unius ἀναξ situm perpetuum, dempto duntaxat ν paragogico, subjectus index accurate repræsentat. SECT. IV.

Ἰλ. Α.	
7. —δης τε ἀναξ	180. —νεσσι ἀνασσε
36. —λωνι ἀνακτι	231. —νοισι ἀνασσεις
38. ἰφι ἀνασσεις	252. —τοισι ἀνασσεν
75. ταο ἀνακτος	281. —νεσσι ἀνασσει
172. επειτα ἀναξ	218. παντεσσι δ ανασσειν
	1. πᾶσιν δε ἀνασσειν [81]

81. " Semper Fάναξ et Fανάσσειν—Lege ergo per asyndeton, πάντεσσι Fανάσσειν, quod irati est. Poteris etiam πάντων δὲ Fανάσσειν, vel πᾶσιν δέ." *R.B.* Il. Ψ, 671. Ἐν πᾶσιν Fέργοισι *Cleanthes* in h. ad Jov. 3. Χαῖρε· σὲ γὰρ πᾶσι θέμις θνητοῖσι

ADDITAMENTA.

80. FΑΝΑΞ

Vide supra p. . Aliquid præsidii est ex Tryphonis fragm. ad v. Fρῆξις., et Apoll. Alex. de pronom. v. ΤΟΙ, p. 365. qui medelam exspectat; ΤΟΙ. ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· Ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἁμὸς καὶ τοί, Fάναξ. τοί γ' ἄναξ Cod. " Dores Italiæ scribebant ΒΑΝΝΑΣ, F in B. mutato, et consona liquida geminata." *Knight.* ΟΔ. Α, 397. Fοίκοιο Fάναξ. Ξ. 395. εἴ κεν νοστήσειε Fάναξ. 438. εὔφρηνε Fάνακτος. ΙΛ. Ω, 449. δείμαντο Fάνακτι In excerpto e Lexico MS. Bibliothecæ olim Regiæ Paris. apud Ernest. ad Callim. h. in Jov. 8. lege, δείμαντο. *Hesiod.* Ἔργ. 69. Κρονίωνι Fάνακτι. Theogon. 347. Ἀπόλλωνι Fάνακτι, 486. μέγ' ἄνακτι. 543. ἀριδείκετ' ἀνάκτων, 660. υἱὲ Fάναξ. 843. Ὀρνυμένοιο Fάνακτος· 859. 932. 985. Scut. 100. Fεκατηβελέταο Fάνακτος· [108. lege, ἀρήϊοι, ὄφρα ut 110. οὔτοι ἀτάρβητον] 179. ἀμφὶ Fάνακτα, 226. κροτάφοισι Fάνακτος. 354. Κήϋκα Fάνακτα, 371. Ἐνυαλίοιο Fάνακτος. Fr. III, 1. IX, 2. XLII, 2. δῶκε Fάνακτι. *Archilochus* Fr. II, 1. Ἐνυαλίοιὸ Fάνακτος. XXXVI. 1. Ὡς Διωνύσου Fάνακτος. LXI. χαῖρ' ἄναξ. LXIX. Ποσειδῶνος ἄνακτος. *Solo* V, 53. ἔθηκε Fάναξ. *Pindari* Ol. XIII, 109=162. ἰδέμεν. Fάνα, Pyth. IV, 89=159. Ἐφίαλτα Fάναξ. 109. ἰδέμεν. Fάνα, XI, 62=94. σέ τε, Fάναξ. XII, 3=6. ὦ Fάνα.

FΑΝΑΣΣΩ

ΟΔ. Γ, 305. — δ' ἐFάνασσε. Λ, 275. Καδμείων ἐFάνασσε. ΙΛ. Κ, 33. Ἀργείων ἐFάνασσε. Π, 172. κροτέων ἐFάνασσε vid. *Clark.* ad l. Theogon. 403. 883. ἠδὲ Fανάσσει. 506. ἀθανάτοισι Fανάσσει. 491. ἀθανάτοισι Fανάξειν. 837. ἀθανάτοισι Fάναξεν. 850. καταφθιμένοισι Fανάσσων, 1015. ἀγακλειτοῖσι Fάνασσον. *Solo* XXIII, 1. ἐνθάδ' ἀνάσσων. Ol. XIII, 23 = 34. εὐρὺ Fανάσσων. 158. Ἀρκάσ' ἀνάσσων. Pyth. I, =39. Δάλου Fανάσσων.

SECT. IV.

390. δωρα ἀνακτι.
442. επεμψε ἀναξ.
444. ἱλασσωμεθ ανακτα
l. ἱλασομεσθα ἀνακτα.
141 * 502. —ωνα ἀνακτα
506. νυν γε ἀναξ
529. —σαντο ἀνακτος [82]

B.

77. Πυλοιο ἀναξ
102. —ωνι ἀνακτι
104. —ας δε ἀναξ
108. παντι ἀνασσειν
284. δη σε ἀναξ
360. Αλλα ἀναξ
373. —μοιο ἀνακτος
402. —ρευσε ἀναξ
405. —νῆα ἀνακτα
434. κυδιστε ἀναξ
441. —θησε ἀναξ
566. —δάο ἀνακτος
612. δωκε ἀναξ
624. —δάο ἀνακτος
643. —ταλτο ἀνασσεμεν
669. —ποισι ἀνασσει
672. χαροποιο τ ανακτος
l. χαροπου τε ἀνακτος
679. —δάο ἀνακτος
693. —δάο ἀνακτος
725. —τάο ἀνακτος
777. κειτο ἀνακτων

Γ.

81. ἀυσε ἀναξ
267. επειτα ἀναξ
455. —ειπε ἀναξ

Δ.

18. —μοιο ἀνακτος
61. —τοισι ἀνασσεις
148. επειτα ἀναξ
255. γηθησε ἀναξ
290. —μοιο ἀνακτος
336. νεικεσσε ἀναξ
420. —θεσσι ἀνακτος

E.

38. —πρωτος δε ἀναξ
105. Ωρσε ἀναξ
268. εκλειψε ἀναξ
311. —λοιτο ἀναξ [83]
546. ανδρεσσι ἀνακτα
794. τον γε ἀνακτα

Z.

33. —τον δε ἀναξ
166. —τον δε ἀνακτα
173. τιε ἀναξ
397. ανδρεσσι ἀνασσων
451. —μοιο ἀνακτος
478. ἶφι ἀνασσειν

H.

8. —θόοιο ἀνακτος

προσαυδᾷν, ubi πάντεσσι *Scaliger* et Anonymus ad Daniel secundum versionem Alexandrinam; *Mosheim* καὶ inserendo locum sanavit.

82. " Unus ex Harleianis [5693] ἄνακτι. Eleganter; sic ἐπεῤῥώοντο Odyss. Υ, 107. dativo jungitur:" *R. B.* vide infra ad *R. D.* p. 175. et ad PRÆF. P. V. Apoll. Rhod. II, 678.—χρύσεοι δὲ, παρειάων ἑκατέρθε Πλοχμοὶ Βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι.

83. " Sic omnes scripti editique; et sic infra 388. καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης. Sed uterque versus mendosus; quod in posteriore hiatus ostendit. Lego, καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλωλε Ϝάναξ et καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλωλεν Ἄρης Nam ἀπόλοιτο non est *periisset*, sed *periret*, *pereat*." *R.B.* Conf. *R.P.* ad Odyss. Φ, 128.

23. —ειπε ἀναξ
37. —εἰπε ἀναξ
137. —οιο ἀνακτος
162. πρωτος μεν αναξ
1. πρωτος γε ἀναξ [84]
194. —ωνι ἀνακτι
200. —ωνι ἀνακτι
296. —μοιο ἀνακτος
314. —ρευσε ἀναξ

Θ.

278. γηθησε ἀναξ

* I.

33. εστι ἀναξ
73. πολεεσσι δ ανασσεις
1. πολεσιν δε ἀνασσεις
96. κυδιστε ἀναξ
[98. εσσι ἀναξ]
114. εἰπε ἀναξ
163. κυδιστε ἀναξ
164. ληΐ ἀνακτι
276. ἐστι ἀναξ
476 = 480. —λῆα ἀναχθ
480 = 484. —πεσσι ἀνασσων
555 = 559. και ῥα ἀνακτος
668 = 672. —εινε ἀναξ
673 = 677. κυδιστε ἀναξ
693 = 697. κυδιστε ἀναξ

K.

64. —εἰπε ἀναξ
86. επειτα ἀναξ
103. κυδιστε ἀναξ
112. —νηα ἀνακτα
119. —εἰπε ἀναξ
233. εἰπε ἀναξ
559. δε σφι ἀνακτ

Λ.

99. αυθι ἀναξ

254. επειτα ἀναξ
322. —τοιο ἀνακτος
700. αὖθι ἀναξ

M.

11. —μοιο ἀνακτος
139. αμφι ἀνακτα
242. τοισι ἀνασσει
413. οἱ δὲ ἀνακτος
414. αμφι ἀνακτα

N.

28. —ησε ἀνακτα
38. —σαντα ἀνακτα [85]
218. —λοισι ἀνασσε
452. —δρεσσι ἀνακτα
582. ηρωι ἀνακτι
758. —νοιο ἀνακτος
770. —νοιο ἀνακτος
781. —νοιο ἀνακτος

Ξ.

64. —εἰπε ἀναξ
85. αμμι ἀνασσεμεν
94. —οισι ἀνασσεις
103. επειτα ἀναξ
134. αρα σφι ἀναξ
233. Ὑπνε ἀναξ
326. —μοιο ἀνασσης
489. —οιο ἀνακτος

O.

8. —ωνα ἀνακτα
57. —ωνι ἀνακτι
158. —ωνι ἀνακτι
188. —ροισι ἀνασσων
214. —στοιο ανακτος
253. —εἰπε ἀναξ
301. —νῆα ἀνακτα
453. —κροτεοντες' αναξ
1. κροτεοντε' ἀναξ

84. An *πρώτιστα Fάναξ G. Taylor.*

85. An *νοστήσαντα G. Taylor.*

SECT. IV.

532. ἐδωκε ἀναξ

[639. Vide *R. D.* Not. infra p. 149.]

143

* Π.

371. ἁρματ ανακτων
l. ἁρμα ἀνακτων [p.150.]

464. —ηε ἀνακτος

507. ἀρματ ἀνακτων
l. ἁρμα ἀνακτων

514. Κλυθι ἀναξ

523. περ μοι αναξ
l. περ με ἀναξ

804. θωρηκα ἀναξ

Ρ.

160. —μοιο ἀνακτος

308. —δρεσσι ἀνασσων

443. —λῃι ἀνακτι

Σ.

111. —λωσε ἀναξ

118. —ωνι ἀνακτι

137. —στοιο ἀνακτος

366. —τοισι ἀνασσεις

417. —οντο ἀνακτι

421. —ὑπαιθα ἀνακτος

Τ.

51. ηλθε ἀναξ

76. ειπε ἀναξ

104. —νεσσι ἀναξει

109. —νέσσι ἀναξειν

144 122. —οισι ἀναξει

124. Vide Not. [infra p. 151.].

146. κυδιστε ἀναξ

172. δωρα ἀναξ

177. εστι ἀναξ

184. —ειπε ἀναξ

199. κυδιστε ἀναξ

Υ.

61. —νερθε ἀναξ

67. Vide Not. [infra p. 152.].

103. —ειπε ἀναξ

180. —εσσι ἀναξειν

230. —εσσι ἀνακτα

307. —εσσι ἀναξει

404. αμφι ἀνακτα

Φ.

86. —μοισι ἀνασσει

188. —λοισι ἀνασσων

309. —μοιο ἀνακτος

461. ειπε ἀναξ

Ψ.

35. τον γε ἀνακτα

49. οτρυνον αναξ
l. οτρυνε ἀναξ

161. ακουσε ἀναξ

173. τῳ γε ἀνακτι

288. πρωτος μεν ἀναξ
l. πρωτος γε ἀναξ

302. —μοιο ἀνακτος

417. οἱ δε ἀνακτος

446. οἱ δε ἀνακτος

471. —οισι ἀνασσει

517. ος ῥα τ ανακτα
l. ος ῥα ἀνακτα

588. Σειο ἀναξ

678. —δαο ἀνακτος

859. —κροιο ἀνακτος

* 863. —λησε ἀνακτι

895. θησε ἀναξ

Ω.

202. οἱσι ἀνασσεις

449. 452. Vide Not. [infra p. 152.]

536. τῳ τε ἀνασσε

734. —ων προ ἀνακτος

ΟΔ. Α.

117. οἱσι ἀνασσοι

SECT. IV.

181. —μοισι ἀνασσω
397. οικειο ἀναξ.
402. σοισι ἀνασσοις
419. —μοισι ἀνασσει
B.
234. οἰσι ἀνασσε
Γ.
43. —ωνι ἀνακτι
54. —ωνι ἀνακτι
107. —μοιο ἀνακτος
163. —σῆα ἀνακτα
245. φασι ἀναξασθαι
[305. —τες δε ἀνασσε]
380. Αλλα ἀνασσ
388. —τοιο ἀνακτος
Δ.
9. οἰσι ἀνασσεν
87. ουτε ἀναξ
93. —τεσσι ἀνασσω
177. —ουσι ἀνασσονται
602. —οιο ἀνασσεις.
E.
12. οἰσι ἀνασσε
445. Κλυθι ἀναξ
450. —αιρε ἀναξ
Z.
149. —μαι σε ἀνασσα
175. Αλλα ἀνασσ
H.
11. —κεσσι ἀνασσε
23. —ποισι ἀνασσει
62. —ηξι ἀνασσε
Θ.
77. εσσι ἀναξ
270. —στοιο ἀνακτος
323. —θεν δε ἀναξ
334. —εἰπε ἀναξ
339. —νοιτο ἀναξ

I.
412. —ωνι ἀνακτι
440. —γευντο' ἀναξ
452. η συ γ ανακτος
l. η συ ἀνακτος
526. —ωνι ἀνακτι
552. πᾶσι ἀνασσει
K.
110. οἰσι ἀνασσοι
216. αμφι ἀνακτα
Λ.
71. επειτα ἀναξ
129. —ωνι ἀνακτι
143. —εἰπε ἀναξ
150. —ἀο ἀνακτος
[275. —μειων εἀνασσε,]
283. ἰφι ἀνασσεν
348. —μοισι ἀνασσω
*396. κυδιστε ἀναξ 145
490. —νοισι ἀνασσειν
560. δευρο ἀναξ
569. —ροντο ἀνακτα
M.
176. —δἀο ἀνακτος
290. —κητι ἀνακτων
N.
25. πᾶσι ἀνασσει
185. —ωνι ἀνακτι
194. παντα ἀνακτι
223. οἰοι τε ἀνακτων
Ξ.
8. —νοιο ἀνακτος
36. —εἰπε ἀνακτα
40. —θεου γαρ ανακτος
l. —θεου δε ἀνακτος
60. —ωσι ἀνακτες[86]
63. οἰκῆι ἀναξ
67. ωνησι † ἀναξ

86. ἐπικρατέουσιν *ED. PR.*

† ὤνησεν *ED. PR.*

SECT. IV.

170. κεδνοιο ἀνακτος
326. κειτο ἀνακτος
366. εμοιο ἀνακτος
376. —νοιο ἀνακτος
395. Vide Not.[87]
398. —ελθησι ἀναξ
438. Vide Not. [infra p. 153.]
450. —νοιο ἀνακτος

O.

230. —λοισι ἀνασσοντ
146 396. —εσσι ἀνακτορισι.
556. —ανε ἀνακτεσιν

Π.

14. ηλυθ ἀνακτος
l. ηλθε ἀνακτος
395. —δαο ἀνακτος

P.

186. —τελλε ἀναξ
189. —παι δε τ ανακτων
l. παι δε ἀνακτων
201. ηγα ἀνακτα
255. ἱκανε ἀνακτος
296. —νοιο ἀνακτος
303. οιο ἀνακτος
310. —ουσι ἀνακτες
318. —τητι ἀναξ
320. —ωσι ἀνακτες
378. —δουσι ἀνακτος
443. ἱφι ἀνασσεν

Σ.

298. —δαο ἀνακτος
312. —νοιο ἀνακτος
412. δαο ἀνακτος

T.

110. —μοισι ἀνασσων
181. —νηα ἀνακτα
295. κειτο ἀνακτος
358. σοιο ἀνακτος
392. —ουσα ἀνακτα
475. παντα ἀνακτ [-χθ edd.]
523. —θοιο ἀνακτος

Y.

111. σημα ἀνακτι
112. —ποισι ἀνασσεις
* 194. —λῆι ἀνακτι
216. —νοιο ἀνακτος

Φ.

9. κειτο ἀνακτος
56. τοξον ανακτος
l. τοξα ἀνακτος
62. —τοιο ἀνακτος
83. τοξον ανακτος
l. τοξα ἀνακτος
395. —νοιο ἀνακτος

X.

119. —οντα ἀνακτα

Ψ.

277. —ωνι ἀνακτι

Ω.

26. —μοισι ἀνασσες
30. ἥσπερ ανασσες
l. ἧς εἀνασσες
[121. κυδιστε ἀναξ MSS.]
250. —ης γε ἀναξ
304. —δαο ἀνακτος
377. —νεσσι ἀνασσων †

87. v. 329. ὅπως νοστήσῃ et ει supra η. ὅπκῃ ὅ. Æolice.

† ADDITAMENTA.

ϜΑΝΔΑΝΩ

ΟΔ. Ε, 153. οὐκέτι Ϝάνδανε. Π, 387. ἀϜανδάνει. ΙΛ. Α, 24, 378. Ἀγαμέμνονι Ϝάνδανε. Η, 45. ΟΔ. Ν, 16. Π, 406. Σ, 90. θεοῖς ἐπιϜάνδανε. [Ω, 25.] ΟΔ. Γ, 143.

πᾶσιν ἐϜάνδανε. A Ϝανδάνω Ϝάδε, ut a λανθάνω λάθε. Herodot. IX, 5. ἑάνδανε. IV, 145. ἕαδε. Pind. Pyth. I, 29=56. εὐ ἁνδάνειν. VI, =51. μάλα ἁδόντι sic Boeckhius in Æolico carmine; Isthm. VII, 18=VIII, 40. Ζηνί τε ἁδόν.

ϜΑΝΗΡ

apud Grammaticos veteres; vide supra p. 206., R. D. infra p. 151., et R. P. Knight, p. 56. Ϝ nihilominus poetæ ætate excidisse videtur: vestigia ejus apud recentiores perraro elucent. Scut. Herc. 214. Ἥστο Ϝανὴρ—Fortasse, Ἕζετ' ἀ. Theocr. Id. XVI, 2. ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.

ΑϜΟΡ

R. D. infra p. 166. [Ἄορνος—Æolibus ἄβορνος et ἄβερνος. Nam ἔρνεον et ἔρνις Æolica sunt pro iis quæ dialecto communi ὄρνεον et ὄρνις. Sic ἐδοὺς dixere pro ὀδοὺς iidem Æoles. Salmas. de Herod. Infant. p. 74.]

ϜΑΡΑΙΗ

ΟΔ. K, 90. προὔχουσι· Ϝαραιὴ ΙΛ. Π, 161. γλώσσῃσι Ϝαραιῇσιν. sed Hesiod. Ἔργ. 807. πήγνυσθαι ἀραιάς.

ΑΡΓΕΙϜΟΙΣΙ

R. D. supra p. 151.

ϜΑΡΔΜΟΣ

ΟΔ. N, 247. Παντοίη' ἐν δϜαρδμοὶ ΙΛ. Σ, 521. ὅθι Ϝαρδμός.

ϜΑΡΝΕΣ

ϜΑΡΝΩΝ Inscript. e Cœnobio Orchomen. II. l. 2.: ΟΔ. Δ, 85. ἵνα Ϝάρνες. ΙΛ. Θ, 131. ἠΰτε Ϝάρνες.

ϜΑΣΤΥ

"Ita in vetustissimo nummo apud Goltzium tab. XVII. Ϝαστ., id est, Ϝαστυρηνῶν. Vide Miscellanea Berolinensia I. p. 51. Cujus nummus videtur tempore Phidonis, cujus nummus idem ectypon habet. Vixit Phidon annis post Homerum centum." R. B. ΟΔ. Γ, 107. Ξ, 473. περὶ Ϝάστυ. P, 25. ἔκαθεν δέ τε Ϝάστυ. T, 190. μετάλλα, Ϝάστυδ'. Γ, 260. Κείμενον ἐν πεδίῳ Ϝεκὰς ἄστεος. γρ. ἕκας Ἄργεος Cod. Harl. ΙΛ. Γ, 116. προτὶ Ϝάστυ. H, 310. K, 348. Λ, 682. 802. M, 74. 276. N, 538. Ξ, 146. 432. O, 681. P, 131. Σ, 266. Φ. 532. Od. Δ, 9. K, 108. Π, 170. Λ, 732. Ἀμφέσταν τόδε Ϝάστυ διαῤῥαῖσαι. Σ, 207. ἐκ Ϝάστεος. 274. ἔξετε, Ϝάστυ. Ω, 320. διὰ Ϝάστεος MSS. Cox. et unus Harl. Od. K, 118. ϜΑΣΤΥΑΛΟΣ· Z, 29. ϜΑστύαλον. ϜΑΣΤΥϜΑΝΑΞ, 403. ϜΑστυϜάνακτ'· ϜΑΣΤΥΒΟΩΤΗΣ. Ω, 701. Ϝαστυβοώτην. ϜΑΣΤΥΝΟΟΣ· E, 144. ἕλε ϜΑστύνοον. O, 445. ὁ ϜΑστυνόῳ. Theogon. 91. ἀνὰ Ϝάστυ. at Solo Fr. XV, 21. πολυήρατον ἄστυ.

ΑΤΡΕϜΙΔΗΣ

ἀτρείδης τε τετρασύλλαβον, ὡς αἰολεῖς, χρῶνται. MS. in Mus. Brit.

ΑΥΑΤΑ i. e. ἈϜΑΤΑ

πάλιν τὸ ἄταν αὐάταν λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς. MS. Harl.=Schol. ad Dion. Thrac. p. 694. Pind. Pyth. ii, 28 = 52. Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς αὐϜάταν ὑπεράφανον—ἀνάταν non αὐάταν codices plurimi; ἀνάταν Aug. D. et Ven. F.; vide Schol. Casaub. ad l. *Æoles τὸ υ inserunt inter duas vocales. Inde est quod multæ voces Latinæ habent v, quod in Græca origine desideratur;* ovum ab ὠὸν, ovis ab ὄϊς, ævum ab αἰὼν; leve ab λεῖον. III, 42=24. Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν αὐάταν. τοιαύταν est in Ald. Leid. B. Par. A. B. Ven. B. F. ἀβάταν Ald. ἀάταν Leid. B.

ΑϜΕΡΥΩ

ΙΛ. Α, 459. et Β, 422. αὐέρυσαν Cod. Ven., Apollonii Lex. Etym. M. Schol. A, B, L. et Schol. Lasc. ad Soph. Aj. 298. *Hartung*. Decur. III. p. 50. αὖ ἔρυσαν Schol. ad Ap. Rhod. I, 587. et Schol. A, in Il. B, 422. Eustath. 134, 16=101, 23. Terentian. Maur. p. 23=2394. et in textu MS. Harl. 5693., at in marg. αὐερύω τὸ θέμα a manu recenti. Αὐερύοντα bis apud Schol. B. ad Il. Θ, 325. Conf. 'Αϝάτα· 'Αϝίαχοι· καϝάξαις· Ϝέκηλος. Pind. Olym. xiii, 78 =114. αὐερύῃ Schol. et libri plurimi; ἀναρύῃ Ald. Gott. Par. A. Aug. B. Mosc. A. Guelph. in litura Leid. A. ἀναῤῥύῃ Vatic. ἀν' ῥύῃ Aug. A. Proclus h. ad Minerv. 26. Ἀψ ἐρυῆ MS. Harl., Αὖ ἔρυσι Cod. apud *Iriarte*: aliæ literæ ditionem τοῦ Υ usurparunt; Nicandri Ther. 339. χεῖλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβροχα δίψης leg. αὐαίνεται ex MS. *R. B.* 357. νοῦσον δ' ἀργαλέην corr. αὐαλέην *R. B.* 221. ἀργαλέαις corr. ἀζαλέαις vel αὐαλέαις. Alexiph. 310. αὐαλέης Etym. M. ἀγροτέρης in v. τραγορίγανον.

[ΑΥΛΑϜΥΔΟΣ

Tab. I. intra limen Eccl. Orchom. l. 20.].

ΑΧΕΛΩϜΟΣ

R. D. infra p. 176.

[ΓΕΡΩϜΙΑ

Valckenær. ad Rover. P. lxxii. et ad Adoniaz. p. 275.]

[Δαὶς apud Æoles ΔάϜις, et contracte δὰϜς, seu δὰψ, *daps*— *Voss*. ad Catull. p. 203.]

ΔΑϜΙΟΝ

Alcman. apud *Priscian*. supra ad p. 205. et *R. D.* infra p. 300.

ΔΑϜΙΖΩ

R. D. infra p. 166.

ΔϜΕΟΣ· ΔϜΕΙΛΟΣ· ΔϜΕΙΜΟΣ· ΔϜΕΙΝΟΣ· ΔϜΕΙΣΑΣ· ΔϜΕΙΣΗΝΩΡ

R. D. infra p. 167.

ΔϜΗΝ

R. D. infra p. 164.

ΔΙϜΑ

R. D. infra p. 166.

ϜΕΑΡ (et ϜΗΡ)

ver; Ter. Maurus. ΙΛ. Β, 471. ὥρῃ Ϝειαρινῇ Odyss. I, 51. Hesiod. Ἔργ. 475. πολιὸν Ϝέαρ, 567. ἀνθρώποις, Ϝέαρος 490. Μὴτ Ϝῆρ γιγνόμενον. Ἔργ. 75. ἄνθεσι Ϝειαρινοῖσιν. 676. Ἄλλος δϜειαρινός. Solo Fragm. v, 19. Ἠρινὸς, Athen. x, 416. D. 4. Alcman. ὥρας δ' ἔσει κε τρεῖς, θέρος, Καὶ χεῖμα, κἀπώραν τρίταν, Καὶ τέτρατον τὸ Ϝῆρ ὅκα Σάλλει μὲν, ἐσθίεν δ' ἄδαν Οὐκ εστι. Alcæus Fr. xxx. Ϝῆρος. Vide Martial. Epigr. IX, xiv.

[ΕΓϜΗΛΗΘΙΩΝΤΙ

Tab. prior Heracl. 104. De hoc verbo nondum liquet.]

ϜΕΔΝΟΝ

ΟΔ. Ζ, 159. Ὅς κέ σε Ϝέδνοισι. ΙΛ. Π, 190. μυρία Ϝέδνα X, 472.

ϜΕΕΛΜΕΝΟΣ

ΙΛ. Μ, 38. γλαφυρῇσι Ϝεελμένοι.

ϜΕΘΕΙΡΑΙ

ΟΔ. Π, 176. ἐγένοντο Ϝεθειράδες v. l. γενειάδες. ΙΛ. Τ, 382. περισσείοντο Ϝέθειραι X, 315.

ϜΕΘΝΟΣ

ΟΔ. Κ, 526. κλυτὰ Ϝέθνεα. ΙΛ. Η, 115. μετὰ Ϝέθνος Ρ, 581.

ϜΕΙΔΟΣ

ΘΔ. Θ, 169. Ἄλλος μὲν γὰρ Ϝεῖδος. Ν, 194. Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοϜείδε' ἐφαίνετο. ΙΛ. Γ, 39. Δύσπαρι Ϝεῖδος. Ν, 769. Ρ, 142.

Ἕκτορ, Ϝεῖδος ἄριστε. Hesiod. Ἔργ. 63. Παρθενικῆς † καλὸν Ϝεῖδος. 712. κατελεγχέτω † εἶδος. Theogon. 154. ἐπὶ Ϝείδει. 619. ἠδὲ καὶ εἶδος, Fr. XXI, 1. ἦν Ϝεῖδος. 3. εὐ εἰδῆ. LXXII, 3. κατὰ Ϝεῖδος. Ol. VIII, 19 = 25. κατὰ εἶδος.

ϜΕΙΔΩ [ΕΙΔΗΜΙ Attice]

ΟΔ. Α, 428. κέδνα Ϝιδυῖα. Β, 111. ὑποκρίνονθ' ἵνα Ϝειδῇς. Ζ, 160. τοιόνδε Ϝίδον. Η, 322. οἵ Ϝε Ϝίδοντο. Θ, 410. ἄλοχόν τε Ϝιδεῖν. Ι, 143. προὔφαινε Ϝίδεσθαι. 182. ἐσχατιῇ σπέος εὕρομεν. Λ, 161. οὐ Ϝεῖδες. 431. λύγρα Ϝιδυῖα. 521. Κεῖνον κάλλιστόν γε Ϝίδον. ΙΛ. Α, 537. Ἠγνοίησε Ϝιδοῦσ', 587. Β, 271. 548. Οὔτε θεῶν πρότερος τὸν Ϝείσεται. 608. ποίησε Ϝιδυίησι, ποίησεν ἰδυίῃσιν πρ. fragm. Ambrosiana. Β, 82. Νῦν δὲ Ϝίδ', ὅς. 269. Ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ὀρῶν, ἀπομόρξατο. 384. ἀμφὶ Ϝιδὼν. Γ, 453. εἴ κε Ϝίδοιτο. Δ, 151. Ὡς δὲ Ϝίδεν. Ζ, 351. Ὅς Ϝῄδη. Θ, 406. Ὄφρα Ϝίδη Γλαυκῶπις, 420. Ὄφρα Ϝίδῃς, Γλαυκῶπις, Ι, 128. ἀμύμονα Ϝέργα Ϝιδυίας, Od. Α, 428. Λ, 431. Ο, 417. Ξ, 13. ἔσϜιδε Ϝέργον ἀϜεικὲς *Heyn.* Χ, 450. ἕπεσθε, Ϝίδοιμ' Hesiod. Ἔργ. 9. Κλῦθι Ϝιδὼν 21. 54. μήδεα Ϝειδὼς, 185. ὅπιν † εἰδότες. 265. πάντα Ϝιδὼν. 519. Ϝέργα Ϝιδυῖα. 729. πεπνυμένα Ϝειδὼς, 736. εὔξῃ Ϝιδὼν. Theogon. 19. Ἰάπετόν τε, ἰδὲ l. τ' ἠδὲ. 82. Γεινόμενον τε Ϝίδωσι. 236. ὅηνεα Ϝοῖδεν. 264. Ϝέργα Ϝιδυῖαι. 351. 451. Ὀφθαλμοῖσι Ϝίδοντο. 545. 550. 559. 561. 960. Scut. 318. θαῦμα Ϝιδεῖν. 140. 224. θαῦμα Ϝιδέσθαι. conf. Theogon. 575. 581. 834. Fr. XI, 2. LVI, 2. μήδεα Ϝειδώς. 589. Ὡς Ϝεῖδον. 887. Ϝειδυῖαν † ἰδὲ. 908. πολυήρατον εἶδος. Fr. XXII, 4. 166. ἐπέφαντο Ϝιδεῖν. 185. Πετραῖον, ἰδ'—ἠδ' in marg. H. St. 335. Ὀφθαλμοῖσι Ϝίδῃς. 355. μάλα Ϝοῖσθα. 432. ἄντα Ϝιδὼν. 445. ὑπόδρα Ϝιδοῦσα. XIV, 5. ἐτήτυμος εἴδετο. LII, 2. Ὅστις ἂν εἰδείη. Solo V, 6. δεινὸν ἰδεῖν. 22. ἔθηκε Ϝιδεῖν. 24. ἐστὶ Ϝιδεῖν. 65. οὐδέ τις οἶδε. Ol. IX, 66= 94. τε ἰδὼν. XIV, 16=22. ἐρασίμολπε ἰδοῖσα. Pyth. I, 26=49. τι ἰδέσθαι secundum *Boeck.* sed Ol. XIV, 22=31. "metri causa prætuli ὄφρ' ἰδοῖσ', admisso apostropho ante vocem alias digamma habentem." Ol. II, 94=155. πολλὰ εἰδώς. Fr. incert. XCVI. χθόνα οἶδεν. Pyth. V. 84= . ἐπεὶ Ϝίδον εἴδομαι. Pyth. IV. 21=37. ἀνέρι εἰδομένῳ *Boeckhius*, Sappho fr. LXII. Ϝίδον. Apud Schol. ad Il. Α, 5. Ζεὺς δὲ Ϝιδών. Hinc ἀλλϜειδὴς Od. Ν, 194. ἠεροϜειδὴς Il. Ε, 770. θεοϜειδὴς Β, 623. ἰοϜειδὴς Λ, 298. μυλοϜειδὴς Il. Η, 270. conf. *R. D.* infra p. 185.

ϜΕΙΔΩΛΟΝ

ΟΔ. Λ, 212. Ἦ μοι Ϝείδωλον. ΙΛ. Ε, 451. Ἀμφὶ δὲ Ϝειδώλῳ. Stesichorus in ΠΑΛΙΝΩΔ. 2. Ἑλένης Ϝείδωλον.

ϜΕΙΚΟΣΙ

Hesychius, Βείκατι. εἴκοσι. Λάκωνες. ΙΛ. Ο, 678. δυωκαιϜεικοσίπηχυ. Nem. VI, 60=100. ἐπὶ εἴκοσι *Boeckhius*. Hesiod. Ἔργ. 790. Ϝεικάδι.

[ϜΕΙΚΑΤΙ

Tab. Heracl. II, l. 55.

ϜΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩ

Ibid. l. 57.

ϜΙΚΑΤΙ

Inscript. Orchomen. l. 15. Tab. Heracleens. l. 14.

ϜΙΚΑΤΙ

Tab. Heracl. I, l. 33.

ΣΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝ Tab. II, 18. ΣΙΚΑΤΙΔΕΙΩ Tab. II, 23. ΣΙΚΑΤΙ·ΠΕΔΟΝ Tab. I, l. 14.]

ϜΕΙΚΩ

ΟΔ. Λ, 514. οὐδενὶ Ϝείκων Μ, 117. θεοῖς ὑποϜείξεαι. ΙΛ. Α, 294. Εἴ σοι Ϝέργον πᾶν ὑποϜείξομαι. Δ, 509. μὴ Ϝείκετε χάρμης. Θ, 32. σθένος οὐκ ἐπιϜεικτόν. Λ, 204. Τόφρ' ὑπόϜεικε. Μ, 48. —τῇ Ϝείκουσι. Theogon. 968. 1019. ἐπιϜείκελα. 987. ἐπιϜείκελον. Scut. 206. μελπομέναις Ϝεικυῖαι. 451. φλογὶ Ϝείκελα. Fr. xx, 5. ὡς ἐπιϜεικές. Solo Fr. xv, 25. δεσμοῖσί τ' ἀϜεικελίοισι. xx, 4. μηδὲν ἀϜεικές. Tyrtæi Fr. I. 8. Χρησμοσύνῃ Ϝείκων.

ϜΕΛΙΞΩ· ϜΕΛΩ· ϜΕΙΛΕΩ· ϜΕΙΛΥΩ· ϜΕΛΙΣΣΩ· ϜΕΛΙΚΩΠΙΣ.

ΟΔ. Μ, 355. Βοσκέσκον Ϝέλικες. "Equidem existimo ἕλειν, εἴλειν, ἔλλειν, εἰλεῖν, ἴλλειν, ἴλλειν nihil inter se discrepare, si primam significandi radicem spectes, quæ sita est in *volvendo*: ipsum illud Latinorum verbum ex hoc fonte manavit." *T. H.* apud *D. R.* ad Tim. p. 71. ΟΔ. Δ, 2. δῶμα Ϝέλων. Il. Α, 409. *R. D.* infra p. 174. Β, 228. πτολίεθρα Ϝέλωμεν. Σ, 522. ἷζον Ϝειλυμένοι. Λ, 156. Πάντῃ ϜειλυφόϜων. vide ϜΕΛΥΤΡΟΝ infra ad *R. D.* p. 181. Μ, 49. ἰὼν ἐϜελίσσεθ'. Χ, 95. δέδορκε, Ϝελισσόμενος. Ψ, 309. τέρμα Ϝελισσέμεν. 320. πολλὰ Ϝελίσσεται. 846. Ἡ δὲ Ϝελισσομένη. Ν, 204. σφαιρηδὸν [an σφαίρινδα] ϜελιξάμενοςΟΔ. Λ, 39. Σμερδαλέος ϜεϜέλικτο, inanibus solido abscissis, Daw. 178. Κυανέος edd. Il. Γ, 190. ὅσαι Ϝελίκωπες· de v. Ϝελικώπιδα vide supra p. 68. Theogon. 791. Ϝειλιγμένος. Fr. xv, 2. Ὀρχομενοῦ Ϝειλιγμένος. Hesiodi Fr. xxxix, 2. μῆλοις καὶ Ϝειλιπόδεσσι.

ϜΕΙΡΑΝΑΝ

Incertus apud Priscianum a Dawesio supra citatum ad p. 206.

ϜΕΙΡΩ

ΟΔ. Β, 162. Ν, 7. τάδε Ϝείρω. Λ, 136. νημερτέα Ϝείρω. ΙΛ. Α, 553. οὐ Ϝείρομαι. Ε, 756. Υ, 15. ἐκϜείρετο.

ϜΕΙΣΚΩ

ΟΔ. Ζ, 152. ἄγχιστα Ϝείσκω. Δ, 148. ὡς σὺ Ϝείσκεις. Ν, 313. Π, 187. Υ, 362. 247. καταкρύπτων ἐϜείσκε. Ι, 321. ἄμμε Ϝείσκομεν. Λ, 362. σὲ μὲν οὔτι Ϝείσκομεν. Δ, 27. Διὸς μεγάλοιο Ϝεῖκτον. 662. λαμπετόϜωντι Ϝείκτην. 796. Ν, 288. Π, 157. Υ, 31. δέμας δὲ Ϝείκτο γυναικί. Il. Φ, 332. μάχῃ ἐϜείσκομεν 285. δέμας δ' ἄνδρεσσι Ϝείκτην. Ψ, 379. ἐπιβησομένοισι Ϝείκτην.

ϜΕΙΣΑΜΗΝ

ΟΔ. Τ, 283. τά γε κέρδεα Ϝείσατο. Il. Ε, 785. Στέντορ' ἐϜεισαμένη. Υ, 224. Ἵππῳ Ϝεισάμενος.

ϜΕΙΚΩΣ

ΟΔ. Β, 383. Τηλεμάχῳ Ϝεικυῖα. Il. Φ, 254. Τῷ Ϝεικώς.

ϜΕΟΙΚΑ

ΟΔ. Ζ, 60. Καὶ δέ σοι αὐτῷ Ϝέοικε. 187. οὔτ' ἄφρονι φωτὶ Ϝέοικας; Νῦν δ' ἀ. φ. Ϝέ. *R. D.* ad *Milton.* P. A. IV, 887. 193. Ὢν τε Ϝέοιχ'. ΟΔ. Λ, 605. ὡϊκτὰ Ϝεοικώς *R. B.* ad *Milton.* P. A. VI, 832. et *R. D.* p. 185. 607. αἰεὶ βαλέοντι Ϝεοικώς. et *vid.* *Eustath.* Α, 411. εἰς ὦτα Ϝέοικε: *R. D.* ϜεϜοίκει. Il. Β, 233. Οὔ σε Ϝέοικεν. Γ, 286. 459. ἥντε Ϝέοικεν. Δ, 286. οὐδὲ Ϝέοικ' ὀτρυνέμεν. Υ, 371, 372. χεῖρε Ϝέοικε. Φ, 379. 435. οὐδὲ Ϝέοικεν. Ψ,

649. ἧς με Ϝέοικε. Ω, 595. ὅσσα Ϝέοικεν. Υ, 66. ὄμματα Ϝεοικυῖα. Ω, 347. αἰσυμνητῆρι Ϝεοικώς. Β, 58. ἄγχιστα Ϝεῴκει: *R. D.* ϜεϜοίκει. Hesiod. Ἔργ. 390. λαμπετόϜωντι Ϝείκτην. 52. ὦπα Ϝείσκειν. 233. γυναῖκες Ϝεοικότα. Scut. 216. ἀποῤῥίψοντι Ϝεοικώς. 228. ἐῤῥίγοντι Ϝεοικώς. 813. πλήθοντι Ϝεοικώς. Theogon. 295. οὐδὲ Ϝεοικός. 584. ζωοῖσι Ϝεοικότα. 834. σκυλάκεσσι Ϝεοικότα, Tyrtæus I, 27. πάντα Ϝέοικεν. Pyth. III, 59 = 106. τὰ ἐοικότα *Boeckhius.*

ϜΕΚΑΣ· ϜΕΚΑϜΕΡΓΟΣ· ϜΕΚΗΒΟΛΟΣ.

Hesychius Βείκας et Βεκάς. μακράν. i. e. Ϝεκάς. Vide Victorin. p. 21=2461. ΟΔ. Ο, 33. Ἀλλὰ Ϝεκὰς νήσων. Η, 321. πολλὰ Ϝεκαστέρῳ ἔστ'. Θ, 323. Ϝάναξ ϜεκάϜεργος. ΙΛ. Ε, 791. Νῦν Ϝέκαθεν, aut Νῦν δὲ Ϝεκὰς ut Ν, 107. Υ, 422. Δηθὰ Ϝεκὰς *Heyn.* ad Il. Α, 14. Α, 21. υἱα Ϝεκηβόλον. 96. ἄλγεα δῶκε Ϝεκηβόλῳ. 438. βῆσε Ϝεκηβόλῳ. Scut. Herc. 217. οὔθ' † ἑκὰς αὐτοῦ. 100. Ἀπόλλωνος Ϝεκατηβελέταο. Fr. LXVIII, 2. γαῖαν † ἑκάς. Theogon. 94. Μουσάων τε Ϝεκηβόλου. Tripos apud Herodot. V, 59. Σκαιὸς πυγμαχέων με Ϝεκηβόλῳ Ἀπόλλωνι. Pind. Pyth. II, = 54. δὲ Ϝεκάς.

ϜΕΚΑΣΤΟΣ

ΟΔ. Γ, 7. πεντηκόσιοι δὲ Ϝεκάστῃ. Θ, 15. θυμὸν ἀπάντων. 259. ἐνπρήσσεσκον ἅπαντα. 324. αἰδοῖ Ϝοίκοι ἀπᾶσαι. 392. Τῶν δὲ Ϝέκαστος. Ι, 60.—δὲ Ϝεκάστης. 65. † τρὶς Ϝέκαστον. 127. τελέοιεν ἅπαντα. 468. νεῦσα Ϝεκάστῳ. Λ, 541. κῆδε' ἀπᾶσαι. Ξ, 128. καὶ ἅπαντα. Ο, 24. ἐπιτρέψειας Ϝέκαστα. 376. καὶ ἅπαντα. Π, 313. εἴσῃ Ϝεκάστου. Ρ, 70. ἐξερέεινον ἅπαντα. ΙΛ. Ι, 88. δόρπα Ϝέκαστος. 180. Δενδίλλων † ἐς ἕκαστον. 203. ἔντυνε Ϝεκάστῳ. Κ, 388. διασκοπιᾶσθαι Ϝέκαστα f. ἅπαντα. Λ, 11. Ξ, 151. ἔμβαλ' Ϝεκάστῳ f. ὦρσε. Λ, 633, ἀμφὶ Ϝέκαστον 747. Ο, 189. δέδασται Ϝέκαστος. 288. θυμὸς ἁπάντων. 505. γαῖαν ἅπαντες. 514. μένος θυμόν τε Ϝεκάστου. 667. Ρ, 252. διασκοπιᾶσθαι † Ϝέκαστον. Τ, 302. κήδε' ἅπασαι. 332. δείξειας ἅπαντα. Ψ, 107. Καί με Ϝέκαστ' ἐπέτελλεν· Conf. *R. P.* ad Med. 719. Ω, 1. νῆας ἅπαντες. Hesiod. Ἔργ. 391. ὥς τε Ϝέκαστα. Scut. 283. Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες αὐλητῆρι Ϝέκαστος Πρόσθ' ἔκιον· Conf. 299. Theogon. 73. εὖ δὲ Ϝέκαστα. 370. Οἱ δὲ Ϝέκαστα. 393. τιμὴν δὲ Ϝέκαστον. 459. ὅς τις ἕκαστος. 672. κεφαλαὶ δὲ Ϝεκάστῳ. Fr. XXXIII, 1. τὰ Ϝέκαστα. Solo Fr. V, 34. δόξαν ἕκαστος. XIX, 5. εἷς μὲν ἕκαστος. 15. κεφαλαὶ δὲ Ϝεκάστῳ. Tyrtæus II, 15. ἀνύσειε Ϝέκαστα.

ϜΕΚΑΤΗ

Theogon. 418. κικλήσκει Ϝεκάτην.

ϜΕΚΗΛΟΣ

ΟΔ. Β. αϜέκοντ' εὐφραίνεσθαί τε Ϝέκηλον. Ρ, 478. Ἔσθε Ϝέκηλος ex ἔσθειν *Heyn.* Vol. VII. 744. ΙΛ. Α, 554. Ἀλλὰ μάλ' ἐϜκηλος. Ε, 759. οἱ δὲ Ϝέκηλοι. Θ, 512. ἐπιβαῖε Ϝέκηλος. Hesiod. Ἔργ. 668, 9. πόντος ἀπήμων, ἜϜκηλος. Theocr. Id. II, 166. Ἀστέρες, εὐκήλοιο (ἐϜκήλοιο) κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. Schol. εὐκήλοιο ἀπὸ τοῦ ἔκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Υ, εὔκηλος· ὁ, χωρὶς μὲν τοῦ Υ, δασύνεται· ὅταν δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται. Apollon. ap. *Becker.* Anecdot. v. II. p. 558. τὸ Υ ἐπεντι-

θέμενον ψιλοῦ πνεύματος αἴτιον γίνεται, ὥσπερ ἔχει τὸ ἔκηλος "εὔκηλος φορέοι·"

ϜΕΚΗΤΙ· 'AϜEKHTI

ΟΔ. O, 318. Ἑρμείαο Ϝεκῆτι. conf. T, 86. Υ, 42. ΟΔ. Γ, 213. Ἐν μεγάροις, ἀϜέκητι. Hesiod. Ἔργ. 4. μεγάλοιο Ϝέκητι. Theogon. 529. Οὐκ ἀϜέκητι. Archilochus XXIV. a. 2. ὀδύνῃσι Ϝέκητι. Ol. XIV, =19. σεῦ Ϝεκάτι *Boeckhius.*

[ϜΕΚΤΑ

Tab. Heracl. II. l. 106.]

ϜΕΚΥΡΟΣ

Daw. inf. p. 167.

ϜΕΚΩΝ

ΟΔ. B, 133. κέν γε Ϝεκών. sed Δ, 649. Αὐτὸς Ϝεκών. E, 100. Τίς κεϜεκὼν aut Τίς δὲ Ϝεκ. ΙΛ. Ψ, 434. αὐτός τε Ϝεκών. 585. μήτι Ϝεκών. Hesiod. Ἔργ. 280. μαρτυρίῃσι Ϝεκὼν. Theogon. 232. ὅτε κέν τις ἑκών. Pindar. Isthm. VI, 63=V, 40. θυμῷ Ϝεκὼν ex schol. reposuit *Boeckhius.*

[ϜΕΛΑΤΙΗ

Inscriptio Orchomen. III. l. 2. Ϝελατίη. l. 4. Ϝελατιην.]

ϜΕΛΕΝΗ

Dionys. Halicarn. supra c. p. 206. Victorinus p. 21=2461. Sergius p. 1827, conf. Trypho. fragm. ad v. Ϝρῆξις. "Quæ aliis Ἑλένη, ea Æolibus Ϝελένη vocatur." *Scaliger* ad Euseb. p. 105=112, 2. Versus in Cypseli arca apud Pausan. V, p. 425. Τυνδαρίδα Ϝελέναν φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθέναθεν Ἕλκετον· Astyages apud *Priscian.* supra citatum p. 205. ϜΕΛΕΝΑΝ. Ϝελενιτων vide supra ad p. 234. Ϝ Homeri temporibus ferme intercidisse videtur. ΙΛ. Γ, 121. αὖ Ϝελένῃ. 154. Ϝεῖδον Ϝελένην.

ϜΕΛΟΣ

ΟΔ. Ξ, 474. Ἀνδόνακάς τε Ϝέλος τ' ὑπό. Υ, 221. Ἵπποι Ϝέλος. B, 776. ἐρεπτόμενοι Ϝελεόθρεπτον.

ϜΕΛΠΙΣ

"auctoritati obstat nam in titulo antiquo nomen Græcum ab hoc verbo plane deductum, Latinis litteris [Mindia] Helpis inscriptum est. Winkelman. Hist. Art. I. IV, c. VII." *Knight.* Proleg. v. ϜΕΛΠΩ. HELΠΙΔ. quoque in marmore *Elgeniano* in Athenienses, qui Ol. lxxxvi, 4. A. C. 432. ad Potidæam in prælio ceciderunt, v. 8. comparet. Sed professorem clarissimum ad h. l. audiamus; "ϜELΠΙΣ *cum digammo est apud Homerum. Asperum ostendunt nomina Visconto laudata* Helpis helpidius (*Helvidius*) Helpidianus, *nostrum* Helfen *saxonice* helpen [Anglice, *holpen*], juvare. *Nam primitiva vocis significatio fuit haud dubie* alloquio recreare, juvare *aliquem, unde de Penelope Odyss.* B, 92. Πάντας μέν ῥ ἔλπει (fuit μὲν Ϝέλπει) καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ [m. Ϝεκάστῳ]." *Thiersch.* Act. Monac. T. II. p. 421. Deinde *Schæferi* sui monitu ἀφελπισμένος, de quo *Wagnerus* Ammian. Vol. I, p. 405. cum marmore comparat, et *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. 689. affert; Conf. Eccles. 146. Nollem Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 329. temere a viro doctissimo excidisset: Scholiastes tamen ad Dionys. Thrac. p. 678. eadem chorda oberrat; οὕτω καὶ τὸ εἱρκτή οἱ μὲν δασύνουσιν, ἡμεῖς δὲ ψιλοῦμεν. εἴργειν, ut norunt omnes, *claustris frenare* (*to keep in*), εἵργειν vero *arcere* (*to keep off*), significat. 1. Æschyl. Pers. 91. Ὀχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. ad

quem l. conf. Præsulem doctissimum, *C. J. Blomfield*. Xenoph. Hellen. l. iii, 9. *χειμὼν ἐπῄει, ἐν ᾧ οἱ αἰχμάλωτοι Συρακόσιοι, εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις*,—Plato Phædo. p. 82. E. 2. *ἀναγκαζομένην δὲ* [*τὴν ψυχὴν*], *ὥσπερ δι' εἰργμοῦ, διὰ τούτου* [*τοῦ σώματος*] *σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα,—ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὑτῆς, καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην,—καὶ τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα* —: conf. omnino Auctor. Orat. in Neær. p. 1484. *Bekker*. Soph. Aj. 428. lege, *οὔτοι σ' ἀφείργειν, οὐθ' ὅπως ἐῶ λέγειν Ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα*. 752. *παντοίᾳ τέχνῃ Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι*, 795. *ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος*— 2. Recte infra 949. *ἀλλ' ἀπείργοι θεός*. Æschyl. Septheb. 412. *εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ*. 499. *εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον*. Soph. El. 1292. *χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος*. Hesychius, *Εἶργμος: κώλυσις. δεσμός. συνέχεσις*. Melius adduxisset vir clarissimus Odyss. A, 27. B, 392. *ἀθρόοι, ἀθρόοι*. Codex optimus Harleianus; conf. Il. B, 439. Ξ, 38: N, 245. *τεθαλυῖα θ' ἑέρσῃ* Cod. Harl. *τ. τ' ἑέρσῃ* Cod. Vesp. *τ. τ' ἑέρσῃ* alii: Γ, 149. "*ἕστασαν* cum spiritu et 182:" *ἠθμός, ἠθμός·* supra p. 216.: *ἦτορ, ἦτορ* A, 48. 114.: *ὅλμον, ὅλμον* Il. Λ, 146.: *Καθανύσαι· συντελέσαι* Hesychii codex Marcianus quod præceperat *Albertus*. Conf. infra ad p. 206. Il. Ξ, 68. *εἶλαρ* Cod. Towni. Vide Censura Crit. (*Crit. Rev. March*, 1804. *pp.* 310, 11.) De v. ϜΕΛΠΙΣ conf. quoque ΟΔ. Π, 101. Τ, 84. *ἔτι γὰρ καὶ Ϝέλπίδος αἶσα*. Hesiod. Ἔργ. 96. *αὐτόθι Ϝελπὶς*. 496. *κενεὴν ἐπὶ Ϝελπίδα*. Theogon. 660. *ἀνάϜελπτα*. Archilochus xvi, 5. *κἀπίϜελπτα*. Ol. xiii, 80 = 117. *παρὰ ἐλπίδα*. Pyth. ii, 49 = 89. *ἐπὶ ἐλπίδεσσι*. Isthm. ii, 43 = 64. *ἀμφικρέμανται ἐλπίδες*. Fr. inc. xcix. *τί ἔλπεται Boeckhius*.

ϜΕΛΠΟΜΑΙ

ΟΔ. B, 91. *πάντας μὲν Ϝέλπει*. Γ, 319. *οὐ Ϝέλποιτο*. H, 293. Ὡς *οὐ κεν Ϝέλποιο*. I, 419. —*που Ϝέλπετ' ἐνὶ*. ΙΛ. Θ, 526. *Ϝέλπομαι εὐχόμενος*, N, 41. Ἀ*Ϝ*-*βρομοι, ἀϜίϜαχοι· Ϝέλποντο* 309. *ἐπεὶ οὔποθι Ϝέλπομαι οὕτω*. Ξ. 67. *Δαναοὶ, Ϝέλποντο δέ*. O, 539. —*ἔτι δϜέλπετο*. 701. *Τρωσὶ δὲ Ϝέλπετο*. P, 395.—*γάρ σφισι Ϝέλπετο* 495. 404. *οὔποτε Ϝέλπετο* 603. 406. *οὐδὲ τὸ Ϝέλπετο*, Σ, 194.—*καὶ αὐτὸς, ὃ Ϝέλπομ', ἐνὶ*. T, 328. *στήθεσσι Ϝεώλπει*. Ω, 491. *ἐπί τϜέλπεται*. Hesiod. Ἔργ. 271. *Ἀλλὰ τάγ' οὔπω Ϝέολπα*. 473. *καί σε Ϝέολπα*.

ϜΕΛΩ

ΙΛ. A, 139. "*Ἄξω ἑλών*" citatur in Longini Fr. iv, p. 187. ed. Toup.; sed Eustathius, p. 67, 28=50, 50. *στίχος εἰς κεῖται δοκῶν κατὰ τὸν Λογγῖνον εἶναι παρένθετος· ἔστι δὲ ἐκεῖνος τὸ, ἄξω ἑλών·* sine ejus ope sententia apte cohæret; et hoc verbum apud poetam Ϝ respuit; Sappho Fr. lvi. *Ἑρμᾶς δὲ Ϝελών*. et in Alcæi Fragm. viii, et lix. *ἐκ Ϝέλετο* conjecit *Blomfield*.

ϜΕΛΩΡ

ΟΔ. N, 208. *μήπως γε Ϝέλωρ*. ΙΛ. Σ, 93. *Πατρόκλου δὲ Ϝέλωρα*.

ϜΕΛΩΡΙΟΝ

Il. A, 4. *αὐτοὺς δὲ Ϝελώρια—δὲ ἑλώρια* Fragmenta Ambrosiana.

[ϜΕΜΩ *vomo.*]

[ENEPOI

" Rursus vox hæc *inferna* bene transfertur ᾅδης, si verum ejus etymon respiciamus, quod est a Græco ἔνεροι cum digamma Æolico, a qua dialecto pleraque Latinæ linguæ vocabula profluunt; "ΕνϜεροι." PEARSONUS notis ad expositionem Symb. 458=402. ejusdem lingua Latina donatæ. De hoc argumento valde dubito. Is. Vossius *ad* Catull. p. 331. cum viro præstantissimo consentit; *Omnino* Infra *vel* Infera, *ut veteres scribebant, est ab* ἰνϜέρᾳ, *id est,* ἐν ἔρᾳ *et* ἴνϜερον, *id est,* ἔνερον, *idem quod* κάτω, *et* ἴνϜεροι *iidem qui* ἔνεροι, *quomodo* mortuos *et subterraneos vocari notum est omnibus. Veteres Atticos et complures Græciæ gentes* δασυντικὰς *fuisse, et* ἔρα *seu* Ϝέρα *dixisse pro* ἔρα, *satis constat.* Il. E, 898. Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων. Schol. Cod. TOWNL. Ἀρίσταρχος Νέρτερος, ὁ δὲ Ζηνόδοτος Ἐνέρτερος: id est, Aristarchus, ἦσθά γε νέρτερος: Zenodotus vero, ἦσθά γ' ἐνέρτερος legere solebat; Codices duo Harleiani, ἦσθας ἐνέρτερος: conf. Il. O, 225, &c.]

ϜΕΝΕΤΟΙ

Veneti; Ter. Maurus. v. 655. ΙΛ. Β, 852. Ἐκ Ϝενετῶν. Servius ad Æn. VI, 366. " VELIA *autem dicta est a* paludibus, *quibus cingitur, quas Græci* ἕλη *dicunt. Fuit ergo* HELIA, *sed accepit* digammon, *et facta,* VELIA, *ut* HENETVS, VENETVS." *R. B.:* et in nota Servii ad Æn. I, 243. Codd. et Editt. *Henetus, Enetus,* vel *Ænetus,* varie scribere testatur *Santen.* ad Ter. Maur. l. s. c. Hæc firmat *Salmasius* Plin. Exercitat. p. 624. E. F. a. D. b. *Corn. Nepos, teste Plinio* (VI. ii. *Strab.* v. p. 299. *Oxon.) credidit* Venetos *Italiæ ex* Henetis *Paphlagonia ortos, quod idem nomen habeant ac sint eorum cognomines. Nam* Ἐνετοὶ Veneti: *ut* οἶνος vinum, *et similia.* Eneti *post Trojam captam, quum diu deerrassent, tandem in Italiam devenerunt, et Venetiam regioni ac populis nomen dederunt.* Julianus *Orat.* II. pp. 71, 2. *ed.* Ez. Spanhem. Ἐνετοὶ δέ, οἶμαι, τὸ πρόσθεν ὠνομάζοντο. νῦν δὲ ἤδη Ῥωμαίων τὰς πόλεις ἐχόντων, τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ὄνομα σώζουσι, βραχείᾳ προσθήκῃ γράμματος ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπωνυμίας. ἔστι δὲ αὐτοῦ σύμβολον χαρακτὴρ εἷς· ὀνομάζουσι δὲ αὐτὸν ΟΥ, καὶ χρῶνται ἀντὶ τοῦ ΒΗΤΑ πολλάκις, προσπνεύσεως οἶμαί τινος ἕνεκα καὶ ἰδιότητος γλώττης. Conf. supra ad p. 195.

ϜΕΙΜΑ· ϜΕΝΝΥΜΙ· ϜΕΣΘΗΣ

vestis Ter. Maurus. ΟΔ. Ζ, 61. χροῒ Ϝείματ' ἔχοντι Cod. Vesp. ED. PR. Ald. Eustath. Ψ, 115. χροῒ Ϝείματα Ϝεῖμαι. E, 167. ἀμφιϜέσω. Ξ, 529. χλαῖναν ἐϜέσσαν'. Z, 74. θαλάμοιο φέρεν Ϝεσθῆτα. 183. φέρον δϜεσθῆτα. ΙΛ. Γ, 392. καὶ Ϝείμασιν. 57. Λαῖνον Ϝέσσο χιτῶνα, Macrob. Saturn. VI, VI. K, 23. 177. δαφοινὸν ἐϜέσσατο. Ξ, 383. Αὐτὰρ ἐπεὶ Ϝέσσαντο vid. *R. B.* ad Callim. h. in Cer. et *R. D.* M. C. 101. Ω, 94. ἔπλετο Ϝέσθος. A, 149. Ὦ μοι ἀναιδείην ἐπιϜειμένε. H, 164. θοῦριν ἐπιϜειμένος. Hesiod. Ἔργ. 124. Ἠέρα Ϝεσσάμενοι, 221. 253. 534. καὶ τότε Ϝέσσασθαι. 554. κατὰ Ϝείματα. Theogon. 574. Ἀργυφέῃ Ϝεσθῆτι· Archilochus VI, 2. καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν.

NOTÆ. SECT. IV.

'ΙΛ. Α. 444 ——— ὀφρ ἱλασσωμεθ ανακτα [88]] Edit. Florent. teste Basil. 1535. repræsentat οφρ ἱλασσωμεσθα ανακτα. Recte quidem, quantum vel ad vocis ανακτα potestatem, vel ad alterius ἱλασσωμεσθα prosodiam. Hæc utique primam alibi corripit [Il. Α, 147.],

Οφρ ἡμιν Ἑκαεργον ἱλασσεαι ἱερα ῥεξας

Verum Homeri aures delicatiores fuisse video quam quæ voculam οφρ corripi paterentur. Ejus utique in scriptis observavi vocem disyllabam nusquam ita secandam venire, ut prior in vocalem brevem sequentibus muta et liquida exeat. Nusquam, inquam, prout hodiernæ etiam habent Editt. si unum istud excipias ΙΛ. Ζ. 479.

* Και ποτε τις ειπῃσι, πατρος δ' ὀγε πολλον αμεινων. 147

Quem quidem locum hoc ipso nomine, quod unicus sit inter millia contra conspirantia, si nihil gravius accidisset, εἰπῃ πατρος vel πατερος legendo mutatum oporteret. Verum altius mendum subest. Forma utique subjunctiva εἰπῃσι sententiæ parum convenit. Est enim hic versus supplicationis Hectoreæ pars, et verbum istud altera duo formæ optativæ φεροι et χαρειη excipiunt. Unde forma itidem optativa εἰποι scribi necesse est:

88. " ὄφρ' ἱλασσώμεθ' ἄνακτα] Sic hodie editum; sed perperam sine dubio, cum semper sit Ϝάνακτα. Lege, ὄφρ' ἱλασόμεσθα Ϝάνακτα. Scholiastes MS. ἱλασόμεσθα πλεονασμῷ τοῦ σ, et duo codices [Harl. et fragmenta Ambrosiana] ἱλασόμεσθα ἄν." R. D. ἱλασσώμεθ in exemplari Ed. Pr. penes virum ornatissimum C. Fox, in commerc. epistol. cum G. Wakefield, pp. 157. 161. conf. pp. 41. 50. 159. quod equidem non possum non æque demirari ac, 'Οφρ' ἵλαον ἄνακτα apud Etym. M. p. 97.

ADDITAMENTA.

[ϜΕΞ
Tab. Heracl. I, l. 95.
ϜΕΞΑΚΑΤΙΩΝ
Tab. Heracl. II, l. 41.

ϜΕΞΗΚΟΝΤΑ
Tab. Heracl. II, l. 36.]
ΕΠΙΔΕΙϜΕΛΑ
Hesiod. Ἔργ. 808.

SECT. IV.

Και ποτε τις 'ΕΙΠΟΙ [89] " πατρος δ ογε πολλον αμεινων"
Εκ πολεμου ανιοντα· ΦΕΡΟΙ δ εναρα βροτοεντα
Κτεινας δαίον ανδρα, ΧΑΡΕΙΗ δε φρενα μητηρ.

Quæ cum ita sint, quanquam ipsa lectio Florent. non usquequaque placeat, ex ejus tamen vestigiis germana, vix dubito, sic restituenda est:

Ρεξαι ὑπερ Δαναων, οφρ ΙΛΑΣΟΜΕΣΘΑ ἀνακτα.

Sic in loco supra laudato habemus Οφρ—ἱλασσεαι uti et ΟΔ. Γ. 419,

ΟΦΡ ητοι πρωτιστα θεων ΙΛΑΣΣΟΜ Αθηνην.

Cæterum loci istius Ζ. 479,

Και ποτε τις εἱποι " πατρος δ ογε πολλον αμεινων"
Εκ πολεμον ανιοντα——

89. εἴποι unus MS. Harl.,—εἴποι πατρός γ' ὅδε alter MS. Harl.,—ἀρίσταρχος δὲ, πατρός γ' ὅδε: Schol. Cod. Townl. Ar. Av. 872. πῶς δ' ἂν οἶγ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε. L. οἶδ' ἡμᾶς *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. In MS. nempe verbum hoc modo scriptum erat εἴπηι·—librarius supra vocalem η posuit diphthongum οι, quod nasutulus alter in εἴπησι edolavit. Hegemon apud Athenæum, xv, 698, F. καὶ ποτέ τις εἴπησι μικρὸν τυροῦντ' ἐσιδοῦσα, εἴπῃ corrigit *R. P.* Advss. p. 148. τυροῦντα Fιδοῦσα Homerice; Il. X, 407. παῖδα Fιδοῦσα *R. D.* infra p. 158. Æschyl. Choëph. 997. Δροίτης—δρύτης Rob.—δρυοίτης. Ald. Turneb. Pro ἀμείνων, ἀρείων Themist. Orat. xviii. p. 225. B. ed. *Hardouin.*; eadem lectionis varietas in Oraculo apud Herodot. iv, 157. Odyss. Γ, 200. Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ Fείπῃ. Il. Γ, 192. Fείπ', ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστί. Eur. Hec. 972. Πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς Πολύδωρον, ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις, Εἰ ζῇ. Med. 60. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε, Androm. 645. τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί. Ar. Ach. 593. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν; Soph. El. 984. Τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν. Plato Phædo. p. 94. D. οἷόν που καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ [Υ, 17.] πεποίηκεν, οὗ λέγων τὸν Ὀδυσσέα; Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ; Hipp. Maj. p. 304. C. λέγετε γάρ με, ἅπερ καὶ σὺ νῦν λέγεις, ὡς ἠλίθιά τε καὶ σμικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πραγματεύομαι. Eur. Ph. 36. τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν Εἰ μηκέτ' εἴη. Plato Comicus apud Athen. iii, p. 103. c. vii. p. 279. A. Εἶτ' εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν, ἐγκαλεῖς; Æn. i, 821. *Monstrate mearum Vidistis si quam hic errantem forte sororum.*

* fefellit omnes, quantum sciam, syntaxis. Nempe interpretantur ac si verbum ιδων vel simile non incommode subaudiri posset, quo referretur accusativus ανιοντα: *et olim quis dicet "patre vero hic multo est fortior" ex pugna redeuntem* conspicatus. Frustra. Nam plena atque integra est oratio, ista autem constructio: Και ποτε τις εκ πολεμου ανιοντα ειποι—*et olim quis* de eo *ex pugna redeunte* [vel *reverso*] dicat. Cui constructioni gemella est quæ apud Pindarum extat Olymp. xiv. 31.

SECT. IV.

148

——κλεοδαμον οφρ ιδοισ
ΥΙΟΝ ΕΙΠΗΙΣ, ὁτι οἱ νεαν &c.

Cleodamum ut conspicata de filio dicas—Ubi si ιδοισα ad υιον itidem referendum subaudiri contendas, bellam istam sententiam amplectaris necesse est: *Ut Cleodamum* [in regnis Proserpinæ versantem] conspicata, *filium* [aura ætherea vescentem] conspicata *dicas*—Adjiciam et illud Aristophanis, Nub. 1147.

Και μοι ΤΟΝ ΥΙΟΝ, ει μεμαθηκε τον λογον
Εκεινον, ΕΙΦ, ον αρτιως εισηγαγες.

Et mihi de filio dic, *utrum didicerit*—Quem ad locum υιον esse accusativum more Atticorum pro nominativo positum frustra monet Cl. Kusterus.

* Η. 126. Ωρτο πολυ πρωτος μεν αναξ[90]—] Idem versus initium occurrit etiam Ψ. 288. Rescribo utrobique πρωτος γε ἀναξ [p. 141.] vel πρωτιστα ἀναξ, uti, [ΟΔ. Γ, 419.] Οφρ ητοι ΠΡΩΤΙΣΤΑ Θεων—h. e. πρωτην Θεων: vel denique πρωτος ρα ἀναξ— 149

Ο. 453 —— —— ὑπερωῆσαν δε οἱ ἱπποι
Κειν οχεα κροτεοντες· αναξ δ ενοησε ταχιστα]

Lege—κροτεοντε· ἀναξ—Participium utique duale κροτεοντε cum de duobus equis agatur, loco non minus convenit quam plurale κροτεοντες. Hoc autem correctori alicui acceptum refero, qui hiatum, prout ipsi videbatur, hoc pacto sanatum ivit.

90. πρῶτος ἄναξ MS. *Harl.*

SECT. IV.

639. — ὁς Ευρυσθηος ανακτος Αγγελιης οιχνεσκε] Reponenda est altera ista lectio, cujus meminit Eustathius, Ευρυσθηὸς ἀεθλων[91]. quam etiam videmus Θ, 363.

Τειρομενον σωέσκον ὑπ ΕΥΡΥΣΘΗΟΣ ΑΕΘΛΩΝ.

Π. 370.

Πολλοι δ εν ταφρῳ ἐρυσάρματες ωκεες ἱπποι
'Αξαντ εν πρωτῳ ῥυμῳ λιπον ἁρματ ανακτων]

Plurale illud ἁρματα ad sententiam adeo non necessarium est, ut ni tam singularis quam pluralis notionis esset capax, h. e. ni tam de uno curru quam de pluribus usurpari posset, de sententia plane conclamatum foret. Observavit eruditus
150 * Clarkius numero duali ἀξαντε binos in singulis curribus equos fuisse indicari. Recte. Locus autem sic interpretandus est: Πολλοι ἱπποι ἀξαντε. *Multi equi bini-cum-fregissent: Many horses having each pair of them broken:* non, *multi equi cum fregissent; many horses having broken:* hoc enim vetat numerorum ratio. Age, igitur, dicendumne est, obsecro, binos equos, cum bini in singulis curribus essent, currus fregisse plures an vero singulos? Itaque cum singularem notionem postulet sententia, formam autem sive terminationem prosoediæ Homericæ ratio; rescribendum ἁρμα ἀνακτων. Libet autem huic orationi diutius paullo immorari. Neque enim alibi, opinor, in Græca lingua syntaxin æque accuratam reperire est. Age enim: muta cæteris manentibus vel ἀξαντε in ἀξαντες, vel λιπον in λιπετην, vel ἁρμα in alterum quodcunque pluralis notionis; et de sententia illico actum erit. Prima utique efficiet immutatio, ut contra communem sensum habeamus, Πολλοι ἱπποι ἀξαντες ἁρμα, *multi equi cum fregissent unicum currum;* cum tamen in singulis curribus equi non nisi bini essent.

91. Εὐρυσθῆος ἀέθλων MS. ἀέθλων MSS. *R. P.* ad Hec. *Harl.* T. 133. πρὸς Εὐρυσθῆος 762.

Secunda dabit vel Πολλοι λιπετην contra numerorum rationem, vel nullum ad quod πολλοι referatur verbum. Ex tertia denique habebimus ἀξαντε ἀρματα vel simile: *bini cum fregissent plures currus.* SECT. IV.

* 507.—επει λιπον ἀρματ ανακτων] Hic etiam rescribendum ἀρμα ἀνακτων. Quippe de unico Sarpedonis curru agitur. Cæterum ἀνακτων *dominorum*, Sarpedonis et aurigæ. 151

523. Αλλα συ περ μοι ἀναξ τοδε καρτερον ἑλκος ακεσσαι] Lege Αλλα συ περ ΜΕ ἀναξ—At syntaxis, inquies, ista με ἑλκος ακεσσαι nusquam comparet. Non diffiteor. Sed neque usquam alibi comparet altera μοι ἑλκος ακεσσαι. Proinde si ex constructionis analogia nihil haberetur, quod illam lectionem huic esse anteferendam indicaret, rem alioqui ambiguam determinare deberet prosoediæ ratio. Verum hac de re neutiquam silet constructionis analogia. Nam verba ουταζω et βαλλω, quæ cum unico personæ accusativo sæpius conjunguntur, quod itidem verbo ακεομαι usu venit; cum gemino nonnunquam accusativo; personæ altero, altero vocis ἑλκος, cum dativo vero nusquam construuntur. E. 361.

Λίην αχθομαι ΕΛΚΟΣ, Ο ΜΕ βροτος ΟΥΤΑΣΕΝ ἀνηρ. [f. ΟΥΤΑΣΕ ἀ.]

795. ΕΛΚΟΣ αναψυχοντα, ΤΟ ΜΙΝ ΒΑΛΕ Πανδαρος ἰῳ.

T. 124.—ου οι αεικες ανασσεμεν Αργειόισι] Repone —εν Αργειόισι ἀνασσειν. Nam et hæc loquendi ratio probe Homerica est ΟΔ. Η. 62.—

ὁς ΕΝ ΦΑΙΗΞΙ ΑΝΑΣΣΕΝ.

* Υ. 67. Ητοι μεν γαρ εναντα Ποσειδαωνος ανακτος] Equidem si locum hunc ab Homero profectum crederem, levi satis negotio rescribi posset, 152

Ητοι μεν ρα ἀνακτος εναντα Ποσειδάωνος.

Verum in hac Deorum pugna plura reperiuntur

 ridicula, stolida, absurda, ac barbara, quam quæ hujus sint loci.

Ω. 449.—την Μυρμιδονες ποιησαν ανακτι, Rursus 452. Αμφι δε οἱ μεγαλην αυλην ποιησαν ανακτι [92]] Fuerunt inter veteres qui totum hunc librum Homero abjudicarent. Atque in eo quidem adeo multa occurrunt, quorum similia nusquam alias legantur, ut continere me nequeam, quin in eorum sententiam concedam. Loca tamen, quæ descripsimus, ad Homericam verbi ἀναξ potestatem, si res postularet, exigi possent pro ποιησαν scribendo utrobique πονεοντο. Aut etiam in priore non incommode legere posses non ita absimili literarum ductu, την Μυρμιδονες ποιησαν αγανοι. in altero autem mutato verborum ordine—σταυροισι ἀνακτα Ποιησαν πυκινοισι. Aliud tamen displicet, quod habeamus tam οἱ quam ἀνακτι ad unum Achillem referendum. Huic vero incommodo subveniret, qui Αμφι δε και—legeret.

ΟΔ. Ξ. 438.—κυδαινε δε θυμον ανακτος] Verbum
153 κυδαινε interpretatur Barnesius *recreabat*, * Clarkius *lætificabat*. Ad sententiam quidem sat commode uterque; sed ad germanam verbi illius notionem non item. Hæc autem ab iisdem alibi recte exponitur, *honorifice-excipio, gloria-insignio, laude-effero, honorifice-nomino*. Nec vero verbum istud usquam alias ad animum refertur, adeoque sententiæ nihilo magis quam versui congruit. Reponendum autem censeo,

92. ποίησαν ἄν. Pears. ad symb. Ap. II, 251. 449. 452. δείμαντο Fάνακτι *R.B.* et l. 7. conf. pp. 167. bis, et 176. Odyss. Ω.—Totum hunc librum cum parte præcedentis ut spurium ejecerunt Aristophanes et Aristarchus. Schol. Harl. ad Od. Ψ, 296. τοῦτο τὸ τέλος τῆς ὀδυσσείας φησὶν ἀρίσταρχος. καὶ ἀριστοφάνης. *R.P.* "neque aliter cuivis Homericis paullo altius imbuto censendum est; tam multa subsequentibus insunt a moribus ac sermone illius ævi prorsus aliena." *Knight.* in Proleg. Dissertatiunculam quidem inchoare hoc loco, meæ provinciæ esse haud credo.

——————θυμον δ ΙΑΙΝΕ[93] ἀνακτος,

vel potius ἰῃνε. Verbum utique ιαινω, cui æquipollet Romanorum *recreo* vel *lætifico*, ad voces θυμος, φρην, ητορ, κηρ, κραδιη passim referri videmus. T. 174.—συ δε ΦΡΕΣΙ σῃσιν ΙΑΝΘΗΙΣ. Ψ. 597.—τοιο δε ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ.—600.—μετα φρεσι ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. ΟΔ. Δ. 548.—ΚΡΑΔΙΗ και ΘΥΜΟΣ—ΙΑΝΘΗ. 840.—φιλον δε ὁι ΗΤΟΡ ΙΑΝΘΗ. Ζ. 155.—σφισι ΘΥΜΟΣ—ΙΑΙΝΕΤΑΙ.—Ο. 165.—και πᾶσιν ενι ΦΡΕΣΙ ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ. 378.—ὁια τε ΘΥΜΟΝ αἐι δμωέσσιν ΙΑΙΝΕΙ. Χ. 59.—εισόκε σου ΚΗΡ ΙΑΝΘΗΙ.—Cæterum totus exscribendus est locus, quo melius de conjectura nostra judicium feratur :

Νωτοισιν δ Οδυσηά διήνεκεεσσι γεραιρεν
Αργιοδοντος ὑὸς, θυμον δ ιάινε ἀνακτος.

Suspicor utique in codicis alicujus margine scriptum fuisse κυδαινε vel εκυδαινε tanquam interpre-
* tamentum verbi γεραιρεν (sunt enim hæc verba 154
synonyma), per errorem vero tanquam var. pro ιαινε lectionem acceptum in contextum tandem irrepsisse. Sed malim, uti partim dixi, γερῃρεν et ιῃνε.

Π. 14.—ὁ δ' αντιος ηλυθ ανακτος[94]] Lege—ηλθε ἀνακτος. Id quod apud Dionysium Halicarn. [I, 5. ed. *Hudson.*] habetur adjecto tantum uti fit ν paragogico.

Φ. 56. et 83. —τοξον ανακτος[95]] Reponendum

93. ἤνδανε δὲ θυμὸν unus MS. Harl. θυμὸς alter MS. Harl. κύδαινε tertius " suprascr. sed sine γρ. nota, εὔφραινε." *R. P.* Legendum ergo θυμὸν δ' ἜΥΦΡΗΙΝΕ Fάνακτος. Sappho apud Schol. ad Pind. Pyth. IV, 518.—βροτέαν φρένα κάλλιστ' (vel κράτιστ') εὐφραίνων. *Musgravius* apud *Porsonum* ad *Toup.* in Suid. p. 461. *Soph.* Œd. Col. 1353. ὃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον. Apollophanes apud Athen. XI, p. 485. E. Καὶ λεπαστά μ' ἀδύοινος εὐφρανεῖ δι' ἡμέρας. Xenoph. Mem. II, x. 6. σκοπεῖν ὅ, τι ἂν ἢ λέγων ἢ πράττων ὠφελοίη τε καὶ εὐφραίνοι Διόδωρον. Liv. Andron. in Ægistho: *Jamne oculos specie* lætavisti *optabili?* Apul. Miles. Lib. III. *frontem tuam serena venustate* lætabit.

94. ἀντίον ἤλυθ' ἄν. unus MS. Harl. ἦλθ' ἄν. alter.

ον
95. τόξἄνακτος (sic) MS. Harl.

SECT. IV.

τοξα ἀνακτος. Neque enim τοξα de unico arcu raro usurpatur. Ipso hoc in libro de eodem Ulyssis arcu ista legimus, 90.—ΤΟΞΑ λιποντε. 259.—τις δε κε ΤΟΞΑ τιταινοιτ. 359. Αυταρ ὁ ΤΟΞΑ λαβων. 362.—ΤΟΞΑ φερεις. 369.—φερε ΤΟΞΑ, ταχ. 378.—ταδε ΤΟΞΑ φερων [τὰ δὲ edd.].

Ω. 30.—ἥσπερ ανασσες] Monet Scholiastes totum hunc librum una cum parte præcedentis ab Aristophane grammatico et Aristarcho spurium judicatum esse. Quorum sententiæ favet codex quidam a Tho. Bentleio collatus,[96] qui libri superioris versu 296. poema claudit. Hoc quidem in loco, si necesse esset, sat commode scribi posset—ἧς ἐάνασσες. Cæterum Bentleianæ de vocibus ἀναξ et ἀνασσω observationi ista adjicit doctiss. Clarkius: " Quod " si verum est, consequens erit ut vox ηνασσε pro- " nunciatum fuerit εϜανασσε: ideoque (quod notatu " dignissimum est) versiculum a voce ηνασσες, vel
155 " ηνασσεν, vel ηνασσον, inchoatum * apud Homerum " nusquam reperias." Imo ulterius observare potuisset vir doctiss. verba ηνασσον, ηνασσες, ηνασσεν, nusquam ita collocata reperiri, quin eorum sedem occupare possint εϜανασσον, εϜανασσες, εϜανασσεν: cum tamen certissimum sit versus heroici eam esse rationem, ut quatuor in locis præter initium, nempe post absolutos pedes primum, secundum, tertium, et quartum ηνασσον, &c. recipiat, ex quibus tamen εϜανασσον, &c. excludat.

Finge nunc secundo vocem a consonante inchoari, cujus prima syllaba sit longa. Exigunt metri heroici leges, ut omnis itidem syllaba ante hujusmodi vocem correpta in brevem vocalem exeat, adeoque ut ante eandem producatur omnis syllaba in consonantem exiens, quæ sequente vocali necessario corriperetur. Hujusmodi sunt ἀστυ, ἑιπειν,

96. Lege, Scholiastes codicis cujusdam a *Tho. Bentleio* collati. —" et Scholiastes Homeri Od. Ω, si Homeri est ille liber." *Casaub.* ad Strab. VI, p. 389. ed. Ox. De hac re tempore præstituto edisserere suscipiam.

ἐργον, ἰλιος, ἰρις, ἰσος, οἰδα, οἰκος, οἰνος, &c. Similiter vox quælibet a consonante incipiens, quæ primam et secundam brevem habeat, omnem ante se syllabam producit, quæ sequente vocali produci non posset. Hac gaudent proprietate ἐπος ἐπεος, ἐρυω, ἰαχη, ἰκελος, &c. Cum autem in superiori indice abunde congesserimus exempla brevium vocalium ante verba (liceat ita loqui) Vauata non elisarum; ne tædio lectori simus, a similibus exemplis quorum ante ἀστυ, εἰπειν, ἐργον, &c. ampla seges habetur, * hic nos abstinebimus; generis alterius nonnulla contenti adduxisse, in quibus syllabæ breves in consonantem exeuntes istorum verborum familiæ unius ope producuntur. SECT. IV. 156

ΙΛ. Α.

108. εἰπες ἐπος
543. τετληκας εἰπειν

Β.

109. —σαμενος ἐπεα[97]
271. τις εἰπεσκε
361. —τον ἐπος

Γ.

249. —νος ἐπεεσσιν
297. τις εἰπεσκεν
319. τις εἰπεσκεν

Δ.

81. τις εἰπεσκε
85. τις εἰπεσκεν
203. —νος ἐπεα
233. —νος ἐπεεσσιν
241. —σιν ἐπεεσσιν

Ε.

871. —νος ἐπεα

Ζ.

62. παρειπων
337. παρειπουσα
459. τις εἰπῃσι
479. τις εἰποι

Η.

87. τις εἰπῃσι
121. παρειπων
178. τις εἰπεσκε
201. τις εἰπεσκε
356. —νος ἐπεα
375. —νον ἐπος

Θ.

8. ἐμον ἐπος
496. —νος ἐπεα

Κ.

461. —νος ἐπος

Λ.

379. —νος ἐπος
787. —νον ἐπος
792. παρειπων
814. —νος ἐπεα

Μ.

249. —νος ἐπεεσσιν

Ν.

462. —νος ἐπεα
619. —νος ἐπος

97. Lege ex Codicibus—σάμενος Fἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα· ut I, 16.

SECT. IV.

Ξ.
212. τεōν ἔπος
356. —νōς ἔπεα
500. —νōς ἔπος
Ο.
48. —νōς ἔπεα
210. —σῖν ἐπεέσσιν
404. πᾱρέιπων
157 * Π.
286. ἐμōν ἔπος
502. μῖν ἐιποντα
537. —νōς ἔπεα
829. —νōς ἔπεα
855. μῖν ἐιποντα
Ρ.
119. —νōς ἔπος
215. —νōς ἐπεέσσιν
414. τῖς ἐιπεσκεν
423. τῖς ἐιπεσκε
537. —νōς ἔπος
701. κακōν ἔπος.
Σ.
324. ἀλιōν ἔπος
Υ.
204. —οντῖς ἔπεα
424. —νōς ἔπος
Φ.
73. —νōς ἔπεα
98. —νōς ἐπεέσσιν
121. —νōς ἔπεα
183. —νōς ἔπος
368. —νōς ἔπεα
Χ.
106. τῖς ἐιπῃσι
158 329. —νōς ἐπεέσσιν
361. μῖν ἐιποντα

372. τῖς ἐιπεσκε [98]
375. τῖς ἐιπεσκε
377. —σῖν ἔπεα
Ψ.
492. —σθōν ἐπεέσσιν
557. —νōς ἔπεα
575. τῖς ἐιπῃσιν
Ω.
56. τεōν ἔπος
75. —νōν ἔπος
92. —ōν ἔπος
224. —ōν ἔπος
744. —νōν ἔπος
767. κακōν ἔπος
ΟΔ. Β.
189. —νōς ἐπεέσσιν
323. —ōν ἐπεέσσιν
324. τῖς ἐιπεσκε
Γ.
345. —νōς ἐπεέσσιν
Δ.
503. —λōν ἔπος
769. τῖς ἐιπεσκε
772. τῖς ἐιπεσκε
Ζ.
223. ισᾱν ἐιπον
Θ.
328. τῖς ἐιπεσκε
358. τεōν ἔπος
415. —νōς ἐπεέσσιν
Κ.
37. τῖς ἐιπεσκε
70. —νōς ἐπεέσσιν
265. —νōς ἔπεα
* Λ.
615. —νōς ἔπεα

98. Καὶ *οὐτήσασκε παραστάς*. "Quæ proxima succedunt nec Græcis videntur neque *Homero* digna, lecta tamen et *Dioni Chrys.* p. 180. D. Conf. p. 273. C. D." Valck. ad *Herodot.* ix, 25.

N.

167. τῖς ἐιπεσκε

170. τῖς ἐιπεσκε,

Π.

7. —ōν ἐπεα

Ρ.

349. —νōς ἐπεα

482. τῖς ἐιπεσκε

543. —ōν ἐπεα

552. —νōς ἐπεα

591. —χōν ἐπεα

Σ.

71. τῖς ἐιπεσκε

165. κēν ἐιποιμι

399. τῖς ἐιπεσκε

Τ.

3. —χōν ἐπεα

98. —νōς ἐιπῃ

Υ.

375. τῖς ἐιπεσκε

Φ.

324. τῖς ἐιπῃσι

361. τῖς ἐιπεσκε

396. τῖς ἐιπεσκε

Χ.

26. —σιν ἐπεεσσιν

100. —νōς ἐπεα

150. —χōν ἐπεα

225. —σιν ἐπεεσσιν

311. —νōς ἐπεα

343. —νōς ἐπεα

366. —νōς ἐπεα

373. ατāρ ἐιπῃσθα

392. επōς ἐιποιμι

436. —νōς ἐπεα

Ψ.

112. —χōν ἐπεα

148. τῖς ἐιπεσκε

152. τῖς ἐιπεσκε

Ω.

172. —μēν ἐπεεσσι

261. εμōν ἐπος †

† ADDITAMENTA.

1. FΕΠΟΣ· 2. FΕΙΠΩ

FΕΠΟΣ Inscriptio Elea, l. 3. ΟΔ. Β, 269. Η, 236. φωνήσασα Fέπεα. Γ, 264. θέλγεσκε Fέπεσσιν. Δ, 137. ἧγε Fέπεσσι. 706. Fε Fέπεσσιν. Η, 17. κερτομέοι Fεπέεσσι. Θ, 91. τέρποντο Fέπεσσι. Ι, 224. Fλίσσοντο Fέπεσσι. 258. ὡς Fεπέεσσιν. 363. δὴ Fεπέεσσι. Λ, 560. Ἵνα που καί. Ξ, 509. † * * Fέπος νηκερδὲς ἔFειπες· Ρ, 374. Ἀντίνοος δFέπεσιν νείκεσσε. ΙΛ. Α, 582. τὸν Fεπέεσσι. Β, 109. ἐρεισάμενος Fέπε' Ἀργείοισι μετηύδα Codd. 213. Ὃς Fέπεα. 342. Χ, 81. ΟΔ. Β, 269. Η, 286. 342. Αὔτως γὰρ Fεπέεσσι. Ε, 30. Χειρὸς ἑλοῦσα Fέπεσσι χάρη δ' ἄρα Fοι Διὸς υἷος. 683. Σαρπηδὼν προσιόντι, Fέπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔFειπε· *R. B.* apud *Heyn.* 879. Ταύτην οὔτε Fέπει. 893. δάμνημι Fέπεσσιν· Η, 108. Δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, Fέπος. Ι, 376. ἐξαπάφοιτο Fέπεσσι *G. Taylor.* melius ἐξαπάφοι Fεπέεσσι (*Month. Rev. July*, 1789, p. 3.) an, 522 = 526. παράῤῥητοι τε Fέπεσσι. Μ, 391. εὐχετόFωντο Fέπεσσι. Ξ, 208. εἰ κείνῳ γε Fέπεσσι. Ο, 35. φωνήσασα Fέπεα 89. 145. Fέπη *G. Taylor.* 127. ἡ δὲ Fέπεσσι. 156. ὦκα Fέπεσσι. 162. οὐχὶ Fέπεσσ' Ο, 178. 234. Fέργόν τε Fέπος τε. 398. ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα. Ρ, 260. οὔνομα Fείποι. Υ, 200. μὴ δή με Fέπεσσι. 211. φημι Fέπεσσί γε. 250. Ὁπποῖον Fεί-

πησθα Fέπος, Φ, 268 ἐπιὀτώσαντο Fέπεσσι. X, 81. δακρυχέουσα Fέπεα. Ω, 102. εὔφρηνε Fέπεσσι· B, 275. λωβητῆρα Fεπεσβόλον. Δ, 159. τὰ πρῶτα FεπεσβοΛίας. Hesiod. Ἔργ. Ψ, 184. βάζοντε Fέπεσσι. 401. ἔσται Fεπέων. 451. Pηΐδιον δὲ Fέπος Fειπεῖν· Scut. 117. ἀμειβόμενος Fέπεα. 326. θαρσύνουσα Fέπεα disyllabon ut 445. Fιδοῦσα Fέπεα πτ. 330. σοι τί Fέπος. Solo xvi, 2. Κόσμον ἐπέων. Ol. vi, 16 = 25. τοιοῦτόν τι ἔπος. Pyth. ii, 66 = . ἐμοὶ Fέπος. 81 = . ἀδύνατα Fέπος. iii, 2 = . εὔξασθαι Fέπος. Nem. vii, 48 = 71. τρία Fέπεα *Boeckhius*.

2. FΕΙΠΩ

ΟΔ. Α, 10. θύγατερ Διὰ, Fειπέ. 91. μνηστήρεσσ' ἀποFειπέμεν. Il. A, 105. προσέFειπε. Z, 62. H, 121. Αἴσιμα παρFείπων. Conf. Il. Z, 337. Λ, 792. O, 404. I, 61. ἐκFείπω. ΟΔ. Δ, 215. διαFειπέμεν sed Il. K, 425. δίειπε. B, 331. αὖ Fείπεσκε. Γ, 427. ἀολλεῖς Fείπετε *R. B.* de Phalar. p. 141. Δ, 682. Ἦ Fειπεῖν. Z, 275. ὣς Fείπῃσι. I, 279. Ἀλλ' ἄγε Fεῖφ', Λ, 296. Θέσφατα Foι Fειπόντα· Π, 338. Πηνελοπείῃ Fεῖπε. P, 374. Ἀντίνοος δFέπεσιν. ΙΛ. Α, 64. Ὅς Fείποι. 106. τὰ κρήγυα Fεῖπες. 230. ἀντία Fείποι. 555. μὴ παρFείπῃ. H, 227. σκῆπτρα σχέθε· Fεῖπε. 300. ὣς Fείπῃσιν. 349. Ὡς Fείπω 369. et Θ, 6. T, 102. H, 375. Καὶ τόδε Fειπέμεναι. Λ, 790. Fείποις ταῦτ' Ἀ. M, 317. ὣς Fείπῃ. 390. εὐχετόFωτο Fέπεσσι. Ξ, 127. ὄν κ' εὖFείπω, Cod. MS. 208. κεινὼ Fεπέεσσι. P, 260. an, τῶν ἄλλων δέ τις ἂν Fῆσι *G. T.* lege, τῶν δ' ἄλλων τίς κεν Fῆσι φρεσὶν οὔνομα Fείποι, T, 102. Ὡς Fείπω. ΟΔ. Δ, 159.—τὰ πρῶτα FεπεσβοΛίας. ΙΛ. B, 275. λωβητῆρα Fεπεσβόλον. Hesiod. Ἔργ. 86. ὥς οἱ Fεῖπε. Theogon. 542. 546. προσέFειπε. 749. προσέFειπον. 643. μετέFειπε. 645. ὣς εἴπω. Scut. 116. ἄρμενα Fεῖπεν. Fr. xlii, 6. ἔFειπεν. Ol. xiii, 68 = 101. τόσα εἰπεῖν. Nem. v, 14 = 25. μέγα εἰπεῖν. Ol. viii, 46 = 61. σάφα εἴποις. Isthm. iii, 59 = . εὖ εἴπῃ. v, 52 = vi, 81. μέγα εἰπὼν *Boeckhius*. Sappho Fragm. xxx. apud *Blomfield*. καὶ μή τι Fειπῆν γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν, Alcæus apud Aristot. Rhet. i. 9. ix. 3. θέλω τι Fειπῆν, ἀλλά με κωλύει Αἰδὼς *Blomfield*.

FΕΠΩ

ΟΔ. Θ, 61. δέρον, ἀμφιFέπον. Solo, xxi, 1. ἡγεμόνεσσι Fέποιτο.

FΕΡΓΜΑ, et FΕΡΓΟΝ

Theogon. 823. ἰσχὺϊ Fέργματ'. Archil. xii, ἐγκυρέωσι Fέργμασι. FΑΡΓΟΝ. Inscriptio Elea, l. 3, 4. ἈΡΓΑΔΗΣ Wessel. dissert. Herodot. p. 165. et ad Herodot. v, 66. unus ex Ionis quatuor filiis; nomen vitæ genus optime designat. ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ (ΤΕΛΕΟΝΤΕΣ alii)· ΑΡΓΑΔΗΣ· ΑΙΓΙΚΟΡΗΣ· ΟΠΛΗΤΕΣ· vid. Marmor *Cyz.* apud *Caylum* Rec. d'Antiq. T. ii. p. 207. et Conf. *Eur.* Io. 1579—1581. ΟΔ. Λ, 473. μήσαο Fέργον; Ξ, 289. ἀνθρώπους ἐFεώργει· 344. εὐδείελα Fέργ'. P, 313. ἤδε τε Fέργα, X, 318. οὔ τι Fεοργώς. 422. μὲν Fέργα διδάξαο Fεργάζεσθαι. ΙΛ. Γ, 351. κάκ' ἔρεξε. Δ, 470. ἐπ' αὖ τῷ Fέργον. Z, 289. παμποίκιλα Fέργα. I, 128. T, 245. ἀμύμονα Fέργα Fιδυίας. 228. ἐπήρατα Fέργα. 374. οὐδέ τι

Fέργον. Λ, 702. ἠδέ τε Fέργων, M, 412.—δέ τε Fέργον. Φ. 399. ὅσσα Fέοργας. ὅσσα ἔοργας fragmenta Ambrosiana a prima manu. X, 347. οἷα Fέοργας· 450. ἔπεσθε, Fίδοιμ' ὅτι Fέργα τέτυκται· Ψ, 671. Ἐν πᾶσιν Fέργοισι· Ω, 354. νοῦ Fέργα. Hesiod. Ἔργ. 20. ἐπὶ Fέργον 21. 28. 314. 442. 119. Ἥσυχα Fέργα 123. 229. μεμηλότα Fέργα, 236. σχέτλια Fέργα, 252. 304. ἔσθοντες· σοὶ Fέργα. 306. Ἐκ Fέργων. 380. Fέργον δέ τε Fέργῳ Fεργάζεσθαι. 407. μινύθῃ δέ τε Fέργον. 410. μελέτῃ τοι Fέργον. 420. ὥρια Fέργα. 452. Πάρα Fέργα. 492. ἀνέρα Fέργων. 519. Οὔπω Fέργα Fιδυῖα. 552. φθάμενος, Fέργον. 771. βροτήσια Fέργα. 777. προβάλοιτό τε Fέργον. Theogon. 89. μετάτροπα Fέργα. 146. ἦν ἐπὶ Fέργοις. 158. ἐπετέρπετο Fέργῳ. 166. 172. μήσατο Fέργα. 264. ἀμύμονα Fέργα. 595. 601. † ξυνήονας ἔργων· 603. μέρμερα Fέργα. 672. ἅμα Fέργον. 710. ἀνεφαίνετο Fέργων. 836. ἔπλετο Fέργον. 903. Αἱ Fέργ' ὡρ. 954. μέγα Fέργον. Scut. 22. μέγα Fέργον 38. 34. θέσκελα Fέργα. 165. θαυματὰ Fέργα. 244. Fίκελαι Fέργα. 297. 313. κλυτὰ Fέργα. Fr. XXIX, 1. φράσσεν δ' ἄρα Fέργ' d. 5. ἔφρασε Fέργ' d. Solo, Fragm. v, 16. ὕβριος ἔργα. 21. καλὰ Fέργα, 31. ἀναίτια Fέργα. 41. πενίης δὲ Fε Fέργα. 57. πολυφαρμάκου ἔργον. XV, 36. ὑπερήφανα Fέργα. 37. παύει δ' Fέργα. Tyrtæus II. 7. πολυδακρύου ἔργ'. 27. ὄβριμα Fέργα, Sappho Frag. XCIII. Fέργα τὰ σφὰ Fέργον Alcæus in Athenæo XIV, p. 627. B. apud *Gaisford*. ad Hephæst. p. 314. apud *Blomfield*. Fr. XXIV, 20. Pyth. II, 17=33. ἀντὶ ἔργων: IV, 104=185. οὔτε ἔργον. VII, 19=20. καλὰ ἔργα. Nem. III, 42=78. μεγάλα ἔργα. VII, 52=77. γλυκεῖα ἔργῳ. X, 64=119. μέγα ἔργον. Ol. XIII, 37=54. τρία ἔργα secundum *Boeckhium*.

FΕΡΓΑΖΟΜΑΙ

Hesiod. Ἔργ. 43. ἤματι Fεργάσσαιο, 150. χαλκῷ δ Fεργάζοντο. 307. Καὶ Fεργαζόμενος. 310. Εἰ δέ κε Fεργάζῃ—ἀFεργὸς 312. ἕησθα· τὸ Fεργάζεσθαι. 380. 436. τῷ Fεργάζεσθαι. 621. γῆν δFεργάζεσθαι. Scut. 22. μέγα Fέργον.

FΕΡΓΝΥΩ· FΕΡΓΝΥΜΙ

ΟΔ. Ξ, 411.—ἄρα Fέρξαν. Γ, 296. κῦμ' ἀποFέργει. ΙΛ. Φ, 599. δόλῳ ἀποFέργαθε vide infra ad *R. D.* p. 187. *Hesiod.* Ἔργ. 325. ξεῖνον κακὸν ἔρξει. 706. κακὸν ἔρξῃς. 708. ἠὲ καὶ ἔρξας, Theogon. 751. ἐFέργει· Ol. XI, 95=X, 109. καλὰ ἔρξαις.

FΕΡΔΩ

Hesiod. Ἔργ. 85. 380. Ὧδ' ἔρδειν· 120. Οὐδ' ἔρδειν.

FΕΡΡΩ

verro; vide infra ad p. 181. "et antiquius forsitan VERVO et BERBO: unde nomen antiquissimum Latinum *Martis* BERBER in Numæ regis carmine arvali; quod, ære insculptum, Romæ anno post Christum natum MCCLXXVIII. effossum erat." *Knight*. Proleg. Conf. *Salmas.* ad *Tertull.* de Pallio, p. 23. *Hermann*. Elem. Doctr. Metr. pp. 613, 614. et vide infra ad p. 181. Hesychius, Βαῤῥεῖ (Βεῤῥεῖ Kuster.), ἀπολεῖ. Hor. Serm. II, iii, 235. *ueruis* Cod. MS. ΙΛ. Θ, 164. Fέῤῥε, κακὴ γλήνη.

239. I, 364. ἐνθάδε Fέῤῥων· Σ, 421. αὐτὰρ ὁ Fέῤῥων.

FΕΡΥΜΑ

Π. Δ, 137. ἐφόρει, Fέρυμα. *Hesiod.* Ἔργ. 534. Fέσσασθαι Fέρυμα. Scut. 369. ἐχέμεν Fερυσάρματας.

FΕΡΥΩ

ΟΔ. Δ, 577. πάμπρωτα Fερύσσαμεν Κ, 402. 423. Δ, 2. Θ, 34. μέλαιναν ἐρύσσομεν Π, 348. 151. Νηῦς τε κατείρυσται, Ι, 77. λεύκ' ἐρύσαντες, ΙΛ. Δ, 467. Νεκρὸν γὰρ Fερύοντα. 492. ἐτέρωσε ῥύοντα· Ε, 112. διαμπερὲς ἐκFέρυσ' Ε, 666. Ρ, 635. —τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, Ψ, 21. Ἕκτορα δεῦρο ῥύσας. Ω, 16. Τρὶς Fερύσας. Scut. 457. εἷλε· Fερυσσάμενος.

FΕΣΠΕΡΟΣ

Vesperus, Ter. Maurus et Dickensoni *Delphi Phœnicizantes*, p. 115. ΟΔ. Α, 423. Σ, 305. μέλας ἐπὶ Fέσπερος. Ρ, 191. ποτὶ Fέσπερα. ΙΛ. Χ, 318. Fέσπερος, *Hesiod.* Ἔργ. 550. ποτὶ Fέσπερον. Isthm. VII, 44=VIII, 94. δὲ ἑσπέρας *Boeckhius.*

FΕΣΤΙΑ

Vesta Idem, et Cic. de Nat. Deor. II, 27. Vestæ *nomen a Græcis est: ea est enim, quæ ab illis* Ἑστία *dicitur*. de Legg. II, 12. *Cumque* Vesta *quasi focum urbis, ut Græco nomine est appellata, quod nos pene idem tenemus, complexa sit;* "Iones appellant ἱστίη quod cæteri Græci ἑστία vocabant." *H. Stephanus.* ΟΔ. Ξ, 159. Ρ, 156. Τ, 304. Fιστίη τ' Ὀδυσῆος. *Servius* ad Æn. I, 292. "*Vesta* autem dicta vel ἀπὸ τῆς ἑστίας· ut digammos sit adjecta. sicut *Er, Ver: Enetus, Venetus:* vel quod variis vestita sit rebus."

FΕΤΗΣ

FΕΤΑΣ Inscriptio Elea, l. 8. ΟΔ. Δ, 16. Γείτονες ἠδὲ Fέται. ΙΛ. Π, 456, 674. κασίγνητοί τε Fέται τε.

FΕΤΟΣ

[*vetus*] *annus*. *R. D.* infra p. 178. FΕΤΕΑ Inscriptio Elea, l. 2. FΕΤΙΑ Inscriptio Orchomen. III, l. 13. ΟΔ. Β, 107. ἦλθε Fέτος. Γ, 322. ΑὐτόFετες. Η, 118. θέρευς ἐFετήσιος· Hesychius, Ἐτήσιον: κατ' ἔτος γινόμενον. ΙΛ. Β, 328. τοσσαῦτα Fέτεα 765. Ὀτριχας ὀFέτεας, Daw. 178. Δ, 113. 403. Πίονα πενταFέτηρον Η, 315. Ζ, 31. Τεῦκρος δὲ Fετάονα. *Hesiod.* Ἔργ. 117. Τρὶς Fέτεος. 434. ἐνναFετήρω. Theogon. 803. Ἐννέα πάντα Fέτεα· Ol. II, 102= 169.—γε ἐτέων.

[ϜΕΤΟΣ

Tab. Heracl. I, l. 4.

ϜΕΤΕΟΣ

Tab. Heracl. I, l. 61.

ϜΕΤΕΙ

Tab. Heracl. I, l. 73.

ϜΕΤΗ

Tab. Heracl. I, l. 63.

ϜΕΤΕΩΝ

Tab. Heracl. I, 55.

Sed ΠΕΝΤΑϜΕΤΗΡΙΔΑ

Tabb. Heracl. I, 57. II, 35.]

FΕΤΩΣΙΟΝ

ΟΔ. Χ, 256. πάντα Fετώσια. ΙΛ. Ε, 854. δίφροιο Fετώσιον, *Hesiod.* Ἔργ. 400. σὺ Fετώσια. 438. τὰ δὲ Fέργα Fετώσια. 409. Οὐδὲ FετωσιοFεργός.

[ΕΥFΑΡΑ

Eckhel. doctr. num. T. I. Vol. II, p. 196.]

FΗΒΗ

ΟΔ. Θ, 136. οὐδέτι Fήβης. Ο, 365. ἐπεὶ Fήβην. ΙΛ. Δ, 2. πότνια Fήβη sed plerumque abest F. Theogon. 922. Ἡ δFή-

βην. Fr. xxxvii, 2. Αὐτὰρ ἐπεὶ Ϝήβης.

ϜΗΔΥΣ· ϜΗΔΟΜΑΙ

ΟΔ. Δ, 746. μέθυ Ϝηδύ· Κ. 519. Λ, 27.—τε Ϝηδεῖ Ϝοίνῳ. Ι, 353. ἔκπιε, Ϝήσαιο. ΙΛ. Δ, 131. ὁ Ϝηδεῖ. Φ, 508. καὶ Ϝείρετο Ϝηδύ. Theogon. 965. 1020. ἀείσατε ϜηδυϜέπειαι.

ϜΗΘΟΣ

ΟΔ. Ξ, 411. κατὰ Ϝήθεα. ΙΛ. Ζ, 511. μετὰ Ϝήθεα. *Hesiod.* Ἔργ. 136. ἀνθρώποις κατὰ Ϝήθεα. 166. βίοτον καὶ Ϝήθε'. 220. πόλιν καὶ Ϝήθεα. Theogon. 66. νόμους καὶ Ϝήθεα. Ol. x, 21 = xi, 22. διαλλάξαιντο ἦθος *Boeckhius.*

ϜΗΙΟΣ

ΙΛ. Ο, 365. σὺ, Ϝήϊε Φοῖβε, Υ, 152. σὲ, Ϝήϊε Φοῖβε, sed Ἰήϊε suggerit *R. B.* apud *Heyn.*

ϜΗΚΑ

ΟΔ. Ρ, 254. αὐτόθι, Ϝῆκα κιόντας. Ξ, 91. ἠέ Ϝε Ϝῆκ' ἐλάσειε. ΙΛ. Ω, 508. ἀπώσατο Ϝῆκα γέροντα. Pind. Pyth. iv, 278. ἐϜειπε. Ϝᾶκα δ' Ἀνταγορεύσει vid. infra ad p. 181.

ϜΗΛΕΙΟΙ

ΙΛ. Λ, 670. Ὡς ὅτε Ϝηλείοισι ϜΑΛΕΙΟΙΣ Inscriptio Elea, l. 1. ϜΑΛΕΙΩΝ apud *Eckhel.* doctr. num. T. i. Vol. ii. p. 265.; in uno nummo, et ϜΑΛ. in novem aliis, si *Goltzio* sit fides; vide Tabb. xxxv, xxxvi.; et conf. Æn. vii, 695.

ϜΗΛΟΣ

ΟΔ. Η, 162. ἀργυροϜήλου vide Η, 162. Θ, 65. Κ, 261. 314. 366. Χ, 341. ΙΛ. Α, 246. Λ, 633. Χρυσείοις Ϝήλοισι· poetæ ætate fere periit Ϝ.

ϜΗΝΟΨ

ΟΔ. Κ, 360. ἐνὶ Ϝήνοπι χαλκῷ, conf. ΙΛ. Σ, 349. Π, 401. Θέστορα, Ϝήνοπος.

ϜΗΡΑ

Homeri ævo excedens rara vestigia reliquit. ΟΔ. Γ, 164. Ἀγαμέμνονι Ϝῆρα. Π, 375. ἐφ' ἡμῖν Ϝῆρα. ΙΛ. Ξ, 132. Θυμῷ Ϝῆρα. Α, 572. φίλῃ ἐπὶ Ϝῆρα. ἐπίηρα vox nauci est. Scholiastes MS. ἐπὶ ἦρα· Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν ἐπίηρα. Hesychius utrumque habet Ἦρα. χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίαν. [ΙΛ. Α, 578.] Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν— "ubi legendum divisim ἐπὶ ἦρα. Scilicet ἐπιφέρων, ut ex hoc loco patet." *Toup.* ad Hesych. Vol. iii. p. 557. ΟΔ. Σ, 56. Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ.

ΕΡϜΑΟΙΟΙΣ

Inscriptio Elea, l. 1, 2. i. e. Ἡραιεῦσι· vide *Strabo.* viii. p. 490. Oxon. et inprimis Virum ornatissimum, *Gulielmum Gell*, in *Diar. Erudit.* (*Class. Journ. No.* xlviii, p. 402.), qui elementi Ρ virgulas optime resarcit.

ϜΗΡΗ

Ϝ sibi parcius adsciscit. ΙΛ. Α, 551, 568. Δ, 50. πότνια Ϝήρη. Α, 55. 195. 208. Ε, 711. λευκώλενος Ἥρη. Theogon. 454. Δήμητρα, καὶ Ἥρην. 921. Λοισθοτάτην δ' Ἥρην. 952. μεγάλοιο καὶ Ἥρης.

ϜΗΡΙΟΝ

Il. Ψ, 126. μέγα Ϝηρίον.

ϜΗΧΗ

ΟΔ. Γ, 150. Ϝηχῇ θεσπεσίῃ. Δ, 72. δώματα Ϝηχήεντα, Τ, 521. πολυϜηχέα Schol. Leid. μελιϜηδέα Ælian. H. A. v, 38. πολυδευκέα. ΙΛ. Β, 209. Ϝηχῇ, Α, 157. θάλασσά τε Ϝηχήεσσα· Η, 267. περιϜήχησεν. Ε, 772. ὑψηχέες Codices, Longinus περὶ Ὑ. ix, 5., et Cleomedes in Meteor. ii. p. 92. sed lectionem ὑψαύχενες ab Eustathio ad l. p.

—— 461, 35. Schol. min. aliisque servatam, si addicerent MSS., libenter præponerem. Theogon. 767. δόμοι ἠχήεντες. 835. ὑπὸ δϜήχεεν. Scut. Herc. 279. 348. Ϝάγνυτο Ϝηχώ. 438. ἡ δέ τε Ϝηχῄ. Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 580. ἄνθει, καὶ Ϝηχέτα. Pind. Olym. xiv, 21 = 30. Pyth. ii. 14 = 25. ΕὐϜαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον εὐαύχεα Pal. C. Gott. Guelph. Ven. F. Par. B. εὐαυχέαν Ven. F.

ϜΗΧΩ

Ol. xiv, 21 = 29. ἴθι Ἀχοῖ *Boeckhius.*

ϜΙΑΝΘΗ

Theog. 349. Ἀδμήτη τε, Ϝιάνθη.

ϜΙΑΧΗ

Priscian. col. 563. Diomed. col. 424. "Vocalis correpta una interposita consonante facta communis." Ἰαχὴ ergo juxta hunc canonem non vox Æolica. *Taylor.* ΟΔ. Β, 428. μέγα Ϝίαχε. Δ, 454. † αἶψ' ἰάχοντες. Ι, 392. μέγα Ϝιάχοντα, 395. περὶ δϜίαχε πέτρη. aut σμερδαλέον δ' ὤμωξε· περὶ δ' ἐπιϜίϜαχε. ΙΛ. Α, 482. μέγα Ϝίαχε Β, 316. vide *R. D.* infra p. 178. Β, 333. Ἀργεῖοι μέγα Ϝίαχον, MS. Harl. Δ, 125. νευρὴ μέγα Ϝίαχε, Σ, 228. ΟΔ. Β, 428. 506. μέγα Ϝίαχον, Σ, 29. Φ, 10. Ε, 343. μέγα Ϝιάχουσα Schol. Townl. μέγ' ἰάχουσα Cod. Cox. 860. Ὅσσον κ' ἐννεάχιλοι ἐϜίαχον *R. B.* Ι, 50. πάντες ἐϜίαχον Ν, 835. Ξ, 148. Ν, 41. ἀϜίαχοι vide supra p. 247. 822. ἐπὶ Ϝίαχε 834. Ο, 275. ὑπὸ Ϝιαχῆς. Ρ, 723. ἐπὶ Ϝίαχε. Σ, 219. ὅτε Ϝίαχε. Υ, 62. ἐκ θρόνου ἆλτο τεϜίαχε, vide *Heyn.* ad Il. Τ, p. 757. Φ, 341. φθέγξομ' ἐγὼ Ϝιάχουσα, Ψ, 216. μέγα Ϝίαχε—ἐπιϜίϜαχε *Heyn.* Theogon. 678. δεινὸν περὶ Ϝίαχε. 708. φέρον Ϝιαχήν. Scut. 382. μέγα Ϝίαχον. 404. Δεινὴ γὰρ Ϝιαχή. 436. Ἀμφότεροι Ϝιάχοντες. 451. μέγα Ϝιάχων.

[ϜΙΔΙΟΣ

ϜΙΔΙΑΝ

Tab. Heracl. i, l. 2.

ϜΙΔΙΑΙ

Tab. Heracl. i, l. 19.]

ϜΙΔΡΙΣ· ΑϜΙΔΡΙΣ· ΠΟΛΥϜΙΔΡΙΣ.

ΟΔ. Ζ, 233. Ψ, 160. Ϝίδρις, ὅν. Η, 108. πάντων Ϝίδριες. Κ, 282. Χώρου αϜίδρις. Ο, 458. πολύϜιδρις. ΙΛ. Π, 359. ὁ δὲ Ϝιδρείῃ *Heyn.* ad *Pind.* Olym. i, 165. Γ, 219. ἔχεσκεν ἀϜίδρεϊ. Η, 198. Οὐδέ τ' ἀϜιδρείῃ. *Hesiod.* Ἔργ. 776. ὅτε Ϝίδρις. Theogon. 616. πολύϜιδριν. Scut. 351. † ὀϊζύος ἴδριες. Ol. i, 104 =167. τε ἴδριν. Solo xviii, 6. Δῆμος ἀϜιδρις.

ϜΙΕΜΑΙ

ΟΔ. Β, 327. ἐπεί νυ τε Ϝίεται. Γ, 160. Ι, 261. Ϝοίκαδε Ϝιέμενοι. ΙΛ. Σ, 501. Ἄμφω Ϝιέσθην Λ, 537. Ν, 386. ὁ δὲ Ϝίετο. Scut. Herc. 23. Τῷ δ' ἅμα, Ϝιέμενοι. 196. Ἔσταν Ϝιέμενοι.

ϜΙΚΕΛΟΣ

R. D. infra p. 166. ΟΔ. Ε, 54. Τῷ Ϝίκελος. Κ, 304. δὲ Ϝείκελον. Φ, 14. 37. ἐπιϜείκελος. Γ, 416. θεοϜείκελον. ΙΛ. Τ, 282. ἔπει Ϝικέλη. Χ, 134. ἐλάμπετο Ϝείκελος. Theogon. 572. αἰδοίῃ Ϝικέλον. Fr. xxi, 3. εὐϜειδῆ Ϝικέλην.

ϜΙΚΜΑΣ

ΙΛ. Ρ, 392.—δέ τε Ϝικμάς.

ϜΙΛΙΟΝ

ΟΔ. Β, 172. ὅτε Ϝίλιον. Θ, 495. οἳ Ϝίλιον. 581. ἀπώλετο Ϝιλιόθι. Τ, 193. κορωνίσι Ϝίλιον. ΙΛ. Β,

216. 249. 492. αἴσχιστος δ' ἄρ ἀνὴρ ὑπὸ Fίλιον. E, 204. πεζὸς Fίλιον. Z, 386. ἔβη μέγαν Ἴλιον, quærendo lectio vera investigari queat. Hesiodi Fr. III. 1. Fιλέα, τόν.

FIMENAI

ΟΔ. B, 394. Βῆ Fίμεναι. ΙΛ. Υ, 365. φάτο Fίμεναι.

FIMEPOΣ

Theogon. 64. Χάριτες καὶ Fίμερος.

FINION

ΙΛ. E, 73. κατὰ Fίνιον. Ξ, 495. διὰ Fινίου.

FIOKΛEHΣ

ΟΔ. O, 243. Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτε Fιοκλῆα μεγάθυμον· Sic nomen (FιFοκλέεα) *Knightius* ex altera Apollodori lectione Ἰοκλέους pro Ὀϊκλέους in Biblioth. III, VI, 2. *Heyn.* Pergit vir eruditissimus; "Hujusmodi nomina in Homericis per omnes casus obliquos, penultimam productam, vel diæresi divisam, atque in recto correptam habent; quia ΚΛΕΗΣ nondum in ΚΛΗΣ contractum erat, neque, licentia poetica, in ΚΛΕΙΗΣ protensum. In titulo tamen, septimi ante C. n. seculi, a Græcis cum Psammeticho Ægyptiorum rege in Æthiopiam proficiscentibus ibi insculpto, atque nuper exscripto et inde reportato a viro clarissimo, de omnibus bonis artibus et litteris antiquis optime merito, *G. Bankes*, casum secundum ΘΕΟΚΛΟΣ plane legimus; quo testimonio præter alia in Prolegomenis adducta, horum carminum antiquitas remotissima demonstratur: hunc enim titulum prioris esse Psammetichi, tum litterarum formæ, tum vocabuli exoleti ANIH, *sursum ad usque*, usus, satis ostendunt:"—"F sæpe in O abiit; ut in nomine fluminis et urbis in Creta insula, quod in nummis est FAΞΟΣ, FAΞΙΩΝ: at Virgilius OAXUS [Buc. I, 66.]: *et rapidum Cretæ veniemus* OAXUM." *Knight.* ad l. et in Proleg. p. 86.

FIOΛAOΣ

Conf. supra pp. 190, 1. Scut. 74. κυδαλίμου Fιολάου; 77. κρατερὸν Fιόλαον· 102. Fιόλαος, 78. Ἥρως ὦ Fιόλαε, 118. 323. κρατερὸς Fιόλαος. 340. διόγνητος Fιόλαος. 467. κυδάλιμος Fιόλαος.

FIOΛAΣ

Violas Ter. Maurus. Hesiod. Fr. XLII, 5. ξανθὴν Fιόλειαν.

FION

viola Ter. Maurus. ΟΔ. E, 72. μαλακοὶ Fίου. Δ, 135. I, 426. Fιοδνεφὲς. ΙΛ. Λ, 298. καθαλλομένη FιοFειδέα. Nicandri Ther. 243. πληγὴν ἰοειδέα λοιγὸν ἰεῖσαι. "corr. ἰώδεα" *R. B.* et 886. ἰοειδέι κέντρῳ "corr. ἰώδεϊ" *R. B.* conf. infra ad *R. D.* p. 185. Theogon. 844. κάτεχεν Fιοειδέα. Theogn. 250. δῶρα Fιοστεφάνων. Solo XXIII, 4. Κύπρις ἰοστέφανος.

FIPIΣ

ΟΔ. Σ, 72. Ἡ τάχα Fῖρις ἄFιρος. ΙΛ. B, 795. Γ, 129. ὠκέα Fῖρις. E, 365. Πάρ δέ Fε Fῖρις. Theogon. 780. ὠκέα Fῖρις. 784. Ζεὺς δέ τε Fῖριν.

FIΣ

vis Ter. Maurus. ΟΔ. Λ, 71. διέσχισε Fῖς. 392. ἦν Fῖς ἔμπεδος οὐδ' ΈΤΙ *R. P.* in emend. ad Nub. 1472. curante *P. P. D.* ΙΛ. M, 320. ἄρα καὶ Fῖς. P, 739. ἐπεβρέμε Fῖς. Φ, 356. καίετο δFῖς. Ψ, 191. χρόα Fίνεσιν. Theogon. 332. Ἀλλά Fε Fῖς ἐ.

FIΣHMI

ΟΔ. B, 211. Ἤδη γὰρ τὰ Fίσασι. Λ, 121. οἳ οὐ Fίσασι. 123. —τοὶ Fίσασι. Φ, 110.—τόδε Fίστε· ΙΛ. A, 124. Οὐδέ τί πω Fίδμεν. Ψ, 312. Πλείονα Fίσασιν. Hesiod. Ἔργ. 812. αὖτε Fίσασι. 822. παῦροι δὲ Fίσασιν. Theogon. 370. Fέκαστα Fίσασιν. Pyth. III, 29=52. πάντα ἴσαντι *Boeckhius*.

[FIΣΚΟΣ
viscus.]

FIΣΤΩΡ

ΟΔ. Φ, 26. μεγάλων ἐπιFίστορα. ΙΛ. Σ, 501. ἐπὶ Fίστορι.

FIΣΟΣ

ΟΔ. Γ, 290. πελώρια Fίσ' ὀρεέσσιν. Λ, 483. ἔτιον Fίσα θεοῖσιν, ΙΛ. E, 467. ὂν Fῖσον. O, 209. Ὁππότε Fισόμορον. Ψ, 736. ἄεθλα δὲ Fῖσ'. Hesiod. Ἔργ. 350. κέρδεα Fῖσ' ἄτησιν. 531. βρότῳ Fῖσοι, 488. † πρωτηρότῃ Fισοφαρίζοι. Theogon. 126. ἐγείνατο Fῖσον. LVI, 2. δοῦναι, καὶ Fῖσα. Nem. VII, 5=7. ἐπὶ ἴσα. X, 86=162. ἀποδάσσασθαι Fίσον. XI, 41= . πλούτῳ Fίσον *Boeckhius*.

FIΣΧΥΣ

Hesychius, Βισχύν. ἰσχύν. Λάκωνες. Hesiodi Fr. XXIX, 6. ὅτι Fίσχυς.

FITEAI

ΟΔ. X, 510. αἴγειροι, καὶ Fιτέαι. ΙΛ. Φ, 350. πτελέαι καὶ Fιτέαι,

FITΥΣ

forte *vitys* *R. D.* supra p. 191. ΙΛ. Δ, 486. ὄφρα Fίτυν. E, 724. χρυσέη Fίτυς. ΟΔ. T, 522. Παῖδ' ὀλοφυραμένη FΙΤΥΛΟΝ φίλον,—[*Cic.* ad Attic. lib. X, ep. XI. *An existimas illum in isto genere* lentulum, *aut restrictum? nemo est minus.* "Dixit autem *lentulum* diminutive pro *lentum*, quam quam in antiquo mediceo-laurentianæ bibliothecæ codice, qui pluteo XLIX. adservatur, numero 23. extra notatus, non *lentulum*, sed *lentum*, eo Ciceronis loco scriptum animadverti; quam eamdem scripturam Lambinus in Parisina Ciceronis operum an. 1566. editione retinuit." *Lagomarsinius* ad *Poggian.* Epist. Vol. III. p. 264.]

FIΦI

ΟΔ. Λ, 283. Μινυηΐῳ Fῖφι. P, 443. Κύπρου Fῖφι. M, 128. καὶ Fίφια. 263. πολλὰ δὲ Fίφια. ΙΛ. B, 720. εὖ Fειδότες ἠδὲ. Δ, 287. ἀνώγετε Fῖφι. E, 606. μενεαίνετε Fῖφι. Z, 478. † Fιλίου ἶφι. M, 367. ὀτρύνετε Fῖφι *G. T.* Hesiod. Ἔργ. 539. βοὸς Fῖφι κταμένοιο. Scut. 11. ἀπέκτανε Fῖφι.

FIΦΙΚΛΟΣ· FIΦΙΚΛΗΣ

Ἴφικλος Diod. Sic. IV, 33. Eustath. p. 435, 43. Πατροκλῆς Πάτροκλος Homerice; Il. Π, 2. Πάτροκλον 125. Πατροκλῆα Eustath. p. 1052, 32. Ἐτέοκλος, Ἐτεοκλῆς· ΙΛ. Δ, 386. βίης Ἐτεοκληείης· Ἡρακλῆς [ΟΔ. Λ, 600. βίην Ἡρακληείην,] Ἥρυκλος· Θέοκλος, Μάντικλος, apud Pausan. Messen. XXI. p. 330. Σοφοκλῆς, Περικλῆς semper *Valck.* ad Adon. p. 411. ΟΔ. Λ, 295. βίη Fιφικληείη. ΙΛ. N, 698. Αὐτὰρ ὃ, Fιφίκλοιο. Hesiodi Scut. 54. Αὐτὰρ Fιφικλῆα δορυσσόῳ. 111. Οὐδὲ Fιφικλείδην. Fr. XLI, 4. ἀντίθεος, Fιδὲ Fίφιτος.

FIΩΗ

ΟΔ. P, 261. ΙΛ. K, 139. ἤλυθε Fιωή. ΙΛ. Δ, 276. ζεφύροιο Fιωῆς. Λ, 308. πολυπλάγκτοιο Fιωῆς·

FIΩΚΗ

ΙΛ. E, 521. οὔτε Fιωκὰς. 740.

κρυόεσσα Ϝιωκή. Α, 600. † αἰπὺν, ἰῶκα.

ΦΙΩΛΚΟΣ

ΟΔ. Λ, 256. εὐρυχόρῳ Ϝιαολκῷ. ΙΛ. Β, 712. ἐϋκτιμένην Ϝιαολκόν· Theogon. 997. τελέσας ἐς Ἰωλκὸν. Scut. 380. 474. κλειτῇ τε Ϝιωλκὸς, Nem. III, 33. καὶ Ϝιωλκὸν "Thessalum nomen digamma Æolicum habuisse credibile, quod Æolenses illam terram habitabant universam." *Boeckhius* ad Pind. Ol. VII, 2. et de metris Pind. p. 311. Hor. Epod. V, 21. *Herbasque, quas* Iolcos *atque Hiberia* Cod. Græv. *Cholchos.*

[ΚΑΠϜΟΥΑ

Eckhel. doctr. num. T. I. Vol. II, p. 306.]

[ΚΙΘΑΡΑϜΥΔΟΣ

Inscriptio prima in limine Ecclesiæ Orchomeni reperta l. 25.

ΚΟΜΑϜΥΔΟΣ

Inscriptio eadem, l. 29. 31.

ΚΟ'ϜΟΣ

καἶος, cavus. Salmas. ad Simmiæ Alas, p. 193. *Valck.* ad D. *Luc.* xi. 12.]

ΛΑΒΡΟΣ, forte ΛΑϜΡΟΣ

Homerice. ΟΔ. Ο, 293. ΙΛ. Β, 148. Λάϝρον ἐπαιγίζοντα. ΙΛ. Ο, 625. Λάϝρον ὑπό. Φ, 271. Λάϝρος, ὕπαιθα. Pind. Pyth. II, 87=160. "λάβρος στρατὸς,] ubi λαύρος pro vulgato λάβρος scripsi ob libri auctoritatem digamma agnoscentis, ac similitudinem vocis αὐάτα." *Boeckhius.* FR. XXXVIII. "Λάβρος libri plures: sed λαῦρος hoc est λάϝρος, Rom. Gott. et in Bodl. alter. λάυρος Pal. C." *Idem.* Conf. *Koen.* ad Greg. pp. 240, 241.

[ΛΑΙϜΟΣ

lævus.]

ϜΛΑΜΒΑΝΩ

R. D. infra p. 159.

ΛΙϜΗΝ

supra p. 151.

[ΛΙϜΟΣ

levis. I. Voss. ad Catull. p. 214.]

ϜΛΙΣΣΟΜΑΙ

ΟΔ. Κ, 264. λαβὼν ἐϜλίσσετο. ΙΛ. Ι, 570=574. τὸν δὲ Ϝλίσσοντο *R. D.* p. 158.

ϜΛΙΤΑΝΕΥΩ

R. D. infra p. 159.

ΛΥϜΩ

R. D. infra pp. 165, 166.

ϜΟΑΡΕΣ· ΑϜΟΡΕΣ *R. D.*

ΟΔ. Θ, 525. Ϝάστεϊ καὶ Ϝώρεσσιν MS. Harl. ΙΛ. Ε, 486. ἀμυνέμεναι Ϝώρεσσι.

ϜΟΙ

sibi Αἰολεῖς σὺν τῷ Ϝ· φαίνεταί Ϝοι κῆνος. Σαπφώ. Apollonius de pronom. p. 366. sed alibi φαίνεταί μοι citat. Ἡ ἓ σύζυγος τῇ σέ, κοινὴ ἐν διαλέκτοις. Αἰολεῖς μετὰ τοῦ Ϝ. Idem p. 367. Σαφὲς ὅτι καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσνέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλκαῖος· [FR. LVII.] ὥστε θεῶν μηδέν' Ὀλυμπίων λῦσαι ἄτερ Ϝέθεν. Cod. λυσεατερ γεθεν Idem p. 358. Vide Priscian. supra ad p. 199. ΟΔ. Α, 37. ἐπεὶ πρό Ϝε Ϝείπομεν—an, προεϜείπ. 300. δολόμητιν, ὁ Ϝοι. Ε, 234. Δῶκέ δέ Ϝοι. Ζ, 43. παρ δέ Ϝοι ἔστη. Ι, 360. αὐτάρ Ϝοι αὖτις πόρον. Λ, 392. Ἀλλ' οὐ γάρ Ϝοι "ΕΤ' ἦν *R. P.* emend. ad Aristoph. Nub. 1472. curante *P. P. D.* 441. Μή Ϝοῖ. ΙΛ. Ε, 4. Δαῖέ Ϝοι—δαῖε δέ οἱ fragmenta Ambrosiana. Ζ, 62. παρϜειπών. ὁ δ' ἀπὸ Ϝέθεν—si duo digamma præponeres, insubidius nescio quid facies et pin-

guius. 90. πέπλον ὁ Fοι. 101. οὐδέ τί Fοι f. οὔτις I, 378. τίω δέ Fε Καρὸς ἐν αἴσῃ. Plato Lachete p. 187. A. B. εἰ γὰρ νῦν ἄρξεσθε πρῶτον παιδεύειν, σκοπεῖν χρὴ μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς υἱέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισί; καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν ξυμβαίνῃ, ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία γιγνομένη. Schol. Cod. Clarkio-Bodl. οὐκ ἐν τῷ καρὶ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δούλῳ· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τῶν ἑλλήνων ἀπὸ καρῶν καὶ θρακῶν τοὺς δούλους ἐποιοῦντο· ἔνθεν τοὺς δούλους καρὰς ὠνόμαζον καὶ θρακάς· καὶ τὰς δούλας θρᾶττας καὶ καείρας. Euthydem. p. 285. C. εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ νέοι φοβεῖσθε, ὥσπερ ἐν Καρὶ ἐν ἐμοὶ ἔστω ὁ κίνδυνος. ΙΛ. N, 561. 'Ασιάδην, ὁ Fοι. Ξ, 407. Ὅττι ῥά Fοι ed. Grenv. T, 384. Πειρήθη ὃ Fέο αὐτοῦ. Υ, 282. κάδδ' + ἄχος οἱ. Ψ, 865. μέγηρέν Fοι. Ω, 72. ἢ γάρ Fοι. Hesiod. Ἔργ. 73. 'Αμφὶ δὲ Fοι. 77. 'Εν δ' ἄρα Fοι. 266. οὐδέ Fε λήθει. 524. Οὐδέ Fοι ἠέλιος. Theogon. 84. μείλιχα Fοι. 303. Ἔνθα δέ Fοι σπ. 305. Ἔνθ' ἄρα Fοι δ. 332. 'Αλλὰ Fε Fίς. 392. μετὰ Fεῖο. 401. πάντα Fεούς. 412. πόρεν [illegible] Fοι 418. 420. 464. bis. 467. 47[illegible]. πατρὸς ἑοῖο. 475. 482. 487. 488. 489. λίθον ἑός. 496. 503. Οἱ Fοι. 509. Ἡ δέ Fοι Ἄτ. 520. 523. 578. 687. 764. 824. 826. 853. 890. 892. 899. [900.] 907. 940. 949. 961. 973, 4. Scut. 11. Ἢ μὴν Fοι. 15. οὐ δὲ Fοι ἦεν. 20. Ὡς γάρ Fοι. 22. Fέργον, ὅ Fοι. 68. 'Αλλά Fοι εὐ. 69. Αὐτὸς γάρ Fοι ἐπ. 116. μάλα γάρ νύ Fοι ἄρ. 125. ὄν Fοι ἔδωκε. 411. 'Εσσυμένως δὲ Fοι ἀ. 430. πάγος δέ Fοι ἀ. Fr. XLIII, 2, 4. *Stesichorus* ΓΗΡΥΟΝ. Fr. III, 2. τὸ ῥά Fοι. *Archilochus* XXVI. 6. ἡ δέ Fοι κόμη. *Lesches* apud Schol. ad Lycophr. 1263. ἥν τε Fοι αὐτῷ. "Οἱ innumeris locis, quorum partem collegit *Hermannus* in commentatione de dialecto Pindari. Ex his memorabilia Nem. x, 29=53, 4. σιγᾷ οἱ. Pyth. II, 42=78. ἄνευ οἱ 83=153. οὔ οἱ ubi Bodl. οὐχ οἱ. Neque usquam apud Pindarum οἱ ante se habet apostrophum aut N paragogicum, quo evitetur hiatus." *Boeckhius*.

FΟΣ

suus, Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος· τὸν Fεὸν παῖδα καλεῖ, Σαπφώ. καὶ 'Αλκμὰν δὲ, συνεχῶς Αἰολίζων, φησὶ τὰ Fεὰ κάδεα· ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Κόριννα· ευωνυμιης πηδεγον θελωσα φίλης ἀγκάλης ελεσθη Apollon. p. 396. "Cod. ευωνιμιης κοριννα. Mox fortasse παῖδα Fὸν et ἑλέσθαι." *Bekkerus*; conf. incert. apud Priscian. supra p. 205. ΟΔ. A, 41. καὶ ἑῆς. Δ, 4. ἀμύμονα Fῷ. Λ, 272. Γημαμένη Fῷ υἱ'· ὁ δὲ Fὸν. N, 198. lege, Ὤμωξεν δ' ἄρ', ἐπεὶ καὶ Fὼ πεπλήγετο μηρὼ Aristoph. Ran. 655. ἐπεὶ προτιμᾷς MS. Harl.; conf. *R. B.* ad Menandr. p. 79. Æschyl. Agam. 226. ἐπεὶ δ'— ἐπει.. MS. *Bigot*. ΙΛ. E, 165. Ἵππους σφοῖς. Z, 53. δώσειν Fῷ θεράποντι. 474. Αὐτὰρ ὁ Fὸν Λ, 517. Αὐ[illegible]α Fῶν. M, 162. ᾤμωξεν καὶ ἑὼ [illegible] 397. 292. υἱὸν ἑόν. N, 522. Υἱο[illegible] ἑοῖο. Π, 522. ὁ δ' οὐ Fῷ. 753. σ[illegible]θος, ἑὴ. Ψ, 748. ἄεθλον Fοῦ. [illegible]siod. Ἔργ. 130. μέγα νήπιος, Fῷ. 456. τέρπεται Fὸν. 522. ἀνὐ[illegible]εος ὄν. Scut. 38. ἀφίκετο Fόν. 40.

πρίν Ϝῆς. 45. φίλως τε Ϝεόν. 59. πατέρα Ϝόν. 385. πολέμοιο Ϝεῷ. 390. ὅσσε δέ Ϝοι. 434. ὁ δέ Ϝοι. Theogon. 819. θυγατέρα Ϝήν. Fr. xx, 2. ἕνεχ' ἧς ἀλόχοιο, xxxi, 1. Pyth. v, 36 = . παῖδα ὅν. Isthm. iii, 54. =iv, 60. περὶ ϝ. *Boeckhius.*

[ϜΟΙΑ

via—Scaliger ad Varron. p. 218. "ab οἷα ducit Latinum *via*, ut ab οἶνος *vinum*." *D. R.* ad Hesych. v. Οἴαταν. et *T. H.* ad v. Οὐαί. *D. R.* emendationem confirmat unicus Hesychii codex.]

'ΑΝϜΟΙΓΝΥΜΙ

ΙΛ. Ω, 455. Τρεῖς δ' ἀναϜοίγεσκον. Sed cave ultra prodeas.

ϜΟΙΔΜΑ

ΙΛ. Φ, 234. ἐπέσσυτο, Ϝοίδματι.

ϜΟΙΚΑΔΕ et ϜΟΙΚΙΑΝ

domum. ΟΔ. Η, 326. καὶ ἀπῆγον Ϝοίκαδ'. Ι, 530. πτολιπόρθον Ϝοίκαδ'. Κ, 35. ἄργυρον † οἴκαδ'. Υ, 232. ἐλεύσεται † οἴκαδ'. Χ, 35, ὑπότροπον † οἴκαδ'. ΙΛ. Γ, 72. γυναῖκά τε Ϝοίκαδ'. Η, 79. Χ, 342. Σῶμα δὲ Ϝοίκαδ'. Hesiod. Ἔργ. 574. σπεύδειν, καὶ Ϝοίκαδε. 699. ἀπόδρεπε Ϝοίκαδε. 630. ἐντύνασθαι, ἵν' Ϝοίκαδε. Theogon. 64. Ϝίμερος οἴκι' ἕ. Archilochus lxvii. κακὸν οἰκάδ'.—Fragm. xvi. ἀπήνας Ϝοίκι' ἕ. Solo Fr. xv, 26. ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ. ϜΟΙΚΙΑΝ "cum digammate Æolico pro οἰκίαν in Tessera hospitali Musei Borgiani, de qua egit *Schow.* de chart. papyr. p. 115. et Cl. *Heeren* in Biblioth. u. Kunst. Part. v, p. 1. seqq." *Baro Locella* Præf. ad Xen. Eph. xxvii. ϜΥΚΙΑΣ inscriptio Æolica apud *P. P. R.* [*Class Journ.* N°. xiii, p. 332.] 64. Conf. Dion. Halic. apud *R. D.* p. 213.

ϜΟΙΚΟΘΕΝ

ΙΛ. Η, 364. 391. καὶ Ϝοίκοθεν. Ψ, 592. εἰ καὶ νύ κε Ϝοίκοθεν.

ϜΟΙΚΟΣ

vicus, grammatici; vide supra p. 213. ΟΔ. Β, 52. Οἵ πατρὸς πρὸς Ϝοῖκον. 154. διὰ Ϝοικία. Δ, 596. οὐδέ με Ϝοίκου. Ν, 42. ἀμύμονα ὁ Ϝοῖκοι. 121. Ϝοίκαδ' ὤπασσαν ἴοντι, Ξ, 318. Ρ, 84. ἥγετο Ϝοῖ. (vel ἡ. δόμονδε, Α. 83. ΙΛ. Π, 445.) Ϝοῖκον, Ο, 66. ἐέλδεται Ϝοίκαδ'. 435. ἀπήμονα Ϝοίκαδ. Π, 70. ὑποδέξομαι Ἄργῳ; 303. Μή τις Ϝοικήων. ΙΛ. Ζ, 365. ἐγὼ Ϝοικόνδε. Ω, 572. ΠηλεϜίδης Ϝοίκοιο. Hesiod. Ἔργ. 149. χάλκεοι δέ τε Ϝοῖκοι, 242. 323. μινύθουσι δὲ Ϝοῖκοι. 362. 405. Οὐδὲ τόγ' ἐν Ϝοίκῳ. 430. κατὰ Ϝοῖκον, 455. ἐχέμεν Ϝοικήϊα. 493. μέγα Ϝοῖκον. 521. 599. ἔνδοθι Ϝοίκου, 625. ἐνικάτθεο Ϝοίκῳ, 672. πάλιν Ϝοικόνδε. 693. ποτὶ Ϝοῖκον. *Hesiod.* Fr. xlii. δι' οἶκον. *Stesichorus* fr. inc. xvii. Ϝοῖκον. *Archilochus* xiv, 5. Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ. xc. κατ' οἶκον. Nem. vi, 26=42. οὔ τινα οἶκον. Pyth. viii, 53=72. δὲ οἰκόθεν. Pyth. vii, 5. τινὰ οἶκον ex *Boeckhii* emendatione.

ϜΟΙΚΙΖΩ

Nem. x, 5 = 8. καλὰ Ϝοίκισεν emendante *Boeckhio.*

ϜΟΙΝΟΣ

Vinum, Wine. R. B. "Gothica lingua in multis locis græcissat." *Hickes.* "Græcorum Digamma Germani, Saxones, Belgici, et Britanni, partim simplicem U, partim duplicem faciunt; idemque hi durius, illi suavius, alii lenius ut liquidum V, pronunciant." *Ariæ Mon.* Præf. in Bibl. Hebr. 1. apud *Clarkium*

(*on Coins*, p. 43.—) qui hac de re eruditius disputat. ΟΔ. Α, 110. Οἱ μὲν Ϝοῖνον. Β, 379. ἐπεὶϜοι Ϝρῖνον. Γ, 40. ἰδὲ Ϝοῖνον Ζ, 77. Ο, 333. Ι, 454. φρένα Ϝοίνῳ. Ζ, 472. Ϝοῖνον Ϝοινοχοεῦντες. Ο, 141. Ϝοινοχόει. 506. κρειῶν καὶ Ϝοίνου. Υ, 255. ἐϜοινοχόει. Φ, 142. ὅθεν τ' ἐπιϜοινοχοεύει. Γ, 46. et Il. Σ, 545. μελιϜηδέος οἴνου. 51. Ϝηδέος οἴνου· Λ, 61. ἀθέσφατος † οἶνος· De quatuor ultimis dissidetur. In Epico Cyclo apud Athen. XI, p. 465. F. Χρύσεον ἔμπλησεν καλὸν δέπας ἡδεὸς οἴνου. ΙΛ. Α, 598. ϜΟινοχόει ὠινοχόει: οἰνοχόει ἰακῶς πᾶσαι. Schol. TOWNLEIANA. Δ, 3. Νέκταρ ἐϜοινοχόει· Η, 467. παρέσταν, Ϝοῖνον. 472. Ἔνθ' ἀρὰ Ϝοινίζοντο. Ι, 224. Πλησάμενος Ϝοίνοιο. Ε, 813. δαΐφρονος Οἰνείδαο. Κ, 497. νύκτ', Οινείδαο de utroque, nulla auctoritate adjutrice, taceo: mihi simplicius videtur nescire quod nescio usque adhuc. Sic. ϜΟΙΝΕΥΣ· ϜΟΙΝΕϜΙΔΗΣ· ϜΟΙΝΟΜΑΟΣ· ϜΟΙΝΟΠΙΔΗΣ· ϜΟΙΝΟΨ. Hesiod. Ἔργ. 568. φθάμενος, Ϝοίνας. 570. οὐκέτι Ϝοινέων. 583. αἶγες, καὶ Ϝοῖνος. 590. πίνειν Ϝοῖνον, 594. ἱέμεν οἴνου, 620. ἐνὶ Ϝοίνοπι. 742. μηδέ ποτ' οἰνοχόην. Fr. XLIII, 2. Πίνει, Ϝοῖνος. Archilochus XXXVI, 2. διθύραμβον οἴνῳ. XLV, 1. δορὶ ὁ Ϝοῖνος. Sappho Fr. LVI, 2. Ϝοινοχόησε conjecit *Blomfield.* Alcæus apud Athen. X, 430. A. apud *C. J. Blomfield.* Fr. I, 4. κίρναις Ϝοῖνον. Fr. XVIII, 1. πνεύμονα Ϝοίνῳ· Fr. XVIII, 3. Ϝοῖνον. Strabo VIII. p. 338=491 Oxon. ἤτοι ἡ αὐτὴ οὖσα [Ἔφυρα πόλις] τῇ ΒΟΙΩΝ'ΩΑΙ (τὴν γὰρ Οἰνόην οὕτω καλεῖν εἰώθα‹ι›) i. e. Ἠλεῖοι αἰολίζοντες.

ΟϜΙΣ

ovis [Anglice, *ewe*], ΟΔ. Λ, 32. ἀπάνευθεν ὄϜιν ΙΛ. Κ, 215. Ϝέκαστος ὄϜιν.

ϜΟΛΟΟΣ

violens apud *Ter. Maurum* secundum *R. B.*; sed ὀλοὸς a vocali incipit in Odyss. et Iliade [num Il. Ξ, 139. Ἀχιλλῆος Ϝολοὸν κῆρ]; et in medio sibi Ϝ adsciscit; *R. D.* infra p. 166. Il. Α, 342. ἦ γάρ ῥ' ὅγ' ὀλοϜῇσι φρεσί. (vide Holib. ad Ar. Lys. 551.) 113. Καὶ γάρ ῥα Κλ., x, 5. μεῖναι ὀλοϜῇ. ΟΔ. Α, 52. 'ΟΛΟϜ'ΟΦΡΟΝΟΣ Il. Ν, 137. 'ΟΛΟϜ'ΟΤΡΟΧΑΣ.

ϜΟΥΛΑΜΟΣ

ΙΛ. Δ, 251. 273. Υ, 113. ἀνὰ Ϝουλαμὸν.

ϜΟΥΛΟΣ

ΟΔ. Δ, 299. ἐνθέμεναι Ϝούλας. ΙΛ. Β, 6. Ἀγαμέμνονι Ϝοῦλον. 8. Ἴθι, Ϝοῦλε.

ϜΟΨ

ΟΔ. Μ, 52. τερπόμενος Ϝόπ', 160. ἠνώγει Ϝόπ'. 192. ἱεῖσαι Ϝόπα. Ξ, 492. ὀλίγῃ Ϝόπι. ΙΛ. Α, 451. ἀμειβόμεναι Ϝοπὶ καλῇ. Γ, 152. ἐφεζόμενοι Ϝόπα. 221. Ἀλλ' ὅτε δὴ Ϝόπα. Δ, 435. ἀκούουσαι Ϝόπα Codices, ED. PR. et Eustathius; vide supra ad p. 161.

ΠΗΛΕϜΙΔΗΣ

R. D. infra p. 171. ΟΔ. Λ, 466. ΠηλῃϜιάδεω. ΙΛ. Α, 245. Ψ, 651. ΠηλεϜίδης.

ΠΟΣΕΙΔΑϜΩΝΟΣ

R. D. supra p. 256.

ϜΡΑΩ· ϜΡΑΙΩ· ϜΡΑΣΣΩ.

R. D. infra p. 159. Il. Ξ, 68. Ἀρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι· glossa Codicis TOWNLEIANI, quæ vocem perantiquam nobis conservavit, et sola conservavit, inter lineas habet, τινὲς·

ἄρρατον. ἰσχυρόν. ἀνάλωτον. Conf. *Schol. Vict.* apud Heynium, quæ omnino omnia ex hoc MS. præstantissimo effluxere, supra ad v. 56. Cod. Harl. (5601) gl. inter lineas ἀρραγῆ, ut ad Il. B, 490. gl. ἀρραγῆς. Habeat dialectus Ionica "suam concinnitatem, et elegantiam, et nativam quandam dulcedinem et velut mollitiem;" Platoni, qui ex Homeri fontibus divinam illam eloquendi facultatam derivavit, illud dictum neque tetrum nec insuave videbatur. Cratyl. p. 280. B. 3. ed. Frf.=267. B. 5. Læmar.=p. 407. D. 3. HSt. Οὐκοῦν εἰ μὲν βούλει κατὰ τὸ ἄῤῥεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον Ἄρης ἂν εἴη· εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἌΡΡΑΤΟΝ καλεῖται, καὶ ταύτῃ ἂν πανταχῇ πολεμικῷ θεῷ πρέποι Ἄρη καλεῖσθαι. Vide Schol. p. 15. Polit. p. 705. F. 3. Frf.=p. 488. G. 2. Læmar. =II. p. 535. B. 10. HSt. Καὶ μνήμονα δὲ καὶ ἌΡΡΑΤΟΝ καὶ πάντῃ φιλόπονον ζητητέον. ἄῤῥατον Parisinus optimus atque tres alii apud *Bekkerum;* et Schol. p. 181. Lex. Sangerm. pp. 442. et p. 446. nomen Philosophi adjecit: Ἄῤῥατον: ἰσχυρόν, στερεόν. οὕτω Πλάτων. Utrumque Platonis locum ad Tim. p. 50. adhibet *Ruhnkenius.* Hesychius, Ἀραιητόν: στρεπτόν. Judicet lector, annon in priori *Timæi* editione p. 37. Ἄῤῥατον: ἄστρεπτον felici conatu reposuerit Vir longe doctissimus. Nonnullis fortasse magis placeret illud Æschyli in Suppl. 189. Κρεῖσσον δὲ πύργων βωμὸς, ἌΡΡΗΚΤΟΝ σάκος· sed quæ nobis nonnihil priscæ asperitatis retinere videntur vocabula; ea, etiamsi vetustate exoleverint, "majestas quædam" idcirco, "et ut sic dixerim, religio commendat." Vere nos docet Quintilianus, *Verba* a vetustate *repetita non solum magnos assertores habent, sed etiam afferunt orationi majestatem aliquam, non sine delectatione: nam et auctoritatem antiquitatis habent, et, quia intermissa sunt, gratiam novitati similem parant.*

[ΡΑΨΑϜΥΔΟΣ

Inscriptio Ecclesiæ Orchomeni supra citata, l. 16.]

ϜΡΕΖΩ· ϜΡΕΩ· ϜΡΗΓΜΙΝ· ϜΡΗΓΝΥΜΙ· ϜΡΗΞΙΣ

Tryphonis Excerpta in MS. Harl. προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρά τε αἰολεῦσι, καὶ ἴωσι, καὶ λάκωσιν, οἷον ἄναξ Γονάναξ, καὶ παρ' ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις Γουρῆξις εἴρηται. In MS. Coll. SS. Trin. Cant. καὶ Δωριεῦσι, καὶ Λ., καὶ Βοιωτοῖς· et ἀναξελεναι Ϝ· (sic) MS. Bodl. ἄνάξ φονάναξ, ἔλενα φονέλενα. et mox, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ το κ. τ. λ. MS. Coll. SS. Trin.; quos expilavit *Jan. Lascaris* in Grammat. Institut. p. 201. Ἅπαξ δὲ Ἀλκαῖος Ϝρήξεις ἀντὶ ῥήξεις εἶπεν ὥς φησι Τρύφων· ὁ γραμματικός. conf. supra p. 212. et Addend. ad p. 186.

[ϜΡΗΓΑΛΈΟΣ

Hesychius Ὑρωγαλέον: διεῤῥωγός. ibi literarum series postulat Ὑρηγαλέον. supra legitur: Τρηγαλέον et Τραγαλέον. diversa est unius vocis facies. Digamma Æolicum B vel Ϝ male degeneravit in T et Υ. *Valck.* ad *Rover.* P. lxvii.]

ϜΡΗΣΟΣ

R. D. p. 177.

ϜΡΗΤΡΑ

ϜΡΑΤΡΑ Inscriptio Elea, l. 1. ΟΔ. Ξ, 393. Ἀλλ' ἄγε νῦν Ϝρή-

τρην. Xen. Anab. vi, p. 484. διασώσειε τοῖς λῄσταις παρὰ τὴν ῥήτραν τὰ χρήματα. Cyrop. i, vi, 33. Ἐγένετο οὖν ἐκ τούτων ῥήτρα, Psephisma Byzant. apud Demosth. de Cor. p. 278. *Bekker.* ἐκ τᾶς Βωλᾶς λαβὼν ῥάτραν. Plutarchus in Lycurgo, p. 47. D. E. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα. Ibid. p. 43. A. οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπόυδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Lacon. Apopthegm. ii, p. 213. F. διὸ καὶ Λυκοῦργος ὁ παλαιὸς ἐν ταῖς καλουμέναις ῥήτραις ἀπεῖπε,— Herodot. vii, 228. Epigramma, Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε Κείμεθα, τοῖς κείνων ῬΗΜΑΣΙ πειθόμενοι. Cic. Tusc. i, xlii. *Dum sanctis patriæ legibus obsequimur.* Hæc vox neque abhorret a poetica facultate, neque profatu ipso inconditum aut inhumanum fuit.

FΡΙΓΕΩ

R. D. infra p. 159.

FΡΙΠΤΩ

R. D. ibid.

FΡΩΟΜΑΙ

R. D. p. 176.

ΣFΕΥΩ

R. D. infra p. 164.

[ΣΚΑΙFΟΣ

Scævola.

ΣΟFΟΣ

Plato in Cratyl. T. i. p. 412. B. *Valck.* ad Adoniaz. p. 271.]

ΤΙFΩ

R. D. p. 181.

[ΤΡΑΓΑFΥΔΟΣ

Inscriptio Eccles. Orchom. supra citata l. 27.]

ΤΥΔΕFΙΔΗΣ

infra p. 171.

ΥΛFΗ

" certum est a Græco ὕλη, vel per digamma Æolicum ὕλFη, Latinum *Silva* profluxisse." *R. B.* ad Hor. Carm. i, xxiii, 4. a *Clarkio* ad Il. Γ, 151. laudatus; vid. *R. D.* infra p. 170. " ΣΥΛFΑ antiquissima vocis forma." *Knight* Proleg. ΟΔ. Ε, 398. γαῖα καὶ ὕλFη. Ι, 24. ὑλFήεσσα. ΙΛ. Β, 455. ἄσπετον ὕλFην. Α, 186. ὑλFήεντι. Theogon. 1010. ὑλFηέσσης.

ΦΥΛΕFΙΔΗΣ

R. D. p. 171.

FΩΛΞ

ΟΔ. Σ, 374. Τῷ κε Fίδοις, εἰ Fῶλκα. ΙΛ. Ν, 707. κατὰFῶλκα.

[FΩΝΕΩ

veneo, grammatici: forma Homero ignota.]

ʽΩFΟΝ

gynæceum.

ΥΠΕΡΩFΟΝ

ΟΔ. Ο, 516. ὑπερώFῳ ἱστὸν. ΙΛ. Β, 514. ὑπερώFονδ' εἰσαναβᾶσα. Quid plura? hanc faciem Laconicam non agnoscit poeta: vide *Valckenær.* supra ad p. 91. et conf. infra ad *R. D.* pp. 176, 7.

ʼΩFΟΝ

ὠβὸν *ovum*, *Salmas.* Epist. xciv. p. 215. Hesychius. Ὤβεα: τὰ ὠά. Ἀργεῖοι. Sappho lviii. πεπυκαδμένον ὤFιον εὑρῆν. lix. ὠFίου πολὺ λευκοτέρα. *C. J. Blomfield.*

FΩΣ

sic, sicut. ΟΔ. Η, 11. θεοῦ Fῶς. Χ, 299. βοῦς Fῶς. ΙΛ. Γ, 196, Αὐτὰρ ψιλὸς ἐὼν *R. B.* Ε, 78. θεὸς Fῶς. Ζ, 295. Ἀστὴρ Fῶς. 477. παῖδ' ἐμὸν, ὥς. Θ, 94. βαλὼν σάκος, ὥς. 271. παῖς Fῶς. Λ, 147. Ὅλμον Fῶς, 383. λέοντFῶς, Μ, 293. Π, 756. 403, ἔφη πρὸς Fὸν. Ξ, 413. Στρόμβον δ' Fῶς. Π, 605. Θεὸς

Nec vero solis vocalibus in verborum initio præfici olim solebat consonans Vau, sed eam etiam semivocales liquidæ λ, μ, ν, ρ ante se pronunciari commodissimæ patiebantur [99]. Exempli gratia Il. E, 358. SECT. IV.

NOTÆ.

99. *Valck.* ad Adoniaz. p. 317. " Vocibus a ρ̄ incipientibus præfigebant F vel B Lacones, ὀν Syracosii, aliique." Infra, πολλὰ λισσομένη MS. Harl.; cui istiusmodi præcepta de liquidis minus arrident, facile erit ex Barnesio reponere πολλὰ Fε λισ.; num in ΟΔ. M, 105. legendum ἀναFροιβδεῖ. Conf. eclogas MSS. ex Tryphone ad v. Fρῆξις, et *R. D.* infra "pp. 219. 279. 317. qui tamen, more suo, modum excedere videtur: vide *Brunck.* ad Aristoph. Acharn. 922. ad Apoll. Rhod. I, 49. IV, 637. 1497. 1560. et ad Poët. Gnom. p. 314. *Niclas* ad Geopon. proœm. Vol. I. p. 2." *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 257. Quibus adde *D'Orvill.* Crit. Vann. p. 334. et ad Charit. p. 202. et *Piers.* ad Mœr. p. 137. Odyss. B, 94. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μ·· μεγάροισιν (sic MS. Harl.) ὕφαινε, " Infra hoc libro 338. ὅθι νητὸς habet hanc notam adscriptam; ἀριστοφάνης ὅθιννητὸς ὡς τὸ ἐνὶ μεγάροισιν ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς ν̄. Unde liquet jam olim in duas sectas divisos esse grammaticos, quorum alteri in heroici versus cæsura semper liquidas duplicaverint, alteri non." *R. P.* Ne quæ *R. D.* h. l. præcepit, essent rata, alias ad strumentum sententiæ exempla dedi (*Crit.*

ADDITAMENTA.

Fὼς. Ω, 41. λέων Fὼς. 862. κασσίτερος Fώς, Scut. 60. σέλας ὥς. Fr. XV, 2. δράκων Fώς. De multis vocabulis, quorum γνησιότητι ne æris quidem, nedum marmoris auctoritas adstipulatur, uno verbo, ut aiunt, utebar; continuo, AFBPOMOI· ΔAFIZΩ· AFEOΣ, ΔFEIΛOΣ, ΔFEIMOΣ, ΔFEINOΣ, ΔFEIΣAΣ, ΔFEIΣHNΩP· ΔFHN· ΔIFA, &c. De formis FMEΓA, FNEΦOΣ, etc. nutabundus hæreo; etenim neque lapidibus incisa, nec nummis incussa in apricum protulit ætas. Si analogia, non usus, loquendi normam constitueret, viris quidem solertissimis libentissime accederem; " sed in talibus non quæritur, quid fieri secundum Linguæ potuerit analogiam; sed quid revera factum fuisse, vel priscorum Scriptorum locis, vel auctoritate constet veterum Grammaticorum:" *Valck.* ad Adoniaz. p. 349. Plus antiquitati dandum quam analogiæ. *Atque equidem, extremo ni jam sub fine laborum Vela traham, et terris festinem advertere proram,* hac super re ultra descendam. Hoc speciminis loco habendum, quod suo cujusque judicio relinquimus. Plurimi sunt versus tremuli adhuc, et parum firmo vestigio fulti, quos indies persanabit sedata et proba veritatis indagatio.

SECT. IV.

Rev. March, 1804. pp. 318—321.); sed ne diutius liquidis sibi F adsciscentibus immoremur, prohibet iterum Crispinus, qui conferta enthymematum stipatione judicium de ρ̄ mire illicit. Schol. ad Dionys. Thrac. apud *Bekker*. Anecdot. Gr. p. 694. τοῦ δὲ ρ̄ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθέασιν [τὸ ῡ] οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὔρηκτος [vice ἄῤῥηκτος = ἄῤῥατος apud poetam]. δῆλον οὖν ὅτι φωνῆεν ἐστι, καὶ οὐ σύμφωνον τὸ ρ̄. Ibid. pp. 806—808. Ἐπεὶ δέ τινες τὸ [ρ̄] σύμφωνον φωνῆεν θέλουσι λέγειν, εἴπωμεν πῶς λέγουσιν αὐτὸ φωνῆεν εἶναι, καὶ τότε δείξομεν αὐτὸ σύμφωνον. Φασὶν ὅτι τοῖς φωνήεσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι, οὐ μὴν τοῖς συμφώνοις· εἰ ἄρα τὸ ρ̄ καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, δῆλον ὅτι φωνῆέν ἐστιν. Ἄλλως τε δὲ τὰ διὰ τοῦ ᾱ μακροῦ ἐκφερόμενα κατὰ τὸν μέλλοντα τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὅτε μὴ Δωρικά ἐστι, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἔχουσι πρὸ τοῦ ω̄ φωνῆεν, οἷον ἀνιάσω ἀνιῶ, κοπιάσω κοπιῶ, ἐρυθριάσω ἐρυθριῶ· ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ φυράσω καὶ τὸ περάσω καὶ τὸ δράσω, οὐ Δωρικὰ ὄντα ἀλλὰ κοινά, μακρῷ τῷ ᾱ κέχρηνται, παραλήγεται δὲ τῷ ρ̄, δῆλον ὅτι φωνῆέν ἐστι καὶ οὐ σύμφωνον. πρόσκειται ὅτε μὴ ὦσι Δωρικά, διὰ τὸ πεινάσω, διψάσω· ταῦτα γὰρ μακρὸν ἔχουσι τὸ ᾱ, καὶ ὅμως [κατὰ] τὸν ἐνεστῶτα οὐκ ἔχουσι πρὸ τοῦ ω̄ φωνῆεν. ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πεινήσω καὶ διψήσω κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ η̄ εἰς ᾱ μακρὸν γέγονεν. Ἔτι τὰ βραχυκατάληκτα τῶν εἰς ᾱ ληγόντων θηλυκῶν τοτὲ μὲν φυλάσσουσι τὸ ᾱ κατὰ τὴν γενικήν, ὅτε φωνήεσι παραλήγεται, οἷον Μήδεια Μηδείας, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείας· ποτὲ δὲ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς τὸ η̄, ὅτε σύμφωνον ἔχει, οἷον θάλασσα θαλάσσης, ἅμαξα ἁμάξης, εἰ ἄρα οὖν τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ᾱ τὸ ρ̄ φυλάττουσιν αὐτὸ ἐπὶ γενικῆς καὶ οὐ τρέπουσιν, οἷον σφαῖρα σφαίρας, μάχαιρα μαχαίρας, δῆλον ὅτι φωνῆεν καὶ οὐ σύμφωνον. Ἔτι δὲ τὰ ἀπὸ ἑνὸς ἁπλοῦ συμφώνου ἀρχόμενα ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον τύπτω τέτυφα, θύω τέθυκα, φιλῶ πεφίληκα· τὰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ἐρευνῶ ἠρεύνηκα, ἐλεῶ ἠλέηκα. εἰ ἄρα οὖν τὰ ἀπὸ τοῦ ρ̄ ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ῥάπτω, ἔῤῥαφα, ῥυπῶ ἐῤῥύπωκα, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι τὸ ρ̄ σύμφωνον ἀλλὰ φωνῆεν.

Ἔστι δ' εἰπεῖν ὅτι σύμφωνόν ἐστι τὸ ρ̄ καὶ οὐ φωνῆεν. οὐδὲν γὰρ ὄνομα ἀρσενικὸν εἰς φωνῆεν λήγει, οἷον Πλάτων, Φοίνιξ, Αἴας· πῶς οὖν τὸ ρ̄ φωνῆεν, ὅπου τὸ ῥήτωρ καὶ πατὴρ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς ρ̄ λήγει; ἄλλως τε δὲ οὐδέποτε φωνῆεν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος προτάσσεται καὶ ὑποτάσσεται· πῶς οὖν τὸ ρ̄ τοῦ η̄ καὶ προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον ἐν τῷ ἀὴρ καὶ Ἄρης δύναται εἶναι φωνῆεν; ἔτι τὰ εἰς ω̄ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρονται κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβήν· εἰ ἄρα οὖν τὸ ρ̄ εἴπωμεν εἶναι φωνῆεν, εὑρεθήσονται

Πολλα Ϝλισσομενη, χρυσαμπυκας ϝτεεν ἱππους.
Ως φατο, κωκυϜσεν δε μαλα Ϝμεγα παιδα Ϝιδουσα. [Il. X, 407. Τήλοσε· κ.—παῖδ' ἐσιδοῦσα edd.]

* Δ. 274. Τω δε κορυσσεσθην· ἁμα δε Ϝνεφος ειπετο πεζων. 159
B, 773. ΑτρεϜιδῃ· λαϜοι δε παρα Ϝρηγμινι θαλασσης.

Hinc collige portentorum istorum ελλαβε, ελισσετο [100],

κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τοῦ κείρω, φθείρω δύο φωνήεντα, ὅπερ ἄτοπον. ἔτι τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ οὐ παραλαμβάνονται· εἰ ἄρα οὖν εἴπωμεν τὸ ρ̄ φωνῆεν, εὑρεθήσονται ἐν τῷ ῥοῦς καὶ ἐν τῷ ῥεῦμα τρία φωνήεντα. ἔτι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ παραλαμβανόμενα τὰ φωνήεντα φωνὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτελοῦσιν· εἰ ἄρα οὖν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ παραλαμβανόμενον φωνὴν οὐκ ἀποτελεῖ, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι φωνῆεν ἀλλὰ σύμφωνον. ἔτι πᾶς παρακείμενος ἀπαθὴς—λέγω δὲ ἀπαθὴς διὰ τὸ ἑώρακα—ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμενος [τὸν ἐνεστῶτα ἔχει ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενον], οἷον ἔφθαρκα φθείρω, ἔσταλκα στέλλω, ἐψήφωκα ψηφῶ, ἔσπαρκα σπείρω· εἰ ἄρα οὖν τὸ ἐῤῥύπωκα καὶ ἔῤῥαφα ἀπὸ τοῦ ε̄ ἄρχονται, δῆλον ὅτι τὸ ῥυπῶ καὶ τὸ ῥάπτω ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται. ἄρα οὖν τὸ ρ̄ σύμφωνον.

100. Dawesius profecto de potestate consonantis Ϝ in lingua Attica audacter festinavit; eam scenicis poetis nusquam adhibitam præstare ausim: Soph. El. 158. editiones omnes, et unus et alter MS., quos ipse contuli, servant, ζώει καὶ Ιφιάνασσα,—ϜιφιϜάνασσα; quis novus hic hospes? et metro labanti, et sermonis genio succurres reponendo ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ. Il. ι, 145, 287. Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ ϜιφιϜάνασσα. Schol. MS. in margine exemplaris olim Budæani; ταύτην [Λ.] οἱ τραγικοὶ ἠλέκτραν εἶπον, ὡς Ἰφιγένειαν τὴν Ἰφιάνασσάν φησιν ὁ εὐριπίδης (repone, Σοφοκλῆς). Et Λαοδίκη Λαοδίκεια· ut Διώνη Διώνεια· Πηνελόπη Πηνελόπεια. Βερενίκη, Βερενίκεια· Βουκεφάλη, Βουκεφάλαια· Ἐρύθη, Ερύθεια· Εὐρώπη, Εὐρώπεια. Est fortasse qui, καινὰ προσφέρων Ϝέπη, ocius tentaret Æschyl. P. V. 90. Ἀνήριθμον Ϝέλασμα, 442. Vide, sis, *R. D.* p. 163. 1083.—Ϝέλικες δ' ἐκλάμπουσι Στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν Ϝειλίσσουσι· Septheb. 693.—ἀνδροκτασίαν Ϝελεῖν. 778. τὰ δ' ὀλο' οὐ Ϝελλόμενα παρέρχεται. Eumen. 95. Ἐγὼ δ' ὑφ' ὕμνων ὧδε προσϜελουμένη 504. ἐφέρ-ψει κότος (τις) Ϝεργμάτων· hasce critices exuvias ex exemplari Dawesiano in suum transmovisse videtur *A. Askevius.* Æschyli Prom. Solut. fragmentum apud Stephen. Byzant. in v. Ἄβιοι· Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον [Σκυθῶν] ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον, Γαβίους· 2. Ἀνδρῶν *Hartungus* in Loc. mem. ι, 4. θνητῶν *Grot.* Excerpt. p. 49. Σκυθῶν *Valck.* ad Adoniaz. p. 217. B. 3. ϜαβίουςToup. ad Hesych. p. 493. Soph. Ant. 747. οὐκ ἂν Ϝέλοις—Tr. 12. δράκων Ϝελικτὸς, Aj. 709. εὐ-άμερον Ϝε-

SECT. IV. ελλιτανευε, ερραισθη, ερρεεν, ερρεζε, ερρηξαντο, ερρηξεν, ερριγησαν, ερριψεν veram potestatem esse, εϝλαβε, εϝλισσετο, εϝλιτανευε, εϝρhαισθη, εϝρhεϝεν, εϝρhεζε, εϝρhηξαντο, εϝρhηξεν, εϝρhιγησαν, εϝρhιψαν. Ac verba quidem nonnulla hodie a ῥ inchoata, quorum ex numero sunt ῥηγνυμι et ῥιπτω, olim a consonante Vau, non jam subinde uti alia, sed perpetuo inchoabantur. Sermonis vero Attici est proprium omnibus omnino verbis a ῥ, prout hodie scribuntur, incipientibus duplicis consonantis vim perpetuam conferre. Hinc factum videmus, ut in omnibus hujusmodi verbis post vel augmentum vel vocem componentem litera ρ apud scriptores Atticos geminetur. Hujusmodi sunt ενερριγωσι Aristoph. Plut. 847. διαρραγειης 893. ερραγη Nub. 583. διερρυηκοσιν[101] 871. ὑπορρεοντος [m. επιῤῥεοντος[102]] 1292. επιρρεοντων 1297. δικορραφειν

λέσαι φάος—Ph. 1402. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς Fέπος. El. 1080. διδύμαν Fελοῦσ'—Eur. Or. 1276. ἐν Fησυχίᾳ—Bacch. 1296. ὕβριν Fυβρισθείς. Sed nitendo non proficis hilum; ἐν γὰρ ἐκτενεῖ Fέπος. Æolismi hujus apud Atticos nec vola nec vestigium. Ne φιλαρχαίους, ut surdos, fabulis obtundam, cessabo, et, ut Dawesii manes placem, dono credo perpulcro SHAKSPERIUM ipsum movebo; King Lear, A. I. Sc. IV. *And be a thWart* disnatur'd *torment to her*. Sic ED. PR. in folio, ut aiunt.; at in ed. priori hujus fabulæ in forma quadrata, 1608. comparet,—*to be a thOUrt* disUEatur'd *torment to her*. De *OU* et *W* nemo prudens sciens, vivus vidensque hodie digladiabitur: et operarum errore τὸ *disnatur'd* ἀντὶ τοῦ *disUeatur'd* i. e. *disFeatur'd* — unde, ἐκ γλώσσης τῶν Γύτθων *disFeatur'd* — editores propagasse omnes uno ore prædicabunt. "O arida et infelicia tempora nostra, si propter has minutias minus dormiendum est. Equidem nucibus ludere mihi videor, dum ista curiosius tracto."

101. "Suid. διερρυηκόσιν." *R. P.* apud *P. P. D.* 1292. ὑπ. C. D. F. et tres MSS. Harl. ἀπ. E. "vulgatum laudat Suidas v. τόκος. Confer Æschyl. Eumenid. 856. ὑbi ὑπιῤῥέων χρόνος." *R. P.* apud *P. P. D.* Ran. 931. "Suidas v. κατεῤῥινημένον" *R. B.* et v. λῆμα ed. Ald. et schol. ed. Ald. ed. Kuster. ex [Aristoph.] MS. Vat. υ. κατερινισμένον B. —ερινημ. Suid. MS." *R. P.* apud *P. P. D.* Eq. 623. "Suid. v. ἀναῤῥηγνύς." *R. P.* apud *P. P. D.* Acharn. 576. Suidas v. κακοῤῥοθεῖ. Sic et alii. Sed rectum videtur κακοθρόει, a κακόθρους. *R. B.* 932. "sic Suid. *in v.* et in ψόφου π." *R. P.* apud *P. P. D.*

102. ὑποῤῥέοντος D, F, T; sic C, H et inter l. παρερχομένον;

1485. παραρραγεντος Ran. 415. πολυρροδους 451. προρριζος 595. κομποφακελορρημονα 863. κατερρινημενον 931. αναρρηγνυς Equ. 623. νευρορραφοις. 736. καταρρεοντες Acharn. 26. κακορροθει 576. ὑδρορροας 922. πυρορραγες 932. atque alia innumera. Nempe hæc scribendi ratio primo in Poetarum scripta metri suffulciendi causa imperite invecta est, * atque inde in solutam 160 orationem derivata. Imperite inquam: nam observari potuisset verba non composita a ῥ incipientia vires itidem retro sufficere, ac finales præcedentium syllabas natura breves constanter producere. Cujus rei exempla libet describere. Nub. 343.

Κουχι γυναιξιν, μα Δι, ουδ ὁτιουν. ἀυται δε [103] ῥινας εχουσιν.

eandem habet I, et inter l. ὑποτρέχοντος· ἀποῤῥέοντος E cum interpr. κατὰ μίκρον τρέχοντος.

103. "αὗται δέ γε A.B. Dorv." R.P. apud P. P. D.; subdubitans infercit γε R. B. 415. Sic codices Rav. et quam proxime unus Cant. C. (olim Askevianus) Elbing. et "Dorv." codd. Cant. (olim Askev.) D. E. F. et codd. duo apud Br. ex quibus μήτε ἀ. D. E. μήτ' ἀ. F. (olim Askev.), et cod. Vict.; partim recte ed. Junt. I., quam sequitur Dorvill. Crit. Vann. p. 334. "οὔτ' αὖ ῥ. οὔτ' ἀρίστων Laertius; μήτ' ἀρ—sic Suidas v. τρίβειν" R. B. Μήτε γε ῥ· unus Harl. T. "Ald. et Kuster. γε omittit Scholiastes. μητ' οὖν ῥιγῶν—μήτε ἀριστᾷν. Barocc. 127. duo Harl. H, I, et cod. Leid. "γε bis om. Suid. MS." R. P. apud P. P. D. conf. R. B. Kustero in Mus. Crit. N°. VII. pp. 437, 438. Eq. 543. Suidas in ῥόθιον: ἀποπέμψατ' Suid. v. R. P. apud P. P. D. an leg. πέμψατέ θ' ἕνδεκα R. B. Ach. 1145. Vide R. P. addend. ad Hec. 1169. p. 84=1161. p. 77. ῥιγῶν καὶ MS. apud Brunck. alter ῥιγοῦν καὶ, tertius ῥιουγνῶν, οῦ ν "natum e ῥι γ ῶν" P. P. D. ῥιγοῦντι Biset. fortasse σοὶ δ' αὖ ῥ. mox annotavit δὲ longum ob ῥ sequens R. B. Sic MS. Rav. Pac. 698. τῆς ῥιπὸς Ald. "τῆς om. Suid. ῥιπός. σαπρός. ἕκητι Suid." R. P. apud P. P. D. ἐπὶ ῥιπὸς ed. 2. Bas. deleto τῆς quod neque Scholiastes nec Suidas agnoscit. M. Raper. ad Plut. 1066. N apud scenicos poetas duplicis consonantis vim nunquam obtinet; et Soph. El. 693. lege, Δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται, ut me monuit desideratissimus R. P., R. B. ad Lucan. Phars. I, 146. citare videtur ex Eur. Ph. 534. εἰ χρὴ γὰρ ἀδικεῖν τῆς τυραννίδος πέρι sed vulgata sanior non est in Euripide; εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ τ. π.; Æschyl. Agam. 1086. Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ παρ' ἐν φρενί. παρὸν Robortellus; περ

SECT. IV.

415. Μητε ριγων[104] αχθει λιαν, μητ αριστᾳν επιθυμεις.

Equ. 543. Αιρεσθ αυτῳ πολυ τό ροθιον, παραπεμψατ εφ ενδεκα κωπαις.

Ach. 1145. Σοι δε ριγωντι προφυλαττειν.

Pac. 698. Κερδους εκατι καν επι ριπος πλεοι.

—— 739. Εις τα ρακια σκωπτοντας αει, και τοις φθειρσιν πολεμουντας.

Eurip. Ion. 522.

Παυε, μη ψαυσας τα του θεου στεμματα ρηξῃς[105] χερι.

Electr. 772. Ποιῳ τροπῳ δη, και τινι ρυθμῳ φονου;

Hippol. 459. Συ δ ουκ ανεξῃ; χρην σ επι ρητοις αρα.

ἐν φρενὶ acute et pulcre *Schutzius*; sed lectionis Robortellianæ sanitatem defendit Euripides Or. 1178. Θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε; Ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.

104. μήτε γε ριγῶν tres.

105. Ion. 522. conf. *Valck.* ad Xenoph. Memorab. III, vi, 3. El. 772. sic Hec. 607 = 601. " δὲ in editiones incuria irrepsit." vid. *R. P.* ad l. " Rhes. 874. Ποῖ δὴ (non δὲ) τράπωμαι. Alexis apud Polluc. x, 17. Ποῖ δή μ' ἄγεις διὰ τῶν κύκλων. ubi vulgatur δέ." *R. P.* Advss. p. 227. Iph. Taur. 253. Scribendum ἌΚΡΑΙΣ ἐπὶ —ex Plutarcho monent Piersonus Verisim. p. 16. et Marklandus ad l.; *R. D.* conjecturam defendit Reiskius. Conf. *Blomfield.* (Edinb. Rev. No. xxxv, 170.) *Monk.* ad Hipp. 1203. Xenoph. Anab. vi, p. 437. Ἰασωνίαν [Ἰασονίαν *R. P.*] ἀκτὴν, *Larcherus* malit ἄκραν; quod ita Geographi veteres eam vocant. Bibl. Crit. P. iv, 103. Conf. *Blomfield.* ad Æschyl. P. V. 698. et *P. P. D.* in Menstr. Censura (*Month. Rev. May*, 1807. pp. 524, 525.). Schol. ad Ran. 33. Ἀργίνουσα—Μανίας—ἄκρας: immo Μαλέα ἄκρα· vi. Xenoph. Hellen. I, 446. C. [ed. Leuncl. = p. 259, 20. H.St.; Thucyd. III, iv. Plato Menex. p. 406. F.]; Straboni [XIII, 917. ed. Almel.] est Μαλία, quod rectius." *R. B.* Denuo ad Ran. 193. " Photii Lex. MS. in Κρέας. Τὴν περὶ τῶν κρεῶν. ὁ δὲ Ἰξίων γράφει, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν, τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί. sane τὸ νεκρῶν [quam MS. U. et schol. pro varia lectione agnoscunt] optime personæ Charontis aptatur: forte leg. περὶ τῶν ἀκρῶν. Intelligit Maliam, Canas, Arginusas. vel forte περὶ τὴν ἄκραν, ut Malia intelligatur. Vide Steph. Byz. in Καιναί." *R. B.* *Raperus* citat Hesychium de adagio Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν, et infra v. 706. Comico sententiam tribuisse videtur, quam *Brunckius* ad l.; provocat enim ad Xenoph. Hellen. I. p. 448—452. Ubi duces, parta victoria, in judicium vocantur, διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγοὺς, et morte multantur. Conf. Schol. apud *Invernix.* ad l. Xen. Mem. I, i, 18. IV, iv, 2.

Æsch. pag. 61. l. 16. edit. H. Steph. [P. V. 1022. *R. P.*] SECT. IV.

Διαρταμησει σωματος μεγᾱ ῥακος.

Horum versuum germanam potestatem assequeris pronunciando wρhινας, wρhιγων, wρhoθιον, wρhιγώντι, wρhιπος, wρhακια, wρhηξες, wρhυθμῳ, wρhητοις, wρhακος. Emenda obiter Aristophanem Plut. 1066.

* Οψει καταδηλα του προσωπου τᾱ ῥάκη[106]. 161

uti et Euripiden Taur. 253.

Ακταις επῑ ῥήγμισιν αξενου πορου.

vel potius Αυταις επι ῥήγμισιν — *Ipsa ad littora.* Utramque enim ακτη et ῥήγμιν unum idemque αιγιαλος exponunt Hesychius et Suidas. Nec vero utravis adjectivi more usquam adhibetur. Vulgo autem legitur apud hunc, Ακταισιν επι ῥηγμισιν, apud illum, του προσωπου γε τα ῥακη. Nempe utrumque versum corrupit officiosa nimis sedulitas. Quod vitium in eum insigniter cadit, quicunque Nub. 415. primus repræsentaverit, quo tamen modo etiam habet Cl. Kusteri editio,

Μητε γε ῥιγων αχθει λιαν, μητε γ αριστᾳν επιθυμεις

Vocula utique γε, quam bis inferciendam curavit, metri rationem toties interturbat. Alterum ex jam dictis liquido, ni fallor, constat. Alterum exinde constabit quod verbum αριστᾳν cum tota familia primam semper producat. Equ. 535.

Ος απο σμικρας δαπανης ὑμας[107] ᾱριστιζων απεπεμπεν.

106. Cui adstipulantur C. D. F. Barocc. 127.; in textu et schol. H, et I: π. γε τὰ ῥάκη E.

107. Eq. 535. ὑμᾶς Cod. Rav. Suidas in v. Στυφελισμοὺς habet ἡμᾶς *R. B.* Plutarch. Inst. Lacon. p. 237. F. *R. P.* apud *P. P. D.*; vide Pac. 1280. *R. P.* ad Toup. p. 452. "In Theopompi versu recte producitur syllaba propter literam ρ sequentem. Res jam notissima est." Ad Hec. 1246 = 1238. Œd. Tyr. 847. "εἰς ἡμᾶς ῥέπον ex ignorantia metri infercit Triclinius. Quod

cum priscis Tragici editionibus habent Suidæ v. Μονόζωνος tres editiones ἐμὲ, Portus et Kusterus mutarunt." Antiphanes Athen. x, p. 449. A. Τοῦτ' ἔστιν, ἣν θ' ὁ γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων. Ad Med. 1008. "In loco Sophoclis Antig. 318. δὲ e duobus MSS. edidit Brunckius, quod conjecerat Marklandus ad Suppl. 94. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; (ὅπη Plutarch. T. II, p. 509. C.) Τί δὲ habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Grot. Excerpt. p. 149. versus sedem oblitus, inter Sophoclis incerta fragmenta eollocatum ita corrupit; Τί δαὶ ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ἐπί;" *R. P.* ad Hec. 1246=1238. ad Med. 1008. Ach. 969. et Av. 1426. Lege, Εἴσειμ' ὑπὸ πτερύγων. De hoc canone virum summum semel et iterum consului, qui semper cum *R. D.* stetit. Eur. Suppl. 382 (390). lege, νέμεις ἀεὶ (ita 2 MSS.) τὸν δυστυχῆ πάντᾶ ῥύῃ. At, inquies, quomodo gemino suo versus iste respondebit? Ibi vero legendum, τεμεῖ, τέκνοισιν ἽΝΑ ταφὰς λῃψώμεθα; nisi mavis ex *Musgravii* partim conjectura, κρανεῖ ποτ' ἆρα φίλια μοῖρ' Ἐμοὶ τέκνοισιν ἵνα ταφὰς λῃψώμεθα; Adde *Brunck.* ad Æschyl. Prometh. 1031. Aristoph. Nub. 647. μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν *Markland.* ad Suppl. l. c. Vesp. 976. Expunge γε, sine quo metrum satis constabit. 1478. Lege ὑπὸ ῥώμης Pac. 698. τῆς om. Suid. Ran. 1091. "Lege τὰ ῥήματα." *R. P.* apud *P. P. D.* Viri autem juvandis litteris nati illum tanquam parum tutum impugnarunt *P. Elmsleius*, ni fallor (*Quart. Rev.* No. IX, 225.), et *J. H. Monk.* ad Hipp. 461. Cantus chorici nihil negotii facessere debent: "Septheb. 92. τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει Choeph. 314. φάμενος, ἢ τί ῥέξας Eumen. 786. στενάζω; τί ῥέξω; γένωμαι;" *C. Burneius.* Soph. Œd. T. 72. δρῶν; ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν λυσαίμην vir mihi summo honore habendus, *Carolus Burney;* λύσαιμ' ἂν propius fortasse ad antiquam scripturam; si quispiam mallet σώσαιμ' ἂν πόλιν, non valde refragabor; Eur. Ph. 878. τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν; Aj. 531. Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην. fortasse, ἐξερυσάμην. Thucyd. II, 49. Τὸ μὲν γὰρ ἔτος, ὡς ὡμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· εἰ δέ τις προὔκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα κατεκρίθη· lege, κατεκλίθη. In Act. DD. Apost. XVII, 34. pro Δάμαρις nomen Græcis incognitum Δάμαλις restituit *Hemsterhusius. Pers.* Sat. I. 72. *Parilia; Palilia* MS. Reg. literæ λ et ρ sæpius permutantur; Herodot. IX, 76. λῦσαί με τὴν ἱκέτην αἰχμαλώτου δουλοσύνης. Ῥῦσαι Arch. Plato de Legg. I, 570. B. =II, i, 637. B. καὶ οὔτ' ἂν Διονύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύσαιτο, ῥύσαιτο Athen. IV, 156. A. 3. His magna ex parte scriptis litteras accepi a viro sagacissimo, *Georgio Burges*, in quibus equidem hæc perspicaci solertia disputata esse libens confiteor. "Magna lis nuperrime est exorta de ἐπεκτατικῇ, ut aiunt, potestate inceptivæ ῥ. Affirmat Dawesius 'literam Græcam ῥ finales præcedentium [vocum] syllabas natura breves constanter producere.' Negant alii, advocatis locis Æschyli, Sophoclis, et Simonidis. Ex horum nu-

mero eximi fortasse debet Simonides. Non enim de scriptoribus omnigenis loquitur Dawesius, verum de iis solummodo qui Musas coluerunt Atticas severiores. Horum omnia ad examen revocare libet; ut inde perspici queat, utrum Canon Dawesianus, 'nisi machinis impulsus validioribus, in æternum maneat necne inconcussus.' 1. Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς. Simonides [fr. ccxxiv. *Gaisford.*]. 2. ἀλλ' ἁλιστόνοις πόδα Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Æschyli Prom. 711. 3. Πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. 991. 4. Ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι· Eum. 232. 5. Δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν· Soph. Œd. T. 72. 6. Σχήσουσι σέ δ' Ἄρης Ἁρμονίαν τε ῥύσεται Eurip. Bacch. 1336. 7. ἐν πόλει φρυγῶν Τύμπανα Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα 59. 8. Κρίτην τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι 9. Τῆς μητρὸς αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι Simylus apud Stob. p. 231. Grot. 10. ὀμμάτων τ' ἄπο Ἁιμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται κάτω. Eurip. Thesei Fragm. I, 3. 1. Verba Simonidis adumbrantur ad sententiam Hesiodi Opp. et Di. 700. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγάθης· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο. Hoc monuit et *Brunckius*, quem tamen latuit exstare apud Anton. et Meliss. ad calcem Stobæi p. 195. Gesn. ed. 3. verba his simillima, κάλλιον ἐσθλῆς ὥσπερ οὐδὲ χεῖρον τῆς ἐναντίας· unde alia lectio erui potest, Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ χεῖρον αὖ κακῆς. Illud αὖ, cui favet Hesiodeum αὖτε, in hoc loco minime superfluum, vix, opinor, Simonides omisisset. Sed, ut olim dixi, Amorgensis e numero Atticorum scriptorum est eximendus: id patet e verbo ῥίγιον non nisi apud Ionicos reperiendum. In eadem sententia Atticus Sophocles alia usurpabat: conf. Phædræ Fragm. v. Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν Κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν, οὐδὲ σώφρονος Κρεῖσσον. 2. In hoc loco maxime depravato contra receptam scripturam objici potest, quod ῥαχία nuspiam apud Poetas compareat, a quibus usurpatur vel ῥηγμὶς vel ἀκτή. Minime me fugit vocem ῥαχία inter Atticas a Suida recenseri. Eam certe agnoscit Thucydides, qui in eo ab Herodotea voce ῥηΐχίη distat, quod Atheniensis ῥαχίαν intelligit *littus*—at Scriptor Ionicus ῥηΐχίην intelligit *maris fluxus*—Anglice, *breakers*. Inusitato igitur vocabulo ex Atticis Musis ablegato, in Censura mea editionis Butlerianæ, quam servat (*Classical Journal*, N. I. p. 34.), emendationem proposui etiam nunc arridentem, ἀλλ' Ἁλιζώνοις πόδας Χρίμπτουσ' ἄκραις γύαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Unde venerit istud γυ., ibi edocui; et vice ἄκραν scribere debui ἄκραις ut ἄκραις γύαισιν conferri posset cum ἄκραις—ῥηγμῖσιν in Iph. T. 253. 3. In Censura modo dicta hunc quoque locum emendavi legendo Χριπτέσθω. Fortius est dictum, *illidat fulmen* quam *fulmen jaciatur*. Etenim priori verbo significatur quo successu Jupiter jaculetur, non item posteriori. 4. 5. 6. His tribus idem adest morbus eadem medicina sanandus, ipso *Gaisfordo*, ut videtur, non repugnante. Ille enim in Addendis monet 'Emen-

SECT. IV.

Vesp. 611.

Εις σε βλεψαι και τον ταμιαν ὁποτ ᾱριστον παραθησει.

Pac. 1280.

Ἀριστον προτιθεντο και ἀτθ ἡδιστα μασασθαι.

Av. 660.

Ἀριστισον [108] ευ την δ' ἡδυμελη συμφωνον αηδονα μουσης.

dare Viros Doctos λυσαίμην in Soph. Œd. T. 72.' Qui sint illi Viri Docti, ignoro. Scio tamen me conjecturam eandem protulisse ad Troad. 664., cui favet quodammodo similis var. lect. in Prometh. 243. ubi Rob. ἐξελυσάμην Ald. ἐξερυσάμην: sed conjecturam extra controversiam ponit usus loquendi Sophocleus, conf. Trach. 21. Ἐκλύεταί με. Œd. T. 1023. ἐξελυσάμην. Usurpat quoque Æschylus ἐκλύσεται in Eumen. 174. Nullus igitur dubito quin legi debeant λύσομαι, λυσαίμην, et λύσεται. præsertim quum ρ et υ vix inter se distantia MSS. exhibere soleant. [Vide *Porsonum* ad Nub. 647. In Eur. Hipp. 1103. λύπας παραινεῖ exhibuit MS. penes Longmannum et Socios d. 17. Jan. 1820.] 7. Transponere malim et legere, ἐν πόλει Ῥεᾶς Τύμπανα Φρυγῶν, τὰ μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα. 8. *Gaisfordus* in Addendis monuit in Simylo fortasse legendum, λεχθέν. Hinc corrigas (9) legendo λεκτὰ pro ῥητά. Similis var. lect. exstat in Hippol. 847. et 889., ubi in altero versu editur, Οὐ τλητὸν οὐδὲ ῥητὸν, in altero Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτόν: sed vix dubium mihi videtur quin posterior versus sit prioris lectio diversa. Legere quoque possumus in Sophocle [Œd. T. 1289.] ἀνόσι' ἠδ' ἄῤῥητά μοι. Homericum non dedignatus esset Sophocles ab Euripide quoque usurpatum in Herc. F. 30. 10. Hujus loci mentem non capio. Exstat fragmentum apud Scholia in Aristophanem, quorum unica editio Kusteriana mihi manibus in promptu est; alioqui fortasse meliora e Scholiis eruere poteram: nunc volo ῥαιστῆρες ᾄσσονται κάτω. Hesychius exponit ῥαιστὴρ per στάγων: unde sensus esse potest similis loco Hecubæ, φόνου στάλαγμοι σὴν κατέσταζον γένυν. *Musgravium* conjecisse video πρηστῆρε, quam vocem interpretatus est per *venas* e Pollucis auctoritate quocum consentit Hesychius. Sed causam ipse ignoro, cur πρηστῆρε in duali numero usurpetur. His omnibus locis, quæ Dawesio obstantia afferri solent, nullo negotio compositis, pro certo statui potest nulla nisi mendosa et facile emendanda restare, quibus oppugnatores se tueri poterint. Exemplo sit Hec. 1007. ubi MS. unus, teste Porsono, exhibet, Ὡς πάντα ῥέξας pro πράξας." Hactenus vir doctissimus.

108. Ἀρίστησον εὖ edd. tres pr. "Suidas in Ἀρ. διὰ τοῦ ι. Ἀρίστισον εὖ. recte." *R. B.* "ἀρίστισον εὖ Kuster. ex MS. Vat. U. ἀρίστισον εὖ quoque Suidæ v. ἀριστήσασθε ed. *Kuster.*

e MSS. Par. Diodorus Sinopensis apud Athen. vi. 9. p. 239. C. ἀριστίσας ἑαυτὸν εὖ, τραγὼν, πιὼν, ut legendum est." *R. P.* apud *P. P. D.* — μούσῃς· quam interpretando præoccupaverat *T. H.* Idem accidit Q. S. F. Christiano qui in versione sua *Ar.* Pac. 874. verbi ὑποπεπωκότες sensum expressit. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Sic *Drydenus* nostras plenum rapidumque Horatii spiritum Anglice effundens, lectionem tenebris pene sepultam insciens revocavit; quam optimæ fidei exemplis stabilivit Bentleius: *What form of death could him affright, Who unconcerned with* stedfast sight—*Quem mortis timuit gradum, Qui* Rectis *oculis monstra natantia,*—Hor. Carm. i. iii, 18. ed. 3. [*He onlie can behold with unaffrighted Eyes The horrors of the deepe and terrors of the Skies.* e poematio MS. "*Fra. Bacon.*"] Hesychius Ἀτάρβητον, ἄφοβον, θρασύν. Rescripsit ἀτάρμυκτον *R. B.* ad l. c.; et quod conjectando assecutus fuerat vir summus, hodierni MS. fide verissimum esse deprehendimus: Ἀτὰρ, μικτὸν enim exhibet codex unicus a *Schowio* collatus. Citat quidem *Albertus* ἀταρβήτοις προσώποις ex Empedocle apud Plutarch. de defectu Orac. p. 400. B. quæ verba a prosa oratione separavit et sic edidit *R. P.*, Ἀνταυγεῖν πρὸς Ὄλυμπον ἀταρμύκτοισι προσώποις. Il. Γ, 63. Ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρμυκτος νόος ἐστι. Lucret. i, 67.—*Primum Graius homo mortales* tendere (sic Non. Marcell. p. 411.) *contra Est oculos ausus, primusque obsistere contra*: Auctor Herc. Œt. 261. *Immane, dirum, horribile, quo viso Hercules* Avertat oculos. — [De Metii strage *Livius*; Avertere *omnes a tanta fœditate spectaculi oculos.*] Ecce autem in Museo Britannico *vivum de marmore vultum* inter antiquæ artis reliquias ab elegantissimo Townleio haud ita pridem collectas, qui illud ἀτάρμυκτον πρόσωπον spectandum exhibet, et intuenti ἐς ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. Ne variantes lectiones tantummodo esurientium humunculorum dapes esse clamitent pulcelli censores, in amœnis viretis paullisper desipiam. Eur. Hipp. 77. μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται Ald. ἐαρινὸν ex MSS. Valckenærius; postea ἐαρινῇ Idem apud Luzac. Ex. Acad. p. 7.; ἠρινὸς vera lectio est. Tabula marmorea in hortis *Blenheim* ἠρινὸν incidendum curavit *Jacobus Bryant*; at veritatis vi coactus Anglice vertit, *Save the low murmuring of the* vernal bee. In scriptoribus Græcis illustrandis multum prodest, quid Latini, *servum pecus*, suis exemplaribus legerint, indagasse: in præclaro fragmento ex Euripidis Chrysippo,* θνήσκει δ' οὐδὲν, Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ' Ἄλλο πρὸς ἄλλου Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν. Lucret. ii, 1002. *Nec sic interimit mors res, ut materiäi Corpora conficiat, sed cœtum dissupat oliis*; *Inde aliis aliud conjungit, et efficit, omnes Res ita* convortant formas, *mutentque colores.* hinc ἕτεραν poëta legisse videtur; quod firmat *Valckenærius* de Aristob. p. 96. E Lucretii loco *Platonis*

* Vid. *Valck.* Diatr. Eur. pp. 19. 34, 35. 54. "Hæc omnia verbum verbo reddidit Lucretius II. 990—1004." *R. P.* apud *M. D.*

SECT. IV — epigramma in statuam Panis emendat *D. R.* Ep. Cr. I, 63. quod, vice versa, *R. B.* in corrigendo Lucretio adhibet; et v, 1408. Udo non Unco legit: sed *labrum udum* in signo marmoreo jure mireris; et γυρὸν, quod epigrammati XXXIV. apud Jensium (=Anal. Gr. II, 265.) reddidit *Heringa*, comprobante *D. R.*, scriptori de Lapidibus egregie restituit *Tyrrwhittus*, 357. ὀφείτην, Γυρὸν, ὑποτρηχὺν, στιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν. Nec vero sum inscius, fuisse solertiam, qua ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας Τὸν λίθον, et qua tabulam adeo pictor, ut, inanima quæ sint, ejulare, citharam pulsare, ac cantum moliri videantur: Callim. h. in Apoll. 22.—Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος, Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται Μάρμαρος, ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης. [Conf. Il. Ω, † 614.] Propert. III. viii, 8. xxii, 6.; in loco posteriori *tacita* citant *D. R.* Ep. Cr. II, p. 132. et *T. H.* apud *Schrader.* Emendat. p. 147.; sed Philostratus p. 746. *Koppiersii* conjecturam probabilem facit; Ὁ δὲ Ἀμφίων, τί φησι; τί ἄλλο γε ἢ ψάλλει; καὶ ἡ ἕτερα χεὶρ, τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα, καὶ παραφαίνει τῶν ὀδόντων, ὅσον ἀπόχρη τῷ ᾄδοντι. Vide *R. B. Grævio*, pp. 69, 70., et de Pseudo-Phalaride, pp. 319, 20. Æn. XII, 751. *vividus Umber Hæret hians, jam jamque tenet, similisque tenenti Increpuit malis morsuque elusus inani est.* Cic. in Catil. III, iv. *Tactus etiam est ille qui hanc urbem condidit, Romulus; quem inauratum in Capitolio parvum atque lactentem, uberibus lupinis inhiantem fuisse meministis.* Poetæ Græci, quibus hortulos suos irrigavit Lucretius, textum *Rerum naturæ* salutari ope plurimum juvarent; III, 1038. *Lumina sis oculisque etiam bonus* Ancu' *reliquit; Qui melior multis, quam tu, fuit, improbe, rebus. Patroclus* conjecit *R. B.*, præeunte Homero, Il. Φ. 107. Κάτθανε καὶ Πατρόκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. Sed hæc perperam: nam Ennianum est Annal. III. p. 53. *Postquam* lumina seis oculis bonus Ancu' reliquit. Hor. Carm. IV, vii, 14. Nos, ubi decidimus Quo pater Æneas, quo Tullus, dives et Ancus—. Epist. I, vi, 27. Ire tamen restat Numa quo devenit et Ancus.—Est etiam apud poëtas recentiores, quod subinde tollere velles; VI, 357. *Auctumnoque magis, stellis fulgentibus, alta Concutitur cœli domus undique*—sed in Virgilii exemplari *apta* comparebat; Æn. VI, 798. *ubi cœlifer Atlas Axem humero torquet stellis fulgentibus* aptum. Sunt nimirum, qui sine imitandi vel minima suspicione in eadem incidunt, natura magistra, non arte; de hoc genere pauca delibemus: 2 Chron. VI, 18. Ὅτι εἰ ἀληθῶς κατοικήσει Θεὸς μετὰ ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς; εἰ ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσι σοὶ, καὶ τὶς ὁ οἶκος οὗτος ὃν ᾠκοδόμησα; *Euripides* apud Clem. Alex. Strom. v, 691. Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο, δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς; *Lucan.* Phars. IX, 578. *Estne Dei sedes, nisi terra, et pontus, et aër, Et cœlum, et virtus? superos quid quærimus ultra? Juppiter est quodcunque vides, quodcunque moveris.* Julianus in Or. v, p. 178. corpus animæ vocat περίβλημα βρότειον. Æschyli locum ex Myrmidonibus apud *R. P.* ad

Med. p. 19. quem leviter attigerat ad *Toup.* p. 484. et *Valck.* in N. F. p. 376., confer cum *Tracts* pp. 204. 374. Meminisse liceat me legisse, ni animi fallor, in prima *Vilsoni* editione, p. 65. —"*wing, was an arrow* made of *an eagle's feather.*" Soph. Aj. 140. πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, *Pants like the sealed pigeon's eye! T, Randolph's* poems, p. 31, ed. 1668. Aj. l. c. aliter, sed minus prospero successu, rescribit Piersonus in Verisim. p. 7. Ar. Plut. 1037. Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσεις. *Shaksp. Henry* IV, *P.* I, *A.* ii. *Sc.* 4. *I could have crept into any Alderman's thumb-ring.* Nunquis cantilenam *Lope Felix de Vega* Anglica versione a Nobilissimo Barone de *Holland* donatam percurreret ("*Let no one say that there is need,*" &c.) fragmenti insignis Menandri apud Alexandrum rhetorem immemor? Vide Advss. p. 294. Et canticum in triviis ridenti—*Monsieur B. t. p. c.*—statim occurret, Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, etc. Pr. ad Eur. xxiv=xxvi, vel, Νῦν Λεώφιλος μὲν ἄρχει, etc. ibid. Confer infra ad *R. D.* p. 216. Hermesianax apud Athen. XIII, p. 599. A. *D. R.* Ep. Cr. II. p. 89. Οἵῳ δ' ἐχλείηνεν, ὃν ἔξοχον ἔχρη 'Απόλλων 'Ανθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ, Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· Vide *Tracts,* pp. 41, 2. Hanc emendationem, veræ Critices perfectissimum exemplar, et Æschyli locum Suppl. 675. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. latentem, quem restituerat, et vicissim ex eo hujus lacunas certissime suppleverat[*], cum Davide Ruhnkenio, tanquam principe harum literarum, dudum communicare sustinuit Noster. Ille non modo conatus juveniles summa, qua par erat, laude prosecutus est; sed, qua erat humanitate, subsidia nova ad augendum et expoliendum Tragœdiæ parentem e ditissimo suo thesauro libentissime suppeditavit.—*Wyttenbachii* equidem laudibus nil detractum velim; sed qui *D. R.* generosam animam probe sciunt, aurem discipulo nimis patientem præbuisse illum suspicarentur: si cum *W.* voces disponere placet, neque codicum auctoritati, nec rhythmi gratiæ consulis; —et quisnam ἔχρησε plane mendosum pro verbo his in rebus solenni ἔχρη substitueret? Præterea *nescio quid peccati portat hæc purgatio:* οὐκ ἄλλως ἐρῶ. Nimirum si Pauwius alter Reiskiusve hoc inventum sibi arrogasset, proclive esset observare istum, ut reliquos Balneariarios, earum rerum quas ceperunt, signa commutare, et Nomadum ad instar, liberos furtim sublatos informes reddere, ut eos pro suis callide venditaret. Emendationem alteram palmariam, quam in editione Plutarchi sui (Vol. IV, p. 29. ed. 4.) non satis meminisse, in Bibl. Crit. P. viii, p. 140. magnopere probasse, videtur *W.*: "Ceterum cognovimus novam item Æschyli editionem institui Cantabrigiæ a Rich. Porsono, v. Cl., de cujus acumine et doctrina bene nos sperare jubent egregia quædam specimina, privatim nobis cognita, necdum in vulgus edita." At cave extra limites, quos tibi ipse circumdedisti,

[*] Vide *Pref.* to *Tracts*, xxxvii, viii.

SECT. IV.

* Loci autem ultimi, ut illud obiter moneam, vitiosa est syntaxis: neque enim habetur, quo referri
162 possit genitivus μουσης. Tu vero lege, puncto duntaxat accedente, μουσῃς[109] ad συμφωνον referendum.

longius egrediaris; si dicta olim iterum dixisse imitationem coargueret, quis Miltonum nostrum maledicendi licentia defenderet? Ille codicis etiam *Bessarionis* auctoritatem facile prægravat, atque lectionem antiquam tuetur: P. R. IV. — *Of* Socrates, *see there his tenement, Whom well inspir'd the Oracle pronounc'd Wisest of men*;—conf. Cic. in Cat. maj. XXI. Juvat usque morari, et in amœnis *Miltoni* viretis paullisper spatiari; P. A. IV, 159—165. *As when to them who sail Beyond the* Cape of Hope, *and now are past* Mozambic; *off at sea north-east winds blow* Sabæan *odours from the spicy shore Of* Arabie *the bless'd; with such delay Well pleas'd, they slack their course, and many a league Cheer'd with the grateful smell old Ocean smiles.* "[Arabiam Petræam] Elysii alicujus Horti ad instar nobis depinxere Herodotus [III. 113.] Diodorus Siculus [III. c. xlvi.] aliique præclari scriptores [*Lucian.* de Ver. Hist. T. II. pp. 107, 108. Incertus de Dea Syria T. III, p. 477. *Alexander Soph.* apud *Philostrat.* de Vitis Soph. lib. II. p. 575.], cujus exhalationes, et vividissimi spiritus, in enarrabili suavitate imbuti, non tantum Beatæ illius regionis colonos perpetua voluptate mulceant, sed etiam præternavigantes adflent, incredibilisque cum jucunditatis, tum admirationis, sensu perfundant." *Schultensii* orat. habita Franaqueræ, 1729. 4o. p. 4. Homeridæ Hymnus in Cer. 13, 14. Κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. Æschyl. Cares apud Stop. Flor. p. 356, 28. Gesn. p. 199. Grot. *Valck.* Diatr. ad Eur. p. 225. ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ Ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων στρατοῦ. Lege, πάντ' ἀπανθίζειν στ. Athen. XIV, 645. E. 5. Aristophanes Danaisin VII. Μήθ' ἅρμα εἶναι ἐγκριδοπώλην. Μήθ' ἁρμονιῶν *R. P.* apud *M. D.* Agam. 1667. Pers. 822. Suppl. 633. 660, 1. Agam. 1660. Choeph. 435. P. V. 439. Eur. apud Stob. Grot. p. 71. 377. Hec. 1186. Ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα. "*The flowers of the forest are a-wede away.*" Asclepiades Samius apud Br. in Anal. Gr. I, p. 211. 1, Νῦν αἰτεῖς, ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλος Ἕρπει, F. Νῦν ἀνθεῖς, TYRWHITT. Conf. *R. B.* apud *E. Maltby* in Suppl. ad *Morell.* p. 1144. ad Bion. Id. I, 55. et infra ad p. 254. De *Ar.* fragmento e Danaisin s. c. nihil habeo quod dicam; et cur illud hoc in loco apposuerim, nescio; *Plutarch.* Amat. T. II. p. 769. A. οὔτε Δελφοὺς ἐλέγχει ληροῦντας ὅτι τὴν Ἀφροδίτην ἍΡΜΑ καλοῦσιν.

109. "*Ad Græcam loquendi formulam* μουσῃς συμφωνον Terentiani *verbis sic propius accesseris,* Musis consonantem. Terentiani, *inquam, verbis: quanquam enim ea in grammatici scriptis, prout hodie repræsentantur, fru-*

stra quæsieris; at novi tamen locum, ubi certo certius olim comparebant. Is autem extat pag. 106. *l.* 10. [= 2850 — 2854 *Santen.*] Metrum, quo memorant Anacreonta Dulces composuisse cantilenas. Hoc Petronius invenitur usus: Musicum lyricum refert eundem Consonantia verba cantitasse. *Cuinam utique se adprobare poterunt* Musicum lyricum eundem? *Cuinam* Consonantia verba *tam nude posita? Cuinam denique* ἀσύνδετος *ista oratio,* Petronius invenitur usus—refert—? *Ne multis morer,* Terentianum *sic scripsisse censeo: Hoc Petronius invenitur usus,* MUSIS CUM * *lyricum refert eundem* Consonantia *verba cantitasse. Hæc autem emendatio atque altera, qua* Aristophanem *jam donavimus, mira quadam conspiratione lucem sibi mutuo egregiam affundunt." R. D. Add. et Corr.* * *Musis cum*—Ex hujusmodi emendationibus, de quibus olim fortasse curabitur, pauca decerpamus: M. Capella, p. 136. l. 12. *Bellaque* compescens, *arcus, atque* Herculis *arma,*—in margine, *compescens:* Delia MS. Cantab.; fortasse, *Deliacos poscens arcus,* id est, Apollineos. P. 169. l. 3. illud Sereni: Peritavit *avipedis animula leporis.* Lego, *Perit, abit,* P. 224. l. 14. *Omnes* Indicomarum *fuco decorantur.* Lego, Omnes *Indi comarum* fuco d. P. 273. l. 27. astreantemque *Uranien certe Libyssam*] Lego, *Astrean Theminque,* U. Aul. Gell. p. 85. l. 26 (ed. Paris. 1585.) ut in *nobis*—ut in *obis* MS. lege, *uti nobis.* Catullus de Aty, 74. *Roseis ut* huic *labellis palans sonitus* abit, lege, *Roseis ut* hic *labellis sonitus* CITUS adiit (f. abiit), ut supra, v. 42. *Ibi somnus excitum Atyn fugiens citus abiit,* et v. 30. *Viridem citus adit*—CITUS absorptum est a præcedente SONITUS [ut δίκαιος olim a δοκεῖν apud Æschyl. Septheb. 592.]. Lucret. v, 969. Nudabant *terræ, nocturno tempore capti, Circum se foliis et frondibus involventes.* Codd. *Nuda dabant*—Optime. Auctor de Fluviis, p. 1164. C. Γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ λίθος Κλιτορὶς ὀνομαζόμενος, ἔστι δὲ λίαν μελάγχρους, ὃν κόσμου χάριν οἱ ἐγχώριοι φοροῦσιν ἐν τοῖς Σωτηρίοις,—Σωταρίοις Maussacus, judicio an errore, nescio: "scribe, ἐν τοῖς ὠταρίοις in auriculis *gestabant.*" Hæc omnia RICARDUS BENTLEIUS. Conf. eundem *Græвio,* pp. 11. 130. 131. 137. *Hemsterhusio,* p. 295. et *Pearsoni* Vind. Ignat. I, 181. Hesychius: Σοῦσις, ἡ πόρευσις. ἄλλοι τὸ οὖς, ἢ δρόμος—(ἄλλοις Σοῦς) *Valck.* ad Adon. p. 266. vide supra ad pp. 15. 26. et *R. P.* ad Ph. 1521. Eur. Ion. 1115. ed. Ald. et MSS.=1134. Wak. ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου, κἂν ὑστάτοις κακοῖς nullis tormentis unquam fieri potest, ut ἐγνώσμεθα exprimat *deprehensi sumus:* quid agat istud ἐξ ἴσου, non video; neque placet ὑστάτοις κακοῖς. Lege, ut me docuit Vir præstantissimus, quem, velut ante diem raptum, lugemus; ἔγνως· μεθέξεις δ' οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ. *Recte dicis: mali particeps eris nec inter ultimos.* Ph. 996. ME. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα; KP. Ἔγνως. Or. 1129. Ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι. Androm. 877. Ἔγνως. ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνει τάδε; 914. Ἔγνως· ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν; El. 617. Ἔγνως· φοβεῖται γάρ σε, κοὐχ εὕδει σαφῶς. Soph.

SECT. IV.

SECT. IV.

Tr. 1221. Ἔγνως· τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον. et 815. ——— γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις. *Herodot.* VIII, 52. καίπερ ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι· *Plato* Phædo. p. 83. C. ἀλλ' ὁ πάντων μέγιστον τε κακῶν καὶ ἔσχατόν ἐστι. Conf. *Coray.* ad Hippocrat. de aëre, T. II. p. 399. Helen. 547. Ὡς μοι πόθ' ἥξεις, ὡς ποθεινὸς ἂν μόλοις. ωσποι πόθ' ἥξεις; i. e. ὦ πόσι, πόθ' ἥξεις: *R. P.* apud *M. D.* Vide etiam *R. P.* ad Xenoph. Anab. I, 90, l. 8. apud *Burneium* ad Æschyl. Suppl. 526. et ad Med. 6. Charito, p. 70. l. 14. παραδοθήσῃ γὰρ, ἂν παραστῇ, τυράννῳ. Præclare expedivit *Reiskius*, παραδοθήσῃ γὰρ ἀντεραστῇ τυράννῳ. Dioscorides in Anal. Gr. T. I, p. 493. iii, 3. ἦν δ' ἀλιτεύη Ald. ἦν δ' ἀλιεύσῃς Brunckius, ἦν δ' ἀλὶ δύσῃ TYRWHITT. Sophocles ἐν Ἡρακλεῖ. Στρέφουσι [l. τρέφουσι] κρήνης φύλλα καὶ χωρίτην ὄφιν. "Fortasse, φύλακα" TYRWHITT. App. ad *Toup.* p. 427. Schol. ad Nicandri Ther. 343. (p. 19. ed. Gorræi.) ὁ δὲ [ὄνος] δίψει συνεχόμενος, ἦλθεν εἴς τινα τόπον ὕδωρ ἔχοντα, ἐν ᾧ ὄφις ὑπῆρχε φυλάττων. Aliter—τὸν δὲ ὄνον δίψει τειρόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλαξεν ὁ ὄφις, καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος, ἀπέδοτο τοῦ γήρως τὸ φάρμακον διὸ—, τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος. ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eur. Ph. 669. Νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. 945. οὗ δράκων ὁ γηγενὴς Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος, Virg. Geo. III. 428. Stagna colit, ripisque habitans, *hinc piscibus atram Improbus ingluviem ranisque loquacibus implet.* IV, 457. *Immanem ante pedes* hydrum *moritura puella* Servantem *ripas alta non vidit in herba.* Pausan. Bœot. IX. c. X. p. 730. Ἀνωτέρω δὲ τοῦ Ἰσμηνίου τὴν κρήνην ἴδοις ἄν, ἥντινα Ἄρεώς φασιν ἱερὰν εἶναι, καὶ δράκοντα ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐπιτετάχθαι φύλακα τῆς πηγῆς. Diodorus Sic. III, 36. σκοπεύσαντες γὰρ ἕνα τῶν ὄφεων τριάκοντα πηχῶν, διατρίβοντα περὶ τὰς συστάσεις τῶν ὑδάτων, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἀκίνητον τοῦ σώματος τὸ κύκλωμα τηροῦντα, κατὰ δὲ ἐπιφανείας τῶν διὰ τὴν δίψαν ζώων φοιτώντων ἐπὶ τὸν τόπον, ἄφνω διανιστάμενον, καὶ τῷ μὲν στόματι διαρπάζοντα, τῷ δὲ σπειράματι καταπλέκοντα τὸν ὄγκον τῶν φανέντων ζώων, ὥστε μηδενὶ τρόπῳ δύνασθαι τὸ παραπεσὸν ἐκφυγεῖν. Soph. Tr. 1100. Δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις; Ph. 1327. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις. Aristoph. Lys. 759. ἀλλ' οὐ δύναμαι "γωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει, Ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε, Herodot. VIII, 41. λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτέεσθαι ἐν τῷ ἱρῷ· Eudocia p. 138. οἱ κύνες ἔχουσί τι φύσει ὑλακτικὸν—lege, φυλακτικόν. *Bast.* ep. cr. p. 154. Porphyr. de Antro Nymph. XVII. καὶ ἐπὶ φυσικῆς σηπεδόνος, καὶ ἐπὶ ἡδονῆς εἰς—*Ruhnkenius* correxit p. 107. καὶ ἐπὶ ΦΥΛΑΚΗΣ ΤΗΣ σηπεδόνος, καὶ ἐπὶ ἡδονῆς ΤΗΣ εἰς—quod verius videtur. Hermesianax apud Athen. XIII, p. 59. v. 98. φεύγων οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίῳ. L. ἐξ Ἐφόρης ἐβίω. PORSONUS. Corrupto οὐδα-

Nempe ista *συμφωνον αηδονα μουσης* ex poeta nescio quo Ionico descripsisse Comicus videtur. Lectioni, quam commendamus, respondet doctiss. Hemsterhuisii, quicquid is demum legerit, interpretatio [110]; *at dulce canentem et voce* Musis *æquiparandam lusciniam.* SECT. IV.

Sed utcunque Atheniensibus placuerit adspiratio Vau literæ *ρ* præfixa, eam tamen iidem vocalibus itidem in verborum certe initio præficere usque adeo reformidabant, ut in verbis non nisi uno et altero, quantum observarim, factum hoc videre sit. Sunt autem ea *αμφιέννυμι* et *προσϜελειν*. Quorum hoc quidem apud Aristophanem Ran. 742. Cl. Kustero crucem fixit. Locus autem sic præfertur:

μένον "alii medicinam faciant." Plura hujus farinæ e proprio penu depromere liceat; Ad *Villoison.* Anecdot. Gr. p. II. l. 16, 17. *ἐνοδία δέ ἐστι οὐ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ 'Απόλλωνος ἀγυιεύς.* Lege, *ἢ δι' ὃ καὶ 'Απόλλων ὁ ἀγυιεύς.* P. 22. l. II. *Τιμῆς. μ' αἰτεῖς δῶρον μανίης ἀποπαῦσαι,* Lege, *τιμῆεν μ' αἰτεῖς.* P. 144. l. II. [*Αριστοφάνης ἐν Πλούτῳ* (595, 6.) *ἀπὸ ταύτης ἔστι μαθεῖν, "εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινᾷν* (—*ῆν*) *ἐστι "βέλτιον· φησὶ γὰρ αὕτη, "τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν.*]. P. 156. Euripides de Argo, *τὰ μὲν σὺν ἄρθρων ἐπιτολαῖσι βλέποντα.* Lege, *ἄστρων.* P. 225. l. 23. *ἐσπέρᾳ μὲν αὐτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε, ἡμέρᾳ δ' ἄχρις ἐν ἀμβροσίᾳ.* Lege, *ἠ. δ' ἔχρισεν.* P. 232. l. 5. a calce, *ἐπὶ γένους τοῦ Σικυωνίου*—Lege, *'Επιγενοῦς τοῦ Σ.* P. 249. l. 14. *Καίειν τοὺς νεκρούς*—— *ἐποίουν πρὸς ἔνδειξιν· τοῦτο μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἄνω φορηθέν,* Lege, *ἔνδειξιν τοῦ, τὸ μὲν Θ.* P. 320. l. 1. *καὶ ἕτερος ὁ Δρύσης,* Lege, *'Οδρύσης.* Ad *Diatribam.* P. 21. l. ult. *οὐδὲ ὕπνον, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἐπηδαννττομένη τῷ συνειδότι.* Lege, *ἐπήδα νυττομένη.* P. 24. l. antepen. *ἐν ἴσῃ ποιούμενος τάξει τὰ πρὸς αὐτῇ χωρία, τοῖς εὐηλάτοις.* Lege, *προσαυτῇ.* P. 89. l. 33. "*ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες·*" (Il. N, 113.) *σημαίνει γὰρ ὡς καὶ τὸ πρότερον εἰδότων τῶν φαινομένων τὴν χώραν, ὅπερ οὐκ ἀληθὲς, ἀλλὰ δὴ τὸ κ. τ. λ.* Lege, (Odyss. N, 113.) *τῶν Φαιάκων*—et mox, *ἀλλὰ δέ.* [P. 90. l. 1. *ἀλλ' ἐκπρέπον*—Lege, *ἐκτρέπον.*] l. 13. *ἐπεὶ προσαγνοοῦνται,* Lege, *ἐπεὶ πρὸς ἀγνοοῦντας.* [P. 93, l. 24. *ὡς παρὰ Κλεοχάρμῳ* Lege, *παρὰ Κλεοχάρει.*] [P. 94. l. 12.—Fragmentum Sophoclis; *'Οδυσσεὺς πρὸς Διομήδην.* Vide Conon. Narrat. XXXIV. Suid. in v. *Διομήδειος ἀνάγκη·* et Hesych. qui historiæ originem ad *μικρὰν 'Ιλιάδα* refert.]. Sed plura, quam volueram. Conf. infra ad p. 341.

110. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad Av. 590 (*λόχος εἷς*), et 895. Iph. A. 37. lege, *ταὐτὰ,* secundum versionem. *R. P.* Adverss. p. 249.

SECT. IV.

Των πολιτων θ ους μεν ισμεν ευγενεις και σωφρονας
Ανδρας οντας, και δικαιους, και καλους τε καγαθους,
Και τραφεντας εν παλαιστραις και χοροις και μουσικη
Προσελουμεν· τοις δε χαλκοις και ξενοις και Πυρριαις &c.

Ad quem vir Cl. "Lectionem hanc (inquit) exhibet etiam Stobæus loco laudato; itemque Suidas, qui ad locum hunc Comici procul dubio respexit, dum ait, Προσελουμεν. αντι του προπηλα-
163 * "κιζομεν. Est autem το προσελοῦμεν a προσελεῖν, "quod secundum Magistros Græcos significat, *injuria aut contumelia aliquem afficere*. Hesychius: "Προσέλει, (lege προσελεῖ) προπηλακιζει. Etymologus v. Προσεληνοι: Προσουλλεῖν (lege προσελεῖν) [111] "το ὑβριζειν. His adde Scholiasten nostrum. Cæterum, quamvis vox προσελοῦμεν auctoritatibus suis "non destituatur, adversus metrum tamen contumax "est; neque video quomodo cum eo conciliari possit. "Quare amplius de loco hoc cogitandum censeo." Viro Cl. quodnam suggerissent αἱ δευτεραι φροντιδες, quæ juxta Euripiden σοφωτεραι esse solent, equidem divinare nequeo. Eum vero crediderim a vera loci potestate aberrare perrexisse. Hanc autem constituo ΠροσϜελουμεν· τοις δε χαλκοις—Eadem ejusdem verbi cum prosoedia tum notio apud Æschylum occurrit in Prometheo pag. 30. l. 9 [441.]

'Ορων εμαυτον, ὡδε προσϜελουμενον [112].

111. Immo, "Προυσελλεῖν (lege προυσελεῖν)" dicere debuerat Vir sagacissimus. προσελεῖν τὸ ὑβρίζειν ἀττικοὶ φασὶν Schol. MS. Harl. ad l. paullum a scopo aberrans: sed ex utroque liquido colligas, προυσελοῦμεν. Quid autem vir primarius? "προσελοῦμεν· Ita Stob. 41. et MS. (Barocc.) Ald. et Suidas. At MS. unus Stob. προυγελοῦμεν· quæ vera lectio est: Hesychius, προυγελεῖν, προπηλακίζειν, ὑβρίζειν. at Grotius, προυξελῶμεν, male." *R. B.* Apud Hesychium pro 'Ασάλγαν scribendum arbitratur *Sophronis* 'Ασαλέαν *Valck.* ad Adon. p. 204. Et quid aliud est προυγελεῖν ac προυϜελεῖν, quod respuit Attica Musa? πρός γ' ἐλοῦμεν *Heathius;* προυξελοῦμεν *Raperus.* Conf. *R. P.* ap. *P. P. D.*

112. Apage librariorum ineptam familiam, προσιλλούμενον Raul. προσιλούμενον Cod. Eme-

Prosoediæ non est ut diutius immoremur. Notionem vero sic colligi velim. Verbum apud Græcos recentiores ἑλος, apud veteres Wελος, *paludem* denotabat; atque hinc factum est, ut palustri cuidam loco nomen *Veliæ* Latini indiderint, uti Dionysium Halicarnassensem supra docentem [p. 203.] vidimus. Cum autem paludis *coenum* sit maxime * proprium, verbum προσWελειν a Wελος confictum nihil aptius significare potuit quam *coeno conspergere;* h. e. *modis indignissimis excipere.* A propria notione quam minime discedit Scholiastæ, Hesychii, at Suidæ interpretamentum προπηλακιζειν. Translatam exhibet Etymologi ὑβριζειν. Apud hunc porro veræ potestatis indubitata extant vestigia in scriptura ista ΠΡΟΣΟΥΛΛΕΙΝ. Scripsit utique, vix dubito, ΠΡΟΣΟΥΕΛΕΙΝ, ut sonum προσWελειν designaret; non secus atque Dionysius Halicarn. nomen VELIA, h. e. WELIA, forma ΟΥΕΛΙΑ donavit.

SECT. IV. 164

Frequentissimum consonantis Vau usum fuisse credendum est, ut in mediis verbis importunus vocalium concursus vitaretur. Situs autem is erat rarissimus, quo consonantibus δ et ς subjungebatur, uti in verbis δWεινος, δWην, σWαινω, σWευω[113]; non secus atque Anglice scribimus *dwell* et *swain.* Horum unam familiam mox exhibendam [p. 167.] sumus curaturi.

Atque hæc quidem in præsens dixisse sufficiat de potestate prosoediaca consonantis Vau cum cæteris simplicibus communi: Alteram porro ei virtutem inesse videmus, quam cæterarum consonantium nulla itidem sortitur. Ea autem cujusmodi sit, exempla commodissime docebunt. Observarunt

rici Bigot; πασσαλώμενον X, προσηλώμενον Heathius; προσηλούμενον Cod. Colb. *Toup.* ad Hesych. III, 93. προσέλουμενον η Cod. A., et *Brunckhius;* προσελ. Voss. προσFειλ. nescio quis, προσWελ. ex *Dawesio Askevius;* palmam omnibus præripuit reponendo * προυσελούμενον. Ricardus Porson. In Etym. Mag. ΠΡΟΥΣΕΛΕΙΝ *G. Burges* pariter correxisse video.

113. Conf. supra ad p. 199.

Homeri editores, quod et vix quemquam * latere
potuit, verborum λυω, τιω, et similium priorem modo
165 corripi, modo produci; cum tamen in futuris λυσω,
et τισω, et quæ hinc fluant temporibus, nulla sit
quantitatis variatio. Hoc inquam observarunt editores, sed in rei observatæ ratione prosoediaca investiganda artem suam frustra exercuere. Nec vero sine risu alios aliorum commenta video sannis excipientes, cum ipsi interim nihil ὑγιεστερον excogitarint. Ridet non semel doctiss. Clarkius [ad Il. A, 314. Z, 434. Δ, 257, etc.] Barnesii ineptias vocalem υ in λυω, ι in τιω communem statuentis: cum tamen, quæ ipse comminiscatur, a Barnesii ineptiis verbo duntaxat tenus discrepent. Nempe vocales υ et ι in dictis ac similibus verbis natura longas esse censuit; ob positionem vero aliquando corripi, quatenus scilicet altera sequatur vocalis. At enim aliane, obsecro, est productarum, alia correptarum positio? Num diversa esse potest syllabarum distributio? At ni hoc fieri possit, commentum, quo se tam mirifice extulit vir doctiss., ad Barnesii ineptias plane recidit. Nos istiusmodi vocales natura breves esse statuimus, iis autem subjici oportere consonantem Vau. Hæc utique inter duas vocales intercedens in diversis pro arbitrio syllabis enunciari poterit. Verbi utique λυWω priorem pro lubitu constituere licebit vel λυ, vel
λυW: Si a vocali claudatur λυ-Wω, non poterit non
166 corripi: * sin a consonante λυW-ω, eam simul ac
pronunciaris, ea erit oris figuratio, ut ante sequentem vocalem altera W necessario sit efferenda. Futurum vero λυWσω in syllabas ita secari nequit, ut priorem corripiat. Similis est ratio prosoediaca verborum αWορ, δαWιζω, διWα, ολοWος, aliorumque haud paucorum.

Nec vero in mediis duntaxat verbis obtinebat consonantis Vau virtus, quam exposuimus, prosoediaca. Eam porro videmus in verborum itidem initio collocatam vires ac tempus (ut cum Terentiano

[p. 42.] loquar) retro sufficere solitam. Istius, verbi gratia, Iλ. Δ. 86. SECT. IV.

Η δ ανδρι ικελη——

vera potestas est Η δ ανδρι Ϝικελη; syllabarum autem ratio, unde pendet prosoedia, Η δ ανδριϜ ικελη—Quo de loco doctiss. Clarkius ad vers. 81. *Qua* (inquit) *ratione ultima in voce* ανδρι *vers.* 86. *producatur, vide ad* A. 51. Hoc est [Ter. Adelph. IV, ii, 44, 5.]:

Ito ad dextram: prius|quam ad portam venias, apud ipsum lacum
Est pistrilla, et exadvorsum est fabrica : *ibi est* [114]—

Ego utique ad A. 51. a viro doctiss. adnotata adii, patiensque ac commodus satis perlegi: ibi vero nil quidquam repperi ad quod ultima vocis * ανδρι, cum 167
neque vocalis adspirata nec diphthongus sequeretur (nam in his nugis multus est vir doctiss.), referri posset [Id. vi, 3, 4.]

Perreptavi usque omne oppidum, ad portam, ad lacum,
Quo non? neque illic fabrica *ulla erat*—

Hac occasione vetus illud criticorum opprobrium Iλ. Γ. 172. nefas plane esset præterire. Germanam autem ejus potestatem sic concipi volumus,

—— —— φιλε Ϝεκυρε δϜεινος τε:

prosoediacam autem syllabarum rationem,

—— —— φιλεϜ εκυρεδ Ϝεινος τε.

114. Conf. Aristoph. Av. 3. Lys. 710. Eccles. 654. *Ruhnken.* ad Plat. Theætet. p. 153. D. apud virum humanissimum, *Jan. Bakium* ad Cleomed. Meteor. pp. 381, 382. et Eupol. apud Polluc. IX, 48. Alexis apud Diog. Laert. III, 27. Ἄνω κάτω τε περιπατῶν, ὥσπερ Πλάτων, Σοφὸν οὐδὲν εὕρηκ'—Ennius Iphigenia; *Imus huc, hinc illuc: quum illuc ventum est, ire illinc lubet*: conf. Catull. Carm. LV., et viam [*to Mr. Hardcastle's, of Quagmire-Marsh.*].

SECT. IV. Vocis Ϝεκυρε potestas in uno versu bis conspicitur Ιλ. Ω. 770.

Η Ϝεκυρη· Ϝεκυρος δε——

Alterius δϜεινος, uti et ejusdem familiæ omnium, eandem Homerus vim perpetuo servavit Ιλ. Α. 515. —επει ου τοι επι [l. ενι] δϜεος. Ε. 574.—Τω μεν αρα δϜειλω. 817. Ουτε τι με δϜεος. Κ. 254.—οπλοισιν ενι δϜεινοισιν. Λ. 10.—μεγα τε δϜεινον τε—37.—περι δε δϜειμος τε. Ν. 224.—Ουτε τινα δϜεος. Ξ. 387.—αλλα δϜεος ισχανει. Ρ. 217.—τε ΔϜειστηνορα θ. Φ. 25.—ποταμοιο κατα δϜεινοιο. Ω. 116.—εμε τε δϜειση.
168 Οδ. Γ. 322.—μεγα τε * δϜεινον τε. Ε. 52.—Οστε κατα δϜεινους—Ι. 236. Ημεις δε δϜεισαντες. Hinc porro liquet pro portentis istis plus nimio familiaribus εδδεισεν, περιδδεισας, υποδδεισας legi tandem oportere εδϜεισεν, περιδϜεισας, υποδϜεισας. Ex iis denique, quæ modo diximus, in proclivi erit colligere, quo tandem sensu vera sint Prisciani verba [supra p. 199.] poetam Æolicum in isto ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΕ ϜΟΥ ΠΑΙΔΟΣ digamma pro duplici consonante posuisse docentis. Libet tamen in transcursu monere alteram ejusdem doctrinam, Æoles itidem digamma pro nihilo quandoque accepisse, futilem esse atque absurdam. Quod enim adducit Αμμες δ Ϝειρανον το δε τ αφ θετο μωσα λιγαια [supra ibid.] quin corruptum sit, nihil dubii esse debet. Quicquid autem de Ϝειρανον et sequentibus statuendum sit, unum illud interim mihi persuasum sedet, pro Αμμες δ, modo vox sequens a Ϝ inchoata fuerit, rescribi oportere Αμμε δε, vel forte Αμμι δε, nam, quo hæc referenda sint, non liquet; uti et alterum, pro λιγαια legendum esse λιγεια[115]. Idem non minus frustra docet

115. "Μῶσα λιγαῖα citat *Priscianus* p. 546. quod infelicibus avibus in M. λιγεῖα mutat *Rich. Dawesius.*" *Koen.* ad. Greg. Metrop. pp. 113. 115. Stesichorus. ΡΑΔΙΝΗ apud *Blomfield.* in Mus. Crit. Vol. II, p. 267. "Αγε, Μῶσα λιγεῖα, Incertus apud Schol. ad Hermog, p. 406. et fortasse apud Etymol. p. 589, 46. Μῶσ', ἄγε, μῶσα λίγεια. 'Αλκμὰν apud Hephæst. p. 24=40. Μῶσ', ἄγε καλλιόπα, θύγατερ Διός. Archil. apud Eustath.

Æoles itidem digamma pro vocali correpta usos inveniri. Neque enim in iambico dimetro, quem ex Alcmane laudat [p. 199.], SECT. IV.

ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑϜΙΟΝ,

vox ΔΑϜΙΟΝ quadrisyllaba accipienda est secunda correpta δαΐιον, sed trisyllaba, prima juxta ea, quæ * de λυϝω monuimus, producta. Atque illud quidem 169
ad commentum confugisse Priscianum non possum non mirari, qui τῳ digamma duplicis consonantis potestatem alibi tribuerit. Et profecto, si apud Homerum in voce δήιος recte haberetur vocalis η, postularet dialectorum analogia ut in ΔΑϜΙΟΝ apud Alcmanem prima etiam ante simplicem consonantem produceretur. Sed cum Prisciano omnino censeo vocalem α in ΔΑϜΙΟΝ esse natura brevem, adeoque apud Homerum pro δηιος, cujus prima modo producitur, modo corripitur; ubique scribendum esse δαίος. Cæterum, ut illud obiter perstringam, de Horatiana vocis sylüæ dihæresi a Prisciano laudata

ad Il. A, p. 10, 1=8, 24. Δεῦρ', ἄγε, Καλλιόπεια λιγεῖα. Schol. A. ad Il. N, 588. (conf. Schol. L. ad Il. B, 233.). 'Αλκμάν· Μῶσα Διὸς θυγάτερ * * * λίγ' ἀείσομαι. Alcmanis fragmentum hoc modo constituendum suspicatur *Meinekius*, Cur. Crit. p. 30., Μῶσ' ἄγε Μῶσα λιγεῖα Πολυμελὲς μέλος νεοχμὸν "Αρχε παρθένοις ἀείδεν Καὶ ναὸς ἀγναῖς εὐπύργῳ φεραπαίναις ep. cr. p. 30. ubi auctoritates, quibus nituntur hæc disjecta poetæ membra, concutias. Pind. Olym. IX, 73. "Εγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον λιγύν. Æschyl. Agam. 1148. 'Ιὼ, ἰὼ, λιγείας μόρον ἀηδόνος. Theocr. Id. XXII, 221. λιγεῶν μελίγματα Μουσᾶν Apoll. Alex. de pronom. apud *Bekker*. p. 325. Κόριννα· Μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα. Conf. *Salmas*. Epist. p. 32., *Valck*. ad Adoniaz. p. 300. C. Theocr. Id. XV, 135, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς. XVII. 113. λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν. VIII, 71. λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν. Plat. in Phædro, p. 237. A. "Αγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λίγειαι, εἴτε διὰ γένος μουσικὸν τὸ Λιγύων ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν, ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου,—Virg. Buc. VII, 24. *Hic arguta sacra pendebit* fistula *pinu* Hor. Epist. II, ii, 90. *Qui minus argutos versat furor iste poetas?* Carm. IV, vi, 25. *Cunninghami* lectio *Ductor Argeæ fidicen Thaliæ, Phœbe*, mihi saltim semper arrisit. " Sæpissime librarii confuderunt *Argeus*, *Argous*, et *Argivus*:" *Schrader*. Emendat. p. 23.

SECT. IV. Cl. Bentleius ad Carm. I. 23. 4. " Similem (inquit)
" sane dialysin in aliis verbis admiserunt non Ca-
" tullus [116] solum, qui paulo durior est, sed tersissimi
" Poetarum Tibullus et Ovidius: ille Eleg. I. 8 [2.].
" et alibi,

Stamina non ulli dissolüenda *deo*

hic in Epist. Medeæ Jasoni [4.]

Debuerant fusos evolüisse *meos*

" et passim. Verum alia ratio horum est, alia, ni
" fallor, *silüæ*. *Solvo* enim et *volvo*, si consonantem
" in vocalem dissolveris, primam brevem habebunt;
" ut ex supinis et participiis constat, *solutus*, *vo-*
" *lutus*: *Silüa* autem, etiam per diæresin in * tres
" syllabas dissoluta, primam tamen longam retinebit;
" siquidem certum est a Græco 'ΥΛΗ, vel per di-
" gamma Æolicum 'ΥΛϜΗ, Latinum *Silva* profluxisse.
" Nam 'ΥΛΗ quidem apud Græcos syllabam primam
" semper productam habet [117]." Ego vero continere me nequeo quin credam, contra quam judicavit vir Cl., Horatianæ in voce *sylüa* dialyseos eandem plane esse rationem, quæ est Tibullianæ in *dissolüenda*, et Ovidianæ in *evolüisse*. Velim enim scire, undenam colligi possit Æolicum ΥΛϜΗ, vel forte ΥϜΛΗ, vocalem Υ natura brevem non habuisse: An quia

116. *Valckenærius* ad Callimachea, pp. 125, 6., " In verbis *solvo*, et *volvo*, ista pronunciandi scribendique ratio præ reliquis *Catullo* placuit, I, 38. *Pristina vota novo munere* dissolüi. 74. *Condita quin veri pectoris* evolüam LXII, 45. *simul ipsa* (ipse *R. B.*) *pectore Atys sua facta* revolüit XCIII, 6. *Zmyrnam in cana diu sæcula* pervolüent LX, 53. *tibi virgines Zonula* solüunt *sinus*. ii, 13. *Quod zonam* solüit *diu ligatam*. Semel etiam Propertius scripsit I, vii. 16. *Quod nolim nostros* evolüisse *Deos!* sæpius Tibullus I, viii, 40. *Pectora tristitiæ* dissolüenda dedit. XI, 62. *sit satis ornatus* dissolüisse *comæ*."

117. Ex Homerico isto ὕλϜη nulla *siluæ* ratio apud Horatium habenda est. Vide Mureti opera, II, 331. *Menagiana*, II, 214. ed. Amstel. *Edwards* ad Pseudo-Plutarch. p. 128. Hor. Carm. I, xxiii, 4. Epod. xiii, 2. xvi, 32. Serm. II, iii, 187. Poeta Venusinus, cetera mellitissimus, sed in his rebus paulo ὀψιμαθέστερος, neque in *sylüæ*, nec in *Atrida* vim metricam consonantis Ϝ unquam agnovit.

ΥΛΗ, prout hodie exhibetur, primam semper habet SECT. IV.
productam? At aliter fieri non potuit, utcunque
το Υ in vetere scriptura ΥΛϜΗ natura breve fuerit;
nam ΥΛϜΗ in syllabas ita secari non potest, ut priorem brevem habeat; neque igitur, quod ejus locum hodie occupat ΥΛΗ, priorem uspiam potuisset non producere. Finge, verbi gratia, ex verbo Latino *solVo* deleri ubique literam V. Annon necesse erit, ut deinceps prius O longæ partes ubique sustineat? At quis tamen exinde legitime intulerit vocalem illam natura longam esse? Verum si nullo argumento evinci possit vocalem Υ in voce ΥΛϜΗ non fuisse natura longam, satis opinor est Horatii auctoritas, cur natura brevem fuisse, adeoque eadem plane ratione *sylvæ* in *sylüæ*, qua *evolvisse* * in 171
evolüisse, et *dissolvenda* in *dissolüenda* migrasse concludamus.

Hactenus in metrica consonantis Vau auctoritate potissimum sumus versati. Reliquam hujus Sectionis partem analogicæ ejusdem virtuti, in superioribus non plane intactæ, uberiori exemplorum delectu illustrandæ impendemus. Noli tamen mirari si forte in sequentibus potestatis itidem prosoediacæ mentio subinde recurrat: Neque enim res tam amice conjurantes penitus disjungere fas videtur.

ΙΛ. Α. 7. Ατρειδης] Germanum hujus verbi sonum Ατρεϝιδης statuimus. Analogiam autem sic concipi volumus. Quod hodie repræsentamus Ατρευς, veterum Ionum sermone erat Ατρεϝς. Nempe elementum Υ consonantis Vau tam sonum quam locum innumeris in verbis jam olim occupavit [118]. Hujus autem a genitivo Ατρεϝος non secus fluit patronymicum Ατρεϝιδης, atque ab Εκτορος et Νεστορος, Εκτοριδης et Νεστοριδης. Simili ratione a genitivis Αιγεϝος, Ϝοινεϝος, Πηλεϝος, Τυδεϝος, Φυλεϝος, derivantur Αιγεϝιδης, Ϝοινεϝιδης, Πηλεϝιδης, Τυδεϝιδης,

118. Vide supra ad p. 215.

SECT. IV. ΦυλεϜιδας[119]. Quam ad confirmandam analogiam accedit, quod quadrisyllabam hanc scripturam metricæ itidem leges ubique patiantur: cum tamen certissimum sit eam esse versus heroici rationem
172 ut trisyllaba Ατρειδας, Αιγειδης &c. variis * in locis commodissime recipiat, ex quibus tamen omnibus quadrisyllaba ΑτρεϜιδας ΑιγεϜιδης &c. [nusquam] excludat[120]. Cæterum versum istum Γ. 182.

Ω μακαρ Ατρειδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον

auctor est Eustathius laudari solitum eo quod vocem monosyllabam dissyllaba, deinceps trisyllaba, quadrisyllaba, et quinquesyllaba ordine et *κλιμακηδον* excipiant[121]. Sed ignoscet, uti confido, mihi

119. [Οἱ Αἰολεῖς πολλάκις ἐν ταῖς διφθόγγοις οὐκ ἀποβάλλουσιν, ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνῃ διαστάσει, ὡς ἐν τῷ 'Ατρεΐδης Αἰγεΐδης, Αργεΐος, MS. Harl.] Idcirco in his formis penultima commodissime producta legitur, quod F Latinum non tulit eloquium. " Ut ab *Atreus*, *Coroneus*, *Cretheus*, *Lynceus*, *Neleus*, *Œneus*, *Peleus*, *Pentheus*, *Phineus*, *Theseus*, *Tydeus*, formantur *Atrides*, *Coronides*, *Crethides*, *Lyncides*, *Nelides*, *Œnides*, *Pelides*, *Penthides*, *Phinides*, *Thesides*, *Tydides*, media syllaba semper producta, sic a *Tereus*, formari debet *Terides*, non autem *Tereïdes*." *Schrad.* Emendat. p. 237. Mulieres quoque *μητρόθεν* sunt appellatæ. Δαναΐδης· Λητοΐδης· Νιοβίδης· Etym. M. p. 166, 10. 'Ολυμπιάς· Πηλιάς· 'Αχελωΐς· Δηωΐς· 'Ηρωΐς. Νηρηΐς· Πριαμίς· Ταντταλίς· 'Αδρηστίνη· 'Αετίνη· Δηωΐνη· Ἐνηνίνη· 'Ηρωΐνη· 'Ηρωΐνη· Θεανίνη· Θεαντίνη· Κλεοβουλίνη· Νηρείνη. Φαιακοσίνη· 'Ωκεανίνη. *Neptunine* Catull. Nupt. Pel. et Thet. 28. *Nereine* Virg. Buc. vii, 37. Vide *N. H.* ad Ovid. H. Ep. vi, 103. Ar. Ach. 614. His addas, Αἰνειώνη· 'Ακρισιώνη· Καδμειώνη· οὐρανιώνη.

120. i. e. nullus est locus in Homero, in quo metrum -ειδης efflagitet.

121. Versus 'Ροπαλικὸς· Ach. 536. 'Ηστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα. Plin. Epist. i, xx. *Odi præcoci puerulos sapientia.* Voss. Etym. v. *Rhopalius*, Quæ quarum facie pulcerrima Deiopeia; Servius p. 1820. apud *Gaisford.*, Rem tibi confeci, doctissime, dulcisonoram; Capella p. 189., O sacra doctarum prudentia fontigenarum: Prudentius, Spes Deus æternæ stationis conciliator. Hujusmodi consarcinatores impense nugabantur; MS. Harl. f. 137. ἔστι δὲ καὶ ὁμηρικὸς στιχὸς, ἔχων τὰ ὄκτω μέρη τοῦ λόγου· πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον· τὸ μὲν γὰρ πρὸς ἔστι πρόθεσις. τὸ δὲ σύνδεσμος. τὸ δὲ ἐμὲ ἀντωνύμια. τὸ τὸν ἄρ-

bonus Homerus, si forte effecero, ut laus ista, quam ipse, sat scio, nunquam expectaverit, in posterum sit nulla. Atque hanc quidem veniam quo certius consecuturus videar, facit quod persuasum habeam Aristophanem olim quendam finxisse κλιμακι non minus artificioso deorsum crepantem. Hujus quidem laudem Comico inviderunt librarii atque editores, qui utique locum ita mutilaverint: Nub. 389.

SECT. IV.

Ατρεμας πρωτον παππαξ· καπειτ επαγει παπαπαππαξ·
Χωταν χεζω κομιδη βροντᾳ παπαπαππαξ ὡσπερ εκειναι.

Ad quem Cl. Kusterus "Cum (inquit) integrum "pedem versui huic deesse viderem, conjiciebam "το παππαξ bis scribendum esse: quam conjec- "turam postea collatio MS. Vatic[122]. confirmavit." * *A f--t for his conjecture and the* MS. *into the* 173
bargain[123]. Fefellit utique virum Cl., uti et correc-

θρον. τὸ δύστηνον ὄνομα. τὸ ἔτι ἐπίῤῥημα. τὸ φρονέοντα μετοχή. τὸ ἐλέησον ῥῆμα.

122. Nub. 389. "MSS. Vatic. et Barocc. 127. Ἀτρέμας πρῶτον παππάξ, παππάξ lege, Ἀ. οὕτω (et sic Suidas in παπ.) πρῶτον παππὰξ ἐπάγει, κἄπειτα παπαππάξ." *R. B.* quem conf. in Mus. Crit. No. VII. p. 487. MSS. C. E. Ἀ. π. παππάξ, κἄπειτ' ἐπάγει παππὰξ παπαπαππάξ et 390. παπαπαππάξ. MS. D. Ἀ. π. π. κ. ἐ. παπὰξ παπαπαπάξ. MS. F. Ἀ. π. π. κ. ἐ. παπαππὰξ παπάξ. I. παππὰξ παππὰξ, κ. ἐ. αααα α ππππαξ. H. Ἀ. π. παπὰξ, κ. ἐ. παπαπαπάξ T πρότερον παπάξ παπὰξ κ. ἐ. παπάξ παπαπάξ. 390. H, T. παπαπαπάξ Γ. ααα. παππαπάξ. Cod. Leid. παπάξ κἄπειτ' ἐπάγει παπάξ. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* "Potius sic: ΠΑΞ, ΕΙΤ' ΕΠΑΓΕΙ ΠΑΠΠΑΞ," *Porsonus* apud virum sagacissimum atque amicissimum, *Martinum Davy*, S. T. P. et Collegii Caii-Gonvillensis Magistrum: Athen. I, p. 11, C. εἶτ' ἐπάγει Scribi potest Ἀ. π. παξ· κᾆτ' ἐπάγει παππάξ. judice *R. P.* paulo ante decessum flebilem; sed *R. D.* emendationem, si rite memini, sollicitare noluit: et alio festinans cum *Hermanno* textum ἐκ τῶν φυσικῶν scrutari nolui.

123. Emendatione oppido quam nitida sordidam verbi labem inspersit *R. D.*; et τὸν τάριχον τουτονὶ Editor doctissimus pariter atque longe humanissimus præteriit: *Castum*, proculdubio, *esse decet pium poetam Ipsum*: sed decipit exemplar vitiis imitabile; et Aristo-

phanes, licenter in quibusdam, *καθάπερ τις σκώληξ ἐν πάνυ πονηρῷ καὶ κοπρώδει βορβόρῳ κυλινδούμενος*, † poeseos suæ fulgore mentis *R. D.* aciem adeo præstrinxit, ut eum in fraudem illiceret. Immutatas critico reliqui ipsius voces: indulgeas, velim, lector benigne, audaciæ meæ; et fidem erga *R. D.* boni consulas, Vir admodum Reverende, qui es "non fortasse tam vehemens, quam isti," quos nos jure laudamus, "sed certe talis, quales si omnes semper fuissent, numquam desideratus vehemens esset" episcopus. *A f—g* supponeret alter amicus; *οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μίας*. Sed *ficus* apud nos in pretio sunt, apud Athenienses viliores multo: Librarii quoque, suavissimi homines, hujusmodi pabulum nihili habent; Eubulus apud Athen. XVI, 640. B. *ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται, Ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες, βότρυς —ἀκλητῆρες* hic, ut *ἀνακλητόρων* alias, monstrum horrendum; sed Attici salis gustum habens, ΣΥΚΑ, *κλητῆρες*, restituit Piersonus ad Mœrin, p. 368. Vide (*Crit. Rev. Jan.* 1803, p. 5.). In hoc loco *Jortinus*, priscæ sanctimoniæ vir, dixerit jlocalariter *A B—k b—y*, vel *H—le n—t*: etsi sint quædam, confiteor, quæ honeste non possum dicere; castis tamen omnia sunt casta;—*καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται* Eur. Bacch. 313. [*Ἠ γ' οὖσα σ.* temere Salmas. ad Tertullian. de Pallio p. 328.]; utinamque jocus in turpiculis hunc libellum non inquinasset; sed meum esse in textu *Misc. Crit.* ne minimum quidem novare judicavi. Procul esto immunda Comici Petulantia, quæ lectoribus fastidium creat; procul esto nequitiæ illuvies, a qua cultus noster divinus mente pura consistens penitus abhorret. Aristophanes fuit strenuus civis, demagogi fremitum acerrime retudit, et de patria optime promeritus civitatem monuit (Pac. 506.); *Ἀλλ' εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι, Πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε*. Oraculum apud Herodot. VIII, 51. *τὸ ξύλινον τεῖχος ἀνάλωτον ἔσεσθαι·* conf. *Thucyd.* I, 93. 143, 144. II, 62. 65. *Aristot.* de Republ. VIII, vi. Egregiis vero animi dotibus parum honeste usus auditores partium studio et malitia imbuebat; et una cum tota illa Comicorum manu in virum de vita et moribus studiosissime quærentem venenatos sales suos effudit. SOCRATEM, qui sophistis sese opposuit, et a *physicis* totum ad mores emendandos transtulit, opprobriis falsissimis insectabatur; atque hæc omnia, quasi sepimento aliquo, vallabat suavissimis poeseos condimentis: Nub. 1508. *Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς*

† Cleomed. Meteor. II, 74. ed. 1604. Æschyl. Eum. 691. *βορβόρῳ θ' ὕδωρ Λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.* Plato de Republ. VII, p. 704. E. 7. Frf. = p. 488. B. 5. Læmar. = T. II. p. 533. D. I. HSt. *ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον.* *Galen.* Προτρεπτ. c. xi. *ὡς ἐν βορβόρῳ πολλῷ τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν ἔχουσι κατεσβεσμένην.* Conf. *Strab.* XVII, p. 11251. Oxon. Juv. Sat. xi, 172. Prudent. Peristeph. II, 245—248. *Lucian.* T. II, p. 233. Alexander, §. 25. *ἐρομένου γάρ τινός τι πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται.* Lege, Μολυβδίνας—est enim Iambicus tetrameter.

torem Vaticanum alterum illud παπαπαππαξ inepte tissime bis scriptum haberi. Hoc, opinor, videns editor Londinensis exhibendum curavit καπειτ επαγει παπαππαξ. quo quidem pacto ad pristinum κλιμακα propius accessit, sed versum adhuc magis contaminavit. Ipsius etiam κλιμακος gradus adhuc primus desideratur. Eum vero in integrum sic tandem restituo: SECT. IV.

Ατρεμας πρωτον ΠΑΞ, κᾳτα ΠΑΠΑΞ επαγει, καπειτα ΠΑΠΑΠΠΑΞ.
Χωταν χεζω κομιδη βροντᾳ ΠΑΠΑΠΑΠΠΑΞ, ὡσπερ εκειναι.

Porro autem (ut ad analogiam Homericam revertamur) verba nonnulla duplici modo terminabant Iones, modo εως, modo ηως adhibentes; uti ex

θεούς; Καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν. Δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα, Μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν· "στίχος ἄλλως ἐν παλαιῷ ἀντιγράφῳ· τί γὰρ μαθόντ' εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον." *Vict.* et 1511. pro ὡς *Vict.* οὕς. Hoccine de viro, "qui primus philosophiam devocavit e cœlo, et in urbibus collocavit?" Audiamus discipulum magistri dicta factaque illibata et cana simplicitate enarrantem; Xenoph. Mem. IV, vii, 6. ὅλως δὲ τῶν οὐρανίων, ᾗ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, φροντιστὴν γίγνεσθαι, ἀπέτρεπεν· οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι, οὔτε χαρίζεσθαι θεοῖς ἂν ἡγεῖτο τὸν ζητοῦντα, ἃ ἐκεῖνοι σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλήθησαν. Conf. eundem ibid. I, i, 11—14. *Platonem* de Legg. VII, p. 901. B. 2. Frf. p. 640. G. 2. Laemar. =T. II. p. 821. A. I. HSt. et Auctorem Epinom. p. 1013. A. I. Frf. =703. E. 3. Laemar. =T. II. p. 988. A. 7. HSt. Æschyl. Suppl. 1055—1059. qui rivulos suos ex his fontibus deduxit; Τί δὲ μέλλω φρένα δῖαν Καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον;—Τίνα καιρόν με διδάσκεις; Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. His adde Philemon. fragm. inc. V. p. 340. *Cler.* Θεοὺς νόμιζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μή. et Eupol. cui lacero et deformato priscum nitorem reddidit *R. P.* in Adverss. p. 75. Ἔνδοθι μὲν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήϊος, Ὃς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος Περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμάθεν ἐσθίει. Sed in *Dawesio*, non in Aristophane, Operam impendimus, cujus levitas præ sordibus Aristarchi illius Anti-Bentleiani, *Ricardi Johnsoni*, *Nottingamici*, hominis haud inficeti, et mores suos fassi, pene conticesit. Ne *R. D.* hominem nequam, in honesti leges cum Aristophane peccantem, defendendo fecerim nequiorem, redibo illuc, unde deflexit nota.

SECT. IV. genitivis constat: νηϝος verbi gratia et Πηληϝος ad rectos νηϝς [vulgo νηυς] et Πηληϝς non secus referenda sunt atque νεϝος et Πηλεϝος ad νεϝς et Πηλεϝς. A Πηληϝος autem profluit alterum patronymicum Πηληϝιαδης, uti et a Νηληϝος Νηληϝιαδης. Nempe in formandis patronymicis genitivi terminatio ος vel ου post syllabam brevem in ιδης, post longam vero in ιαδης migrabat[124]. Cujus rei exempla

124. "Quam dedit *Dawesius* observationem, jam olim ex *Heraclideis* dederat Eustathius ad Il. A. p. 13, 11=10, 36.: hoc etiam genus optime cognitum habuit in Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinsius*:" VALCKENÆR. ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 414. Conf. Diatrib. p. 287., et *Koën.* ad Greg. 231. apud *Burgess.* Ἀντηνορίδης· Τυνδαρίδης· etc. Il. Φ, 208. Χέρσ' ὕπο ΠηλεϜίδαο καὶ ἄορι Ϝῖφι δαμέντα. E, 109. Ὄρσο, πέπον ΚαπανηϜιάδη, καταβήσεο δίφρου. "In Βηλίδης, patronymico a Βῆλος deducto, [*Lebethrides. Prœtides*] media syllaba usque adeo brevis est, ut nulla licentia produci possit. Sic a Βάττος regulare est Βαττίδης. Nomina in ιος desinentia formant patronymicum in ιαδης. Κλύτιος Κλυτιάδης· Θέσπιος Θεσπιάδης. Θέστιος Θεστιάδης· Φήμιος Φημιάδης." *Brunck.* ad Æn. II. 81. et ad Soph. Ph. 1333. Λαερτιάδης non a Λαέρτης, sed a Λαέρτιος· quod κτητικόν. MS. Harl. f. 160. ἁμαρτάνει δὲ ὁ τρύφων τὸ τελαμωνιάδης λέγων ἀπὸ τοῦ τελαμώνιος. — Ἀμφιτρύων Ἀμφιτρυωνίαδης· [*Amphiaraïades* Ovidio quoque reddenda Fast. II, 43. pro *Amphiaraïdes*,—Valck. in Diatr. ad Eur. Fr. p. 287. C.] Λαερτιάδης· Πέλοψ Πελοπίδης Πελοπεὺς—εϜος—ῆϜος ΠελοπηϜιάδης.—Ἀσκληπιοῦ Il. B, 731. Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε· ut, supra, 518. Υἱέε Ϝιφίτου μεγαθύμου Ναυβαλίδαο· hinc Ἀσκληπιάδης, et ex necessitate, Ἀσκληπῑάδης. Theognis 432. Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε Θεός· et Sophocles ὁ φιλόμηρος in Ph. 1333. Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν ex Aldo *Brunckius;* Ἀσκληπιαδῶν ex Turnebo ceteræ editiones veteres. Ἀσκληπιῶν *Toup.* ad Suid. I, 168. et PR. ad Vol. II, x. "Non adduci possum ut credam Æsculapii filios a Sophocle Æsculapios vocari. Neque tamen sanam puto aut vulgatam lectionem, aut a Brunckio post alios adoptatam, Ἀσκληπιδῶν. Altera enim metro, altera analogiæ repugnat. In loco, quem nunc tractamus, nullo negotio emendari posset, si de cæterorum sanitate constaret, Καὶ ΤΟΙΝ παρ' ἡμῖν"—*R. P.* App. ad *Toup.* p. 445. Postea reperto Sophoclem ἧμιν et ὗμιν sæpissime scripsisse, operis summam feliciter reposuit Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἧμιν ἐντυχών. PR. ad Eur. XXXV=XXXVIII. Conf. Athen. VI, 256. C. ΑΣΚΛΑΠΙΑΔΑ in decreto apud *Maffeum* in Gallic. Ant. p. 10. l. 21. et ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ apud *Dodwell.* in Itiner. Vol. I. p. 415. Posito hanc analogiam esse omnino veram, habebimus Ἄνθεμος

Ἀνθεμίδης Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνιάδης· Δεύκαλος Δευκαλίδης Δευκαλίων Δευκαλιωνιάδης· Ἠέτιος Ἠετίδης Ἠετίων Ἠετιωνιάδης· Ταλαὸς Ταλαΐδης Ταλαΐων Ταλαϊωνιάδης. Eandem legem plerumque secuti sunt Latini; e. g. *Abantiades, Acrisioniades, Amphitryoniades, Anchisiades, Asopiades, Athamantiades, Atlantiades,* [*Atlas;* Virg. Geo. I, 221. *Ante tibi Æoæ* Atlantides *abscondantur. Atlanteus;* Hor. Carm. I, XXXIV, 11. *Sedes,* Atlanteusque *finis:* hinc *Atlantiades;* Ovid. Met. VIII. *Venit* Atlantiades *positis caducifer alis.*] *Dryantiades, Laertiades, Laomedontiades, Nisiades,* etc. Eadem prope de *gentilibus* observarat BENTLEIUS; "Vocabulum Κυνθΐδες [Callim. Ep. LXXIII.] in mendo cubat. Quippe a recto Κυνθὶς esset Κυνθίδες, media syllaba brevi. At a Κύνθος, Κύνθιος, non dicitur, Κυνθὶς, sed Κυνθιάς. Legendum itaque Κυνθιάδες θαρσεῖτε. Et sic plane extat apud Suidam in Κυνθ. et apud ipsum Callimachum hym. in Apoll. v, 61." *Grævio.* p. 92. Eodem modo *Salmasius* ad Anthol. VI, p. 569. "Κυνθιάδας vocat αἶγας, quarum copia erat in Cynthio monte." *R. B.* ad Lucan. Phars. VI, 449. "A Πέρσης non Πέρσειος nec Περσαῖος sed Περσικός" [ut a βασιλεὺς est βασιλικὸς, a Φαληρεὺς Φαληρικός. Herodot. IX, 114. Xen. Anab. I, p. 57. VII, p. 576. ἀνὴρ Πέρσης, et Πέρσης ἀνήρ.] "Περσαῖος dicitur a Πέρσα urbe prope Euphratem; Steph. de Urbibus solus memorat." Recte quoque statuit Vir præstantissimus pp. 164, 5. de derivatis in -αζειν, et -ιαζειν terminantibus; licet aliter decreverint VALCK. ad Adoniaz. pp. 189. 343. et *D. R.* ad Tim. p. 51. Αἰγυπτογενής· Δαρειογενής· Καδμογενής· Κυπρογενής· Σουσιγενὴς et hujusmodi alia non sunt patronymica: Quod ad avium pullos et ferarum catulos attinet, "propria Græcis erat in his forma patronymica in δεύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur; τέκνα λαγωοῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς, Πιθηκιδεῖς, Ἀλωπεκιδεῖς, Χηνιδεῖς, Περδικιδεῖς, Ἱερακιδεῖς, Περιστεριδεῖς." *Valck.* ad Herodot. III, 109. Moneam obiter inauditam Latinis formam *läpetoniades,* qua utitur *Muretus,* IV, 613. et quam jure inustam vult *Schraderus,* Em. p. 224., rejecisse *Miltonum* nostrum, Epigr. v. läpetionidem *laudavit cæca vetustas.* Ovid. Met. IV, 632. lapetionides *Atlas fuit* Hesiod. Ἔργ. 54. Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μήδεα Ϝειδὼς, Theogon. 614. Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς. Formam quoque *Iapetides* usurpasse videtur Ovidius Met. V, 111. vid. *T. H.* ad Aristoph. Plut. p. 207. "Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπῴδης, quæ non sane censeri debet ex Εὐρυποντίδης κατὰ συγκοπὴν nata, sed potius ab Εὐρυπῶς—ῶος—ωϊ—ῷ, Εὐρυπῴδης· ut ab Εὐρυπῶν frequenter Reges ex ista domo dicuntur Εὐρυπωντίδαι." *Valck.* ad Herodot. VIII, 131. et ad Adoniaz. p. 267. Εὐρυπώνδων mallem: Pausan. III, XII. 237. ἐπὶ δὲ τῷ πέρατι Ἀφεταΐδος, ἐγγύτατα ἤδη τοῦ τείχους Δικτύννης ἐστὶν ἱερὸν, καὶ βασίλειοι τάφοι τῶν καλουμένων Εὐρυπωντιδῶν. Εὐρυπώνδων ex Ald. et duobus codicibus rescripsit *Porsonus.*—*Corsini* in Fast. Att. T. I. 47. "*Phliasius* vero dicitur Aurelius

SECT. IV.

174 sunt Αγχίσιαδης, Τελαμωνιαδης. Quæ analogia si * antehac nota fuisset, notam jam olim de primi Iliadis versus enunciatione litem necessario diremisset. Eadem etiam aliunde dirimi potuisset, modo observassent eruditi, quod verum est, terminationem genitivorum, prout hodie repræsentatur, εω nusquam nisi μονοσυλλαβως [125] efferendam venire. Quod autem doctiss. Clarkius [ad Il. A, 265.] de Πη-

ille quod ad Φλίαν Atticæ populum spectaverit: minus enim feliciter latinus Inscriptionis interpres apud *Muratorium* adnotavit; *Phliasius, id est ex Phliunte oppido Sicyoniæ, aut Peloponnesi.*" Atqui ex Demo Φλύη, ὁ δημότης Φλυεὺς dicitur, non Φλιάσιος, aut potius Φλειάσιος. "Μινυὸς—Μινυΐδης apud Schol. Pind. ad Ol. xiv, 5. Μινυεὺς—Μινυηΐδαι·" *Ruhnkenius* in Ep. Cr. II. p. 247 (251). Τυφὼς, Τυφωεύς· Τυφὼν, Τυφωνεύς. Nominum formæ primitivæ et patronymicæ sæpe commiscentur: 'Αλέξανδρος 'Αλεξανδρίδης· 'Επαμίνωνα 'Επαμινώνδας· Εὔβουλος Εὐβουλίδης· 'Εχεκράτης 'Εχεκρατίδης· 'Ηρακλῆς 'Ηρακλείδης· 'Ηρωΐδης 'Ηρῴδης 'Ηρώνδης· Θέσπιος Θεσπιάδης· Κάλων vel Κάλλων Καλωνίδης· Κλέανδρος Κλεανδρίδης· Λευκόλοφος Λευκολοφίδης· Μνησάρχος Μνησαρχίδης· Νικομάχος Νικομαχίδης· Σιμίχος Σιμιχίδης· Τευτάμος Τευταμίδης· Φαίδων Φαιδώνδης· Φιλομηλείδης· Φρασικλῆς Φρασικλείδης. *Agnon Agnonides: Democles Democlides: Dioclides: Heraclides: Eubulides: Philippides: Philonides: Simon Simonides.* Formæ vetustæ, et plerumque Doricæ: Αρχώνδας· Δαιτώνδας· 'Επαμινώνδας· 'Ερμαιώνδας· 'Ηρώνδας· Θεώνδας· Καλώνδας· Παγώνδας· Σθενώνδας· Φιλώνδας· Φρυνώνδας· Χαρώνδας· *Archondas, Philondas, Theondas.* His diversa paullo forma subjicias Αἰολάδας· 'Αντιγενίδας· 'Αριανθίδας· Δερκυλλίδας· Εὐρυξιλαΐδας· Εὐθυμίδας· Εὐφαμίδας· 'Ηγησανδρίδας· Καλλικρατίδας· Κοιρατάδας· Κρατησιππίδας· Λυσιμαχίδας· Παντελίδας· Πασιππίδας· Προμαχίδας Σωτηρίδας. Nomina in -ιχος desinentia apud Bœotos persæpe diminutiva sunt: 'Αμυντίχος Theocrit. Id. vii. 51. 132. 'Ασώπιχος Athen. XIII. p. 761. D. Plutarch. in Erotico T. II. p. 761. D. Βοστόριχος Demosth. de Cor. p. 278. *Bekker*. 'Ισμήνιχος Aristoph. Ach. 954. "Æoles fere epitheta patronymicωs formant, ut σπουδαρχίδης." *Scaliger.* App. ad Virgil. p. 527. Archaice Aristoph. Acharn. 595. "Οστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, 'Αλλ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης· Σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης. Conf. Greg. Naz. de V. J. p. 25. Liban. Epist. CCXCIV, p. 201. 'Ο δὲ τύπος εἰς—αδιος παρ' Αἰολεῦσιν, οἷον Τινάδιος ὁ Τίνα παῖς καὶ 'Υῤῥάδιος ὁ τοῦ "Υῤῥα παῖς. Schol. ad Dion. Thrac. p. 849.

125. Quod ad Il. A, 193. jampridem tentavi (*Gent. Mag. Nov.* 1797, p. 928.), infectum volo; etenim ut ἀνάγαιος lingua

λεως, Πηλεᾶ[126], et similibus non semel observavit, SECT. IV.
nihili est, quod quidem ad Homerum: nam ea sermonis Attici sunt propria.

A. 409. — *και αμφ αλα ελσαι Αχαιους*] " *συνελασαι, συγκλεισαι*" Brev. Schol. Auctor. Eo, opinor, intuitu, ut a *συνελασαι* vocis *ελσαι* analogia, a *συγκλεισαι* notio definiatur. Et habent quidem Lexicographi " *ελσαι* pro *ελασαι*." At vero primo illud *ελσαι* ita locatum metri rationem plane pessundat. Secundo, vox *ελασαι* neque apud Homerum, nec vero usquam alias, tantundem valet quod *συγκλεισαι*; quem tamen significatum postulat sententia. Hem vero tibi germanam lectionem:

——— *και αμφ ἁλα* WEIΛAI[127] *ΑχαιWους.*

Annon jam vides accuratam tam sententiam quam prosoediam? At mihi (inquies) unus scrupulus etiam restat de analogia vocis *Wειλαι*. Sic igitur
collige: a verbo Homerico *Wειλω*, vulgo *ειλω*, * fluit 175
aoristus primus *εWειλα*, non secus atque a *σπειρω*, *εσπειρα*. Ab eodem verbo formata occurrunt *εWαλην*, *Wαλεις*, *Wαληναι*, ac pro eo *Wαλημεναι*, eadem plane analogia, qua a *σπειρω* formantur *εσπαρην*, *σπαρεις*, *σπαρηναι*: quæ quidem vocabula vulgo exhibentur *εαλην*, *αλεις*, *αληναι*, *αλημεναι*; de quibus ineptiunt admodum Lexicographi. Libet hic in transcursu observare, quam foedissime dehonestata sit ab eodem fonte deducta vox *WεWελμενοι* Vil. XVIII. 287.

H *ουπω κεκορησθε εελμενοι ενδοθι πυργων*;

Attica *ανώγεως· εὔγειος εὔγεως· κατάγειος κατάγεως· λεπτόγειος λεπτόγεως· λευκόγειος λευκόγεως· λυπρόγεως· μεσόγεως· ὑπόγεως· χρυσόγεως· ψαμμόγεως*. Ab *αἴωρα μετέωρος·* a *γαῖα γέουχος* et *γεήοχος*, *γεωγράφος* et *γεωμόρος·* eadem analogia *Ἕως αιος* vel *ειος* enunciandum mallem. Vide *Tracts*, p. 206. Phrynichus H. Σ. p. 47. *κατάγειον· οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αι διφθόγγου.*

126. Conf. *R. P.* ad Hec. 876 = 870, et supra ad p. 277. v. FIOKΛEHΣ. Herodot. IV, 198. *γεῶν*. VII, 29. *γεωπέδων* II, 6. VIII, 111. *γεωπεῖναι.*

127. Præponerem, *ἀμφ' ἅλαδ' ἔλσαι Ἀχαιούς*. Vide Apoll. Alex. pp. 599. 621. 623. et supra ad p. 246. v. FAΛΔOMAI.

SECT. IV. - ε - ε - ελ? Hiccine, quæso, audis rotundo ore loquentem Homerum, an balbum potius syllabam ελ vix vi exprimentem? Tu vero pristinam loci potestatem instaura:

Ηw ουπω κεκορεσθε wεwελμενοι ενδοθι πυργων;

Istud autem κεκορεσθε recte se habere, vulgatum vero κεκὸρησθε [128] perperam; argumento sunt, quæ apud eundem Homerum occurrunt, κορεσαι, κορεσασθαι, κορεσαιατο, κορεσωνται.

Ιλ. Α. 529.

Αμβροσιαι δ αρα χαιται επερρωσαντο ἀνακτος [129]
Κρατος απ αθανατοιο, μεγαν δ ελελιξεν Ολυμπον]

ΕΠερρωσαντο ΑΠΟ κρατος? Congruitne, obsecro, præpositionum usus? Profecto si quod in oratione
176 * haberetur, quo referri posset istud επι, nil quidquam improbarem. Cum vero nihil istiusmodi occurrat, locus soloecismi manifestus tenetur. Tu vero lege εWερρωσαντο. *Sed adversatur quod extat* Vil. xxiv. 616.

——— αἰτ αμφ Αχελωιον [130] ερρωσαντο·

128. Odyss. Θ, 98. et Ψ, 350. κεκορήμεθα editiones.

129. ἄνακτι MS. Harl. 5693. Odyss. Υ, 107. Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες, Apoll. Rhod. II, 679. χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι· Æn. I, 477. Huic *cervixque comæque trahuntur Per terram.*

130. αἵ τ' ἀμφ' ἀχελήσιον Schol. Cod. Townl. alii Αχελήϊον Eustathius p. 1367, 61=1507, 28. Infra Il. x, 194. 'Αχελώϊος in textu et schol. Cod. Townl. τινὲς δὲ οὐ γρ. τὸν στίχον Idem. 'Αχελώνιος MS. Harl.; et Theogon. 340.—ον Τ' ἀργυροδίνην emendaverat *R. Winterton.* "*qui locus in magnum errorem, partim* Piersono *ad* Mœr. p. 247. *castigatum, induxit* Salmasium *et* Jungermannum *ad* Polluc. 6, 86." *R. P.* ad *R. D.*, quem juvenem conf. ad Aristoph. Av. 705. A. Rhod. IV, 895. Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς 'Αχελώῳ εὐνηθεῖσα Γείνατο Τερψιχόρη· Αχελωΐῳ editiones; 'Αχελώῳ quinque codices Regii apud Brunck. [MS. Harl. τὸ κλαίω κλαύσω· καὶ πνέω πνεύσω· καὶ καίω καύσω· ἃ ἀττικῶς λέγεται, κλάω· καὶ κάω. παίω παίσω· ἐπεὶ οὐ λέγεται πάω. in margine, ὅτι αἰολικῶς λέγεται ταῦτα:] Quamvis formas 'Αχελῷος et 'Αχελῷε in Epigr. XXXI. servavit Callimachus, et 'Αχελώϊον ὕδωρ usurpavit Fr. LI.; in h. ad Cer. 13. (pace Dawesii infra p. 262.) Τρὶς μὲν δὴ διέβης 'Αχελώϊον ἀργυρο-

quippe ibi neque εϝερρωσαντο, *nec vero absque augmento* ϝερρωσαντο *salvis metri legibus scribi potest.* At quid obstat, quo minus utrumlibet scribi possit? SECT. IV.

δῖναν et ex eo Dionys. Per. 434., quos nil moror. Soph. Tr. 9. μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω, 509. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν. Idem ex deperdita fabula de Inacho fluvio apud Strabon. p. 416. C. = I, 391. Oxon. ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου, Λάρμου τ' ἀπὸ Περῥαιβῶν, Εἰς Ἀμφιλόχους κἀκαρνᾶνας, Μίσγει δ' ὕδασιν τοῦ Ἀχελῴου, Καὶ ὑποβὰς ἐνθένδ' εἰς Ἄργος, Διὰ κῦμα τεμὼν, ἥκει δῆμον Τὸν Λυρκεῖον. *Tyrwhitt.* ad Strab. p. 17. conf. *Salmas.* de Hellenistica, p. 308. et Soph. apud Dionys. Halicarn. Antiq. I, p. 20. Æn. VII, 792. Aristoph. Lys. 381. ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας. σὸν ἔργον, ὦ 'χελῷε. Ἀχελῷος, Ἀχελῴου, Ἀχελῴῳ, Ἀχελῷον Plato Phædr. 338. B. Laem.=III, 230. B. HSt. ubi vide Schol. p. 56. et Hesych. v. Ἀχελῷος. Thucydides II, 146. III, 7. Diod. Sic. IV, 35. Strabo VI, p. 291. ed. Ox. "Ἀχελωΐου MS. Par. 2.," et VIII, 496. Ἀχελώϊον MSS. "Par. 1. 2. et supra Ἀχελῷον." Pausanias Attic. xxxiv, xli. Lacon. xviii. Arcad. xxiv. xxxviii. Ptolemæi Geogr. III, pp. 206, 7. 209. bis. 211. ed. Bas. 1533. Propert. II, xxv, 33. *Non cursus licet Ætoli referas* Acheloi. Stat. Theb. II, 731, 2. *flavo adtollens ubi vertice pontum Turbidus objectas* Achelous *Echinadas exit.* Il. B, 461. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα Fortasse, Ἀσιέῳ ἐν λειμῶνι, Καΰστρου Τ' ἀμφὶ ῥέεθρα. Xen. Anab. I, ii, 11. Ἐντεῦθεν ἐξελαύνει σταθμοὺς τρεῖς παρασάγγας τριάκοντα εἰς Καΰστρου πεδίον, πόλιν οἰκουμένην. Virg. Geo. I, 383. *Jam varias pelagi volucres, et quæ* Asia *circum Dulcibus in stagnis rimantur prata* Caÿstri. Conf. Geo. IV, 343. Æn. VII, 701. Il. B, 751. Οἵ δ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο "Vide singularem reperti hujus præstantiam; virtute Æolicæ *Vau* dico legendum, Τιτάρησον Ϝέργ' ἐνέμοντο. [Anacreon apud Strab. III. 224 = 202. Ox. Τιταρησοῦ βασιλεῦσαι.] Τιτάρησος, sic centum fere alia, Κάβησος, Σαλμύδησος, Λύρνησος, Τάρτησος, etc. Et tamen ex hoc corrupto omnes fere Græci cum Strabone Τιταρήσιον fere habent. Melius Lucanus noster, VI, 376. *Defendit* Titaresos *aquas lapusque superne Gurgite Penei pro siccis utitur arvis.* et Seneca Troadibus 847. *Quasque profundit* [*perf.*] *subiturus æquor Segnibus terras* Titaresos *undis.* Apoll. Rhod. I, 65. Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, id est, Mopsus ἀπὸ Τιτάρησου. Il. E, 706. Lege, Αἰτώλον, Ϝοινόμαόν τε." *R. B.* *Anacreon* apud Strab. III. p. 224 = 202. Oxon. Ἐγώ τ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης Βουλοίμην κέρας, οὔτ' ἔτη Πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι· TYRWHITT, ad Strab. p. 9. *Herodot.* I, 163. ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὸν Ταρτησσὸν, προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλέϊ τῶν Ταρτησσίων. *Cic.* Cato Maj. XIX. *exspectemus* Tartesiorum *regis ætatem. Claudian.* in Rufin. I, 101. *Non* Tartesiacis *illum satiarit arenis.*

SECT. IV. Nempe Αχελωιον si diis placet. Verum id ipsum absurde scribitur. Neque enim fluvii nomen erat Αχελωιος sed Αχελωὸς, uti ex sexcentis apud poetas Græcos locis constat. Quibus ubique adstipulantur poetæ Latini. Αχελώιος vero est adjectivum a fluvii nomine formatum, non secus atque *Acheloïus* apud Virgilium [Geo. I. 9.],

Poculaque inventis Acheloïa *miscuit uvis.*

Cum autem ΑχελωϜον restitueris εϜερρωσαντο itidem, vel certe Ϝερρωσαντο, subjungas, necesse erit. *At enim fluvii nomen* Αχελωιος *videmus in altero apud Homerum exemplo,* Ϝil. XXI. 194.

—— —— ΑΧΕΛΩΙΟΣ ισοφαριζει·

atque insuper apud Hesiodum [Theog. 340.],

Φασιν τε, Ρησον τ, ΑΧΕΛΩΙΟΝ αργυροδινην [131].

177 * At enim quæ vox vulgo enunciatur ισος, sermone Homerico est Ϝισος. Proinde vera potestas verbi Ϝισοφαριζει verum itidem fluvii nomen ΑχελωϜος postulat. Idem apud Hesiodum exigit copularum ratio:

Φασιν ΤΕ, Ϝρhησον Τ, ΑχελωϜον Τ αργυροδινην.

Sed alter porro extat locus ubi metro flagitante ερρωσαντο *legitur* Οδ. XXIII. 3.

Γουνατα δ ΕΡΡΩΣΑΝΤΟ —— ——

Atqui ibi scribendum est, Γουνα [132] δε Ϝερρωσαντο— vel Γουνα δ εϜερρωσαντο. Sic Ϝιλ. Ξ. 511.

131. Conf. Il. Β, 753. Φ, 8. 130. Eur. Iph. A. 751.=741. Matth. ἥξει δὲ Σιμόεντα, καὶ Δίνας ἀργυροειδεῖς. Ion. 95. τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς Βαίνετε δίνας. *Graius* nostras, *Wanders the hoary Thames along His* silver-winding *way.* Verum longe aliter exponit *Knightius,* qui summa cum laude res antiquas persequebatur: "ἀργυροδίνης *from the* muddiness *of the water. In Terra-Cotta vases the river is usually painted* white, *allusive to this property.*" Neque hic deest quod objicienti regeram; τό τε γὰρ ῥεῦμά [τοῦ 'Αχελῴου] ἐστι μέγα καὶ πολὺ καὶ ΘΟΛΕΡΟ'Ν. Thucyd. II, 102. Nihilominus εὐεπίφοροι sunt poetæ ad vivos lacus et amnes vitro magis perlucidos.

132. ΟΔ. Ι, 266. Cod. Harl. Ξ, 411. Hesiod. 'Εργ. 222.

Ρεμφα ἑ ΓΟΥΝΑ φερει μετα ἠθεα και νομον ἱππων. SECT. IV.

Ibidem ελελιξεν] Veram hujus verbi potestatem atque analogiam supra (pp. 81, 2.) exhibuimus. Consimili porro forma pro Στητ ελελιχθεντες Wιλ. Λ. 587. efferendum est, Στητε Wελιχθεντες; sicuti M. 74.

Αψορρον προτι Wαστυ Wελιχθεντων ὑπ ΑχαιWων.

Hic utique ελελιχθεντων[133] scribi non potest: neque enim vocalis υ unquam eliditur. Pari ratione pro [Il. B, 316.] Την δ ελελιξαμενος πτερυγος λαβεν· modo locus iste non sit spurius; lege, Την δε Wελιξαμενος· atque interpretare: *Hanc autem* subito-se-impetu-contorquens *ala prehendit*—Quod vero sequitur in eodem versu, αμφιαχυιαν plane portentum est. * Principio enim verbum Homericum est WιWαχω, 178 non ιαχω. Deinde, ut ιαχω itidem fuerit, habebimus participium non jam ιαχυιαν, sed ιαχουσαν. *At præsens-perfectum exinde formatur* ιαχα *atque hinc participium* ιαχυιαν. At prima syllaba non nisi producta; nam hoc postulat augmenti ratio. Eam vero hic corripi videmus. Quid autem si legamus—λαβε WεWεWαχυιWαν[134]? Proferat saltem, cui ὑγιεστερον quidquam suppetit. Porro pro ἑλισσετο lege εWελισσετο. Illud denique Σμερδαλεος ελελικτο δρακων Λ. 39. contra prosoediæ leges repræsentatur. Sin Σμερδαλεος[135] WεWελικτο legeris, Homericæ cum analogiæ tum versui sat consulueris.

Theogon. 65. *R. P.* ad Ph. 866.

133. Sed qui inepta venatur, Codicis unius aut alterius auctoritatem raro desiderabit; ἐλελιχθέντων MS. Harl.

134. Nullus dubito fuisse ἀνFιFαχυῖαν. *Heyn.* ad Il. T, p. 757.

135. Κυάνεος MSS. et editiones; Plutarch. II, 659. A. κυάνεον Macrob. Sat. VII, XVI. λαμπρόν. Æschyl. Pers. 81. Κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων, φονίου δέργμα δράκοντος Il. B, 309. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος Χ, 95. Σμερδαλέον δὲ δέδορκε. Apoll. Rhod. III, 1214. πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωτο Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες. Varro Atacinus apud Non. Marcell. p. 191. *Cujus ut aspexit torta caput angue revinctum.* "σμερδαλέος dictum censeo παρὰ τὸ σμέρδειν; quod idem est cum ἀμέρδειν et μέρδειν. Itaque plus

SECT. IV.

Ιλ. Β. 765. Οτριχας οιετεας—] Repone οϝετεας[136], vocem eadem plane analogia compositam, qua præcedens οτριχας, et οπατρος Λ. 257. Μ. 371. Verbum utique unde deducitur, vulgo ετος, sermone Homerico est ϝετος. Cæterum hic sese ultro offert refingendum Hesiodi locus, Oper. 696 [694.].

Μητε τριηκοντων ετεων μαλα πολλ απολειπων.

Ubi hæc habet Cl. Grævius. "In MS. II. pro "varia lectione notatum erat: τριηκοντα[137], quam

erit σμερδαλέος quam φοβερός." *Scaliger* App. ad Virg. p. 468.

136. " ὁμοιότριχας, et ἰσοέτεας. Sed quia semper est Ϝετος *annus*; necessario corrigendum "Οτριχας, ὀϜέτεας; et sic dedit olim poeta." *R. B.* Matro apud Athen. XIV, 656. E. 10. "Ατριχας, οἰετέας, λαγάνοις κατὰ νῶτον ἐΐσας. Vide *D. R.* Ep. Cr. II, 141 (145.). Il. N, 137. ὀλοϜοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης *R. B.* apud *Heyn.* ὀλοότριχος MS. olim *Mor.* Schol. ad l.—Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι παροξύνοντες τὸ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν. ἐπενθετικὸν δὲ τὸ ἴ περιττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δεῖ αὐτοὺς ἀναλογίσασθαι τὸ [ΟΔ. Α, 52.] "Ατλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος. (ὀλοϜ.) Oraculum apud Herodot. V, 92. Λάβδα κύει, τέξει δ' ὀλοοίτροχον· sic Œnomaus apud Euseb. Pr. Ev. V, p. 224. notante *Valckenærio* ad l. et VIII, 52. ὀλοιτρόχους ἀπίεσαν Suidas in v. Xenoph. Anab. IV, p. 261. ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὀλοιτρόχους ἁμαξιαίους, Suidæ lectio, " quam confirmat Cod. MS. Paris." Conf. ad v. ʼΟΛΟϜΟΣ. " Forte in ὀπυίειν apud Homerum aliosque poëtas iota remansit ex signo digammatis Æolici, ut in οἰετέας pro ὀετέας, aliisque. *Piers.* ad Mœr. 278. ΟΔ. Β, 207. ὀπυίεμεν duo MSS. Harl. Benedicti, et ED. PR. in textu. Δ, 798. ὄπυε tres MSS. Harl. et Ben. Conf. omnino *R. P.* ad l. Il. Θ, 304. ὀπυομένη Cod. Ven. N, 379. ὀπυέμεν Idem et Cod. Ben.; Ξ, 268. ὀπυέμεναι Cod. Ben. Π, 178. ὤπυε Idem. Apoll. Rhod. I, 46. ὄπυεν Schol. MS. Harl., conf. Schol. ad Plat. p. 15. Mosch. Id. II, 29. " Εἰνάετες apud Homerum pro ἐννάετες sæpe." *Brunck.* ad Crinagoram in Anal. Gr. Vol. II, p. 152. XLII, 2.

137. " τριήκοντα edd. pr. Junt." et H. St. in marg. probante Guieto. τριηκόντων citant *Musgr.* in dissert. II. p. 169. et *Taylorus* ad Æschin. in Ctesiphont. p. 630. *si fas sit hos versus Hesiodo adjudicare.* " τριηκόντων est in Callim. fr. LXVII. Ex Hesiodo citant Plutarch. II. 753. A. Eustath. Il. Α, 97=73, 6." *Gaisf.* ad l. " Antimachi illud apud Cic. in Brut. c. li. vulgo legitur '*Plato enim mihi unus instar est* hominum millium;' Lennepius corrigit, hominum millium, *vel, quod maluit,* hominum mille,"—ad Phalar. CII. p. 292.; *R. D.*

"lectionem Tzetzes probat invitis Musis." At SECT. IV.
Musis, inquam ego, neutiquam invitis probari potest; quanquam nullus tamen dubitem quin Tzetzen fefellerit vera sequentis Ϝετεων potestas.
* Nempe ultima vocis τριηκοντα ope subjecti Vau 179
non secus producitur atque supra [p. 298.] factum vidimus in H δ ανδρῑ Ϝικελη. Cujus etiam similia extant exempla Σμερδαλεᾱ ϜιϜαχων—θυγατερᾱ Ϝην—ουδε Ϝους [E, 302. Θ, 321. E, 371. Z, 192. N, 376. Λ, 226. B, 832.] atque alia haud pauca. Contra vero τριηκοντων Musis invitis in codd. MSS. editisque repræsentari confirmare ausim. Neque enim Musis Græcis magis adridere crediderim τριηκοντων quam *trigintorum* Latinis. Proinde si pergant editores τριηκοντων ετεων exhibere; at refingant certe velim interpretationem, ut deinceps habeatur *trigintis annis:* ut non dico Græcis Latina, sed barbaris barbara respondeant.

Ιλ. Γ. 389. Τῃ μιν εειϭαμενη προσεφωνεε δι Αφροδιτη] Bellum istud verbum εεισαμενη metri fulciendi causa effictum est. Dum vero metro semel consuleret, cuicunque hoc acceptum referendum sit, adversus analogiam non uno interim nomine peccavit. Primum autem est, quod verbo a vocali inchoato augmentum, quod vocant syllabicum, tribuerit. Accedit quod, si verbum ipsum εεισαμην recte haberet, participio tamen augmentum perperam præficeretur. Tu vero deinceps me fidejussore legere aude, Τῃ μιν Ϝεισαμενη—a verbo utique Ϝειδομαι. hæc enim potestas apud Homerum perpetua est. Cujus quidem verbi, ut illud etiam moneam, ea est notio, ut cum accusativo construi * non possit. Neque 180
igitur erat, ut doctiss. Clarkio voculæ μιν collocatio moram injiceret, vel ut prope esset, ut crederet Poetam scripsisse Τῃ MEN εεισαμενη. Neque enim quidquam in oratione extat præter προσεφωνεε, quo

supra p. 100. "*argumentorum millium*" in corrigendis sustulit. Eur. Hipp. 935=939. *Monk.* λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν. Fortasse, ἔξεδρον φρ. Vide supra p. 274.

vocula ista legitime referri possit. Cæterum pro εειϭατο, εειϭαϭθην, enuncianda curabis εWειϭατο, εWειϭαϭθην[138].

Iλ. Δ. 3. εῳνοχοει[139]] Verbum hoc duplici augmento librariis visum est donare. Ii vero sua tandem secum habeant portenta, ut verbis deinceps Homericis jam nimium diu exulantibus propriæ sedis copia fiat. Horum autem in numero venit εWοινοχοWει, uti et ista formæ non ita dissimilis, WεWοικει, WεWολπει, WεWοργει: sive præcedente vocali elisa, εWεWοικει, εWεWολπει, εWεWοργει: quorum in loco hodie præferuntur εῳκει, εωλπει, εωργει. His denique adjicias εWοιδεις a Wοιδα, vulgo ηειδεις.

I. 116. Λασαμην] "Verbum hoc fictitium et ab-"norme, α in primis syllabis utramque habet *anci-"pitem*. Quod in hoc verbo (credo) est *singulare*. "Forte tamen hujus rei ratio ex eâ petenda erit "analogiâ, quâ analogiâ dicitur Κρονῐονος et Κρο-"νῑωνος, τιθνηοτος et τεθνεωτος, μετηορος et μετεωρος, "λᾱος et λεως, βασιληος et βασιλεως, βασιληᾰ et βα-"σιλεᾱ, Αχιλληᾰ et Αχιλλεᾱ &c." *Clarkius*. At enim quam in proclivi fuisset juxta eam quam alibi [ad Il A, 116. 265. 309. 314. 388. Z, 434. O, 463, etc.]
181 commentus est vir doctiss. prosoediæ rationem

138. ἐFείσατο Odyss. B, 320. E, 398. 442. H, 281. 343. Θ, 295. K, 149. X, 89. Il. O, 415. ἐFεισάσθην Il. O, 544.

139. τινὲς δὲ γρ. ἐνῳχόει [i. e. ἐνωνοχόει ut Zenodotus secundum Eustath. p. 438, l. 11=100, l. 15.]: Schol. Cod. Townl. ἐFοιν. OΔ. Y, 255. ἐῳνοχόει Cod. Harl. "a manu prima, ν additum ex recensione." *R. P.* id est, ἐFοιν. Il. B, 598. ῳνοχόει: οἰνοχόει [Fοιν.] ἰακῶς πᾶσαι Schol. Cod. Townl. OΔ. Γ, 472. Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες MS. Harl. "scripserat, οἶνον ἐνοι sed cum huc pervenisset, ε in οι mutavit, et alterum ι erasit, ut nunc hæc sit lectio, οἶνον οἰνοχοεῦντες." *R. P.* id est, Fοῖνον Fοινοχοεῦντες. Infra FεFοίκει OΔ. A, 411. Δ, 654. I, 190. Λ, 607. Π, 288. T, 7. [Ω, 272. 445.] IΛ. B, 58. Ξ, 474. Σ, 548. Ω, 630. FεFόλπει OΔ. Φ, 96. Ω, 312, IΛ. T, 328. FεFόργει OΔ. Δ, 693. Ξ, 289. ἠFείδης IΛ. X, 280. Codices unus Harl. Ben. et Ed. Pr. Apoll. Rhod. iv, 1701. Αὐτοὶ δ' εἴτ' Ἀΐδῃ εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο, Ἠείδειν οὐδ' ὅσσον· Ἠείδην in Schol. MS. Harl.

statuisse primam α natura longam esse, aliquando vero ob positionem corripi! Secunda autem omnium verborum in ζω desinentium analogiam sequitur: quorum utique aoristi penultimam vel ante simplex σ corripiunt, vel geminati ope producunt. Frustra autem est vir doctiss., præterquam quod Attica [140] cum Ionicis confundat, cum verbum hoc istorum βασιληος, βασιλεως &c. rationem servare censeat. Nam hujus et prima et secunda nonnunquam simul producuntur, uti Λ. 340. SECT. IV.

Εγγυς εσαν προφυγειν· αασσατο δε 'μεγα θυμῳ.

Scriptura autem, quam exhibuimus, germanam verbi potestatem αϜασσατο designat [141]. Similiter concipias velim ΑϜασαμην. Quorum prosoedia ei similis est, quam in verbis λυϜω et τιϜω supra [p. 297.] declaravimus. Fontem autem, unde derivantur, αϜαζω statuimus, cujus certissima vestigia apud Hesychium [142] agnosco: Αγαζεσθαι. βλαπτεσθαι. hic

140. Οἰκῆος, pro θεράποντος, duplici ratione *Ionicum* est; et nominis ipsius, et terminationis ῆος pro έως: *R. B.* [*Answer to Boyle*, p. 400=224.].

141. Hesychius, 'Αάσατο. ἐβλάβη. et Cod. MS. 'Αάσθης. ἐβλάβης.

142. "Hesychius sane ridiculus est, qui pluribus verbis Æolicis pro F Digamma simplex Γ posuit. ΓΑΛΙ, ἱκανὸν, i. e. Fάλις Hom. ΓΑΛΛΟΙ, ἧλοι. Forte pro Fῆλοι ἧλοι. [sed Homerus ἧλοι.] Quære de ἀργυρόFηλον. ΓΑΜΜΟΡΟΙ, ἀμετόχοι, ἐστερημένοι· pro Fάμμοροι. sed falso. [Hom. ἄμμοροι.] ΓΑΝΔΑΝΕΙΝ, ἀρέσκειν, i. e. Fανδάνειν Hom.; Hesychius ἀνδάνει, ἀρέσκει [Γάπος. ὄχημα. Τυῤῥηνοί. i. e. Fάπος. Γάραβος. ὀλολυγών. i. e. Fάραβος.] ΓΕΑΡ, ἔαρ i. e. Fέαρ Hom. [Sic Caninius p. 83.] ΓΕΗΙ, τῇ γῇ. i. e. Fεῇ τῇ ᾗ [Idem, 'Εῇ. τῇ ἑαυτοῦ.]. ΓΕΙΘΡΟΝ, ἔνδυμα. i. e. Fεῖθρον. ΓΕΚΑΛΟΝ, ἥσυχον. i. e. Fέκηλον Hom. ΓΕΚΑΘΑ, ἑκοῦσα: ab Fέκητι Hom. [Γέλαν. αὐγὴν ἡλίου. i. e. Fέλαν. vide supra ad p. 90. et infra ad *R. D.* p. 278.]. ΓΕΛΙΚΗ, ἕλιξ an pro Fελίκη ΓΕΛΛΙΞΑΙ, συνειλῆσαι, pro Fελίξαι. ΓΕΛΟΥΤΡΟΝ, ἔλυτρον, ἤγουν, λέπυρον. i. e. Fέλυτρον. [*Caninius*, p. 88. conf. v. Πελλαστal.] ΓΕΜΜΑΤΑ, ἱμάτια, i. e. Fέμματα Hom. Fείματα. Conf. *Valck.* Schol. in Ep. ad Hebræ. I, 11.] [ΓΕΝΤΕΡ, ἡ κοιλία. "locus τῶν ἐντέρων, τὸ γ̄ est hic, digamma Æolicum: inde Latinum *venter.*" CASAUB. ad Athen. VIII, 352. A. sic *Caninius* p. 84. et *Wallis.* Gramm. Angl. p. 14. Γέντο: ἔλαβεν, ἀνέλαβεν. Hesychius.

SECT. IV.

Fortasse, Ϝέντο: Il. Θ, 48. Σ, 476, 7; *Fosterus* in tentamine de Accent. Gr. p. 135.] ΓΕΡΓΑΝΑ, ἐργαλεῖα i. e. Ϝέργανα a Ϝέργον, Hom. [Γεῤῥητηρία. ἀπώλεια.] ΓΕΡΡΩ, ἀπόλωλα: i. e. Ϝέῤῥω Hom. vide supra p. 273. ΓΕΣΤΙΑ, ἔνδυσις. μέλη. ἱμάτια: pro Ϝέστια. ΓΕΣΤΡΑ, στολή: i. e. Ϝέστρα, ["Et" quam h. l. *Albertus* omisit, "adde Ὕεσις. στολή. Πάφιοι." *D. R.* Ὕεστις *Salmas.*, Ϝέστις, *R. B.* et sic infra pro Ὑεστάκα. ἱματισμός. lege, Ϝεστάκα. *R. B.*] ΓΕΤΟΣ, ἐνιαυτὸς: i. e. Ϝέτος. Hom. Il. Z, 511. O, 268. ΓΗΘΕΑ, ἤθη: i. e. Ϝήθεα Hom. μετὰ Ϝήθεα καὶ νόμον ἵππων. ΓΗΛΟΥΜΕΝΟΥΣ, συνειλημμένους: i. e. Ϝειλομένος, συνειλημένος Hom. [Γηλ. pro ἠλουμένους *D. R.* ad Tim. p. 71.] ΓΗΜΑ, ἱμάτιον: supra, Ϝέμμα, i. e. Ϝεῖμα Hom. [Sic *H. Tollius* apud *D. R.*] ΓΙΑ, ἄνθη: i. e. Ϝία Hom. ΓΙΑΡΕΣ, ἔαρ. supra Γέαρ, ἔαρ. [Γιλός. ἑτερόφθαλμος. Aldus Γιλλός. i. e. Ϝιλλός *Caninius* p. 83.] ΓΙΞΑΙ, χωρῆσαι: i. e. Ϝεῖξαι. Idem, εἶξε, ὑπεχώρησε Hom. ΓΙΟ, αὐτοῦ; i. e. Ϝέο, Hom. ΓΙΠΟΝ, εἶπον: i. e. Ϝεῖπον Hom. ΓΙΣ, ἰσχὺς: i. e. Ϝὶς *vis*, Hom. ΓΙΣΑΜΕΝΑΙ, εἰδέναι: i. e. Ϝισάμεναι, a Ϝίσημι Hom. ΓΙΣΓΟΝ, ἴσον: i. e. Ϝίσον Hom. ΓΙΣΤΙΑ, ἐσχάτη; lego ἐσχάρη i. e. Ϝίστιη Hom. Hesychius infra ἱστιὰ, ἐσχάρα. Sic quoque *Taylor.* in Lect. Lys. p. 702. conf. supra v. ϜΕΣΤΙΑ. ΓΙΣΧΥΝ, ἴσχυν: i. e. Ϝίσχυν [Ϝίσχυν *Caninius* p. 83. βίσχυν Lacones.]. ΓΙΤΕΑ, ἰτέα: i. e. Ϝιτέα Hom. Od. K, 510. Il. Φ, 310. ΓΟΙΑΥΤΩι, φάρυγξ. lego, Γοῖ, αὐτῷ: i. e. Ϝοῖ Hom. φάρυγξ spectat ad Γοργώνη eadem pagina. [Infra ΟΙ. αὐτῷ. αὐτῇ. i. e. ϜΟΙ.] ΓΟΙΔΑ, οὐκ οἶδα. lege, Γοῖδα, οἶδα i. e. Ϝοῖδα Hom.; eodem modo *Taylorus* in Lect. Lys. p. 703. ΓΟΙΔΗΜΙ, ἐπίσταμαι: i. e. Ϝοίδημι. ΓΟΙΝΑΚΕΣ, βλαστοί: i. e. Ϝοίνακες. ΓΟΙΝΟΣ, οἶνος: i. e. Ϝοῖνος, Hom. ΓΟΙΝΑΥΤΙΣ, οἰνοχόη: i. e. Ϝοιναῦτις [L. Ϝοινάρυστις. i. q. οἰνήρυσις. Vid. Schol. Aristoph. ad *Vesp.* v. 851. *D. R.*]. ΓΟΡΤΥΞ, ὄρτυξ: i. e. Ϝόρτυξ. ΓΟΛΑΜΟΣ, διωγμός: i. e. Ϝουλαμὸς Hom. [L. Γουλαμός. *Infra*: Οὐλαμός, Θόρυβος. *D. R.*] ΓΡΙΝΟΣ, δέρμα: an pro Ϝρινὸς, ῥινός [Sic *Kusterus*]. ΓΩΙ, ἑαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ σῷ: leg. ᾧ, i. e. Ϝῷ, ἑαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ ᾧ. Hom. [*Caninius* p. 83.]. Γωλιοί. σπήλαια. i. e. Ϝωλιοί." RICARDUS BENTLEIUS. [Σιγαλόεντα: λαμπρὰ, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. *Hesychius.* "apud Homerum emendari jubeo semper σιϜαλόϜεντα." *Taylor.* in Lect. Lys. pp. 703, 4. *Tayloro* accedit in plerisque *Valckenærius* juvenis in Epist. ad Hebræ. I, 11. *Hemsterhusium* ad l. audiamus: "*Ut hoc olim ita fuisse scriptum concedam, an fulciendæ voci* σιαλόεις *sufficiet, si dixeris* Σιαλῶσαι *apud* Hes. *esse* ποικίλλαι? *Non tam parvo væneunt origines antiquæ, nec labore tam facili constant. Quid?* Hesychius *ipse, ut probet interpretationem* λαμπρὸν, *nonne usu tritum apud* sutores *et* coriarios *nomen adnotavit?* Σιγάλωμα γὰρ οἱ ΣΚΥΤΕΙΣ λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα ΛΑΜΠΡΥΝΟΥΣΙ. *Sic enim legendum. Par est* σιγαλωμάτων, *quæ paulo post sequuntur, ratio.* In hanc sententiam inclino atque propendeo. Σιλγῖνοι: i. e. ΣιλϜῖνοι· οἱ Σάτυροι. Nemini enim, ut puto, ignotum *Hesychium* pas-

utique elementum γ consonantis Vau locum occupat, non secus atque in ΓΑΔΕΙΝ, ΓΑΔΕΣΘΑΙ, ΓΑΔΕΤΑΙ, ΓΑΔΟΝΤΑΙ, ΓΑΚΑ[143], ΓΑΛΛΟΙ, ΓΕΑΡ, ΓΕΓΚΑΛΟΝ, ΓΕΚΑΘΑ, ΓΕΛΕΑ, ΓΕΛΙΚΗ. Hæc utique sermone Æolico erant ϜΑΔΕΙΝ, ϜΑΔΕΣΘΑΙ ϜΑΔΕΤΑΙ, ϜΑΔΟΝΤΑΙ, ϜΑΚΑ, ϜΑΛΟΙ, ϜΕΑΡ, ϜΕΚΑΛΟΝ, ϜΕΚΟΙΣΑ, [Dorice WEKΩΣΑ, * Laconice WEKΩWA[144]] ϜΕΛΕΑ, ϜΕΛΙΞ. ab Hesychio autem exponuntur χαρισασθαι, ἡδεσθαι, ἡδεται, ευφραινονται, ἡδεως, ἡλοι, εαρ, ἡσυχον, ἑκουσα, τελεα, [lege ἑλεα] ἑλιξ. Eadem dicebant Iones Wαδειν, Wηδεσθαι, Wηδεται, Wηδονται, Wηκα, Wηλοι, Wεαρ, Wεκηλον, Wεκουσα, Wελεα; — SECT. IV. — 182

sim digamma Æolicum mutasse in Gamma." *Is. Voss.* vid. Pompon. Mel. p. 47.] "*De* Γ, *ex* Ϝ *Æolico nato*, inquit Valckenærius, *vocibusque permultis Æolicis, quæ supersunt, præfixo, dici multa possent, quæ hinc alienissima judicarem.*" Ad Adoniaz. p. 217. In sequentibus Ϝ forte in T et Υ migravit: TENEKOYNTI. ἐνοικοῦντι. Αἰολεῖς. i. e. Ϝενεκοῦντι. *R. B.* TEΠTA. ἑπτά. pro Ϝεπτά. *R. B.* et *Taylor.* Lect. Lyss. p. 703. Sic *Caninius*, p. 107. Τραγαλέον. διεῤῥωγότα. "Inf. Τρηγαλέον, et Ὑρωγαλέον, *cum eadem interpretatione. In his* T *et* U *natum est ex* digam. Æolico." *D. R.* Conf. Valckenær. supra ad v. ϜΡΗΓΑΛΕΟΣ. ΥΙΛΗ. ὅμιλος. "Υ *forte depravatum ex* Digam. Æolico." *D. R. Ep. Cr.* II, p. 15. quam in ed. altera delendam censebat vir summus. Pausan. VIII, xliii. p. 689. ἐπεσβαίνειν καὶ οὗτοι σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν Γενουνίαν μοῖραν, ὑπηκόους Ῥωμαίων. "*Kuhnius* corrigit Ϝενουνίαν vel Ϝενουΐαν, *Venuvium.* In Antonini enim Itinerario legitur *Vinnovia*, et Ptolemæus Geogr. I, 11. inter Brigantum civitates habet Οὐϊννουΐον. *Facius.*

143. MS. Γβῆα. ἡδέως. quid lateat hic, expiscari nequeo. Fortasse vocabula duo mutilate scripta et concreta impinguescunt, et voluit librarius Ϝαδύ. βαδύ. ἡδέως. Pausan. Eliac. iii, 4. αὐτό τε τὸ χωρίον Βαδὺ ὀνομάζουσι, καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ Βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ. Vide supra ad pp. 90. 245. Pind. Pyth. IV, 278= . Ὣς ἄρ' ἔϜειπε. Ϝακᾶ δ' Ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· Odyss. P, 254. τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι, Ϝῆκα κιόντας, Σ, 91. ἠέ Ϝε Ϝῆκ' ἐλάσειε Il. Γ, 155. Ϝῆκα πρὸς ἀλλήλους Ϝέπεα πτερόεντ' ἀγόρευον. Ω, 508. ἀπώσατο Ϝῆκα γέροντα.

144. Aristoph. Lys. 1299. ἐκλιπῶα Μῶα 1301. κλεῶα 1315. Θυρσαδδωᾶν κ' εὐαδδωᾶν. Hesychius Αἰδῶσσα [Αἴθουσα] τῆς αὐλῆς τὰ τειχέα. Αἰδωΐα Laconice. ΑἰδῶϜα Æolice. Ϝερουσία. Γερυτία, Cretenses; Γερωΐα vel Γερωβία Lacones; ΓερωϜία Æoles. Vide *Valck.* ad Röver. LXXII. ad Adoniaz. pp. 271. 275. 292.

SECT. IV. πελιξ. Similiter apud eundem legimus αγατασθαι, βλαπτεσθαι· αγατημαι, βεβλαμμαι. Concipe αϝατασθαι, αϝατημαι[145]; ab altero fonte αϝαταν. Hinc porro collige, quod hodie ατη scribitur sermone Ionico, valuisse αϝατη[146]. Quod et exinde firmatur quod illud ατη apud Homerum nusquam ita positum occurrat, quin τρισυλλαβως αϝατη efferri possit, cum tamen ατη disyllabum sex diversis metri heroici in locis stare possit, quæ trisyllabum αϝατη non itidem recipiant. Cum autem *nusquam* dicimus, duos locos[147] excipi volumus, quorum spurius est alter, alter ex variis lectt. refingendus. Eadem porro exinde stabilitur potestas, quod apud Pindarum bis scriptum legatur vocabulum αυαταν prima correpta:

Pyth. B. 52. et Γ. 42.

Αλλα νιν ὑβρις εις ἄυᾱτᾱν ὑπεραφανον:
Εσχε τοιαυταν μεγαλαν ἄυᾰτᾱν.

Nempe anapæstum utrobique constituit; uti cuiquam ad reliquas strophas et antistrophas animum attendenti liquebit. Ibi utique sedem consonantis
183* Vau vocalis Υ non secus atque alias (p. 303.) passim occupat. Restat, ut de portento isto ααατος dicamus. atque hoc quidem ter conspiciendum sese exhibet:

Ιλ. Ξ. 271. Αγρει νυν μοι ομοσσον αααστον Στυγος ὑδωρ
Οδ. Φ. 91. Μνηστηρεσσιν ἀεθλον αααστον·[148] ου γαρ οϊω
— Χ. 5. Ουτος μεν δη ἀεθλος αααστος εκτετελεσται.

Quorum locorum, uti vides, in primo penultima producitur, in altero et tertio corripitur. Qua de re doctiss. Clarkius ne unum quidem verbum fecit:

145. ἀγάτειμαι Hesychii Cod.

146. Conf. supra ad v. 'AϜA-TA, p. 253. Pyth. II, 52. ἐς μεγάλαν αὔταν et in margine ἀαύταν MS. Coll. Eman.

147. Il. Z, 356. (Ω, 28. *R. D.* ejuravit) lege, ἀρχῆς, ut Γ, 100. ἀρχῆς Cod. olim Townl. in textu et schol., Ben., et quatuor Harl.; et T, 88. ut spurium deleto. Odyss. B, 59. "ἀρὴν in textu et schol." MS. Harl. *R. P.* Cod. Vesp. et in quatuor aliis.

148. Φ, 91. X. 5. ἄατον duo MSS. Harleiani.

filius eruditus, qua erat erga patrem pietate atque observantia, tantundem. Ne multis autem moremur, pro *αᾶᾶτον* scribendum statuimus *αναάστον* sive *αναWαστον*. id, quod non nisi *inviolabile*, quod et habent interpretes, vel quod tantundem sit, valere potest, utpote ex particula *στερητικῃ* et verbo *αWαζω*, *lædo*, sive *violo*, compositum. Alterum autem, cujus potestas est *αναWᾰτος* *innocuus*, denotat, utpote ex eadem particula et substantivo *αWᾰτη* *damnum, noxa,* formatum. SECT. IV.

ΙΛ. I. 173.

Ως φατο, τοισι δε πασιν ἑαδοτα μυθον εειπεν]

Vocis *ἑαδοτα* analogiam exponat, qui poterit, ita ut ejus prosoediæ huic versui conveniat. Tu interim mecum scribe:

Ως φατο, τοισι δε πᾶσι ἑάνδοτα[149] *μυθον εέιπεν.*

* effer autem *παWσι, WεWανδοτα—εWειπεν*. A verbo 184
utique *Wανδανω* formatur *WεWανδοτα* eadem plane analogia, qua a *χανδανω, κεχανδοτα*. Hæc autem vox occurrit Wιλ. Ψ. 268. et Οδ. Δ. 96. Pari ratione pro *ἡνδανε* et *ἑηνδανε* uti et *εφηνδανε* [Il. A, 24. Ω, 25. H, 45.] enunciabis *Wανδανε* et *εWανδανε*. Ad *παWσι* quod attinet, ejus analogiam sic colligas velim: *τυπτοντες, τυπτοντων, τυπτοWσι. παντες, παντων, παWσι.* Similiter *τυπτομεν, τυπτετε, τυπτοWσι*; *ἱσταμεν, ἱστατε, ἱσταWσι*; *τετυφαμεν, τετυφατε, τετυφαWσι*; Sic quoque concipienda sunt, *παWς, ἱσταWς, τυψαWς*[150]. Nempe hæ terminationes Græcorum auribus magis placuere quam *πανς, ἱστανς, τυψανς*[151]; vel potius *παντς*,

149. *ἑαδότα* MSS. olim Townl. et duo Harleiani; *ἑαδότει* tertius Harl.

150. De hisce formis delirat *R. D.* acumen. "Dawesii autem inscitiam atque temeritatem in digammate pro N inculcando his participiis, itemque tertiis personis pluralibus verborum et tertiis casibus nominum et participiorum in ΩN desinentium, facilius esset risui exponere: at quæ vera sint ostendere et stabilire præstat, ut contraria sponte sua ruant." *R. P. K.* Proleg. cxviii. conf. cxxvi.

151. Hæc tetra terminationum incrementa vetustis grammaticis

innotuerunt. MS, Harl. f. 120. ἅλς. μάκαρς. τίρυνς. δάμαρς. f. 18. Τὸ δὲ ἄρης * * μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείας τὸ τ̄ ἄρητος ἐκλίθη καὶ ὡς σπονδιακὸν, ἄρου, καὶ ἄρεος ἀνδροφόνου παρ' ὁμήρῳ· [Il. Δ, 441.] Καὶ ἄρεως ἀπὸ ἀρεύς· ἠρέθη (l. ηὑρέθη) δὲ παρὰ ἀλκαίῳ. Conf. *R. P.* ad Eur. Ph. 134. Æschyl. Suppl. 676. *Burneium* ad Agam. 376. Philem. Lex. p. 23. Jo. Grammaticus f. 243. b. a quo Greg. Metrop. Κρῆτες δὲ τὸ ἐς χορὸν ἐν χορόν· εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγοράν. *Herodian.* in Aldi Hortis Adon. f. 204. b. ἐκ γοῦν τοῦ σπείδω γέγονε κατὰ 'Αργείους καὶ Κρῆτας ἀφαιρέσει τοῦ ῑ τῆς ει διφθόγγου καὶ προσόδῳ τοῦ ν̄, σπένδω· οὗτοι γὰρ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ ῑ, τάττουσι τὸ ν̄, καὶ τὴν μὲν εἰς πρόθεσιν ενς λέγουσι, καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. Heraclides apud Eustath. ad Il. B, p. 228, 26=169, 16. τροπῇ τοῦ ν̄ εἰς ῑ γλώσσῃ Σικελῶν κατὰ τὸ ἐννεάννχες εἰνάννχες [Il. I, 470.] ad Θ, p. 722, 59=613, 1. ἔστι κατ' αὐτὸν [τὸν 'Ηρακλείδην] τὸ οὐ μέντον 'Αργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησὶ, τὸ ῑ ἐντάττουσι τὸ ν̄, τὴν εις πρόθεσιν ενς λέγοντες· καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπείδω σπένδω· etc. ad Od. M, p. 1726, 24=494, 22. ἀργεῖοι γάρ, φησι ['Ηρακλείδης], καὶ κρῆτες ἐξαιροῦντες τὸ ῑ τάσσουσι τὸ ν̄, τὴν εις πρόθεσιν ενς λέγοντες. καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. οἷς ὁμοίωται τὸ σπείδω σπένδω. "Cretica et Argiva participiorum terminatio recepta fuit a Romanis in *docens*, *legens*, et sim. eamque ipsam, vel εντς, ut *Marklando* placet, in priscis verborum Græcorum participiis obtinuisse, arguunt genitivi τιθέντος, τυπέντος, στὰνς στάντος *stans stantis*, πείσανς seu πείσαντς πείσαντος· ὀλέσανς ὀλέσαντος." *Koen.* ad Greg. p. 163. *Valck.* ad Adoniaz. p. 364. *Boeckhii* Pr. ad Pind. xxxiii. Verr. Flacc. ad Apr. 28. FRVCVM *Foggin.* ad l. p. 72. "Sic marmor. Anne quia FRVCVM a nominativo est *Frux*, olim forte *Frucs*, quando litera X nondum in Latium invecta foret? Seu potius, anne quia *antiqui*, ut tradit Festus, *per litteræ* C *formam nihilominus* G *usurpabant?*" M. Capella, p. 57. "*Finit neutra* [T] caput, sinciput, lact,"—sic quoque MS. antiquissimus. Charisius I, col. 78. Lactis *nominativum alii volunt* lac, *alii* lact, *alii* lacte: *e postrema* lacte *sine vitio dicimus, nam et* Cato *sic dixit*: Et in Italia atras capras lacte album habere. *Sed et* Valgius, *et* Verrius, *et* Trogus *de animalibus* lacte *dicunt*. Conf. coll. 48, 49. In quibusdam nominibus propriis præsertim hominum Græca positio cum Latina non consentit; *Plato*, *Palæmo*, Græce scribuntur Πλάτων, Παλαίμων· et *R. B.* ad Hor. Carm. III, viii, 18 (1711.). ubi memorat suos codices ad unum omnes COTISONIS non COTISONTIS præ se ferre; atque ita Suetonii membranas in Augusto lxiii. "Frontinus Strateg. I, x, 4. *Scorylo dux Dacorum*,—ubi pro *Scorylo* reponendum fortasse *Cotiso*. Utcumque sit; ex eo quod *Scorylo* dixerit non *Scorylon* casu recto, satis apparet in obliquis non *ontis* more Græco, sed *onis* inflectendum esse." Virgil. Æn. VIII, 505. "*Tarco* ex analogia scribendum, libris etiam suadentibus, non *Tarcon* [sed *Tarchon* Mediceus]; ut supra VII, 532. *Almo* [Cod. Med.]

non *Almon*. Nec ulla erat caussa, cur formam hujus nominis variaret Poeta. Quam sequi debuit, ipsa metri ratio ostendit infra 602. *Haud procul hinc* Tarco *et Tyrrheni tuta tenebant.*" [lacuna in Cod. Med. a v. 585—642.] *Brunckius*. Conf. *Chishull.* ad Inscrip. Sig. p. 22. (1728.); *Shuckfordius* (Connect. I, 261, 2. 1728.) formæ σαρκὸς et φλογὸς a priscis positionibus σὰρκς et φλόγς descendunt, ut ὀπὸς φλέβος ab ὄπς et φλέβς· στιχὸς et κατήλιφος a στὶχς (κς) et κατήλιφς (πς). *Clarkius* ad Il. Α, 86, (1729.) "Recte in vocativo Κάλχαν. Est enim nominativus plenis notis exaratus Κάλχανς." [potius Κάλχαντς: "τάλανς pro τάλας veteres dicebant." *T. H.*]: Dos—quam vocem Romanos olim pronunciasse Dots ipse ille genitivus monstrat. *Valck.* Schol. ad 1 Cor. i. 4. "Observata *Marklandi*," inquit *Valckenærius*, "nobis una cum Euripidis Supplicibus edita, illis nota pleraque, qui Hemsterhusium his in oris audiverunt: sed et his perjucundus fuit *Marklandi* consensus; et, quæ vir immortalis impertiit quidem discipulis, sed literis mandare neglexit, primus ille in lucem protulit." ad Adoniaz. p. 349. Schol. ad Act. D. D. Apost. I, 290—293. et *D. R.* Elog. p. 60. Hujus vero ope caliginem veterem e loco Stephani Byz. p. 643. in Πνὺξ dissipavit *T. H.* apud *P. P. D.* ad *R. P.* Emend. in Aristoph. Eq. 1106., et emendatione palmaria Herodianum apud Steph. Byz. in v. Πνὺξ instauravit: Πνὺξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ οὗ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν οὕτως· Ἔστιν οὖν πύκν κυρίως. οὐ δύναται δὲ καταλῆξαι, καὶ ὑπερετέθη το ν̄ καὶ ἐτράπη τὸ κ̄ εἰς ξ, πνύξ. ὑπέρθεσιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τὸ κ̄, πνὺξ πυκνός. τῆς πυκνὸς τὰς ἡνίας, Ἀριστοφάνης (Equit. 1106.). τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί. (Pac. 679.) καὶ πύκνα.—ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, πυκνίτης λέγεται. (Eq. 42.). Conf. virum eruditissimum, *P. P.* Dobræum, in Addend. ad Aristophanica p. (129). Thucyd. VIII, 97.—οἱ Ἀθηναῖοι ἐκκλησίαν συνέλεγον, μίαν μὲν εὐθὺς τότε πρῶτον ἐς τὴν Πύκνα καλουμένην, οὗπερ καὶ ἄλλο τε εἰώθεσαν. *Bekker.*; conf. *Hudson.* et *Duker.* ad l. Plato Critia, p. 1102. C. 2. Frf. = p. 560. G. Laemar. = III. p. 112. A. 7. HSt. καὶ περιειληφυῖα ἐντὸς τὴν Πύκνα καὶ τὸν Λυκαβηττὸν ὅρον ἐκ τοῦ καταντικρὺ τῆς Πυκνὸς ἔχουσα, Πύκνα et τῆς Πυκνὸς servat optimus Parisinus. Accusatio, quam Æschines instruxit, apud Demosth. de Cor. p. 244. *R.* = 265. *B.* ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν, ἐὰν δὲ ἡ πόλις, ἐν Πυκνὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· "Πυκνὶ S. Y. Q, s. t. et pr. F. K. vulg. Πνυκί." *Bekker.* Hesychius; Πυκνά. τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν Πνύκα. Ἴων. MS. πυκναίων. i. e. Πύκνα. Ἴων. Conf. Phot. v. Πυκνή. Cum vero in omni rerum ratione partes quoque mensuram sui habeant, ultra quam consistere nequeunt, *T. H.* limites normæ suæ assignare solebat; *Marklandus* analogia contentus vocabula, quæ multorum consensu convaluerunt, servituti regulæ suæ addixit; et in formis procudendis et adstruendis, quantum sibi dederit consuetudo, colligere neglexit: "παῖς scribi primitus

SECT. IV. ἱσταντς, τυψαντς; uti et διδοWς magis quam διδοντς, τιθεις quam τιθεντς· Latinis contra arrisere terminationes *ans*, et *ens*, antiquitus forte, *ants*, et *ents*.

Ιλ. N. 41. Αβρομοι, αυιαχοι] Rescribo αἰάχοι h. e. αWιWάχοι, vel potius ΑWβρομοι, αWWιWαχοι; neque enim credendum videtur nudum α, quod στερητικον esse solet [152]; tam dissimili notione (nam dissimillima est, quæ huic loco congruit) unquam adhibitum fuisse. Sentis autem vocem utramque a fonte suo (sunt enim fontes βρομος et WιWαχη, vulgo ιαχη) pari ratione derivari. Porro pro vulgato επιαχον [Il. E. 860, etc.] lege ubique εWιWαχον.

185 * —Ψ. 850. — τιθει ιοεντα σιδηρον] Vertunt interpretes, "*Spiculis-conficiendis-aptum ferrum,*" ac si ιοεντα esset ab ιος, cum tamen nihil minus: nam principio vox ιος priorem sexcenties apud Homerum producit, corripit ne semel quidem. Deinde a vocali semper inchoatur, unde fiet, ut præcedens τιθει posteriorem producere non possit, neque adeo versui sustentando par esse. Tu vero lege, WιοWεντα, atque eodem sensu accipe, quo passim adhibetur WιοWειδεα, *violacei-coloris, subfuscum* [153]. Nam ab eodem fonte Wιον *viola* profluit utrumque.

debuit παῖδς, παῖσδ etiam pronunciari potuit. *Puerum* παισδα dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: παῖδα sæpenumero, παῖσδα nusquam præbent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem scripti carminum *Theocriti* in ista vocis forma, decies minimum recurrente, semper Editis concinunt." *Valck.* ad Adoniaz. p. 349. His vero missis propter suam diatriben *gratum profecto legentium testimonium, si non laboris, certe simplicitatis, consecutus est* Marklandus.

152. *R. D.* libentissime accedo, obnitente viro præstantissimo, qui ad Adoniaz. pp. 214—234. judicium suum de hac re interposuit. Soph. Œd. Col. 1515. Στρέψαντα Ald. "*Sed f. legend.* τ' ἀ-στράψαντα" Tyrwhitt. Sed facilius τε Στράψαντα *Pierson.* in Verisim. p. 139. "Στράπτειν scilicet est ἀστράπτειν, ut στεροπή, ἀστεροπή· σπάραγος, ἀσπάραγος· στραπή, ἀστραπή, si fides Etymologo." *R. B.*

153. Suidas Ἰόεντα σίδηρον. τὸν μέλανα i. e. *ferrugineum;* Virg. Buc. x, 39. Conf. Geo. iv, 183. i, 467. "Nicander [Theriac. 255, 6.] de iis quos vipera pupugit, quorum cutis varios as-

ΟΔ. Λ. 605. νυκτι εοικως] Cl. Bentleius in notis ad Miltonum scribit νυκτι Fεοικως [154]. Mihi vero vox

sumit colores: Χροιὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, Ἄλλοτε δ' ἠερόεις (sic; ἠερόεντα, *Gorræus.*), τότε δ' ἄνθεσιν (τότ' ἄνθεσιν *Id.*) εἴσατο χαλκοῦ. in aliis exemplaribus, τότε δ' ἄνθεσιν εἴσατο χάλκης. quam solam veram lectionem esse opinor." SALMAS. de Homonymis, p. 29. a. D.; conjectura nimis ingeniosa. Hesychius, Ἰώπατερ, τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα. l. Ἰόπαττερ, i. e. ἰόπαστες. *Koën.* ad Greg. p. 214. Illud, *Et* nigræ violæ *sunt*, delibavit Maro ex Theocr. Id. x, 28. Καὶ τὸ ἴον [Fίον] μέλαν ἐντὶ, xxiii, 29. Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ. Odyss. E, 56. πόντου βὰς FιοFειδέος. Λ, 106. προφυγὼν FιοFειδέα πόντον. Etym. M. 473, 12. τὸν μελανώδη ἔλαβεν. Il. Δ, 242. Solo apud Plutarch. p. 93. B. Κύπρις ἰοστέφανος· conf. Pind. Ol. vi, 50. Pyth. i, 2. Il. Δ, 242. ἈργεῖFοι, Fιόμωροι, "Multa hic adnotant Viri Docti, quæ non sunt unius assis. Nihilo meliora sunt, quæ Etymologici Auctor, Eustathius et Didymus ad hunc locum sunt commentati, quos vide. Ἰόμωροι, non, ut vulgo putatur, ab ἰὸς *sagitta*, sed ab ἴον *viola:* ἰὸς enim, *sagitta*, syllabam primam habet longam; ἴον vero, *viola*, semper correptam: quod liquido cuivis patebit, qui loca omnia, in quibus hæc vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo Homeri reddi, *fato violæ destinati*, i. e. brevis ævi; sensu plano et perspicuo, atque metro integerrimo." *Anton. Askew.* apud *Albert.* ad Hesych. v. Ἰόμωροι. *R. D.* Misc. Crit. anno 1745, et Hesychii Vol. ii. anno 1766, prodiit. Vir autem perdoctus, *Gulielmus Battie*, Collegii Regalis olim socius, si rite lecta remetior, alterutri veram hujus compositi vim monstravit; et MS. nescio quis inter lineas ὠκύμοροι habet. Æschyl. Agam. 489, 90=470, l. ἀλλὰ ΤΑΧΥΜΟΡΟΝ Γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλεός. Theocrit. Id. xxiii. 32. Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τό παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ. Prudentius Pr. 22. *dum vita* volens agit— cod. Thuaneus, teste *N. Heinsio*, *volans* alii et Vaticani omnes; sic contra Symmach. ii, 314=199. ed. Parm. *vitæ* volucris *sibi posceret usus R. B.* Cleanthis h. in Jovem, 4. Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἰῆς μίμημα λαχόντες Μοῦνον, Lege, ἴον [Sed ὄχον jam emendaverat magnus ille *Scaliger;* recte; nam quædam philosophorum sectæ ὄχημα et εἴδωλον animæ tribuebant.]. Hesychius v. Ἰοφῶσσα, et Schol. ad Apoll. Rhod. ii, 1153. sibi lucem mutuo affundunt, apud *Abresch.* ad Hesych.; Schol. MS. Harl. παρώνυμον habet, sed Ὀφιοῦσα retinet.

154. vi. 832.; nam ad iv. 887. Odyss. Z, 187. Νῦν δ' [Οὔτ' ἄ. edd.] ἄφρονι φωτὶ Fέοικας et Γ, 219. ἀΐδρει φωτὶ Fεοικὼς posuit *R. B.* Infra, *Criticorum longe longeque omnium Princeps*, "*ut vocatur a* S. Clarkio *ad* Homer. Il. E, 769." et, *b. o. a. st. et v.* "*ut vocatur a* Tayloro *Lect. Lys. p.* 703. *b.*" *R. P.* Cave in ista tam frigida tamque jejuna adversus *R. B.* calumnia delitescas.

SECT. IV. Fεοικως nihilo honestiori facie videtur quam δεοικως, λεοιπως, πεοιθως. Sensit nimirum *criticorum omnium longe longeque princeps, bonarum omnium artium stator et vindex*, ad versus integritatem desiderari consonantem Vau semel pronunciandam, ad analogiam vero eandem repeti oportere nihilo magis subodoratus est quam quilibet e trivio grammaticus. Tu deinceps scribe, ἐοικως, h. e. WεWοικως, ad normam των δεδοικως, λελοιπως, πεποιθως.

Οδ. Ξ, 289.—ὁς δη πολλα κακ ανθρωποισιν εωργει[155]] Unica, quam sciam, editio Basil. 1558. repræsentat ανθρωπους εεωργει. Nimirum cæteri editores portentosam istius εεωργει faciem reformidarunt, alterum vero εωργει nihil odiosi in se habuit; quod
186 * tamen revera ipsum est portentum atque aliud insuper non minus horrendum secum trahit. Quod utique editores quosque fugit, vitiosa est hujus lectionis syntaxis. Nam verbum WεWοργα, uti et ῥεζω eadem notione, apud Homerum ne semel quidem cum dativo sive personæ seu rei conjungitur, sed vel cum unico accusativo rei; vel cum gemino, rei altero, altero personæ.

Ιλ. Β. 272.

Ω ποποι η δη μυρι Οδυσσευς εσθλα WεWοργε.

Ε. 175. —και δη κακα πολλα WεWοργε ΤρωWας—

Γ. 354. Ξεινοδοκον κακα ῥεξαι ὁ κεν φιλοτητα παρασχῃ.

Eandem itidem constructionem perpetuo sequuntur apud scriptores Atticos ποιω, εργαζομαι et δρω[156].

155. "MS. Harl. ἀνθρώποισιν ἑώργει sine ulla varietate." *R. P.* Alter MS. Harl. κακὰ πολλὰ ἀνοῖσιν ἑώργει· duo alii πολλὰ κακ' ἀνθρώπους, quorum unus ἔωργε, alter ἑώργει in textu, et in marg. εἴργασται. In Cl. h. s. c. 11. ἐργ' ἐῤῥίγει [m. ἔῤῥιγε] *M. R.*

156. l. Il. B, 195. ῥέξῃ κακὸν υἷας 'Αχαιῶν Il. Γ, 351. ὅ με πρότερος κάκ' κακὰ ῥέξε Sic Ξ, 261. ἀποθύμια Fέρδοι· ῥέζοι Eustath. p. 983, 59 = 974, 41. E, 175. κακὰ πολλὰ Fέοργε Τρῶας. Soph. Ph. 684. ὃς οὔτε τι ῥέξας τιν'. 2. Aristoph. Vesp. 696. Ταυτί με ποιοῦσ', 697. Κοὐκ οἶδ' ὅτι χρῆμά με ποιεῖς. Pac. 1322. κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλάς. Plato de Legg. III, 698. δουλείαν ἔτι μεί-

Proinde omnino reponendum ex alterius lectionis vestigiis, SECT. IV.

Τρωκτης, ὁς δη πολλα κακ ανθρωπους εϝεϝοργει.

illud autem εϝεϝοργει eandem habere proportionem ad ϝεϝοργα, quam habet ετετυφει ad τετυφα, nemo non videt.

Οδ. Ο. 459. —ηλεκτροισιν εερτο [157]] Ad verum

ζονα ἐποίησεν ἡμᾶς τοῖς τότε ἄρχουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεῦσαι. Xenoph. Anab. II, p. 152. ἐποίησαν ἀνήκεστα κακὰ τοὺς οὔτε μέλλοντας, οὔτε βουλομένους τοιοῦτον οὐδέν III, p. 196. οἷα τοὺς ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσειαν. Mem. I, ii, 12. πλεῖστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιησάτην. Aristoph. Equit. 463. "Lege, ut vitetur hiatus, Οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα πράττεις—Sin hæc transpositio minus placeat, lege, Οὔκουν μ' ἐν Ἀργείοις ἃ πράττεις—quod et melius videtur." *R. P.* apud *P. P. D.* Xen. An. I, 92. καὶ εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτόν. Æschylus apud Athen. IX, 375. F. 4. 3. Ἢ πολλὰ Μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακά. *R. P.* ad *Toup.* p. 477. Soph. Tr. 1203. οἷά μ' εἴργασαι; Ph. 786. οἷα μ' ἐργάσει κακά. 928. οἷα μ' εἰργάσω, 1172. τί μ' εἴργασαι; El. 1315. εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα. Eur. Bacch. 492. τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει; Eur. Hec. 268=264. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν. Herodot. II, 26. ἔλπομαι ποιέειν ἂν τὸν Ἴστρον τάπερ νῦν ἐργάζεται τὸν Νεῖλον· VIII, 79. ὁκότερος ἡμέων πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται. Thucyd. I, 137. ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον. Lysias adv. Eratosth. p. 298. πάντα τὰ κακὰ εἰργασμένοις τὴν πόλιν. Plato Gorg. p. 352. C. 9 Frf.=517. A. 7. HSt. Ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὦ Σώκρατες, μήποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσηται οἷα τούτων ὃς [lege, ὃν] βούλει εἴργασται. Soph. Œd. Col. 853. ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ Δρᾷς, Aj. 1324. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτ' ἐμέ. Ph. 315. τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ', ἥτ' Ὀδυσσέως βία, Ὦ παῖ, δεδράκασ'. Conf. 376, 801. κἀγώ τοι ποτὲ Τὸν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων, Ἃ νῦν σὺ σώζεις, ταῦτ' ἐπηξίωσα δρᾷν. Eur. Hec. 357. δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ Ph. 941. τί δή με δράσεις; Soph. El. 957. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι, Ph. 957. οὐδέν σε κρύψω. Conf. Œd. Col. 113, 4. Ter. Phorm. I, viii, 66. *Neque jam celare id posse te uxorem tuam;* Adelph. I, i, 29. *Ea ne me celet, consuefeci filium.* Conf. infra ad p. 344. 923. τί μ', ὦ ξένε, Δέδρακας; 940. οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως. Conf. Soph. Ph. 376. *Br.* ad Œd. Tyr. 717. et *R. P.* ad Hec. 800. Ph. 800. Sed hoc est Alcinoo poma dare.

157. ἔερκτο Cod. Vesp. In cod. *Harl.* "γρ. ἠλέκτροισιν. Deinde ἔερτο sed κ insertus ex recens. Schol. deducit ἀπὸ τοῦ εἴρω." *R. P.* ἠλέκτροισιν ἔερτο Ben. in textu, et inter li-

SECT. IV. propius accedit, quod scribi testatur Eustathius ειρκτο. Huic utique scripturæ deest duntaxat semel atque iterum consonans Vau. Eam tu sic restitues, ϝεϝερκτο; sive ηλεκτροις εϝεϝερκτο. Similiter pro ειρμενον Σ. 295. repones ϝεϝεργμενον. Fluit autem
187 * utrumque a verbo ϝεργνυμι. Eodem fonte derivata primitus habebantur εϝεργνυ, ϝερχαται, ϝερχατο; quorum hodie locum occupant εεργνυ, ερχαται, ερχατο [Od. K, 238. 283. IΛ. Π, 481. OΔ. I, 221. Ξ, 73. IΛ. P, 354.] Ista autem ϝερχαται et ϝερχατο augmentis non secus destituuntur atque βλημενος, βλητο; uti et ϝεσμενος, ϝεσται, ϝεστο; vulgo ειμενος, ειται, ἑστο. [Il. O, 308.] Hinc porro fluunt αποϝερξε sive απεϝερξε, αποϝερξη, αποϝερξειε; vulgo αποερσε, αποερσει, αποερσειε. [Il. Z, 348.] Ista utique Ιλ. Φ. 283. et 329. sic enuncianda sunt:

Ὀν ρα κ [V. Ον κεν] εναυλος αποϝερξη—
Μη μιν αποϝερξειε—

quorum de prosoedia hic dicere supersedeo. Soloeca autem est quæ vulgo circumfertur oratio, Ον ρα τ εναυλος—ob defectum voculæ κε, κεν, vel αν [158].

neas ἠλέκτροις συνείληπτο. ἔερτο. Schol. Ven. ad Il. A, 486. et unus Harl. et in marg. συνεπέπλεκτο. Σ, 295. ἐεργμένον Cod. Vesp. In cod. *Harl.* "ἐερμένον primo scriptum, sed γ mox additum, quod omittit scholiastes." *R. P.* Callim. CXL. εἰρμένος et εἰργμένος Schol. p. 67. De Dawesii sententia hæc TYRWHITTUS: "*In Cod. MS. bonæ notæ inter* Harleianos *No.* 5674. *scribitur* ειρκτο *ab antiqua, licet non prima, manu. In uno margine explicatur* συνεδεδετο, απο του ειρω το συμπλεκω· *in altero leguntur hæc Scholia,* συγκλεισμενος καὶ ἡρμοσμενος ην ὁ περιδεραιος κοσμος. — Περιδεραιος κοσμος, απο του συνδεδεσθαι. *In altero loco,* Od. Σ, 295. *idem Codex habet* εεργμενον, *neque id tamen, ut videtur, a prima manu, quod in glossa interlineari explicatur* εγκεκλεισμενον. *Alius etiam Codex inferioris notæ No.* 5658. *habet* εερμενον. *Quæ sane* Dawesii *de hac voce judicium nonnihil confirmant. Fatendum est simul me in iis codicibus, aut in duobus aliis ex eadem Bibliotheca, nihil invenisse, quod conjecturas ejus in reliqua* Odysseæ *loca suffulcire possit.*" Burgessius.

158. "*Lege potius* Ὀν ρα τ εναυλος αποϝερξεν—Quem torrens obrutum-perdidit. *Altera utique sententia,* Quemcunque torrens obrutum-perdiderit, *minus apta est.*" *R. D. Add.* et *Corr.*

Nec vero desunt sexcenta alia loca, in quibus pro vocula ista altera τε contra sermonis indolem habeatur, Και ταυτα μεν δη ταυτα. SECT. IV.

283. Ὃν ῥ' ἔναυλος MSS. olim Towne. et Harl. 329. ἀποεροη iidem Codices, sed Towne. inter lineas πνίξει κυπρίων ἡ λέξις.

AUCTARIUM.

P. 178. *col.* 1. *l.* 18. *post* -ΠΕ' *insere*, Vide Salmas. de Hellen. p. 387.

P. 182. *col.* 1. *l.* 46. *post* Vell. Paterc. I. v. 20. *insere*, Photius; Κάρκαρον: τὸ δεσμωτήριον. οὕτως Σώφρων.

Ib. col. 2. *l.* 29. *post R. P. insere.* Vide *Salmas.* de Hellenist. p. 112.

Ib. l. 43. *post* Vopisc. p. 472. *insere*, Maffei Art. Crit. Lapid. lib. iii. IV. p. 450.

P. 185. *col.* 1. *l.* 1. *post* Vide *insere*, *Salmas.* de Hellenist. p. 460. et

P. 186. *col.* 2. *l.* 9. *post* debent. *insere*, J. Lascaris Gramm. Instit. s. c. Τρύφων ὁ γραμματικὸς—καὶ Ἴωνας, καὶ Δωριεῖς, καὶ Λάκωνας καὶ Βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσθαί φησιν.

P. 197. *col.* 2. *l.* 3. *post* Greg. p. 9. *insere.* ΑΝΑΧΣΙΛΑΣ Inscript. (Attica) Baudelotii CLXV. col. 3. l. 17.

Ibid. l. 20. *post* Baudelot. *insere*, s. c. col. 3. l. 3.

Ibid. l. 22. *post* p. 253. *insere*, ΑΡΚΕΣΙΛΑ Inscriptio Argiva II. l. 6. apud *Bockh.* p. 3. ΑΡΧΕΣΙΛΑΣ Inscr. Baudelot. s. c. col. 3. l. 29.

Ibid. l. 27. ΣΘΕΝΕΛΑΣ Inscr. II. s. c. l. 4. ad *Bockh.* p. 3.

P. 190. n.* *l.* 2. *post* vocem Æolibus. *insere*, *Knight.* Proleg. p. 94. "in nummo argenteo vetustissimo, quem apud v. cl. *Vandamme* Amstelodami vidimus, nomen urbis quod vulgo ΘΗΒΑΙ, ΤΕΒΕ inscriptum est; et in lebete aëneo, agro Cumano effosso, et inter κειμήλια nostra asservato, nomen ΕΠΙΘΥΙΣ, ΕΠΙΤΥΙΣ. Inscriptio *Cumea* s. c. l. 6. ΚΑΤΕΙΡΩΝ pro καθιεροῦν, et l. 16. ΚΑΤΕΙΡΩΣΙΟΣ pro καθιερώσιος. Inscriptio Elea, l. 9. ΕΠΙΑΡΟΙ pro ἐφιέρῳ.

Ibid. l. 22. *post* Quintiliani IV, ii, *insere*, §. 131.

Ibid. l. ult. *post Hrabanus. adde*, Quintil. I. v. 20. *Parcissime* ea [H] *veteres usi etiam in vocalibus, cum* aedos, ircos*que dicebant. Diu deinde servatum, ne consonantibus aspiraretur, ut in* Graccis *et* triumpis. *Erupit brevi tempore nimius usus, ut* choronæ, chenturiones, præcones *adhuc quibusdam inscriptionibus maneant; qua de re Catulli nobile epigramma est.* Epigr. lxxxi. seu lxxii. CHOMMODA *dicebat, siquando* commoda *vellet Dicere, et* HINSIDIAS *Arrius* insidias. *Et tum mirifice* sperabat *se esse locutum, Cum quantum poterat, dixerat* Hinsidias. *&c.* *speraret*, ut eam suo telo accommodaret, in Opusc. p. 52. legit PORSONUS; *sperabat* Editiones, et VALCK. in sua Ep. ad Rover. P. XVIII.; recte.

P. 191. n.* *l.* 5. *post* φωνήν.

insere, *Herodot.* VIII, 135. Καὶ πρόκα τε τὸν πρόμαντιν [τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος] βαρβάρῳ γλώσσῃ χρᾷν καὶ τοὺς ἑπομένους τῶν Θηβαίων ἐνθώματι ἔχεσθαι ἀκούοντας βαρβάρου γλώσσης ἀντὶ Ἑλλάδος, οὐδὲ ἔχειν ὅτι χρήσονται τῷ παρεόντι πρήγματι· τὸν δὲ Εὐρωπέα Μῦν ἐξαρπάσαντα παρ' αὐτῶν τὴν ἐφέροντο δέλτον, τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ προφητέω γράφειν ἐς αὐτήν· φάναι δὲ, Καρίῃ μὲν γλώσσῃ χρᾷν.

Ibid. *l.* 7. *post* Hinc *insere*, Herodot. I, 173. τὴν γὰρ Κρήτην εἶχον τὸ παλαιὸν πᾶσαν βάρβαροι.

Ibid. *l.* 8. *post* ἰέντες. *insere*, Bacidis Oraculum apud Herodot. VIII, 20. Homericum vocabulum usurpavit, sed sensu a poeta prorsus alieno: φράζεο βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλῃ βύβλινον, Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας. Idem denuo IX, 43. Τὴν δ' ἐπὶ Θερμώδοντι καὶ Ἀσωπῷ λεχεποίῃ Ἑλλήνων σύνοδον, καὶ βαρβαρόφωνον ἰυγήν· SALMAS. de Hellenistica, pp. 167. 351. "Cares ipsi, quos Homerus βαρβαροφώνους appellat, κακῶς ἑλληνίζοντες, et semibarbare loquentes, ἑλληνίζειν tamen existimabantur, quia pleraque Græca mixta loquelæ suæ inserebant, atque barbare et aspere linguam Græcam pronunciabant."

P. 192. *col.* 1. *l.* 34. *post* Olearii. *insere*, Sic *Soracte*, Latoe, &c. apud Hor. Carm. I, IX, 2; XXXI, 18.

Ibid. *l.* 35. lege, Quintil. I, vii, §. 26.

P. 192. *col.* 2. *l.* 1. *corrige*, scripserunt,—

Ibid. *l.* 17—30. *Post*—*R. B.* *delenda*: et *insere*, *Jo.* *Pierius* *Valerianus* ad Æn. VII, 648. (p. 140.) "Et nos ita (ÆVOM, SALVOM, RIVOM) sæpe scribendum curavimus, quia sæpissime ita scriptum in antiquis Virgilii Cod. offenderamus, et Fab. Quintilianum (I, vii, 26.) affirmare videbamus ad tempora usque præceptorum suorum CERVOM, et SERVOM, et similia V et O litteris scripta, ea adjecta ratione, quod subjecta sibi vocalis in unum sonum coalescere, et confundi nequiret."—Hinc ex optimis Horatii Codicibus in textum recepit BENTLEIUS *Clavom*, *Parvola*, *robigine*, *servom*, *avolsos*, *Volcanus*, *volgo*, *volgus*, *volgaria*, *volgarit*, *volgata*, *volpes*, *volt* (*R. B.* ad Cic. Tusc. I, xxvii.), *voltis*, *voltus*, *voltum*. Cic. MSS. Ambros. *quom*, *pervolgare*, *voltus*, retinent satis constanter. Virg. Geo. IV, 19. RIVOS, et Æn. III, 707. ARDUOS fideliter exhibet Cod. Mediceus: et ad Æn. V, 278. "ARDUOS hic et alibi scriptum in toto eo codice [Romano]" observat IO. Pierius Valerianus. At vero EXUVIÆ perpetuo præbent Codices MSS. Propter hanc flebilem elementorum in patrio sermone egestatem "nec inutiliter Claudius Æolicam illam ad hos usus litteram adjecit."

P. 200. n. *col.* 1. *l.* 20. *corrige*, Ϝολκὸς.

Ibid. *l.* 26. *post* cxv *insere*, Annis autem volventibus Φ locum notæ H longo usu sibi concessum quandoque invidere haud denegandum est.

P. 200. *col.* 2. *l.* 8. p. 284. *adde*, et supra ad p. 11. De Falisca Etruscorum *dele*, *et insere*, Servius ad Æn. VII, 695. Falis-

eos *Halesus condidit, Hi autem immutato H in F,* Falisci *dicti sunt, sicut* febris *dicitur, quæ ante* hebris *dicebatur.* De hac Etruscorum urbe vide

Ibid. l. 26. *lege,* loco PH ex more Sabinorum

P. 201. *col.* 2. *l.* 10. *post* videbatur. *insere, Io. Pierius Valerianus* ad Virg. Buc. II, 53. p. 12. F *in* H *mutatum, ut in nominibus, quæ a Sabinis accepta Romani in civitatem adscivere. Cujusmodi sunt* Trafo, Vifo, Fircus, Forreum, Fostis, Fostia. Idem ad Æn. XII, 363. p. 200. Chloreaque Sibarimque.—*In codicibus aliquot vulgatis* SABARIM *legitur: in nonnullis antiquis* HABARIM. *Est et ubi* FABARIM *legas.—Et transmove l.* 7, 8. *ad l. ult.* 71, 2 *. Sed manum de tabula, ne lectoris patientia abuterer.

P. 204. *col.* 2. *l.* 15. *pro* repudiatur, *repone,* relegata est. Et *post* versabatur. *insere, l.* 17. Verum, judice Quintiliano, *Æolicæ quoque litteræ, qua* cervom servom*que dicimus, etiamsi forma a nobis repudiata est, vis tamen nos ipsa persequitur. Duras et illa syllabas facit, quæ ad conjungendas demum subjectas sibi vocales est utilis, alias supervacua; ut* equos *hac et* equom *scribimus; cum etiam ipsæ hæ vocales duæ efficiant sonum, qualis apud Græcos nullus est, ideoque scribi illorum litteris non potest,—. Quare,* addit scriptor elegantissimus, *qui a Latinis exiget illam gratiam sermonis Attici, det mihi in eloquendo eandem jucunditatem, et parem copiam.* Inst. Orat. XII, X, 29, 30. 35.

P. 207. *col.* 1. *l.* 15. *post* PP. IV, V. *insere, Villoison.* in Diatr. p. 129.

Ibid. l. 20. *post* s. c. p. 784. *insere, Villoison.* in Diatrib. p. 209. l. 23. Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψεν ἔσω κομίζειν· Lege, Δηάνειραν ἐπέτρεψε Νέσῳ κ.

P. 210. *col.* 1. *l.* 35. *post* ἐλώδης. *insere,* Conf. lib. VI. p. 364. Ox. cum Schol. Clarkio-Bodl. a *Gaisfordio* in lucem prolatis ad *Plat.* Sophist. p. 216. A.

P. 212. *col.* 1. *l.* 4. *lege,* antea *et l.* 6. *dele,* oratorem

P. 215. *col.* 2. *l.* 19. *lege,* de B littera et

P. 216. *col.* 1. *l.* 20. *post* XXXIV. *insere,* Ad Inscriptio. Crisæam apud virum doctissimum, *H. J. Rose,* p. 325. l. 3. ΗΕΘΜΟΝ probabiliter eruit P. P. D. p. 27. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 1294. —τὸ δὲ ἠθμὸς δασύνεται. Si parumper digredi liceat, lectionem Inscriptionis e ruderibus urbis Teni effossæ, et hodie penes Collegium SS. Trin. Cantab. l. 25. " ΙΛΚΥΣΙΝ i. e. εἵλκυσεν" (*valued, rated*) tanquam sanam sustinerem. Herodot. II, 65. ξυροῦντες τῶν παιδίων ἢ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἢ τὸ ἥμισυ, ἢ τὸ τρίτον μέρος τῆς κεφαλῆς, ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας· τὸ δ' ἂν ἑλκύσῃ, τοῦτο τῷ μελεδωνῷ τῶν θηρίων διδοῖ. Anti-Att. p. 94. l. 26. Ἕλκει σταθμόν: ἀντὶ τοῦ ἄγει. ἐκβάλλουσιν ὡς ἀδόκιμον. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Respicit ad I, 65. ἐποιέετο δὲ καὶ λέοντος εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθου, ἕλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ, ἕλκων σταθμὸν ἕβδομον ἡμιτάλαντον. Ibid. Sic

—— supra paullo, καὶ τουτέων [ἡμιπλινθίων], ἀπέφθου χρυσοῦ τέσσαρα, τρίτον ἡμιτάλαντον ἕκαστον ἕλκοντα. Platonis locus, quem ad manum non habeo, τὰ πλεῖον ἕλκοντα βαρύτερα νομίζεται. Polyb. VIII, 16=VIII, xxi, 2. θεωρῶν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τὸν ἄνδρα καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἕλκοντα τὸ τῆς πράξεως στάσιμον. XII, 16=XII, xxviii, 6. οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρεται δόξαν. ὡς ἕλκων τὴν τοῦ συγγραφέως προστασίαν. Conf. XXI, xxvi, 19. XXXI, x, 4. et Diog. Laert. s. e. ad p. 185. ῎ΑΓΕΙΝ τῆς σταθμητικῆς verbum a probatissimis scriptoribus hoc sensu usurpatur: Plato Theætet. p. 126. D. 2. Frf. = p. 172. B. 9. HSt. ὧδέ πως τὴν σοφίαν ἄγουσι. De Repub. VII. p. 701. C. 6. Frf. = VII. p. 528. C. 2. HSt. ἐντίμως ἄγουσα αὐτά, —. Demosth. adv. Timocrat. p. 741 = 826. *Bekker*. τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς· Soph. [Aj. 131. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ῞Απαντα τἀνθρώπεια] El. 119. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος. *For I am no longer able by myself to* DRAW UP *the weight of grief which depresses the opposite scale*. PORSON. Adeo propendere suam tristitiæ lancem putat Electra!—Sed eo, unde digressus sum, revertar. Inscriptiones architectonicæ Athenis repertæ

Col. A. *l.* 4. ΗΟΣΑ,

5. ΗΟ conf. l. 7. (l. 36. ΕΠΙΣΤΥLΙΑΑΝΟ ΟΝΤΑΗ Supple, ΗΑ ΔΕΙ. et l. 92. lege, ΕΔΕΙ.) Col. B. l. 9. 14. 15. 19. 23. 24. 54. 57.

5. ΗΕΜΙΕΡΛΑ. conf. 8. Col. B. l. 48. 66. 76. 79. 84. 85. 94.

12. ΤΡΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΣ conf. l. 15. 18. 21. 25. 31. 32. 49. 97. 100.

19. ΗΕΠΤΑΠΟΔΑ Col. B. 64. 74.

24. ΗΥΦΣΟΣ Col. B. 97. "—in Selinuntis nummo, qui est penes Cl. Principem de Torremuzzo, legitur ΗΥΨΑΣ." *Villoison*. Diatr. p. 168.

25. ΗΕΜΙΠΟΔΙΟΝ conf. l. 49. 97. 100. Col. B. 37. 42. 50. 61. 64. 65. 75. 78. 81. 82. 89.

40. ΗΑΠΑΝΤΟΣ conf. l. 64. 66. 68.

82. ΗΙΜΑΝΤΑΣ

94. ΗΑΧΑΜΑΙ. 93, 4. fortasse, ΕΧΣΕΡΓΑΣΜΕ-ΝΑ ΧΑΜΑΙ.

Col. B. *l.* 1. ΗΕΚΑΣΤΟ conf. l. 13. 18. 32.

2. ΗΕΤΕΡΟΣ conf. l. 14. 19. 23. 24. 29. 33. 36. 39. 44. 47. 57. 77. 85. 99.

4. ΗΕΚΠΟΔΕΣ conf. l. 49. 67.

23. ΗΕΚΑΤΕΡΟ

62. ΗΟVΤΟΙ. Eadem forma occurrit in Corp. Inscr. Antiq. p. 206. cxliv. (Attica) l. 13.

2. ΗΑΡΜΟΣ conf. l. 10. 14. 15. 19. 20. 23. 24. De

hoc vocabulo *juncturam, rimam* significante, pauca adnotabo. *Sirach* xxvii, 2. Ἀναμέσον ἁρμῶν λίθων παγήσεται πάσσαλος, καὶ ἀναμέσον πρασέως καὶ ἀγορασμοῦ συντριβήσεται ἁμαρτία. Soph. Ant. 1215. καὶ παραστάντες τάφῳ Ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. Eur. Med. 1311. χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα πρόσπολοι· Ἐκλύεθ' ἁρμούς. Ejusdem fragmentum Erechthei apud Lycurg. adv. Leocrat. p. 219. *Taylor.*= p. 262. *Bekker.* Ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν, Ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεὶς, Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ. Plutarch. Vol. I, p. 665. F. ἀποβαλεῖν δὲ [λέγουσιν] ὄψεων αὐτὸν τὴν ἑτέραν, ἣν τῷ τῆς θύρας ἁρμῷ προσβαλὼν — [Eur. Ph. 112. ἆρα πύλαι κλείθροις, Χαλκόδετά τ' ἔμβολα Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις Τείχεος ἥρμοσται; Herodot. I, 163. τοῦτο δὲ πᾶν λίθων μεγάλων καὶ εὖ συνηρμοσμένων.] Æn. II, 463. *Adgressi ferro circum, qua summa labantes* JUNCTURAS *tabulata dabant, convellimus altis Sedibus impulimusque.* Conf. XII, 274. Hinc figurate usurpatur in Epist. ad Hebræ. IV, 12. Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεργὴς, καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, — Ezek. xxxvii, 7. Καὶ προεφήτευσα, καθὼς ἐνετείλατό μοι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι, καὶ ἰδοῦ σεισμὸς, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. Hesychius; ἁρμῶν. ἁρμονιῶν.

P. 218. *col.* 1. *l.* 12. *post* Δωριεῖς. *insere*, ΕΠΟΕΙΣΕ Inscript. Bœot. I, l. 6. apud *Martinum Leake* in Mus. Critic. N°. VIII. p. 570.

Ibid. l. 32. *post* μηνός *insere*, (et Inscript. Bœot. I. l. 7. apud *Martinum Leake* in Mus. Crit. N°. VIII. p. 570.)

Ibid. col. 2. *l.* 14. *post* vetustis *insere*, ΕΠΟΕΣΕ et ΕΠΟΗΣΕ subinde occurrit: in Corp. Inscr. Antiq. P. I. p. 38. XXIII, (Attica) l. 2, 3. ΕΠΟΕΣΕΝ probabiliter exsculpsit *Bockhius.* ibid. p. 48. XXXI. (juxta Olympiam reperta) ΠΟΕΣΕ: atque

Ibid. l. 29. *post* πόημα *insere*, Inscript. II. intra limen Eccles. Orchom. reperta, l. 9. ΠΟΗΤΗΣ ΕΠΩΝ. l. 24. ΠΟΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΩΝ.

P. 223. *col.* 2. *l. ult.* (102). *adde*, Andocid. de Myster. p. 13. HSt.=p. 130. *Bekker.* ἄρχει χρόνος τοῦδε· τοῦ ψηφίσματος ἡ βουλὴ, οἱ πεντακόσιοι οἱ λαχόντες τῷ κυάμῳ, ὅτε Κλεογένης πρῶτος ἐγραμμάτευεν. ἡ βουλὴ ——————κυάμῳ, e margine in textum irrepsisse videntur. De hoc vero loco nulla subest suspicio *Corsinio* in Fast. Att. T. I. p. 189. XVIII.

P. 233. *col.* 2. *l.* 15. *post* Athen. XI. 467. B, *insere*, et *Salmas.* Plin. Exercitat. p. 626. b. D—G., et p. 627. a. A.

P. 234. *col.* 2. *l.* 6. Aliter explicuit doctissimus *Bockhius*, cujus verba adponam; "Immo priorem articulum omissum esse concedendum; ut tragici duo nomina componunt, prius sine articulo, alterum eodem instructum: idonea exempla Welckero notante collegit Dödertinus noster Spec. ed. Sophocl. p. 50."

—— *Bockh.* ad Corpus Inscript. Antiq. P. I. p. 25.

P. 244. *col.* 2. *l.* 8. *corr.* ADDITAMENTA

P. 253. *col.* 1. *l.* 33. p. 257. *adde,* ΤΑΡΓΕΙϜΟΙ i. e. τοὶ Ἀργεῖοι in Corp. Inscr. Antiq. P. I. p. 47. XXXIX. (prope Olympiam reperta a *J. B. S. Morritt*); hæc e conjecturis maxime probabilis est: conf. infra ad v. ΔΙϜΙ.

Ibid. col. 2. *l.* 3. *post. R. B. insere,* In Corp. Inscript. Antiq. P. I. p. 37. XX. (fr. Corcyræ repertum) l. 2. ϜΑΜΜ. Fortasse forma fuit a voce ἄστυ. *Bockhius.*

Ibid. l. 23. *post* desiderant. *insere,* In "Cnidiorum nummo perantiquo et pereleganti Musei nostri, in quo nomen Magistratus vel tyranni, quod in dialecto communi et recentiore ΕΥΒΟΥΛΟΣ foret, scriptum est ΕΟΒΩΛΟΣ, spiritu, ut solet in illius seculi scriptura, subaudito." *Knight.* Proleg. in *Homer.* p. 83. Aliter paulo apud Thucyd. VIII, 66. βολή MS. Cant.; IV, 76. ἐπιβολή MS. Cass.; *Chishul.* in Antiq. Asiat. p. 50. Psephisma Iliense, l. 8. ΣΠΟΥΔΗΙ—sed ΕΠΙΒΟΛΗΙ, teste optimo *Dobræo,* in marmore ipso perspicue exstat. Marm. Sandvic. A. l. 20. ΚΛΕΤΑΡΧΟ pro Κλειτάρχου. Atqui hujusmodi formæ etiam nimis antiquæ nebulonibus magnopere placebant.

P. 254. *col.* 1. *l.* 10. *adde,* Corpus Inscript. Antiq. P. I. p. 47. XXIX ΔΙϜΙ. Conf. Diar. Erudit. (*Class. Journ.* N°. II. pp. 328, 9.) *Knight.* Proleg. ad Homer. pp. 79, 80; in primis vero Præsulem illum præclarum, qui de hac inscriptione optime promeritus est, in *Hor. Pelasg.* pp. 62—65. In Inscriptione Corcyr. apud *Montefalcon.* in Diar. Ital. p. 422. ΦΑΙΑΚΟΣΙΝΗ [f.—ΣΥΝΗ] ΔΙΕΙ ΥΨΙΣΤΩ ΕΥΧΗΝ—legendum cum *Bockhio* ΔΙϜΙ. Conf. Platonem s. c. ad p. 112. In marmore apud *Chandlerum* P. II. p. 46. l. 4. ΔΕΞΙΤΡΕΦΟΣ, quod *Elmsleius* ὁ Μακαρίτης ad Med. 326. et *Osanna* in Sylloge Inscript. p. 143. in ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ mutarunt: inconsulto: sanissima est marmoris lectio. Sententiam doctissimi *Blomfieldii* in Mus. Crit. N°. VIII. p. 586. unice amplector et impense probo.

Ibid. l. 28. *post* liquet.] *insere,* ΕDΕDΟϜΑ (ab ἔδω) Corp. Inscript. p. 35. XV. (Spartana). l. 1. ΕDΕDΟϜΕ. l. 4. [Ε]DΕDΟϜΑΣ. Vide Il. P, 542. Hesychius, Ἐδηδώς: καταβεβρωκώς.

P. 255. *col.* 2. *l. antepen.* l. 14. *adde,* ϜΙΚΑ[ΤΙ]: εἴκοσι: in Corp. Inscript. Antiq. P. I. p. 38. XVIII (inter Argivas), l. 1.: atque se diffisum huic lectioni fatetur *Bockhius.*

P. 261. *ADDIT. col.* 2. *l.* 2. *post* 36.] *insere,* ΕΠΒΑΚΕΥϜΑΙ Inscript. Bœot. XXV. apud *Martinum Leake* in *Mus. Crit. N°.* VIII. p. 579. Sed tenebras discutere nequeo.

P. 265. *l.* 31. *lege,* ΑΝΑΣΣΕΝ.

P. 281. *col.* 1. *l.* 39. *lege,* Borgiani, l. 2, 3.

Ibid. l. 43. *post* XXVII. *insere,* ΕΟΙΚΙΑ-Σ i. e. ϜΟΙΚΙΑΣ Inscript. apud *Pocock.* p. 50. "Thebis," XIII. l. 7, 8.

Ibid. l. ult. 213. *adde.* FYKIAΣ Inscript. Bœot. I, l. 10., II, l. 4., et III, l. 10. apud *Martinum Leake* in Mus. Crit. N°. VIII, pp. 570—2. In Corp. Inscript. Antiq. P. I. p. 33. XIV (Argiva) l. 2. ΠΕDAFΘFΘΘI —mutando litteras 7, 8, FΘ in IK eruit *Bockhius* πεδάFοικοι, i. e. μέτοικοι. Ibid. infra p. 37. Inscr. XIX (Argiva). l. 8. ΠΕDAFΘIKΘI. Conf. *Stanl.* ad Æschyl. Choëph. 587. *Bentl.* ad Hor. Carm. III, xii, 1.

P. 278. *col.* 1. *l.* 30. *Bockhius. adde,* FIΣOTEΛIAN Inscript. Bœot. I. l. 11. et FIΣO II. l. 14. in Mus. Crit. N°. VIII. pp. 570, 571.

P. 298. *col.* 2. *l.* 37. καλοῦσιν. *adde,* Xenoph. Mem. II, i. 34. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν· ἐκόσμησε μέντοι γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. διῴκει Xenophonti, lingua repugnante, restituere vult summus vir; ista enim ætate Prodici Dictata nondum consenuerant. *Harris' Three Treatises,* p. 235.

In this manner did Theophilus, said he, pursue the subject to which I led him. He adorned his sentiments with expressions even more splendid than I have now employed.

" Annotationem in quartam Sectionem Miscellaneorum claudant" tria " specimina scripturæ Homericæ a" tribus " viris doctis instituta, *Joanne Upton,*" Ricardo Bentleio, " et *Samuele Salter* :"—" *Uptoni* specimen editum fuit *Observationum* sui in *Shakesperium* libello p. 186.", et recusum apud *Burgess.* p. 432.; secundum specimen Bentleianum, quod ex illius Homeri recensione vir doctus cum *Burgessio* ad hanc rem communicavit: tertium specimen a *Samuele Saltero* secundum *Dawesii* præcepta institutum est, de quo typis impresso, necdum in lucem prolato *Philippus S.* filius eruditissimum editorem certiorem fecit. Duo posteriora τῷ digamma suo suppleta sunt. Ne curta videatur pagina, pauca allevi.

I.

ΜΕΝΙΝ ΑΕΔΕ ΤΗΕΑ ΠΕΛΕΙΑΔΕΟ ΑΚΗΙΛΕΟΣ
ΟΛΟΜΕΝΕΝ Ε ΜΥΡΙ ΑΚΗΕΟΙΣ ΑΛΓΕΑ ΤΗΕΚΕΝ
ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΠΗΤΗΙΜΟΣ ΠΣΥΚΗΑΣ ΑΙΔΙ ΠΡΟΙΑΠΣΕΝ
ΕΡΟΟΝ ΑΥΤΟΣ ΔΕ FΕΛΟΡΙΑ ΤΕΥΚΗΕ ΚΥΝΕΣΣΙΝ
ΟΙΟΝΟΙΣΙ ΤΕ ΠΑΣΙ ΔΙΟΣ ΔΕ ΤΕΛΕΕΤΟ ΒΟΛΕ
ΕΚΣ Ο ΔΕ ΤΑΠΡΟΤΑ ΔΙΑΣΤΕΤΕΝ ΕΡΙΣΑΝΤΕ
ΑΤΡΕΔΕΣ ΤΕ FΑΝΑΚΣ ΑΝΔΡΟΝ ΚΙ ΔΙΟΣ ΑΚΗΙΛΛΕΥΣ

" Multa sunt etiam in brevi isto specimine, quæ fortasse non omnibus placeant." *Burgess.* Conf. supra p. 200. Si hoc tentamen consuetudinis Homericæ omnibus numeris absolutum proponere *Uptoni* in animo esset, infelix operam disperdidit; si dialecti, quæ hodie orationi Homericæ simillima est, μηδὲν ὑγιές. Meas suspiciones, etsi subtimide, proferam. 1. " In dialectis quod

alias vitiosum, interim alias rectum est:" formæ ΤΗΕΑ, ΑΚΗΙΛΕΟΣ et ΑΚΗΙΛΛΕΥΣ ΤΗΕΚΕΝ, ΙΠΗΤΗΙΜΟΣ, ΤΕΥΚΗΕ sint Homericæ, sed Æolismum parum sapiunt. ΠΕΛΕΙΑΔΕΟ ΑΙΔΙ, facies alioqui sanissima, sibi tanquam hospites et peregrinas repudiaret poeta. 2. ΟΛΛΟΜΕΝΑΝ vel ΥΛΛΟΜΕΝΑΝ Æolismi affinis esset. "Deinde diphthongos, quæ vocantur, ΟΥ, ΕΙ, et ΑΙ, rejecit vir doctus, retinuit vero ΟΙ in ΟΙΟΝΟΙΣΙ, ΑΚΗΕΟΙΣ." *Burgess*. Quinetiam ΑΚΕΟΙΣ est accusativus pluralis apud Æolas; Marmor Burmann. ΠΡΟΣ ΛΑΜΨΑΚΑΝΟΙΣ—In prima declinatione eadem dialecti ratio obtinet; Inscr. Cumea s. c. l. 7. ΤΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣ l. 8. ΧΡΥΣΙΑΙΣ l. 41. ΥΠΑΡΚΟΙΣΑΙΣ. Inscript. vet. intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 14, 15. ΠΡΟΣ ΤΑΙΣ ΠΡΟΥΠΑΡΧΟΥΣΑΙΣ ΤΙΜΑΙΣ Il. x, 422. "Eustathius legit ἄλγεα θῆκε." *Valck.* ad loc. 3. "Ante inventam duplicem literam ψ, sæpe, præsertim initio vocabulorum, antiqui Græci ΣΠ dixerunt, ut in σπέλλιον pro ψέλλιον:" [τὸ ξίφος σκίφος (vel κσίφος) ἐκάλουν, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὸ ζυγὸν σδυγόν Schol. ad Dion. Thrac. p. 815. et MS. *Harl.* ξένος σκένος· ἱέραξ ἱέρακς Jo. Grammat. f. 244. b. πέλοψ πέλοπς· ἄραψ, ἄραπς; Æolice.] "et puto equidem, si originem vocis ψυχὴ indagemus, ad σπυχὴ nos, potius quam ad πσυχὴ,redituros." *Burgess*. Conf. Diomed. ad Dionys. Thrac. p. 780. ΦΣΥΧΑΣ bis in marmore *Elgeniano*, in Athenienses ad Potidæam occisos, vss. 5. 11. In Inscript. architecton. supra citata ad p. 340. Col. A. l. 4. ΑΝΕΛΡΑΦΣΑΝ. l. 4. 5. ΦΣΕ[ΦΙΣ]ΜΑ sic Bockhius: quamvis in meo apographo ΦΣΑ. &c. "Hesychius, Προΐαψεν. προέπεμψεν. προδιέφθειρεν. Si infra pro προτιάπτω emendetur ΠΡΟΓΙΑΠΤΩ. προπέμπω (quidni autem ita emendetur?), fidem faciet antiquissimos Homeri Codices ita fuisse exaratos, qua itidem ἀκριβείᾳ suam editionem, quam non minori ingenii felicitate molitur quotidie, quam nos omnes vehementia expectationis efflagitamus, describi curabit bonarum omnium artium stator et vindex, clarissimus BENTLEIUS." *Taylor*. Lect. Lys. p. 703. 4. ΑΥΤΩΣ Æolice, et supra ΙΠΤΙΜΩΣ: Inscript. Cumea apud Comitem *Caylus*. l. 9. ΕΥΕΡΓΕΤΗΣΑΝΤΕΣΣΙ l. 29, 30. ΕΝ ΠΑΝΤΕΣΣΙ ΤΟΙΣ ΑΓΩΝΕΣΣΙ. 5. ΒΩΛΑ· Inscr. s. c. l. 25. ΒΟΛΛΑ. Psephism. Byz. apud Demosth. de Cor. ἐκ τᾶς ΒΩΛΑΣ. Sed hemistichium νοθείας signo distinguerem: suspicionem hoc loco aperuisse nihil nocebit. 7. "Antiquissimi dixisse videntur" ΑΤΡΕΓΙΔΕΣ, atque "ΚΕ [anne ΚΑ]: et ΑΚΕΟΙΣ [melius, ΑΚΑΟΙΣ] pro Ἀχαιοῖς scripsit, idem quoque, ut puto, pro ΚΑΙ voluit ΚΕ." *Burgess*. —Si quis Il. A, 15. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ improbaret, me repugnantem haud habebit. Hesychius lectionis varietatem innuere videtur, Ἀνὰ σκήπτρῳ. ἍΜΑ τῇ βασιλικῇ ῥάβδῳ. Il. Γ, 458. Η, 350. Χ, 114. στήμαθ' ἅμ' αὐτῇ Ζ, 426. ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεά-

τεσσιν,—; Si quis contenderet poetam φωνῇ πολυηχεῖ effudisse ΚΡΥΣΕΟΙ ΟΝ ΣΚΕΠΤΡΟΙ· conjecturam exemplis munitam habet; ΚΗΡΥΣΕΟΙ quidem Laconice; Inscriptio Naniana, modo sit genuina, l. 1. ΔΕΚΣΑΙ. Herodot. VIII. 48. Μήλιοι μὲν γένος ἐόντες ἀπὸ Λακεδαίμονος,—et "in Peloponneso Æolismus ante Dores regnabat." Conf. Strab. XIII, p. 842. Oxon. inscriptio Cumea s. c. præbet l. 8, et 34. ΟΝΤΕΘΗΝ pro ἀνατιθέναι 39. ΟΝΘΕΝΤΑ pro ἀναθέντα l. 53. ΟΝΘΕΜΕΝΑΙ pro ἀναθεῖναι. Conf. *Koen.* ad Greg. p. 92. et adde Iph. A. 754. Inscriptio, etsi Augusto imperante exarata, quantivis pretii est; quippe Æoles antiquam scribendi rationem vel maxime observabant; reliqui Græci vocularum origines adjiciendis terminationibus obscurabant. Hanc voculam civitate dubitabundus donarem; *Non nostrum est, inquam, tantas componere lites.* Credo equidem Æoles formarum vetustarum elegantissimos arbitros poetæ sermonem in quibusdam tanquam exemplar sibi proponebant; facies quidem illis non omnibus una est; nec multum diversa tamen; ΑΜΜΙ Marmor. Æolicum Burmann. ΟΔ. Α, 123. ΙΛ. Α, 384. ΕΜΜΕΝΑΙ Tab. Cum. 51. ΟΔ. Α, 33. ΙΛ. Α, 117. ΚΑΤΤΑΔΕ pro ΚΑΤΑ ΤΑΔΕ Tab. Cum. l. 31, 46., et in Fœdere inter Lacedæmonios et Argivos apud *Thucyd.* v, 77. 79. ΚΑΤΤΑ ΑΥΤΑ ΔΕ i.e. ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΔΕ l. 35. ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ bis in marm. Burm. et semel in Inscrip. Elea apud *R. P. K.* i. e. ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ· ΚΑΤΤΟΨΑΦΙΣΜΑ Inscript. Orchom. II, l. 5. i. e. κατὰ τὸ ψηφίσμα· καττὰ πάτρια bis (et apud Thucyd. v. 77. et 79,) καττὰ πατρῷα· et καττὰ τεταγμένα, in Oraculo apud Demosth. in Macart. p. 1072. *R.*=p. 1177. *Bekker.* ποττὼς i. e. πρὸς τοὺς in Thucyd. v, 77. Il. Υ, 458. καγγόνυ. ΟΔ. Δ, 72. καδδώματα ΙΛ. Τ, 25. καδδῦσαι. Hesiod. Ἔργ. 334. citatus a *Xenoph.* in Mem. III, iii, 8. καδδύναμιν. Il. Ο, 493. καδδράθετην. Il. Β, 108. καλλύσει *Barnes.* Odyss. Ο, 463. καννεύσας. Hesiod. Ἔργ. 664. καϜάξαις· et 691. καϜάξεις· i. e. καταϜάξαις—; et Jo. Gr. f. 244. b. [Αἰολεῖς] κατέπεσον κάππεσον· κατὰ δὲ καδδέ.—ΒΑΛΑΝΗΟΝ =βαλανεῖον Tab. Cum. l. 40. ΒΑΣΙΛΗΑΝ = βασιλείαν sæpe; ΕΠΑΙΝΗΗΝ = ἐπαινεῖν l. 25. ΕΧΗΝ=ἔχειν l. 28. ΚΑΛΗΝ=καλεῖν l. 29. ΣΜΑΡΑΓΗΩ=σμαραγείω l. 41. Τῷ η ἀντὶ τοῦ εἰ διφθόγγου χρῆνται [οἱ Αἰολεῖς] τὸ καθάρειαν καθάρηαν γράφοντες· καὶ λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ δραμεῖν καὶ λαβεῖν, ἐλθῆν καὶ δραμῆν καὶ λαβῆν· ὡς καὶ τὰ ὅμοια. Gramm. Vat. et Aug. Il. Γ, 35. ὦχρος τέ μιν εἷλε παρειάς· Etym. M. v. Παρειά· Ἰλιάδος Γ, χωρὶς τοῦ ι· ἵν' ᾖ οὐδέτερον. "in Ven. textu, sicut in Lipsiensi, legitur παρειά." Wolf. Proleg. CCXXII. Schol. Ven. No. 531. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως. ἔν τισι δὲ θηλυκῶς. ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ η. διὰ τὸ παρήϊον i. e. παρῄον. lege igitur παρῇϜα. Il. Χ,

* *Gent. Mag. Nov.* 1797, p. 923.

491. παρειά Schol. *A. V. T.* et unus *Harl.* οὐδετερῶς.—Quod pro captu meo leviter attigi *, tandem perspectum habeo, Æoles ΜΕΟΣ, ΜΕΑ, ΜΕΟΝ ex Homero derivatum Latinis tradidisse; ΟΔ. I, 459. καδδὲ ΜΕΟΝ κῆρ. ΙΛ. I, 57. Ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, ΜΕΟΣ δὲ Τ, 194. Δῶρα ΜΕΗΣ παρά. Sed compluria Homeri sibi propria fecisse haud curant Æoles: Il. Α, 234. recitavit poeta ὄσδους non ὔσδους ut Sappho apud Hermog. Fr. IV. Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων Sic Aldi Rhet. ὄσδων MS. Collegii Caii-Gonvill. Cantab. sed μαλίνων retinet. Sappho, χελύνη. Jo. Gr. f. 244. a. τῷ ῡ ἀντὶ τοῦ ō στοιχείῳ χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει· ὄμφαλος, ὕμφαλος. unde *umbilicus*; hinc quoque *funtes, frundes, &c.* apud Latinos veteres. Utitur Poeta δυσώνυμοι· sed semper ὀνομάζω. etc.—MS. Harl. παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται· ὡς ὅταν τὸ διάβατον ἡ Σαπφὼ ζάβατον λέγει. cui adjicias διαβάλλειν ζαβάλλειν· διανυκτὸς ζανυκτός apud Jo. Gr. l. c. conf. *Gaisford.* ad *Hephæst.* p. 69. Sapphus Fr. XLIX. ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήᾳ. Alcæi Fr. II, 6. λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη, Pind. Nem. VI, 90. ἔγχος ζάκοτον Fr. de def. Sol. 20. ὕδατι ζακότῳ [Il. Γ, 220.]. Il. Η, 223. ταύρων ζατρεφέων Φ, 465. ζαφλεγέες Æschyl. Pers. 316. πυρσὴν ζαπληθῆ. Soph. Aj. 137. ζαμενὴς λόγος Eur. Androm. 1286. Μήδ' εἰ ζαπλούτους εἴσεται φερνὰς δόμοις. Herodot. I, 32. πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων. " ζαχρύσους Stob. Grot. p. 295. Trin. Gem. 1549." *R. P.* Advss. p. 226. Æschyl. P. V. 1084. ζάπυροι. Eur. Io. 187. ζαθέαις Ἀθάναις. Ph. 239. ζάθεα τ' ἄντρα 814. ζαθέων πετάλων. Aristoph. Nub. 383. ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα [Il. Α, 38.]. Si hujusmodi formas apud Danaos omnimodo impetrasset loquendi consuetudo, ne ipsi quidem Homero toties peccare suavitatis causa licuisset. Nimirum Critici primarii fugientia captantes sæpius in medio posita transvolant. Ut, remotis involucris et integumentis, verbum unumquodque formam e cana et vetustissima simplicitate erutam induat, monumenta, e quibus aliquid luminis haurire possumus, perpauca sunt; et "verendum est, ne, dum unum aliquid Homericum ex analogiæ legibus restituere tentemus, plura simul ab eo certius profecta deleamus." *Burgess.* "Audacter progrediamur quatenus veterum dialectorum auctoritas, monumentorum fides, et justa metri ac sermonis ratio viam ostendant; at non ulterius." *R. P. K.* Si antiquissimi sermonis Æolum, qui ante irruptionem Dorum in Peloponnesum vigebat, reliquiæ marmoribus et laminis, perennibus illis antiqui moris testibus, insculptæ ab oblivionis latebris nunc demum emergerent, textum illis quidem adjumentis fixum et fundatum habeamus, ad quod exemplaris Argivi lineamenta aucupari, et subinde recuperare possemus. "Ex his præcipue fontibus scaturigines illius linguæ, quæ haud prorsus exaruerunt, deducendæ sunt: atque ut architecti periti, paucis dirutorum ædificiorum fragmentis effossis, e membrorum

II.

Specimen *R. B.* apud *Burgessium*, PRÆF. P. XXVII.

Iliad. A. 544.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ϝήρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιϜέλπεο μύθους
Ϝειδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ' ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιϜεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
Οὔτε θεῶν πρότερος τὸν Ϝείσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μή τι σὺ ταῦτα Ϝέκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ϝήρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔϜειπες;
Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλησθα·
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.

proportione et artis ratione, schemata integra restituunt: sic nos porro, paucis quibusdam radicibus inventis, quæ ex iis pullulasse debuissent, computabimus, et stemmata pulcherrima Homericæ linguæ restituere ac renovare conabimur; ita ut carmina, excussa rubigine, revirescant; et venerandus ille eorum χνοῦς ἀρχαιοπρέπης καὶ χάρις ἀβίαστος, rite efflorescat." *Knight*, Proleg. LXXXIV. Ταῦτα δὴ, καθάπερ ἴσως ἐν μύθῳ τανῦν λεγόμενα, ἐστὶν εὐχαί.

548. "Pro simplice Gamma reponendum Digamma τὸν Ϝείσεται." *R. B.*

549. "Sic Romana Eustathii; sed prima Florentina et scripti nostri omnes, ὃν δέ κ' ἐγὼν —eodem sensu utrumque; sed detur suum jus pluribus suffragiis." *R. B.* [552. ἔϜειπες MS. H.]

555. "Cum semper Æolica consonante veniant Ϝέπος, Ϝείπω et cætera ex illis formata; etiam in media voce remanebit παρϜείπῃ: et idcirco παρειπὼν semper primam syllabam producit apud nostrum; ut Il. Z, 62. Αἴσιμα παρϜειπών. et 337. Νῦν δέ με παρϜειποῦσ' ἄλοχος—scribendum igitur ubique παρϜειπὼν, et hoc loco pro παρείπῃ, certa emendatione, Μή σε παρέλθῃ, eadem prorsus sententia ut supra v. 132. Κλέπτε νόῳ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις. et Od. N, 291. ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι." *R. B.* "Notandum est Bentleium, qui vim Digammatis non tanta cum diligentia videtur expendisse, quanta Dawesius, formam literæ in vo-

III.

"En *Salteri** specimen" apud *Burgess.* pp. 434—439. quod *Heynium* valde pupugit, neque auctum nec imminutum :

Μῆνιν ἄFειδε, θεὰ, πηληFιάδεω ἀχιλῆFος
οὐλομένην, ἣ μυρί' ἀχαιFοῖς ἄλγε' ἔτευχε,
πολλὰς Fιφθίμους ψυχὰς ἄFιδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ Fελώρια θῆκε κύνεσσιν,
οἰωνοῖσί τε πᾶσι· διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·
ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
ἀτρεFίδης τε Fάναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖFος ἀχιλλεύFς.
Τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
λητοῦς καὶ διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆFι χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαFοί.
οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
ἀτρεFίδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆFας ἀχαιFῶν,
λυFσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ FεκηβόλουFεκηβόλου ἀπόλλωνος,
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας ἀχαιFούς,
ἀτρεFίδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαFῶν·
ἈτρεFίδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιFοὶ,
ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκπέρσασι πόλιν πριάμου εὖ Fοίκαδ' ἱκέσθαι·
παῖδα δέ μοι λύFσοιτε φίλην, τά δ' ἄποινα δέχεσθε,
ἁζόμενοι διὸς υἷα, Fεκηβόλον ἀπόλλωνα.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν ἀχαιFοὶ,
αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆFα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
ἀλλ' οὐκ ἀτρεFίδῃ ἀγαμέμνονι Fάνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηFυσὶ κιχείω,
ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖθις ἰόντα·

cibus *βοωπις* et *λιην* neglexisse, ubi alter solet interponere. Vide Indicem Vocum a Dawesio Vaustarum." *Burgessius.*

* Salter, *who was with me when* Bentley *digammatized, has given Mr.* Say *a more circumstantial account of that* Æolian *exile. Samueli Birch Danielis Wray apud Nichol. (Illustrations of the 18th Cent.* Vol. I. p. 82.).

μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύϝσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
ἡμετέρῳ ἐνὶ ϝοίκῳ, ἐν ἄργεϊ, τηλόθι πάτρης,
ἱστὸν ἐποιχομένην· καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὥσκε νέϝηαι.
῝Ως ἔφατ'· ἔδϝεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ·
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιϝὸς
ἀπόλλωνι ϝάνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε λητώ.
κλῦθι μευ, ἀργυρότοξ', ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας,
κίλλαν τε ζαθέην, τενέδοιο τε ϝῖφι ϝανάσσεις,
σμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηϝὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηϝα
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐϝέλδωρ·
τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
῝Ως ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε φοῖβος ἀπόλλων·
βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἤϝιε νυκτὶ ϝεϝοικώς.
ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεϝῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕϝηκε·
δϝεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
οὐρῆϝας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιεὶς,
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορῆνδε καλέσσατο λαϝὸν ἀχιλλεύϝς·
τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος ἥρη.
κήδετο γὰρ δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύϝς.
᾿Ατρέϝιδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
ἂψ ἀπονοστήσειν, αἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀχαιϝούς.
ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆϝα,
ἢ καὶ ὀνειροπόλον, (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ διός ἐστιν·)
ὅς ϝείποι, ὅ τι τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων·
εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·

αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἤτοι ὅγ' ὣς Fειπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
κάλχας θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
ὃς Fῄδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
καὶ νήFεσσ' ἡγήσατ' ἀχαιFῶν Fίλιον εἴσω,
Fὴν διὰ μαντοσύνην, τήν Fοι πόρε φοῖβος ἀπόλλων.
ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέFειπεν·
Ὦ ἀχιλεῦ, κέλεαί με, διῒ φίλε, μυθήσασθαι
μῆνιν ἀπόλλωνος, FεκατηβελέταFο Fάνακτος·
τοι γὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
ἦ μέν μοι πρόφρων Fέπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν·
ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
ἀργείFων κρατέει, καί μιν πείθονται ἀχαιFοί.
κρείσσων γὰρ βασιλεὺFς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηFι,
εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
ἀλλά δὲ καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ
τὰν στήθεσσι Fεοῖσι. σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύFς.
θαρσήσας μάλα Fειπὲ θεοπρόπιον, ὅ τι Fοῖσθα.
οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διῒ φίλον, ᾧτε σὺ, χάλχαν,
εὐχόμενος δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις·
οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὰ δερκομένοιο,
σοὶ κοίλῃς παρὰ νηFυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει
συμπάντων δαναῶν· οὐδ' ἢν ἀγαμέμνονα Fείπῃς,
ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων·
οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης·
ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων·
οὐδ' ἀπέλυFσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε Fεκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει·

[86. 105. *χάλχαν* et *χάλχαντα* equidem hercle ignoro. Χαλκηδὼν auctores plurimi; Καλχηδὼν Strabo pertinaciter; Καλχηδόνι Athen. VII, 320. A. ubi Καρχηδόνι (κ ρχ) Cod. A. et Χαλκηδόνι Epit. MS. et "optimi," inquit *Schweighæuser*., "Polybiani libri, ubicunque de hoc oppido agitur, constanter scripturam Καλχηδὼν et Καλχηδόνιος tenent." ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΣ Inscript. II. Eccles. Orchom. s. c.

οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι Ϝελικώπιδα κούρην
ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
ἐς χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
Ἤτοι ὅγ' ὣς Ϝειπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
ἥρως ἀτρέϜιδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὄσσε δέ Ϝοι πυρὶ λαμπετόωντε Ϝείκτην.
χάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέϜειπε·
μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὰ κρήγυα Ϝεῖπας· &c.

* *The Digamma has been inserted, now and then, by conjecture; but most commonly, by the authority of Mr.* Dawes; *and the writers, whom he quotes on the subject. A few alterations have been made, in the text: the reason of* all *which, and the necessity of* some, *will appear to every Scholar. Thus ver.* 2. ἔθηκε † *is so lamentably cold; (if indeed* τιθέναι ἄλγος *was ever heard of, but here;) that I should incline to read* ἐφῆκε· *or, if that is too bold, to make* ἔθηκε *and* τεῦχε *ver.* 4. *change places.* [*we have* ἄλγεα τεύχει, *ver.* 110.] δ' *(ver.* 3. *and* 19.) *cannot stand before* Ϝιφθίμους *and* Ϝοίκαδε· *in the former case, it is not missed; in the latter, it cannot be parted with; till* ἐκπέρσαι *is*

l. 19. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΩΝ vel ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΩΝ nummi veteres; et Inscriptio vetusta intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 28. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΣ et l. 41. 45. 55, 6. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΝ· Demosth. in Polyclet. p. 1207. R.=1314. *Bekker.* χαλκηδονίων. καλχηδονίων Codex optimus Parisinus. Conf. *Wesseling.* ad Herodot. IV, 144. neque insolens est *Agatharcides* pro *Agatharchides.* Athen. XIV. 662. D. 2. Τυνδαρικὸς editiones, quam Τυνδαριχὸς e Polluc. VI, 71. efformavit *R. P.* Advss. p. 144.]

* Sequentia, quæ *Salteri* sunt, reliqui eodem, quo scripsit ea vir doctus, idiomate. *Burgess.*

† Αλγε' εθηκε, (vel ut *Uptono* placet αλγεα θηκε, quo modo v. 5. διος δε τελειετο, quam lectionem quoque præstat Cod. MS. *Novi Coll.* in Scholiis:) ΑΛΓΕ' ΕΘΗΚΕ, Il. Χ. 422. ΑΛΓΕΑ ΤΙΘΕΝΤΕΣ, Il. Ε. 384. Εθηκε sit ornatum minus quam εφηκε vel ετευχε. Sed fortasse verba ornatiora in hoc exordio, ob simplicitatem ejus celeberrimo, non requirere debemus. *Burgess.*

made a participle ‡*: which is here done. For the same reason,* υἷον, *ver.* 21. *is altered to* υἷα. *and* τὸ κρήγυον *(ver.* 106.*) to* τὰ κρήγυα· *which is more proper too; as contrasted with* τὰ κάκα *in the next line. so* ἀντία *for* ἀντίον, *ver.* 230. *Ver.* 83. *the article seems so necessary; that I was glad, it could be so easily put-in:* τὰ ἐν *contracted to* τὰ 'ν. *Much difficulty has formerly been made about the patronymic in ver.* 1*: but Dr.* Clarke *has shewn, that it was utterly without ground.* Πηλεὺς, 'Ατρεὺς, 'Αιγεὺς, *&c. make* Πηλέος, 'Ατρέος, Αἰγέος, *in the genitive case; and* Πηλείδης, 'Ατρείδης, Αἰγείδης, *for their patronymic. When the original nominative is* Πηληὺς *&c. the genitive is* Πηλῆος, *&c. and the patronymic* Πηληΐδης, *&c. But, as this last will not stand in a heroic verse,* α *is inserted* Ionicè; *and we have* Πηληϊάδης, Μενοιτιάδης, *&c. and, as* Πηλείδης *or* Πηλείων, 'Ατρείδης *or* 'Ατρείων, *&c. are always of four syllables; the first syllable never closes a foot, but always begins one: the reverse of which is the case with* Πηληϊάδης, Μενοιτϊάδης, *&c. and the digamma makes no difference, in this.*

‡ [" I would, with proper deference to certain names, recommend λύσαΝτε—and suggest the following alterations as conducing to restore the genuine text of that passage: 'Ατρείδη τ.—'Εκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ οἴκαδ' [Ϝοίκ—] ἱκέσθαι· Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαΝτε φίλην τάΔ' ἄποινα δέχεσθε, 'ΑζομένΩ Δ. It is scarcely worth remarking, that *MS. Harl. Hom.* has *totidem litteris* λύσαιτε. and MS. *Harl. Moschopuli* agrees with a MS. of the same *scholia* consulted by the acute *Steph. Bergler.*" This was communicated to the *Month. Rev. for March,* 1797. p. 360.]

*SECTIO V. 188

Ictuum sive accentuum ratio a poetis Atticis servata. Emendationes selectæ in singulas Aristophanis fabulas. Emendantur in transcursu Euripides, Sophocles, Æschylus.

Cum in subjecto emendationum delectu ictuum sive accentuum mentio subinde occurrat, eorum rationem in metris præcipuis, iambica dico, trochaica, et anapæstica, a poetis Atticis servatam libet hic prævie exponere. Metra iambica notum est præter iambum, uti et trochaica præter trochæum, pedes recipere tribrachyn, spondeum, dactylum, et anapæstum. In ipsis iambo et trochæo, cum illum syllabæ brevi longa, hunc longæ brevis subjecta constitueret; postulabat rei musicæ necessitas ut accentum longæ sedes determinaret. Spondeus autem, cum ex duabus longis constaret, adeoque ad ictus sedem per se plane esset indifferens, ei autem pes uterque de certis sedibus summa cum comitate cederet; haud levis profecto contumaciæ arguendus venerit, ni in versu iambico iambi, in trochaico trochæi rationem commodus vicissim ac patiens sequeretur [1]. Tribrachys similiter pedi utrique morem gerebat. In metro utique * iambico in secundam, 189
in trochaico in primam ictum cadere patiebatur. Dactylus denique et anapæstus in utroque metro spondei, utpote cui æquipollerent, ingenio sese accommodabant. Haud dissimiliter in metro anapæstico, cum in ipsius anapæsti ultimam ictus ne-

1. Hor. A. P. 257.

SECT. V. cessario caderet, hujus itidem indoli spondeus, dactylus, et proceleusmaticus obtemperabant. Hinc adeo canon exsurgit: In metris iambicis iambi, spondei, et anapæsti in ultimam, tribrachi et dactyli in mediam; in trochaicis pedis cujusque in primam[2]: in anapæsticis anapæsti et spondei in ultimam, dactyli et proceleusmatici[3] in penultimam, ictus cadit. Quod autem in tribrachi, dactyli, et proceleusmatici penultima potius quam ultima locum habeat, nihil est ut quisquam miretur; nam in horum cujuslibet ultima nescio quid importuni atque absoni efficeret.

Iambici dimetri [Aristoph. Nub. 1446—.].

Τουθ ἑτερον ἀν μειζόν κακόν.
Τι δ ἡν τον ἡττω γώγ εχών[4]
Λογόν σε νίκησώ λεγών,
Την μήτερ ὡς τυπτέιν χρεών;
Τι δ ἀλλο γ; ἡν τουτί ποιῇς,
Ουδέν σε κώλυσέι σεάυ-
τον ἐμβαλεὶν εις τό βαραθρόν
Μετα, Σώκρατούς
Και τόν λογόν τον ἡττω;

190 * Iambici trimetri [Plut. 1—.].

Ως ἀργαλεόν· πραγμ ἑστιν, ὡ Ζευ κάι Θεοι,
Δουλόν γενέσθαι πάραφρονούντος δέσποτου.
Ην γάρ τα βέλτισθ ὁ θεραπών λεξάς τυχῃ,

2. Idcirco particula τε (vel γε) in senario nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba, et in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. *R. P.* Præf. xvi. Vide infra p. 250.

3. Proceleusmaticum Anapæsticus Aristophaneus non admittit. *R P.* ad *Toup.* p. 436.

4. τί δῆτ' ἦν ἔχω τὸν ἧττον MS. C. et v. 1448. deest λέγων. τί δ' ἦν ἔχω τὸν ἧττω σε νικήσω λόγον H, et ἔχω bis in Schol.; τί δῆτ' ἦν ἔχων τὸν ἧττω D, ut codd. Vict. et Ravennas, et ed. 1525; τί δῆτα ἦν ἔχων I; τί δ' ἦν ἔχω T, et τί δ' ἦν ἔχων E, quam exhibent edd. Ald. et 1515, et conjecerat *R. B.* Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* Infra. "1449. Strepsiadi dat 2. et interrogat, tum 1450. φει. τί δ' ἄλλο γ'. Στρ. ἦν."—*R. P.* apud *P. P. D.* ταυτὶ C, D, E. 1451. σαυτὸν C, D. ἐς C, D, E. 1454. ἧττον C.

Δοξῃ δε μή δρᾳν ταύτα [5] τῳ κεκτήμενῳ·
Μετεχείν ανάγκη τόν θεραπόντα τών κακων.
Του σώματός γαρ ούκ εᾳ τον κύριον
Κρατέιν ὁ δάιμων, άλλα τόν εωνήμενον.

[Eur. Hec. 1—.]

Ηκώ, νεκρών κευθμώνα καί σκοτού πυλας
Λιπών [6], ἱν ᾳδης χώρις ῳκιστάι θεων,
Πολυδώρος, ἑκαβης πάις γεγώς της Κίσσεως
Πριαμού τε πάτρος· ός μ, επέι Φρυγών πολιν
Κινδύνος ἐσχε δόρι πεσείν Ελλήνικῳ,
Δεισάς, ὑπέξεπεμψε Τρώϊκής χθονος,
Πολυμήστορός προς δώμα Θρῄκιόυ ξενου,
Ος τήν αρίστην Χέρρονήσιάν πλακα
Σπειρέι, φιλίππον λάον ἑυθυνών δορι.

Iambici tetrametri catalectici [7] [Plut. 253—.].

Ω πόλλα δή τῳ δέσποτῃ ταυτόν θυμόν φαγόντες,
Ανδρές φιλόι, και δήμοτάι, και τού πονείν εράσται·
Ιτ, ἑγκονείτε, σπέυδεθ, ώς ὁ κάιρος ούχι μέλλειν,
Αλλ ἑστ επ άυτης τής ακμής, ῃ δεί παρόντ αμύνειν.
Ουκούν ὁρᾳς ὁρμώμενούς ἡμάς παλάι προθύμως,
Ως είκος ἑστιν, άσθενείς γερόντας άνδρας ήδη;

5. *ταυτὰ* tres codices apud *Br.* et unus Cantab. Philemon apud Stob. LXII. p. 300. Cler. *Κακόν ἐστι δούλῳ δεσπότης πράττων κακῶς· Μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται. Kuster.*

6. Æschyl. Agam. 1067. *Ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον Ἥκει.* Soph. Polyxena II. *Ὦ, τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις. Ἀκτὰς ἀ.—λίμνης ἤ. ἠχούσης γ. Heynius.* Θρῃκίου] "vulgo, *Θρηϊκίου*" *R. P.* quem conf. in Adverss. p. 269. 9. "*Χεῤῥονησίαν* Verum cum Tragici nunquam *ρρ* pro *ρσ* neque *ττ* pro *σσ* adhibeant, alteram formam, præeuntibus Brunckio et Beckio, reposui." *R. P.* ad l.; conf. supra ad p. 160. et *Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 95. Addend. ad T. Mag. pp. 535. 6. *Valck.* ad Eur. Ph. 406. *Koën.* ad Greg. pp. 66, 7. Attici intelligendi sunt veteres, *Thucydides* et *Tragici.*

7. Vide supra ad p. 54. 253. *ὦ πολλὰ δεσπότῃ* F. et inter lineas *δὴ τῶ* a manu recenti. 255. *ἴστ'* D, *σπευθ'* C, *ἀλλ' ἔστιν*, et *παρόντας* habent C, D, E, F, I, K: et hanc retinent tres primariæ editiones: *ἐπ'* pro *ἀπ'* codd. Cantab.; *παρόνθ' ἀ.* (sic) T. ni fallor. *παρόντ'* occupaverat *R. B.* 260. *χάριν χὼ* C. *χάριν ὁ* F.

SECT. V.

Συ δ άξιοίς ισώς μεθείν· πριν ταύτα καί φρασάι μοι,
Οτού χαρίν γ ὁ δέσποτής ὁ σός κεκλήκεν ήμας.

191 * Trochaici dimetri [Av. 385—.].

Μάλλον είρηνήν αγούσιν
ήμιν [8]. ώστε τήν χυτράν τε
Τώ τε τρύβλιώ καθίει,
Καί το δόρυ χρη τόν οβελίσκον
Πέριπατείν εχόντας ήμας
Τών όπλών εντός, παρ άυτην
Τήν χυτράν ακράν όρώντας
έγγυς· ώς ου φέυκτεόν νῴν.
έτεον. ήν δ αρ άποθανώμεν,
Κάτορυγήσομέσθα πού γης;
ό Κεραμείκος δεξεταί νῴ.
Δήμοσία γαρ ίνα ταφώμεν,
Φήσομέν προς τούς στρατήγους
Μάχομενώ τοισίν πολέμιοις
άποθανείν εν Όρνεαις.

Trochaici tetrametri catalectici [Nub. 575—.].

ώ σοφώτατοί θεάται, δεύρο τόν νουν πρόσεχετε [9].

8. L. ἡμίν. *R. P.* apud *P. P. D.*; Sic Cod. Rav. v. 387. Vide infra p. 296. τῷ γε edd. Ald. 1515. et *R. B.* τῷ τε ed. 1525. 391. παρὰ τὴν χύ-τραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας edd. tres pr. " Lege, ἄντην ὁρ. ut Hom. Il. T, 15. ἄντην εἰσιδέειν." *R. B.* παρ' αὐτὴν Br. membrana; emendat *Hotibius* χύτραν, μακρὰν ὁρῶντας Κἀγγύς· 394. κατορυχθησόμεσθα tres edd. primariæ, et Br.; vide infra p. 298. κατορυγησόμεσθα *R. B.* " quod metrum postulat." *R.P.* 396. Δημοσία tres edd. pr. et *Br.* " Conf. Ran. 102. Euripid. Iph. Aul. 1373." *R. P.* 398. τοῖσι πολεμίοις tres edd. pr. τοῖς πολεμίοισιν Cod. Rav., τοῖσιν π. *R. B.* τοῖσιν citat Suidas v. ὁπλῖται· *Toup.* apud *R. P.* ad l.

9. προσέχετε hoc miror equidem in Dawesio. προσέχετε Codd. C, D, E, F, tres edd. pr. et Br.; πρόσχετε *R. B.* apud Kuster. (conf. Mus. Crit. N°. VII. p. 440.) et *R. P.* in PRÆF. xliv, l.—xlviii, liv. " Scribendumne sit πρόσχετε an πρόσσχετε alias fortasse disquiram." Sicubi in anapæsticis Aristophaneis προσέχετε occurrit, extrita literula, mutandum in πρόσχετε. Confer *R. P.* ad *Toup.* p. 436. Equit. 501. (p. 192.) ἡμεῖς δ' ἡμῶν πρόσχετε τὸν νοῦν *R. B.* ἡμῖν autem Cod. RAV. Nub. 913. Lege, διὰ σὲ φοιτᾶν Vesp. 1010 (p. 280.) lege, πρόσχετε *R. B.*

ἠδικήμεναί γαρ ὑμιν μέμφομέσθ' ενάντιον.
Πλεῖστα γάρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τήν πολιν,
Δαίμονών ἡμίν μοναίς ου θύετ οὐδε σπένδετε,
αιτινες τηρούμεν ὑμας. ἡν γαρ ῄ τις ἔξοδος
Μήδενι ξυν νῳ, τοτ ἡ βροντώμεν, ἡ ψεκάζομεν.
Εἶτα τὸν θεοίσιν ἐχθρον βύρσοδέψην Πάφλαγονα
ἡνιχ ῄρεισθέ στρατήγον, τάς οφρύς συνήγομεν [10],
Κάποιούμεν δείνα. βρόντη δ ἐράγή δι ἀστραπης.

[Eur. Orest. 765. (755)—.]

* Στρόφιος ἤλασέν μ απ οικων φύγαδα θύμωθείς πατηρ [11]. 192
ἴδιον, ἡ κοινόν πολίταις ἐπιφερών εγκλήμα τι;
ὀτι συνήραμήν φονόν σοι μήτρος, ανόσιόν λεγων.
ὠ ταλάς, εοικε κάι σε τάμα λύπησείν κακα.
οὐχι Μένελεώ τροποίσι χρώμεθ, οιστεόν τάδε.

Anapæstici dimetri [Equit. 496—.].

Αλλ ἴθι χαιρών, και πράξειάς
Κατα νούν τον εμόν· και σέ φυλαττοί
Ζευς ἀγοραιός και νίκησάς
Αυθίς εκειθέν [12] παλιν ὡς ἡμάς
Ελθοίς στεφανόις καταπάστος.
Υμείς δ ἡμίν προσεχέτε τον νοῦν,
Τοις ἀναπαιστοις, ω πάντοιάς
Ηδή μουσής
Πειράθεντές καθ εαύτους.

" codex *Brunckii* πρόσχετε obtulit, sed neglexit ille." *R. P.* l. c. Vide Lex. Sangerm. p. 372. v. Ἄκουε. 576. ὔμμιν tres edd. pr. ὑμῖν Codd. Rav. et Leid. 580. τότε βρ. Cod. Rav. ὑμῖν Cod. Rav., et C, D, E, F. 577. θεῶν ἁπάντων absunt cod. Leid. 578. ἡμῖν μόνοις δαιμόνων cod. Leid. et, οὐ σπένδετ' οὐδὲ θύετε C. 580. ξυννῷ C et F, hujusmodi erratis scatent MSS. τότε βρ. Cod. Rav. 581. τὸν θεοῖς F. et τὸν θεοῖσιν in textu C, καὶ τὸν θεοῖς in margine a m. recentiori. βυρσοδέρψην et παμφλαγόνα C.

10. ξυνήγομεν cod. Leid.

11. " At πῆρ—πέρι—κέαρ" *Scaliger*. 757. "συνηράμην" *R. P.*

12. 469 (p. 216.) αὖτ' ἐκεῖθεν αὖ. fortasse αὖθ' *R. B.* 500. *R. P.* apud *P. P. D.* 501. προσέχετε tres edd. pr. et Br.; Lege, ἡμῶν πρόσχετε *R. B.* 502. (p. 217.) Τοῖς ἀναπαίστοις, Ὦ παντοίας ἤδη μούσης Πειραθέντες καθ' ἑαυτούς. *R. B.*; vide *R. P.* apud *P. P. D.*

SECT. V. Anapæstici tetrametri catalectici sive Aristophanei [Nub. 958—.].

Λεξώ τοινύν την άρχαιάν παιδεΐαν[13] ώς διεκείτο,
Οτ εγώ τα δικάια λεγών ηνθούν, και σώφροσυνή νενομίστο.
Πρωτόν μεν εδεί φωνήν παιδός γρυξάντος μήδεν ακούσαι.
Ειτά βαδιζείν εν ταίσιν όδοίς ευτάκτως είς κιθαρίστου
Τους κώμητάς γυμνούς αθροούς, κ ει κρίμνωδή κατανίφοι.

[980—.]

Αρχαία γε καί Διϊπόλιωδή, και τέττιγών αναμέστα,
Και Κήκειδού και Βούφονιών. Αλλ ούν ταυτ' έστιν εκείνα,

13. παιδίαν ed. 1515. nimirum infelix litera ε̄ typographorum incuria excidit. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* 960. παιδὸς φωνὴν C, D, et "Aristides pro Quatuor viris T. III, p. 268." ed. Canter.=T. II, p. 162. ed. *Jebb.* *R. B.* (et in Mus. Crit. N°. VII. p. 445.) 961. εὐτάκτως ἐν τ. ὁ. D. 962. κριμνώδη E, et tres edd. pr. κρημνώδη C, F, et Suidas, κρύμνώδη D et *R. B.* (sed κριμνώδη in Mus. Crit. N°. VII. p. 445.). κρυμώδη cod. Leid. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 980. "Διπολιώδη optime e MSS. restituit Brunckius." *R. P.* in PRÆF. l.=liv, *Tracts*, p. 373. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 981. Κηκείδου C, D, E, Κϊκ. F, Κυκήδου. Schol. Leid. Κυκήδης. παλαιὸς ἦν ποιητὴς, ἀφελὴς καὶ ἄχαρις. Suid. T. II. p. 307. Κηκείδιος. "Scribe Κηκείδης." Kuster.; sic Ed. Mediolanensis. et τάδ' ἔνεστιν ἐκεῖνα Aristides ibid. p. 269. "unde facere potes τάδε γ' ἔστιν *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide ad 998. In Lys. 1126. ope Suidæ maluit *R. P.* μοῦσα δ' ἔστι μοι. Eq. 951. Οὐ τοῦτο γ' ἐστίν. οὐ τοῦτ' ἔνεστιν cod. Rav. Vesp. 439. εἶτα δῆτ' οὐ πολλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά; *R. P.* ad Ph. 538. Fortasse, οὐ πολλά γ' ἔστι. Conf. *Koën.* ad Greg. pp. 17, 8. et *P. P. D.* ad Ar. Plut. 144. 982. ἄνδρας ς̄ in rubrica C; μαραθωνομάχους Clem. Alex. Protrept. p. 48, 21. et omnes. "Forte μαραθωνομάχας, ut p. 269. (Ach. 180.); Juliani Misopogone, p. 78. (p. 350. Spanhem.) πρίνινον ἢ σφενδάμνινον οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην." *R. B.*; sed inest Comici dictis tristis severitas; et Julianus joci causa formam antiquam usurpavit: μαραθωνομάχους citat *Salmasius* in Tertull. de Pallio p. 399. "Eq. 1328. ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός. ("Leg. τεττιγοφόρος κἀρχαίῳ, vel τεττιγοφορῶν, ἀρχαίῳ." *R. B.* "τἀρχαίῳ pro τῷ ἀρχαίῳ metro postulante." *Raper.) Ita edd. Articulus, quem ante* ἀρχ. *inserit Brunckius, rectius abest ab his dithyrambicis. Lege, antiqua forma,* τεττιγοφόρας PORSONUS." Vide omnino editorem amicissimum ad hanc palmariam emendationem; et denuo in Addend. p. (129.) et Adverss. p. 186. ἐξέθρεψε Aristidis Cod. Barocc.

Eξ ών ανδράς Μαραθώνομαχούς ή μή παιδεύσις εθρέψεν[14].

Easdem accentuum leges Latini itidem poetæ violare reformidabant[15]. Atque in Bentleiana qui-
* dem Terentii editione versuum iambicorum et 193
trochaicorum pedes alternos accentibus notatos videre est. Quæ quanquam res a viro Cl. ita administrata sit, ut adversus canonem a nobis jam primo traditum vix unquam peccet[16]; attamen ni vir Cl. aurem unice magistram, non artem secutus esset; regulam opinor, uti nos, inculcasse paucisque exemplis illustrasse contentus immenso suo in depingendis accentibus labori pepercisset, atque a typographo insuper gratiam haud levem iniisset. Quin etiam ipsi discentium commodo, quod in animo habuisse se profitetur, efficacius consuluisset; quippe hoc pacto effecisset, ut ne iis pedes quique alterni a se prætermissi moram injicerent. Est quidem ubi

14. Conf. versus Aristophaneos apud Plaut. in Curcul. I, ii, 53—. in Casin. II, iii, 1—. V, ii, 1—. in Mil. Glor. IV, ii, 1—. in Pseudol. IV, i, 33. "In versibus Plautus medium finit frequenter locum syllaba, quasi asynarteton sit; vide Asin. II, iv, 13, 14, 18. *Qui látera conterám tuă, quæ occálluere plágis? Abscede, et sine me hunc perderĕ, qui semper me ira incendit. Jussin', sceleste, ab januă hoc stercus inde auferri.* Et semper ea syllaba vocabulum terminat." *R. B.*

15. "*Sórbillém ínjecít*] et cetera ea forma et accentu numquam occurrunt, nisi mendose, intra eundem ditrochæum. Sic Pœn. III, ii, 11. cómmendó: *quiqui tamen*. Fortasse, quomodocumque, *qui tamen*; et III, iv, 20. censetis? *Hominem interrogem.* Lege, AD. *Censeo.* AC. *Hom.* V, iv, 70. *pérjurés*, lege, *pejeres*; sed V, i, 26. *In his habitare* monstratu'st *regionibus*: an legendum *dictus est*: ut Ter. (Andr. IV, v, 1.) In hac habitasse platea dictum est (sic) Chrysidem et Rud. IV, iv, 37. géstavít Trin. I, i, 9. Súccrerúnt. II, iv, 8. *obicias fórmicís*; transpone, *formicis obicias*. Ter. Heaut. (II, iii, 49.) *Capillus passus*, prólixús, *circum caput.*" *R. B.* In ed. reposuit, *Capillus sparsus, promissus*, c. c. Conf. ad Ter. Hecyr. II, iii, 7. Eun. IV, vi, 5. Adelph. III, ii, 24.

16. Nil mirum; recte enim rem reputans ab *R. B.* schediasmate totum hoc, qualecunque est, extudit *R. D.*; atrocius autem in ducem suum invehitur, *tam auris quam artis* negligentiam increpitans.

SECT. V.

vir Cl. tam auris quam artis monita neglexisse videtur, cum utique illud Plautinum[17],

Piscíbus in álto crédo praébent pábulum,

ita efferri voluerit, ut verbi *piscibus* in prima ictus vim obtineret.

Unum porro discentium in commodum libet adjicere. Caveant utique, sedulo caveant, velim, in legendis versibus senariis, ne importunam atque odiosam syllabarum distributionem imitentur, quam Galli hodierni in suis perpetuam servant; hoc est, ne pedes magis dimetiantur quam numerorum harmoniæ gratiæque consulant. Id quod in eos cadere dicendum est, qui efferre solent

194 * Ηκώ|νεκρών|κευθμώ|να κάι|σκοτού|πυλάς
Λιπών|ιν ᾴ|δης χώ|ρις ώ|κιστάι|θεών

Aut etiam per dipodiam

Ηκώ νεκρών|κευθμώνα κάι|σκοτού πυλάς
Λιπών ιν ᾴ|δης χώρις ώ|κισταί θεών.

Nempe utrovis modo cæsuræ venustas et gratia tota perit[18]. Hoc incommodum evitaturus aliam sibi scandendi rationem instituit Cl. Bentleius. Ipsum autem audias. "Quare ego jam ab ipsa adole-"scentia in omnibus iambicis præter tetrametrum "catalecticum, de quo postea dicam, aliam mihi "scansionis rationem institui, per διποδιαν scilicet "τροχαικην, hoc modo,

17. Rudent. II, vi, 29. vide *R. B.* de metr. Ter. P. xi.

18. Verba *Tryphonis* de metris in Codice Barocciano, 75. Κακομετροι ποδες εισιν, ὁς κατα ποδα, η διποδιαν, η κατα περιοδον απαρτιζει τοις μερεσι του λογου. Το γαρ καθ' ἡρωικον επικοπτειν θελει την λεξιν εν τοις μερεσι των χωρων ανευ των τομων. Εισι μεν ουν τα κατα ποδα κακομετρα, ως το· [Il. A. 214.] Ὑβριος | εινεκα | ΤΗΣΔΕ· συ | δ' ισχεο, | πειθεο | δ' ἡμιν. Κατα διποδιαν δε, ως το· [Il. B. 484.] Εισπετε (Εσπετε edd.) νυν μοι, | ΜΟΥΣΑΙ, ολυμπια | δωματ' εχουσαι etc. *Burgessius.* Conf. Mar. Victorin. p. 241. b. ap. *Gaisf.* ad Hephæst. *Santen.* ad Ter. Maur. 1686. pp. 266, 7. 1704. p. 270. et *R. P.* Præf. ad Hec. P. xxix.

" *Po|eta dederit|quæ sunt adolescentium:* SECT. V.

" primo semipede quasi subducto et abciso, versu " autem in dactylum vel creticum exeunte." Fateor equidem hanc rationem, ubi cæsura sit πενθημιμερης [19], satis commodam venire. In cæsura vero ἐφθημιμερει secus se res habet. Verbi gratia, si senarium supra descriptum ita dimetiaris,

Η|κω νεκρων κευ|θμωνα και σκο|τον πυλας,

ubinam obsecro est decantata cæsuræ virtus? Abiit, excessit, evasit [20]. Tu vero, si me satis audies, eam legendi rationem servabis, ut per seriem iambicam ascendas, usque dum ad cæsuram sive πενθημιμερη seu ἐφθημιμερη perveneris; syllabam autem, quæ cæ-
* suram constituit, tanquam pedis præcedentis jam 195
majoris facti partem enuncies: deinde autem per trochaicam, quam syllaba catalectica claudet, ita descendas; ut ultimus trochæus cum syllaba sequente tanquam pes unus, creticus [21] scilicet, efferatur:

19. " Illa fere cæsura *Romanis* placuit, quæ in prima tertii pedis syllaba fit." *R. B.* l. c.

20. Cic. in Cat. II. init. Abiit, excessit, evasit, *erupit*.

21. Inter omnes constat Creticum in iambicis tragicis et comicis unum aptissimum esse versui cadenti ne fiat confragosus. Rhetores vero Latinos Paconibus orationem commode temperasse quod soli minime apti sint ad versum, atque in magnifico dicendi genere gravitatem ament. Vide *Santen.* ad *Ter. Maur.* pp. 123—125. " *illi philosopho* [Aristoteli Rhet. III, viii.] *ordiri placet a superiore pæone* [qui in primo viget], *posteriore finire* [qui jacet in extremo], *est autem pæon hic posterior non syllabarum numero, sed aurium mensura, quod est acrius judicium et certius, par fere* Cretico,—*Hunc ille clausulis aptiorem putat, quas vult longa plerumque syllaba terminari. Neque vero hæc tam acrem curam diligentiamque desiderant, quam est illa poetarum: quos necessitas cogit, et ipsi numeri ac modi, sic verba versu includere, ut nihil sit, ne spiritu quidem minimo, brevius, aut longius, quam necesse est.*" Cic. de Orat. III, 47, 48. et in Orat. lxiv, 215. Conf. Quintil. IX, iv. 47, et 79. Ex supra dictis efficio Romanorum disertissimum orationis ad exitum Creticum inprimis idoneum existimare. *Ter. Maur.* 1439. *Optimus pes et melodis, et pedestri gloriæ; Plurimum orantes decebit, quando pæne in ultimo Obtinet sedem,*— Conf. *Santen.* ad l. Et Senec.

SECT. V.

Ἠκω̄|νε̆κρω̄ν|κε̄υθμω̄νᾰ|καῑ σκο̆|του̅ πῡλᾱς
Λῐπω̄ν|ῐν ᾱͅδη̄ς|χω̄ρῐς|ω̄κῑ|σταῑ θε̆ω̄ν
Πο̆λῠδω̄|ρο̆ς ε̆κᾰβη̄ς|παῑς γε̆|γω̄ς τη̄ς|Κῑσσε̆ω̄ς.

Observabis autem in versu altero et tertio haberi etiam cæsuram τριήμιμερη. Proinde si in his statim post pedem primum cæsura adauctum seriem trochaicam inchoaveris, nihilo minor evadet numerorum venustas:

Λιπών ιν|ᾴδης|χώρις|ώκι|στάι θεων
Πολυδώρος|έκαβης|παίς γε|γώς της|Κίσσεως.

Similiter perinde erit ad versus concinnitatem, si vel incisione ἐφθημιμερει observata legeris,

Προς όι|κον έυ|θυνόντας|έναλι|άν πλατην,

vel τριήμιμερει,

Προς οίκον|έυθυ|νόντας|έναλι|άν πλατην.

Ubi perperam habent editiones ειναλιαν, hanc enim vocem Attici non agnoscunt [22].

Emendationes in PLUTUM.

V. 166. Ο δε κναφευει τις, ὁ δε πλυνει κωδια.]
196 * Aperienda hic venit, quam doctissimos juxta cum indoctissimis video fefellisse, prosoediæ a Comicis

Ep. cxiv. p. 564. *Quid de illa in exitu* [modulatione] *lenta, qualis Ciceronis est, devexa, et molliter desinens, nec aliter quam solet, ad morem suum pedemque respondens.* Illud porro notavit BENTLEIUS; "*in Tetrametris solis apud Nostrum* [Terentium] *Clausulis locum esse, et has omnes Clausulas* Cretico *terminari.* Audio, Pellito, Filius, Longius; *una tantum excepta.* Hec. v. i, 4, 5. *quæ in Spondeum exit.* Aut néquid faciam plús, quod post me mínus fecisse sátius sit. Aggrédiar. Bacchis, sálve. *Id tamen judicio, non casu, a Poëta factum: quippe post hanc solam ex omnibus Clausulam a Tetrametris plenis in Catalecticos Scena transit, qui Spondeo finiuntur;* 6. Salvé, Lache. Edepol crédote non níl mirari, Bácchis." *Schediasm.* pp. vii, viii.

22. Confer *R. P.* ad l. εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros. Idem ad Ph. 3. 1172. Æschyl. Pers. 453, φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων· Valck. ad Ph. 6. Heath. ad Æschyl. P. V. 345. Soph. Ant. 1255 (1199).

servatæ ratio; cujus tamen exemplum aliquod in binis fere quibusque versibus conspiciendum sese exhibet. Eam autem duæ complectentur regulæ: AD PLUT.

I. *Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida; uti et ante medias β, γ, δ, sequente ρ; syllabam brevem perpetuo claudit.*

II. *Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida præter unicam ρ, syllabam brevem nunquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit*[23].

23. Conf. Salmas. Epist. xcii, p. 211, et xciii. p. 213. "De binis istis regulis *prior* Comicos *tantummodo*, *altera* et *Comicos* et *Tragicos* respicit: uti ipse monuit *Dawesius* p. 204. Aliter *Pierson.* ad *Mœr.* p. 20 (et p. 31.)." *Burgess.* Conf. Br. ad Plut. 166. et Ach. 26. et V. Cl. *E. Maltby*, ad *Morell.* PP. lxxvii, viii. I. Æschyl. Septheb. 1105. *Blomf.* Γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως, αὖθις *R. B.* de Phalar. p. 135. quidni ὠλέσσατε, aut hoc fortasse licentiæ anapæsticæ concedendum? Soph. Aj. 390. ὀλέσσας Turnebus; Eur. Ph. 1163. πέλασσον, Med. 833. φυσσαμέναν. conf. infra ad p. 280. Eur. Ino vi. Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες ἃ κρύπτειν χρεών. quod mendosum puto. Quædam certe hujus generis licentiæ librariis imputandæ: Æschyl. P. V. 609. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅτι χρῄζεις μαθεῖν, ὅπερ ex Etym. M. 762, 29. *R. P.* apud *Blomfield.* 839. Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς *R. B.* Millio, p. 50. πᾶσιν edd. Pers. 783. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ. Aj. 1120. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. νέον et σμικρὸν reposuit *Elmsleius* ad Heracl. 387. Soph. El. 414. ἐπὶ σμικρὸν φράσαι. Agam. 754. πικρὰς τελευτὰς edd. πικρὰν τελευτὰν MS. Bigot. 780. μελαινὰς—ἄτας edd. μελαίναν—ἄταν MS. Bigot. Choëph. 852. Οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Lege, φρέν' ἂν κλέψει' ἂν *Monk.* ad Hipp.; conf. *R. P.* Advss. p. 226. ad Thesm. 203. Soph. Œd. Tyr. 637. recte ex MSS. et Ald. *Brunckius.* Plato in Apol. Socrat. p. 30. C. 9. ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν βλάψει οὔτε Μέλητος, οὔτε Ἄνυτος. οὐδὲν ἂν βλάψειεν Cod. Clarkio-Bodl. et quinque apud *Bekker.* Sed Eur. Hec. 525. Παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ. Soph. Ph. 9. Παρῆν ἑκήλοις προσθίγειν· ἀλλ' ἀγρίαις Soph. apud Athen. ix, 401. D. Σὺ δ', ὦ σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος *R. P.* Advss. p. 114. Œd. Tyr. 1231. Μάλιστα λύπουσ' αἳ 'ν φανῶσ' αὐθαίρετοι " αὐτάγρετοι redonandam esse censeo, cujus vestigium servat Schol. Καυτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος Simonides in istis egregiis apud Stobæum reliquiis p. 529. et Neoptol. p. 602." *T. H.* ad Callim. fr. cxx. Œd. Col. 738. πῆμαρ', ἢ πλ. Ald. 1313,

SECT. V.

4. τὰ πρῶτα μὲν Δορὶ κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς. 1386. —— Δορὶ κρατῆσαι μήτε νοστῆσαί ποτε. Lege utrobique, 'ΕΝ δορὶ κρ. ut supra 620. Δορὶ διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. Ald. δόρη audacter *Musgr.*, ... δορὶ MS. Palat. 'Εν Δορὶ Turnebus. Conf. Eur. Suppl. 595. Helen. 1135. El. 479. Præpositio eandem vim habet 321. Archilochus apud Synes. ep. CXXIX. p. 265. C. 'Εν δορὶ μὲν μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος 'Ισμαρικός. Plutarch. de ira cohib. p. 407. C. Βαῖνε λὰξ ἐπὶ τράχηλον, βαῖνε καὶ πέλα χθονί. Hoc Archilocho tribuendum monet *Meinek.* in Quæst. Menandr. p. 19. De Diphilo apud Stob. XXXII. p. 136. *Grot.* vide *Valck.* ad Hipp. 383. Tr. 7. Ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, lege, Ν. ἔτ' ἐν Πλ. conf. *R. P.* ad Nub. 1472. Ph. 435. λόγῳ δέ σε βραχεῖ corrige, λ. δέ σ' ἐν βρ. ut in Œd. Col. 586. et Eur. Or. 724. conf. *R. P.* ad Eq. 1046. et ad Menandri fr. 240. in Advss. p. 291. Demosth. de Cor. p. 333. B. ἀναμιμνήσκων ἕκαστα ἐν βραχέσι. adv. Androt. p. 663. ταῦτα διεξελθεῖν ἐν βραχέσι πειράσομαι. Eur. Ph. 1505. στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς malim στολίδος—τρυφὰν *R. P.* ad l. Med. 248. *Η πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς. π. ἥλικας τρ. *R. P.* Heraclid. 391. 'Εγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα δὲ χρεὼν, ἅ. γὰρ χρ. *Elmsl.* Electr. 1058. *Αρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς; ἆρ' εὖ λέγουσα *Elmsleius*; malim. *Αρ' εὖ κλ.; vide infra ad pp. 502, 3. Suppl. 296. Αἰσχρόν γ' ἔλεξας χρῆστ' ἐπικρύπτειν φίλους. χρ. ἔπη κρ. *Hermann.* ad l. Hel. 692. Οὐκ ἔστι μάτηρ· ἀγχόνειον δὲ βρόχον. Lege, ἀ. γὰρ βρ. secundum versionem. Conf. *R. P.* apud *Burn.* ad P. V. 182. (Soph. Œ d Col. 1468.) Agam. 1489. 562. 'Εξ οὐρανοῦ δὲ MS. Bigot. conf. *R. P.* ad Ant. 672. 1656. Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων, ἀλλ' ἐμὲ πρὸ δεσποτῶν repone, ἀλλ' ἔμ', ὡς πρὸ δ. *R. P.* ad Hec. 1262. Eur. apud Stob. Ecl. Phys. T. I. p. 36. Οὐδ' εἰς τὸ μεῖον ἦλθε· τὰ θνητῶν δ' ἐγὼ—τὰς θνητῶν— *Meinek.* Quæst. Menandr. p. 18. (In loco e Pirithoo citato ab *R. P.* in PR. XXXIX. lege, 'Εμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέχος. Hipp. 835. Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.) Addere libet Eur. Iph. A. 68. Δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα. 847. 'Αλλ' ἦ πέπονθα δεινά· μνηστεύω γάμους. Quidni μήστωρ non aliter ac μνήστωρ· μηστεύω æque ac μνηστεύω Atticis uti liceret? Πολυμήστωρ et Πολυμνήστωρ, ambo Graiis agnita. De consuetudine Tragicorum, qui huic regulæ subinde adversantur, audi virum præstantissimum; "Quanquam enim sæpe syllabas natura breves positione producunt Tragici, longe libentius corripiunt, adeo ut tria prope exempla correptarum invenias, ubi unum modo exstet productarum. Sed hoc genus licentiæ, in verbis scilicet non compositis, qualia τέκνον, πατρὸς [ἕδρα] ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολύχρυσος Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in ἐπέκλωσεν sup. 12. [ἀπέθρισεν 128.]. κεκλῆσθαι Sophocl. Elect. 366. [Æschyl. *P. V.* 326. 339. τῶνδε σ' ἐκλῦσαι πόνων. &c.] Rarior adhuc licentia est, ubi præpositio verbo jungitur, ut in ἀπότροποι

Phœn. 600. (595.). Æschyl. *P. V.* 24. ἀπŏκρύψαι. Pers. 217. ἀπŏτροπήν. 762. μηλŏτρόφου. &c. Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur." *R. P.* ad Or. 64.

1. Quod hanc regulam sæpius violent Tragici, eam ideo a Comicis, nisi in propriis nominibus, dedita opera servari tuto colligamus: Ach. 217. Οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ᾿AN ἀπεπλίξατο ex tribus MSS. *Brunckius;* "Expunge ἐλαφρῶς." *Porsonus.* Eq. 777. Ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ. ὦ τλ. *R. P.* apud *Monk.* ad Hipp. 1458. 935. Βουλόμενος ἐ -σθιων ἀποπνιγείης. "Emenda ᾿AP' ἀπ." *R. P.* apud *P. P. D.* Opusc. p. 251. et Av. 602. Οὐδεὶς ᾿AP οἶδε *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Nub. 189. ζητοῦσι· μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε editiones; τουτογὶ *R. P.* ad Hec. 1216=1208. 513. ἀν-θρώπῳ, ὅτι προήκων mussitat *tacito Medicina timore.* 867. Καὶ τῶν κρεμαστρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε *R. B.* et *R. P.* Opusc. lxxxix, 28. 1476. Ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην. ὅτι et χύτρεον MS. Arundel.; "pone comma post ὄντα. Ideo χυτρεοῦν quia δῖνος est vas fictile. Vide Vesp. 616. et ibi Schol." *Raper.* "Quis præter *Hermannum* pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτροῦν? Nempe ut *Dawesio* obloqueretur, *Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.*" *R. P.* ad Med. 675. Pac. 892. Διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ'· ἐνταῦθα γάρ. Br. ad Plut. 815, Av. 231. senarium esse iambicum vult *Brunckius;* sed aliter versus digessit *Reisigius* p. 101. 335. πολέμιόν γ' ἐγράφη *Kuster.* et *R. B.* 434. Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ πανοπλίαν πάλιν. πανοπλίαν μὲν π. Cod. Rav. ut emendarat *R. P.* apud *P. P. D.*, quem vide, 580. Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι syllabam in thesi positam facillime delitescere observat *Reisigius*, p. 162. 592. Ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κίχλων. ἀγέλη μία πίγγλων probabiliter emendavit *Reisigius* p. 164. 821. Καλόν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοὔνομα edd. tres pr. καλὸν σύ γ' ἀ. *Brunckius;* καλὸν γὰρ ἀτ. prætulit *R. P.* (et *Reisigius* p. 101.), "ut scilicet Epops præcedentis exclamationis rationem reddere censeatur. Lys. 933. repone, οὐ δέομαι γάρ. Eur. Orest. 212. (206.) Med. 1288. (1274.)." apud *P. P. D.* 1046. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως "ὕβρεως primam corripit, forsan αἰκίας." *Raper.* Frustra; formula enim est in jus vocandi. Thesm. 493. Κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον versus profecto averruncatus; mallem, κἄπειτ' ὁ μὲν ἔτριβε κεκρίδας ἄ. "κεκρίδας Suid. MS. σφάκον." *R. P.* apud *P. P. D.* 726. "Forte, Χαίρων ἴσως σύγ' ἐνυβρίσεις" (ἐνυβριεῖς) *Raper.* Lys. 1060. Κἄστιν Ἔτνος τι, καὶ—*Reisigius* κἄστιν ᾿ET Ἔτνος τι p. 114. Ran. 64. ᾿Αρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ 'τέρα φράσω; 'τέρᾳ *R. B.* quam confirmant *Seidlerus* de vers. Dochmiac. p. 388., *Elmsleius*, et *Reisigius.* 1498. τἀναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἄν; πράξαντες citat Suidas in v. σαφέστερον, unde τἀναντί' ἂν πράξαντες dextre eruit *Reisigius* p. 102. ut Soph.

AD PLUT.

SECT. V.

El. 800. *καταξί' ἂν πράξειας Bothius.* 76. *εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου.* " *Σοφοκλέα* ultimam habet longam. Aut ergo lege, *εἶτ' οὐ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου*—aut *εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον Εὐριπίδου.*" *R. B.* Conf. *Herman.* de metris, p. 161. 624. *Κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; μή, 'λλ' ὑπερφυᾶ. Marklandus* ad Iph. T. 1010. ut, 103. *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; μ', ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι* ex Suida restituunt *R. B.* et *R. P.* (Ach. 457. *μ' ἀλλὰ* Suidas in vv. et Eustathius p. 479. *R. B.*); sic 763. deleto *γε*, et 757. *μή, 'λλ' ἐποπτεύειν* ex Symmacho apud Schol. legit *R. P.* apud *P. P. D.* Plut. 1079. *Οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοὔπ' ἐπέτρεπον ποιεῖν. τοῦτό γ' ἐπ. Brunckius.* " In Ed. *Gryph.* quam possidet Bibliotheca L. Batava cum vetusto libro collatam, excerpta est pro *ποιεῖν* varia lectio *ἐγώ*," *T.H.* Hinc reponendum censet *Hotibius*, *Οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν ἐγώ.* Sed frustra. " Nihil moror Scythæ *τυγάτριον* Thesm. 1195. *κάτησο, κάτησο, ναικί, ναί, τυγάτριον.* neque Megarensis *κᾶ πρίαιτο* canoni repugnat. Ach. 737. *Ὅς ὑμέ κα πρίαιτο φανερὰν ζαμίαν;*" *Reisig.* p. 102. In Daetaleusin XXXVII. apud Schol. ad Theocr. Id. ii, 12. *Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ. τί δαί; κ. λεπρὸν ἐπρίω Toup.* ad l. *τ. δ.; κ. σὺ λεπρὸν ἐπ. Brunck. τ. δ.; κ. λεπτὸν ἐπ. Reisig.* p. 114. Ex deperdit. Com. fr. CVIII. *Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων*, fortasse, *ἅρπαγ' ἐκτρέφων.* Corrigit *Reisigius*, *παντόφθαλμον ἁρπαγῆς τρέφων*, p. 112. Fr. inc. CIX. *Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι.* legendum, *προσεοικέναι Brunckius*; sed non ego credulus illi. CXXIX. *Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.* sed *ἀθρόους* est forma Comico usitata. Vide *Piers.* ad Moer. pp. 19, 20. Cratinus *Πυτίνῃ* apud Schol. ad Aristoph. Eq. 523. et Suid. vv. *Ἀφέλεια. Δωδεκάκρουνον στόμα. Καναχοῦσι πηγαί· δωδεκάκρουνον ΤΟ στόμα· Ἰλισσὸς ἐν ΤΗι φάρυγι· R. P.* apud *Walpole*, p. 83. ad Eur. Cycl. 410. et ad Aristoph. Eq. 523, apud *P. P. D.* conf. *R. B.* ad Hor. A. P. 441. *D'Arnaud* Animadv. p. 84. *Tyrwhitt.* ad Babr. p. 34. Plato Cratyl. I, 414. D. *ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιοῦσι μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων συνεῖναι ὅτι πότε βούλεται τὸ ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὴν σφίγγα ἀντὶ φιγγὸς σφίγγα καλοῦσι.* Cratinus Junior apud Athen. XI. p. 460. F. *Εἰς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην· ὁ Ζεὺς ἐμοί. ἐνεγράφην R. P.* Advss. p. 123. ut Pherecrates XI, 481. C. *Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας, ἐγγάστριδας. R. P.* Ib. p. 127. Vulgo *γάστριδας.* Antiphanes I, 18. C. *Ἑφθὸν κομιδῇ πεποίηκ', ἀποκναίσειεν ἄν. πεποίηκεν R. P.* ibid. p. 48. Pherecrates apud Polluc. II, 48. *Οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κυάμοις. R. P.* ib. p. 39. Vulgo, *Ἀπὸ πρ.* Sæpius *Danesii* canonem violavit *Toupius*: Suidas v. *Ἀμπαλίνορος·* Philetærus Meleagro: *Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη, Ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.* Vulgo *ὁ κόρος*, quod male *Toupius* (in Suid. I. p. 21=33.) in *ὄχλος* mutare voluit. *R. P.* Advss. p. 295. Suidas v. *Καββαλών·* Amipsias Mœchis; *Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κάββαλε τριώβολον.* " Nihil interest, ait *Toupius* ad Suid. P. II. p. 300., *κάββαλε* an *καββαλὼν*

legas, spreto *Dawesii*, cui plerumque iniquior est, canone. Deinde σὺ ante μὲν produci posse contendit. Porro oblitus est Vir summus hoc ipsum fragmentum auctius exstare apud Suidam supra v. Ἀναψυχῆναι, ubi κἄβαλες est pro κάββαλε." *R. P.* ad *Toup.* p. 452. Infra p. 359. *Toupius* corrigit Aristoph. in Ach. 458. Κυλίχνιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Κυλίσκιον edd. et Cod. Rav. " Vide Suidam in κύλιξ, et ἀποκ. Athenæus p. 479. legit a κοτύλη, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον. Sed, notante *Casaub.* Excerpta et Eustathius ἀποκεκρουσ." *R. B.* Hunc locum " male sollicitavit *Toupius.* Jamdiu est, quod *Casaubonus* ad Theophrast. Char. XI. p. 104. ed. *Needham.* veram lectionem, κοτυλίσκιον, ex Athenæo (XI. p. 479. B.) et Eustathio (in Il. x. p. 1282. 59. =1389. 23.) protulit, quam sequitur etiam *Hemsterhusius* ad Hesych. Auctar. Emend. sub fin. Magis mira hæc *Toupii* παραδιόρθωσις accidit, quod ipse paulo ante Pherecrati κοτυλίσκην pro κυλίσκην reddiderit." *R. P.* ad *Toup.* p. 456. Suidas vv. Ὑπέρου περιτροπή. Platonem in Adonide sublevare conatur *Toupius*; εἶτ' οὐχ ὑπέρου περιτροπὴ μοι γίνεται; Vulgo μοι περιτροπή. " Rursus Dawesiani canonis neglecti pœnas dat *Toupius.* Reponendum erat facillima correctione, etiamsi non ita exstaret in Photio MS., in Suidæ editione Mediolanensi, et MS. C. C. C. Oxon. Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ;" *R. P.* ad *Toup.* pp. 479, 80. quem conf. apud *P. P. D.* ad Thesm. 660. Nicostratus apud Athen. xv. 693. A. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα, πρόνοια δέ. lege, πράγμαθ', ἡ πρόνοια δέ. *R. P.* Advss. p. 147. et *Reisigius.* Sannyrio apud Schol. ad Eur. Orest. 279. Ἀνακράγοιτ' ἂν οὗτος εἰς ἐχθροὺς μέγα· κᾆτ' ἀνακράγοιτ' corrigit *Reisigius* p. 110. Strattis apud Athen. XIII. 589. A. A. Εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὗται, καὶ τίνες; B. νυνὶ μὲν ἥκουσιν Μεγαρόθεν· εἰσὶ δὲ Κορίνθιαι· Λαῒς μὲν ἡ μέγα κλέος. ἥδε Μεγακλέους feliciter reposuit *R. P.* apud *P. P. D.* ad Av. 521. " Cæterum quod in cod. A. post κλέος adjectum legitur ἰδὲ, id ex alterius versus fine ortum esse" *Meinekio* apparet in Cur. Crit. p. 173; conf. *P. P. D.* Add. ad Aristoph. p. (140).

2. Sæpius usu venit Comicum institutum orationis ordinem subito mutare, ut vel ab Epicis detorta rideret, aut tragicam gravitatem affectaret; hic transitus et se tuebatur, et gestu adjutus actioni attulit gratam hilaritatem. Euripidis quoque odium sæpissime in formas tragœdiam spirantes furentem Comicum solet mittere. Eur. Iph. A. 1366. Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾷν τότε; χρὴ τί *Gaisfordius.* Ar. Ach. 539. Ἐρεῖ τίς; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπετε· ex Euripidis Telepho fr. XII. Repone, Ἐρεῖ τίς; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί ΟΥ ΧΡΗΝ; εἴπετε. Eccles. 764. Ἀν. Β'. Ποίοισιν, ὦ δύστηνε; Ἀν. Α'. τοῖς δεδογμένοις. Ἀν. Β'. ΤΟΙΣ ΔΕΔΟΓΜΕΝΟΙΣ; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα. ἈΝ. Α'. ἈΝΟΗΤΟΣ; Nub. 219. Μ. αὐτός. ΣΤΡ. τίς ἈΥΤΟΣ; Μ. τί; Σωκράτης; Thesm. 637. φέρ' ἴδω τί πρῶτον ἦν; ΜΝ. ΤΙ ΠΡΩΤΟΝ; ἐπίνομεν. TYRWHITTUS, quem vide in conject. p. 67. Eccles. 617. ΠΡ. Οὐχὶ μαχοῦν-

ται; ΒΛ. περὶ τοῦ; ΠΡ. ΠΕΡ'Ι ΤΟ˜Υ; ΠΕΡ'Ι τοῦ μὴ—IDEM, p. 78.; sed conf. *R. P.* Opusc. p. 78. et apud *P. P. D.* Eur. Belleroph. Fr. V. Οἴμοι. τί δ' Ο˜ΙΜΟΙ; θνητά τοι πεπόνθαμεν. Septheb. 981, 2. I. Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν. A. 'ΑΠ'ΩΛΕΣΕΝ δῆτα. Soph. Aj. 1126. ΜΕΝ. Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; ΤΕΥ. ΚΤΕ'ΙΝΑΝΤΑ; δεινόν γ' εἶπες, εἰ καὶ ζῇς θανών. Œd. Col. 831. ΧΟ. ὦ ξεν', οὐ δίκαια δρᾷς. ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς Δ'ΙΚΑΙΑ; Damoxenus apud Athen. III, 102. A. 5. ἐν Συντρόφοις· τοῦτο δὲ τί ἐστιν, εἰπέ μοι, καθήγησαι· μάγειρος ἦν, κἀκεῖνος οὐκ ᾔδει, θεοὶ, lege, τοῦτο δὲ τί ἐστιν, εἰπέ μοι· B. Μάγειρος ἦν· A. Μ'ΑΓΕΙΡΟΣ ἦν κἀκεῖνος; B. οὐκ ᾔδεις; A. θεοί. Diversa paulum sequentia: Soph. Ant. 566. ΙΣ. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; ΚΡ. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστι ἔτι. Demosth. de Cor. p. 255. R. = p. 277. ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι. τὸ δὲ 'ΥΜΕ˜ΙΣ ὅταν λέγω, τὴν πόλιν λέγω. Cic. Philipp. II, XXXIX. *Utinam conere, ut illud* PÆNE *tollatur:* Ter. Adelph. IV, V, 66. Æ. *Quid,* jam *uxorem?* M. jam. Æ. JAM? M. JAM *quantum potest.* Tragicus nostras in *M. Antony,* A. II. Sc. iii. Mess. *But yet, Madam*—Cleop. *I do not like* but yet; *it does allay The good precedence: fye upon* but yet. But yet *is goaler to bring forth Some monstrous malefactor:* et in *Macbeth* I, i. 3 *Witch, There to meet with* great *Macbeth.* Exemplaria vetusta, *There to meet with Macbeth.* Popius, *There* I go *to meet Macbeth.* Capellus, *There to meet with* brave *Macbeth.* Malonius, Thërë *to meet with*— Steevensius verisimilius; 3 Witch. *There to meet with*— 1 Witch. WHOM? 2 Witch. *Macbeth.* Meminisse libet hiatum post τί admittere Comicos: Av. 149. Τί οὐ τὸν 'Ηλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον 'Ελθόντ'; *Blomfieldio* ad Septheb. 193 (208). libentissime accedo; quanquam propius paullo vulgatæ lectioni insisterem, Τίν' οὖν ὁ ναύτης ἄρα γ' ἐς πρῶραν φυγὼν Πρύμνηθεν εὗρε μηχανὴν σωτηρίας; vide Soph. Ph. 100. infra ad p. 268. citatum. Equit. 803. Καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσει; καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῃ. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Hoc loco tenues ac submissas voces, ut mihi videtur, grandi locutionis genere commiscet, ideoque gravioribus numeris ad risum captandum summopere utitur. Posterius comma tragicum spirat; stylus certe elatior, et colore suo ab humili sermone discretus; Æschyl. Septheb. 679. 'Αλλ' ἄνδρας 'Αργείοισι Καδμείους ἅλις 'Ες χεῖρας ἐλθεῖν. Soph. Œd. Col. 1297. Οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργον μολών. Eur. Ph. 714. 'Ως εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών. 783. Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται Polyxenæ Fr. III. βροτοῖς ἂν ἐλθὼν εἰς λόγον, δίκην ὄφλοι. ex emendatione *P. P. D.* in Addend. ad Aristoph. p. (128). Neophro apud Schol. ad Med. 666. Σοὶ δ' εἰς λογοὺς μολών γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. 432. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι. 893. Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου; 944. et Androm. 233. κεἰς ἀγῶν' ἔρχει. Plato Phædr. I. 232. D. *H. St.* ἥξεις αὐτοῖς εἰς διαφοράν. Protag. 335. A. 'Εγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμην ἀνθρώποις. Sed nihil firmi vides, quamobrem Platonis

sermone Dawesii canonem expediat vindicare: at visum est nonnullis, qui auctoritate plurimum valent, Platonis *locutionem* multum supra prosam orationem surgere, et quamvis *absit a versu, tamen, quod incitatius feratur, et clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam comicorum poetarum; apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est quotidiani dissimile sermonis.* Cic. de Orat. xx. Vesp. 676. *Σὺ δέ γ' ὢν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας.* "Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuit." *R. P.* Pr. lvi=lxi. Nub. 319. *καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν.* Euripidis locum risisse Comicum suspicatur *R. P.* ad Med. 1314. et Pr. lvi = lxi. 334. *Ταῦτ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρμὰν* "Dithyrambos ridet" *R. P.* Pr. lvi=lx. 1470. *Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία.* Euripidis versus integer. *R. P.* ad Med. l. c. Pac. 139. *τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;* ex Euripidis Bellerophonte desumtus videtur. *R. P.* ad Hec. 1018=1010. Aves 216. *πρὸς Διὸς ἕδρας ἵν' ὁ χρυσοκόμας* hic versus tragicum *ἐπύλλιον* redolet. uti 687. *Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά, ἀμενηνοί. R. P.* apud *P. P. D.*; et 1321. *Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας·* tragicos imitatur Aristophanes. Thesm. 905. *αὕτη θεονόη Πρωτέως· μὰ τὼ θεώ· Εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν* Lege *Ἀλλ' εἰμί.* Equit. 184, 5. *μὰ τοὺς θεούς· Εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'.* In his non omitti potest, *ἀλλά.* Lege, *ἀλλ' ἐκ πονηρῶν γ'. R. P.* apud *P. P. D.* cum quo conspirat sagacissimus *Reisigius* p. 106.; conf. *R. P.* præclaram emendationem Vesp. 395. Lys. 833. *Ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου.* Deorum titulos ab Epicis excogitatos in risum detorquens perpetuam in iis poetæ consuetudinem usurpat: Equit. 1175. *Ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ' ἐφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας.* Av. 798. lege ope *R. B.* ex Suida, *Ὡς ὁ Διϊτρεφὴς*—(ut 1442.), conf. *R. P.* ad l. "Cum Homeri verba usurpat, Homerico metro utitur, Nub. 400. *Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων* [ΟΔ. Γ, 278.; sic inscriptio vetustissima in vasculo (Athenis reperto) apud *Bockhium* P. i. p. 49. xxxiii.

ΤΟΝ ΑΘΕΝΕΘΕΝ ΑΘΛΟΝ : ΕΜΙ

i. e. *τῶν Ἀθηνέων ἆθλον εἰμί.* Conf. Auctor. *περὶ ἑρμηνείας*, §. 150.] Vesp. 650. *Ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη.* [ΟΔ. Α, 45.]:" Vide *R. B.* ad Menandri fr. ccv. p. 108. ed. Cant. In citandis quoque Homeridis jus ab iis acceptum retinet; Pac. 1270. *Ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρὶς κακόδαιμον.* Vide infra ad p. 286. "Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non aliter in versu stare possunt. Ideo *Κεβριόνα* et *Κυπρογένεια* primas producunt. Av. 554. Lysistr. 551." *R. P.* Pr. lvi=lx, lxi. Præclare codex Ravennas vulnus ceteroquin immedicabile sanavit in Pac. 312. *Εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον.* in Lys. 743. *Ὦ πότνια Εἰλείθυι' ἐπίσχες τοῦ τόκου.* (*Ὦ πότνι' Εἰλείθυι'* Schol. ad Plat. p. 147.) "Pac. 270. *Εὖγ', ὦ* ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΟΤΝΙ' *Ἀθηναία, ποιῶν*—Ut

SECT. V.

metrum constet, legendum est, Εὖγ', ὦ ΠΟΤΝΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝ' Ἀθηναία, ποιῶν." TYRWHITT. Conj. p. 55. (Choëph. 720. Ὦ πότνια χθὼν, καὶ πότνι' ἀκτὴ Χώματος,) Eccles. 369. Ὦ πότνια Εἰλείθυια, μή με περιΐδῃς. hypertragœdia scurræ instar studiose usus est Comicus. "*If any thing is to be altered, I should rather suppose,* Ἀλλ' *ought to be supplied at the beginning of the verse. A similar omission has happened in the Aldine edition of Eurip. Phœniss.* 1806. (1775), *and in many editions of our author, Av.* 1693. Ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι (*ita leg. ex Schol. in v.* 1565.)" *R. P.* Opusc. p 36. et apud *P. P. D.* ad l.; Æschyl. Septheb. 152. Ὦ πότνιά Ἥρα· πότνι' *C. Burneius.* Eur. Troad. 323. Διδοῦσ', ὦ Ἑκάβα, φάος. Denique omnis hic labor de πότνια fortasse effunditur; παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἔνεστί τις, atque, ut verissime observat *Brunckius* in Lect. ad An. Gr. p. 27. *in deorum compellationibus religiosæ quædam erant* formulæ, solennia verba, *a quorum ritu discedere nefas.*

II. Semel atque iterum queritur PORSONUS nostrum ne huic canoni quidem ullos limites posuisse; "Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam a poeta scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum ἔβλαστεν. Troad. 1261. ἐλπίδας ἔν σοι κατέγναψε βίον, lege, κατέκναψε. Effugerat me locus Electræ 1021. Γυναικὰ, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις." *R. P.* ad Hec. 302=298. "Dawes *lays down a rule, which, if he had been content with calling it general instead of universal, is perfectly right, that a syllable is long, in which the middle consonants* β, γ, δ *and liquids except* ρ *meet. But several passages as well as the following contradict this rule. Œd. T.* 717. παιδὸς δὲ βλαστὰς—*Elect.* 440. πασῶν ἔβλαστε. *These passages may be reduced to* Dawes's *Canon by transposition; but they will lose all their energy by the reduction. See* Brunck's *note on Philoct.* 222." *R. P. to Dalzel in Mus. Crit. No. III. p.* 334. conf. Br. ad Lys. 384. et *Edw. Maltby* Obs. ad *Morelli* Tractat. P. lxxix. Æschyl. P. V. 172. Καί τοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς. Καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις π. *R. P.* ex MSS. Eum. 990. Ἆρα φρονοῦσι γλώσσης ἀγαθῆς Ὁδὸν εὑρίσκειν Ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώπων Μέγα κέρδος ὁρῶ τοῖσδε πολίταις. *R. P.* De sequentibus non statuo; Suppl. 313. Τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇσδε βλάστημον λέγεις; 757. Εἶναι· βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Agam. [1314. Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν ἔχεις corruptum credo.] 1633. Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. Ξαντρίαις apud Suidam v. Ὀκτώπουν. Κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Soph. Œd. Col. 972. Ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός. Ph. 1311. Ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρός. Fr. e Scythis apud Schol. ad Apoll. Rhod. IV, 223. ex emendatione Valckenærii in Diatr. p. 224. C. Τέκνον ἄρτι βλαστάνεστε τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε· βλάστεσκε ἣν Ἰδ' MS. Harl.

Eur. El. 1021. Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις· Seidlerus ad l. "Corruptum hunc versum putat Porsonus ad Hec. 302. ob correptam vocalem ante γλ. Sed bene defendit Erfurdtius meus ad Soph. Aj. v. 1066. p. 619. not. citans Æschyli Fragm. apud Phot. v. ὀκτώπουν: κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Quid faciet Porsonus huic versui Soph. Trach. 615. σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται." Quid? Certe repudiasset vir præstantissimus, utpote Sophoclis cothurno parum dignum; amicus *Brunckius*, sed magis amicus *Sophocles*. illud Æschyli sanissimum videtur; λόγος, γλώσσης βέλος, ἄλλης γλώσσης βέλει θεραπεύεται. Nimirum poetæ tragici, *Æschylus* et *Sophocles*, subinde Homeri vestigiis insistunt; et non solum formas, sed etiam syllabarum mensuras ad poetæ morem effingunt. Aliter *Euripidi* accidit; "neque ex Homero, aut Callimacho, aut Anthologiæ consarcinatoribus Euripidi emendando subsidia petenda esse" jampridem nos monuit Porsonus, Adverss. p. 224. Quod ad Eur. locum attinet, olim transponendo reformare tentavi, Γυναῖκ', ἔνεστι πικρότης γλώσσῃσί τις. *Elmsleius*, vir 'Αττικώτατος, ad Eur. Med. 288. dudum conjecit καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακή, Γλώσσῃ γυναικὸς (vel γυναικῶν) πικρότης ἔνεστί τις. Sed sensum pervertit hæc conjectura: hodie mallem; Γυναῖκ', ἔνεστι πικρότης γλώσσῃ τιΝ'ΟΣ. ut per γυναῖκα se innuat ipsa Clytemnestra, et vocula τινὸς Electræ acerbitatem subdole reprehendat. Iph. T. 548. τέθνηχ' ὁ τλήμων, πρὸς δ', ἀπώλεσέν τινα. Soph. Aj. 786. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μή χαίρειν τινά. 1152. κἄτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοί. Ant. 710. ἀλλ' ἄνδρα κἤν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν &c.—Suppl. 243 = 254. Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φιλούμενοι. γλώσσῃ Stobæus. *R. P.* Tragicus incertus apud Schol. ad Soph. Ant. 615. et Athenagoram in Legat. p. 106. ed. Oxon. Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον ᾧ βουλεύεται. Conf. Eur. apud Lycurg. contra Leocr. p. 214. *Taylor.* et ΟΔ. ψ, 14. *Quos Juppiter vult perdere, dementat prius.*

Sequentia, si tamen sana sunt, Choricæ licentiæ condonanda. Pers. 590. Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν Choëph. 587. πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι. Soph. Œd. Col. 697. Πέλοπός ποτε βλαστόν. Eur. Med. 1252. γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'.

Aristoph. Equit. 242. Ἄνδρες ἱππῆς παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός· ὦ Σίμων *R. P.* juvenis apud *P. P. D.* Vesp. 568. Τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν. Vesp. 741—2. Νενουθέτηκεν αὐτῶν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ'. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι. "Forsan legendum, νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ' ἀρτίως· ἔγνωκε γάρ. ὅτι enim plane incommodum videtur." *R. P.* quem vide apud *P. P. D.* Ran. 1475. Βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. quem vide. Lys. 385. Ἄρδω σ', ὅπως ἂν βλαστάνῃς *Brunckius*, quem, si rite vestigia remetior, improbavit *R. P.*, sed nihil sani indicavit. Cratinus apud Schol. ad Nub. 447. Οἷσι νῦν φρύγουσιν ἤδη τὰς κάγχρυς τοῖς κύρβεσιν. κάγχρυς in leges metricas peccat, *G. Arnald.* Lect. Gr. 126.; ex

SECT. V.

Neutiquam sane diffiteor non deesse apud Aristophanem loca utrique canoni, prout hodie leguntur, adversantia. Ea vero, quæ quidem observarim, omnia non sunt numero triginta. Atque horum quidem partem aliquam ex diversa easdem voces scribendi ratione ad regularum alterutram exigere nullius est negotii. Hujusmodi sunt

[1] Ποιοισιν ōπλοις η δυναμει πεποιθοτε;

[2] Και πως συ ᾿φιλεις, ὁς τουτον ὁρων οικουντ εν ταισι πιθăκναις.

[3] Φευγειν αδεως· νυν δε συν ōπλοις.

Rescribo utique 1. Ποιοις ŏπλοισιν - 2 - ταις πιθăκναισιν.

[1] Plut. 449. [2] Equ. 789. [3] Vesp. 358.

Plutarch. Solon. p. 92. B. emenda, κάχρυς ταῖς κ. *R. P.* Advss. p. 284. Plato Comicus apud Suid. v. Τελέας, Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ φθέγγεται. "Suidæ lectionem, ejecto articulo, adoptavit Grotius Excerpt. p. 487. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται. Quod fraudi fuit Brunckio ad Aristophanis Lysist. 384. hunc versum bona fide ex Grotio desumptum proferenti, ut Dawesii regulam labefactaret." *R. P.* E Schol. ad Aristoph. Av. reposuit *Toupius*. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει. ad Suid. P. III. p. 235. conf. Il. I, 213. Menander apud Cler. lxxxvi. p. 222. *R. B.* p. 95. Br. eth. poet. XI. p. 192. Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω. Athen. XIV. 638. D. Chionides: Ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατγλυκήνατο *R. P.* Advss. p. 141. Phrynichus in Lex. Sangerm. apud. *D. R.* in h. ad Cer. 200. *Bekker.* Anecd. Gr. I. 344. ὄνομα δέ μου Μονοτροπός ἐστι· ζῶ δὲ τίμωνος βίον, Ἀπρόσοδον, ἄγαμον, ὀξύθυμον, ἄζυγον, Ἀγελάστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. *Meinek.* Cur. Cr. p. 55. Antiphanes Ἀφροδισίῳ apud Athen. x. 449. B. 6. Νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα. Pro πνικὰ male τέκνα Grotius in Excerp. p. 605. "corrigendum, πνικτὰ γλακτοθρέμμονα, quod formatum est ad Homericum γλακτοφάγος." *Meinek.* in Cur. Cr. p. 8. "Menander Misogyn. apud Priscian. XVIII. p. 1193, 30. Putsch. (in Aldina f. 236. b. deest) Fr. CI. A. Ὦ χαῖρε, Γλυκέρα Γ. καὶ σύ. A. πολλοστῷ χρόνῳ." Vide Opusc. p. 250. *R. P.* Advss. p. 123. et ad Pac. 558. apud *P. P. D.*

1. Sic MSS. Cantab. Harl. et edd. tres pr. "οἴοισιν ὅπλοις *Kuster.*" *P. P. D.* πεποιθότε ed. Junt. 1525. "πεποιθότες Ald. J. I. Elb. Dorv. edd. Br. Inv." *P. P. D.* 2. ταῖσι πιθακναῖσιν edd. Ald. et Junt. 1. πιθάκναι Junt. 2. lege, ταῖς *R. B.* Potius φιδάκναισι. Schol. οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. *Brunckius.* 3. σὺν ὅπ. edd. tres primariæ.

3. - νυν δε ξυν ὁπλοις. Quorum in numero re- AD PLUT.
* censendus est locus in quo versamur. Legendum scilicet, Ο δε γναφευει - quo pacto in regulam II. cadet. Nec vero alteram hujus verbi scripturam κναφευει temere alibi reperies. Hinc tandem collige frustra esse Suidam et Scholiasten priorem, qui γναφευει communium Græcorum, κναφευει vero Atticorum proprium statuant. Priorem inquam Scholiasten: nam verba ista, Αττικον μεν το δια του κ. Κοινον δε, το δια του γ. Οι παλαιοι δε Αττικοι δια του κ, κναφος. εστι δε ακανθωδες τι, ᾡ ξυουσι τα ἱματια. Οι δε νεωτεροι δια του γ, παρα την γναψιν, ab uno eodemque proficisci non potuere. Prioris vero observationem clauserunt ista δια του γ. Alter sic exorsus est, Οι παλαιοι Αττικοι—Quod ad hunc attinet, equidem haud scio κναφευειne, an vero γναφευει legerit; neque enim constat interne παλαιους Atticos, an vero νεωτερους Aristophanem recenseri voluerit [24]. Apud illum fortasse immutatæ sunt sedes elementorum γ, et κ, quo melius depravato contextui quadrarent. Integrum autem versum codicis Orvil. ope sic constituimus:

197

Ο δε γναφευει γ. ὁ δε γε πλυνει κωδια.

Altera enim lectio eo vitiosa est, quod in voculam τις non jam interrogantem accentus cadat. Hoc

24. "Grammatici Aristophanem inter παλαιοὺς 'Αττικοὺς numerant. Schol. Cass. ad Thucyd. I, XXX. τροπαῖον ἡ παλαιὰ 'Ατθὶς, ἧς ἔστιν Εὔπολις, Κρατῖνος, 'Αριστοφάνης, Θουκυδίδης· τρόπαιον ἡ νέα 'Ατθὶς, ἧς ἔστι Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι." *Reisigius* in Conject. p. 108., qui cum *Brunckio* legit, 'Ο δέ τις κναφεύει γ'· ὁ δέ γε πλύνει κώδια. ut in v. sequenti, 'Ο δὲ βυρσοδεψεῖ γ'. ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα. 'Ο δὲ κν. γ' ει C. κν. τις B, D, F, T. κναφεύεις τις E. κν. ὃς δὲ I. Sch. Γναφεύω. τὸ τὰ δέρματα ξέω. γναφεῖον — γνάφαλα — γναφεὺς — πάντα οἱ ἀττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ κ ʃf: 'Ο δέ κναφεύει· ὁ δὲ π. κ. MS. penes *Longman*. 17. *Jan*. 1820. 'Ο δὲ κν. τ. ὁ δ. π. κ. edd. tres primariæ. Eccles. 415. κναφεῖς. Herodot. I, 92. κνάφου. conf. *Ruhnken*. ad Tim. p. 160.; sed Xen. Memorab. III, vii, 6. γναφεῖς·—vide *P. P. D.* ad Plut. l. c. Addend. pp. (101, 2), et ad v. 1062.

SECT. V. utique in totis Comici scriptis ne semel quidem alias factum reperire est.

198 * Altera pars ex variis lectionibus refingenda est. Hujusmodi autem sunt

[1] Μιμησομαι παντᾱ τροπον.

[2] Ουδεις κατα σπουδας μετᾱγραφησεται.

[3] Οσος ουδεποτ ηλθεν ᾰθροως εις την Πνυκα.

[4] Οτι βουλομεναι την ᾰκροπολιν ἡμων απεκλεισατε μο̄χλοις.

1. Lectio vulgata altero itidem nomine improbanda est, quod iambicum dimetrum syllaba brevis a versu sequente nequaquam adjuta terminet. Utrumque mendum uno negotio tollit quod optime exhibent editt. Ald. Wechel. Basil. 1532. et Plantin. παντας τροπους [25]. 2. Repono ex Suida, cui etiam adstipulatur MS. Vatic. Pal. μετεγγραφησεται [26]. quod et exinde firmatur, quod in sequente versu habeatur εγγεγραψεται. 3. Editt. Ald. et Wechel. repræsentant Οσος ουδεπωποτ ηλθεν αθροως [27] —Atque hinc natum videtur quod vulgo præfertur. Nempe corrector nescio quis metrum hoc pacto laborare sentiens pro ουδεπωποτ imperite scripsit ουδεποτ; cum vocem istam neutiquam sollicitatam, sed ηλθεν in ηλθ immutatum oporteret:

Οσος ουδεπωποτ ηλθ ᾰθροως εις την Πνυκα [28].

[1] Pl. 306. [2] Eq. 1367. [3] Eccles. 384. [4] Lys. 488.

25. Sic MSS. D, E, I, ed. Junt. 1515. et ex Aldo *R. B.* πάντα τρόπον C, F, H, T. ut editiones.

26. Οὐδ' εἷς ex Suida *R. B.* " καταστουδὰς *studio factionis* Vide Eur. Hec. 132." *Raper.* μεταγραφήσεται edd. tres primariæ; " μετεγγρ. Suid. ed. ms. κατάλογος." *R. P.* apud *P. P. D.* [et *Br.* MSS. tres.] Demosth. in Nausimach. p. 1086. *Bekker.* ἀφ' οὗ τυγχάνουσι γεγραμμένοι—" ἐγγεγραμμένοι ex MS. Par. (r.)" *Bekkerus.*

27. Sic Junt. 1. 2.

28. " Lege ἦλθ' et οὐδεπώποτ' " *R. B.*; sic Cod. Rav.; vide *Pierson.* ad Herodian. p. 461. Alexis apud Athen. XII, 526. E. οὐκ ἐδόκα Κάνδαυλον, οὐδ' ἀκήκο' οὐδεπώποτε. *Meinek.*, p. 50. Amphis XV. 691. A. Ακήκοας σὺ, δέσποτ', ἤδη πώποτε Τὸ θυμίαμα τοῦτο; Eupolis, IX, 392. E. Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ

4. Versus hic non solum adversus reg. I. bis peccat, sed et alio etiam nomine mendosa est, quod vocis * ακροπολιν ultima sequente vocali producatur. Omnibus his incommodis uno simul negotio subveniendum est ex editionis Wechel.[29] partim clara scriptura, partim certissimis vestigiis. Ibi utique legitur : AD PLUT. 199

Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων απεκλεισατε τοις μοχλοις.

Cui adstipulatur etiam Scholiastæ auctoritas: Την

τινας ἤδη πώποτε; et apud Suidam v. ἀνεῴγεσαν. Ἦν οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ. *R. P.* Advss. pp. 146. 112. 285. Voculæ οὔποτε vel οὐδέποτε parcius verbo *præteriti*, et οὐπώποτε vel οὐδεπώποτε nunquam verbo temporis *futuri* junctæ, reperiuntur. Hanc regulam auctoritate ratam habuit *R. P.* l. Æschyl. Eum. 695. οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν. Sed Agam. 1046. Οἳ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς. et 1060. Ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν. Eur. Ph. 828. Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλόν. *It is not, and it cannot come to good. Shaksp.* Hamlet. Aristoph. Eq. 1286. Οὔποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου *R. B.* Xenoph. Mem. IV. iii, 6. περὶ τῶν αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις. Anab. II. 170. οὐδέποτ' εἶχεν. 2. Eur. El. 326. Οὔπω χοὰς ποτ', οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης Ἔλαβε *R.P.* Advss. p. 272. Aristoph. Ran. 1076. Οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα Rav. Alexis apud Athen. IV, 133. C. σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν Οὐπώποτ' εἶδον. Theodectes Bellerophon. apud Stob. x. p. 126 (67. Grot.). Εἶδες τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν Ἐλθόντ' ἀγῶνα Xen. Anab. I, 63. οὔτε τεθνεῶτα οὐδεὶς πώποτε εἶδεν.—τάφος δ' οὐδεὶς πώποτε αὐτοῦ ἐφάνη; at I, 42. Οἱ δὲ Θαψακηνοὶ ἔλεγον, ὅτι οὐπώποθ' οὗτος ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο πεζῇ, εἰ μὴ τότε Conf. *Brunck.* ad Vesp. 984. Thesm. 32. Lys. 301. *Pierson.* ad Herodian. p. 461. *R. P.* ad Ach. 127. Phrynichus Π. Σ. p. 53. Οὐδέποτε: ἐπὶ μέλλοντος μόνου φασὶ τίθεσθαι τὴν φωνὴν, ἐπὶ δὲ παρῳχημένου τὸ οὐδεπώποτε. εὑρίσκομεν δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου, οὐδέποτε προδέδωκέ με. Denique pro Πνύκα repone, Πύκνα. et vide supra ad p. 331.

29. " Ut Wechel. habent Plantin. et Basil. 2. (*et Junt.* 1.); πόλιν quoque Schol." *R. P.* apud *P. P. D.* et Opusc. pp. 20. 370. Lex. Rhet. p. 295. Πόλις: οὐ μόνον τὸ ἄστυ, ἀλλὰ ἰδίως Ἀθηναῖοι πόλιν ἔλεγον τὴν ἀκρόπολιν. Illam perpetuo *arcem* designat Vitruvius. In Cod. Reg. A. Ὅτι β. τ. π. οὕτως ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Vesp. 399. Thesm. 371. Eccles. 704. 1106.; et contra, ad Vesp. 1522. Av. 621. 1147. Lys. 371. " ἀπεκλείσατε μοχλοῖς MS. [Coll. S.S. Trin. Cant.] l. τοῖσι μοχλοῖσιν" *R.B.*

 πολιν] Την ακροπολιν. Hinc, inquam, certo certius rescribendum constat:

> Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων απεκλεισατε τοισι μοχλοισιν.

Hac in classe non immerito recenseri poterit Plut. 816.

> Ο δ' ιπνος ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος.

Apud Athenæum [VI. 229. F.] utique pro ἡμιν habetur γεγονεν. Atqui vix credendum est eum legum metricarum usque adeo imperitum fuisse, ut Comici versum hoc modo repræsentare voluerit. Ad fidem multo pronius videtur ab eo profectum esse,

> Ο δ' ιπνος γεγον ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος [30].

30. Immane quantum degeneravit hic versiculus. MSS. Harl. et Cantab. Ὁ δ' ἰπνὸς (vel ἱπνὸς) ἡ. (γέγονεν) ἐ. ἐλ. ut editiones; sed ἐλεφάντινος (sic) C. ἐξαίφνης MS. Dorvill. ὁ δεῖπνος Athen. MS. A. et alter quam Br. inspexit. "Imo legendum Ἶπος vel εἶπος ex Polluce x. 34. Μυάγρα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις, κέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν (leg. ex MSS. Voss. εἶπον) τὴν μυάγραν καλεῖ, καὶ Καλλίμαχος (Fr. CCXXXIII.) δὲ ἔφη, Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. sic legendum. Adde ἰπνὸς primam corripere, ut Pac. 535. Av. 436. Vesp. 139. (et ab Antiphane apud Athen. III, 112. D. *R. P.* Opusc. p. 178.); sed 833. producitur εἰς τὸν ἰπνὸν ἁρπάσας, nisi legeris ἀφαρπάσας, ἀναρπάσας" *R. B.* Et in commercio epistolico pergit; "Perit omnino usus τοῦ ἰπνοῦ, cum sit ἐλεφάντινος: cum ebur ignem ferre nequeat, sed cum teterrimo nidore comburatur. At Ἶπος eburneus res est ridiculæ elegantiæ, ad usum tamen non ineptæ." *R. B. Kustero* M. C. No. VII. p. 423. ὑφαρπάσας maluit *M. Raper*, ἐξαρπάσας *Brunckius*. *R. B.* libenter accedo; *quem nimia carpendi libido extra oleas* Dawesium *abripuit*. Xen. Anab. I, ii, 27. ἁρπάζεσθαι, ἀφαρπάζεσθαι *A. Lion*. Numeros, quos ex Athenæo concinnavit *R. D.*, eósdem omnimodo tuetur Codex Ravennas. Si retinenda sit vulgata lectio, "*latrinam* sive *sellam familiarem* cum *Toupio* intelligerem ad Suid. II. p. 36. = v. I. p. 269.; Polluce enim teste v, 91. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. et Hesychio v. Ἰπνός. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ (Fr. x.) καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν. Conf. *R. P.* ad *Toup.* p. 451. "*Sanctamandus* in *Comment. inedit.* apud *Burgess.* ad hunc locum, 'Servum,' inquit, 'semper introducit *Aristophanes* de *edulibus* quid loquentem.'" Recte; et

Atque hanc quidem scripturam in regulam primam cadentem germanam crediderim. Cl. Bentleio placuit Ο δ ιπος ἡμιν—Hujus etiam in sententiam pedibus ivit Cl. Kusterus. Atque in eandem propendere video doctiss. Hemsterhuisium. Bentleium partim 200
adduxit Julii Pollucis auctoritas vocem ιπος in Aristophanis Pluto *muscipulam* denotare testantis. Verum cum alterum Plutum [31] hodie quidem nullum, ab Aristophane scriptum fuisse notum sit; quidni, obsecro, (quod et alii merito quæsiverunt) ad alterum istum Plutum Onomastici scriptor respexerit? Porro si eum constaret ipsum hunc Pluti hodie solius locum designasse; quid tantum exinde liceret inferre? Nihil mehercule aliud, præterquam quod exemplar ab eo usurpatum ιπος exhiberet. At enim quidni huic uni tria, ut alia universa mittam, opponamus, quibus usi sunt Scholiastes, Suidas, Athenæus? Hæc utique ιπνος præferebant. Sed addit vir Cl. perire omnino usum του ιπνου, si sit ελεφαντινος, cum ebur ignem ferre nequeat, sed cum teterrimo nidore comburatur. Nempe cum hoc scriberet, ιπνον existimabat non nisi vel *furnum* vel *caminum* vel forte *culinam* denotare. Atqui vocem istam *laternam* hic significare statuimus, non secus atque in Pace vers. 839.

———— Απο δειπνου τινες
Των πλουσιων οὑτοι βαδιζουσ' αστερων
ΙΠΝΟΥΣ εχοντες, εν δε τοις ΙΠΝΟΙΣΙ πυρ.

h. e. Florente Christiano interprete:

maxime turpia helluones juvare solent.—Vir autem eruditissimus, DOBRÆUS meus, cujus mortem nondum eluxi, intelligit "*culinam*, in qua scilicet lignea omnia in ebur fuerint versa." Ipsum vide ad 1. et in Addend. p. 809.

31. Plut. 973. 'Αλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Schol. φησὶν ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὸ [*l.* κατὰ] γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθέζετο. Vide Eccles. 679.; et schol. etiam infra ad v. 1147. unde patet priorem Plutum actum fuisse Archonte Diocle post Glaucippum.

SECT. V.

A lautiorum siderum convivio
Redeunt, et ignem nocte laternis *ferunt.*

201 * Huc pertinent Scholiastæ verba—η ὁ φανος, ὡς το, Εν δε τοις ιπνοισι πυρ. In *eburneum* autem migrasse quid tandem aptius dici potuit, quam quæ *cornea* soleret esse laterna? Geminæ somni portæ, *cornea* et *eburnea*, cui non perinde atque Hylas [32] dictæ? Atque ex hac quidem viri Cl. de *muscipula eburnea* insomnium evolasse crediderim. Quam in sententiam, ut lector etiam eruditus concedat, faciet, opinor, quod jam dictis adjecturus sum. Viri utique Cl. commento perquam incommode accidit, quod vox ιπος, quacum conjungi voluerit articulum masculinum, uti et adjectivum ελεφαντινος, generis revera sit fœminini. Cujus rei idoneum tibi testem Pindarum citabo Olymp. IV. 10.

—————— ὁς Αιτναν εχεις
ΙΠΟΝ [33] ΗΝΕΜΟΕΣΣΑΝ ἑκατογκεφαλα Τυφωνος οβριμου.

Neque enim hæc verba fas est ita divellere, ut ηνεμοεσσαν non jam ad ιπον sed ad Αιτναν referatur.

Tertiæ classis ejusmodi est indoles, ut in ea refingenda conjecturæ potissimum ope nitendum sit:

[1] Πολλου γαρ αυτους ουχ εωρακα χρονου.
[2] Ο δρακων γαρ εστι μακρον, αλλας τ αυ μακρον·
[3] Νυνι δε πεντηκοντα δραχμων εμπολω.
[4] Υδωρ ὑδωρ εν χυτριῳ θερμαινετε.

202 * Argumento quidem nostro gratulandum videtur, quod horum locorum nullus non sit altero itidem nomine improbandus. Nempe primus eo insuper

[1] Pl. 98. [2] Eq. 207. [3] Pac. 1200. [4] Ach. 1174.

32. Virg. Geo. III. 6. Cui non dictus Hylas puer,—

33. "ἵπποv Pal. B. ἵππον Par. A.; pro vulgato ἠνεμόεσσαν edidi ἀνεμόεσσαν, ut Pyth. I, 92. ἀνεμόεν, ex Ald. Gott. Mosc. A. Par. A. Aug. B. Vatic. ibidemque ὀμβρίμου vetustiorem formam ex Ald. Mosc. A. Leid. B. Aug. A. B. Par. A. a m. pr. Vatic. In Guelph. supra lineam allita littera μ." *Bockhius.*

laborat, quod verbum ἑώρακα quadrisyllabum præferat. Mirabuntur fortasse plerique omnes, quod hoc esse vitium dixerim. Sed utcunque hoc sit, vel ex quacunque demum causa provenerit, ut scriptura ista ubique fere obtineat; illud interim compertum habeo, verbi illius potestatem apud poetas Atticos non nisi trisyllabam esse [34]. Nec proinde dubitave- AD PLUT.

34. "Dawesii rationem Jacobsius consequitur in Additamentis Animadversionum in Athenæum p. 369." *Reisig*. Conject. p. 73. "*Quæ de præterito perfecto* (inquit TYRWHITTUS) *verbi* ὁρᾶν *notavit* Dawesius, *dubito an omnino vera sint. Ne credam* vocis illius potestatem apud poetas Atticos non nisi *trisyllabam* fuisse, *obstat in primis locus* Machonis *Comici, apud* Athen. VI. p. 244. [D.] *a Dawesio prætermissus, in quo vox illa bis occurrit, ita ut, lege metri cogente, scribenda sit* ἑορακα, *et in* quatuor syllabas *dispertienda*. 1. Μη ΠΑΡΕΟΡΑΚΕΝ Αρχεφων τους κωβιους; 2. Πτολεμαι', ΕΟΡΑΚΕ πρωτος, αλλ' ουχ' απτεται. *Mihi igitur verisimillimum videtur, tam* quadrisyllabum εὁρακα, *quam* trisyllabum ὡρακα, *in usu fuisse; vel potius veram formam fuisse* εὁρακα, *eamque in* ὡρακα *per crasin mutatam. Observandum est enim, inter exempla, quæ collegit* Dawesius, *ut vocis hujus potestatem non nisi trisyllabam adstrueret, ne unum quidem esse, cui non quadrisyllabum* εὁρακα *satis apte conveniret. Quinetiam tria ista loca* Aristophanis, *quæ, velut canoni repugnantia, et hic et p.* 313. (320.) *emendare conatur, sarta tecta erunt, si modo* εὁρακα *pro* ἑώρακα *rescribamus: Pl.* 98. Πολλου γαρ αυτους ουχ' εορακα που χρονου. [ὁ. ἑώ. που χ. *R. B.* e cod. Barocc. "Vera lectio videtur esse, abjecta una litera, οὐχ' ἑώρακ' ἀπὸ χρόνου. *A long time since*. Conf. Av. 921. 1517. et lege infra [cum Kustero] 1084. 'Από μυρίων ἐτῶν γε." *R. P.* apud *P. P. D.*, quem vide ad l., et in Addend. p. (116).] *Thesm.* 32. Ουκ αλλ' ἑτερος τις· ουχ' εορακας πωποτε. 33. Μων ὁ δασυπωγων; ουχ' εορακας πωποτε." Hæc non humaniter minus quam docte TYRWHITTUS. *Burgessius.* "παρεόρακεν et ἑόρακε post TYRWHITTUM monuit *Brunckius* in ora sui libri, adnotavitque simul: Hoc quidem Atticum non est. At Macho fabulas suas docuit Alexandriæ, sub Ptolemæo secundo vel tertio." *Schweighæuser*. [Dioscorid. in Anal. Gr. Brunckii. T. I. p. 501. XXX. Τῷ κωμῳδογράφῳ, κούφη κόνι, τὸν φιλάγωνα Κισσὸν ὑπὲρ τύμβον ζῶντα Μάχωνι φέροις· Οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυτον, ἀλλά τι τέχνης Ἄξιον ἀρχαίης λείψανον ἠμφίεσας. Τοῦτο δὲ πρέσβυς ἐρεῖς Κέκροπος πόλι· Καὶ παρὰ Νείλῳ Ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμὺ πέφυκε θύμον. "Μάχων ἦν κωμῳδοποιὸς, Κορίνθιος μὲν ἢ Σικυώνιος γενόμενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ καταβίους καὶ διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κωμῳδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ· ὃς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τῷ μνή-

SECT. V. rim, quin trisyllaba itidem scribi semper soleret. Exempla, si vacat, ista perlege:

[1] Εοικε δια πολλου χρονου σ ΩΡΑΚΕΝΑΙ.
[2] ΩΡΑΚΑ παντων βαρβαρωτατον θεων.
[3] Εμπροσθεν ουχ ΩΡΑΚΑ τοιαυτην χαριν.
[4] ΩΡΑΚΕΝΑΙ. Β. Λεγ αυτο. Α. Τον νουν προσεχε δη.
[5] ΩΡΑΚΑΣ ηνυστρον ποτ εσκευασμενον.
[6] Ο μη πεπλευκως ουδεν ΩΡΑΚΕΝ κακον.
[7] ΩΡΑΚΑΣ ουν φιλοσοφον, ειπε μοι, τινα;

Emendationis autem ansam non incommodam præbet MS. Baroc. [*et cod.* 1.] ubi exarata sunt —— ουχ εωρακα του χρονου. Nempe si vel ἑωρων vel οπωπα in locum του ἑωρακα (quod scholion primitus fuisse censeo) sufficiendum curaveris, sarta tecta evase-
203 * rint omnia. Aut etiam pro που legi poterit πω.

[1] Pl. 1046. [2] Av. 1572. [3] [Damoxenus] Apud Athen. pag. 15. [C.] [4] [5] [Alexis] pag. 49. E, F. [6] [Posidippus] 154. F. [7] [Pseudo-Plato Comicus III, 103. D. VII.] 279. [B.]

ματι τὰ ἄνω." Hæc e TYRWHITTI Schedis.] Ad Thesm. 32—3. " πότε *Kuster.* Mihi vera videtur Kusteri emendatio. Sic πω ejiciendum est in Diphili fragmento apud Athen. VI. 7. p. 247. [B.] οὐκ ἄν ποτε Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει'. οὐχ ὁρᾷς: *R. P.* juv. apud *P. P. D.* ad l. et in Advss. p. 84., sed postea accedit amico suo. infra, 1. ἑωρακέναι [ἑορακέναι *R. P.* apud *P. P. D.*] et 2. ἑώρακα H, et edd. 3. pr. [ἑώρακα, τρισυλλάβως *R. B.* in *Mus. Crit.* *N°.* VII, p. 435.] 3. "Εμπροσθεν, οὔθ' ἑόρακα *R. P.* juvenis Advss. p. 47. 4. l. πρόσχε. 5. " ἑώρακας" (sic) " πώποτε ἤνυστρον—πώποτε Eustathius quoque ad Il. B. p. 211, 15=160, 4." *R. P.* juvenis in Advss. p. 54. 6. ἑώρακεν MSS. Grot. Excerpt. p. 815. Br. Gn. poet. p. 201. legendum ἑόρακεν. *Meinek.* Quæst. Menandr. p. 24. 7. "Ωρακας *Brunckius;* ἑόρακας οὖν ut fere legitur p. 279. B. *R. P.* apud *Walpole* Com. Gr. fragm. p. 7. " *Adde Eupolin Plutarchi Nic.* I. p. 525. E. *Menandrum* II. p. 525. A." *R. P.* *ad R. D.* locus Eupolidis hic est, 'Ανὴρ ὁμολογεῖ Νικίαν ἑωρακέναι. " Menandri fragmentum ex Misumeno apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. "Απολλον ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον 'Εόρακας; ἆρ' ἐρῶντα δυσποτμώτερον; ubi Wyttenbachii conjectura, κάρῶντα, metrum pessundaret." *R. P.* ad Ph. 1367. quem conf. ad *Toup.* p. 485. et ad Xenoph. Anab. I. p. 90. l. 3. Nub. 765. " ἑόρακας MS. Dorv." *R. P.* apud *P. P. D.* Vide infra ad p. 321.

Nec vero displicuerit του χρονου, ut πολλου του χρονου perinde dici capiatur atque alibi πολλην της γης, πολλους των λιθων, et similia. Sed impensissime probaverim, AD PLUT.

Πολλου γαρ αυτους ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ χρονου,

propterea quod apud Sophoclem in Antigone vers. 5. eandem locutionem videre sit,

———————— ὁποιον ου
Των σων τε καμων ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ κακων [35].

In secundo postulat sermonis ratio ut τῳ αλλας articulus non secus atque τῳ δρακων comes adjungatur:

Ο δρακων γαρ εστι μακρον, Ο Τ ΑΛΛΑΣ αυ μακρον [36]

sicuti in versu proxime sequente,

Ειθ αιματοπωτης εσθ [37] Ο Τ ΑΛΛΑΣ χω δρακων.

3. Ecce contextum prout emendari oportet:

———————— ὡς προτου
ΟΥΔΕΙΣ επριατ αν δρεπανον ουδε κολλυβου· [38]
Νυνι δε πεντηκοντα δραχμων ΕΓΩ μπολω,
ΟΔΙ δε τριδραχμους τους καδους εις τους αγρους.

Istud εγω inter Ουδεις et Οδι necessarium esse, si vel orationem duntaxat spectes, procliviter, opinor, fateberis. Eadem verba non minus commode digeri poterunt

* Νυνι δε πεντηκοντ εγω μπολω δραχμων [39]. 204

35. Conf. Lys. 1159. Soph. El. 763. et vide Dorvill. ad Charit. p. 136. "Dawesii perpetuus obtrectator Dorvillius, vir πολυμαθέστατος, sed ingenii acumine Atticarumque venerum sensu Dawesio longe inferior." *Brunck*.

36. Vide *Brunck*. ad Eq. 1074. (1071.)

37. ἐστὶν edd. tres pr.; "lege, ἔσθ'" *R. B.*

38. κυλλάβους edd. Ald. et Junt. 1.

39. νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ (i. e. τὰ δρέπανα) conjecit *Brunckius*; πάντ' ἐμπολῶ *Reisigius*, p. 112. Plut. 1020. 'Οπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσιν. προτείνειαν cod. membr. apud Br., προτείνειεν MS. alter apud eundem; unde προτείνειαν τάχα δρ. temere substituit. E schol. νομίσμασιν in Cod.

SECT. V. 4. Lege Υδωρ ὑδωρ εν ΧΥΤΡΙΔΙΩΙ [40] θερμαινετε.

—— Quod enim ibi vulgo exhibetur χυτριῳ non solum primam contra vocis χυτρα quantitatem producit, sed illud insuper incommodi in se habet, quod vox sit nihili. At χυτριδιον sæpius legitur:

[1] Δος μοι ΧΥΤΡΙΔΙΟΝ σπογγιῳ [41] βεβυσμενον.

[2] ΧΥΤΡΙΔΙΑ, και σανιδια, καμφοριδια [42].

Lege καμφορειδια.

[3] Τα ΧΥΤΡΙΔΙ ηδη και τον οχλον αφιετε.

Regulæ II. quæ poetis etiam Tragicis cum Comœdiæ scriptoribus communis est, in tota Aristophanis supellectile duo duntaxat loca adversantur. Eorum prior Equ. 764. sic repræsentatur:

Ει δε σε μισω και μη περι σου μαχομαι μονος αντιβεβληκως.

Percommode quidem accidit, quod verbi αντιβεβληκως tam nude absque accusativo positi sensus nullus esse possit. Frustra profecto nos in re critica versati videmur, ni certa sit, quam commendaturi sumus, emendatio:

—— και μη περι σου μαχομαι μονος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΩΣ.

[4] Ος περι του δημου πολλοις κωνωψι μαχειται,
Ωστε ΠΕΡΙ σκυμνοισι ΒΕΒΗΚΩΣ——

205 *[1] Ως δε κυων αμαλῃσι ΠΕΡΙ σκυλακεσσι ΒΕΒΩΣΑ.

[2] Κλυθι μευ, αργυροτοξ', ὁς Κρυσην ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΑΣ.

[1] Ach. 462. [2] Pac. 201. [3] Eccl. 740.
[4] Infra. 1035. [1] Hom. Od. Υ. 14. [2] Il. A. 37.

Dorvill. προτείνειέν γε δραχμαῖσιν εἴ. tentavit *Reisigius*; conf. *Elmsl.* ad Ach. p. 120. Vesp. 689. Αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν κἂν ὕστερος ἔλθῃ, latet ulcus. Vide omnino *P. P. D.* Addend. ad Ar. Plut. 1020.

40. Ita MS. Rav. χρυτρίῳ edd. tres primariæ; "χυτρίδιι pro χυτρίδε restituendum Platoni apud Athen. VII. 5. p. 279. C." *R. P.* apud *P. P. D.*

41. σφογγίῳ edd. tres primariæ, et Bas. 2. σπογγίῳ *R. B.*

42. καμφορειδια. Eccles. 1111. Τούτων ἁπάντων τὰ θαίμ' ἀμφορείδια. vide infra pp. 212, 14.

[3] Ἱρευς Απολλωνος ὁς Ισμαρον ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΙ.
[4] Δηλε φιλη, τοιος σε βοηθοος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ[43].

Alter locus extat Av. 460.

Αλλ εφ οτῳ περ αν ἡκεις την σην πραγματι γνωμην αναπεισας[44].

Atqui manu levissima mutari poterit verborum ordo—πραγματι την σην—Sed ne sic quidem recte habebunt omnia. Quippe vocula αν in oratione contra Atticismi indolem otiosa est[45]. Ea vero eliminata rescribo:

[3] Od. IX. 198. [4] Callim. Hymn. in Del. 27.

43. ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ] "*adde Æschyl. Theb.* 181." *R. P.* ad *R. D.* locus est, Ἰὼ φίλοι δαίμονες Λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν. Il. E, 299. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων Fως, ἀλκὶ πεποιθώς. E, 22. Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, Xen. Anab. I, p. 87. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου περιπεσεῖν αὐτῷ. Pind. Ol. XII. 1, 2. optime *Hermannus*, Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου, Ἱμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα.

44. " Simplicius et rotundius legas, Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ πράγματ' ἂν ἥκεις τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας, vel, πράγματί γ' ἥκεις— vel, Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ τὴν ἡμετέρην ἥκεις γνώμην ἀναπεῖσας vel ἀναπείσων. Infra p. 393 (628.). Οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγώ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην." *R. B.* Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην ἀναπείσας Tyrwhittus. Istis supra allatis addam et aliam exceptionem ex emendatione viri amicissimi, *T. Briggs*, nature Æschyl. Suppl. 713. Ἄγαν καλῶς κλέουσα ΓΛΩΣΣΑΝ οὐ φίλην. κλ. γ' ὡς ἂν οὐ φίλη editiones. Conf. Statii Theb. v. 412. a *Butlero* ad h. l. c.

45. " Vocula ἂν præsenti indicativo nunquam jungitur. Exemplorum quæ citat Toupius, alterum profert ex emendatione scilicet sua; quod est litem lite resolvere; in altero non solum ἂν vitiosum est, sed ὥστε pro ὅστις ne semel quidem apud Tragicos occurrit." *R. P.* ad Toup. p. 462. Miror equidem Brunckio Toupium hunc canonem probasse: Nubes 395. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται; exhibent tres primariæ editiones, cod. Rav. plurimique MSS. *R. P.* ad Ph. 412. In eadem fabula 1472. Οὐκ ἔνεστ', ἐπεὶ—Οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ—in uno MS., οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ—in duobus aliis apud Brunckium. " οὐκ ἔτ' ἔστ' dextre Porsonus; sed legendum ex Ravennate, οὐκ ἔστ', οὐκ· ἐπεὶ —" *P. P. D.* ad l. Conf. *R. P.* ad Ach. 873. Equit. 1128. Vesp. 342.; sed hic locus etiam atque etiam medicinam effugit: Nub. 647. Pac. 642. 1302. Lys. 500. *Dobræus*, qui et ingenii et doctrinæ suæ triste nobis desiderium

SECT. V. Αλλ εφ οτῳ περ πραγματι την σην ηκεις γνωμην αναπεισας.

V. 196. Καν ταυτ ανυσῃ, τετταρακοντα βουλεται] Vidit Cl. Kusterus ad versus integritatem syllabam desiderari, huic autem incommodo subveniendum judicavit legendo ανυσῃ γε[46]. Alterum vero illud, verbum scilicet activum ανυσῃ hujus orationis indoli parum convenire, virum doctissimum fefellit. Ea utique aliquod postulat, cujus notio sit *conquisierit, consecutus fuerit,* vel simile. Hæc autem vis in formam hujus verbi activam, cum accusativo certe conjunctam, non cadit[47]; sed mediæ est propria; uti docebit illud Æschyli pag. 43. [P. V. 698.].

206 * Την πριν γε χρειαν ΗΝΥΣΑΣΘ εμου παρα.

Quod primo petiistis a me, consecuti estis[48]. Proinde

reliquit, præclare sanavit Av. 1069. πάνθ' ὅσαπερ ἔστιν,—et Euripidis Danaæ Fr. III, 2., Stobæi codicibus utilissime adjuvantibus, colorem priscum restituit; hunc primarium sane virum conf. ad Plut. 886. et Addend. In Eccles. 730. pro οὐδ' ἄν, εἰ —οὐδαμῶς—dudum conjecerat Bentleius. Plato in Protag. p. 310. D. 7, 8. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία—ἂν αὐτῷ διδῷς—editiones; διδῶις Cod. Clarkio-Bodl. pro δοδῶις. Plato Phædo, p. 79. B. ποτέρῳ οὖν ὁμοιότερον τῷ εἴδει φαμὲν ἂν εἶναι καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; φαῖμεν ἂν Cod. Clarkio-Bodl. et in margine HSt. p. 103. B. 10. αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἄν ποτε φαῖμεν ἐθελῆσαι γένεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. φαμὲν Cod. Clarkio-Bodl. in textu. "Sed n. b. a manu antiqua suprascr. φαῖμεν." *Gaisford.*; et Schol. σημείωσαι ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. Phileb. p. 41. A, 8. ὀλιγὸν ὕστερον ἐροῦμεν, ἂν ἔτι δοκῇ νῷν. Xenoph. Hellen. I, vii, 10. p. 46. ᾗ ἂν βούλεσθε δίκῃ editiones usque ad *Schneiderum* qui βούλησθε restituit.

46. ἀνύσῃ τ. MSS. Cantab. et Harl.; "lege, ἀνύσῃ, ΚΑΙ τ." *R. B.*

47. Æschyl. Pers. 743. Παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει. 747. Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ. 765. Ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε. Soph. El. 212. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Conf. *Valck.* ad T. Mag. pp. 148. 150.

48. Conf. *Brunck.* ad Eur. Bacch. 131. Æschyl. Choeph. 856. Πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Xenoph. Anab. I, p. 42. οἶδα ὅτι ὡς φίλον τεύξεσθε Κύρου. VII. 564. l. 9. οὐδὲν μεῖον δύνωνται ἂν ἔσεσθαι edd.; ἀνύσασθαι optime emendat Valckenaerius ad Theocritum Id. XVIII. 17. "Verbum ἀνύσασθαι recte ad interpretandum Latinam vocem *consequor* adhibet Priscianus VIII. p. 791. (f. 92. b. Ald.)." *R. P.* ad l.

nullus mihi restat scrupulus quin et sermonis et versus rationi uno negotio sic consulendum sit: AD PLUT.

Καν ταυτ ΑΝΥΣΗΤΑΙ, τετταρακοντα βουλεται [49].

Syllaba utique ται ante alteram similis soni τε (nam αι et ε in pronunciando perperam aliquando confundi solebant [50],) exemplo perquam solemni intercidit. Video quidem Tib. Hemsterhuisium, qui nuper hanc fabulam edidit, vulgatam lectionem exhibuisse. Sed minus recte judicavit vir doctissimus verbum ανυσω mediam legitime producere. Sexcentorum istius syllabæ correptæ exemplorum in numero venit quod ex Æschylo jam descripsimus. Fraudi videtur fuisse viro doctissimo, quod in hujusmodi verbis Iones elementum σ pro arbitrio geminarent. Hæc vero licentia poetis Atticis ne in Tragœdia quidem, nedum in Comœdia unquam permissa est. Cæterum monere libet activam hujus verbi formam, quod non semel miratus sum, apud Sophoclem cum genitivo bis conjungi, notionemque, quæ mediæ accusativo comite tribuitur, vel certe non ita dissimilem utrobique sortiri:

[1] Ενδον· φιλης γαρ ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΤΗΝΥΣΑΝ [51].
[2] Τινος ω παιδες ΧΡΕΙΑΣ ΑΝΥΣΑΙ;

[1] Soph. Electr. 1478 (1451.). [2] Œd. Col. 1828 (1755.).

Plato Phædo. p. 69. D. Εἰ δὲ ὀρθῶς προὐθυμήθην καί τι ἠνυσάμην. Conf. *Toup.* in Addend. ad l. Vol. II. p. 400, 1. De permutatione AI et E vide supra p. 124.; et adde Pr. ad Porsoni Opusc. P. lvii. Aristoph. Ach. 210. Οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-τητος "ἐμῆς γενναιότητος Suid. MS. omisso ἐπ'." *R. P.* apud *P. P. D.* Vesp. 885. τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων "Scholiastes duas lectiones adfert, γενναιοτέρων, et συννετωτέρων· lege, συννεωτέρων." *Q. S. Fl. Christianus*; conf. *Hotib.* ad l. et *R. P.* apud *P. P. D.* ad Vesp. 953. et Eccles. 752.

49. Vide *R. P.* et *P. P. D.* ad l. et ad vss. 349. 413. 607. ad hunc quoque locum *R. B.* in Mus. Crit. N°. VII. p. 421. "repone ex Aldina χρῆν σ' ἀλλ' ἀνύτειν." spiritum addidi.

50. Conf. *R. B.* ad *T. H.* p. 86. ad Hor. Carm. III, xii, 1. *R. P.* ad Odyss. N, 295.

51. H. E. κατήνυσαν [καθήνυσαν] τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον inquit *Brunckius*: sed hæc ellipsis valde inepta; vide infra *Plat.* Schol. ad p. 239. cita-

SECT. V.

[11] ΠΟΘΕΝ ΑΝ ΛΑΒΟΙΜΙ ῥῆμα μυριαμφορον;

* His in exemplis si vel forma optativa φυγοιμι, πο-
208 ρευθειην, φευγοιμι; vel subjunctiva τραπηται, σωσῃ, καλεσῃς, δυνῃ, γενηται, λαβω scribere sustinueris: de sermonis non minus quam metri integritate conclamatum erit. Locus autem, in quo versamur, utramvis syntaxin non incommode recipiet: ποι τις φυγῃ; vel π' αν τις φυγοι; h. e. ποι αν, non secus atque pro μεντοι αν solemniter scriptum legimus μεντ' αν[12]. Illam vero mutationem utpote simpliciorem prætulerim. Cæterum ad Plut. 374. doctissimus Hemsterhuisius "C. D'O.—Ηρακλεις φεροι ποι τις γε ουν "Τραποιτο—Nimirum versui succurrendum fuit in-"serto γε, postquam omissum erat ω· quamvis γε "sequente diphthongo elisionis expers rarioribus "exemplis defendi possit, repudianda tamen non "videbatur lectio vulgata: in qua quid *Kusterum* "impulerit, ut pro ουν exhiberet αν, haud equidem "adsequor." Codicis Orvil. lectio, præterquam quod γε sequente vocali elisionem non patiatur, altero nomine depravata est, quod Ηρακλεις[53] mediam producat; atque insuper tertio, quod quartam senarii sedem dactylus occupet; et quarto denique, quod verbum τραποιτο vocula αν destituatur. Equidem Cl. Kusterum quid impulerit, ut αν potius quam ουν exhiberet, mihi cum viro doctissimo juxta ignotum est. Sermonis vero Græci peritiam non impulisse
209 argumento est inter alia * ipse, in quo versamur,

[11] Pac. 520. [[12] Ach. 161. *R. P.* ad Med. 863.]

p. (139.). Æschyl. Agam. 1312. Τίς ἂν οὐκ εὔξαιτο βροτῶν; Soph. Œd. Tyr. 339. Τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη; Œd. Col. 1440. Τίς ἂν οὐ καταστένοι;

53. Mediam vocis Ἡρακλῆς nusquam producit Aristophanes, perraro corripiunt poetæ tragici; Av. 568. Ἦν δ' Ἡρακλεῖ τις βοῦν editiones tres primariæ; "Ἦν δ' Ἡρακλεῖ θύῃ τις Schol.; (et Cod. Rav.) Ἡρακλεῖ ἥν τις θύῃ propter metrum." *Raper*. Incaute. Mallem legere cum Brunckio ad Thesm. 169. et *R. P.* ad Med. 675. Ἦν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λ. Diphilus apud Athen. VI, 227. F. Τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. B. Ἡράκλεις. Vide Soph. Tr. 156. 170. 406. 460. 476. 540. 550. 563. 585. 668.

locus. Nam si ποι τις φυγοι absque αν recte dici posset, recte itidem diceretur ποι τις τραποιτο. At quid impulisse debuerit, id vero mihi videor assecutus. Hoc autem quid sit, non est ut pluribus exponam. AD PLUT.

V. 707. Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν συνεκαλυψαμην.][54] Fefellit in hoc versu cum editores tum etiam Scaligerum et Bentleium dactylus in quarta sede collocatus[55]. Alterum porro in lectione recepta reprehendendum venit, quod verbum συγκαλυπτεσθαι similem usum nusquam alias apud poetas Atticos sortiatur. Tu vero mecum, ni fallor, deinceps legendum censebis,

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ.

Hoc utique pacto non solum in integrum restituetur metri ratio, sed et instaurabitur locutio Atticorum genti solemnis;

54. συνεκαλυψάμην MSS. Cantab. et Harl. et unus penes *Longman*. Jan. 1820.; μ. τ. δ' εὐθὺς H. I., μ. ταῦτ' εὐθὺς T.; "MS. 127. συνεκαλυψαμην. Superscripto εν — Schol. Συνεκαλυφθην· περιεκαλυφθην· ενεκαλυφθην· ἡ εν, το εντος· ἡ περι, το κυκλῳ, επι ἑνος περιβληματος· ἡ συν, συναγωγεν πολλαν· Τουτο δε εφη ὁ θεραπων ὡς διεσχισμενον ἱματιον φορων, και βιαζομενος συναγειν." *Burgessius*. Cum *R. D.* amice conspirat *R. B.* [Sed "Corrigendum ἐνεκαλυπτόμην." *R. B. Kustero in Mus. Cant. No.* VII, p. 422.] "μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην commode emendavit Brunckius. μετὰ ταῦτ' exhibent præter tres illius Dorvillianus, Ravennas, Borgianus. Verborum ordinem tuentur Brunckii duo et Dorvillianus; ἐνεκαλυψάμην C. et ipse Ravennas." *Reisig.* p. 223. Vide *P. P. D.* ad l. Infra 2. Xenoph. Anab. IV, p. 296. ἐντυγχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς χιόνος τοῖς στρατιώταις ἐγκεκαλυμμένος 4. II. μ. γ. ἕνα τινὰ κάθισεν D, I, T, et Barocc. 127. II. μ. γ. δὴ γ επατι νὰ (sic) 'κάθισεν E. "'καθισεν Ald. (*et Junt.* 1.) γάρ ἕνα τινα (om. δή γ') B." Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ καθεῖσεν ἐγκαλύψας *R. P.* apud *P. P. D.* et in PR. ad Eur. xl = xliii. Postea vero maluit DOBRÆUS, πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖζεν ἐγκαλύψας, quem vide ad l. 5. lege, 'Υπαυγές, *R. B.* "Consule Ruhnken. et Hemsterh. ad Timæi Lexicon p. 188—9." *R. P.* apud *P. P. D.* Meminisse libet *D. R.* e schol. ad Nub. 276. εὐαύγητον reposuisse, et infra e Ran. 944. Senec. Herc. Fur. 390. *Riget superba Tantalis luctu* TACENS, emendasse R. BENTLEIUM.

55. Conf. *R. P.* ad Med. 675.

[1] Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης; Δια του τριβωνιου.
[2] Αλλ ει δοκει ῥεγκωμεν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΙ.
[3] Ουκ ΕΓΚΑΛΥΨΑΜΕΝΟΣ ταχεως τι φροντιεις;
[4] Πρωτιστα μεν γαρ δη γ ἑνα τιν εκαθισεν ΕΓΚΑΛΥΨΑΣ.

Ubi legendum vel γαρ δῆνα τινα καθεισεν—h. e. δη ἑνα —vel γαρ ἑνα γε τινα καθεισεν—

[5] Ὑπαυγας, ὁιον εστιν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΝ.

210 * Nec vero nihili est, quod ista [713-4,]

Και πως ἑωρας [56], ω κακιστ απολουμενε,
Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης; [Σὺ δὲ πῶς ἑ. edd.]

verba sint mulieris Carioni respondentis, cui altera ista oratio

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ

a poeta tribuatur. Legimus quidem Av. 1496.

Τις ὁ ΣΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ; Των θεων ὁρᾳς τινα;

Sed neque quidquam dubito quin is etiam locus ad superiorum normam, dempta una literula, sit exigendus: Τις ΟΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ [57] h. e. Τις ὁ εγκαλομμος;

V. 860. ——ην μη λιπωσιν αἱ δικαι [58]] " Non sollicito

[1] Plut. 714. [2] Nub. 11. [3] 733. [4] Ran. 942. [5] Th. 507.

56. Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, MSS. et editiones.

57. Eccles. 102. MN. Καὶ ποῖος ἐστίν; ΕΥ. Οὗτος ὀὐκυκλούμενος.

58. " MS. 43. λιπωσιν. superscripto επιλιπωσιν" (sic H. T.) " Schol. ηνπερ μη λιπωσιν, εαν μη επιλιπωσιν, ηγουν φθαρησονται οἱ του δικαιου λογοι· ηγουν αυτο το δικαιον, η εν τοις δικαστηριοις δικαιοσυναι. Διαβαλλει δε και οὑτος δια τουτου την εν τοις δικαστηριοις γινομενην κρισιν, ὡς βιαιαν, και παρα το δικαιον." *Burgessius.* ἥνπερ μὴ ἐπιλίπωσιν ἐπι λίπωσιν H. T. μὴ λίπωσιν C. μὴ λίπωσιν D, E, F, I. 'λλίπωσιν *R. D.* acceptum retulit *Brunckius.* Vide *P. P. D.* ad l. 1. 'ΕΛΛΕΊΠΕΙΝ, *deficere.* Æschyl. Pers. 341. 1055. P. V. 960. Septheb. 10. Soph. Ant. 585. Tr. 88. Aj. 1379. Eur. El. 636. Thucyd. I, 120. μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπειν Plato Phædo p. 74. A. 5. ἐννοεῖν εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα εἴτε μὴ ἐκεινοῦ οὗ ἀνεμνήσθη; Inscriptio intra lim. Bibl. Publ. Cantab. I. 35. ΟΥΤΕ ΔΑ-

" hanc lectionem: sed tamen videndum annon scrip-
" serit forte Aristophanes μη 'κλιπωσιν (i. e. μη εκλι-
" πωσιν). Nam εκλειπειν pro *deficere* apud scripto-
" res Atticos multo frequentius occurrit, quam sim-
" plex λειπειν." *Kusterus.* Immo vero neque λει-
πειν neque εκλειπειν apud scriptores Atticos usquam significat *to be deficient:* quam tamen notionem hujus loci sententia postulat. Hoc autem Græce dicitur ελλειπειν. Proinde rescribo, quod ad vulgatæ lectionis sonum proxime adeo accedit, ut ab eo vix distingui possit;

——————— ην μη ΛΛΙΠΩΣΙΝ αἱ δικαι.

* V. 884. Ουδεν προτιμω σου· φορω γαρ πριαμενος 211
Τον δακτυλιον τονδι παρ Ευδαμου δραχμης.
ΚΑΡ. Αλλ ουκ ενεστι συκοφαντου δηγματος.]

Operam plane ludunt, qui versus ultimi vel sensum vel rationem grammaticam exponere satagunt. Quod quidem interpretamenti loco affert Scholiastes: Αλλ' ουκ ισχυει οὑτος ὁ δακτυλιος προς το δηγμα του συκοφαντου· sententiam satis commodam in se habet. Id quod etiam de Latina Frischlini versione prædicari potest: *Sed contra sycophantæ morsum non inest* remedium: uti et de altera ista editoris Londinensis: *At non* valet contra *sycophantæ morsum.* At verbo ενεστι cum ισχυει quidquam commune esse, aut verbum illud cum genitivo rite conjungi, quis tandem confirmabit? Ecce vero germanam, si quid ego judico, loci scripturam:

ΠΑΝΗΣ ΟΥΤΕ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΟΥΘΕΝ ΕΛΛΕΙΠΩΝ. 'ΕΛΛΕΊΠΕΣΘΑΙ. Soph. El. 736. Xen. Mem. ii, vi, 5. εὔορκος δὲ καὶ εὐξύμβολος ὢν τυγχάνει, καὶ φιλόνικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι. Plato Sophist. p. 258. B. 7. Πότερον οὖν, ὥσπερ εἶπες, ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον; 2. 'ΕΚΛΕΊΠΕΙΝ, *deserere:* Æschyl. Sep-theb. 204. ἀλλ' οὖν θεοὺς Τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Aristoph. Nub. 584. ex emendatione *Tyrwhitti,* ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς. Babrius apud *Tyrwhitt.* in Dissert. p. . τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὔποτ' ἐκλείπει. Soph. El. 19. μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη. &c. De vi ἐπιλείπειν vide supra ad p. 89. Hinc *Dawesio* libentissime assentior.

SECT. V. — Αλλ ου ΠΕΡΙΕΣΤΑΙ συκοφαντου δηγματος [59].

Sed non superabit *sive non* valebit contra *sycophantæ morsum*. Hæc utique notio verbi περιειμι, uti et germani περιγινομαι, cum genitivo conjuncti perpetua est. Exempla autem vel in Lexicis videre est.

V. 965. Φερε νυν εγω των ἐνδοθι [60] καλεσω τινα]

59. οὐκ ἔνεστι D, E, F, H, et C, cum sch. ὑπάρχει ἀναιρετικός. "Frustra Aristophanem emendare *Toupius*, explicare *Reiskius* satagunt." *R. P.* ad *Toup.* p. 462. Perperam quoque *Abresch.* in Dilucid. Thucyd. p. 119. "Εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. Schol. Venditores amuletorum catalogum fortasse dabant emptori virtutum amuleti, hac forma Τοῦτο τὸ περίαμμα ἰσχύει κατ' ὄμματος φθονέρου, ὄφεως δήγματος, et sic porro. Sensus igitur hujus loci est, *at non inest catalogo συκοφάντου δήγματος*." *M. Raper*. Immo vide *P. P. D.* ad l. et in Addend. p. (109.). Plato Conviv. p. 1204. A. 8. Frf. = III. p. 218. A. 4. HSt. τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον, νέου ψυχῆς καὶ μὴ ἀφυοῦς ὅταν λάβωνται, καὶ ποιοῦσι δρᾶν τε καὶ λέγειν ὁτιοῦν· ἄν ἐστι T, et *Brunckius*; solœce; vide supra ad p. 166., et conf. *R. P.* Advss. p. 225., apud *P. P. D.* ad Nub. 647. 1472. et ad Pac. 1302.; dextre *Holibius*, οὐκ ἀνέξει, *ferre non poteris*; sed vereor ut propter confusam orationis seriem versus unus et alter interciderit. De hoc loco idem quod ego sentit vir sagacissimus, *P. P. D.* In Æschyli Agam. 1669. Σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα * * * Sic forte supplendus, Σώφρονος γνώμης δ' ἁμάρτῃ· τὸν κρατοῦντα ΔΕΊ Σ'ΕΒΕΙΝ. Diodor. Sic. XIII, p. 607, 41. Ἔστι δὲ ὁ νέως (τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου) ἔχων τὸ μὲν μῆκος πόδας τριακοσίους καὶ τεσσαράκοντα, τὸ δὲ πλάτος ἑξήκοντα, τὸ δὲ ὕψος ἕκατον εἴκοσι, χωρὶς τοῦ κρηπιδώματος. Lege, τὸ δὲ πλάτος ἙΚΑΤΟΝ καὶ ἑξήκοντα,—. Optime emendavit atque explevit *Tyrwhittus* noster Pausan. IV, XXIV, p. 338. κατὰ τὴν ἐνάτην ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστὴν, ἣν Κορίνθιος ἐνίκα Ξενοφῶν, Ἀρχιμήδους ἄρχοντος. "L. ἐνάτην ὀλυμπιάδα καὶ ἑβδομηκοστὴν—— Ἀρχιδημίδου ἄρχοντος. Vide *Henrici F. Clinton Fast. Hellen. Tabb. B. C.* 464. Et VIII, XXXI, p. 664. Κεῖται δὲ ἔμπροσθεν. Supple, τραπέζα. Mox, Πεποίηνται δὲ ἐπὶ τραπέζῃ καὶ νύμφαι." Sed ad rem. Plato Protag. I, 342. B. H. St. ἡγούμενοι εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περιεῖσι, πάντας τοῦτο ἀσκήσειν, *qua in re superent*, ex emendatione *Heusde*; vulgo ὅτῳ εἰσι. Vide Xenoph. Anab. I, 97. III, 236. Mem. II, iii, 17. Anab. II, 116. III, 210.

60. ἔνδοθεν Codices Ar. C, F, H, I, T, Dorv. ἐκ ἔνδοθι E, ἔνδοθι D. "MS. 43. et 127. ενδοθεν." *Burgess. R. B.* ad Plut. 461. ex vocis cursu hanc legem percepit. F. 'E.

Severiores Musas coluisse video poetas Atticos quam quæ in vocis hyperdisyllabæ ultimam correptam accentum cadere paterentur, ac proinde istud ενδοθε perperam hic haberi. Conjeceram των ενδοθ εκκα-
* λεσω. Postea vero comperi nihil opus esse cur ad 212
conjecturam confugerem: quippe in codice MS. Baroc. lectionem optimam haberi των ενδοθεν καλεσω, quæ etiam in altero codice, cujus meminit doctiss. Hemsterhuisius, exhibetur; nisi quod pro των per incuriam scriptum sit τον. Supra v. 227.

——————— τουτο δε [61] το κρεαδιον
ΤΩΝ ΕΝΔΟΘΕΝ ΤΙΣ εισενεγκατω λαβων.

Similiter Av. 1168.

Αλλ ὡδε φυλαξ ΤΙΣ [62] ΤΩΝ ΕΚΕΙΘΕΝ αγγελος

π. ἀνοισιν ἐκπ. 'Αγ. Τί δ' ἂν ὑ.; Α. 754. 'Αλλὰ γὰρ ὅκα μέγγα τηνόθεν ἐμπορευόμαν Edd. tres primariæ; ὅκα μὲν ἔγωνγα τηνόθεν ἐνεπορευόμαν ex codicibus *Brunckius*; 'Αλλ' ὅκκα μέγγα *R. B.*; cui subdiderim, τηνόθ' ἐμπορευόμαν, sed optime Ravennas, "Οκα μὲν ἐγὼ τηνῶθεν ἐμπορευόμαν.; conf. Nub. 1163. *R. D.* neglecti pænas dedit *Brunckius*, qui Pac. 918. legit, Πολλῶν γαρ ὑμιν ἄξιός 'Αθμονεύς εγώ. Conf. infra p. 258. " Atqui crediderim verba αὐτίκα μάλα, et alias, si quæ sint, istiusmodi formulas excipi oportere; qua de re cum ea Dawesium fefellisse videatur, monitos lectores velim." *S. Parr.* in Pʀ. ad Bellenden. quem confer in censura Horat. Comb., et apud *E. Maltby* in Obs. ad Morell. P. xlvi. Mihi innuit vir amicissimus *Porsonum* uno in loco (nimirum Plut. 432.) αὐτικάμαλα tanquam unam vocem exarasse; sed v. 1192. αὐτίκα μάλ' intactum reliquit vir præstantissimus; vide *P. P. D.* Pʀæғ. ad Aristoph, P. iv., Collat. Nub. 161., Eccles. 1228., et Addend. ad Plut. p. (112). Eodem modo ὀθούνεκα *Bulmannus* ad Soph. Ph. 684. [In Codd. Thucydidis et Xenophontis ὀτεμεγίστη, ὀτιτάχιστα, et καταμόνας persæpe occurrunt.] Ar. Ach. 999. 'Ακούετε λεώ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας (960. εἰς τοὺς χόας· vid. Schol.). Pac. 551. 'Ακούετε λεώ· πρὸς τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι. Av. 448. 'Ακούετε λεώ· τοὺς ὁπλίτας νῦν μενl. *Susarion* apud Diomed. ad Dionys. Thrac. p. 748. *Bekker*. 'Ακούετε λεώς· Σουσαρίων λέγει τάδε. 'Ακούετε λεώ præconum formula quæ apud nostrates sonat, " *O yes*, aut *O yez*." Lex. Sangerm. p. 369. "Ακουε: ἀντὶ τοῦ σίγα.—De forma καλέσω vide supra ad p. 118.

61. Cod. Rav. τοῦτο δὴ τὸ κ., *G. Lecapenus*, p. 60. τουτὶ δὲ; *Elmsleius* τουτοδὶ pro κ. λεβήτιον substituit *R. B.*, quod exhibet Cod. Vict. vide *P. P. D.* ad l.

62. 'E. φύλαξ γὰρ τῶν edd. tres primariæ; " omittit γὰρ typo-

SECT. V.

Εισθει προς ἡμας δευρο, πυρριχην βλεπων.

Immo hodie pene pronunciare ausim των ενδοθι καλεσω τινα ne Attice quidem dici.

Nec vero in accentuum ratione vel Comicis Latinis majorem permitti licentiam mihi persuasum est. Nullus autem dubito, quin pauca admodum, quæ hodie apud Terentium contra repræsentantur, ad ακριβειαν a Græcis servatam sint exigenda; præsertim cum levi ubique manu fieri possit. Hujusmodi sunt And. Prol. 23.

Maledíceré, *malefácta né noscánt sua.*

Eun. II. ii. 33.

Vocábulá, *parasíti item út Gnathónicí vocéntur.*

Rescribo autem:

Maledícere, út *malefacta ne noscant sua.*
Vocábula, út *parasíti itém Gnathónicí vocéntur.*

213 * Poteris etiam, Maledícere, quó —— vel denique
Maledícere, né *malefacta* cognoscant *sua.*

Atque hoc quidem prætulerim.

V. 985. Και ταις αδελφαις αγορασαι χιτωνιον
Εκελευσεν αν, τῃ μητρι τε θοιματιδιον]

Ignorarunt editores vel θοιματιδιον tantundem esse quod το ἱματιδιον, vel quid interesset inter ἱματιδιον et το ἱματιδιον; vel forte utrumque. Alterum, quo ne in alios itidem deinceps cadat, monere libet, quod ante me, opinor, nemo, idem plane interesse quod inter locutiones Anglicas *a gown* et *the gown*, vel Gallicas *une robe* et *la robe.* Quæ cum ita sint, omnino rescribendum,

graphico errore ed. Kuster. γὰρ quoque omittit editio Bergleri." *R. P.* apud *P. P. D.* 'Αλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ duo codices apud *Brunck.* Infra, Εἰσθεῖ edd. tres pr., τρέχει gl. cod. Vict. Vide infra ad p. 318. Av. 1671. τί δῆτ' ἄνω κέχηνας, αἰκίαν βλέπων; dissimilius paulo, Eur. Suppl. 332. Ox. τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει Σὴ πατρίς. Herc. Fur. 990. 'Ο δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων. Et vir celeberrimus, *G. Scott, Bar.*[nt]—*would look a lion down.* Conf. infra ad p. 312.

——————— τῃ μητρι θ ΙΜΑΤΙΔΙΟΝ [63]. AD PLUT.

non secus atque in proxime præcedentibus absque articulo habentur ἱματιον, ὑποδηματα, et χιτωνιον. Mendo autem, quod correximus, aliqua ex parte ortum dedisse crediderim imperitam de metro sollicitudinem, quod utique ἱματιδιον primam minus recte producere videretur. Eidem etiam causæ acceptum refero, quod supra intra versum secundum τῳ ἱματιον subjecta fuerit vocula γε. Frustra utrumque. Nam neque vox ista aliam quantitatem usquam sortitur.

[1] Προς δε γε τουτοις ανθ' ῑματιου μεν εχειν ρακος, αντι δε κλινης.

* [2] Υμιν δε ετους των ῑματιων. 214

[3] Αυτος γε μεντ ου φασκεν ῑματιον εχειν [64].

[1] Plut. 540. [2] Vesp. 1053. [3] Eccl. 410.

63. " MS. 127. θ' ἱματιδιον." Burgess. sic I.; θοιματίδιον (sic) F; θοιματίδιον C, D, E; μ. τε θοιμάτιον· T; vide *Brunck.* ad l. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Pac. 629. et *Hermann.* ad Nub. 180. 1. Athen. v, p. 215. B. ἀλλ' ἐξ ἱματίου τύραννος ἦν.—2. Vesp. 408. 'Αλλὰ θαιμάτια βαλόντες ὡς τάχιστα, παιδία. Conf. Nub. 497. Lys. 401. 1093. Eccles. 26. 275. Plut. 927. Hipponactis fr. apud Suid. v. κόπτω. Lysias adv. Agorat. p. 246. πυθομένη δὲ ἐκείνη ἀφικνεῖται, μέλαν τε ἱμάτιον ἠμφιεσμένη,—θοιμάτιον *Marklandus* et *Koen.* ad Greg. p. 72.

64. μέντ οὔφασκεν tres edd. primariæ. " Vertit T. Faber, *Ipse enim negabat se pallium habere.* Unde liquet eum legisse, quomodo et citat Dawesius h. l. μέντ' οὐ"φασκεν. At vero si hoc voluisset poeta, dixisset, οὐκ ἔφασκεν. Vocalis enim initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem. Deinde omni sensu caret ista lectio. Legendum igitur, μέντοι "φασκεν. *Accessit nudus, ut plerisque videbatur,* quamvis ipse contrarium affirmaret. Sic in hac (*Bas.* 1547.) et Aldina editione (*et Junt.* 1, 2.) legitur, Vesp. 159. μ' οὔχρησεν quod in Kusteri editione recte exaratur, μοι"χρησεν. Aldus vero recte quoad sensum exhibet μέντ' οὔφασκεν. Quæ scripsit Heathius ad Euripid. Troad. 592. ὅτε σὸς γόνος ἐξέφυγ' ᾄδαν, frustra scripsit. Dawesio eundem errorem erravit Pauwius ad Æschyl. Choeph. 930. Fl. Christianus ad Lysistr. 460. Th. Burgess. ad Sophocl. Œd. Tyr. 1387." *R. P.* apud *P. P. D.* Cum PORSONO amice conspirat TYRWHITTUS in Conj. p. 76., quem vide etiam ad Eccles. 998. et *P. P. D.* ad Ach. 338. Conf. *Month. Rev.* Sept. 1789. p. 249. Feb. 1796. p. 131. Athen. IV. p. 129. A. συμβακίστριαί τινες 'Ρόδιαι, ἐμοὶ μὲν γυμναὶ δοκῶ,

SECT. V.

[4] Περι δ' ἱματιων τις πορος εσται; και γαρ τουτ εστιν ερεσθαι.

[5] Εν τοισιν ἱματιδιοις, και ταυτ ανευ κονιας.

Quæri autem poterit, qua ratione ἱματιδιον, αργυριδιον, et similia ante-penultimam longam habeant, cum tamen γνωμιδιον, νοιδιον, αδελφιδιον, χυτριδιον, Σωκρατιδιον, aliaque haud pauca syllabam istam ubique corripiant[65]. Sic igitur collige: qua analogia a

[4] Eccl. 649. [5] Lys. 471.

πλὴν ἔλεγόν τινες αὐτὰς ἔχειν χιτῶνας. Conf. lib. XIII. p. 590. F. 5. ἱμαντιδίοις Junt. 1. ἱματιδίοις Gryn.

65. Aristoph. Lys. 471. Triphal. fr. IV. Nub. 320. Eq. 100. Ran. 60. Pac. 201. Nub. 223. Diphilus apud Polluc. x. 12. εἶτα μαλακὸν, ὦ δύστην', ἔχεις Σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον. *R. B.* τῷ *T. H.* p. 91=292. Nicomachus apud Athen. II, 58. A. οὐσίδιον recte [*cum vox fluat ab* οὐσία *P. P. D.*]: male οὐσείδιον ed. Casaub. *R. P.* Advss. p. 56. Aristoph. Lys. 416-7. ed. Br. Ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς Τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν, "Duplex mendum. Primo τῆς μου γυναικὸς est solœcismus. Deinde, pace Brunckii dixerim, si δακτυλίδιον media longa profers, *annulum* sonat, si brevi δακτυλῐδιον, *digitulum*. Lege igitur, —τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς Τοῦ τῆς γυναικός μου"—*R. P.* apud *M. D.* Anti-Att. p. 88, 26. Δακτυλίδιον: οὐ δεῖν φασὶν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾖ. "Schol. ad Ἰλ. ξ, 200. prop. init. Ἀριστοφάνης Δαναοῖσι, δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα, ἔφη. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Aristoph. Fr. 243. Pac. 891. "*l.* ὁρᾶτ' ὀπτ. *vel* ὁρᾶτε τοὐπτανεῖον ὡς καλόν· *sed Attici* ὀπτάνιον *dicebant. Phryn.* (p. 120=p. 276. Lobeck.) *Etymol.* (ex Herodiano v. Ὀπτανεῖον, p. 629.). *R. B.* Brunckius e MS. veram lectionem restituit: "Antea Porsonus notarat, τοὐπτανεῖον ὡς." *P.P.D.* Addend. p. (139.). Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII, p. 290. D. τὰ δέοντα καὶ τοὐπτανεῖον ἁρμόσω μ' ἅπαξ· Casaubonus. κὰς τουπτάνιον *Valck.* ad Ph. 658. ἁρμόσωμ' *R. P.* Adverss. p. 94. cui adstipulantur MSS. Ven. et Epit. Matron apud eundem IV. p. 134. F. 4. Οἷς ἐπιτετράφαται μέγας οὐρανὸς ὀπτανιάων. Lege, ὀπτανιΕΊΩΝ, aut ὀπτάνιον τε. Epigenes apud eundem III, p. 75. D. Εἶτ' ἔρχεται χελιδονείων μετ' ὀλίγον—ex emendatione *Porsoni* in Adverss. p. 59. conf. *Bentl.* de Pseudo-Phalar. p. 236. Fragm. in Lex. Sangerm. p. 349. Ἀηδόνειος ὕπνος, de quo vide omnino *P. P. D.* Addend. ad Plut. p. (103). Ibid. Ἀηδόνειος θρῆνος: Αἰσχύλος, θρηνεῖ δὲ γόον ἀηδόνειον· *he makes* a swan-like end, *Fading in Music.* vid. infra ad p. 254. Addas, Soph. El. 1117. Ὀρεστείων. Pausan. III, 19, 12. Οἰδιπόδεια *R. P.* Aristoph. fr. e

γνωμη, νοος, αδελφος, χυτρα, Σωκρατής, fluunt diminutiva *γνωμιδιον &c.* eadem plane ab *ιματιον, αργυριον,* derivantur *ιματιιδιον, αργυριιδιον.* Hæc autem crasi Attica *ιματίδιον, αργυρίδιον,* efferuntur. Consimili plane ratione apud Latinos a *tuba, fides, tibia,* formantur *tubĭcen, fidĭcen, tibīcen;* nam hoc æquipollet τῳ *tibĭĭcen.* Nec absimiliter ab *αμφορευς, βοτρυς, ιχθυς,* vel potius *αμφορεως, βοτρυος, ιχθυος* (nam genitivorum habenda est ratio syllabica) deducuntur *αμφορειδιον, βοτρυιδιον, ιχθυιδιον.* Hinc liquet, ut illud obiter perstringam, quam frustra fuerit Cl. Bentleius in Emend. in Menand. pag. 71. "In longa," inquit, "illa ex Athenæo [IV. 132. F.] *ρησει* paucula nobis

Thesm. alteris apud Athen. III, 104. E. Ἰχθῦς τις ἐώνηται, ἢ σηπίδιον *R. P.* ad Hec. p. 75. Menander apud Athen. IX, 385. E. Ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον. Pac. 381. Μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον, et 923. " Nub. 993. πορνιδίου secundam corripit. Menander apud Harpocrat. v. Κτησίου Διός. Comicus ignotus apud Ammon. v. διαβόητος p. 42. alter Stobæi p. 481." *R. P.* apud *P. P. D.*; quem conf. in Addend. p. (121). Ran. 1336. Οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων citat *R. B.* in dissert. de Phalar. p. 300. πάντων ΠΟΡΝΙΔΙΩΝ Μ'ΕΛΗ Φ'ΕΡΕΙ (i. e. Μ'ΕΛΗ) emendat *R. P.* apud *M. D.*, et *E. Maltby* ad *Morell.* p. 823.; et conf. Theocr. Id. V. 88. Virg. Buc. III, 64. Equit. 723. ἔξελθε δῆτα, δημίδιον ὦ φίλτατον. *R. P.* apud *P. P. D.* in Addend. p. (128). Aristoph. Thesm. B'. Fr. VII. καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τιτθίδια. Nub. 223. 236. ὦ Σωκρατίδιον, inflectendi forma duplex fuit, ut ex accusativo Σωκράτη et Σωκράτην patet; eodem modo variare Ἄρη et Ἄρην enotavit *R. P.* ad Ph. 134. 950. 1020.; vide Æschyl. Suppl. 676. et conf. *Burneius* ad Agam. 376. *Boissonad.* ad Philostrat. Heroic. pp. 495, 538. Philem. Lex. p. 23. Diversa est ratio in sequentibus; Epigenes apud Athen. III, 75. D. Εἶτ' ἔρχεται Χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἁδρὸς Πινάκισκος *R. B.* de Phalar. p. 236. conf. *R. P.* Advss. p. 59. Hermippus apud Polluc. X, 165. Ἔχοντες ἴσον ἀσπιδεῖον ὀγκίῳ *R. B.* τῷ *T. H.* p. 109=313. Menander apud eundem, 176.—ἢ χαλκοῦν μέγα Ὀλκεῖον, " et alter Philemonis Ὀλκεῖον εἶδον ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον." *R. B.* τῷ *T. H.* p. 109 =314, et emendat. ad Menandr. p. 16. " Diversa quoque est forma copulatorum verborum cum ημι, ut Ἡμιαμφόριον, ἡμιθωράκιον, ἡμιδιπλοΐδιον [immo, ἡμιδιπλοΐδιον *Piers.* ad Mœr. p. 276. *Toup.* in exemplari Epp. *T. Fabri* II, 104. et ad Suid. II, 374. probante *R. P.* in App. p. 481. et in PR. ad Hec. li = lv.] ἡμισφαίριον, ἡμιπόδιον, et alia multa." *R. B.* in dissert. de Phalar. p. 463., et supra p. 371. ed. prioris.

SECT. V. " emendanda sunt, quæ viris summis Casaubono Gro-
" tioque minus feliciter ceciderunt. Versu quarto,

215 * " Εν προσφατοις[66] ιχθυδιοις τεθραμμενα,

" quem uterque intactum reliquit, repone propter " metrum (ιχθυδιοις [—ιον] enim secundam corripit[67]),

" Εν προσφατοισιν ιχθυδιοις τεθραμμενα[68]."

Immo vero, vir Cl., emendatio tua ex simplici menda duplicem procudit. Viris quidem summis minus feliciter cessisse dicendum est, quod non viderint analogiam postulare, ut ιχθυιδιοις scriberetur. At tu in temporum ratione insuper errasti quam ii tamen inviolatam servarunt.

[1] ΙΧΘΥΙΔΙ οπτᾳν. Τι συ λεγεις ΙΧΘΥΙΔΙΑ;
[2] Τουτων δ' απολυθεις κειμενων ΙΧΘΥΙΔΙΩΝ,
[3] Επεξαπατα με' τους μεν ιχθυς μοι καλει.
ΙΧΘΥΙΔΙ· οψον δ' ην λεγῃς ἑτερον καλει.

[1] [Anaxilas] Apud Athen. p. 95 [B.]. [2] [Alexis] p. 107 [B.]. [3] [Incertus] p. 359 [D.].

66. Vide *Valck.* ad Acta DD. Apost. xviii, 2.

67. " Menander apud Porphyr. de Abstin. lib. IV. *Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διά τινα" Toup.* ad Suid. II, 149. " Corrige, *Ὅταν* ΦΑΓΩΣ' ΙΧΘΥΝ *ἐκεῖνοι διά τινα*—Fallitur enim Brunckius, qui in *Diario Eruditorum* (Journal des Scavans, Avril 1781. p. 288.) hinc probare vult secundam in *ἰχθὺς* sive *ἰχθὺν* interdum corripi. Semper apud Comicos producitur." *R. P.* ad *Toup.* p. 471. Aristoph. Νησ. Fr. I, 8. *Καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια.* Diphilus apud Athen. VI, 227. F. *Οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν.* " Archestratus VII, p. 311. C. *Τῶν δ' αὖ πετραίων ἰχθυδίων τῶν τρισκαταράτων.* *Ἰχθύδιον* secundam producit. Lege, ut mox, *ὀψαρίων.* Sed melius et facilius est, *Τῶν δ' αὖ πετραίων ἰχθυδία τρισκαταράτων." R. P.* Advss. p. 99. Analogia duce, vocalem ῑ interjecit *R. D.*; nescio an nimis curiose: in Pherecratis fragmento apud Polluc. VI, 59. *Τεύτλοισί τ' ἐγχέλεια συγκεκαλυμμένα*, dubitavit *R. P.* utrum *ἐγχέλυια* an *ἐγχέλυα* esset; vide *Bast.* ep. Cr. p. 272. *ἐγχέλυιον*, et *ἐγχέλυια*, scribit vir summus in Advss. pp. 96. 98.; sed ad Av. 765. *ἐγχέλεια* citat e Posidippo apud Athen. III, 10. p. 87. F.; et Adverss. p. 108. " Scribe ubique vel *ἐγχελείδια* vel *ἐγχελύδια.*" Infra, 3. *ἂν λέγῃς* ed. Casaub *ἐὰν λ.* Muretus V. L. XIX. iii., uterque male.

68. *Recte castigat* Bentleium, *ipse castigandus, quod ῑ intruserit. R. P.* ad *R. D.* apud virum sagacissimum, *Martinum Davy, D. D.*

* Τα πετραια των ΙΧΘΥΙΔΙΩΝ απεσθιε.

Vulgo, *ιχθυδι &c.* Quod autem in tertio exemplo legitur, Ιχ*θυδιον*, cujus in locum Ιχ*θυιδια* substituimus, soloecam reddit orationem. Quando autem harum viri Cl. emendationum mentio incidit, libet porro observare causam non satis idoneam fuisse, cur de Clerico, utcunque harum rerum imperito ignaroque omnium, tam mirifice triumpharet. Quod enim in me præstandum recipio, centum, ut minimum, Clerici errores intactos præteriit, centumque insuper ipse erravit[69]. Sed neque * erga Clericum viri ingenui 216

* [Theopompus] p. 649 [B.].

69. Vide " errores Clerici a Bentleio omissos" in *R. P.* Advss. pp. 291, 2. " *Errores, quos* Bentleius *in* Menandri *et* Philemonis *fragmentis commisit.* [ed. Traj. ad Rhen. usus est *R. P.*] I. *ηΰξετο interpretatur* adauctum esset p. 1. II. *ἔοικέ μοι*, mibi videtur, *negat esse Græcum. vide* Menandr. p. 126. Euripid. *Androm.* 552. p. 2. III. p. 14. *πέρας οὐ ποιεῖ cum recte* Gronovius *τέρας ποιεῖ*. IV. ibid. *τέρας ποιεῖ λαλιᾶς* 'monstrum sermonis exhibet' *interpretatur, cum debuit,* 'garrulitatis.' V. ibid. *τὸ Δωδωναῖον τὸ χαλκίον soloecismus est.* VI. *τὸ χαλκίον—καταπαύσαις male fecit* ex *τι χ. καταπαύσαι, unde legendum τις χ. κ.* VII. p. 16. *legit* Βάλλ' *ἐς κόρον, quod nè Græcum quidem est,* sive VIII. *ἐς φθόρον quæ prava est emendatio.* IX. p. 18. *ἀπᾶσ' elisio Atticis incognita.* X. p. 20. (24.). *negat εἰς πάντα τὸν χρόνον Græcum esse.* XI. *pro* Εἰ *δὲ μηδ' ἑαυτὸν (ita enim ed.* Trinc.) *legit,* Εἰ *δ' οὐδὲν αὐτοῦ*, cum legendum sit, Ἃ *δὲ μὴ σεαυτοῦ* p. 24. XII. p. 25. *ῥοϊδίων quadrisyllabon facit.* XIII. ib. *in senario sinit tribrachyn ab anapæsto excipi.* XIV. ib. *tribrachyn ita disponit in senario, ut tertia syllaba vocem inchoet, cum vox hyperdissyllaba præcesserit.* XV. p. 28. *anapæstus tribrachyn iterum sequitur.* XVI. (p. 29.) *ἐς in Attico sermone admittit, ut et* XVII. p. 16. *admiserat.* XVIII. p. 34. *male βίας corrigit.* XIX. Αὐθαδίᾳ *legit cum vera lectio sit,* Τὴν *αὔλιον.* XX. p. 34. *in loco secundo proceleusmaticum exstare ait.* XXI. *legere debuerat ib.* Σύμβουλος *ὁ λογισμῷ διαφέρων.* XXII. p. 37. Μεστὸν *τρὶς ἑξέπιον. lege.* XXIII. p. 41. *τι encliticum hiatum facit.* XXIV. p. 42. *περιῤῥάναι sine elisione reliquit.* XXV. p. 43. *dactylus 4to loco.* XXVI. *glossam inutilem infercit* ib. XXVII. p. 44. *τῷ soloecè addit.* XXVIII. *lege ἐπιθήσειν* ib. *pro ποιήσειν ex ed.* Prisciani Aldina f. 236. XXIX. p. 50. *εἰς πάντα δουλεύειν barbaram pronunciat.* XXX. p. 52. *lege,* οἶσθ' pro οἶδ' XXXI. p. 52. *lege, τὸν πότ' ὄντ'* XXXII. p. 54. *τάχιον anapæstum facit.* XXXIII. p. 60. *ἦν cum indicativo.* XXXIV. p. 60

SECT. V.

officio functus videtur. Eum utique ridet tanquam omnia ad eruditos digitos exigentem adversus metri rationem utcunque peccantia; cum is tamen in Præfatione hæc habeat: *cave credas omnia a nobis pro bonis et integris versibus proponi.* Clericum quidem incepti, cui maxime impar erat, pœnas dedisse neutiquam mihi dolet. Qui enim Poetæ cujusvis vel integra scripta vel fragmenta in se edenda recipit, cum tamen in metrorum ratione et syllabica verborum quantitate plane sit hospes; summæ, ut nequid gravius dicam, temeritatis venit arguendus [70].

V. 1141. Και μην όποτε [71] τι σκευαριον του δεσποτου
Υφειλου [72], εγω σε λανθανειν εποιουν αει.]

v. Dawes. p. 215. XXXV. p. 61. *lege,* ὢν *pro* ἐν. XXXVI. p. 62. ἄλλο *recte* Bos. XXXVII. p. 65. κἂν *cum indic.* XXXVIII. ἄτερα *barbarum.* XXXIX. *p.* 66. 2dam *in* βέλτιον *corripit.* XL. ἀπέλασε *sine augmento.* XLI. ὑπελήλυθε δὲ, (p. 68.) *pro anapæsto et tribrachy.* XLII. p. 76. οὐχὶ *lege pro* οὐ. XLIII. πράττῃς *lege pro* πράττεις. XLIV. p. 86. Τὰ γὰρ *pro* hæc enim. XLV. p. 87. *infelix emendatio* Δημόσθενες. XLVI. p. 91. *recte* Grotius. XLVII. p. 95. α *in* χρεία *elidit.* XLVIII. clavibus *pro* clavis. XLIX. p. 97. *lege* δώδεκ' ἢ πλείους. L. ἀναφρόδιτος." *R. P.* ad *R. D.* Postea alios in eundem ordinem redegit; LI. p. 80. Lege, ὁ δὲ θρὶψ Advss. p. 289. LII. p. 96. νόσων Χαλεπώτατος φθόνος, recte, *R. P.* ad Ph. 1730. LIII. p. 102. lege, τοὐκλαλεῖν *R. P.* ad Or. 228. ed. nov. LIV. p. 110. ὅπως μὴ ἔχειν, *ut non habeam.* [IX. *R. P.* ad *Toup.* p. 450. in Indice v. *Vocalis,* ad Or. 1623. et Advss. p. 121. X, XI. apud *Walpole* in Com. Gr. fragm. p. 33. XII. PR. ad Eur. li = lv. XIII, XV, XLI. Advss. p. 242. et apud *Gaisford.* ad Eur. Suppl. 901 = 909. XX, XXI, XXV, XXVII. *Opusc.* pp. 250, 251. (Vide *P. P. D.* Addend. ad Aristoph. p. 115.) XXVIII. Advss. p. 293. XXX, XXXI. Advss. p. 288. XXXII, XXXIX. ad Or. 499. XXXIII. ad Hec. 599. XXXVII, VIII, IX, et XL. ad *Toup.* p. 486. et apud *Walpole,* l. c. p. 37. XLII, XLIX, ad *Toup.* l. c. L. Καταστροφῆς "optime *Toupius* ad Suid. V. 11. p. 453." [et *Tyrwhittus* in Strab. p. 19.], "probante *Valckenærio* Not. ad Phalar. p. xx." *R. P.* ad *Toup.* p. 486.]

70. Vide *R. B.* ad Menandr. pp. 27. 42. 44. 63. ad *T. H.* pp. 89. 90. *R. P.* ad *Toup.* pp. 436. 499, 500.

71. "MS. 127. ὁτε τε σκευαριον. omisso τι, atque super ὁτε scripto ὁποτε." *Burgessius.*

72. "MS. 127. ὑφελου. superscrip. ὑφειλου, εκβολῃ του ἰ." *Burgessius.* ὑφείλου D, E, H, T; et C, F cum gl. ἔκλεπτες: ὑφέλου, ἐγὼ σ' ἂν λανθάνειν ἐπόουν ἀει. I. Conf. *R. P,* apud

Poeseos Atticæ ratio istiusmodi hiatum, qualis in altero versu conspicitur, in versibus iambicis et trochaicis omnimodo vetat. Deinde ipsam orationem ὁποτε ὑφειλου —— εποιουν αει soloecam esse assevero; sermonis autem indolem postulare ὁποτε ὑφελοιο. Itaque utraque re conspirante rescribo ΥΦΕΛΟΙ, εγω —Quod in MS. Baroc. habetur Υφελου, veræ lectionis vestigia quodammodo præfert. Similis autem constructio passim obvia est. Plut, 1019. εφη Οποτε προτεινοιεν. 1145. μετειχες — Οποτε — ληφθειην. Equ. 1337. ὁποτ ειποι — ὁποτε χρησαιτο — Ανωρταλιζες — Vesp. 279. ὁποτ [73] αντιβολοιη — ελεγεν. Av. 505. Χωποτε — ειποι — εθεριζον [74]. 512. ελαμβανε — Οποτ * εξελθοι. Eccl. 62. ὁποτ ανηρ [l. ὁποθ ανηρ, h. e. ὁποτε 217 ὁ ανηρ.] οιχοιτο — Εχλιανομην [75]. Reprehendendum obiter sese offert vir eruditus Joannes King, qui Hecubæ Euripideæ versum 565. sic ediderit:

AD PLUT.

Τεμνει σιδηρῳ ΑΙΜΑΤΟΣ διαρροας,
Κρουνοι δ' εχωρουν ————

Ubi vulgo præfertur metro integerrimo,

Τεμνει σιδηρῳ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ διαρροας.

Sed vide, si vacat, virum eruditum quid impulerit. " Αιματος (inquit) διαρροας ex MSto. Baroc. 74 [76].

P. P. D. ad Eq. 463. Av. 1506.

73. " ὁπόταν Sch." *R. B.* Xen. Anab. VII, p. 559. ed. Cant. Καὶ σὺ, ὁπότε πρὸς ἡμᾶς ἦλθες πρεσβεύων, ηὐλίζου παρ' ἡμιν. ἔλθοις Cod. Guelf. et edd. Junt., quod reposuit *A. Lion*.

74. Vide *R. P.* ad Ph. 412.

75. Εχλιανομην] (cujus secunda producitur Lysistr. 387. *R. P.* apud *P. P. D.*) " *adde* Euripid. *Supp.* 899." (902.), *R. P.* ad *R. D.* Locus est, χὠπότ' εὖ πράσσοι πόλις, Ἔχαιρε.

76. " Nempe αἵματος supra κρουνοὶ in versu sequenti scriptum (ut est in Cant.) librarii oculos irretivit." *R. P.* ad l. Æschyl. Pers. 507. Ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέῤῥηξεν βίον. Æn. IX, 580. Spiramenta *animæ letali volnere rumpit*. VII. 533. *hæsit enim sub gutture volnus, et udæ* Vocis iter, Soph. Tr. 780. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο, πλευμόνων Br. membr. MS. Harl. et Ald. qui 1056. pro πνεύμονός τ' ἀρτηρίας, πλεύμονάς τ' exhibent. Euripides apud Macrob. VII, 547.

SECT. V. "reposui; cui suffragatur etiam Scholiastes, et "*venas jugulares* intelligit; quod aptius quidem "videtur, quam *spiritus canales*, cum unica sit "*aspera arteria*, cumque *fontes sanguinis* statim "effluxerint." Levia sunt hæc, perquam levia, si vel per se spectentur; cum autem perpetuæ poetarum Atticorum consuetudini opponantur, nullum plane momentum obtinere poterunt[77]. Verum hac de re nil quidquam suspicatus est vir eruditus. Nec vero ei suboluit verbum αιματος a glossographo profectum esse pro sua περιεργια indicare volente plenam sententiam esse κρουνοι δε αιματος εχωρουν. Nimirum dum *venas jugulares, spiritus canales, asperam arteriam,* et *fontes sanguinis* medicus creparet, criticus interim nusquam comparuit.

218 * *Emendationes in* NUBES.

V. 87. Ω παι πιθου. Τι ουν πιθουμαι δητα σοι;] Nempe istud πιθουμαι, quod tinnientibus librarii

Οἶνος περάσας πνευμόνων διαῤῥόας. πλευμόνων Plutarch. Sympos. VII, 699. A.; conf. *R. P.* ad Or. 271. Med. 929. *Br.* ad Soph. Tr. 567. 780. 1056. Æschyl. Septheb. 61. et Choëph. 629. πνευμόνων restituit Præsul eruditissimus, BLOMFIELDIUS, quem vide. Aristoph. Ran. 477. "πνευμόνων B. Suid. ed. MS." et Lys. 367. "πλεύμονας MSS. Trin. Voss. et Suid. MS. v. βρύκουσα." *R. P.* apud *P. P. D.*

77. *Levis res, sed in scena Attica non ferenda, iste hiatus*, ait *R.P.* de Ὑπηρετήσω, οὐ—in Alexide Stobæi, quem emendavit ad Or. 792. Confer quoque *R.P.* ad Hec. 166. Opusc. pp. 151—153. Advss. pp. 40. 283. et ad Aristoph. Eq. 463. Av. 1506. *Month. Rev. Sept.* 1786. *pp.* 178—183. Hujusmodi hiatus post viri eruditissimi et amicissimi tentamina in melicis adhuc supersunt; Æschyl. P. V. 164. Δάμναται οὐρανίαν γένναν. Septheb. 89. βοᾶ ὑπὲρ τειχέων. 97, 8. εὔεδροι, ἀκμάζει. *Burneius.* 135. Κάδμου ἐπώνυμον. 175. λυτήριοι ἀμφιβάντες. 647. κέκευθεν ἤθη. 'Αϊδωνεύς. *Burneius.* 766. παλαίφατοι ἀραί. 1003. 'Ιὼ ὅπου. Pers. 640. Γᾶ τε καὶ ἄλ—. 657. ἴθι, ἶκου. Soph. Ph. 882. ἴθι, ἴθι μοι παίων. *Burneius.* 1020. 'Ορῶ, ὁρῶ. Suppl. 69. τὼς καὶ ἐγώ. vide *Burneium* ad Pers. 640.—537. Οἴστρῳ ἐρεσσομένα. 667. νόμῳ αἶσαν. 1017. καὶ οἶ χεῦμ' Agam. 761, 2. γέν-να. Οἴκων. 1127. Ἆ, ἆ. ἰδοὺ, ἰδού. Eum. 1044. συγκατέβα. 'Ολολύξατε.

auribus acceptum refero, qui utique πιθου jam recens a dictante audiisset; mirum ni venditent grammatici tanquam futuri secundi medii exemplum, de me fortassis, qui istiusmodi futura nulla esse docuerim[78], serio triumphaturi. Hi quidem quin suo se judicio beare pergant, nullam hic libet operam insumere. Interim vero humaniores quosque Aristophanis manum sic potius agnituros confido:

Ω παι πιθου. Τι ουν ΠΙΘΩΜΑΙ δητα σοι;
Av. 162. Η μεγ ενὁρω βουλευμ εν ορνιθων γενει,
Και δυναμιν, ἡ γενοιτ αν, ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ μοι.
ΕΠ. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ; ΠΕΙ. Οτι ΠΙΘΗΣΘΕ;
πρωτα μεν.

Ubi vulgo pro πιθοισθε, renitente sermonis indole, legitur πειθεσθε; uti et pro πιθησθε nihilo melius πιθοισθε. Similem autem aoristi subjunctivi usum jam satis, opinor, exemplis adstruximus [p. 376.= .].

V. 329. Μα δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ἡγουμην και σκιαν ειναι] Silent ad hunc locum viri eruditi, ac si sarta tecta sint omnia. Atqui vocem σκιαν posteriore correpta perperam hic haberi subjecta monstrabunt exempla:

* [1] Αρηξον, ελθε, και σκιᾱ [79] φανηθι μοι. 219

[1] Eurip. Herc. 494.

78. Vide supra p. 116. et *R.P.* in Censura Crit. (*Crit. Rev. July*, 1797, *p.* 170.) πιθοῦμαι, C, D, F, I, T, et E cum interpretatione ἀκούσαιμι, et H cum interp. πεισθήσομαι. πίθωμαι cod. Rav. Av. 162. εἰ πίθοισθ' ἐμοὶ Rav. " εἰ πείθεσθέ Ald. Junt. 1. εἰ πείθοισθέ Junt. 2. *Tum* πιθώμεσθ' Ald. πιθοίμεσθ' J. 1. πιθώμεσθ' J. 2. πίθοισθε tres edd." *P. P. D.* " leg. πείθεσθε *et* πιθοίμεθ' " *R. B.* Vesp. 758. " L. Τί σοι πίθωμαι; (sic quoque Tyrwhittus in Conject. p. 48.) 1022. Lege φησι πιθέσθαι. Contra Lys. 485. (pro πιθοῦ) Lege πείθου." (sic duo Regii apud *Brunck.* ad l.) *R. P.* apud *P. P. D.* Soph. Œd. Tyr. 333. ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου. πίθοιό μοι. *R. B.* conf. Athen. x, 453. E. Aj. 151. Εὔπειστα. Εὔπιστα MS. Trin. Coll. Cant. et Schol. Harl. *R. P.* et Cens. Menstr. (*Month. Rev. Aug.* 1789. *pp.* 100, 101.). Æschyl. P. V. 333. εὐπειθὴς Ald. in fine senarii, et 562. πείθων pro πιθὼν cod. Med.

79. " *Ultima in* σκιὰ *producitur*

SECT. V.

[2] Μορφης σποδον τε και σκιᾶν ανωφελη.
[3] Σκιᾶν υπερτειναςα Σειριου κυνος.

Rescribendum vero pronunciare ausim:

Μα Δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ἡγουμην ΔΑΣΚΙΟΝ ειναι·

nebulam et rorem opacum.

[4] Μελαμφυλλα τ ορη ΔΑΣΚΙΑ και ναπαι.
[5] ———— εν δε ΔΑΣΚΙΟΙΣ
Ορεσι θοαζειν ————
[6] ———— εκ δε ΔΑΣΚΙΟΥ γενειαδος
Κρουνοι διεραινοντο κρηναιου ποτου [80].

Cæterum hanc porro occasionem libet arripere de adfecto quodam poetæ nescio cujus apud Plutarchum loco, quid sentiam, exponendi; Is autem de Iside et Osir. pag. 173. edit. Cant.[81] verbis istis continetur: φωνης γαρ ὁ θειος λογος απροσδεης εστι, και δι αψοφου

[2] Soph. Electr. 1165 (1159.). [3] Æschyl. pag. 206. l. 5. (Agam. 969.). [4] Thesm. 1006. [5] Eurip. Bacc. 218. [6] Soph. Trach. 13.

etiam apud Euripid. *Meleagr.* Stob. 98. *Melanip.* Ib. 117. Anonym. apud Athen. VIII, 3. p. 336. B. (Tragici cujusdam, fortasse Euripidis, versus. Advss. p. 101.) *ubi pro* μετὰ χθόνος *legendum* κατὰ χθονός." *R. P.* ad *R. D.* Loci sunt, 1. LXV. κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ Γῆ καὶ σκιὰ τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει. 2. XVIII. Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ. 3. Τὸ μηδέν ἐστι, καὶ σκιὰ κατὰ χθονός. Quibus adde, Æschyl. Agam. 1330. Σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ.—καὶ σκιὰν εἶναι habent MSS. C, D, E, F, I, T; καὶ καπνὸν εἶναι H, Cod. Leid. ut codd. duo apud *Brunck.* et Suidas vv. ἀμενηνός, et καπνοῦ σκιὰν, optime. Titubavit *R. D.*; "ubi gentium invenitur *ros umbrosus?*" jactabunde rogitat *Dorvillius* in nota MS. ad l. "Suidas Καπνοῦ σκιὰ —καὶ παροιμία. Καπνὸν εἶναι ἡγούμην. Conservavit hic Suidas veram lectionem Aristophanis. *R. P.* apud *P. P. D.* Soph. Ph. 946. Οὐκ οἶδ' ἐναίρων νέκρον ἢ καπνοῦ σκιάν Ant. 1170. τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς. Καπνοῦ σκιὰ apud Phrynichum Σ. Π. p. 48. In Soph. Λημνιάσι fr. IV. *Salmasius* legere maluit, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἀλός. Plin. Exercit. p. 129. b. F.

80. "*adde* Æschyl. *Pers.* 316." *R. P.* ad *R. D.* Locus est Πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα.

81. Et Quæst. Platon. T. II. p. 1007. C.

βαινων κελευθον και δικης τα θνητα αγει κατα δικην. AD NUB.
Quem ad locum editor eruditus "Ex veteri Poeta "desumpta esse hæc ipse stylus planissime indicat. "Metro itaque suo sic restituas :

" ———— δι αψοφου
" Βαινων κελευθον κατ δικην τα θνητ' αγει.

"Quid enim sibi volunt ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ? Sensum
* "haud dubie et Constructionem simul perturbant 220
"prorsus et officiunt, quæ sine eis optime procedunt. "Hoc vero ratum fixumque sit, ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ, et ΚΑΤ' "ΔΙΚΗΝ utrumque simul non posse consistere; "alterum vero ab altero, nescio quomodo, natum "esse arbitror." Doctissimus autem Marklandus "ibid. αγλωσσος ων] Distingue—αγλωσσος ων, (φωνης "γαρ—και ΣΙΓΗΣ τα θνητα αγει κατα δικην) μονον δε φασιν "&c. Ista ΚΑΙ ΔΙ ΑΨΟΦΟΥ &c. sunt ex aliquo "Tragico, opinor, *Sophocle*[7], et ad numeros ita re-"duci possunt,

" ———— και δι αψοφου
" Βαινων κελευθον και δικης τα θνητ' αγει.

"κατα δικην. Sensus respuit ΔΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΔΙΚΗΝ. "Puto ΣΙΓΗΣ verum esse, et *Auctorem* prosaice hæc "protulisse, simul alludens [l. *alludentem*] ad istum "Poetæ locum." Mihi neque κατα δικην, nec vero και δικης congruenter hic haberi videtur. Neutrum certe ad argumentum, in quo versatur Plutarchus, quidquam spectat. Docet utique philosophus Crocodilum numinis supremi duabus de causis μιμημα esse; primo utique eo, quod sit αγλωσσος[82] sive αφωνος; deinde, quod per membranam perlucidam oculis obductam cernat, dum ipse interim non cernatur. Sed neque placet quod voluit doctiss. Marklandus σιγης;

[7] [Eur. Troad. 887.]

82. Hoc factum lubrica fide nititur; quamvis ex Herodot. II, 68. et Aristot. H. A. II, 10. ad idem stabiliendum aliquid firmamenti accessisse videatur.

SECT. V. quippe quod, δι αψοφου κελευθου και σιγης, δις ταυτον
—— plus nimio sapiant. Nullus vero dubito quin poetæ,
221 Ionici puta, locus sic constituendus sit:

—————— δι αψοφου
Βαινων κελευθου και ΣΚΙΗΣ τα θνητ αγει[83].

83. Probabile fit *Dawesium* tot tamque variis negotiis distentum hanc suavissimam tragœdiam impenso studio versare non posse: constat saltim eum in Misc. Crit. huic fabulæ manum medicam nusquam admovisse. "Errorem hoc loco admissum indicavit *Valck.* ad Phœn. p. 9. (quem conf. ad Hipp. 1102. Diatr. pp. 186, 187. et de Aristobulo, p. 2.) et Vir summus in Emend. ad *Suid.* P. I. [i, 136. et *R. P.* in App. p. 443.] et literis etiam ad me datis. De eodem hæc optime egregius Reliquiarum et *fragmentorum* Babrii editor: '*Excursum hunc de fragmento* nescio cujus Poetæ Ionici *apud* Plutarchum, *resecâsset, credo,* Dawesius, *si compertum habuisset id in* Attici *poetæ,* Euripidis *Troasin, v.* 888. *hodie recte legi. Sed præstat servare, ut exemplo tam luculento moniti, discamus omnes de* fragmentis *neque diu, neque acriter digladiari.*'" *Burgess.* Conf. virum summum ad Aristot. Poet. XXI. —" quale παρόραμα, ut de *Heathio* nihil dicam, neque *Bentleius* in Callimacheis effugit, neque diligentia æque ac ingenio insignis *Valckenærius,* qui Troadum v. 459. Ionis 393, 4. Herc. Fur. 1294, 5, 6. inter fragmenta recenset." *Musgrav.* Lectori Eur. Conf. *R. P.* ad *Toup.* Vol. III. p. 149., ad Eur. Ph. 559. 1772. et ad Simplic. in Opusc. pp. 176,7. Adverss. p. 215. Callimachi fr. CCVIII. est versus 231. h. ad Dian.; conf. Fragg. CCLXXXIX, CCCXVI, CCCXCI. Sedem quoque hujus versus monstravit *Raperus* in exemplari suo *R. D.* "*Deus tacito ingrediens vestigio, secundum justitiam res tractat humanas:* hoc—memini a Valckenærio ejusmodi affectu, eo oculorum quasi ardore pronunciari, ut veluti a Deo missum vatem et audire mihi et videre viderer, et, quod apud Poetam dicitur, *gelidus mihi per ossa curreret tremor.*" *Wytt. in* Vita *D. R.* p. 139. Conf. Prophetam Zechar. ix, 14. Eur. Fr. Inc. II. 3. (ἡ δίκη) σίγᾳ καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχῃ· Diphilus apud Theodoret. Græc. Affect. p. 88. Sylburg. Ἔστιν ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. Stob. Ecl. Phys. T. I. p. 106. *Heeren.* οὐδ' εὕδει Διὸς Ὀφθαλμός· ἐγγὺς δ' ἐστὶ καίπερ ὢν πόῤῥω, πόνῳ MS. Harl. 6318. extra notatus; legendum, ἄνω. Ex eodem MS. Οὐ γάρ τις οὔτε χρημάτων ὕπερ γεγὼς νόμον μιαίνων ἀσφαλῶς γηράσεται, Ἀλλ' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἡ Δίκη ποτὲ Τῷ δυσσεβοῦντι σῖγ' ἔχουσ' ἐνήλατο. Τὸ μὴ δίκαιον ἔργον οὐ λήθει θεούς. + + + Ὁρᾷς Δίκην ἄναυδον, οὐχ ὁρωμένην Εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ Οὐδ' ἓν καλύπτει τῶν κακῶς εἰργασμένων. + Ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ (sic), ἀλλὰ τὴν δίκην σέβω. Ἐχθρὸς

Efficiet certe hæc mutatio, ut sententiæ egregium aliquod accedat, idque philosophi doctrinæ appositum adeo, ut nihil supra. His utique verbis declaratur την αψοφον κελευθον facere, quo minus a quopiam Deus *audiatur*, την σκιαν autem, Homero ηερα, Virgilio *aera*, *nebulam*, et *nubem*, quo minus ulli *cernatur*. Soph. Trach. 931 (916).

Καγω ΛΑΘΡΑΙΟΝ ομμ ΕΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ
φρουρουν· ΟΡΩ δε————————

Et ego clam *oculum* tenebris abdita *Vigilem intendebam:* cerno *autem* — Unum illud adjiciam ex Æschyli Supplicibus pag. 311 (92.). ubi inter alia de hominum ac Deorum rege perquam magnifice dicta ista itidem habentur:

Δαυλοι γαρ πραπιδων ΔΑΣΚΙΟΙ
Τε τεινουσι ΠΟΡΟΙ
ΚΑΤΙΔΕΙΝ ΑΦΡΑΣΤΟΙ ————

Insignem autem, ni fallor, similitudinem facile agnosces. Apud incertum, de quo agimus, poetam dicitur numen supremum βαινειν δια σκιης, *per tenebras incedere:* apud Æschylum των Διος πραπιδων divinæ mentis δασκιοι ποροι *tenebras abditi* * *sunt* 222
calles: adeoque juxta ea, quæ modo diximus, κατιδειν αφραστοι, *oculorum aciem fugiunt*. Casu, opinor, vox σκιης transpositis duabus literis in σικης migravit. Quo pacto cum haberetur vox nihili, corrector postea elemento σ in simillimam figuram δ mutato, δικης

ἀνὴρ μὲν *Heeren*. Vide *Meinek*. Quæst. Menandr. p. 28. Babrius apud Suidam v. Νέμεσις. Παρῶν δὲ Νέμεσις, ἡ τὰ δίκαι' ἐπισκοπεῖ. *Tyrwhitt*. p. 44. Plato de Legg. IV. p. 717. C. D. Παρὰ δὲ πάντα τὸν βίον ἔχειν τε καὶ ἐσχηκέναι χρὴ πρὸς αὐτοῦ γονέας εὐφημίαν διαφερόντως, διότι κούφων καὶ κτηνῶν λόγων βαρυτάτη ζημία. πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. Callim. h. ad Cer. 57. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν. Sed, ut multa alia mittam, vide omnino Arcturum prologum in Plauti Rudente agentem, qui Comicum nescio quem Græcum splendide expilavit.

SECT. V. exhibuit. Hinc porro natum est alterum istud κατα δικην.

V. 366. Ποιος Ζευς; ου μη ληρησης —] Exigit sermonis ratio, ut voculæ ου μη vel cum futuro indicativo vel cum aoristo altero formæ subjunctivæ construantur [84]. Utriusque syntaxeos exempla accipe: Aristoph. Ran. 512.

84. Conf. infra p. 340. "Hoc præfracte negat Marklandus ad Euripid. *Suppl.* 1069." *R.P.* ad *R. D.* et idem lubrica fide niti existimat *Heindorfius* ad Plat. Phædo. Vol. IV. p. 44. Conf. *Brunck.* ad Soph. Œd. T. 1075. et Col. 408. " 366. περιόψομαι ἀπελθόντ' D, E, I, T. Περιόψομ' ἀπελθόντ' citat *Porsonus* ad Med. 675.; conf. supra ad p. 353 (57). " ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος, Plato Athenæi XIV. p. 644. A. sed non edidit (*Porsonus*);" *P. P. D.* Addend. ad Aristoph. Plut. p. (99). " 366. MS. 43. λυρησεις" *Burgess.* " ληρήσεις Dorv. et 2." apud *R. P.* ληρήσης Baroc. 127. D, F, H, I, T, C cum interp. φλυαρήσεις, et E cum interp. οὐδαμῶς φλυαρήσης. *Soph.* El. 1058. μεθρέψομαι MS. Hunt.; Lys. 493. " καθέλωσιν MS. fo. καθελοῦσιν." *R. B.* 1035. μάθης MS. Hunt. et Ald., πάθης MS. Harl. et e codd. duobus *Brunckius.* " in marg. Triclin. ed. Turn. (*sed in ed. ejecta deest*) quod recte probant H. Stephanus, Canterus, Johnsonus, et Heathius; ut jure mireris pravam lectionem laudasse Dawesium." *R. P.* Advss. p. 210. Tr. 673. παθεῖν, μαθεῖν MS. Harl. et Ald.; Aristot. Poet. apud Rhetoras Aldi, δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων μαθημάτων κάθαρσιν. Ignat. Epist. p. 32. μαθητὴν., MS. παθητήν, *Pearson.* Pausan. VI, XV, p. 489. γεγονυίας δὲ ἤδη τῷ Κάπρῳ νίκης ἐπὶ τῇ μάχῃ— *Fortasse,* πάλῃ. infra p. 490. ἀνδριάντες δύο ἀνδρός εἰσι Κάπρου τοῦ Πυθαγόρου, πάλης τε εἰληφότος καὶ παγκρατίου στέφανον ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς. TYRWHITTUS. Id. I, XVI, p. 38. οὗτος ὁ Πτολεμαῖος, ὡς προσιὼν ὁ Σελεύκου στράτος ἐγένετο κατὰ Λυσιμαχίαν, μαθὼν Σέλευκον κτείνει. *Fortasse,* λαθών. TYRWHITTUS. *Lys.* adv. Andocid. p. 125. *Tayl.* = p. 255. *Bekker.* ὅστις οὖν καὶ πονηρότερος καὶ ἀμαθέστερος Βατράχου ἐστί,—" Fortasse ἀσεβέστερος," *Marklandus.* De μαθὼν et παθὼν vide *P. P. D.* ad *Aristoph.* Plut. 909. Nub. 505. *Recte* Scaliger, Οὐ μὴ λαλήσης, ἀλλ' ἀκολουθήσης ἐμοί: *quod facillimum est,* inquit *Bentleius* in Epist. ad *Kuster.* Mus. Crit. N. VII. p. 439. Miror equidem viro præstantissimo *Scaligerum* suam emendationem probasse. Nub. 505. λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. T, λαλήσης, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. I, Baroc. 127. et Dorv. —σης, et —σης H., λαλήσεις, —Ald. Junt. 1, 2. Bas. 2.; *Soph.* Tr. 980. 'ξηγείρης —νήσης —στήσης MS. Harl.; 983. μοι Ald., " τοι minus recte," *Heathius,* quem vide.

I. Soph. Œd. Col. 408. Οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ. Forte, Οὔτ' ἄρ'. Œd. Col. 1023.

οὖς οὐ μήποτε Χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς — θεοὺς MSS. duo. ἐπεύχωνται Ald. 'ΕΠΕΎΧΟΝΤΑΙ Schol. Lasc. Lege, ΕΠΕΥΧΣΟΝΤΑΙ, i. e. ἐπεύξονται· Pausan. I, 243. 6. ed. Fac. ἔχουσιν,] ἕξουσιν. i. e. ΕΧΣΟΥΣΙΝ. *Porsonus*. vide supra ad p. 147. Mox in iisdem Schol. οἷς οἱ θεράποντες. fortasse, οἵ σοι θεράποντες. Conf. supra 177. et infra 1703. Ph. 103. Tr. 621. Οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Ph. 381. οὐ μήποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσεις ἔχων. nimirum formarum novarum erat studiosus Sophocl. ἐκπλεύσῃς MS. Harl. ut editiones, ἐκπλεύσεις *R. B.* Aj. 560. Οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβριεῖ. ὑβρίσῃ MSS. Harl. et Hunter. Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει. 602. *Monk.* Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψει πέπλων, conf. *Valck.* ad l. Suppl. 1076. οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς, vide supra p. 173.; Suppl. 1076. οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς. Herc. Fur. 1219. Ὡς μὴ μύσος μεσῶν βαλεῖ προσθεγμάτων; βάλῃ *Scaliger*, quam sustulit *Hermannus*. Suppl. 1069. ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς. "Forsan in Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰὼν, Μηδ' ἐναπομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί." *R. P.* apud *P. P. D.* ad Ach. 343. quem conf. ad Vesp. 393.—852. Οὐ μὴ θελήσῃ θῆλυν ἐνδῦναι στολήν. Lege, οὐκ ἠθέλησε *R. P.* ad Hec. 403.; quem conf. ad Med. 1218. Schol. Cod. Harl. ad Odyss. Γ, 272. Ο, 316. Π, 67. Σ, 365. Υ, 141. Ω, 4. *Valck.* ad Adoniaz. p. 348. *Bockhii* Spec. Emendat. in Pindar. Carm. PP. XXVII, XXVIII. *Aristoph.* Ach. 166. Οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Vesp. 396. οὐ μὴ καταβήσει. Nub. 296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις. σκώψῃς et ποιήσῃς H. Ran. 204. (et 527.). οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. "Forte φλυαρήσεις." *Raper.*; sic MS. apud *Brunck.* 300—1. "Lege, οὐ μὴ καλεῖς, Ὦ 'νθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα. 465. οὐ μὴ διατρίψεις. Thesm. 1119. L. οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ. i. e. οὐχὶ μὴ λαλήσεις σύ." *R. P.* apud *P. P. D.* *Xenoph.* Anab. II. ii, 12. legendum οὐκέτι μὴ ΔΥΝΗΣΕΤΑΙ βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Thesm. 660. K. Π. VIII, i, 15. Καὶ τοῦτο γὰρ εὖ εἰδέναι χρὴ ὅτι οὐ μὴ δύνηται Κῦρος εὑρεῖν—δυνήσεται Cod. Guelf. In *Eur.* Or. 139. γένηται Cod. Flor. 34. apud *Matthiam* pro γενήσεται. Id. Anab. IV. p. 329. ἤν τέ τῃ εἰς δυνηθῇ τῶν λόχων ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀναβῆναι, οὐθεὶς μηκέτι μενεῖ τῶν πολεμίων, etc. K. Π. III, ii, 8. ὡς οἵ γε Ἀρμένιοι οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. δέξονται Cod. Paris. B. Plato. Phædo p. 66. B. 7. οὐ μήποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὗ ἐπιθυμοῦμεν. κτησόμεθα Codd. duo apud *Bekker.* sed conf. *Heindorf.* ad l. P. 105. D. 4. Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ τὸ ἐνάντιον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεί, οὐ μήποτε δέξεται. δέξηται Editiones. Plat. Euthydem. p. 298. E. 6. καὶ αὖθις ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσόδωρος, ἵνα μὴ πρότερόν τι εἴπῃ ὁ Κτήσιππος, editiones; εἴποι Codex Clarkio-Bodl. de Rep. X. T. II. p. 609. B. Οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μήποτέ τι ἀπολέσῃ, mallem ἀπολέσει, vel potius ἀπολεῖ.

II. *Æschyl.* Septheb. 281. Οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον.—Suppl. 732, 3. Οὐ μή· — ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται. Eum. 225. Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔτι μὴ λίπω ποτε. In Jaculatricibus,

SECT. V.

Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων Ὀφθαλμὸς, Soph. Phil. 103. Οὐ μὴ πίθηται. 418. οὐ μὴ θάνωσι; Eur. Suppl. 1079. οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί. *Plato* Republ. vi. p. 492. E. 2. οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὦ ἑταῖρε· de Legg. iii. p. 696. A. 2. οὐ γὰρ μήποτε γένηται παῖς, καὶ ἀνὴρ, καὶ γέρων. iv. p. 712. A. 4. ἄλλως δ' οὐ μήποτε γένηται. xii. p. 942. C. 5. τούτου γὰρ οὔτ' ἔστιν οὔτε ποτε μὴ γένηται κρεῖττον οὔτε ἄμεινον οὔτε τεχνικώτερον εἰς σωτηρίαν τὴν κατὰ πόλεμον καὶ νίκην. Phædr. p. 260. E. 6. τοῦ δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Λάκων, ἔτυμος τέχνη ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἧφθαι, οὔτ' ἔστιν, οὔτε μήποθ' ὕστερον γένηται. Auctor Alcib. I. T. ii. p. 132. A. Καὶ νῦν γε ἂν μὴ διαφθαρῇς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίων δήμου, καὶ αἰσχίων γένῃ, οὐ μὴ σε ἀπολείπω. ἀπολίπω Cod. Vindob. Vide *Diotogenis* Fragmentum emendatum a *Brunckio* ad Ar. Lys. 704. *Lysias* pro Mantith. p. 579=357. Bekker. Αὐτὸς ἔδωκα δυοῖν ἀνδροῖν τριάκοντα δραχμὰς ἑκατέρῳ οὐχ ὡς πολλὰ ΚΕΚΤΗΜΈΝΟΣ, ἀλλ' ἽΝΑ παράδειγμα τοῦτο τοῖς ἄλλοις ΓΈΝΗΤΑΙ.

III. *Soph.* Œd. Col. 450. Ἀλλ' οὔτι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, Οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ Ὄνησις ἥξει. El. 42, 3. ΟΥ γάρ σε ΜΗ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ ΓΝΩΣ', ΟΥΔ' ΥΠΟΠΤΕΥΣΟΥΣΙΝ ὧδ' ἠνθισμένον. μακρῷ χ' MS. Harl. ὑποπτεύουσιν idem, ὑποπτεύσουσιν MS. Hunter.; ἠν. *capillos albescentem;* Philemo ap. Athen. vii. p. 288. E. οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον. Eubulus xv. 679. E. Ἢ μυρτίνους, ἢ τῶν διεξηνθισμένων. Alexis ap. Athen. ii. 36. E. Ὁμοιότατον ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν—Πρώτιστόν τ' ἀφυβρίσαι τ' ἀπανθήσαντα δὲ Σκληρὸν γενέσθαι· Vide *Musgrav.* ad Soph. l. c. Incertus apud *Percy's Reliques,* Vol. ii. p. 162. *down his neck—"his reverend lockes In comelye curles did wave; And on his aged temples grewe* The blossomes of the grave." Apud *Spenserum* nostratem Fairy Queen, B. I. cant. x. stz. 48. *There they do find the aged godly Sire,* With snowy locks adown his shoulders shed, *As hoary frost with spangles doth attire The mossy branches of an Oak half dead.* Paradise of Dainty Devises, f. i, 4. *These hairs of age are messengers, Which bid me fast repent, and pray; They be of death the harbingers, Which do prepare and dress the way.* Conf. Æschyl. Pers. 822. Eur. Med. 1040. Aliter paulo Aristoph. Lys. 42. Τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο, Ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι, "ἐργασαίμεθα *Clem.* Pæd. ii. 235. ἐξηνθισμέναι MS. [hodie penes Collegium S.S. Trin. Cantab.]. Ita *Clemens* Pædag. 2. 10. p. 87. At lib. 3. c. 2. p. 93. ἐξανθισμέναι· i. e. τὰς τρίχας. vide *Hesych.* ξανθίζεσθαι. Menander ibid. (*Grot.* Excerpt. p. 751.). Νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε· τὴν γυναῖκα γὰρ Τὴν σώφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιεῖν (ποεῖν)." Bentleius. Charisius col. 78. Cato in Originibus; *Mulieres nostræ capillum cinere inungitabant, ut rutilus esset crinis.* Conf. *Servius* ad Æn. iv. 694.—*Aristoph.* Vesp. 393. Κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπάρδω. *Diphilus* apud Athen.

——— ΟΥ ΜΗ σ εγω
ΠΕΡΙΟΨΟΜ απελθοντ———

Eurip. Med. 1151 (1148).

——— ΟΥ ΜΗ δυσμενης ΕΣΗΙ φιλοις.

Soph. Electr. 1058 (1052).

——— ΟΥ σοι ΜΗ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ποτε.

Aristoph. Av. 461.

Λεγε θαρρησας· ὡς τας σπονδας ΟΥ ΜΗ προτερον ΠΑΡΑΒΩΜΕΝ.

— Lys. 493.

το γαρ αργυριον τουτ ΟΥΚΕΤΙ ΜΗ ΚΑΘΕΛΩΣΙΝ.

Soph. Electr. 1035 (1029).

ΑΛΛ ΟΥΠΟΤ εξ εμου γε ΜΗ ΜΑΘΗΙΣ τοδε.

Noli jam deinceps dubitare quin locus, de quo agitur, ad priorum exemplorum normam exigendus sit, Ου μη ΛΗΡΗΣΕΙΣ. Ex iisdem constat * frustra fuisse 223 τον πανυ Scaligerum, qui versum 505. sic refingi voluerit:

Ου μη λαλησῃς, αλλ ακολουθησῃς εμοι.

Ubi vulgo leguntur λαλησεις et ακολουθησῃς. Nec vero vir summus sinceram duntaxat partem sollicitavit, sed et verum ulcus incuratum præteriit. Rescriptum vero oportuit,

vii. p. 291. F. ΟΥ ΜΗ ΠΑΡΑΛΆΒΩ σ' οὐδαμοῦ Δράκων ἐγὼ Ἐπ' ἔργον, ΟΥ ΜΗ ΔΙΑΤΕΛΕΊΣ τὴν ἡμέραν Τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην. Ex emendatione *R. P.* Adverss. p. 95. Ceterum cave hanc regulam ad μὴ οὐ per omnia extendas: vid. Æschyl. *P. V.* 627. 785. 916. Eum. 912. Soph. Tr. 622. Eur. Or. 766. (764) et *Matthiam* ad l. Thucyd. i. 141. Xenoph. Anab. iii. i, 12. Soph. Œd. Col. 156. Περᾷς· ἀλλ' ἽΝΑ τῷδ' ἐν ἀ—φθέγκτῳ ΜΗ ΠΡΟΣΠΕΣΗιΣ νάπει Ποιάεντι· *Pseudo-Lysiæ* Laudatio, p. 63 = 205. *Bekker*. πρὸς τοὺς ἑτέρους ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἘΚΙΝΔΎΝΕΥΣΑΝ ὑπὲρ μὲν τῶν, ἽΝΑ ΜΉκετι—πλείω περὶ τοὺς θεοὺς ἘΞΥΒΡΊΣΟΥΣΙΝ, ὑπὲρ δὲ τῶν ἑτέρων, ἽΝΑ ΜΗ πρότερον εἰς τὴν αὐτῶν ἈΠΈΛΘΩΣΙΝ — ἐξυβρίσωσιν Codices plerique, et omnes editiones.

Ου μη ΛΑΛΗΣΕΙΣ, αλλ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ εμοι.

—— Quo minus autem mireris aoristum subjunctivum pro futuro indicativo librarios aliquando exarasse, ubi de vera lectione metri ratio silet; faciet quod apud Sophoclem [Tr. 980.] contra certissimas versus anapæstici leges idem factum reperiatur:

Ου μη ΞΕΓΕΙΡΗΙΣ τον ὑπνῳ κατοχον,
Κᾳκκινησῃς, κᾳναστησῃς.

Prioris utique versus pedem secundum hoc pacto vides esse bacchium anapæsto temporibus imparem. Legent vero deinceps nisi qui tam sermonis quam metri indolem susque deque habent,

Ου μη ΞΕΓΕΡΕΙΣ τον ὑπνῳ κατοχον,
ΚΑΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt versus sic dispertiendi sunt:

Φοιταδα δεινην νοσον ω τεκνον. ΥΛ. Αλλ
Επι τοι μελεῳ
Βαρος απλετον εμμεμονε φρην.

224 * Libet hanc porro occasionem amplecti de versibus primum apud Sophoclem in Ajace [165—] anapæsticum systema claudentibus, quid sentiam, aperiendi. Ii autem sic vulgo feruntur:

Χ ημεις ουδεν σθενομεν προς ταυ-
τ απαλεξασθαι, σου χωρις.
Αλλ ὁτε γαρ δη το σον ομμ απεδραν,
Παταγουσιν, ἁτε πτηνων αγελαι
Μεγαν αιγυπιον ὑποδεισαντες·
Ταχ αν εξαιφνης ει συ φανειης,
Σιγῃ πτηξειαν αφωνοι.

Versus secundus adjecto in fine αναξ complendus est non sine MSS. Bodl. Laud. Baroc. utriusque et Suidæ auctoritate,

Απαλεξασθαι σου χωρις, ΑΝΑΞ [85].

85. " Lege σοῦ χωρὶς, ἄναξ, cum *R. D.*, et *Heathio ex* 4 MSS. ed. Ald. Suid. v. ἀπαλέξασθαι (MS. Trin.) H." *R. P.* Advrs.

AD NUB.

At quidni inquiet nonnemo vulgatum,

Απαλεξασθαι σου χωρις,

versus paroemiacus haberi possit, cum alteri isti,

Σιγῃ πτηξειαν αφωνοι,

temporum ratione æquipolleat? Nempe hæc videtur fecisse opinio, ut locum nemo antehac, quod sciam, sollicitaverit. At enim illud ratum fixumque sedere velim in versu paroemiaco syllabam catalecticam soli anapæsto subjici oportere. Ad versum quintum editor eruditus hæc habet "Υποδεισ.] * Hic 225
"aoristus indicat *timoris cessationem*; adeoque recte "Scaliger explicat, *defuncti metu*." Mira profecto editoris doctrina, uti et summi viri interpretatio. Idem aoristus, qui alias ubique *metu perculsi* valet, hic tamen contraria plane notione denotat *timoris cessationem*. *Idem etiam* (nam ita pergere potuisset vir eruditus) *facit, ut syllaba præcedens, quæ alias ubique ante vocalem corripitur, hic tamen contra sequente vocali producatur. Idem denique facit, ut participium masculinum* υποδεισαντες *ad substantivum foemininum* αγελαι *non incommode referatur*. En virtutem vere αόριστον! Qualis profecto si admittatur, nulla deinceps vel metri vel orationis violatio moram cuivis injicere poterit. Nunc vero, si vacat, contemplare vicissim unius literulæ adjectio quanta virtute, si apta accedat distinctio, gaudere possit:

Αλλ ὁτε γαρ δη το σου ομμ απεδραν,
Παταγουσιν, ἁτε πτηνων αγελαι·

p. 184. ἄναξ quoque retinet cod. Hunteri; Theogon. 660. Ἠλύθομεν, Κρόνου υἷε Fάναξ, ἀνάελπτα παθόντες. ἄναξ abest e Cod. Par. 2708. 167. ἀλλ' ὅτε δὴ Hunt. De versu parœmiaco vide *Heath*. in Pr. viii. et ad Soph. Œd. T. 1334. *Burgess*. Conf. quoque *Butler*. ad Æschyl. P. V. 93., Eur. Hipp. 1545. Troad. 100. et Suppl. initio. Æschyl. Agam. 367. Versum parœmiacum persanavit *R. P.* reponendo Σκήψη βέλος ἠλιθιῶσαν. *Cl. Journ. No.* XIII. *p.* 142. et Choëph. 372. Μείζονα φωνεῖς· ὀδυνᾷ γάρ. Advss. p. 159. conf. Pers. 32., et *Month. Rev. May*, 1785, *pp.* 367, 368.

SECT. V.

Μεγαν αιγυπιον Δ υποδεισαντες[86]
Ταχ αν, εξαιφνης ει συ φανειης,
Σιγῃ πτηξειαν αφωνοι.

Sed enim, cum jam tuum aspectum effugerint, perstrepunt, velut [absente vulture] *avium greges: magnum* vero [ut hi] *vulturem* [ita illi te] *reformidantes, illico, ex improviso si in conspectum te*

86. αἰγύπτιον ὑ. MS. Harl., αἰγυπιόν, τ erasa, Hunt. "Optime Sophoclis versum emendavit et distinxit Toupius [in Suid. Vol. II. p. 39. l. 20. Il. X, 282. ὄφρα Σ' ΥΠΟΔϜΕΊΣΑΣ μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Æn. XII. 261, 2. *quos improbus advena bello Territat,* invalidas ut aves.]. Edidit quidem Brunckius ex Dawesii conjectura, Μέγαν αἰγυπιὸν Δ' ὑποδείσαντες. Sed illud ΔΕ sedem occupat minus commodam, et constructionem reddit impeditiorem. Utramcunque vero harum conjecturam amplectaris, rectius sane feceris, quam fecit Parisinus editor, qui post longam et futilem de lana caprina disputationem eo tandem delabitur, ut credat scripsisse Tragicum, Μέγαν αἰγυπίον Γ' ὑποδείσαντες, et ob inventum palmarium serio triumphat. Sed hoc quicquid est Heathio debetur, qui particulam istam γε adeo deperibat, ut semper sibi adstantem haberet, ad rimam, si quando versus hiaret, explendam. Id nunc deest unum, ut exoriatur aliquis, qui vulgatam lectionem defendat; *asperi enim spiritus vim, quam ridet* Dawesius, *fulcrum metri satis firmum esse; et abesse posse* ΣΕ, *nulla, ut videtur, sententiæ injuria aut obscuritate!* Ω ΦΙΛΟΤΗΣ, ΠΟΙΟΝ ΣΕ ΕΠΟΣ ΦΥΓΕΝ ΕΡΚΟΣ ΟΔΟΝΤΩΝ." *R. P.* ad *Toup.* 465. Aristophan. Plut. 340. Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστόν γ', ὅπως. sic codd. Rav. et Borg.; γ' quoque reposuit e cod. suo *Brunckius*, et e conjectura *Tyrwhittus*. interim, aut " lege cum *Piersono* ad Mœrin p. 188. θαυμάσιον ὅπως aut transpositione cum *R. P.* ἔστιν δ' ἐμοὶ θαυμαστὸν αὐτὸ τοῦθ', ὅπως— quem conf. ad Ran. 970. Eccles. 410. Av. 45.: Pind. Pyth. IV, 101. σιωπῇ ἔπταξαν ἀκίνητοι. quam ad Aj. citat *Lobeckius.* Addere liceat " *Prudentium* p. 284. v. 60. ed. *Heins. Fertur avis mulier,* magnusque *eadem dea* vultur.—Heinsius *conjicit legendum* Magicus: *quin hunc cum sequentibus spurios esse suspicatur. Male utrumque; credo, quia non intellexit—Dea illa est Minerva,* [Arnob. IV. p. 142. L. Bat. 1651.] *propter quam Jupiter maximus coquus* [f. cygnus] *fieret;* et Il. H, 58. Καδδ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἑζέσθην, ὄρνισι Ϝεοικότες αἰγυπιοῖσιν, et illud (sed de hac voce subdubito) dea mulieri; sic Mosch. [IV, 31.]. Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί." *R. B.* " *Ruhnkenio* versus alienus ab hoc loco videtur, et aliunde temere huc immissus." VALCKEN. ad l. Vide *Hieronym.* in Jonam, T. V. ii. p. 257. *Augustin.* de Civit. Dei IV, XXVII.

* *dares, silentio muti se occultarent.* Vides, opinor, tam levi manu suam aoristo notionem restitutam metrumque simul et syntaxin in solido locatam. AD NUB. 226

V. 371. Νη τον Απολλω τουτῳ γε τοι τῳ νυνι λογῳ ευ προσεφυσας.]

Versus pedem vel tertium bacchium, vel quartum antibacchium hæc lectio repræsentat. Deinde vel τουτῳ τῳ λογῳ, vel τῳ νυνι λογῳ recte dixeris: at τουτῳ τῳ νυνι λογῳ importunum prorsus videtur. Denique προσεφυσας τῳ λυγῳ neque quod voluere interpretes, nec quidquam aliud valet; sed purus putus est soloecismus. Quorum nihil subodoratus est Cl. vel Scaliger, vel Kusterus, vel Bentleius. Atque his quidem omnibus ortum dedit una litera vel a dictante librario parum accurate enunciata, vel a scribente minus distincte audita. Hinc utique factum est, ut pro τουτο scriptum fuerit τουτῳ. Tu vero repone:

Νη τον Απολλώ, ΤΟΥΤΟ[87] γε τοι τῳ νυνι λογῳ ευ προσεφυσας.

87. "MS. Baroc. 127. τουτο γε." *Burgessius*. Sic MSS. Dorv. C, D, E, F, et quatuor codices apud *Brunck.*, τοῦτό γ. τοιτῷν I, ν a manu recenti; τούτῳ γε τοιτῷν (sic) νυνὶ λ. H, τοῦτο— νυνὶ T; "τῷ νῦν λόγῳ ἀντὶ τοῦ τοίω σημείω. α. π. Suid. MS." *R. P.* apud *P. P. D.*, εὖ προσέφησας Dorv., H, T, et Leid. τοῦτό γε *R. B.* (quem vide in *Mus. Crit.* N°. VII. p. 437.), accedente *Abreschio* ad Æschyl. III, p. 156. (τοῦτῳ μέντοι νυνὶ *Jortin.* nostras.) "Sic *Sanctamandus*, et *Berglerus* etiam (" *B.* Dawesii libellum non vidit." Br.), qui verbi προσφυειν, *adstruendi, affirmandi, demonstrandi*, sensum docte illustrat." *Burgessius*. "Hunc versum longe numerosiorem fore, si secundam versus partem ita legemus, τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας, nemo inficiabitur. Τῷ νῦν λόγῳ habet Suidas, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur ποίῳ. Utcunque hoc sit, revocanda est particula, quæ cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est. Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας. Ut in Ran. 1079. Ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. Νὴ τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δή. [κάτω 'νέβαλεν vulgatam defendit e " p. 460, 10 (Pac. 700.)." *R. B.*] Equit. 784. Τοῦτό γέ τοί σου τοὖργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον." *R. P.* Pr. xlix, lv=liii. lx. τῷ νῦν λόγῳ Soph. Œd. Col. 801. El. 769. indica-

SECT. V. Valet autem τουτο προσεφυσας tantundem quod τουτο απεδειξας, *hoc demonstratum dedisti.* Æschyl. Suppl. pag. 317. l. 8. Edit. H. Steph. [v. 275.]

Και ταυτ αληθη παντα ΠΡΟΣΦΥΣΩ λογῳ.

Ubi Scholiastes: Προσφυσω] Αποδειξω.

227 * V. 422. Αλλο τι δητ ου νομιεις ειναι θεον ουδενα, πλην άπερ ἡμεις,
Το Χαος τουτι, και τας Νεφελας, και την Γλωτταν, τρια ταυτι ;]

Ita locum repræsentat editor Londinensis, sic autem interpretatur: *Aliud nempe quicquam non putabis deum ullum, præter ea quæ nos: Hoc Chaos scilicet, atque Nubes, et Linguam: hæcce tria?* Fidus profecto satis interpres. Atqui verbo *deum* alterum istud *ullum* importune, ne dicam inepte, subjici quis non videt? Sed neque minus vel importunum est vel ineptum, quod in contextu inveteravit ουδενα. Alii legunt Αλλα τι, uti et ουν νομιεις. Verum ex his quodcunque demum elegeris, orationem habebis proletario magis scriptore quam Comico nostro dignam. Hunc autem sic scripsisse crediderim:

ΑΛΛ ΕΤΙ δητ ου νομιεις ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλην άπερ ἡμεις[88],

vit *Reisigius*, qui Τοῦτ' αὐτό γε τῷ ν., et in Equit. Τοῦτ' αὐτό γέ τοι τοὖργον veram esse autumat; et Av. 481. tentat, Ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τοινῦν ἦρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ παλαιόν, pp. 149. 151.

88. "MS. 127. αλλ' ὁτι δητ' ουν νομιεις ηδη θεον—" *Burgess.* "οὖν ex emend." *R. P.* ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὖν ν. ἤ. MSS. Arund. E, Rav., et duo Br.; "χορ. ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς ἤδη Dorv." D, T, et F cum interpr. σκόπει, et tres Br.; ἄλλοτὶ (sic) δῆτ' οὐ I. sed schol. ἀλλὰ ὅτι δῆτα: ἄλλοτὶ (ἄλλοτὶ Junt. 1.) δῆτ' οὖν ν. ἤ. Ald. et Junt. 1.; ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ ν. εἶναι θ. οὔδενα π. Junt. 2. et H., cum interpr. ἀλλ' ἴσθι ὅτι et schol. ἀλλ' ὅτι δῆτ'—ἀλλὰ σκόπει, φησιν, ὅτι οὐδένα νομιεῖς εἶναι ἄλλον θεὸν, οὐδ' ἕνα δῆτα. τὸ δὲ δῆτα ἔμφασιν ἔχει. οἷον εἰ καὶ νομίζεις καὶ ἀλλὸν τινὰ θεὸν ἄνευ ὧν νομίζομεν ἡμεῖς, οὐκ ἀληθῶς καὶ ὀρθῶς νομίσεις αὐτόν: "'Αλλὰ vet. ed.—οὖν Ald.—ἤδη—leg. οὐδὲν" *R. B.* tentaverat vir summus, ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομιεῖς ἤδη— quam mox delevit. [Vir summus ad *Kusterum*; "tu rescribe ex

Το Χαος τουτι, και τας Νεφελας, και την Γλωτταν, τρια ταυτι. AD NUB.

Nihil igitur aliud deinceps existimabis deum esse, præterquam—Solemnis autem est locutio ista, ουδεν αλλο πλην: Acharn. 375.

ΟΥΔΕΝ βλεπουσιν ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ ψηφῳ δακειν.

Vesp. 1498.

Μα τον Δι, ΟΥΔΕΝ γ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ γε καρκινους.

* Pac. 504. 228

ΟΥΔΕΝ γαρ ΑΛΛΟ δρατε ΠΛΗΝ δικαζετε.

similiter Av. 19. 902. Soph. Aj. 125. Col. 597 (573.). Eurip. Hec. 594. And. 746. Cyc. 590. Sin etiam ουδεν αλλο ετι conjuncta videre gestias, hujus etiam rei tibi copiam faciam. Eurip. Bacch. 772.

Οινου δε μηκετ οντος ουκ εστιν Κυπρις,
Ουδ ΑΛΛΟ τερπνον ΟΥΔΕΝ ανθρωποις ΕΤΙ.

Aldina, nisi quod οὐδένα cum reliquis habet, quod nos in οὐδὲν mutavimus "Ἄλλο τί δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδὲν, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς;" Mus. Crit. N°. VII, p. 438.] Æschyl. P. V. 258. Οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν πλὴν Soph. Œd. Col. 945. θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστι γηρᾶς ἄλλο πλήν. Tr. 1172. Τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλήν· Ph. 536. Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν Ἄλλον λαβόντα, πλήν γ' ἐμοῦ. Eur. Æolo. Γέροντες οὐδὲν ἐσμὲν ἄλλο, πλὴν ὄχλος. Idem apud Stob. Flor. 10. Κρείσσων γὰρ οὐδεὶς χρημάτων πέφυκ' ἀνὴρ Πλὴν εἴς τις. *R. P.* Adverss. p. 274. Theophilus apud Athen. XIII. 563. A. κατελείπετ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν τεθνηκέναι. Philemo apud Stob. p. 133. γνώσει σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιάν. Xen. Anab. I, ix, 20. οὐδὲ ἄλλος δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδὲν, πλὴν—III, i. 10. οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων, πλὴν Κλεάρχου: Plato de Repub. IV, 426. οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει; Attici subinde per ellipsin loquuntur; sed interrogantes nusquam; Soph. Ph. 283. εὕρισκον οὐδὲν πλὴν, conf. Tr. 1415. Hec. 436. μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον. Aristoph. Lys. 139. οὐδὲν γὰρ ἐσμὲν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη. Soph. Ph. 100. Τί δ' οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλήν; Addere libet Pluti 1116, quem ejecit *Valckenærius* apud *P. P. D.*, emendasse Bentleium "ex Aldina, οὐ ψαιστὸν, οὐκ ἱερεῖον, οὐκ ἀλλ' οὐδεέν, ἄλλ' i. e. ἄλλο: non ἀλλ' i. e. ἀλλά." *Kustero* in *Mus. Crit.* N°. VII. p. 424.

SECT. V.

V. 822. Οπως δε τουτο μη διδαξῃς [89] μηδενα] Mirum, opinor, quod dicturus sum plerisque omnibus videbitur. Sed nihilo tamen idcirco minus verum est. Çonfirmo autem atque in me præstandum recipio ὀπως μη διδαξῃς soloecam esse loquendi rationem; quippe Græci sermonis ingenium exigere ὀπως μη διδαξεις. *Nunquamne igitur voculæ* ὀπως μη *cum formæ subjunctivæ verbo construuntur?* Cum aoristo primo subjunctivo vocis vel activæ vel mediæ nunquam, si errores excipias. *At quibus tandem* τεκμηριοις *dignosci potest, rectene perhibeantur quos tu autumas errores?* Exinde vero quod nusquam conspiciatur aoristus ille ad dictas voculas referendus, præterquam ubi metri ratio futurum indicativum recipiat; cum contra tamen futurum indicativum sexcentis in locis extet cum voculis istis conjunctum, quorum in nullum salvis metri legibus aoristus ille
229 invehi * possit. Idem dictum puta de altero vocularum pari ου μη, cujus constructionem supra pag. 222. (408.) exhibuimus. Hujusmodi autem pauca describemus:

[1] Ωσπερ με τον Αθαμανθ [90] ΟΠΩΣ ΜΗ ΘΥΣΕΤΕ.

[2] Δεδοιχ ΟΠΩΣ ΜΗ ΤΕΥΞΟΜΑΙ κακοδαιμονος [91].

[1] Nub. 256. [2] Equ. 112.

89. διδάξῃς MSS. Cant. et Harl.; conf. infra p. 329. 1. ὅπως μὴ θύσετε I, θύσητε H. 4. φύλαττέ θ' *R. B.* in ora ed. Bas. 2.

[90. Plutarch. de S. N. V. p. 556. A. versus sequentes citat, quos conjicio esse ex Athamante *Sophoclis*: vide Schol. ad *Aristoph.* l. c. φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους 'ΑΘ'ΑΜΑΝΤΟΣ οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων Δράσασα μηδέν; Æno loquitur, quam forte, repudiata Nephela, uxorem duxerat Athamas.]

91. Eur. Hec. 398. ὅπως τῆσδ' ἕξομαι. *R. P.* ad l. "Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia, construitur; rarius cum prima. Aristophanes Eccles. 296. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-σίοι καθεδούμεθα. Plene dixit post paullo, Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τουσδὲ τοὺς ἐξ ἄστεος. *Antiphanes* Athenæi III. p. 123. B. Ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν' ὄψομαι. [*Scaliger* ad Manil. p. 439.] Retinenda etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a *Musgravio* sollicitata, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ Μολπάν." "*Æschylus* Prom. v. 68. ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. In *Euripid.* Cyclope v. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ *præsta te*

virum. *Xenophon* K. 'A. I. p. 154. 32. H. St. ὅπως—ἔσεσθε ἄνδρες. *Polyochus* Athenæi VII, 313. C. ὅπως σε πείσει μηδὲ εἷς· *ne sinas hoc tibi persuaderi: Casaub.* p. 546, 30. *Eubulus* ibid. XV. p. 668. D. νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε. nemo frequentius hac usus est forma scribendi, quam *Aristophanes;* in cujus illa reperietur Pluto v. 326. Nub. v. 1466. Ran. v. 8. 381. (si scribatur: Χ' ὤπως ἀρεῖς) [*Br.* "χὤπως αἴρῃς ex duobus MSS. in textu dederat, in notis ἀρεῖς; sed hæc vox occurrit in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων; lege igitur cum *R. P.* ad Med. 848. et cod. Rav. αἰρεῖς." Conf. *Elms.* ad Heraclid. 323. *Eur.* Iph. A. 125. "Legit Pors. ἐπαρεῖ θυμόν." et Suppl. 772. Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ' *d.* reddit, *tollam manus.* Advss. pp. 249. 239. vide infra ad p. 336.] 640. 936. Equit. 222. 757. Acharn. v. 253. 954. Vesp. v. 288. Pac. v. 76. 1017. 1330. Av. v. 131. 1334. Eccles. v. 149. 949. Thesm. v. 274. 292. 1216. horum locorum postremus sic commode me judice corrigi poterit, si legatur:—σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, Ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει κἀτενές." VALCK. ad Theocr. I, 112. quem conf. ad Ph. 1329. et ad Hipp. 518. et *Brunck.* Addend. ad Nub. 1464. Thesm. 24. Lys. 149. 289. 704. 743. 1305. Ran. 378. 462. 918. 995. et ad *Eur.* Med. 325.

I. ὍΠΩΣ. Il. B. 252. Οὐδέ τί πω σάφα Ϝίδμεν, ὅπως ἔσται τάδε Ϝέργα, Ἢ εὖ, ἦε κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν. *Æschyl.* Suppl. 445. ὅπως δ' ὁμαίμον αἷμα μὴ γενήσεται. Choëph. 263. ὅπως μὴ πεύσεται. Agam. 602. ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν Σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. 848. ὅπως χρονίζειν εὖ μενεῖ, βουλευτέον. *Soph.* Œd. Tyr. 1518. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. Aj. 556. δεῖ σ' ὅπως πατρὸς Δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης. 567. κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων Τελαμῶνι δείξει. Ph. 55. ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. 78. κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων. *Eur.* Androm. 101. ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω. Iph. T. 321. ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλιστ', ἕπου μοι. Troad. 449. Στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γαμούμεθα. *R. P.* Advss. p. 263. *Ar.* Equit. 1074. ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται. 1258. ὅπως ἔσομαί σοι φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν. *R. P.* Opusc. pp. 34, 5. et ad l. Vesp. 526. ὅπως φανήσει, *R. P.* ad l. 1242. ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ὙΜΕΝ. Vide TYRW. Conj. 54. 1217. Τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς. Nub. 489, 90. Ἄγε νυν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν Περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις. 1110. Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως Εὖ μοι στομώσεις αὐτόν. 1179. Νῦν ὅπως σώσεις, ἐπεὶ κἀπώλεσας. Pac. 1017. λάβε τὴν μάχαιραν, Εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς σφάξεις τὸν οἶν. Av. 131. ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδία Λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστίαν γάμους· Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. Lys. 289. Χ' ὤπως πότ' ἐξαμπρεύσωμεν. "Lege ἐξαμπρεύσομεν ex Schol., atque ita citat Kuster. ad Suid. v. ἀμπρεύοντες, qui et hanc lectionem recte exhibet. Ita quoque MS. Trin."

SECT. V.

R. P. apud *P. P. D.* Conf. 1182. Ran. 118. ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν "Ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεσθ' εἰς "Αιδου κάτω. 640. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ. 1151, 2. ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος Πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ. Eccles. 295. προσέχων, ὅπως Μηδὲν παραχορδιεῖς. Plut. 326. ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται ἔσεσθε. *Araros* apud Suid. v. Ἀναθεῖναι· "Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ, Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀναθήσεις φέρων. *Toup.* ad Suid. l. p. 44. Oxon. Comicus incertus apud Etym. M. 699."Ὅπως ἀποφεύξεις τὸν θεὸν περιδέξιως. *R. P.* Adverss. p. 287. *Herodot.* I, 9. σοὶ μελέτω τὸ ἐνθεῦτεν ὅκως μή σε ὄψεται ἰόντα διὰ θυρέων. II, 121. μηχανᾶσθαι ὅκως τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφεοῦ καταλύσας κομιεῖ. *Thucyd.* I, 56. ὅπως τιμωρήσονται αὐτούς. *Xen.* Mem. II, i, 1. τὸν μὲν, ὅπως ἱκανὸς ἔσται ἄρχειν, τόν δ', ὅπως μὴ ἀντιποιήσεται ἀρχῆς, — III, ii, 1. ὅπως σῶσαί τε ἔσονται αἱ οἶες, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἕξουσιν. Anab. I, vi, 6. ὅπως ξὺν ἡμῖν βουλευόμενος— τοῦτο πράξω περὶ Ὀρόντου τουτουΐ. vii, 3. [ὁρᾶτε] "ΟΠΩΣ οὖν "ΕΣΕΣΘΕ ἄνδρες ἄξιοι ἐλευθερίας. II. vi, 8. Ἱκανὸς μὲν γὰρ, ὥς τις ἄλλος, φροντίζειν ἦν, ὅπως ἕξει ἡ στρατία τὰ ἐπιτήδεια. III, i, 14. ὅπως δὲ ἀμυνούμεθα. 16. et IV, vi, 7. ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα. V, iv, 21. "ΟΠΩΣ καὶ τοῖς φίλοις οὖσι τῶν βαρβάρων Δ'ΟΞΕΤΕ κρείττους αὐτῶν εἶναι, καὶ τοῖς πολεμίοις ΔΗΛ'ΩΣΕΤΕ. *Plato* in Phædo. p. 384. Fischer. ὅπως δὲ, ἃ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι. Lys. p. 252. E. 3. πᾶν τοιοῦτον ὅπως τοιοῦτος ἔσται. Protag. p. 495. D. 3. φέρε δὴ ὅπως μεμνησόμεθα ταῦτα. De Republ. IV. p. 429. D. H.St. 449. B. Læmar. ὅπως (τὰ ἔρια) δέξωνται ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος. " Rectius δέξηται MS. Platonis et Stobæus p. 252, 25. et Ed. Francofurt. 1581. p. 433, 25. a Valckenærio ad Callim. p. 193. indicatus, sed rectissime δέξεται editiones Trincavelli et Gesneri prima p. 264, 18. item secunda p. 252, 27. A. D. 1549. et tertia 1559." *R. P.* ad Hec. 1141. δέξεται Parisinus optimus. De Legg. III. 701. D. 7. ὅπως ἡ νομοθετουμένη πόλις ἐλευθέρα τε ἔσται καὶ φίλη ἑαυτῇ, καὶ νοῦν ἕξει. *Demosth.* Philipp. III. p. 142. καὶ ὅπως μηδὲν αὐτὸς ποιήσει σκοπῶν, de Cor. p. 360. *Bekker.* ὅπως παρὰ πᾶσαν φιλίαν ἄχρι τοῦ Πειραιῶς κομισθήσεται: mox, τὰ δ' ὅπως οἰκεῖα καὶ ξύμμαχ' ὑπάρξει, πρᾶξαι. ibid. p. 368. ταῦτ' ἐπαινοῦσι καὶ ὅπως τὸν ἅπαντα τὸν χρόνον διαμενεῖ φασὶ δεῖν τηρεῖν.

II. "ΟΠΩΣ Μ'Η. *Soph.* Œd. Tyr. 1074. δέδοιχ' ὅπως Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναῤῥήξει κακά. MSS. Bodl., conf. 406. 1518. ubi πέμψης MSS.; conf. Col. 1742. Tr. 455.; Aj. 329. 556. 1040. κρύψης MSS. Harl. et Hunt.; Ph. 55. 78. 1069. El. 963. 955, 6. "Ὅπως μὴ κατοκνήσῃς MSS. Harl. et Hunt.; " κατοκνήσεις *Livineius* ad Tibull. II. 6, 7." *R. P.* Advss. p. 210.; quam lectionem e cod. Vat. corrasit *Livineius*, ut ex collatione ejus apud *P. P. D.* patet; vide *Cl. Journ.* N°. XIV, p. 431. "ὅπως μὴ restitue Sophocli Philoct. in Troj. apud Priscian. XVIII. p. 1169. ὀσμῇ μόνον ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου. Conf. Sophocl. Philoct. 890." *R.P.* apud *P.P.D.* " Malim, ὅπως μὲν ὀσμὴν μὴ βαρυνθήσεσθέ μου. Supple φυ-

λάξομαι." *P. P. D.* Addend. p. (141). *Eur.* Hipp. 520. Monk. Δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανεῖ σοφή. conf. 604. Troad. 449. Nub. 824. ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα. Pac. 309. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι. Av. 1238—1240. "Ita legi et interpungi velim; μὴ θεῶν κίνει φρένας· ΔΕΙΣΑΣ ὅπως μὴ—πᾶν ἀναστρέψΕΙ δίκη. Lys. 1093. "ΟΠΩΣ Τῶν ἑρμοκοπιδῶν Μ'Η τις ὑμᾶς "ΟΨΕΤΑΙ. Ran. 1024—6. μόνον ὅπως Μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας, "Εκτος οἴσει τῶν ἐλαῶν· [" forte leg. Μόνον μνημονεύσεις, ut respondeat strophæ." *Raper.*] 1028, 9. 'Αλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα, Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις. *Herodot.* II, 121. ὅκως μὴ αὐτὸς ὀφθεὶς, καὶ γνωρισθεὶς ὃς εἴη, προσαπολέσει καὶ ἐκεῖνον MS. Arch. III, 40. ὅκως μηκέτι ἥξει—135. ὅκως τε μὴ διαδρήσεται MS. Arch. *Thucyd.*, I, 57. ὅπως μὴ ἀποστήσονται. 82. ὁρᾶτε, ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξομεν. "πράξομεν C. et Lex. Seg. p. 162, 10." *Bekker.* VI, 18. ἀλλὰ καὶ ὅπως μὴ ἔπεισι, προκαταλαμβάνει. *Xen.* Mem. I, ii, 37. φυλάττου ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσεις. Κ. Π. v, ii, 23. ὅπως ὁ 'Ασσύριος μὴ ἐπικρατήσῃ. ἐπικρατήσει Cod. Paris. Anab. I, i, 4. βουλεύεται ὅπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ', ἣν δύνηται, βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου. III, i, 18. 'Αλλ' ὅπως τοι μὴ ἐπ' ἐκείνῳ γενησόμεθα, πάντα ποιητέον. *Plato* Cratyl. p. 430. D. ult. 'Αλλ' ὅμως μὴ, ὦ Σώκρατες, ἐν μὲν τοῖς ζωγραφήμασιν ᾖ τοῦτο, ὅπως μὴ Cod. Clarkio-Bodl. Ibid. p. 439. B. "Ετι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταυτὸν τείνοντα ἐξαπατᾷ. Lys. p. 206. B. Σκόπει δὴ, ὦ 'Ιππόθαλες, ὅπως μὴ πᾶσι τούτοις ἔνοχον σαυτὸν ποιήσεις διὰ τὴν ποίησιν. Ib. p. 211. B. ἀλλ' ὅρα ὅπως ἐπικουρήσεις ἐμοὶ, Gorg. p. 481. A. 7, 8. ἐάν τε θανάτου ἄξια ἠδικηκὼς ᾖ, ὅπως μὴ ἀποθανῆται· ἀποθανεῖται Cod. Clarkio-Bodl. 487. C. 9. ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι παρεκαλεύεσθε ἀλλήλοις "ΟΠΩΣ Μ'Η πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γενόμενοι λήσετε διαφθαρέντες. Auctor Alcib. II. p. 148. B. ἀλλὰ μάργον τί μοὶ δοκεῖ εἶναι καὶ ὡς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσει τὶς αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθά· Gorg. p. 513. A. τοῦθ' ὅρα εἰ σοὶ λυσιτελεῖ καὶ ἐμοὶ, ὅπως μὴ, ὦ δαιμόνιε, πεισώμεθα—πεισόμεθα Cod. Clarkio-Bodl. Plato Protag. p. 313. C. 8. καὶ ὅπως γε μὴ, ὦ ἑταῖρε, ὁ σοφιστὴς ἐπαινῶν ἃ πωλεῖ ἐξαπατήσει ἡμᾶς,—Menexenus II, 236. C. ὅπως μὴ μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος. De Rep. VI, p. 478. B. 10. Læmar. ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ, ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. Sch. οἷός τ' ἔσομαι: ἐλλιπὴς ἡ φράσις. τοῦτο δὲ ἔθος 'Αττικόν. λείπει γὰρ τὸ σκοπεῖν ἢ τὸ τοιοῦτο. Meno p. 77. A. 4. ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. Lex. Sangerm. p. 400, 16. Πλάτων δὲ Νόμων ἑνδεκάτῳ [XI. p. 919. C. 9. D.] εὗρε [l. εὑρεῖν] μηχανὴν, ὅπως ἤθη μὴ ἀνέδην ἀναισχυντίας τε καὶ ἀνελευθέρου ψυχῆς μέτοχα ξυμβήσεται γίγνεσθαι ῥᾳδίως. XII, 962. D. E. ὅπως ἄρξουσι τινὲς ἐν τῇ πόλει, — ὅπως πλουτήσουσιν, — ὅπως ἄλλων τε πόλεων ἔσονται δεσπόται. *Lys.* pro Eratosth. p. 13. *Tayl.*=194. *Bekker.* εἶπον ἐγὼ, ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων πεύσηται· πεύσεται du-

dum conjecit *Marklandus* quam Lysiæ restituit *Bekkerus*. *Demosth.* de Cor. p. 350. φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ παρακρούσομαι μήδ' ἐξαπατήσω,—παρακρούσωμαι optimus Parisinus. Conf. *F. A. Wolf.* ad Demosth. Leptin. pp. 266. 375.

III. Ὡς. *Soph.* Œd. Col. 1725. ὡς τί ῥέξωμεν; Lege, ὡς τί ῥέξομεν; *Eur.* Alcest. 74. στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει. κατάρξομαι MSS. et *Lascaris*. *Ar.* Ach. 655. ἀλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφῆθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια. *R. P.* *Xen.* K. Π. VII, ii, 25. δοκεῖς ἔτι ἀληθεύσειν τὸν Ἀπόλλω, ὡς εὐδαίμων ἔσομαι γιγνώσκων ἐμαυτόν;

IV. *Æschyl.* Agam. 1652. Ὅπως κατελθὼν πρευμενεῖ τύχῃ, Ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς; *Soph.* Ant. 776. Ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις. *Ar.* Thesm. 23. ὅπως Ἔτι προσμάθω. *Xen.* K. Π. V, iii, 9. τοῦτο δεῖ μηχανᾶσθαι, ὅπως λάθῃ φίλος ὢν ἡμῖν. IV, iv, 5. Δυοῖν ἄν, ἔφη, ἐπιμελητέον ἡμῖν εἴη, ὅπως τε κρείττους ἐσόμεθα τῶν ἐχόντων αὐτά, καὶ ὅπως αὐτοὶ μενοῦσιν.

V. ΩΣ. *Æschyl.* P. V. 273. Ἀκούσαθ' ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.

VI. *Eur.* Hec. 609—11. Ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν—Λούσω, προθῶμαί θ'. Ph. 1339. Ὅπως Λούσει προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. *Xen.* Anab. I. p. 25. Καὶ εἴτε μένομεν αὐτοῦ, σκεπτέον μοι δοκεῖ εἶναι, ὍΠΩΣ ὡς ἀσφαλέστατα μένωμεν· εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι, ὍΠΩΣ ὡς ἀσφαλέστατα ἄπιμεν, καὶ ὍΠΩΣ τὰ ἐπιτήδεια ἕξομεν. *Plato* Gorg. p. 328. C. 8. Frf. ὅπως μὴ ἀποθανῆται.—ἀλλ' ἀθάνατος ἔσται—. εἰ δὲ μή, ὡς πλεῖστον χρόνον βιώσεται τοιοῦτος ὤν. Sympos. p. 193. A. 5. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα καὶ ΠΕΡΙΊΜΕΝ ἔχοντες, —, Auctor Alcib. II. p. 138. B. 5. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας γε προσδεῖσθαι, ὍΠΩΣ ΜΉ ΛΉΣΗ, (i. e. λήσει) τις αὑτὸν εὐχόμενος μέγαλα κακά, δοκῶν δ' ἀγαθά, οἱ δὲ θεοὶ ΤΎΧΩΣΙΝ ἐν ταύτῃ ὄντες τῇ ἕξει ἐν ᾗ διδόασιν ἅ τις εὐχόμενος τυγχάνει; λήσεται αὑτὸν Cod. Clarkio-Bodl., Ald. et Bas. 2. λήσῃ ἁ. *HSt.* *Demosth.* Olynth. I, p. 11. *Bekk.* ὅπως ἐνθένδε βοηθήσετε, καὶ μὴ πάθητε ταὐτὸν ὅπερ καὶ πρότερον.

VII. Ὅπως (*the manner how*) præsenti indicativi gaudet: "*Bentleius* ad Menandr. fragm. p. 32 = 39. *Scias* ὅπως ut, quomodo, *sæpe etiam indicativis jungi.*" *Æschyl.* P. V. 382. *Blomf.* σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι. 975, 6. Δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον Ὅπως θέλει. *Soph.* Œd. Tyr. 548. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός. Tr. 602. Ὅπως φέρεις μοι τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον. *Eur.* Hipp. 1246. ὅπως ἐστὶν κακός. Or. 1362. ὅπως ἔχει. *Aristoph.* Ran. 76. Οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει. Ach. 342. Ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι. *Xenoph.* Mem. II, i, 28. καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι ἀσκητέον. III, ix, 11. εἰδέναι, ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν. *Plato* Euthydem. p. 296. E. 2. ὅπως οὐ πάντα ἐγὼ ἐπίσταμαι, ἐπειδή περ ὑμεῖς φατέ· *Demosth.* Phil. I, p. 48. *Bekk.* ὅπως βούλεσθε, διοικήσαισθε.

VIII. Valck. in Diatr. p. 148. *Voculæ quoque* ἵνα, ὡς, ὅπως cum imperfecto indicativi *junguntur*, præcedente verbo ejusdem temporis, *uti et cum* aoristo

[3] Κατα της πυελου το τρημ ΟΠΩΣ ΜΗ ΚΑΥΣΕΤΑΙ. AD NUB.
[4] Φυλαττε θ ΟΠΩΣ ΜΗ την βαλανον ΕΚΤΡΩΞΕΤΑΙ.
[5] Αλλα τηρωμεσθ ΟΠΩΣ ΜΗ Βδελυκλεων ΑΙΣΘΗΣΕ-ΤΑΙ.
[6] Οιμοι ταλας γ' ὁ Ζευς ΟΠΩΣ ΜΗ μ ΟΨΕΤΑΙ.
[7] Αλλ απιθ ΟΠΩΣ ΜΗ σ επι θυραισιν ΟΨΕΤΑΙ.
[8] Ει σωφρονειτε θοιματια [l. θαιματια [92],] ληψεσθ, ΟΠΩΣ Των Ερμοκοπιδων ΜΗ τις ὑμας ΟΨΕΤΑΙ.

Legitime quidem construitur vocula ὅπως altera μη vel comite vel absente cum aoristo secundo formæ vel activæ vel mediæ, uti et cum aoristo primo passivæ [93]. Nempe hi aoristi notione gaudent ad

[3] Vesp. 141. [4] 155. [5] 371. [6] Av. 1494. [7] Eccl. 989. [8] Lys. 1095.

secundo. De ΙΝΑ *Valckenærius*, ad l. c. et Monk. ad Hipp. 648. *Æschyl.* P. V. 159 —. εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν, —ὡς μήτε θεὸς, Μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει. Choeph. 190. εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην, Ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην. *Soph.* El. 1134. Ὅπως θανὼν ἔκεισο. *Eur.* Hipp. 933. ὅπως ἐτύγχανεν. Iph. A. 385. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτικτεν ἡ Δίος δάμαρ' *R. P.* Advers. p. 259. Ino, Fr. VII, 4. Ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων. *Ar.* Pac. 136. ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος. *Xen.* K. Π. I, iv, 18. Legerim cum Barone *Locella* ad *Xen. Ephes.* p. 286. οὔποτε 'ΕΩ'μενος, ὍΠΩΣ ἐπεθύμει, αὐτοῖς ἐξοπλίσασθαι. *Plato* de Legg. p. 959. B. 9. ζῶντι γὰρ ἔδει βοηθεῖν πάντας τοὺς προσήκοντας, ὍΠΩΣ ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἁμαρτημάτων 'ΕΓΙΓΝΕΤΟ τὸν μετὰ τὸν ἐνθάδε βίον. *Menandri* fr. e Nauclero apud Athen. IV. p. 166. C. ἵν' οὕτως ᾔσθετο, Vide *Lys.* apud *Brunck.* ad *Eur.* Ph. 214. *Æschyl.* P. V. 774. Ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων Ἀπηλλάγην; *Xen.* Anab. I, vii, 11. οὐδ' ὅπως ἀπέθανεν, οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν.

92. θαιμάτια *R. B.* θοιμάτια Ald. Junt. 1. θαιμάτια Eccles. 26. 99. 275. Ald. Junt. 1. θοιμάτια 75. Ald. Junt. 1. Lys. 1086. Leg. θαἰμάτι' ἀποστέλλοντας. *R. B.* ut 1095. Hesiod. Ἔργ. 559. Τῆμος θώμισυ βουσίν.

93. Audacior paullo *Marklandus*,—" ut et sæpissime cum subjunctivo *Aoristi primi*. licet id neget hypothesis. sed frustra negat;" quam *R. D.* docuit. *Æschylus* confirmat, Septheb. 38. Καὶ τῶνδ' ἀκούσας, οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ. 656. Ἀλλ' οὔτε κλάειν, οὔτε δύρεσθαι πρέπει, Μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος

SECT. V. futuri indicativi significatum quam proxime accedente, uti in istis ποι φυγω [Soph. Œd. C. 828.; 1738. Ar. Av. 353.]; *whither must I fly?* ποι τραπωμαι [Eur. Hec. 1082.]; *whither must I turn myself?* ποι πορευθω [ib.] *whither must I go?* Quæ eodem fere recidunt atque: *whither shall I fly? whither shall I turn myself? whither shall I go?* Nec vero in
280 * eadem cum futuris indicativis oratione raro inveniuntur; uti apud Sophoclem [Tr. 990.:]

Τι ΠΑΘΩ, τι δε ΜΗΣΟΜΑΙ; οιμοι[94].

Hujusmodi vero usum aoristus primus vel activus vel medius nusquam recte sortitur.

V. 992. Μηδ εις ορχηστριδος εισιεναι, ἱνα μη προς ταυτα κεχηνως.]

"Locum hunc citat Suidas V. Αποθρανσθης, V. "Αχρηστα, et V. Εισαττειν; ubi pro εισιεναι legitur "εισαττειν: quæ diversitas notanda est. Forte το "εισιεναι est Scholium του εισαττειν, ut vocis minus "notæ, nec æque frequentis; quod postea, ut sæpe "fieri solet, ex margine in textum irrepserit. Apud "eundem tamen Suidam V. Μηλῳ βληθεις, ubi itidem "locus hic citatur, habetur εισιεναι: quod tamen con-"jecturam ante dictam evertere nequit." *Kusterus*[95]. Virum, ut videtur, doctissimum fefellit vulgatum εισιεναι Musis invitis circumferri, quippe cujus ultima sequente vocali (quicquid demum nugarum de diphthongis nonnulli comminiscantur) produci nequeat.

γόοις. Et *Soph.* Œd. Tyr. 771. κοὐ μὴ στερηθῇς γ' et *Eur.* Hel. 299. Νῦν δ' οὔτε τοῦτ' ἔστ', οὔτε μὴ σωθῇ πότε. et *Xen.* Anab. IV, ii, 18. οἱ δὲ 'Αθηναῖοι, 'ΙΝΑ ΜΗ ΔΙΑΣΠΑΣΘΩΣΙΝ, ἐπηκολούθουν. "Sane illæ [voculæ] cum aor. 1. subj. formæ passivæ construi debent, quorum tamen multa aoristo secundo prorsus carent: necesse est ergo, ut primum adsciscant." *Brunck.* ad Lys. 704.

94. Æschyl. Septheb. 1056. Τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; *R. P. Cl. Journ.* N°. XV. p. 184.

95. Eandam sententiam breviter aperit vir doctissimus in Epistola ad *Bentleium* in *Mus. Crit.* No. VII. p. 416.; ad quem conf. Bentleium ibid. p. 448.

Alterum a Suida ter laudatum *εισαττειν* metro quidem quam aptissime congruit, sed illud in se habet incommodi, quod non tam sit *vox minus nota, neque æque frequens*, quam plane nihili. Atqui bene tamen sit Suidæ, qui hanc utcunque nihili vocem ad * nos- 231
tra usque tempora propagaverit. Absque eo utique esset, germanæ hujus loci scripturæ instaurandæ ne spes quidem relinqueretur. Ea vero ex verbi *εισαττειν* vestigiis certissima emendatione colligenda est, idque unius duntaxat vel literulæ additamento, *εισαιττειν*, vel etiam lineolæ sive puncti, quæ et usitatior est scribendi ratio, *εισᾳττειν*[96]. Hoc autem

96. *εἰσᾴττειν* Cod. Rav.; " MS. 43. *εισαγειν* superscrip. *εισερχεσθαι*. MS. 127. *εισαγειν* superscripto *εαυτον*." *Burgess*. *εἰσαγειν* Codices Arund., Dorv., unus Regius apud Br., et suus. Sic E, F, H, I, T, et D *σεαυτὸν* *εἰσ* posito supra; *προσάγειν* C *ἑαυτὸν* suprascripto. " *εἰσάττειν* Suidas vv. "Αχρηστα. *εἰσάττειν*. In v. *ἀποθρανσθῇς* habet *εἰσάττης*, et vv. Μήλῳ *βληθῆναι*; *εἰσίεναι*. Vocem *ἄττειν* pro *ἀΐσσειν* agnoscit Suidas vv. *ἄττει*. *διάττειν*. *ὑψοῦ διάττει*. sed ubique sine ι subscripto." *M. Raper*. Conf. *R. B.* Dissert. de Phalar. p. 86. *R. P.* Opusc. pp. 239. 240. 278. et apud *P. P. D.* ad h. l. Nimirum *τγ* in MSS. *ττ* valet. Meminisse libet virum summum in emend. ad Philemon. p. 123=145. aliud spectantem *σε* suppoposuisse pro *τυ* quod in ep. ad *Græv.* p. 31. recte sese habet. Eupolis apud Athen. IX, 392. E. lege, "Εγωγε *μικρᾴττ'* pro *μικρά γ'*.—Odyss. K, 495. *τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι*, apud Menon. Platonis III. p. 100. A.; *αἱ δὲ* Cod. Clarkio-Bodl. *Plato*. Theæt. p. 144. A. 8.—*ὡς ταπολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύῤῥοποί εἰσι, καὶ ᾄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα, καὶ μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι φύονται*. Auctor Alcib. I, 118. B. 7. *διὸ καὶ ᾄττεις ἄρα πρὸς τὰ πολιτικὰ πρὶν παιδευθῆναι*. *Soph.* Aj. 301. *τέλος δ' ὑπᾴξας διὰ θυρῶν*,—*ὑπαΐξας* MSS. Harl. et Hunter. 305. *κᾆπειτ' ἐπᾴξας αὖθις*—*ἐπαΐξας* Hunter. *ἐπᾴξας* Harl. *ἐπαίξας* *Bentleius*. *Aristoph*. Plut. 723. *ἔφευγ' ἀναίξας*· 733. *ἐξηξάτον οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ*. *Dio Cassius* de Clodio XXXIX. 29. p. 204. *πρὸς δὲ δὴ τὸ συνέδριον ἄρξας, ὀλίγου διεφθάρη*· *an præstet ἀνήξας*, quærit *Reimarus*: mentem Dionis divinavit vir doctissimus; sed *αἴξας* a literarum vestigiis propius abesset. De formis autem *'Αΐσσω· αἴσσω· αἴττω· αἴττομαι· ἦξα· ᾖξαι* conf. *Eustath.* ad Odyss. p. 251, 2. *H. Steph.* de Orthog. f. pen. *Hemsterh.* ad Plut. p. 251. *Markl.* ad Eur. Suppl. 962. *Koen.* ad Greg. pp. 75, 76. *Piers.* ad Mœr. p. 301. *Musgrav.* Exercitat. ad Eur. p. 37. *Valck.* ad Eur. Ph. 1388. Hipp. 1352.

SECT. V. verbum apud Atticos juxta analogiam quam maxime solemnem tantundem valeret necesse est, quod apud Ionas quadrisyllabum εισαΐσσειν. Ad αι sive ᾳ quod attinet, Atticos simili plane crasi γρᾳδιον pro Ionico γραΐδιον sive γρηΐδιον dixisse constat. Eosdem itidem ττ pro Ionico σσ adhibere solitos nemo nisi puer admodum ignorat. Valet autem si sensum spectes εισαΐσσειν, εισαισσειν, εισαιττειν, seu denique εισᾳττειν, *irruere;* vel, si ita vis, juxta Suidæ interpretamentum, εισπηδησαι, *insilire.* Quod autem Scholion contextum jamdudum occupat εισιεναι tantundem est quod alterum istud Suidæ εισελθειν.

V. 1350. Ως ούτος, ει μη τῳ πεποιθεν, ουκ αν ην Ουτως ακολαστος]

Verbum istud πεποιθεν, cum sequantur ουκ αν ην, respuit Græci sermonis indoles. Oportet vero ει μη τῳ ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ [97], ουκ αν ην—hoc est επεποιθειν. At
232 enim dicet nonnemo, quid sibi vult prima * singularis, cum ούτος tertiam postulet? Age igitur, attento paulisper ac patiente fac sis animo,

Dum veteres avias tibi de pulmone revellam [98].

Itaque tandem discas temporis præteriti perfecti terminationem Atticam ειν non jam primæ singularis, uti omnes didicimus, sed tertiæ; primæ vero alteram istam η esse propriam. Id quod ex poetarum Atticorum scriptis ad examen revocatis fidenter assevero [99]. Solutæ autem orationis scriptores nihil

Herodot. IV, 134. Adoniaz. p. 286. A. (D. Luc. VIII, 1. Act. DD. Apost. XIV, 15.) *Porson.* ad Hec. 81. Boissonad. ad *Philostr.* Heroic. pp. 302. 456. 600.

97. πέποιθ. (sic H, πεποιθ[α] Borg. Baroc. 127. et C cum interpr. ἐθάῤῥει et I cum interpr. θαῤῥεῖ; πέποιθεν Dorv. Baroc. 43. cum interpr. ἐθάῤῥει T, F, et E. ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ] "*Probat* Piersonus *ad* Mœrin. p. 174." *R. P.* ad *R. D.*, et corroborat Cod. Rav.

98. *revello* Editiones et MSS. duo, quos obiter inspexi; conf. Hor. Epist. I, XIV, 5.; *R. D.* vero *revellam* ad suam telam accommodare licuit.

99. "Probante *Valckenærio*

moror. Nam in his quidem Grammaticorum recentiorum insomnia constanter conspicienda sese exhibent. Immo in poetis etiam non raro, sed nusquam nisi ubi veram scripturam versus recipiat. Nec vero deest exemplum, in quo terminatio ειν etiam contra metri leges primæ personæ tribuitur. Nempe Aristoph. Av. 511. repræsentant Editt. Vulgg. AD NUR.

Τουτι τοινυν γ ουκ ΗΙΔΕΙΝ 'γω· και δητα μ ελαμβανε θαυμα.

Pro portento autem isto, ᾔδειν 'γω, recte reposuit Cl. Kusterus ex MS. Vatic. ᾔδη 'γω [100]. Quod autem

ad Euripid. Hippolyt. 405." *R.P.* apud *P.P. D.* Sic Eustathius ad Il. A, p. 50, 32=38, 13. " leg. ᾔδει' 'γώ." *R.B.*

100. Etymol. Mag. p. 419, 13. Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ Ε καὶ Α εἰς Η συναιροῦσιν· οἷον, ᾔδη ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην. Quod *vero*, inquit acerrimus *Schraderus, persæpe egi, ut futiles et commenticias de syllabarum* formis *opiniones, licet penitus insitas, animis hominum radicitus evellerem*, in eodem de hac forma enixe elaborarunt Critici primores; vide *T.H.* ad Plut. 696. *Valck.* ad Hipp. 792. ad Il. x, 280. et apud Tittman. p. 153. *Musgr.* ad Hipp. 410. *Br.* ad Œd. Tyr. 1525. *R.P.* ad Hec. 1094. *Plato* Sympos. p. 173. A. 7. τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ᾖ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Schol. Clarkio-Bodl. ᾖ (sic) ἀττικὸν τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔα συνῃρημένον σημαίνει δὲ τὸ ἔα τὸ ὑπῆρχον· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἦν κατὰ διάλυσιν ἰωνικήν· ὅμηρος [Il. Δ, 321.] ᾖ (εἰ edd.) τότε κοῦρος ἔα νῦν αὖτε με (l. αὖτ' ἐμὲ) γῆρας ἱκάνει. Odyss. Ξ, 212. Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ· Ϝέργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. Cod. Harl. 5674. " ex em. ἔην primo ἔα vel ἔαν." PORSONUS. ἔην Cod. Vesp.; 352. Νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα θύρηφ' ἔα, ἀμφὶς ἐκείνων. " θύρηθ' text. quod plene θύρηθεν scribit schol. marg." PORSONUS, quem vide in Addend. ad l. et ad Hec. 1161. ed. 3. atque *Bast.* Ep. Cr. p. 94. θύρηθ' ἔα Cod. C. C. C. Cantabrigiæ, et duo alii Codices Harleiani, quorum alter, 6325. extra notatus, gl. ἔξω ὑπῆρχον præbet: Codicem vero tertium 5673. nil moror; totus enim e præstantissimo 5674. dimanavit: conf. Il. E, 887.: Il. A, 168. Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι,— θηρσὶν ὀρ. Schol. MS. Bibl. Publ. Cantab. Demosth. de Cor. p. 305. R.= p. 334. *Bekker.* ὅτ' εἰς τὰ πράγματ' εἰσῄειν,—conf. infra ad Plut. 696.

I. Olim acta hodie agens, (*Critical Review, June,* 1803.) errata, ut potero, exsolvam: "ΗΙΔΕΑ—"ΗΙΔΗ ("ΗΙΔΗΝ sequente vocali)—"ΗΙΔΕΙΝ. Il. Ξ, 71. "Ηιδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. Conf. Θ, 366. et Callimachum antiquarum formarum venantem in Fragm.

SECT. V. cccxcvii. Æschyl. Choeph. 195. Ἀλλ' εὖ σάφ' ᾔδη τόνδ' ἀποπτύξαι πλόκον. *R. P.* Soph. Œd. T. 433. Col. 944. 948. Ant. 18. 448. El. 1024. *Plato* Euthydem. p. 190. A. *Læmar.*= ι, p. 271. C. 7. *HSt.*=p. 3. *Routh.* οὐδ' ΗιΔΗ προτοῦ ὅτι εἶεν οἱ παγραντιασταί. sic MS. Clárkio-Bodl.; Phædo p. 48. E. *Læm.* ι, 63. E. 4.=p. 263. *Fischer.* Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ΗιΔΗ, ἔφη ὁ Κρίτων. Photius, Ἤδη: ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· Εὐθύδημος· καὶ τῶν δὴ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη ὁ Κρίτων. In hoc Platonis loco depravatum ᾔδειν exhibent Codices præstantissimi. ἘΞΗιΔΗ Ant. 460. ΚΑΤΗιΔΗ Tr. 87. ΞΥΝΗιΔΗ Col. 948. Eur. Cyclop. 645. In Aristoph. Ach. 153. " lege, ᾔδη. *Hoc quidem probe noram.*" *R.P.* apud *P.P.D.* Ach. 10. " lege ὅτε δὴ κεχήνη vel κέχηνα· prius verum." *R. B.* ὅτε δὴ 'κεχήνη ita Etymol. p. 386. Huc pertinere videtur nota Photii MS. apud *Valckenær.* ad Eurip. Hippol. 405." *R. P.* apud *P. P. D.* Etymologi locus in v. Ἐπεποιήκειν·— ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει.— ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. et Photii v. Κεχήνη. κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ᾔδη (ᾔδεα, aut ᾔδηα Cod. Galean.) ᾔδειν. Aristoph. Eccles. 32. " tres lectiones præbent edd. et MSS. ἐγρηγορῶ, ἐγρηγόρειν, et ἐγρηγόρουν. Vera lectio est ἐγρηγόρη, cui vulgatiorem formam ἐγρηγόρειν supposuit librarius." *R.P.* ad Xen. Anab. iv, 312. l. 7. i. c. Nunc audiamus *Reisigium* Pr. x, xi. " Ex membranarum et Ravennatis ἐγρηγορεῖν fluit ἐγρηγόρειν ultra quod progredi Porso non debebat." 646. ἐπεπόνθη Cod. Rav. " ἐπεπόνθειν vel θη Attice." *R. B.* ἐπεπόνθην *Elmsleius* ad Ach. 323. Suidas ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν. καὶ ἑωράκη ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν. καὶ ᾔδη ἀντὶ τοῦ ᾔδειν. ex emendatione *Koen.* ad Greg. p. 50. conf. Corrigenda; " cujus conjecturam επεπονθειν pro επεπονθει exhibet *Suidæ* codex MS. C. C. C." *Burgess.*; conf. omnino *P. P. D.* ad l. in Addend. ad Aristoph. p. (145). *Plato* Sympos. p. 198. C. 3. καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμίμνησκεν, ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὁμήρου ἘΠΕΠΟΝΘΕΙΝ·—ἐπεπόνθει Codex Clarkio-Bodl., et Vindobonensis apud *Bekkerum.* *Photius,* Ἑωράκη: τὸ πρῶτον πρόσωπον· ὡς ἐπεπόνθη καὶ ἐπεποιήκη· καὶ ᾔιδη τὸ ᾔιδειν· Πλάτων τοῖς τοιούτοις χρῆται σχηματισμοῖς. *Plato* Euthyphro p. 14. C. 2. ἴσως (ἱκανῶς) ἂν ᾔδη παρὰ σοῦ τὴν ὁσιότητα ἐμεμαθήκη. sic in textu Cod. Clarkio-Bodl.; Apol. Socr. p. 31. D. 10. πάλαι ἂν ἀπολώλη[ιν], καὶ οὔτ' ἂν ὑμᾶς ὠφελήκη[ιν] οὐδέν,—P. 36. A. 6. ἀποπεφεύγη[ιν] ἄν. Sympos. p. 217. C. 7. ἐπειδήπερ ἐγκεχειρήκη. Protag. p. 335. D. 8. ᾔδη δὲ ἀνεστηκη[ς] "sic;" fortasse ſ, linea recta, cui facile torno adjungitur hic nexus, vetustate evanida facta. Cod. Clarkio-Bodl. Sympos. p. 193. E. 4. καὶ εἰ μὴ ξυνᾔδειν Σωκράτει τε καὶ Ἀγάθωνι, sic id. Cod. Sub Aristophanis scilicet senescentis ætate hæc persona in vulgarem formam degeneravit; Anaxandrides apud Athen. xiv, 642. B. Καὶ τὰς θεὰς οὐδ' εἶδον, οὔτ' ᾔδειν ἐγώ. et Macho xiii, 580. C. Εἴ φησιν ἡ Γνάθαινα, τοῦτ' ᾔδειν

ἐγώ. ex emendatione Casauboni, ubi ἤδη in metri leges peccaret. 2. ἮιΔΗΣ—ἮιΔΗΣΘΑ—ἮιΔΕΙΣ· *Soph.* Ant. 447. *Aristoph.* Nub. 328. ᾔδεις MS. Baroc. 127. ΕΞΗιΔΗΣ Sophocl. Tr. 990. *Plato* Euthydem. p. 80. D. 2. σὺ μέντοι ἴσως πρότερον μὲν ἨιΔΗΣΘΑ. sic Cod. Clarkio-Bodl. Etym. M. p. 420. l. 12. Ἤιδεισθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ΕΙ, τὸ δὲ Ἀττικώτερον διὰ τοῦ Η· Εὔπολις. Conf. Mœr. l. c. Odyss. Τ, 93. Eur. El. 926. Cycl. 108. *Aristoph.* Eccles. 551. Plut. 684. οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν; 3. ἨιΔΕΕ (—ΕΝ) ἨιΔΗ (—ΗΝ) —ΕΙΝ Etymol. Mag. p. 419. 13. ἐν τῷ τρίτῳ [προσώπῳ] τὰ δύο ΕΕ, εἰς Η, οἷον ἨΔΗ ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε·—οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γὰρ κρᾶσις τοῦ πρώτου προσώπου [ᾔδη ex ᾔδεε] τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστιν ἰδίωμα· τοῦ δὲ τρίτου [ᾔδη ex ᾔδεα] τῆς νέας. Eustath. ad Odyss. ψ, 220. p. 1946, (f. 1496.), 21=813, 14. Παραδίδωσιν Ἡρακλείδης ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τοὺς τοιούτους ὑπερσυντελικοὺς ἐν τῷ Ἦτα μόνῳ περατοῦσιν, ἨιΔΗ λέγοντες καὶ ἘΝΕΝΟΗΚΗ καὶ ΕΠΕΠΟΙΗΚΗ· καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι· καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει. Thucyd. II, 53. ὅτι δὲ ᾔδει τε ἡδὺ καὶ—MS. Cantab. Nn. 3. 18. ὅτι δὲ ᾔδη—*&c.* Il. Β, 832. et *R. P.* ad Odyss. Σ, 343. et Χ, 469. *Soph.* Œd. Tyr. 1525. Col. 440. *Eur.* Ion. 1187. *Aristoph.* Ach. 35. et *Elmsl.* ad l. Vesp. 556. Pac. 1182. Nub. 379. ἐλελήθει Cod. Baroc. 127. Plut., ultima ejus fabula, 696. προσῄειν. vide *P. P. D.* ad l. et conf. *Elms.* in Diar. Erudit. (*Class. Journ.* N°. XVII.) ad *Hermann.* Suppl. 752. et ad Heracl. 210. 738. ἀνεσκήκει omnes codices, ni fallor, retinent; Photius, Ἤκειν: τὸ ἐώκειν ἐπὶ γ' προσώπου· οὕτως Ἀριστοφάνης (Av. 1298. de quo loco vide infra ad p. 301.). *Plato* Sympos. p. 219. E. 3. ᾧτε ᾤμην αὐτὸν μόνῳ ἁλώσεσθαι, διεπεφεύγει με. Ib. p. 220. A, 7. Σωκράτη μεθύοντα οὐδεὶς πώποτε ἑώρακεν ἀνθρώπων. ἑωράκει Codex Clarkio-Bodl. Euthydem. p. 300. D. 9. ὁ δέ μοι πανοῦργος ὤν, ὁ Κτήσιππος, παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρῃκηκόει. παρακηκόει Codex Clarkio-Bodl. *Theocr.* Id. XXIII, 4.

II. 1. ἨιΣΤΟΝ * * * 2. ἨιΣΤΗΝ Aristoph. Av. 19. In scholiaste quoque pro ἴστην legendum ᾔστην (*norant*) putat *R. P.* apud *P. P. D.* Etymol. in v. Ἤισαν. Ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυικὸν ᾔδειτον, ᾐδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ΕΙ διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Σ, γίνεται ἨιΣΤΗΝ. Conf. *R.P.* ad Hec. l. c.

III. 1. ἨιΔΕΙΜΕΝ—ἨιΣΜΕΝ· ἨιΔΕΙΤΕ—ἨιΣΤΕ· ἨιΔΕΣΑΝ—ἨιΣΑΝ 1. Soph. Œd. Tyr. 1232. ᾔδειμεν Æschyl. Agam. 1101. ἨιΣΜΕΝ. Photius, Ἤισμεν: ἐπιστάμεθα. Eur. Hec. 1102. Aristophanes Γηρυτάδῃ apud Athen. XII, 551. B. Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοῖτας, καὶ θαμά. Οὐ σώματ' ὄντας, ἀ., *Toup.* ad Suid. V. II. p. 346., "Τοὺς σχήματ' ὄντας," *R. P.* Advss. p. 134. et conf. Eurip. Erecth. apud Lycurgum p. 220. "Mallem sic ΟΥΣ ἨιΣΜΕΝ ὌΝΤΑΣ ἀϊδοφοῖτας. *Quos noveramus.*" TYRWHITT. ad *Toup.* p. 424. Hanc emendationem laude prosequebatur *R. P.* Harpocratio Ἤεμεν, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. Ἀντιφῶν. *T. H.*

SECT. V. de his terminationibus modo asseverare sustinui, exinde collegi, quod ubicunque versus ratio terminationem *ειν*, ibi itidem sententia personam tertiam: ubi vero illa terminationem *η*; ibi hæc primam
233 personam postulet. Accedit quod craseos * Atticæ analogia hoc ipsum flagitet. Nempe primæ personæ

ad Plut. 696. Lege, Ἤισμεν. *Valck.* in N. F. p. 387. et *Piers.* ad Mœr. l. c.—2. ἨιΔΕΙΤΕ Demosth. ad Callicl. p. 1274. *Reisk.* = p. 1384. *Bekker.* *μάλιστα μὲν ᾔδειτε ἂν ἰδόντες τὸ χωρίον.* Etymol. M. in v. Ἤισμεν. ἨιΣΤΕ *ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε.* *Σοφοκλῆς* Κόλχοις. Ὑμεῖς *μὲν οὐκ ἄρ'* ἨιΣΤΕ *τὸν Προμηθέα.*—3. ἨιΔΕΣΑΝ. Xenoph. Memorab. I, ii, 14. ἨιΔΕΣΑΝ (pro *ᾐδείτην*) *δὲ Σωκράτην*—Demosth. pro Cor. p. 321, 5. *Reisk.*=354, 1. *Bekker.* de F. L. p. 357, 17 = 393, 8. 413, 6 = 461, 18. adv. Onetor. I, 870, 11 = 966, 22. 874, 3 = 970, 18. adv. Phorm. 907, 14 = 1008, 13. adv. Steph. I, p. 1110, 25 = 1216, 15. adv. Euerg. et Mnes. ib. p. 1142, 13 = 1247, 2. 1163, 5 = 1268, 4. adv. Eubulid. 1312, 26 = 1424, 20. adv. Neær. 1382, 20=1500, 14.[Pseudo-D. Laudatio, p. 1397, 16 = 1516, 11. 1398, 21, 28= 1517, 17, 23. ΠΡΟΉιΔΕΣΑΝ pro Cor. 294, 27=321, 20. ΣΥΝΗιΔΕΣΑΝ de F. L. 357, 21=393, 11. 413, 6=461, 18. adv. Aristocrat. p. 673, 1=752, 13. adv. Aphob. I, p. 831, 13=926, 11. III, 859, 3=955, 18. Proem. Demosth. 1453, 28=1577, 2.: neque alterum alibi nusquam. ἨιΣΑΝ. Photius, Ἤσαν: *ἐπίσταντο.* Æschyl. P. V. 451. *Δόμους προσείλους ᾖσαν.* Eur. Cyclop. 230. Auctor Rhesi 854.; conf. *Piers.* Verisim. p. 82., *Toup.* ad Suid. Vol. I. p. 251. et *R. P.* ad *Toup.* p. 450. Xen. An. IV, p. 312. Οἱ *δὲ πολέμιοι, ὡς ᾔσθοντο ἐχόμενον τὸ ὄρος, ἐγρηγόρησαν,*] " Xenophontis tempore nondum usu receptum erat verbum *γρηγορεῖν*. Repone probam formam *ἐγρηγόρεσαν*, qua utuntur cum alii, tum Aristophanes Plut. 744." PORSON. Sed Anti-Atticist. p. 96. Ἐγρηγόρησεν: *Ξενοφῶν τετάρτῳ Ἀναβάσεως.* Xenoph. K. Π. I, iv, 20. *καὶ ἅμα θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει*—. Meminisse libet terminationem — *εισαν* esse purum, ut aiunt, barbarismum; Xenoph. Anab. III. p. 248. *τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεισαν μὴ καταληφθείη.* " Lege cum MS. Paris. *ἐδεδοίκεσαν*. Hæc enim legitima est forma; altera veteribus Græcis prorsus incognita." Quin immo Ἐγεγόνεσαν *Josepho* p. 104. l. 14. ed. Havercamp. restituit *Jortinus*; quod melius fecisset ad Platonis Gorg. p. 515. E. ult.; ibi enim *ἐγεγόνεσαν* exhibet Cod. Clarkio-Bodleianus. *Origen.* de Orat. p. 294=262. *εἰ μετ' ὀλίγον τῶν κρεῶν μετειλήφεισαν* Editiones *Readii* et *Ruæi*; *μετειλήφεσαν* MS. Holm. In Pausan. IX, v, p. 719. *τοῖς μὲν Ἄοσι κατὰ κώμας ἐπῴκεσαν αἱ οἰκήσεις.* Hac notula, " q. *ὑπῆρξαν*" meliorem lectionem desiderasse videtur vir summus, T. TYRWHITTUS. Sed *ne quid nimis.*

terminatio Ionica non est nisi εα, tertiæ εε, et sequente vocali, εεν. Atqui notissima est crasis Attica, qua εα in η; εε et εεν in ει et ειν migrare solent. Video quidem Florentem Christianum verbum ῃδειν, quod recte scribitur Vesp. 632., ita interpretatum esse, ac si primæ esset personæ: AD NUB.

Ουκ: αλλ ερημας ῳεθ οὑτω ρᾳδιως τρυγησειν,
Καλως γαρ ΗΙΔΕΙΝ ὡς εγω ταυτῃ κρατιστος ειμι.

Verum est: sed hic sperabat uvas absque vindice ullo
Secassere omnes; me tamen noram [101] *quid hic valerem.*

Verum eruditum virum fefellit cum germana loci scriptura, tum sententia. Quippe primo pro otiosa ac plane inepta vocula οὑτω legendum est οὑτος [102]; sicuti V. 535. Ειπερ, ὁ μη γενοιτο [103] νυν, ΟΥΤΟΣ εθελει κρατησαι· et V. 640. Ωσθ ΟΥΤΟΣ ηδη σκορδιναται. Atque hujus quidem vocis notionem in versione Florens ipse exhibuit sola sententiæ vi adductus; *sed* hic *sperabat*. Mox vero eo usque angustiarum redactus est, ut γαρ exposuerit *tamen*, prorsus contra notum istius voculæ sensum. Est autem loci sententia: *Non: verum desertas* [vineas] *sperabat iste se vindemiaturum;* [h. e. *nullam sibi mecum litem intercessuram;*] *Probe enim* norat *me hac arte plurimum valere.* * Scholiastes ad locum: Αλλ ερημας] Παροιμια· Ουκ ερημας τρυγησεις. επι των αδεως τι πραττοντων, ὡς μηδενος αυτοις αντιπραττοντος [104]. Similiter legimus Eccles. 880. 234

Ωιου δ ΕΡΗΜΑΣ, ου παρουσης ενθαδε

101. "Addere potuisset, in eodem errore versatum esse *T. Fabrum* ad Eccl. 646. confer Schol. ad Pac. 1182. ubi exemplum desumptum est ex Plut. 696." *R. P.* apud *P. P. D.*

102. "*οὗτω ῥᾳδίως* citat *Marklandus* ad Eur. Suppl. 159. L. cum *R. D.* οὗτος ῥᾳδίως, ut Menander Clyp. apud Stob. Floríleg. 49. εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὗτοι ῥᾳδίως. Ubi vulgo male legitur *οὕτω*. Euripides Cyclop. 558. ἀπολεῖς. δὸς, οὗτος. Ita optime *Tyrwhittus* pro vulgato *οὕτω*." *R. P.* apud *P. P. D.* quem conf. in Advss. p. 229.

103. "Leg. γένοιθ' οὗ-τός γ' ἐθέλει κρατῆσαι." *R. B.*

104. Conf. Schol. apud *Vict.*

SECT. V. Εμου, ΤΡΥΓΗΣΕΙΝ, *και προσαξεσθαι τινα*
Αιδουσ· εγω δ, ην τουτο δρᾳς, αντᾳσομαι[105].

h. e. Fabro interprete: ***Putabas autem, me non præsente, vineas Relictas vindemiaturam, et allecturam quempiam Cantando: Ego vero, si id facies, contra canam.***

Emendationes in RANAS.

V. 3. Νη *τον* Δι, *ότι βουλει γε, πλην πιεζομαι,*
Τουτο *δε φυλαξαι· πανυ γαρ εστ ηδη χολη.*]

Scholiastes ad locum: Πανυ *γαρ εστ ηδη χολη*] Αντι *του πολυ. το δε πολυ, καν ῃ γλυκυ, πονηρον εστιν.* Ain vero *πολυ γαρ εστ ηδη χολη*? Adeste, quotquot ubique estis Œdipi, atque hoc non tam interpretamentum, quam ænigma explicate. Frischlinus, qua erat prudentia, verba jam descripta in versione penitus neglexit. Atque ea profecto ejusmodi sunt, ut ad nullum aliud exemplum, in quo reperiatur vox *χολη*, ita exigi posse videantur, ut vel ferenda exoriatur
235 sententia. Ecquis unquam tam * nude et jejune dixit *εστι χολη*? Nunc vide annon rem acu tetigisse censendi simus:

Νη *τον* Δι *ότι βουλει γε, πλην πιεζομαι·*
Τουτο *δε φυλαξαι· πανυ γαρ εστ ηδη* ΣΧΟΛΗ[106].

105. "leg. *δρᾶς, ἀντᾴσ*." *R.B.*

106. "Potest forsan legi *σχολή*." *Sanctamandus*. "Sed ne optimi quidem jaculatores semper collimant." *χολῇ* D, E, I, T, et edd. tres primariæ; "Suidas v. *πάνυ*, male *σχολή*. neque Kusterus correxit." *R.B.* Recte; sensus est, ***jamdudum mihi facile fit, ut irascar:*** necesse enim habuit Bacchus ad inferos descendere, ut Euripidem reducat; et hoc illi incommodum iter *πλευρὰ γυμνάζει χολῇ. χειμάζει* *Ruhnkenius* ex conjectura; sed Bacch. 1123. *γυμνοῦσι δὲ Πλευρὰ σπαραγμοῖς*. Pulcre *Soph.* Ph. 1459. *Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.* et *Meleager* apud *Brunck.* in An. Gr. T. I, p. 11. XXIX. *Κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας Πόθος, χειμαίνει* conjecit nescio quis. Eurip. Androm. 733. *οὐ γὰρ ἄφθονον σχόλην ἔχω. χολὴν* *R. P.* Advss. p. 225. l. 406+403. "senarium facit." *R. B.* Mosch. Id. I, 9, 10. *ὡς μέλι*

Dicamne, o here, eorum quidquam quæ risum spectatoribus excitare solent? BACCH. *Immo quidquid tibi lubet, (præterquam* premor; *ab hoc autem temperes, velim:) omnino enim jam* vacat. AD RAN.

[1] Αλλ ου ΣΧΟΛΗ.

[2] Αλλ εκκυκλησομαι· καταβαινειν δ ου ΣΧΟΛΗ.

[3] Εκκλησιαν ποιειν ἑωθεν τῃ μεσῃ
Των Θεσμοφοριων, ειγ ἁλις ΕΣΘ [106] ημιν ΣΧΟΛΗ.

[4] ΣΧΟΛΗ δε πλειων η θελω ΠΑΡΕΣΤΙ μοι.

[5] Ουτοι θυραιαν τηνδ εμοι ΣΧΟΛΗ παρα
Τριβειν——

[6] Οι πολλα μοχθησαντες ουκ ΟΥΣΗΣ ΣΧΟΛΗΣ προθυμως
Δευρ ηλθομεν—

V. 349. Αποσειεται [107] δε λυπας
Χρονιων τ ετων
Παλαιους τ ενιαυτους]

[1] Acharn. 406. [2] 408. [3] Thesm. 383. [4] Æschyl. p. 50. l. 4. (P. V. 816.) [5] p. 208. l. 8. (Agam. 1057. conf. 1061.) [6] Plut. 282.

φωνά. Ἦν δὲ χολᾷ,—ὡς μέλι φωνᾷ, ΦΡὴν δὲ χολά· rescripsit *Eldikius;* et citat *Plaut.* in Truc. i, ii, 76, 7; sed vide virum doctissimum, *Thomam Briggs,* ad l. Comici incerti impie in deos dictum apud Ioan. Philop. in Procl. xvi, 4. Οἴει τοσάυτην τοὺς θεοὺς ἄγειν σχολὴν Ὥστε τὸ κακὸν καὶ τἀγαθὸν καθ' ἡμέραν Νέμειν ἑκάστῳ; conf. *Lucret.* ii, 645—50. *Hor.* Carm. iii, iii, 35. Diogenes Cynicus apud *D.Laërt.* vi. p. 143. ed. fol. Lond. καὶ τὴν μὲν Εὐκλείδου σχολὴν ἔλεγε χολήν.

106. Ex ed. 1532. *P. P. D.;* "lege, ἦν ἁλισθῶμεν σχολῇ. vide Hesych. Suid." *R. B.* ἦν ἅλισθ' ἧμιν σχολῇ Junt. i. ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολὴ optime Codd. Aug. apud *Brunck.* et Rav.: "μάλιστα σχολὴ Plato Apol. S. p. 361. C. ed. Læmar." *R. P.* apud *P. P. D.;* quem conf. Opusc. pp. 23, 4. E contrario, Eur. Hel. 91. Τελαμὼν ὁ φύσας· τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον; "Immo—τίν' ἂν ἔχοιμ' ἄλλον φ." Tyrwhittus in App. ad *Musgrav.* p. 161.

107. "MS. 127. (348.) γονυ παλλεται γεροντων. suprascrip. ορμᾳ σου κινουντος. MS. idem, ἀποσειονται—χρονιων ετων—" *Burgessius* et *R. B.;* "τε addit post παλαιοὺς 351." *R. P.* apud *P. P. D.* Sic ἀποσείονται δὲ λύπας χρονίων ἐτῶν παλαίους τ' ἐνιαυτοὺς, Codd. I, Rav. et Borg. χρονίων τ' ἐτῶν D, E, T. "γρ. χρόνους τ' ἐτῶν" *Victorius,* quod non hercle intelligo. "Legendum haud dubie cum Dawesio ἀτῶν pro ἐτῶν." *Hotibius* p. 30.

SECT. V. Principio prioris τε collocatio postulat ad constructionis integritatem alterum genitivum, qui tamen
236 nullus hic habetur. Deinde ista λυπας * χρονιων τ ετων, sive, quod legi monet Scholiastes, χρονους τ ετων, et παλαιους τ ενιαυτους, δις ταυτον plane sonant. Tertio, versus in strophe, cui secundus respondere debet,

Στεφανον μυρτων,

ex anapæsto et spondeo conficitur; cum in hoc tamen anapæsto subjungatur iambus. Omnibus his incommodis levi manu sic subveniendum censeo,

Χρονιων ΑΤΩΝ.

Excutit autem dolores diuturnarum noxarum *senilesque annos*. Ex eadem familia laboranti cuidam apud Æschylum loco petendum est auxilium. In Agamemnone [108] utique pag. 213. (1213.) sic scriptum invenire est:

Πως δητ ανακτος ησθα Λοξιου κοτῳ;

Πως δητα ησθα κοτῳ? Videsne hic, obsecro, ullam constructionis volam aut vestigium? Qui videre se existimat, is commodus expediat, velim. Interim vero a nonnullis hujusmodi arcanorum mecum juxta imperitis gratiam quodammodo initurus mihi videor, si lectionem, cujus sententia non sit usque adeo recondita, suggessero. Eam autem sic constituerim:

Πως δητ ΑΝΑΤΟΣ ησθα Λοξιου κοτῳ;

237 * *Quomodo igitur Apollinis ab ira* indemnis *evasisti?* Soph. Œd. Colon. 818 (785).

————————πολις δε σοι
Κακων ΑΝΑΤΟΣ [109] τωνδ απαλλαχθῃ χθονος.

108. Agamemnone] vs. 1220 (1213.). "*ita etiam legit* Canterus, *probante* Heathio *cum* Stanleio." *R. P.* ad *R. D.*

109. Ἄνατος Ald., ἄναιτος Turneb. Pro τῶνδ' "omnino legendum cum Scaligero τῆσδ'." *Musgr.* ad l. Conf. Æsch. Suppl. 352. 355. 406. Eum. 49. 76. Soph. Ant. 485. Eur. Med. 1357. Aristoph. Eccles. 1012. Plato de Legg. IX, 659. D. *Læmar.*= p. 871. E. *HSt.*; Ib. 660. E = 874. C. 3., XI, 684. C.=935. B.

V. 440. Αιροις [110] αν αυθις αυ γε, παι, τα στρωματα] Verbo activo αιρειν notio hic tribuitur, quæ medii αιρεσθαι est propria; uti ex subjectis exemplis constabit: AD RAN.

[1] Εν τῳ μερει συ τον ονον ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ φερε.
[2] Φερε νυν, εγω ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤ ΑΙΡΩΜΑΙ ταδε.

Vulgo minus recte, ΑΙΡΟΜΑΙ.

[3] Αλλ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ οισεις παλιν ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ.
[4] Αυθις ΑΙΡΕΣΘΑΙ σ αναγκη σται παλιν ΤΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ.

Vulgo renitente cum metri tum sermonis ingenio, στι παλιν——

[5] Παι, παι, το κανουν ΑΙΡΕΣΘΕ και την χερνιβα.
[6] Αλλ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ οισω σε. Τι ποιεις; Οτι ποιω;
[7] Ης ουκ αν ΑΙΡΑΙΤ αχθος ανθρωπου φυσις.
[8] Ως καν ἁμαξων ἑκατον ΑΙΡΑΙΜΗΝ βαρος.
[9] ΑΙΡΕΣΘ, οπαδοι, τωνδ εσω τευχη δομων.

[1] Ran. 32. [2] 505. [3] 528. [4] 607. [5] Av. 851. [6] Vesp. 1434. [7] Eurip. Orest. 3. [8] Cycl. 471. [9] Electr. 360.

10., Schol. pp. 235, 6. et *D. R.* ad Tim. p. 35.

110. Sic Edd. Add. et Junt. 2. " MS. 127. αιροι' αν. . superscrip. λαβοις αν." *Burgess.* et *R. B.* qui citat pp. 150, 154. (505. 607.) " et ὦ pro αὖγε." *R. P.* apud *P. P. D.* αἴροι' ἂν Rav. Borg. D, E, T, et I, qui λάβοις ἂν inter lineas habet; Rav. Borg. I, et T quoque ὦ pro αὖγε exhibent. αὖθις, ὦ παῖ, τά γε στ. Junt. 1. 1. ἀράμενος D, E, I, T, edd. tres primariæ. 2. αἴρωμαι E, I, T, et edd. tres pr. αἴρομαι D., " edd. Aurel. et Kuster." *R. B.* ταδί edd. tres primariæ. 3. ἄλλ' ἀράμενος πάλιν οἴσ. I; ἀλλ' ἀ. οἴσ. π. T. ἀ. γ' οἴσεις π. edd. tres. pr. 4. αὖθις αἴρεσθαι σ' ἀνάγκη πάλιν τὰ στ. D, I, αὖ. αἴ. σ' ἀ. τις π. τ. στ. E, ut edd. tres pr. αὖ. αἴρεσθε σ' ἀ. π. T.; " leg. ἀνάγκη 'στιν" *R. B.* " ἔσται quoque in ἔστι corruptum est Plut. 531. Eccl. 685." *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide. 6. "A. ἀράμενος οἴσω σε Cod. Rav. ut Junt. 2. ἀρ. γ' οἴσω σε Ald. et Junt. 1.; ἀρ. ἔγωγε ex cod. A, *Br.* 7. ἄραιτ' scribere solet *R. P.* quem vide ad Med. 848. et *Bast.* ep. cr. p. 145. 8. " *Vulgo* ΑΡΟΙΜΗΝ *contra metrum, pro quo* Heathius ΑΙΡΟΙΜΗΝ." *R. P.* ad *R. D.* 9. Aristoph. Pac. 287. 'Απόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν. [855. λείχειν ἄρ' αὐτῇ κανθαδὶ σκευαστέον. Ergo hic quoque parandus est cibus quem lingat.

SECT. V. σκευάζειν est conficere, condire cibum. *R. B.*] Conf. *R. P.* ad Eur. Ion. 1198. Ter. Andr. I, i, 1. *Vos istæc intro auferte*: Æn. VII, 174. *Hæc ubi dicta, dapes jubet et sublata reponi Pocula.* aliter paullo Æn. VIII, 438. *Tollite cuncta, inquit, cœptosque auferte labores, Ætnæi Cyclopes, et huc advertite mentem*, et Anaxandrides apud Athen. II, 48. A. Κρατῆρα δ' αἶρου, καὶ τὸν ἥδιστον κέρα. Sophocl. Tr. 1255. Ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. I. Hesychius. Ἄειρε. φέρε, πρόσφερε. Il. Z, 264. Μή μοι Fοῖνον ἄειρε. Soph. Tr. 1264 Αἴρετ', ὀπαδοί. Aj. 545. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. Aristophan. Pac. 1. Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ, conf. 1226. Sophro, Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα. Vide *Valck.* ad Adoniaz. p. 326. Hesychius et Lex. Sangerm. pp. 359, 8. Αἴρειν τράπεζαν. παρατιθέναι. (Vesp. 521.) Comici sequioris ævi ἐτίθεσαν τὴν λέξιν καὶ, ὡς ἡμεῖς, ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ· Εἶτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἴρετε. Καὶ Συναριστώσαις, ἀλλ' ἡ βάρβαρος Ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο Ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν.—Soph. Ant. 264. μύδρους αἴρειν χεροῖν. Eur. Hec. 959. ποδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι. Æschyl. Pers. 547. Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων Αἴρω. Eur. Iph. T. 117. Ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν. Xen. Anab. I, 46. ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα, ὥσπερ ἱστίῳ χρωμένη. Soph. Ph. 113. Αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα editiones; Αἴρει citat *R. B.* ad Manil. V, 302. Lege, αἱρεῖ, vel potius ἀρεῖ *exscindent*; Callim. h. in Cer. 35. ὅλαν πόλιν ἀρκίος ἆραι. Soph. Ph. 436. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν Αἴρει. sed novas structuras sectatur; Αἴρειν: αὔξειν. Lex. Sang. p. 359. Aj. 193. κακὰν φάτιν ἄρῃς Turneb. sed ἄρῃ Ald. et Schol. et MS. Harl. *R. P.* Advs. p. 185. Philostrat. Vit. Apoll. T. I, xiii. p. 24. (ed. Morell. = xix. p. 22. Olear.) ὑπερορίῳ αἴρεσθαι. "Apud Suidam in ὑπερόριον legitur ὑπερόρια αἴρεσθαι. Sed vulgata lectio bene habet; ὑπερορίῳ scilicet τῷ νέῳ. Nam qui *peregre* est, ὑπερόριος dicitur." BENTLEIUS. Thucyd. VIII, 72. καί τοι οὐ πώποτε Ἀθηναίους, διὰ τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑπερόριον ἀσχολίαν, ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω μέγα ἐλθεῖν βουλεύσοντας,—Xenoph. Mem. II, viii, 1. ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα (haud ἐγκτήματα), ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν,—Eur. Suppl. 289. Ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυρρόει. Eur. apud Plutarch. Consol. p. 102. F. Ὁ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν. *R. P.* Advss. p. 277.

II. Eur. Bacch. 1211. αἰρέσθω λαβὼν Πηκτῶν πρὸς οἶκον κλιμάκων προσαμβάσεις. Aristophan. Ach. 953. Αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε. 1140. Τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών. 1142. Αἴρου τὸ δεῖπνον. Lys. 539. "αἴρεσθε δ', ὦ γ. ed. Brubrach, F. αἴρεσθ' ἄνω, γ. Antea notaverat in schedis, αἴρεσθε νῦν." *R. P.* apud *P. P. D.* Iph. T. 1201. Οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ᾐράμην βάθρων ἄπο. Hec. 107. Ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα Μέγα. Ep. apud Æschin. adv. Ctesiphont. p. 439. κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι. Il. Γ, 373. ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Theogon. 628. Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι. Phrynich. Σ. Π. p. 10. Ἀράμενον φέρειν.

Omnino igitur rescribendum, quod et certior factus sum in MS. Baroc. extare; AD RAN.

ΑΙΡΟΙ αν αυθις———

* V. 633. Στρεβλων, επι τε τας ρινας οξος εγχεων] 238
Soloeca est oratio επι τας ρινας εγχεων. Apud Suidam [111] vero optime legitur:

Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ τας ρινας οξος εγχεων.

Cujus constructionis en tibi exempla:

[1] Ιν οινον ΕΓΧΕΩ λαβων ΕΙΣ τους χοας. l. χοης.

[1] Ach. 1067.

Ἀττικὴ ἡ σύνταξις: δεὸν εἰπεῖν ἄραντα. Aristoph. Lys. 332. Ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς Δημότισιν καόμεναις Φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. sed mendosus est. Æschyl. Eum. 167. Προσδρακεῖν αἱμάτων Βλοσυρὸν ἀράμενον ἄγος ἔχειν. Phrynichus Σ. Π. p. 3. Αἴρεται πόλεμον ἢ ἔχθραν ἢ στάσιν. ἀντὶ τοῦ ἀναδέχεται. Æschyl. Suppl. 435. Ἦ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν Πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη. unde Suppl. 947. Ἴσθι † τάδ', ἤδη πόλεμον αἱρήσει νέον. edd. egregie expediit R. P. Ἦ 'σται τάδ', ἢ δεῖ πόλεμον αἴρεσθαι νέον. 337. Βαρέα σύγ' εἶπες, πόλεμον ἄρασθαι νέον. Herodot. VII, 132. Ἐπὶ τούτοισι οἱ Ἕλληνες ἔταμον ὅρκιον οἱ τῷ βαρβάρῳ πόλεμον ἀειράμενοι. Thucyd. I, 125. τὸν πόλεμον ἄρασθαι φανερῶς. Xenoph. Cyrop. I, vi, 45. πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Mem. IV, iv, 14. καὶ γὰρ πόλεμον πολλάκις ἀράμεναι αἱ πόλεις, πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. Demosth. de Pace p. 40. πόλεμον ἄδοξον καὶ δαπανηρὸν ἄρασθαι. Ep. ad Philip. ὃ νῦν εἰκὸς παθεῖν ἐκεῖνον μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. Eur. fr. inc. XLIII. Οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἴρεσθαι κακοῖς· conf. Heraclid. 986. "Priscian. XVIII. p. 1185, 12. Ald. f. 233. b. Attici ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ· Πλάτων Περιαλγεῖ. Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην." ex emendatione R. P. ad Med. p. 23. ed. nov. Æschyl. Agam. 594. Ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. Thucyd. I, 81. μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαρώμεθα Xenoph. Memorab. III, v, 3. ᾧ πολλοὶ ἐπαιρόμενοι. Ib. 4. ἐπῆρται δὲ τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Conf. D. R. ad Tim. p. 119. Meminisse libet Herodot. I, 27. λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσσῃ,—pleræque editiones ante *Schweighæuserum*, qui ἀειράμενοι correxit. Felicius, meo saltim judicio, αἰωρεομένους reposuit *Toupius* nostras ad Suid. Vol. II. p. 496. Melius longe ad 191. pro ἀναίρητο, ἀραίρητο e codicibus firmavit doctissimus Editor.

111. "v. βασανίζειν a Kustero *citatum, et v.* κλιμακίζειν." *R. P.* ad *R. D.* ἔτι δ' ἐς Rav. ἐπί τ' ἐς Borg. ἔτι δ' εἰς *Br.* ἐπί τε τὰς ῥ. D, E, I; in T τε supra lineam; ἔτι δ' ἐς et ἔτι δ' εἰς *R. B.* 1. Excudi debuit χοᾶς Br.

SECT. V.

[2] Μολιβδον ΕΙΣ τουτι το κοιλον ΕΓΧΕΑΣ. l. εγχεων.
[3] Τοις τε κοψικοισιν ΕΙΣ ΤΑΣ ΡΙΝΑΣ ΕΓΧΕΙ τα πτερα.
[4] ΕΙΣ τον καλαμισκον ΕΝΣΤΑΛΑΞΟΝ τουτονι.

V. 854. Ουκ αν μεθειην [112] του θρονου, μη νουθετει] Qui vel verbum activum μεθιημι cum genitivo, vel medium μεθιεμαι cum accusativo, rite conjungi existimat, quod in Comici editores cadere video, loquendi consuetudinem ab Atticis servatam ignorat. Veram utriusque constructionem subjecta docebunt exempla:

[1] Και μη ΜΕΘΗΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡ, επειδη σοι λαβην δεδωκεν.
[2] ΜΕΘΕΣ Μ· ερημος παις ὑπασπιστου σεθεν.
[3] Μενεις ασυλος, κου ΣΕ μη ΜΕΘΩ ποτε.
[4] Ουκ εστιν· αλλα ΤΑΥΤΑ μεν ΜΕΘΕΣ· συ δε.
[5] —ΜΕΘΕΣ χεροιν ΤΗΝ ΠΑΙΔΑ θασσον—
239 *[6] ΜΕΘΕΣ ΜΕ προς θεων χειρα φιλτατον τεκνον.
[7] Ως ΤΗΣΔ ἑκουσα ΠΑΙΔΟΣ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ·
[8] Και ΣΩΝ γε ΓΟΝΑΤΩΝ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ ποτε.
[9] Τρομου δε παυσαι· και ΜΕΘΕΣΘ ΕΜΩΝ ΠΕΠΛΩΝ.

[2] Pac. 1241. [3] Av. 1082. [4] Ach. 1033.

---

[1] Equ. 837. [2] Eurip. Phœn. 1229 (1228). [3] Med. 728 (726). [4] Soph. Electr. 450 (448). [5] Œd. Col. 830 (838, 9). [6] Phil. 1294. [7] Eurip. Hec. 399 (400). [8] Hipp. 326. [9] Herc. 627.

ad l.; conf. Schol. ad Nub. 1240. 2. "improbante Valckenærio ad Euripid. Hippol. 1062." *R. P.* apud *P. P. D.* "ἐγχέας edd. et sic in Ach. 1227. Thesm. 494. est aor. 1. participii activi." *Raper.* 4. "*adde* Aristoph. *Acharn.* 1050." *R. P.* ad *R. D.* Locus est, Ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε τῶν κρεῶν χάριν Εἰς τόνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.

112. 8. "μεθῶ τινί. Sic A. B. D. Fl. L. P. ποτε Ald." *R. P.* ad l. ποτε quoque infra p. 304. 4. Vide *Musgr.* ad l.; Æsch. Eum. 811. Μεθεῖσα καρδίας σταλαγμόν. Vide Suppl. 846. ed. *Butler.* Soph. Phil. 816. Μέθες, μέθες με. Οὐκ ἂν μεθείην. Eur. Heracl. 108. Ἄθεον, ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει—Ἄθεον—πέλει corrigit *Elms.* ad Eur. Med. 719. Eur. Alc. 1130. *Monk.* Οὐκ ἂν μεθείην τὴν γυναῖκα προσπόλοις. 8. Καὶ σῶν ʌ γονατων (sic) MS. *Longmanni.*

Vix opus est, ut plura adducam, quibus cuiquam persuadeam locum, in quo versamur, sic refingendum esse:

Ουκ αν ΜΕΘΕΙΜΗΝ [113] του θρονου—

V. 890. Εβουλομην [114] μεν ουκ εριζειν ενθαδε.
Ουκ εξ ισου γαρ εστιν αγων νωϊν. ΔΙ. Τιη;
ΑΙ. Οτιη ποιησις ουχι συντεθνηκε μοι,
Τουτῳ δε συντεθνηκεν· ὡσθ ἑξει λεγειν.]

Εβουλομην μεν—*Volebam quidem?* Parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus venit Frischlinus, quod non tam Græcorum notioni, quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur: *Ego hic quidem* nolim *certare tragœdiis.* Editoris vero munere idem cum cæteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse:

Εβουλομην ΑΝ ουκ εριζειν ενθαδε.

Vellem *hic loci non certare:* vel Εβουλομην μεν αν ουκ—Vellem quidem—

*[1] Ορθως λεγεις· ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ τουτο σε 240
Προτερον ποιησαι—
[2] Εγω δ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ ΑΝ ουδε γραμματα.
[3] ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ μεν ἑτερον ΑΝ των ηθαδων
Λεγειν τα βελτισθ—
[4] ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ δ ΑΝ, ει—
[5] Ουδ ΑΝ σε Φωκου ΗΘΕΛΟΝ κατακτανειν.
[6] Οιμοι, ποδῳ σφιν συνθανειν ΑΝ ΗΘΕΛΟΝ.

[1] Ran. 684. [2] Vesp. 954. [3] Eccl. 151.
[4] Eurip. El. 397. [5] And. 687. [6] Supp. 769.

113. "MS. 127. μεθειμην." *Burgessius* et *R. B.* "Schol. μεθείμην B." *R. P.* μεθείμην I, μεθείην D, E, T, ut edd. tres pr.; vide Schol. ad Plut. 42. *Valck.* ad Eur. Ph. 522 = 529. Hipp. 339. Iph. A. 310. οὐκ ἂν μεθείμην. Vide *Markland.* ad l. *R. P.* ad Eur. Ph. 529. Aristoph. Av. 628. Vesp. 414. Eur. Med. 734.; in Æschyl. Septheb. 215. κρημναμέναν νεφελᾶν Doricam formam primus reponendam monuit *Hermannus.*

114. ἐβουλόμην μὲν οὐκ D, E, I, T. 6. "*adde* Phrynichum *Myste apud* Eustath. ad Homer. Il. p. [1112. l. 38. =] 1151, l. 13. *ed.* Basil. Æsch. *Choeph.*

SECT. V. 899. Sophocl. *Aj.* 88. *Philoct.* 1268. 1312. Euripid. *Ion.* 580. *Rhadamanth. apud* Stobæum *Florileg.* 64. *frustra à* Musgravio *solicitatum.*" *R. P.* ad *R. D.* Loci sunt, 1. Ἐβουλόμην ἂν ἥμιν ὥσπερ καὶ προτοῦ. 2. Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον. 3. Μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν. 4. Ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην. 5. Ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις. 6. Ἐβουλόμην ἄν, τοὺς τ' Ἐρεχθέως δόμους. 7. Δόξαν δ' ἐβουλόμην ἂν εὐκλείας ἔχειν. Illis addidit Eur. Suppl. 769. Οἴμοι, πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον; Advss. p. 239. et ad Athen. VIII. p. 340. C. Antiphanes: Ἦ Καλλιμέδων γλαύκον πρόειτ' ἂν κρανίον. [Xen. Anab. I. p. 91. Καὶ τῷ ἔργῳ ἐπεδείκνυτο, καὶ ἔλεγεν, ὅτι οὐκ ἄν ποτε πρόειτο, ἐπεὶ —.] Plato Gorg. p. 516. C. καὶ ταῦτ' εἰς αὐτὸν ὃν ἥκιστ' ἂν ἐβούλετο. Immo Demosthenes ipse usurpasse videtur in Orat. de Cor. p. 336.—καιροὺς, ἐν αἷς οὐχ ὍΣΑ ἊΝ ἐβουλόμεθα, ἀλλ' ὅσα δοίη τὰ πράγματ' ἔδει δέχεσθαι.—Soph. Œd. Tyr. 220. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν Ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. Eur. Suppl. 1096. Διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξωρμούμεθ' ἄν. Ph. 412. εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν. Ar. Ran. 960. Ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι Ἤλεγχον ἂν τὴν τέχνην. Conf. *P. P. D.* ad Plut. 980. Plato Cratyl. p. 396. C. 6. οὐκ ἂν ἐπανόμην διεξιών. Sic Codex Clarkio-Bodleianus. Theætet. p. 165. D. E. ἐμβαλὼν ἊΝ εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ὀσφραίνεσθαι καὶ τὰς τοιαύτας αἰσθήσεις ἤλεγχεν ἊΝ ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιεὶς πρὶν θαυμάσας τὴν πολυάρητον σοφίαν συνεποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ, οὗ δή σε χειρωσάμενός τε καὶ συνδήσας ἤδη ἊΝ τότε ἐλύτρου χρημάτων ὅσων σοί τε κἀκείνῳ ἐδόκει. Parmenid. p. 160. E. 5. οὐ γὰρ ἊΝ τὸ ἓν ἐλέγετο, οὐδ' ἊΝ τοῦ ἑνὸς ἕτερα, οὐδ' ἐκείνῳ ἊΝ τι ἦν, οὐδ' ἊΝ τι ἐλέγετο,—Protag. p. 313. A. 5.—καὶ εἰς ξυμβουλὴν τούς τε φίλους ἊΝ παρεκάλεις καὶ τοὺς οἰκείους,—Gorg. p. 465. D. τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν—ὁμοῦ ἂν πάντα χρήματα ἐφύρετο ἐν τῷ αὐτῷ,—de Legg. XII, p. 593. B. Ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας ἀτιμώρητος ἊΝ κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο. Athen. XV, 697. A. B. Ἀριστοτέλης ἐν τῇι ἀπολογίαι τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησίν· "οὐ γὰρ ἄν ποτε, Ἑρμείᾳ θύειν ὡς ἀθανάτῳ προαιρούμενος, ὡς θνητῷ μνῆμα κατεσκεύαζον, καὶ ἀθανατίζειν τὴν φύσιν, ἐπιταφίοις ἂν τιμαῖς ἐκόσμησα. Demosth. de Cor. p. 334. οὐκ ἂν οἷα σὺ νῦν ἔλεγες, τοιαῦτα κατηγόρει, παραδείγματα πλάττων καὶ ῥήματα καὶ σχήματα μιμούμενος,—ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων ἂν ἐσκόπει,—. Vide infra p. 275. Sæpenumero hæc vocula subintelligitur: Æschines adv. Ctesiphont. init. ἐβουλόμην μὲν οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, καὶ τὰς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ἐφεστηκότων ὀρθῶς διοικεῖσθαι. Act. DD. Apost. XXV, 22. Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. D. Paul. Ep. ad Rom. IX, 3. ηὐχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ.—Soph. Œd. Tyr. 1368. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν, ἢ ζῶν τυφλός.

II. *Si in priori clausula verbum ponatur in imperfecto vel aoristo indicativi, comite vocula* ἄν, *al-*

terum verbum in posteriori ponitur etiam plerumque in imperfecto vel aoristo ejusdem modi cum particula ει; et vice versa. Brunckius. 1. *AN—'EI. Eur. Ph. 1577. δι' ὀδύνας *ΑΝ ἔβας, 'ΕΙ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων 'Αελίου, τάδε σώματα νεκρῶν "Ομματος αὐγαῖς ἐπενώμας. Aristoph. Eccles. 407. "Εγωγ' *ΑΝ εἶπον, 'ΕΙ παρὼν ἐτύγχανον. 2. 'ΕΙ—*ΑΝ. Œd. Col. 271, ὥστ' 'ΕΙ φρονῶν "Επρασσον, οὐδ' *ΑΝ ὧδ' ἐγιγνόμην κακός; 1348—1351. 'Αλλ' 'ΕΙ μὲν, ἄνδρες, τῆσδ' ὁ δημοῦχος χθονὸς Μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ Θησεὺς,—Οὔτ' *ΑΝ ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο. T. 898. μᾶλλον δ' 'ΕΙ παροῦσα πλησία "Ελευσσες οἵ ἔδρασε, κάρτ' *ΑΝ ᾤκτισας. Aj. 442—444. 'ΕΙ ζῶν 'Αχιλλεὺς, τῶν ὅπλων τῶνδ' ὧν πέρι Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ, Οὐκ "ΑΝ τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Eur. Hipp. 697. 'ΕΙ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' *ΑΝ ἐν σοφοῖσιν ἦν. Troad. 46. "ΕΙ σε μὴ διώλεσεν Παλλὰς Διὸς παῖς, ἦσθ' *ΑΝ ἐν βάθροις ἔτι. Aristoph. Vesp. 824. 'ΕΙ θᾶττον ἐκκαθίζου σὺ, θᾶττον *ΑΝ δίκην 'Εκάλουν. Philemo in Stob. Floril. Grot. p. 127. 'ΕΙ μὴ τότ' ἐπόνουν, νῦν *ΑΝ οὐκ εὐφραινόμην. Plato Theag. p. 126. A. B. 'ΕΙ τὰ ἱππικὰ ἐτύγχανες ἐπιθυμῶν σοφὸς γενέσθαι, παρὰ τίνος *ΑΝ ἀφικόμενος ᾠήθης δεινὸς ἔσεσθαι ἱππεὺς; τίνος in textu Cod. Clarkio-Bodl. et Schol. ad l.; (ἀττικὴ) ἡ σύνταξις. (ἀττικοὶ) γὰρ εἰς διδασκάλου φασιν οὐκ εἰς διδάσκαλον· οὕτως οὖν κἀνταῦθα γενικὴ ἀντ' αἰτιατικῆς. Protag. I. pp. 346. E. 347. A. σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ, ὦ Πιττακὲ, οὐκ ἄν ποτε ἔψεγον. Lys. pro Eratosth. p. 21. *Tayl.* = 198. *Bekk.* Εἰ μὲν γὰρ λόγων εἰρημένων, ἔργου δὲ μηδενὸς γεγενημένου, μετελθεῖν ἐκέλευον ἐκεῖνον, 'ΗΔΙ'ΚΟΥΝ *ΑΝ· εἰ δὲ ἤδη πάντων διαπεπραγμένων, καὶ πολλάκις εἰσεληλυθότος εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμὴν, ᾠτινιοῦν τρόπῳ ἐλάμβανον αὐτὸν, σωφρονεῖν ἐμαυτὸν 'ΗΓ'ΟΥΜΗΝ. Pseudo-Lys. Laudatio pp. 66, 7. *Tayl.* =224. *Bekk.* 'ΕΙ μὲν γὰρ οἷόν τε ἦν τοῖς τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι τὸν λοιπὸν χρόνον, ἄξιον ἦν τοῖς ζῶσι τὸν ἅπαντα χρόνον πενθεῖν τοὺς τεθνεῶτας. ἄξιον *ΑΝ ἦν. *Marklandus.* Demosth. adv. Theocrin. p. 1445. "ΕΙ τις αὐτῷ τὰς χιλίας δραχμὰς ἐδίδου, τὴν γραφὴν *ΑΝ ἀνείλετο τὴν κατὰ τοῦ πατρός,—

AD RAN.

III. In narrando significationem τοῦ *crebro, fere*, sive, *ut mos est*, verbo impertit; Soph. Ph. 290. αὐτὸς *ΑΝ τάλας Εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα Πρὸς ταῦτ' ἄν. 294. ταῦτ' *ΑΝ ἐξέρπων τάλας 'Εμηχανώμην· εἶτα πῦρ *ΑΝ οὐ παρῆν, Conf. *Br.* ad l., *R. P.* ad Hec. 736., et Ph. 412.; Aristoph. Ach. 210. Οὐκ *ΑΝ ἐπ' ἐμῆς γε νεό-τητος ὅτ' ἐγὼ φέρων 'Ανθράκων φορτίον *ΑΝ 'Ηκολούθουν φαύλλῳ τρέχων, *Ωδε φαύλως *ΑΝ ὁ Σπονδοφόρος οὗτος, ὑπ' ἐ-μοῦ τότε διωκόμενος, Οὐκ *ΑΝ ἐλαφρῶς *ΑΝ ἀπεπλίξατο. 212. ἂν post φορτίον addit *Hotibius;* 216. Sic digessit *R. B.*, et ἐξέφυγεν tanquam interpretationem τοῦ ἀπεπλ. uncinis circumdedit. Idem ad Schol. "Immo τρια tantum τρίῤῥυθμα, cetera dirrythma." 217. Οὐκ pro οὐδ' repetitur παθητικῶς. *Hotib.* Av. 520. "Ωμνυ τ' οὐδεὶς τότ' *ΑΝ ἀνθρώπων θεὸν, ἀλλ' ὄρνιθας

SECT. V.

Hoc primum: Deinde autem versus secundus non uno nomine reprehendendus venit. Alterum est, quod vox αγων [115] articulo perperam destituatur; alterum quod νωϊν disyllabum contra poetarum Atticorum [116] consuetudinem adhibeatur. Rescribi vero oportet:

Ουκ εξ ισου γαρ εστιν ἁγων νῷν. ΔΙ. Τιη:

ἁγων, inquam, h. e. ὁ αγων: non secus atque in inscriptione Sigea exarata leguntur ΗΑΙΣΟΠΟΣ et ΗΑΔΕΛΦΟΙ pro ὁ Αισωπος et ὁι αδελφοι. Tertio in versu ποιησις itidem articulum comitem desiderat. Legendum vero,

Οθ [117] ἡ ποιησις———

ἅπαντες· partim ex emendatione *Tyrwhitti* in Conj. p. 61. Plut. 983—5. Ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς *AN ᾔτησ' εἴκοσιν Εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ' *AN εἰς ὑποδήματα· Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον Ἐκέλευσεν *AN, τῇ μητρί θ' ἱματίδιον. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Aristoph. Lys. 519. Opusc. pp. 21, 22. *Reisig.* Conj. p. 187.

115. ὡ'γὼν νῷν *R.B.* et *Brunck.* (quem vid. ad Nub. 1247. Pac. 918. etc.) renitente etiam et reclamante Sigeo lapide; reposuit *Hotibius* Nub. 1029. ἁνήρ. Lys. 152. et Eccles. 972. ἅνδρες. Av. 1128. 'ἅρχων. Il. B, 216. Ἔμμεναι αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Fίλιον ἦλθε. Immo -δὲ Fανὴρ. *De quibus quoniam supra* ad pp. 220-22. *satis multa diximus, illinc assumes, quæ ad hunc locum pertinebunt.*

116. Vide *Piers.* ad Mœr. pp. 266. 300. " *Ruhnkenio* [ad Tim. p. 226.] corrigenti πρῳ pro vulgata *Suidæ* πρωϊ adstipulatur Cod. MS. C. C. C. qui deinde pro πρων, quod *R.* corrigit quoque πρῳ, exhibet πρῷιν." *Burgessius.* Vide *R.P.* apud *P.P.D.* ad *Aristoph.* Lys. 613.

117. Vide infra ad p. 270. " Vocalis in ὅτι nunquam a Comicis eliditur. Quod sæpe monuit ad Aristoph. Brunckius." *R. P.* ad *Toup.* p. 444., Hec. 112=109. (*Br.* ad l., 922. 1386. et Lys. 611.) " In *Strattidis* loco apud Polluc. x. 46. *R. Bentleius* in Epist. ad *Hemsterh.* p. 54. male dedit: ὅτ' ἄβολός ἐστ' ἔτι. Totum hunc locum lenissima mutatione facta sic refingo; ⏑ — πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα προσλαβὼν Τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐκ ὁρᾷς ὅτι Ἔτ' ἄβολός ἐστι;" *Meinek.* C. Crit. p. 13. Ὅτι ἡ ποίησις Codd. Rav. Borg. et duo *Brunckii;* vide supra ad p. 370. et in App. p. 25*; Plato Sympos. III, 205. B. recte, οἶσθ' ὅτι ποίησις ἐστί τι πολύ. Recte quoque Eq. 181. Ὁτιὴ πονηρὸς—342. Ὁτιὴ λέγειν. 777.— ὁτιὴ σοῦ—Lys. 1230. ὁτιή. *R.P.* apud *P. P. D.* Mnesimachus apud

Denotat autem ἡ ποιησις, non jam, uti cepit Frischlinus, *artem poeticam*; sed τα δραματα, *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra v. 1413. AD RAN.

* Οσπερ γ ελεγξει ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ νῳν μονος. 241

Versus ultimi scriptura quidem recte se habet; sensum vero ejus neutiquam assecutus est interpres: Ista utique ὡσθ ἑξει λεγειν vertit, *sicut ipse fatebitur.* Tu deinceps loci sententiam sic collige: Dixerat Æschylus *inter se et Euripiden inique comparatam esse in Orco concertationem.* Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æschylus: *Propterea quod poemata mea non sunt mecum una mortua, neque adeo ad Orcum devenere; proinde mihi in recitando sola memoriæ vi nitendum erit. Istius contra scripta mortuum dominum simul mortua ad Orcum comitata sunt:* unde ei, *cum præsto sint ad manum,* in promptu erit recitare. Hæc autem mihi in mentem revocant quendam apud Sophoclem locum perperam hodie repræsentatum: is autem extat in Philoctete vers. 1497. (1442).

Ως ταλλα παντα [118] δευτερ ἡγειται πατηρ

Walpol. p. 27. et Apollon. Rhod. II, 622. Τίφυ, τίη μοι. "Scribendum quoque συντέθνηκ' ἐμοὶ, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ." *Hotibius.*

118. τἄλλα πάντα recte edd. ante *Br.*, quem in Pr. ad Opusc. p. liii. temere secutus sum. l. Tessera Veletris in Museo Borgiano adservata, l. 3. 4. ΚΑΙ ΤΑΛ-ΛΑ· ΠΑΝΤ-Α· Inscriptio Bœotica apud *Martinum Leake* Arm. in Mus. Crit. N°. VIII, p. 570. l. 12. ΚΗ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. Præsul eruditissimus ad l. e Marmore Oxoniensi clxi. τὰ ἄλλα πάντα citavit. Inscriptio VII. penes Collegium S. S. Trin. Cantab. quem *Dobræus* desideratissimus typis mandavit, l. 50. ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΑΣΙΝ. Soph. Aj. 1023. ταῦθ' ἅπαντα, Brunckius, ταῦτα πάντα Aldus. Sed El. 249. ἀπάντων Aldus; lege, πάντων e duobus codicibus *Livineii*, e *Turnebi* recensione, aliisque: 763. μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν, mallem, μέγιστ' ἀπάντων: vide *R. P.* Adverss. p. 124. Aj. 1398. ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ, Eur. Io. 855. τὰ δ' ἄλλα πάντα. [Anaxandrides apud *R. P.* ad Or. 228. καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτ'.] Thucyd. I, 113. οἱ ἄλλοι πάντες. 123. καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἁπάσης ξυναγωνιουμένης—πάσης

Ζευς. ἡ γαρ ευσεβεια συνθνησκει βροτοις·
Καν ζωσι, καν θανωσιν, ουκ απολλυται.

habent Cod. Cass. et præstantiores, credo, omnes. Xenoph. Memorab. II, i, 17. III, v, 20. etc. καὶ τἄλλα πάντα. ix. 11. τοὺς ἄλλους πάντας. Anab. I, 102. καὶ τἄλλα ὅσα ἔντος αὐτῶν—πάντα ἔσωσαν. Hellen. II, i, 20. καὶ τἄλλα πάντα. Plato Charmid. p. 159. B. 5. καὶ τἄλλα πάνθ' ὡσ. Lysis. p. 504. E. ed. Frf. =215. D. HSt. καὶ τἄλλα δὴ πάντα οὕτως ἐφάνη ἀναγκαῖον—Lege, οὕτως, ἔφη, νῦν d. In Critiæ loco pulcerrimo, sed flebile corrupto, p. 1100. D 7. = p. 109. B. οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν κυβερνῶν. πᾶν Codices multi. O quam lætus ille dies Platonis reliquiis illuxit, in quo locum, quem in MS. suo integrum invenerat Ficinus, demum supplevit Codex ille Parisinus præstantissimus. *Quam sæpe forte temere Eveniunt quæ non audeas optare!* En locum ipsum p. 1100. D. 4. ed. Frf.; καὶ κατοικίσαντες [τὰς χώρας θεοὶ], οἷον νομῆς ποίμνια, κτήματα καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον· πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' Ἧι (ᾗ edd.) μάλιστα ΕΥΣΤΡΟΦΟΝ ΖΩΟΝ ἘΚ ΠΡΥΜΝΗΣ ἈΠΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ ΟἹΟΝ ΟἸΑΚΙ ΠΕΙΘΟΙ ΨΥΧΗΣ ἘΦΑΠΤΟΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΩΝ διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν πᾶν ἐκυβέρνων. Ecquis mente supra humanam sortem evecta in hac insigni lacuna explenda tot tamque præclara sine codicum ope in lucem protrahere posset? Philippi epistola apud Demosth. de Cor. p. 305. τοῖς ἄλλοις συμμάχοις πᾶσι.

II. Demosth. adv. Androtion. p. 668. εἰ γὰρ πάντα τἄλλα. Antiphanes apud Athen. II, 38. B. ἅπαντα τἄλλα τις δύναιτ' ἂν πλὴν δυοῖν. Fortasse καὶ πάντα τἄλλα.

III. Il. I, 35. ταῦτα δὲ πάντα. Æschyl. Agam. 868. νῦν ταῦτα πάντα. P. V. 273. lege, ταῦτα πάντ' ἐπιστάμην. Soph. Aj. 1023. καὶ ταῦτα πάντα MSS. Harl. et Hunter.; καὶ ταῦθ' ἅπαντα ex Eustathio p. 999, 61. *Brunckius.* Aristoph. Equit. 176. ταῦτα πάντα. Plut. 779. ἀλλ' αὐτὰ πάντα. 928. ταῦτα πάντα. Philemo in Pyrrho apud Stob. p. 210. ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπῃ. Herodot. VI, 109. ταῦτα ὦν πάντα, [34. τὰ τοιαῦτα πάντα.] Xenoph. K. Π. I, iv. 8. ταῦτα πάντα. Hell. II, iii, 7. ταῦτα δὴ πάντα. Plato Theætet. p. 173. D. ταῦτα πάντα.

IV. Soph. Aj. 1271. πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα. Eur. Hec. 1162. ἅπαντα ταῦτα—Mallem, τὰ πάντα ταῦτα. Iph. A. 449. Ἅπαντα ταῦτα προστάτην γε τοῦ βίου Τὸν δῆμον ἔχομεν, τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν. Lege, Τὰ πάντα τ. Demosth. de Cor. pp. 264, 5. πάντα ταῦτα ψεύδη γράψας. adv. Olympiod. p. 1282. ἅπαντα ταῦτα τὰ πράγματα. "ἕκαστα ƒf Q. πάντα r." *Bekker.*—Œd. Col. 351. δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς Οἴκοι διαίτης, — Eur. Androm. 372. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ',—. *Lovelace's* Lucusta. *And her eternal fame be read, When all,* but very Virtue, *'s dead.* Drayton's Leg. to Matilda, *Even so, Death us and our delights can sever,* Virtue alone abandoneth us never.

Hoc est, cum interprete: *Quia alia omnia posteriora ducit Jupiter: Pietas enim simul moritur cum hominibus, et seu vivant, seu moriantur, nunquam interit.* Ehem! *simul moritur cum hominibus, et —nunquam interit!* Nempe interiret, credo, si cum hominibus non simul moreretur. Hæccine, obsecro, * tam stolida, tam absurda, tam secum pugnantia, ut a Sophocle profecta credamus? Immo ocyus rescribendum cura:

242

Ζευς· ΟΥ γαρ [119] ΗΥΣΕΒΕΙΑ συνθνησκει βροτοις·

119. οὐ γὰρ in marg. *Q. S. Fl. Christianus.* "Quod pro negante particula Suidæ auctoritatem advocant *Toupius* (Em. I, 208.) et ante eum *Wesselingius* Observ. p. 95. id sine causa faciunt, cum ista in Suidam ex interpolatione *Kusteri* fluxerit. Recte tamen eam *Gatakerus* A. M. P. p. 513. E. et *Wesselingius* inseruerunt; *Dawesio* οὐ γὰρ ἡὐσέβεια legenti assentitur *Valckenærius* ad Eurip. Phœniss. 407." *R. P.* ad *Toup.* p. 448. A quibus dissentit Tyrwhittus apud *Burgess.* ad h. l.: "*Pace summorum virorum dixerim locum hunc* Sophoclis *mihi sanum videri. Reddamus tantum* το Συνθνησκει, *non* simul moritur, *sed* simul ad orcum descendit, *ut in versu postremo loci, qui citatur ex* Aristophane, *necessario reddendum est.* Sophocles *scilicet* τον θανατον *non* interitum *hominis, sed* migrationem *quandam supponit; Pietas igitur* cum moriente commigrare *eleganter dicitur. Sic* Homerus *de Dioscuris,* Od. Λ. 302. Αλλοτε μεν ζωουσ' ἑτερημεροι, αλλοτε δ' αυτε ΤΕΘΝΑΣΙΝ. h. e. ad orcum descendunt. *Quinetiam ad locum* Aristophanis, *de quo agit* Dawesius, *illustrandum observari potest, quod Scholiastem non latuit,* Æschylum *sc. alludere ad populi A. decretum, quo scitum est, post ejus mortem,* τον βουλομενον διδασκειν τα Αισχυλου χορον λαμβανειν. *V.* Æschyli *Vitam. cf.* Philostrati *V. Apoll. L. VI. p.* 245. *Poesin igitur suam inter vivos adhuc versari* εἰρωνικως *queritur, cum* Euripidis *poesis ad orcum, simul cum auctore, descenderit.*" Tyrwhitti memoriam irretivisse videtur Eur. fr. apud Plato. in Gorg. p. 300. A. Læmar. = I, 492. E, 8. H. St. Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται· vide Schol. ad l. p. 119. et Aristoph. Ran. 1525 = 1477. Aliter paullo Laertius in Pyrrhone, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεται βροτοῖς. Vide *Gataker.* Adverss. col. 522. G. et 523. A—D. "Dolet *Tyrwhittum,* acerrimum, si quis alius, harum rerum judicem, adeo sui dissimilem fuisse, ut vulgatæ patrocinium susciperet. Sed mihi persuasum est eum de hac sententia sponte decessurum fuisse, si verba Euripidis paulo pleniora protulisset *Toupius.* Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι

SECT. V.

NON *enim pietas simul moritur cum hominibus.*

V. 920. Ω ξυνεσις, και μυκτηρες οσφραντηριοι.] Secundam senarii sedem spondeus Musis et Apolline invitis occupat. Tu vero dubitare noli quin a Comici manu fuerit,

Ω ΞΥΝΕΣΙ[120], και —

V. 1137. Οτι περ ουν εχετον εριζειν,
Λεγετον, επιτον, αναδαιρετον.]

Dimetri alterius pes tertius est anapæstus, quartus (nam sequens a consonante versus incipit) iambus. Utrumque reclamantibus metri trochaici legibus. Deinde qui ex verbo αναδαιρετον sensum huic loco congruentem elicere sataget, ne dicam esse plane nihili, operam lusurus est. In hac quidem scriptura agnosco vel germanæ lectionis, vel certe probi interpretamenti vestigia. Si utique αναδιαιρετε a poetæ manu profectum sit, facile fieri potuit, ut aliquis in ejus locum sufficeret αναδιαιρετον, ut cum dualibus εχετον, λεγετον, επιτον accuratius quadraret; nescius interim pedem ultimum hoc pacto creticum effici: nam, uti supra monuimus [p. 56.], ultimis dimetrorum syllabis nulla apud Græcos per-
243 * missa est licentia. Hoc autem postea per librarii oscitantis incuriam in corruptum αναδαιρετον quî

δὲ "Απαντα φροῦδα ΣΥΝΘΑΝΟΝΘ' ὑπὸ χθονός. Eleganter Diodorus Siculus I. 2. p. 5. Τοῖς μὲν ἐν τῷ ζῆν μηδὲν ἀξιόλογον πράξασιν, ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων τελευταῖς ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΕΙ καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν βίον. τοῖς δὲ δι' ἀρετὴν περιποιησαμένοις δόξαν, αἱ πράξεις ἅπαντα τὸν αἰῶνα μνημονεύονται, διαβοώμεναι τῷ θειοτάτῳ τῆς ἱστορίας στόματι." *R. P.* ad loc. supra cit. Advss. pp. 201, 2. Eur. Androm. 772. Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος· ἁ δ' ἀρετὰ Κἂν θανοῦσι λάμπει. Iph. T. 1202. 'ηὐσέβεια. Or. 774, 943. 'ηὐγένεια. Incertus apud *R. P.* ad l. 'ηὐτέλεια. Ph. 539. et Pel. apud Stob. 126. 'ἠμπειρία. *R. P.* Adverss. p. 154. Soph. Œd. Col. 116. 'ηὐλάβεια.

120. καὶ ξύνεσι D, T; καὶ ξύνεσις E, I; et edd. *Burgessius.* "l. Ξύνεσίς τε καὶ" *R. B.* "*Dawesii* emendationem, quam neglexit *Brunckius*, recepit *Invernizius* ex MS. Ravennate." *R. P.* ad Ph. 187. Conf. ad Av. 1626. Th. 306.

migraverit, conceptu facillimum est. Sin scripserit Comicus vel αναδιέλετον, vel αναδασασθον; quorum utrumvis tam metro, quam sententiæ aptissime convenit: αναδιαιρετον interpretamentum primo fuisse censendum est, temporis autem progressu in contextum receptum; forma denique altera, quæ hodie obtinet, dehonestatum. Erit autem loci sensus, sive αναδιάιρετε, seu αναδιέλετον; seu denique αναδασασθον[121] legeris: *accurate dispertite*. Hesychius et Suidas: Αναδασασθαι] Αναμερισασθαι. Uterque fortassis ex aliquo hujus loci interprete revera descripsit: Αναδασασθον] Αναμερισασθον.

V. 1266. Ορᾳς; προσήψεν αυθις αυ την ληκυθον[122].
Αλλ ω γαθ ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ παση τεχνῃ,
Ληψει γαρ οβολου πανυ καλην γε καγαθην.

Vertit Frischlinus ipso loci ingenio adductus: *Vides? iterum ille accommodavit lecythum; Age, mi vir Æschyle,* vende *hanc omni modo; Namque uno obolo emes aliam tibi pulchram et probam.* Nempe supra Euripiden hortatur Bacchus, ut ab Æschylo lecythum importunam emat; hic autem Æschylum istis compellat:

Αλλ ω γαθ ετι και νυν ΑΠΟΔΟΣ παση τεχνῃ.

* Atqui verbi activi αποδιδοναι ea non est vis, ut 244
vendere significet, hanc vero notionem medii αποδιδοσθαι propriam esse confirmo[123]; ac proinde rescribi oportere:

121. " MS. 127. ανεδερετον. superscripto rubris litteris ανακαλυπτετε." *Burgessius.* λέγετον, ἔπετε (post rasuram) ἀναδέρετον et supra ἀνακαλύπτετε I, λ. ἔπιτον T, et ἀναδέρετον T, et inter lineas ἀνακαλύπτε (sic) προφέρετε; ἀναδέρετον D. E. " Leg. ἀναδάζεσθον.—Sed tertia syllaba brevis esse debet; leg. ἀναδιαίρετον." *R. B.*

122. αὖθις τὴν λήκυθον Baroc. 127. et I.

123. ἀπόδου in membr. *Brunck.*; ἀπόδος D, E, I, Baroc. 127. supra paullo schol. in margine, quod ad v. 1264. spectat, θοαῖσιν ἵπποις schol. ἀπόδοσ (i. e. ἀπόδοσις, ut plene in MS. I,) εἶλεν ἱπποδάμειαν: vide *R. P.* apud *P. P. D.* Schol. ad l. apud T,

SECT. V.

——————ΑΠΟΔΟΥ πασῃ τὲχνῃ.

[1] Νυν δε τους σταχυς εκεινους, οὑς εκειθεν ηγαγεν
Εν ξυλῳ δησας αφανει, ΚΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλεται [124].

Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

[2] Ερμη μπολαιε, ταν γυναικα ταν εμαν
Ουτω μ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ ταν τ εμαυτου ματερα.

[3] Θαρρει Μεγαρικ᾽ αλλ ἧς τα χοιριδι ΑΠΕΔΟΥ
Τιμης——

[4] Μα τον Δι ου δητ, αλλ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλομαι
Τον ονον αγων——

Rursus Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

[5] Αφ ων γαρ ΑΠΕΔΟΜΕΘΑ κακερδαινομεν.

[1] Equ. 393. [2] Ach. 817. [3] 830. [4] Vesp. 169. [5] Pac. 1204.

εἰπὼν ὁ διόνυσος ἀπόδος, ἔμφασιν παρέχει· ὡς ἐπειδὴ ἐν τοῖς προλόγοις τοῖς σοῖς ἀποδίδοται ἡ λήκυθος. ὥσπερ δοκεῖς αὐτὴν ὀφείλ λειν αἰσχυ. οὐκοῦν ἀγοράσας ταύτην ἀπόδος αὐτῷ: Ἀπέδοτο: ἐκδέδωκε, παρέδωκεν Lex. Sangerm. p. 419. Ἀπέδοσθε: ἀπημπολήσατε ibid. Ἀποδόσθαι: πωλῆσαι. p. 427. et Suidas. Schol. ad Philostrat. Heroic. p. 288. Ἀποδίδωμι μὲν τὸ ὀφειλόμενον: ἀποδίδομαι δὲ, πιπράσκω.

124. 1. " Suidas in Ἀμώμενοι, habet λέγεται. an leg. γλίχεται· sed in Ἀφαύει, βούλεται." *R. B.* 2. leg. ἐμαυτῷ *R. B.* Ἑρμᾶ 'μπολαῖε *Scaliger*, *Kusterus*, *Brunckius*, et *R. P.* Pr. ix. *Vocalis enim longa vocem claudens elidi non potest: R. P.* ad Hec. 870. [215. κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν " *Kingius*, elisione non permissa." *Idem*.] Philemo apud Athen. xiii. p. 569. F. ἀλλοτρία 'στί. Aristoph. Ran. 1094. Ἃ 'μοῦ Callias apud Athen. x. p. 454. A. γραμμή 'στι. Pherecrates—vi, p. 269. D. δένδρη 'ν. Aristoph. Vesp. 663. δὴ 'πειτα. 86. εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ'. Pac. 5. δὴ 'φερες. 680. δουλεία 'στίν. Ran. 1274. Ἔα 'ὑτόν. Philemo apud Stob. p. 210. εἰρήνη· 'στίν. Æschyl. P. V. 49. ἐπράχθη 'ν. *Heath.* et *R. P.* Aristoph. Thesm. 295, 6. εὐφημία 'στω. Av. 511. ἤδη 'γώ. Lys. 16. ἡ 'ξοδος: vide infra ad p. 331. Soph. apud Athen. x, p. 433. E. ἢ 'μπιεῖν. Aristoph. Ran. 64. ἢ 'τέρα φράσω· ἢ 'τέρᾳ alii; vide *P. P. D.* Addend. p. (123.) Philemo apud Athen. xiii, p. 569. F. θύρα 'στ'. Aristoph. Thesm. 565. αὖ τὰ κρεά 'ξ. Eur. Hec. 1239. μὴ ἀδικεῖν, μὴ 'δικεῖν ed. 3. ut Æschyl. Eum. 85. 688. Soph. Aj. 278. μὴ 'κ. Œd. Col. 1266. μὴ 'ξ. Eum. 826. μὴ 'κβάλῃς. Suppl. 345. μὴ 'κδούς. Ar. Pac. 59. μὴ 'κκόρει. Nub. 431. μὴ

'μοίγε. Diodorus Sinopensis apud Athen. vi, p. 289. C. μὴ 'νοχλεῖν. Philemo apud Athen. xiii. 569. E. μὴ 'ξηπατηθῇς. Æschyl. Eum. 690. μὴ 'πικαινόντων. Aristoph. Vesp. 821. εἰ μὴ 'ῥῥήσεθ'. Ach. 828. εἰ μὴ 'τέρωσε recte Ald. Eur. Ph. 408. *Valck.* μὴ 'χειν. Æschyl. P. V. 739. μηδέπω 'ν. Damoxenus apud Athen. iii. p. 102. E. Οἷα 'στίν. Aristoph. Pac. 512. ὁμοῦ 'στιν. Antiphanes apud Athen. vii. p. 299. F. Οὕτω 'στίν. Aristoph. Lys. 1052. σᾶ 'στίν. Æschyl. Eum. 445. 967. τῇ 'μῇ. Plato apud Athen. i, p. 5. B. τῇ 'ρημίᾳ. Soph. Tr. 445. τῷ 'μῷ. Æschyl. Choëph. 529. τῷ 'νείρατι. Nicostratus apud Athen. xv. p. 693. A. τύχῃ 'γαθῇ. Apollodorus Stobæi cvi. p. 569, 50. τύχη 'στι. Dioxippus apud Athen. xi. p. 472. B. et Menandr. p. 255. *Cler.* χρεία 'στι. Philemo apud Athen. iv. p. 175. D. ὦ 'μβρόντητε. Soph. Ant. 563. et Aristoph. apud Athen. xi, p. 485. A. ὦ 'ναξ. et x. 422. F. ὦ 'νδρες. Aristoph. Av. 639. Ὥρα 'στίν. *R. P.* ad Ph. 1638. Hæc monet Porsonus apud *P. P. D.*, et alibi. 5. γὰρ "ἀπεδόμεσθα." "Ita" sensus et "metri gratia edidit *Berglerus*." *Burgessius.* "*Brunckius* illud e MSS. hoc tacite: γὰρ etiam Dawesius, ut videtur." *P. P. D.* ad l. "*adde* Aristoph. *Vesp.* 172." *R. P. ad R. D.* Locus est, Αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

I. 'ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ, *venum dare:* Eur. Or. 644. 'Απέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους, Τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν, Aristoph. Ach. 542. φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει 'Απέδοτο φῆνας κυνίδιον Σεριφίων, Av. 586. Μή, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βαιδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι. Comicus apud Plutarch. Sympos. v, 6, 3. p. 676. C. Τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου Ὁ τῶν σελίνων στέφανος ἐστιν ὤνιος. Herodot. vi, 89. διδοῦσι δὲ, πενταδράχμους ἀποδόμενοι α· Thucyd. i, 55. καὶ τῶν Κερκυραίων ὀκτακοσίους μὲν, οἱ ἦσαν δοῦλοι, ἀπέδοντο, πεντήκοντα δὲ καὶ διακοσίους δήσαντες ἐφύλασσον [Xenophon. Hellen. vi. p. 589. τοῦτον δὲ ἐφύλασσεν, ὡς ἢ πραξόμενος πάμπολλα τὰ χρήματα, ἢ ὡς πωλήσων]. Plato Euthydem. 227. C. = 81. *Routh.* ἃ σοι ἐξείη καὶ ἀποδόσθαι, καὶ δοῦναι, καὶ θῦσαι ὅτῳ βούλει θεῶν; conf. ibid. E. F. de Republ. ii, 333. B. πρίασθαι ἢ ἀπόδοσθαι ἵππον. 345. C. ἢ αὖ πρὸς τὸ ἀποδόσθαι ὥσπερ χρηματιστήν. de Legg. xii, 954. A. καὶ ὁ προπωλῶν, καθάπερ ὁ ἀποδόμενος. Xenoph. Mem. ii, v, 5. ὅταν τις οἰκέτην πωλῇ, καὶ ἀποδῶνται τοῦ τυχόντος. *Valck.* ad l. "Apud veteres ἀποδίδοσθαι non ἀποδιδόναι, significat *vendere.*" *D. R.* ib. "Πωλεῖν et ἀποδίδοσθαι etiam conjunguntur in Sympos. p. 164. ὁ ἐν ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος." Conf. *Toup.* ad Suid. Vol. iii, p. 105. Anab. vii, p. 503. τὰ ὅπλα ἀποδιδόμενοι p. 504. ὁπόσους ἂν εὕροι —ἀποδόσθαι ὁ δὲ Κλέανδρος οὐδένα ἐπεπράκει,—'Αρίσταρχος δὲ —ἀπέδοτο. p. 515. οὔτε πωλήσειν ἔτι φησὶν ὑμᾶς ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ, 556. ταῦτα ἀποδόμενος, οὔτε Σκύθῃ ἀπέδωκεν. Hellen. i, vi, 9. καὶ κελευόντων τῶν ξυμμάχων ἀποδόσθαι καὶ τοὺς Μεθυμναίους, 10. p. 34. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τοὺς μὲν ἐλευθέρους ἀφῆκε, τοὺς δὲ τῶν 'Αθηναίων φρουροὺς καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα πάντα ἀπέδοτο. ii, iii, 19. καὶ οἱ δι' ἀπορίαν

AD RAN.

SECT. V. Ubi obiter monêre libet versum neutiquam sincerum haberi. Nec vero ipsa oratio recte procedit. Qui versui unice consulet, ei απεδομεσθα placebit; qui vero utrique, is non nisi απεδιδομεθα comprobabit: hoc enim postulat, quod sequitur εκερδαινομεν.

[6] ———————οιει γαρ αν
Τον πρωκτον ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ με χιλιων δραχμων.
245 *[7] Αμεινον η νυν αυτ ΑΠΟΔΩΣΕΤΑΙ πολυ.
[8] ΚΑΠΕΔΟΤΟ τον μεν Θαρρελειδου τουτονι
Κολοιον οβολου———

Alterum vero αποδος sensu longe diverso valet vel *solve*, ut Ran. 272.

Εκβαιν, ΑΠΟΔΟΣ τον [125] ναυλον———

[6] Pac. 1135. [7] 1258. [8] Av. 17.

δραχμῆς ἂν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν. Demosth. de falsa Leg. p. 165. ὅτι τὰ ἐκείνων μὲν οὐκ ἀπέδοντο οἱ πρέσβεις, τὰ δ' ὑμέτερα οὗτοι πεπράκασιν. adv. Eubul. p. 637. *Taylor.* εἰ δὲ δούλη, μάλιστα μὲν τὸν πριάμενον, εἰ δὲ μὴ, τὸν ἀποδόμενον ἥκειν καταμαρτυροῦντα. adv. Pantænet. p. 1074. ἐφ' οἷσπερ ἐωνήμεθα αὐτοὶ πάλιν ἀπεδόμεθα. adv. Dionysador. p. 1286. *Reisk.* κἀκεῖ ἀποδίδονται, καταφρονήσαντες τῆς συγγραφῆς. Lynceus apud Athen. VI, D, E. τοῦ δὲ Φιλίππου δόντος αὐτῷ ἵππον τραυματίαν ἀπέδοτο. Xen. An. VII, p. 576. ἵππον, ὃν μὲν Λαμψάκῳ ἀπέδοτο πεντήκοντα δαρεικῶν. Pseudo-Phal. Ep. CXXXVII. ὀκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες "lege, ἀποδοθῆναι:" *R. B. T. H.* ad Xen. Eph. p. 71. l. 5. "Ἀποδίδοσθαι εἰς Ἰταλίαν est *vendere* vel ea conditione, ut quis avectus abducatur in Italiam, vel mercatoribus Italiam petentibus: quomodo fratres Josephum ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον (*vendiderunt in Ægyptum abducendum, Valck.*) Act. DD. Apost. vii, 9. εἰς Λιβύην καὶ τοὺς Ἕλληνας πρηθῆναι. apud *Herodot.* II, c, 54. 56. περνᾷν εἰς Μίλητον. in Choliambis *Hippon.* apud *Schol.* Dion. Thrac. καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνῶσι Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφηστεύοντες. 2 Maccab. IV, 32. χρυσώματά τινα * * * πεπρακὼς εἴς τε Τύρον καὶ τὰς κύκλῳ πόλεις." Odyss. P. 442. Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν. Conf. Herodot. II, 56. 98. VIII, 105. Xenoph. Anab. II, p. 186. Hellen. I, i, 15. Demosth. adv. Eubul. p. 708, 23. Diod. Sic. XIII, p. 606.

125. "τὸ ν. B. τὸν Suid. ed. sed locum om. ms." *R. P.* apud *P. P. D.* 6. ἱκνοῦμ' ἀπόδος MS. Harl. et Ald. ἱκνοῦμαι μ' ἀ. lectio MS. in marg. exemplaris Ald. apud *P. P. D.* ἱκνοῦμαί σ' e Turnebo *Q. S. F. Christianus.* 1. Eq. 1367. τὸν μισθὸν ἀποδώσω

vel *redde, restitue* :

AD RAN.

¹ Αλλ' ΑΠΟΔΟΣ αυτο——

² Α δ ελαβες ΑΠΟΔΟΣ, πατρος εμου λαβων παρα.

³ ΑΠΟΔΟΣ το σωμα πατρι· μη συνθνησκε μοι.

⁴ ΑΠΟΔΟΣ δαμαρτος νεκυν, όπως χωσω ταφῳ.

⁵ —— ΑΠΟΔΟΣ ὡς ταχος τα τοξα μοι.

⁶ Απεστερηκας τον βιον τα τοξ ἑλων·
ΑΠΟΔΟΣ ἱκνουμαι σ, ΑΠΟΔΟΣ ἱκετευω τεκνον.

Porro in versu ultimo pro καλην γε καγαθην malim καλην ΤΕ καγαθην [126]. Nam hanc locutionem Atticis scriptoribus esse solemnem video.

¹ Μεριμνοφροντισται, ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

² Αλλ εστ εμοιγ ὑιος ΚΑΛΟΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΣ.

¹ Thesm. 755. ² Eur. Or. 642 (635). ³ 1080 (1073). ⁴ 1623 (1601). ⁵ Soph. Phil. 922 (924). ⁶ 930 (931, 932).

¹ Nub. 101. ² 795.

'ντελῆ. Athenæus vi, 226. B. Alexis in Lebete: 'Ιχθῦν ὑποτιμήσας, ἀπόδῶ. L. 'Ιχθῦν ΎΠΕΡτιμήσας ἀποδῶ. Thucyd. viii, 45. ἐντελῆ αὐτοῖς ἀποδώσειν τὸν μισθόν. Xenoph. Anab. i, 71. τοῦτο τὸ χρύσιον τότε ἀπέδωκεν. Marm. Sandv. fac. av. l. ii. ΑΠΕΔΟΣΑΝ; Demosth. adv. Phorm. p. 912. ὅτι οὐδέπω τότ' ἔφησε Φορμίων ἀποδεδωκέναι τὸ χρυσίον Λάμπιδι. Plato de Legg. xii, 958. A. πρῶτον μὲν ἡ δικάζουσα ἀρχὴ τὰ τοῦ ὀφλοντος χρήματα τῷ νικήσαντι πάντα ἀποδιδότω [ibid. B. τὰ τοῦ ὀφλοντος παραδιδότω χρήματα.] ii. Il. Γ, 285. Δ, 477. Ε, 651. Σ, 499. Soph. Ph. 981. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα, ut 950. Anaxilas apud Athen. vi, 224. A. μὴ σύ γε Δῷς, ἀλλ' ἀπόδος. Macho apud Athen. viii, 341. τοῦ πολύποδός μοι τὸ κατάλοιπον ἀπόδοτε. Sophro ix, 499. A. 'Απόδος ποθ' ἁμῖν τὰν τράπεσδαν. Herodot. iv, 80. σύ τε μοι ἀπόδος τοῦτον. Xenoph. Mem. ii, ii, 1. ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδῶσιν. Anab. i, p. 41. χάριν εἴσεται Κῦρος, καὶ ἀποδώσει. Conf. v, p. 358. Demosth. de Cor. p. 67. τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι. etc. Lys. adv. Eratosth. p. 223. *Tayl.* = 310. *Bekk.* ἐβουλόμην μέντ' ἂν αὐτοὺς οὕτω προθύμους εἶναι σώζειν τὴν πόλιν, ὥσπερ οὗτοι ἀποδοῦναι. Fortasse, ἀπολλύναι vel προδοῦναι. *Marklandus.*

126. "καλήν τε κ. B." *R. P.* apud *P. P. D.*; sic Codd. D, E, I, T.

SECT. V.

[3] — των πολιτων τους ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ.

[4] Και των πολιτων ὁι ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

[5] Αλλοι τε πολλοι και ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

246 * [6] Τους μὲν ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ ου προσδεχει.

[7] Ουκ ουν ξυνης ανδρασι ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ[127];

V. 1496.—ισως σωθωμεν αν [128]] Ut evitetur deinceps solœcismus, legendum statuo;

——— ισως ΣΩΘΕΙΜΕΝ αν [129].

[3] Ran. 731. [4] Equ. 227. [5] 732. [6] 735. [7] Vesp. 1248.

127. " ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ. *adde* Aristoph. *Ran.* 740. *Lysistrat.* 1059. Eupol. Canthar. *apud* Suidam *vv.* 'Αθηναίας. νεανισκεύεται. Nicostrat. *vel* Philetær. *apud* Athen. III, 32. p. 118. E. Alexin *Ibid.* VIII. 16. p. 362. C. Heliodor. *Æthiop.* II, 23. p. 98." *R. P.* Loci sunt, 1."Ανδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς τε κἀγαθούς. [supra p. 302.] 2. "Ανδρας καλούς τε καγαθούς. 3. ἐν Δήμοις. Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθὴν, Αὔτη νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου. alterum versiculum ex Photio emendavit *R.P.* ad *Toup.* p. 460. Cantharus Τηρεῖ· Γυναῖκ' 'Αθηναίαν, καλήν τε κἀγαθήν. 4. Ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ. 5. Πλῆθος προσιὸν, ὡς τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν. 6. ed. Commelin. 1696. τοῦτο καὶ σπένδω μὲν, ἔλεγε, θεοῖς ἐγχωρίοις τε καὶ 'Ελληνίκοις, καὶ αὐτῷ γε 'Απόλλωνι Πυθίῳ καὶ προσέτι Θεαγένει καὶ Χαρικλείᾳ, τοῖς καλοῖς τε καὶ ἀγαθοῖς. Septheb. 592. Τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας. Xenoph. Mem. III, ix, 4. καλά γε κἀγαθά. 5. τὰ καλά τε κἀγαθά. Rescripsit τε pro γε e MS. 1. *Ernesti.* x, 5. καλά τε κἀγαθὰ καλῶν τε κἀγαθῶν. II, i, 20. Anab. IV. p. 256. καλώ τε κἀγαθώ. etc., et apud Platonem centies.—" Πολλὰ κἀμήχανα Atticis idem est quod πολλὰ ἀμήχανα." *R. P.* ad I. p. 136. l. 7. Eur. Fr. XVIII. τοῖς καλοῖς κἀλήθεσιν. *R.P.* Antiphanes apud Athen. XI, 494. D. πολλὰ κἀγαθ'—*R. P.* Contra καὶ eximendum e Ran. 304. " L. πάντ' ἀγαθὰ ex MS. Vat. U. cum Kustero." *R. P.*

128. τούτισσϊ (sic) χρησαίμεθα ἴσως σωθείημεν ἂν I, τούτοισι χρησαίμεθ' ἴ. σωθείημεν ἂν T, sic σ. ἂ. D. σωθῶμεν ἂν E. χρησαίμεσθ' Ald. et Junt. 2. χρησαίμεθ' Junt. 1.; σωθῶμεν tres; v. *R. P.* ad Ph. 940. χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν. Codd. Rav. et Borg. et Suidas infra citatus; ἴσως σωθεῖμεν ἂν duo codd. apud *Brunckium.* Eq. 1128. ποιῆς edd. tres pr., ποιεῖς Br. et Rav. ποιοῖς Suid. MS. et ed. Med. v. πυκνότης. *R. P.* et *P. P. D.*

129. " favente partim Suida, qui v. σαφέστερον versum sic exhibet: Τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν. Obiter emenda Menandrum apud Eund. v. ἀπ' ἐχθρῶν. Οὐχ' ὅθεν ἀπωλόμεσθ' ἴσως σωθεῖμεν ἄν. Ita scripserat

Librarius, opinor, qui ista Grammaticorum insomnia *τυφθειητον, τυφθειητην, τυφθειημεν, τυφθειητε, τυφθειησαν,* imberbis didicerat, vera, quam ignorabat, scriptura offensus in ejus locum alterum istud suffecit; nescius interim primo terminationes optativas *ειητον, ειητην &c. αιητον &c. οιητον &c.* scriptoribus vere Græcis ignotas fuisse; ac deinde voculam *αν* cum forma subjunctiva, nisi cum certis itidem comitibus, nunquam construi. Analogiæ a Græcis *γονιμοις* perpetuo servatæ, uti et voculæ *αν* constructionis simul exempla accipe:

[1] *Αρα γ* ΑΝ [130] *προς των θεων υμεις* ΑΠΑΛΛΑΧΘΕΙΤΕ *μοι;*

[1] Vesp. 482.

Menander, quem eodem modo prorsus quo Aristophanem truncaverat Suidas, omittendo *ἴσως* et inferciendo *σωθείημεν.*" *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *Brunck.* ad Œd. Tyr. 1046. "Fluctuat *Heath.* propter loca Euripidis Cycl. 132. Hel. 1019. Ion. 961. Quibus adde Damoxenum Athenæi III. p. 103. B." *R. P.* ad *Toup.* p. 439. Ad Hel. *ἀδικοίην μὲν ἂν* tentarunt *Reiskius* et *Heathius*; l. *ἀ. νιν ἄν.* ad Ion. *φαίην μὲν ἂν Heathius.* In Damoxeno mallem, *Οὐδ' ἂν ἑτέρῳ μεταδοῖεν*, vel—*ρῳ τῳ δ.* Conf. *R. D.* supra p. 130. et *Piers.* ad Mœr. p. 94. Hom. ΟΔ. Χ, 62. *καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε.* Il. Β, 126. *ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί.* Il. Γ, 102. *ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.* Plato Euthyphro, p. 7. C. 5. *περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου διακριθείημεν ἄν. διακριθεῖμεν.* Cod. Clarkio-Bodl. Sophistes, p. 249. E. *Σκόπει δὲ σαφέστερον, εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθείημεν*—" meliores libri," inquit *Heindorfius*, "haud dubie dabunt *ἐπερωτηθεῖμεν*"—et sic dat id. Codex. Phileb. p. 44. D. 10. *ὡς εἰ βουληθεῖμεν ο τουοῦν εἴδους τὴν φύσιν ἰδεῖν.* et inf. E. ult. *ἰδεῖν ἥντινά ποτε ἔχει φύσιν βουληθεῖμεν*, Cod. Clarkio-Bodl. In illo *βουληθείημεν* obnitente lingua infercire tentavit *Heusde* ad Plat. Polit. p. 298. A. *εἰ πάντες περὶ αὐτῶν διανοηθείημεν. διανοηθεῖμεν* Cod. Clarkio-Bodl. Parmenid. p. 127. A. *ὧν ἕνεκα παρείημεν· παρεῖμεν* Cod. Clarkio-Bodl. Laches, p. 190. B. 8, 9. *εἰ γάρ που μηδ' ἀρετὴν εἰδείημεν τοπαράπαν ὅτι τυγχάνει ὄν.—εἰδεῖμεν* Cod. Clarkio-Bodl. Auctor Alcib. I. p. 111. D. 5. *τί δ' εἰ βουληθείημεν εἰδέναι—βουληθεῖμεν* Cod. Clarkio-Bodl. "sed infra E. 3. *βουληθείημεν.*" *Gaisford.* 11. Plato Euthyphro, p. 7. C. *ἀπαλλαγείημεν—ἀπαλλαγεῖμεν* Cod. Clarkio-Bodl. "cum schol. *ἀττικὸν ἢ συγκοπῆι τοῦ η ἢ κατὰ κρᾶσιν.*" *Gaisford.*

130. Nub. 359. *Οὐ γὰρ ἂν*

[1] Τουτων χαριν ΑΝΤΙΔΟΙΤΗΝ.

[2] Thesm. ult.

ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν—quatuor codices apud *Brunck.* et cod. *Rav.* "atque ita Suidas v. πρόδικον." *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. quem conf. ad Eur. Ph. 586. et *Br.* ad Thesm. 693. 1227. 1. "l. διαλλαχθεῖτε." *R. B.* 2. ἀνταποδοῖτον *R. B.*; et *Gry.* "nisi mavis, ἀνταποδοίτην." *R.P.*, quem vide apud *P. P. D.* 3. Plato. Euthydem. p. 273. E. 8. ἵλεω εἴητον. editiones omnes. Meno, p. 89, B. 9. βελτίους ἂν εἴημεν—εἶμεν Cod. Clarkio-Bodleianus. Xenophon autem ποιητικῇ ἀδείᾳ formis communibus haud plane abstinuisse videtur: Anab. I, 3. l. 13. "εἴησαν. Magis quidem Atticam, non tamen magis Xenophonteam vocem, εἶεν pro εἴησάν præbet Aristides, ab Hutchinsono laudatus. Ad Nostri Memorab. I, iv, 19. hæc notat Vir summus, qui in his literis regnat, RUHNKENIUS. *Hic pro forma Attica εἶεν restituenda est communis εἴησαν, auctoritate Grammatici veteris in Bibliotheca Sangermanensi.* [Anti-Atticista, p. 99. *Bekker.*] Εἴησαν. ἀντὶ τοῦ εἶεν. Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων ά. *Vulgaris forma etiam est in Sympos. p.* 153. *Sic ἥμην pro Attico ἦν Cyrop.* VI. *p.* 149. E." PORSON.—ἦμεν θάτερω κεχρημένοι MS. *Longmann.* "Casu accidere potuit, ut θωτερῳ legeretur," inquit humanissimus *Burgessius.* "Scio equidem Atticos pro ἕτερος cum articulo, per tria genera dicere ἅτερος, ἥτερα, θάτερον—hoc flectitur in θατέρου, θατέρῳ." *Heringa* in Obs. p. 256. conf. *Valck.* ad Auctorem *Ammonio* subjectum p. 195. et *Piers.* ad Herodian. p. 482. *Photius;* θάτερα καὶ θάτερον: λέγεται τύ, τε ἑνικὸν καὶ τὸ πληθυντικόν· τὸ δὲ ἀῤῥενικὸν ἅτερος λέγεται· τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται· ἡτερὰ καὶ θητέρα. Œd. Col. 497. αφῷν δ' ἡτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε. ἀτέρα maluit doctissimus *Elmsleius.* Aristoph. Av. 109. μὰ Δία, ΘΑΤΈΡΟΥ τρόπου. conf. Ran. 302. Phœnicid, fr. inc. apud Stob. T. VI, 30. v. 14. *Gaisford.* Æschyl. P. V. 803. δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι. Conf. 892. Soph. Tr. 272; τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θητέρᾳ δὲ νοῦν. Sic MS Harl. atque Aldus; et a supra η in exemplari quod aliud agens versavi; Œd. Tyr. 782. θητέρᾳ δ' ἰὼν πέλας Μητρὸς πατρός τ'—θατέρᾳ Aldus et Schol. Lasc. quod restituit *Porsonus* Aristoph. Av. 1365., et Vesp. 497. Eccles. 498. reposuit *Elmsleius* in Addend. ad Acharn. 828. Æschyl. Agam. 335. κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. conf. P. V. 892. Ar. Ran. 297.; Nub. 1106. ἐπὶ μὲν θάτερα. Soph. El. 345. "Lege θάτερ' cum Heathio ex Scholiaste, MSS. duobus, Aldina, Turnebianæ margine, et H;" *R. P.* Advss. 209. et PIERS. l. c. "Eur. Dan. 16. lege, ὃς τῆσδέ τ' ἄρχει, χἀτέρας (ita recte *Heathius*) πολλῆς χθονός." *R. P.* apud *P. P. D.* ad Lys. 82. Conf. Hec. 361. et *Br.* Addend. ad Lys. 441. 8. Astydamas Athenæi x, 411. A. Χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μίη εἴη τῆς μουσικῆς. μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς. *Porsonus* in Adverss. p. 115.

³ Ημεις ΑΝ ΕΙΜΕΝ θωτερῳ κεχρημεναι. AD EQU.
⁴ Ως δη σκοτος λαβοντες ΕΚΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.
⁵ Οι μοι διεφθαρμεσθα· πως ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ;
⁶ Εν ῳ ΔΙΕΡΓΑΣΘΕΙΤ ΑΝ· αλλ εμοι πιθου.
*⁷ Πασχων τ εκαμνον. δις δε ΛΥΠΗΘΕΙΜΕΝ ΑΝ. 247
⁸ Μι εστιν ελπις, ῃ μονῃ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.
⁹ Αλλ ουδε μην ναυς εστιν, ῃ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ΑΝ.
¹⁰ ΩΣ ουτε γαιας ὁρι ΑΝ ΕΚΒΑΙΜΕΝ λαθρα.
¹¹ Παθοντες ΑΝ ΞΥΓΓΝΟΙΜΕΝ ἡμαρτηκοτες.

Legi quidem video apud Euripiden in Cyclope Vers. 132.

Ουκ οιδ, Οδυσσευ· παν δε σοι ΔΡΩΙΗΜΕΝ αν.

Verum ibi rescribendum est:

——— παν δε σοι ΞΥΝΔΡΩΙΜΕΝ αν [131].

Hoc utique postulat non solum, quam statuimus, analogia, sed et ipsa, uti consulenti patebit, loci indoles.

Emendationes in Equites.

V. 159. Ω των Αθηναιων ταγε των ευδαιμονων] Huic lectioni ortum dedit ignorata vocis ταγος prosœdia. Eam autem subjecta docebunt loca:

¹ Τᾱγος ὡς φιλος φιλῳ.

Huic utique in strophe respondet,

³ Eurip. Hipp. 349. ⁴ Taur. 1025. ⁵ 1028. ⁶ Her. 175. ⁷ Hel. 777. ⁸ 821. ⁹ 1053. ¹⁰ Herc. 82. ¹¹ Soph. Ant. 938 (926).

¹ Eur. Iph. in Aul. 269.

131. Eur. Helen. 1315. Τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεῳ τὰ πρόσφορα Δρῴης ἄν, ἡμῶν τυγχάνων, Lege, ΞΥΝΔΡΩΙΣ ἄν. Soph. El. 258. οὐ δρῴη τάδ' ἄν. Ille nescio quis, qui nominari solet *G. Lecapenus* in Lect. Mosquens. apud *C. F. Matthæi*, p. 59. Ἀλοίη, δοίη, γνοίη, διὰ διφθόγγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς Ἀττικούς, καὶ οὐχὶ ἀλῴη, δῴη, γνῴη. τὸ δὲ ἀλίσκεται ποτὲ μὲν μετοχῇ, ποτὲ δὲ ὀνόμασι συντάσσεται, ἔστι ὅτε καὶ γενικῇ .... Ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ κανονίζεται, ταῦτα καὶ ἀκριβέστερα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

SECT. V.

248

Χρῡσεον δρακοντ εχων.
[2] Αρ οισθα τᾱγους οντας, ἀν λεγῃς, λεγων.
*[3] Τᾱγος μακαρων ἐξευρ επ εμοι.
[4] Πυλων επ εξόδοισι τᾱγησαι ταχος.
[5] Τᾱγοι Περσων.
[6] Ναων δε τᾱγοι των λελειμμενων συδην [132].

Horum ad normam Comici versum sic exigendum censeo:

Ω των ΑΘΗΝΩΝ τᾱγε των ευδαιμονων [133].

Aut etiam retineri poterit Αθηναιων, si ταγε in αγε mutaveris.

V. 428. Εξειμι γαρ σοι λαμπρος ηδη και μεγας καθιεις,
Ομου ταραττων την τε γην και την θαλατταν εικῃ]

Scholiastes vel potius Scholiastæ ad locum: Καθιεις] Παρεσκευασμενος. Καθιειν [oportuit καθιεναι] δε κυριως

[2] Soph. Ant. 1069 (1057). [3] Æschyl. p. 11. l. 6. (P. V. 96.). [4] p. 71. l. 8. (Septheb. 58.). [5] p. 126. l. 6. (Pers. 23.). [6] p. 147. l. 17. (—480.).

132. 2. 3. Vide Schol. *Vict.* ad l. et Schol. A. ad Il. Ψ, 160. Æschyl. Pers. 324. 763. Soph. Ant. 1057. Eur. Iph. A. 268.; Eum. 296. *θρασὺς, ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ, ἐπισκοπεῖ.* lege, λοχάγος ὡς. *Scaliger* ad Manil. p. 320. citat ex Æschyli Palamede apud Athen. I, 11. D. Καὶ ταξιάρχας, καὶ στραταρχὰς, καὶ ταγοὺς Ἔταξα· καὶ λόχους prætulit *Valck.* ad Ph. 547. Agam. 109. *ξύμφρονα ταγόν.* *Blomfieldius*, qui monet priorem in *ταγὴ* corripi. 4. *τάγευσαι* edd.; sed P. V. 832. *προσηγορήθης* MS. *Emerici Bigot.*; P. V. 891. *ἐραστεῦσαι.* et Septheb. *προσμεμηχανημένην* codices multi. Lex. Sang. p. 472. Ἀφοδεῦσαι: Πλάτων Ἀδωνίδι. Æschyl. Choëph. 726. Καὶ *τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι.* Idem p. 337. Ἀγηλατῶν: *ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων.* Anti-Att. p. 115. *φυγαδεῦσαι: τὸ φυγάδα ἐλάσαι.* Θεόπομπος *ἐπιτομῇ* Ἡροδότου. Aristophon apud Athen. XIII, 563. C. Δεῦρ' *αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω.* Inscriptio apud Comitem *Caylusium* Rec. d'Antiq. T. II. tab. LX. l. 9. ЄΦΗΒЄΥΣΑΝ. Tab. LXII. ЄΦΗΒЄΥΣΑΝΤΑ. Tab. LXVII. ЄΠΡΥΤΑΝЄΥΣΑΝ, Attica forsitan forma. 6. Ναῶν γε edd., Ναῶν δὲ ταγοὶ citat *Lennepius* ad Phalar. p. 88.

133. "Prius verum. Idem mendum ex Nub. 400. exemit *Kusterus*. Lysist. 37. exhibet Ἀθηναίων Suidas v. *ἐπιγλωττήσομαι.*" *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *R. P.* ad Odyss. Γ, 278. et in Pr. lvi = lx.

το χαλαν τα των νεων ἱστια· ταυτα δε προσφορως ειρηκεν ὁ Κλεων. ην γαρ σφοδρος εν τοις λογοις. Καθιεις *ουν. αντι του καθειμενως πνεων. ἡ δε μεταφορα απο των ανεμων.* AD EQU.
Ain vero, o bone, *καθιεις* idem valere atque *παρεσκευασμενος*? Surdo profecto mihi fabulam narras. Neque enim aliud quidquam est, quod non æque denotare possit. Alter (nam vix eundem fuisse credendum est) vocem *καθιεις* Cleoni convenire docet, propterea quod primo *καθιεναι* proprie *vela demittere* significet: deinde quod Cleo * in dicendo *vehemens fuerit.* 249
Hæc qui intelligit, ita expediat, velim, ut cum sequente versu congruant Ομου *ταραττων &c.* Pergit autem homo festivus, vel forte incipit tertius monendo *καθιεις* æquipollere *τῳ καθειμενως πνεων demisse spirans.* Nempe hoc, credo, in Cleonem aptissime cadit, qui ibidem dicitur *terram ac mare conturbare.* Missis autem hominum delirantium nugis, videamus, an germanam Comici scripturam revocare possimus:

Εξειμι *γαρ σοι λαμπρος ηδη, και μεγας* ΚΑΤΑΕΙΣ[131].

μεγας καταεις, non jam *demisse*, sed *vehementer flans.* Ad locutionem *μεγας καταεις* quod attinet, gemella plane extat in Euripidæ, uti volunt, fabula quæ Rhesus inscribitur, V. 322.

131. "renitente *Toupio* in Suid. II, 45." [Vol. I. p. 280.] *R. P.* "Porsonus corrigebat *ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καικίας μέγας τε.* Polyb. I, 44, 3. *λαβὼν δ' οὔριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον.* 60, 6. *ὁρῶν (ὁ Λυτάτιος) τοῖς μὲν ἐναντίοις φορὸν ἄνεμον καταῤῥέοντα καὶ λαμπρόν,—λαμπρᾷ* pro *πρώτῃ* Philostrato de Vit. Apoll. III, c. 37. reddidit *Valckenærius* ad Joan. Chrysostom. orat. in laudem D. Pauli. P. XXXVI. Eur. Suppl. 903. *οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρός.* Themistius orat. XVI. p. 202. C. *λαμπρᾷ τῇ φωνῇ.* et Isidorus apud *Toup.* l. c., *τῇ μὲν ψυχῇ λαμπρός ἐστι καὶ μέγας.* Equit. 757. *Πρὸς ταῦθ', ὅπως ῥεύσει πολὺς καὶ λαμπρὸς*—e Demosth. or. de Corona I, p. 521. *Taylor.* corrigendum arbitratur *R. B.*; sed hanc mutationem sibi hodie non approbarat vir summus. Aliæ quoque cœli partes subinde e textu aut evanuerunt, aut eas librarii male attigerunt. *Pausan.* II, xxxii. p. 187. *Κατὰ δὲ τὸ ἔργον τοῦ περιβόλου μέρος σταδίου ἐστὶν Ἱππολύτου καλούμενον,* "q. *ἑῷον.*" Tyrwhittus. *Thucyd.* II, 15. *τὸ δὲ πρὸ τούτου ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα πόλις ἦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον.* Vide annon legendum sit cum *Valla πρὸς ἄρκτον.*

SECT. V.

——— ——— ——— ——— ηνικ εξωστης Αρης
Εφαυσε[132] λαιφη τησδε γης ΜΕΓΑΣ ΠΝΕΩΝ.

Idem Euripides in Bacchis V. 640.

Ρᾳδιως γαρ αυτον οισω, καν ΠΝΕΩΝ ελθῃ ΜΕΓΑ.

Ubi itidem malim ΜΕΓΑΣ. De verbo εφαυσε libet ampliare. Unum tantum moneo, ex variis, quæ propositæ sunt, conjecturis Barnesianam εφυσε (quod verbum homo festivus pro εφυσα adhiberi statuit) longe ineptissimam esse. Si prosœdiam spectes, eadem servatur analogia inter Atticorum * ᾱημι et Ionum αϜημι, quæ inter illorum ᾱιω et horum αϜιω.

V. 435. Ως οὑτος ηδη γε κακιας και συκοφαντιας πνει] Neutiquam ferendus est accentus in voculam γε correptam cadens. Lege vero,

Ως οὑτος ηδη ΚΑΙΚΙΑΣ[133] ———.

132. "Pro εφαυσε, e Cod. Fl. *Musgrav.* restituit εθραυσε." *Burgess.* ἔθραυε λαίφη Flor. sec. *Valck.* Diatr. p. 103. ἔφλασε *Reiskius.* Observat vir summus, *Præl.* p. 9. "Rhesum Euripidi jam ab omnibus fere criticis esse abjudicatum; et hanc sententiam ad summum probabilitatis gradum perduxisse cum alios viros doctos, tum nuper *Hardionem* [*Memoires de Litt. de l' Acad. Roy. des Inscr.* T. x. pp. 323—337.] et *Valckenærium* [Diatr. pp. 88—114.]." Conf. *Scaliger.* App. ad Virg. p. 290. et Proleg. ad Manil. Ad Bacch. l. c. *Elmsl.* addit Andr. 188.

133. "Omittit γε Aldus" (et Junt. i, 2.) *R. P.* quem conf. supra p. 344.; Ὡς οὗτος ἤτοι κ. Rav.; "Leg. Καικίας. Sch. stulte interpretatur Νότον· nam Cæsias a solstitio æstivo flat [*ab Oriente Solstitiali,* inquit *Seneca,* Nat. Quæst. v, 16. *East North East.*]; conf. *Gell.* ii, xxii. *Plin.* H. N. ii, xlvii. Ἕλκων ἐφ' αὑτὸν ὡς ὁ Καικίας νέφη. Hinc autem Καικίας παρῳδεῖ poeta; *Salmasii* error arguitur, qui καϊκίας scribit τετρασυλλάβως in notis ad Solinum." *R. B.* ad l., et adv. *Collins,* i, p. 99. "Καικίας A. Schottus ad Diogenian. iv, 66." *R.P.* apud *P. P. D.* Καικίας ex scholiaste *Kusterus.* "ἤτοι καικίας ἢ συκοφαντίας collatis Plutarcho T. ii, p. 853. C. et Ravennate." *R. P.* "καὶ servare debebat Porsonus." *P. P. D.* in Addend. p. (127)., quem omnino vide, et *R. P.* ad Pac. 356. Polyb. lib. xv. xiii, 1. Πάσης δ' οὔσης ἐκ χειρὸς καὶ κατ' ἄνδρα τῆς μάχης, διὰ τὸ μὴ δόρασι, μηδὲ ξίφεσι χρῆσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους, τῇ μὲν εὐχερείᾳ καὶ τόλμῃ προεῖχον οἱ μισθοφόροι τὰς ἀρχὰς, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον τῶν Ῥωμαίων. Mallem saltim, μὴ δόρασι ἀλλὰ ξίφεσι.

Nempe adludens hic Chorus ad ea, quæ jam supra dixit Cleo — και μεγας καταεις, Ομου. ταραττων την τε γην &c. *venti* nomine eum impertit. Atque ita quidem vix dubito, quin legerit Scholiastes. AD EQU.

V. 712. Επισταμαι γαρ αυτον ὁις ψωμιζεται.
ΑΛ. Καθωσπερ ἁι τιτθαι γε σιτιζεις κακως]

Principio, καθωσπερ sive καθὼς non est nisi recentioris farinæ, Aristophanis autem temporibus non magis Attice dici potuit, quam vel, quod ridet Comicus, ab homine barbaro usurpatum χαιρομαι[134], vel quod hodie apud Æschylum legitur ἡδοιμι. Deinde magis ασυνδετος est oratio, quam quæ in Comœdia ferri possit. Tu vero, si sapis, totidem literas puncto duntaxat subjecto, sic dispertiendas curabis, Κᾳθ ωσπερ[135] —Æschyli autem, ad quem respexi, locus extat in Prometheo pag. 46. l. antep. [755.].

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;
ΗΔΟΙΜ αν, οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.
Πως δ ουκ αν, ἡτις εκ Διος πασχω κακως;

* *At enim quo tandem pacto ἡδοιμην recipiet senarii hujus ratio?* At enim bono sis animo. Nam neque istud necesse est. Et, profecto, ni veram hujus loci scripturam instauravero vel Barnesio deinceps ineptior vocari patiar. Ecce autem: 251

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;
ΠΡΟ. ΗΔΟΙ αν[136], οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.
ΙΩ. Πως δ ουκ αν, ἡτις εκ Διος πασχω κακως;

134. Pac. 290. Conf. *R. P.* ad Eur. Hec. 427.

135. Conf. infra ad p. 308. Leg. κᾆθ' ὥσπερ *R. B.*, *Piers.* ad Mœr. p. 360. et ex MS. *Br.* "Nonnihil adjuvat Dawesii sententiam quod citat Scholiastes in edd. hac (Bas. 2.), Aldina et Juntina, ὥσπερ. αἱ τίτθαι." *R. P.* quem vide apud *P. P. D.* ad l. et ad Vesp. 1156.

136. Plaudente *R. P.* ad Ph. 418. ubi δύναιμ' ἂν, "quod utcunque barbarum retinent MSS. et Stobæus, recte emendat [δύναι' ἂν] *Marklandus* ad Suppl. 136=147., probante *Brunck.* ad Æsch. Prometh. 764." *R. P.* ad l. in Advss. p. 229., et ad Nub. 359. Æschyl. Agam. 1051. Πείθοι' ἂν, εἰ πείθοι· ἀπειθοίης δ' ἴσως. E particulæ omissione defluunt

SECT. V. Monere autem supersedeo, quam convenienter istud οιμαι Prometheo tribuatur, quod Iûs injuriarum jam memoris ab ore languidule proveniret. Cum Prometheus dixit Ηδοιο αν, οιμαι —*Lætareris, opinor, si istud tibi videre contingeret ;* ea continuo accensa regerit, Πως δ ουκ αν ; *Qui enim fieri posset, ut non lætarer, quæ a Jove tam male habear ?*

V. 886. Αλλ ουχ ὑπερβαλεις [137] με θωπειαις —] Verbo activo ὑπερβαλλειν notio hic tribuitur, quæ ex Attici sermonis ingenio non nisi in medium ὑπερβαλλεσθαι cadit : *Sed non* superabis *me* — — Repone,

Αλλ ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ με —

[1] Ειπερ τον ανδρ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ οφλησεις.
vulgo perperam οφλησῃς.
[2] Ουτοι μ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘ αναιδειᾳ, μα τον Ποσειδω.
252 * [3] ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘΑΙ σ οιομαι τουτοισιν —
[4] Οτοισι τονδ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ· ποικιλος γαρ ἀνηρ.
non ανηρ cum vulgo.
[5] Μαχῃ μεν ουν αν ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙΜΕΘΑ
Πελασγον Αργος —
[6] Φιλτροις δ εαν πως τηνδ ΥΠΕΡΒΑΛΩΜΕΘΑ.

[1] Nub. 1031. [2] Equ. 407. [3] 411. [4] 755. [5] Eurip. Orest. 690 (683). [6] Soph. Trach. 593 (584).

corruptelæ ; Soph. Tr. 114. Κύματ' ἂν εὑρεῖ πόντῳ. vulgo, κύματα, Iph. A. 1215. δυναίμεθ' ἄν. Vulgo δυναίμεθα. [Heracl. 848. λέγοιμ' ἂν ἄλλου *Valck.* ad Ph. 826. ἄλλων *Elmsl.*, quem conf. ad 1017.] Menander apud Plutarch. II. p. 128. A. Αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις. vulgo omittitur ἄν." *R.P.* Advers. pp. 174. 255. ad Or. 485., Hec. 1175. et Eccles. 363. Demosth. adv. Phænipp. p. 1039 =1143. *Reisk.* ἐγὼ δ' ὦ ἄνδρες δικασταί, ἥδιστα μὲν ἂν ἐμαυτὸν εἶδον εὐτυχοῦντα, ἥδιστα μὲν *Lambinus.* adv. Callip. p. 1244 =1352. ὡς ἐπιορκήσειεν ἂν ὁ 'Αρχεβιάδης. Vide infra pp. 259. 266. 279. 535. Est ubi solæce ἂν inferciunt librarii ; vide *R. P.* ad Ph. 736.

137. ὑπερβαλεῖς MSS. Cant. et Harl. ; ὑπερβαλεῖ tres codd. *Br.* ; 1. ὑπερβαλεῖς et ὀφλήσεις H. et Leid. ὑπερβαλῇ I, et post rasuram T ; ὀφλήσῃς C, D, E, I, T. ὀφλήσεις Codd. Rav. Dorv. et F. " leg. ὀφλήσεις." *R. B.* et Kustero in Mus. Cr. N°. VII. p. 448. 6. " Φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, ut edi debebat ex

V. 1308.

Ει δ αρεσκοι ταυτ Αθηναιοισι, καθησθαι μοι δοκω
Εις το Θησειον πλευσαις, η πι των σεμνων θεων]

Operam plane lusurus videtur, qui horum vel sententiam, vel rationem grammaticam exponere aggredietur. Ipsum etiam metrum eo laborat, quod sedem prioris trochaici quintam dactylus occupet[138]. Comici vero manum sic, opinor, agnosces:

Eustathii auctoritate ad Il. K, 206. p. 799, 4=716, 31." *R. P.* Advss. pp. 283. 175. Œd. Tyr. 355. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; I. Ὑπερβάλλειν *modum excedere*. Soph. El. 716. ὡς ὑπερβάλοι Χνόας τις αὐτῶν, male ὑπερβάλῃ MS. Harl. Or. 437. γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους; Alcest. 811. 845. τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας. Herodot. ii, 148. ὁδὲ δὴ Λαβύρινθος καὶ τὰς Πυραμίδας ὑπερβάλλει. Plato de Legg. v, p. 734. B. ὑπερβάλλουσι δὲ ἡδοναὶ μὲν λύπας ἐν ὑγιείᾳ, λύπαι δὲ ἡδονὰς ἐν νόσοις. Xenoph. Anab. vi, p. 465. καὶ ἐξαίφνης ὁρῶσι τοὺς πολεμίους ὑπερβάλλοντας κατὰ λόφους τινας ἐκ τοῦ ἐναντίου. vii, p. 493. παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ τείχους ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν. 2. Hipp. 928. γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς. Alcest. 1096. *Monk.* Μὴ νῦν ὑπέρβαλλ', Plut. 109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Alexis apud Athen. ii, 36. A. ἐὰν δ' ὑπερβάλλῃς, ὕβριν. *R. P.* apud *Walpole* Com. Gr. fragm. p. 11. et *P. P. D.* ad Vesp. 97. 251. Conf. Xenoph. Anab. iv. 289, 290. 306. vi, 465. 3. Herodot. viii, 140. ὥστε καὶ ἡμέας ὑπερβάλησθε καὶ νικήσητε. conf. *Valck.* ad iii, 76.—Plato. Menex. p. 247. A, 4. ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ. Passive usurpatur in Protag. p. 356. B. 6. ἐὰν μὲν τὰ ἀνιαρὰ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων, ἐάν τε τὰ ἐγγὺς ὑπὸ τῶν πόρρω, ἐάν τε τὰ πόρρω ὑπὸ τῶν ἐγγὺς, ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον ἐν ᾗ ἂν ταῦτ' ἐνῇ.

138. Vide infra p. 299. "Poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso;" *R. P.* ad Hec. 1161. Vesp. 456. ἄπεστε *R. B.* οὐκ ἔτ' ἄπιτε. *R. P.* "Antea tentaverat, ἐς τοὺς κόρακας. Recte *Hermann.* de Metr. p. 116. e Rav. οὐχὶ σοῦσθ'; οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄ." *P. P. D.* ad l. 1057. "Fo. Καὶ lego, μόνον τοῦτ' ἄ. ἀλκιμώτατοι vel ἀνδρικώτατοι." *R. B.* Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκ. *R. P.* Pr. xlv = xlix. 1260. Οὗτος ὅν γ' ἐγὼ Rav. et *R. P.* ibid. quem vide apud *P. P. D.*, et *Hermann.* de Metr. p. 116. Av. 759. τοῦτ' ἐκεῖ κ. tres Codd. ap. *Br.* et Rav. 789. Ἐκπτόμενος Cod. Rav. Thesm. 713. l. Δ. δῆτά γ' ὅτι vel δῆθ' ὁτιή γ' *R. B.* Δεινὰ δῆθ' ὅστις γ' ἔ. *R. P.* Pr. xlviii=lii. Eccles. 1148. διὰ τὸ γελᾷν Pr. xlv=l. Spondei quoque ab impari sede abigendi; Ach. 726. vide *R. P.* Pr. p. xxviii. Eq. 566. Κοὔτις οὐδεπώποτ' *R.B.* et *R. P.* Opusc. pp. xci, 34. et apud *P. P. D.*; Οὐ γὰρ οὐδεὶς π. Rav. Vesp. 747. Πειθόμενός

SECT. V.

Ει δ αρεσκοι ταυτ Αθηναιοις, ΚΑΘΗΣΘ ΑΝ μοι δοκω.
Εις το Θησειον ΠΛΕΟΥΣ ΑΝ, ΗΙΣ ΤΟ των σεμνων θεων.

Quod si hæc Atheniensibus placuerint, videor mihi ad Theseum, vel ad Eumenidum templum *confugitura, ibique sedem locatura.* Quod ad constructionem καθησθαι αν μοι δοκω attinet, adi sis pag. 79 [139]. Locutio autem η επι των *&c.*, præsertim cum præcedat εις το Θησειον, minus recte haberi videtur cum mutatæ præpositionis tum articuli non jam repetiti
253 nomine. * Firmatur autem lectio, quam reposuimus, η εις το των *&c.* ex Thesm. 231.

ΕΥ. Ουτος συ ποι θεις; ΜΝ. ΕΙΣ ΤΟ ΤΩΝ ΣΕΜΝΩΝ ΘΕΩΝ.

Emendationes in Acharnenses.

V. 144. Και δητα φιλαθηναιος ην ὑπερφυως,
Ὑμων τ εραστης ην αληθως, ὡστε και

τε σοί γ'. ἰω μοι μ'. οὗτος ὦ, τί μοι βοᾷς, *R. P.* apud *P. P. D.* Pac. 604. ἦρξεν αὐτῆς *R. B.* et *Hermann.* Av. 336. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὑ. λ. ad Hec. 204. 384. ἠναντιώμεθα *R. B.*, *R. P.*, et *Hermann.* Lys. 635. L. αὐτὸ γὰρ *R. P.* 1214. ὄὔμος αὐτοῖς *R. B. R. P.* et *Hermann.* l. c. p. 117. Ran. 547. Οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν *R. P.* Opusc. p. 182.

139. "Leg. Ἀθηναίοις—δοκεῖ" *R. B.* Soph. El. 61. lege, Δοκεῖ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. πλεούσας, quam pro sua venditat *Reiskius*, *Georgium Arnaldum* auctorem habet conjectura in dissert. de jure serv. p. 57.; vide Act. Lips. mens. Jul. 1750, p. 419. et animadv. in Ar. Eq. p. 197. Apte citavit *Brunckius* Vesp. 270. Vide Opusc. pp. 25. 370. et *P. P. D.* ad Plut. 286. "ἐπὶ τὸ Θησεῖον Suid. v. Θησεῖον" *R. P.* apud *P. P. D.*; Aristophan. apud Polluc. VII, 13. [Horæ, fr. II.] Ἡμῖν κράτιστον εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν Ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν. 1. Ἡμῖν pro Εἰ μοι *R. P.* ad Hec. 1238. 2. *G. Arnaldus* ib. p. 65. *Piersonus* apud *P. P. D.*, quem vide ad fragmenta p. 245. ἢ 'πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν MSS. et edd. tres pr.; Soph. Œd. Col. 90. θεῶν Σεμνῶν ἕδραν: Thucyd. I, 126. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἱκέται τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει.—καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς. Demetrius Phal. p. 114. Αἰσχίνης, —ἐκαθήμεθα μέν, φησιν, ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκαίῳ. Vide *Valck.* ad Herodot. VI, 73. VIII, I, 71. sed *R. D.* emendationem probasse videtur *Elmsleius* in Add. ad Ach. 612.

140. "leg. ἔγραφ'. Suidas in καλοὶ habet ἔγραφον." *R. B.* ἔγραφ' MSS. duo apud *Brunck.* "*Sanctamandus*: '*Gryphius* εγραφεν. recte omnino.' εγραφεν quoque *Berglerus* ex editione Farrei." *Burgessius.* "Sic etiam citat Kusterus ad Suidam III. p. 251." *R. P.* apud *P.P.D.* Ad *R. D.* propendeo. Sæpenumero elisio aut metrum redintegrat, aut numerosiorem reddit; conf. *R. D.* supra ad p. 160. Eur. Ph. 1703. ὤλβισ' Grotius; Iph. Taur. 664. ᾤκτειρ' *R. P.* Alexis Athenæi IV. p. 170. C. οὐ ξύλ' *R. P.* Plut. 204. Τοιχωρύχος τις διέβαλ', εἰσδὺς γάρ ποτε. *R. B.* "Ita codd. Arundel. Dorvill. editio Farreana. Ald. et Juntinæ διέβαλλ'." *Hotibius.* 669. Ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν —languentem optime refecit *Hotibius*, ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν (i. e. ἐν τῷ ναῷ). Vide *P. P. D.* ad l., et *R. P.* ad Vesp. 83. Av. [40. ᾄδουσ' *R. B.* ad Philem. p. 159. 1495. ἔστ' *R.B.*] 1561. Thesm. 555. Lys. 680. 981. Ran. 783. 819. Eccles. 428. Alexis apud Athen. III, 125. F. 9. οὔτε φιάλῃ. μετεῖχ' ἀμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν. Fortasse, οὔτε φιάλῃ· μετεῖχεν ἀ. et supra pro ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ—lege, ἐν ἀργυρῷ ποτῆρι.

I. *Dactylo anapæstus subjici nequit, et vice versa;* Eur. Or. 499. Αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών. *R. P.* Bacch. 8. Τυφόμενα δίου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα. *R. P.*; conf. Opusc. p. 224. B. Ach. 18. Οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς et sic Suidas in Ῥύπτομαι *R.B.*, et "Scholiastes. κονίας penultimam producit, ut Lys. 471." *R. P.* apud *P. P. D.* qui ad Soph. Aj. 973. τε delet cum *R. B.* Ran. 724. ψευδονίτρου (ψευδολίτρου *Tyrwhitt.*) κονίας metro postulante *R. B.* et *Raper.*; Hic enotavit, "ψ. τε κ. vett. et Suidas, vv. Κλειγένης et Κυκησιτέφρον. Sensus est, *Pessimus omnium qui lixivium ex nitro cum cinere adulterato et terra cimolia parat.*" *Raper.* 615. Οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῴην ποτέ. *R. B.* 733. Ἀκούετον δή, ποτέχετον τὰν—vel Ἀκούετε δή, ποτέχετ' ἐμὶν *R. B.* ποτέχεμεν conjecit *P. P. D.* in Addend. ad Plut. p. (iii.) n. (2.). 850. Οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων, dele οὐδ'. *R. B.*; sic *R. P.* apud *Gaisford.* ad Hephæst. p. 245. 1156. ὅν ποτε γ' ἐπίδοιμι τευθίδος; et in antistropha μαινόμενος· ὁ δ' αὖ λίθον βαλεῖν—*Brunckius.* "Vulgo ὅν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος, idemque *Suidas* tuetur T. III. p. 455. et p. 701. in quo quid displicere possit, minime perspicio. Verto: *quem utinam posthac aliquando videam.* —Mox pro ὁ δ' αὖ rectissime vulgo ὁ δέ." *Meinek.* Cur. Crit. p. 16. Eq. 338. Οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Μὰ Δί', *R. P.* Pac. 900. Ἡνίκα δὲ "Ald. [et Junt. 1.] leg. Ἡνίκα κέλης. Ἵνα δὴ ed. vet. [Junt. 2.]; recte." *R. B.* Av. 444. vide infra ad p. 270. Lys. 20. "Leg. Ἀλλ' ἕτερα γ' ἆρ' vel γ' ἦν ἂν vel ἅτερα γὰρ ἦν MS. γραφ. Ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ἦν τάδε πανουργιαίτερα. Sic in Schol. sed in textu ut editum." *R. B.* "Leg. Ἀλλ' ἦν ἕτερα γὰρ, vel Ἀλλ' ἦν γὰρ ἕτερα" *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide in Addend. p. (112.) n. (6.). Ran. 559. Ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ'

SECT. V.

ἡμῶν. [ἐτ. παν. MS.] Νὴ Δία— Plut. 178. Ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διά σε τοῖς Αἰγυπτίοις; *R. B.* "quem MSS. Borgianus et Rav. tuentur." *Herm.* Eubulus apud Athen. II, 36. D. Ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος, ὁ δ' ἔνατος χολῆς. *Q. S. F. Christianus* ad Vesp. 1384. [*Crit. Rev. Jan.* 1803. *p.* 6.] De Menandro apud Stob. LXVIII. p. 425, 47=291. vide supra ad p. 400. Thucyd. IV, 133. ἔνατον Cass., et v, 12. ἐνακοσίων Cass. Damoxenus apud Athen. III, 102. C. Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοίωμά τε. *R. P.* Advss. p. 62. Idem, 103. A. Εἴτ' οὐθὲν εἰκῇ παρατίθεμαι τοῖς συμπόταις. Quisnam ex hisce disjectis ruderibus veram lectionem eruere posset? *Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas.* παρατίθημι sine ope Codicum reposuit *R. P.*, et exsulantem μανθάνεις; revocarunt MSS. A. B. apud *Schweighæuser.*; hinc nova lux exoritur, et novus color sententiæ accedit. Aristophan. Av. 1003. προσθεὶς οὖν ἐγὼ Τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον Ἐνθεὶς διαβήτην — μανθάνεις; Georgis III. οὐκ ἀκήκοας; *R. P.* Anaxippus XI, 486. F. Ἔνεγκον ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνης· μανθάνεις; *R. P.* Advss. p. 129. Crates apud Polluc. IX, 62. Ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ· μανθάνεις; Philemo apud eund. IX, 65. Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι· μέμνησ'; apud *R. B.* p. 133. Μιάρος ἦν. ἀκήκοας; *audin'?* Ter. Andr. v, ii, 22. Soph. El. 628. Eur. Or. 581. 584. Ph. 163. Andr. 87. Aristoph. Eq. 92. ὁρᾷς; conf. infra ad p. 326. Ion. 1366. οἶσθα σύ; Soph. El. 1347. Οὐχὶ ξυνίης; Diphilus VI, 228. A. Οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῇν ἄνευ κακοῦ τινος· Τοῦτον· ξυνίεις; Alexis IX, 383. D. Ὄξος λαβὼν νῦν εἰς λεκάνην τιν' ἐγχέας Ψυχρὸν, ξυνίεις; *intelligisne? R. P.* Advss. p. 112. Ter. Phorm. I, iv, 36. *tenesne?* Juv. II, 37. *Ubi nunc lex Julia? dormis?* Aliter paullo Plato in Sympos. p. 334. C. καὶ εἶπον, κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις; Conf. Ran. 195. 765. 1169. 1444. et Plato Phæd. p. 324. Forster. Polit. II, 266. B. 280. B. 288. A. 306. A. de Repub. II, iii, 413. B. Antiphanes apud Athen. VI, 222. B. Πάντ' εὐθὺς εἴρηχ', ὅτι μανεὶς ἀπέκτονεν. emendante Grotio in excerp. p. 623.; vide *R. B.* ad *Mill.* p. 16. "Amphis apud Athen. VI, 224. E. Οὓς ἐὰν ἐπερωτήσῃ τις ἢ λαβών τι τῶν." Repone, ἂν vel ἦν pro ἐάν. Eubulus XIV, 642. C. Οὐχὶ φιλοτραγήμων εἰμί πως ἑκάστοτε. Repone οὐ pro οὐχὶ pariter atque Antiphanis loco VI, 226. D. [*Hermann.* p. 154.]" *Meinek.* C. Cr. p. 16. Philetærus XIII, 570. F. Ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν β. ἅ. *Toup.* apud *R. P.* Advss. p. 137. Macho apud Athen. XIII, 581. C. ἐν σκυτοτομίῳ τινὶ μετά τινων καθήμενος scribendum: ἐν σκυτοτομίῳ μετά τινων καθήμενος. *R. P.* Advss. p. 138. Anaxandrides XIV, 655. A. Οὐ μανικόν. *Herm.* l. c. et *P. P. D.* ad Plut. 361-2. Idem apud Stob. Flor. Tit. XLI. p. 159. Grot. Ὅστις λόγους γὰρ, παρκαταθήκην ὡς, λαβών. Vide Mœr. p. 313. *R.P.* Advss. p. 298. Pseudo-Phalar. Ep. CXXVI. παρακαταθήκην ed. *Boyl.* παραθήκην MS. Reg. *R. B.* Ὅστις λόγους παρακαταθήκην γὰρ λαβών. *R. P.* Opusc. p. 249. (*P. P. D.* ad Plut. 314); atque locis ibidem citatis adde *R. P.* in

Append. ad *Toup.* p. 478. Alexis in Lino apud Athen. IV. p. 164. C. Ἐντεῦθεν ὅτι βούλει προσελθὼν γὰρ λάβε. Mallem, προσελθὼν παραλάβε. Diphilus apud Stob. XCV. p. 383. Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν σὺ προσδοκᾷ. *R. P.* Advss. p. 289. Vide *Markland.* ad Suppl. 901=909. *Hermann.* de metr. pp. 152—156. ed. pr.

II. *Neque tribrachyn sequi potest anapæstus, nec anapæstum, tribrachys;* Eur. Hel. 298. Εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανερ' ἂν μόνοις ἂν ἦν. *R. P.* ad Or. 51. ἐλθόντες εἰς ξύμβολ', ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν, defendit *Carolus Reisig.* in Conject. (Ach. 47. Ἀλλ' ἀθάνατος· ὁ δ' Ἀμφίθεος —*Hermannus* apud *Reisigium* p. 13.) 68. "Vel dele articulum vel Καν." *R. B.* 867. Νὴ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως ἄν γ', ὦ ξένε. "*Lege*, Ἰόλαν *Dorice; Virg.* Buc. II, 47. *Nec, si muneribus certes, concedat* Iolas. P. P. DOBRÆUS. Adde, Æn. XI, 640. *Volvitur ille excussus humi. Catillus* Iolan. Pers. Sat. III, 78. *non ego cura Esse quod* Arcesilas. Conf. supra ad pp. 196, 7. 927. transverso calamo signandum præcepit *Hotibius:* versum esse spurium et consarcinatum ex 905. et 930. jamdudum me monuerat *P. P. D.* Soph. El. 725. βίᾳ φοροῦσιν *Leopard.* Emendat. I, xix, 17. *R. P.* Advss. p. 210. Equit. 32. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Βρέτας; τὸ ποῖον ἐτεόν; ἡγεῖ γὰρ θεούς; citat *R.P.* ad Hec. 794=788. Conf. *A. Meinek.* Cur. Crit. p. 15. et *P. P.D.* in Addend. ad Aristoph. Eq. p. (126). 134. ἀνὴρ ἕτερος 328. Ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολύ σου μιαρώτερος *P. P. D.* (*Month. Rev. Vol.* LII. p. 522.). In priori loco delet ἂν et 135. veterem lectionem γένοιτο e Ran. 778. defendit *Reisig.* in Conject. p. 67. γένηται *Tyrwhitto* arrisisse videtur. Nub. 663. Lege, Ἀλεκτρυῶ—vide Opusc. p. 195. 843. Transpone, Πότερον ἔλω παρανοίας αὐτὸν εἰσαγών. 1059. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν. *R. P.* PR. xli=xliv. vide *Reisig.* pp. 89. 96. Pac. 245. "omitti potest ὡς." *R. P.* Advss. p. 242. De verbo ἐπιτρίψεσθε valde dubito; et Ὦ Μέγαρα, habet Schol. Ἰὼ Μέγαρ', ὦ Μέγαρ' *legi potest. Erfurdtius;* sed vide omnino *P. P. D.* in Addend. ad Pac. p. (137). Av. 108. ὅθεν τριήρεις *P. P. D.* 1012. Κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. *R. P.* l. c. et Rav. 1283. "σκυταλιοφόρουν Suidas." *R. B.* "legisse videtur Porsonus, ἐσκυταλιοφόρουν, νῦν δ'." *P. P. D.* ad l. 1596. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται. "ὀλέσει MS., leg. ὀλέσει μ'." *R. B.* "L. ὀλεῖς. Pessime Kusterus ὀλέσει edidit ex MS. Vat. U. Vide supra ad *R. D.* p. 216. (401)." *R. P.* ad l. et *P. P. D.* (*Month. Rev.* l. c.). μ' ante ὀλεῖς, præbet Cod. Ravennas, ut in *Soph.* Ph. 808. vide supra ad *R. D.* p. 119. 1695. vide supra p. 370. Ἀλλὰ omittunt edd. veteres; unde Γαμήλιον χλανίδα δότω legendum censet *R. B.* Thesm. 292. Τὸ πόπανον ἵνα, *R. P.* apud *P. P. D.* 737. Ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Rav.; conf. *R. P.* apud *P. P. D.* Lys. 1001. Πῶς οὖν ἔχετε; μογίομες edd. tres pr.; μογιῶμες *Br.* recte; Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Sed vide *P. P. D.* in Addend. ad Plut. p. (112). Ran. 476. "Lege ἑκατογκέφαλος. Nub. 335. ἑκατογκέφαλος ipsa metri lex

SECT. V. Φιλαθηναιος ην, υμων τε εραστης ην, ὡστε ΕΓΡΑΦΟΝ— Unquamne, obsecro, atrociorem solœcismum vidisti? Hoc primum. Deinde alterum in versu ultimo improbandum venit, quod dactylo anapæstus subjiciatur. Hoc genus utique tam pauca in universis Comici scriptis reperiuntur, eaque tam levi manu ad normam alibi servatam exigenda, ut nullus dubitem, quin ab hac pedum in metris iambicis distributione poetæ Attici summa cum religione temperarent. Idem dictum puta de anapæsto tribrachyn excipiente. Quam rem mihi videor non solum primus observasse, sed ejusdem itidem rationem assecutus esse. Ea autem ex accentuum, quam supra tradidimus, indole atque ingenio petenda est. Nempe hoc pacto efficitur, ut proximi duo accentus quatuor syllabarum in-
254 * tervallo ab invicem distent, non sine gravi aurium offensione:

Εν τοισι τοιχοις ἐγραφον Αθήναιοι καλοι.

Rescribo vero conspirante et syntaxeos et accentuum ratione,

Εν τοίσι τοίχοις ἔγραφ, Αθήναιοί καλοι.

requirit." *R. B.* et *R. P.* apud *P. P. D.* [et *P. P. D.* in *Month. Rev.* l. c.]; conf. *Gaisford.* ad Suppl. p. 185. Eccles. 162. Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται *R. B.* et *Kuster.* ταῦτ' *R. P.* ad Or. 1427. 315. Καὶ θοιμάτιόν γ'· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. *R. P.* apud *P. P. D.* (conf. App. ad *Toup.* 481.), quem vide ad 195. et ad Lys. 523., *Hermann.* apud *Reisigium* p. 13. et imprimis *P. P. D.* in Addend. ad Plut. p. (112), cui libentissime accedo. (Plut. 1011. Νηττάριον ὑπεκορίζετ' ἂν καὶ φάττιον *R. P.* ut me monuit *P. P. D.*) Damoxenus apud Athen. III, 103. A. Ἐνίοτε δ' ἀφεστὼς παρακελεύομαι· πόθεν Ἅπτει. "Scribendum Ἔσθ' ὅτε δ' ἀφεστώς." *Meinek.* p. 14. δ' delevit *Hermannus.* *P. P. D.* ad l. c. p. (114). Philippus apud Athen. VIII, 359. A. Ἅπαντα γὰρ ἱκανόν ἐστι φράζε δήποτε, Lege Ἅπαντα γὰρ ἱκάν' ἐστι·—*R. P.* Advss. p. 107. Nicostratus III, C. λευκός· τὸ γὰρ πάχος ὑπερέκυπτε τοῦ κανοῦ. "Lege, τὸ πάχος γάρ. Philemon in Stob. lx. p. 383, 35. et apud Cler. p. 306. δοῦλοι βασιλέως εἰσίν· ὁ δὲ βασιλεὺς θεῶν. Dele particulam δὲ quæ recte deest in Stobæo Gesneriano." *Meinek.* p. 15. Vid. *Herm.* de metr. pp. 158, 9., et *P. P. D.* in Addend. ad Plut. pp. (111—15.), qui his editis rem totam egregie expedivit et nihil ultra quærendum reliquit. Tu, lector, judicium feres.

V. 270. Πολλων γαρ εστιν ἥδιον, ω Φαλης, Φαλης.] Πολλων ἥδιον—Quis unquam ita locutus est? Rescribe vero cum Scaligero Πολλῳ[141]. Sed ne ita qui-

141. "*Sanctamandus*: Lege Πολλῷ. atque ita *Gryphius*." *Burgessius*. Conf. omnino *R. P.* apud *P. P. D.* Æschyl. P. V. 335. et Aristoph. Vesp. 781. Πολλῷ γ' ἀμείνων et—ἄμεινον. Nub. 1156. πολλῷ γε μᾶλλον. Incertus apud Stob. Vol. I. p. 340. *Gaisf.* Πολλῷ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἐμφανὴς φίλος,—Thucyd. I, lxxx. ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον. II, 45. ὀλίγῳ χείρους. Xen. K. Π. v, v, 45. πολλῷ ἂν μᾶλλον ἀνύσαι δυναίμεθα. Anab. IV, v, 35. θυμοειδέστεροι δὲ πολλῷ. Plato Phædo, p. 80. E. πολλῷ μᾶλλον Demosth. adv. Timocr. p. 731, 9. ἀλλ' ἐνδεεῖς πολλῶν ed. Ben. πολλῷ *Reiskius*. Xen. Ephes. v. p. 72. l. 14. φωνὴν δὲ πολλὴν εἶχε χαλεπωτέραν. L. πολὺ vel πολλῷ. *T. H.* Obs. Misc. VI. p. 346. Cic. Cato Maj. xix. *quin-etiam illa ætas* multo plures *quam nostra mortis casus habet*. Hipparchus Stobæi in Flor. p. 229. Grot., Πολύ γ' ἐστὶ κτῆμα τιμιώτατον Ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη: Legendum e Schol. ad Dionys. Thrac. p. 647. *Bekker*. Πολλῷ γάρ ἐστι κτῆμα τιμιώτατον Ἅ. qui infra ἀνάλωσ' retinet. Hippocrates, Ὁ βιὸς βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή. *Toupius* belle notavit, "nos Angli, nescio quomodo, semigræci sumus;" *life is short, but art is long**. Eodem modo, No work, no pay: Οὐδὲν ἔργον, οὐδὲν ὄφελος· conf. Soph. Aj. 852. Sic *Shaksperius* nostras *Macbeth*, A. II. Sc. IV. *On Tuesday last* A falcon, *towering in her pride of place, Was by a mousing* owl *hawk'd at and kill'd*. Conf. Æschyl. Pers. 210—215. *Blomf. Masoni Caractacus; Wide wav'd* the bickering blade, and fir'd the angry air. Septheb. 143. Δορυτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. 2 Henr. VI, iv, 1. Like ambitious Sylla overgorg'd With gobbets of thy mother's bleeding heart. Conf. King John A. v. Sc. ii. Æschyl. Septheb. 581. Μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; *Macbeth*, A. v. Sc. iii. *My May of life Is fall'n into the sear*, the yellow leaf. Agam. 79, 80. τό θ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἤδη Κατακαρφομένης. *Othello*, A. v. *I will play the* swan, *And die in* Musick. Agam. 1419. ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην, Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον, Κεῖται. Vide *Blomfieldii* gloss. ad l. Polyb. xxx, iv, 7. ὅτε δὴ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκνειον ἐξηχήσαντες xxxI, xx, 1. μάτην ἐξᾄσας τὸ κύκνειον. Vide supra ad p. 396. *King Lear, I am a man, alas!* More sinn'd against than sinning. Œd. Col. 266, 7. ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου Πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα. *P. Elmsleius*. 2 Henr. VI. A. ii. *Sheriff*, farewell, and better than I fare. Eur. Or. 1081. Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν. Ph. 627. ΠΟ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ

* *Yet many* Lives *of studious and industrious men in one* Age, *and the succession of many* Lives *of such men in all future* Ages, *will undoubtedly prove as long as* Art *itself*. Sprat's *Roy. Soc. p.* 334.

SECT. V.

dem sarta tecta evadent omnia. Quod enim virum summum fefellit, comparativa in ιων exeuntia in sermone Attico penultimam semper producunt. Singulorum autem apud Comicum occurrentium singula describam exempla:

[1] Ζητων ετ ανδρα τους τροπους βελτῑονα.
[2] Πολυ της πενιας πραγμ αισχῑον ζητεις αυτῳ περιαψαι.
[3] Επατα που καλλῑον ανατεθησεται;
[4] Ουδε χαιρω βατισιν, ουδ εγχελυσιν, αλλ ηδῑον αν.
[5] Κακῑον απολοιμην αν η συ. Πως; Οπως;

[1] Plut. 105. [2] 590. [3] 939. [4] Vesp. 508. [5] Thesm. 210.

χαῖρε. ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον; Hec. 427. Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. El. 1351. Χαίρετε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται. Bacch. 1377. Χαῖρ', ὦ μελέα, καὶ σύ γε, θύγατερ, Χαλεπῶς εἰς τόδ' ἂν ἥκοις. Soph. Aj. 462. Χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε. *Drydenus* (*dedic. to Almonazor*) The first blossoms of your youth paid us all that could be expected from a ripening manhood. Septheb. 529. βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ. Ill usage, though never so just, will gall *and make a man speak*. Soph. Aj. 1119. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει. *A. Askevius*. Courtesy of tongue *is used* to veil churlishness of deed. Soph. Œd. Col. 774. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων. Eur. Or. 881. καλῶς κάκους λόγους ἑλίσσων. Mind neither good, nor bad, nor right, nor wrong, *But eat your pudding*, Slave, *and hold your tongue*. Schol. ad Æschyl. Choeph. 76. ἔστι δὲ παροιμία; Δοῦλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα. *Hamlet*, III, i. When he himself might his quietus make with a bare bodkin. Senec. Epist. lxx. Scalpello aperitur ad illam magnam libertatem via, et puncto securitas constat. *Blomfieldius*. —Seneca sane tragicus, veluti Magus quidam, *A. Collinsio* effatus est; vide *Horsleii*, præsulis præstantissimi, concionem XVII, pp. 79—89.: Quidni Senecam philosophum illud gentis Britannicæ decus suis magnifice prædicentem excitaret in Quæst. Nat. VII, xxvi. *Erit qui demonstret aliquando, in quibus cometæ partibus errent, cur tam seducti a ceteris eant, quanti qualesque sint.* Immo vitream illam machinam, qua Neutonus resolvere solebat varios adverso sole colores, vivis vocibus depinxit, ibid. I, vii. *Virgula solet fieri vitrea, stricta* [striata *J. F. Gronovius*] *vel pluribus angulis in modum clavæ torosa; hæc si ex transverso solem accipit, colorem tamen, qualis in arcu videri solet, reddit, ut scias hic non imaginem solis esse, sed coloris imitationem ex repercussu.* Vide Schol. Leid. ad Il. P, 547. 4. ἐγχέλεσιν Suidas in οὐδὲ χαίρω *R. B.* vide supra ad p. 398.

Qui plura vult, adeat Plut. 558, 576[142], 595. Ran. 1041[143]. Equ. 857. Acharn. 850, 1077, 1115. Pac. 1447. Eccl. 71, 478, 622. Thesm. 539, 807, * 817. Lys. 1160. Horum autem ad normam locus, in quo versamur, sic exigendus est: AD ACH. 255

Πολλῷ γὰρ ΕΣΘ[144] ἥδιον, ω Φαλης, Φαλης.

142. Plut. 576. Sic. H, I, T. ἔστι καὶ μάλιστα I. 595. Sic T, I.; πεινῆν ἐστι βέλτιον H.

143. οὐ γάρ ἐσθ' *R. B.* ad Horat. Serm. II, ii, 124. "L. ἔσθ' ἥδιον, non solum ut producatur secunda in ἥδιον, sed ne sit dactylus in tertia sede." *R. P.* apud *P. P. D.* Eccles. 621. lege, ἐπὶ τοὺς δέ. *R. P.* Thesm. 539. πλὴν ἄλλαι γ. Suid. I. p. 122. *R. P.* apud *P. P. D.*

144. Sic Cod. Rav.; Leg. πολλῷ—ἐσθ' *R. B.* qui in suo exemplari Aristoph. addit, "et Suidas Λαμάχων." et Cod. Rav. "Idem mendum sustulit Casaubonus ex Alexide apud Athenæum IX, 8. p. 383. E." *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide; et Opusc. p. 32. Xen. Mem. II, ix, 3. πολλῷ ἥδιόν ἐστιν Eur. Suppl. 1101=1111. καὶ κάρα τόδε Κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἥδιον πατρὶ Γέροντι. Cl. *Burneius* apud *Gaisford.* ad l.; mallem, χειρί· πατρὶ δ' οὐδ' ἥδιον ἂν Γ. Comicum apud Athen. VIII, 336. F. qui in *Markl.* n. ad 127. et *Musgrav.* ad Soph. El. 760. Sotion audit, emendavit idem Vir eruditissimus; Τόρβαζε, Μάνη, γαστρὸς οὐδ' ἥδιον ἔν. Φόρβαζε *Muret.* V. L. XIX, iii. Xen. K. Π. II. i, 4. ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ. Deinde fortasse, μαίνου· Moschion Stobæi CXXIV. p. 620, 13=515. Grot. Ἐπὰν γὰρ ἡ κρίνουσα καὶ τὰ ἥδίω—ἥδίων ed. pr. Lege, τὰς ἡδονάς. *R. P.* Opusc. p. 231. Menander apud Cler. p. 152. ex emendatione Grotii; Παιδισκάριον θεραπευτικὸν, τάχιον λόγου Ἀπήγαγ'. *Heringa* Obs. p. 252. Π. θ. νυνὶ λόγου Ἀπῆγ'. Ne tamen plane ἀσύμβολος huc veniam, conjecturam quoque perdam; In Gellii Ed. Pr. penes Virum illustrissimum, Comitem Spencer, qui singulari munificentia doctrinam prosequitur, sic se habet: παιδισχαρϊον· θεραπευτικον δε λογου: ταχϊον. απαγεσθω δε τις ηαραυτικα Γυγην. Unde extunderem, Π. θ. θᾶττον λόγου Ἀπήγαγ'. ἔστω· τίς παραυτίκ' ἦν Γύγης; Conf. *R. B.* ad Hor. Carm. II, xvii, 14.; sed totum fragmentum mutilum et mendosum. Aristoph. Equit. 1261. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ex Pindaro, qui dithyrambis in morem Homeri decurrit; conf. Æneus Dionysius apud Athen. XV. p. 702. C. Anaxilas apud Athen. X, 426. C. Καίτοι πολύ γ' ἐσθ' ἥδιον· οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἔπινον ἂν τρεῖς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον. *R. P.* Advss. p. 118. Epicrates VI, 262. E. τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον; Digere sic,—τί γὰρ Ἔχθιον, ἢ ΠΑΙ ΠΑΙ καλεῖσθαι παρὰ πότον; *R. P.* Advss. p. 89. Conf. omnino Cl. *Burneium* apud *Gaisford.* pp. 206—210., qui hunc *R. D.* canonem plurimis exemplis stabilivit.

SECT. V. V. 487. Επηνεσ' αγε νυν ω ταλαινα καρδια,
Απελθ εκεισε, κατα την κεφαλην εκει
Παρασχες, ειπουσ ἁττ αν αυτῃ σοι δοκει.
Τολμησον, ιθι, χωρησον, αγαμαι καρδιας].

Laudo te, age nunc, ærumnosum cor, illo abi. Præbe caput illic et dic quæ lubent tibi: Aude, i, contende in hostem: hunc ego admiror animum. Ita habet Frischlini interpretatio in Edit. Kusteriana; in Amstel. vero, *hoc ego oblector animo.* Hujus expositionis ut veneres appareant, muta *animo* in synonymum *corde: ὁ ærumnosum cor,—hoc ego oblector corde.* Nec vero αγαμαι unquam *oblector* valet: Altera etiam, *o ærumnosum cor—hoc ego miror cor* (huc enim recidunt, *hunc ego admiror animum*), quanquam non æque stolida atque absurda sit, proximum tamen occupavit ineptiarum gradum. Nec vero minores ineptias, quoquo te verteris, suppeditare poterit lectio ista αγαμαι καρδιας. Immo potius nullius plane sententiæ est capax. Nec vero verbi αγαμαι cum solo genitivo conjuncti exempla in Lexicis allata certæ satis fidei videntur. Καρδιας autem plurale quo sensu, obsecro, accipi poterit? Tu
256 tandem insulsam scripturam deceptis librarii auribus acceptam refer, ac veram Comici manum agnosce:

Τολμησον, ιθι, χωρησον, ΑΓ ΕΜΗ ΚΑΡΔΙΑ [145].

145. "Repugnante *Toupio* in Suid. I. p. 5." [pp. 13, 14. Ox.]. *R. P.* apud *P. P. D.* "Αγαμαι καρδιας TYRWHITTUS: '*Eadem syntaxi, et eodem sensu, ut videtur, occurrit* αγαμαι λημματος *in* Rheso, v. 245.' Conf. quoque [Av. 1741.] *Moerin.* Αγαμαι Ὑπερβολου, Αττικως· Αγαμαι Ὑπερβολον, Ἑλληνικως. et ibi *Piersonum.*" *Burgess.* Vide quoque *Valck.* ad Herodot. IV, 75. *Eldik.* Susp. spec. p. 6. et *D. R.* ad Tim. pp. 8, 9. "*Legendum, monente olim Porsono,* ἄγαμαι, καρδία. WELL DONE, HEART! *Citabat Cephisodorum Athenæi, ubi pro* ἄγαμαι, Ξανθία, *quod recte legitur* XII. p. 553. A. *depravate est* ἄγαμαι Ξανθίου XV. p. 689. F." *P. P. D.* ad l. Odyss. Υ, 18. Τέτλαθι δὴ, κραδίη, Æschyl. Eum. 103. Ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε, καρδία, Sic Codex Guelpherb. et Robortellus; καρδίας Ald. et Turnebus. Eur. Alcest. 853. Ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία. Meleager in Anal. Gr. I. p. 29. C. Βαῖνε πάλιν στέρνων ἐντὸς ἐμῶν, κραδίη. Archilochi Fr. XIV. p. 294. Θυμὲ, θυμ'

sicuti ΑΓΕ *νυν, ω ταλαινα* ΚΑΡΔΙΑ. Nempe *αγε, εμη καρδια* non secus hic repetitur ac supra, *ω θυμε* [479]. AD ACH.

> Ω ΘΥΜ, *ανευ σκανδικος εκπορευτεα* [146];
> *Αρ οισθ ὁσον τον αγων αγωνιει ταχα,*
> *Μελλων ὑπερ Λακεδαιμονιων ανδρων λεγειν;*
> *Προβαινε νυν,* Ω ΘΥΜΕ —

Cæterum pro *δοκει* in versu proxime præcedente postulat Græci sermonis indoles *δοκῃ* [147], quippe quod ad *ἁττ αν* referendum sit.

V. 519. *Κειπου σικυον ειδεν η λαγῳδιον*] Quod editorum nemo hujus loci syntaxin improbaverit, equidem nihil miror. At non ita egregiæ sagacitatis fuisset perspectum habuisse vocem *σικυον* mediam minus recte longam hic habere. Utrique simul incommodo subveneris reponendo ex Suida,

ἀμηχάνοισιν κήδεσιν κυκώμενε. Pindar. Ol. II. 160. *Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, Ἄγε, θυμέ.* Eur. Med. 1052. *Μὴ δῆτα, θυμέ,* conf. 1237, 9. Neophro apud Stob. Flor. p. 107. *Οὐ μὴ προδώσεις, θυμέ.* In Cleanthe apud Hippocrat. T. II. p. 292. Bas. = T. II. p. 170. Charterii *Λογισμὸς* et *Θυμὸς* inter se verba faciunt; *Τί ποτ' ἔσθ' ὅτι βούλει, Θυμέ; τοῦτό μοι φράσον.* Ter. Heaut. II, iv, 25, *Salve,* anime mi. Æn. II, 348. *Juvenes, fortissima frustra* Pectora. *Shaksp. Cymbeline,* A. I. S. i. *take it, heart. Merry W. of Winds.* VI, iii. *Farewell, my hearts.*

146. *ἐμπορευτέα* edd. tres pr.; *an ἐκπ. R. B.*; sic *τάκπεσόντα* Soph. Fr. XXVIII. reddidit *R. P.* El. 405. *ποῖ δ ἐμπορεύει; ἐκπορεύῃ* Codex Brunckii et Aldus; sed *ἐμπορεύῃ Livineii* codex.

147. Eur. Fragm. inc. XXX. *δοκῇ* reposuit *R.P.* Advss. p. 276. Anti-Atticista p. 92. *Ἀναξανδρίδης. Ὑπὲρ σεαυτοῦ πρᾶτθ' ὅτι . . ἄν σοι δοκῇ.* Aristoph. Ran. 1523. *ἢν μὴ—δοκῇ.* "*εἰ μὴ* duo MSS. Plutarchi II. p. 33. C." *R. P.* ubi *ἢν μὴ—δοκῇ Meneckio* p. 67. rectius legi videtur. Plato Sympos. 318. E, F. *πᾶσα γὰρ πρᾶξις ὧδ' ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πρασσομένη οὔτε καλὴ, οὔτε αἰσχρά· οἷον ὃ νῦν ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν, ἢ ᾄδειν, ἢ διαλέγεσθαι· οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὑτὸ καλὸν οὐδέν· ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἐπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πρασσόμενον καὶ ὀρθῶς, καλὸν γίγνεται· μὴ ὀρθῶς δὲ, αἰσχρόν.* Et Diodorus Sinopensis apud Athen. VI, 239. F. *Διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους, Τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρόν ἐστι νῦν.* Soph. Ph. 731. apud Porsonum in PR. XXXV. *ἔχῃ,* quam in *ἔχει* correctam reliquit.

Κειπου σικυον ΙΔΟΙΕΝ [148] η λαγῳδιον.

Ecce autem eandem apud Sophoclem constructionem Trach. 924 (909).

Αλλῃ δε καλλῃ δωματων στρωφωμενη,
ΕΙΠΟΥ [149] φιλων ΒΛΕΨΕΙΕΝ οικετων δεμας,
ΕΚΛΑΙΕΝ ἡ δυστηνος——

257 * Ubi si εβλεψεν scripseris, syntaxeos rationem violaveris. Noli autem de numero verbi mutato sollicitus esse; refertur enim ad nominativum ανδρασια.

V. 633. Φησιν δ' ειναι πολλων αγαθων αξιος ὑμιν ὁ ποιητης.]

Locutio ista αγαθων αξιος ὑμιν, quo valeat, exponat, velim, qui intelligere sibi videtur. Interim vero contemplare, si vacat, quid inter eam et veram (ni male auguror) Aristophanis manum intersit:

Φησιν δ' ειναι πολλων αγαθων ΑΙΤΙΟΣ ὑμιν ὁ ποιητης [150].

Dicit autem Poeta multorum se vobis bonorum auctorem extitisse. Post hæc utique verba Chorus continuo recenset, quæ fecerit Poeta Atheniensibus in commodum cedentia; narrationem autem sic claudit [641]:

Ταυτα ποιησας ΠΟΛΛΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ [151] ΥΜΙΝ γεγενηται.

148. "Κείπου γε: Suidas in σίκυον habet ἴδοιεν: fo. ἂν εἶδεν." *R. B.* "Recte ex Suida et MSS. ἴδοιεν restituere Viri docti." *R.P.* Addend. ad Hec. 1149=1141. conf. *Bast.* ep. cr. p. 260.

149. "Sed ex Turnebi var. lect. legendum, Εἴ του—" *R. P.* ΕΚΛΑΕΝ exaravit *R. D.*, v. inf. p. 262.

150. "leg. φησὶν - - - αἴτιος ὑμῖν—v. 9." (i. e. 641.) *R. B.*; sed nihil mutandum; vide virum doctissimum *J. H. Monk.* ad Eur. Alcest. 445. Xenoph. Mem. I, i. ἄξιός ἐστι θανάτου τῇ πόλει. Plato Sympos. III, 186. D. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Οὐρανίας θεοῦ ἔρως, καὶ οὐράνιος, καὶ πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις. Aristoph. Plut. 878, 9. πολλοῦ γ' ἄξιος Ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός ἐσθ'. Andocides de Myster. p. 99. *Bekker*. ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες, δεήσομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν τε ῥᾴδια χαρίζεσθαι καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν.

151. Recte: Plato Sympos. III, 178. C. πρεσβύτατος δὲ ὤν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός

Similiter legimus:

[1] —————— καν μεν αποφηνω μονην
ΑΓΑΘΩΝ απαντων ουσαν ΑΙΤΙΑΝ εμε ΥΜΙΝ—
[2] —μεγάλων γαρ ΜΟυστιν ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
[3] Ουτος γαρ ὁ θεος ΑΙΤΙΟΣ ΜΟΙ των ΚΑΚΩΝ.
[4] Αυτος μεν ουν ΣΑΥΤΩΙ συ ΤΟΥΤΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
[5] Ουχ άπαντων οντας ΗΜΙΝ ΑΙΤΙΟΥΣ των ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

* **Eadem itidem curatione in integrum, aliqua certe ex parte, restituendus venit alter Comici locus, Pac. 918. Scribendum utique,** 258

Πολλων γαρ ὑμιν ΑΙΤΙΟΣ ἀθρονευς εγω [152].

Ubi itidem vulgo præfertur ΑΞΙΟΣ. ἀθμονευς autem h. e. ὁ Αθμονευς. neque enim aliter constat metri ratio. nam Αθμονευς primam corripit: Pac. 189.

Τρυγαιος ἄθμονευς, αμπελουργος δεξιος.

V. 640. Ευρε το παν αν δια τας λιπαρας] Quod Latini dicunt *nancisci, adipisci, consequi,* id apud Græcos denotat verbum non jam activum ευρειν [153] sed medium ευρεσθαι:

[1] Plut. 468. [2] 829. [3] Nub. 85. [4] 1456. [5] Ach. 309.

ἐστιν. Epinom. p. 977. A. πάξ γὰρ τῶν ἀγαθῶν αἴτιον ἡμῖν ξυμπάντων, οὐ καὶ τοῦ πολὺ μεγίστου, τῆς φρονήσεως, αἴτιον ἡγεῖσθαι δεῖ γεγονέναι; 997. A. τὸ δὲ καὶ τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγαθῶν πάντων ἡμῖν αὐτὸν γεγονέναι,—. Xenoph. Anab. vi. pp. 479, 480. 'Αγασίαν, ἣν αὐτὸς 'Αγασίας φήσῃ ἐμέ τινος τούτων αἴτιον εἶναι, καὶ καταδικάζω ἐμαυτοῦ — τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος εἶναι,—. Eur. Med. 1070. μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

152. Neutrum recte; " duo Aristophanis loca male sollicitavit Dawesius, et in priore eosequentem habuit Brunckium." R. P. ad Hec. 309. In hoc versu ἄξιος intactum reliquit Bentleius; sed in fine nomen Τρυγαῖος supplevit, ut versus sit tetrameter catalecticus, et ad " p. 140, 22" (Pac. 189.) provocavit R. B.; quicum consentit Tyrwhitus in Conj. p. 57. Vide supra p. 393.

153. I. Æschyl. Suppl. 742. Πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν. 960. Εὑρήσετ' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Agam. 589. γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών. Blomf. Eur. Med. 714. Εὕρημα δ' οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε; Aris-

SECT. V.

[1] Και ταυτα παντα, σου θανοντος, ΕΥΡΟΜΗΝ.
[2] Θνητοις αρηγων αυτος ΕΥΡΟΜΗΝ πονους.
[3] Τλημων Ορεστης μοιραν ΕΥΡΕΤ ασφαλη.
[4] Ανικ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΟ Θεων παλαμαις τιμαν.
[5] Ελπιδ εχω κλεος ΕΥ-
ΡΕΣΘΑΙ κεν ὑψηλον προσω.

[1] Soph. Aj. 1042 (1023). [2] Æsch. pag. 20. l. pen. [P. V. 267.] [3] pag. 225 (Agam. 1592.). [4] Pind. Pyth. I. 94. [5] III. 196.

tophon apud Athen. IV, 161. F. Τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὑρόντες καλήν. Menander Hypobol. apud Stob. p. 497. Ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὗρ'. Philem. apud Athen. XIII, 569. E. Εὖ δ' εἰς ἅπαντας εὗρες ἀνθρώπους,—apud Stob. p. 210. Ἐν ἀγρῷ διατρίβων τήν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ, Νῦν εὗρον. Xenoph. Mem. III, iv, 5. οὐκοῦν ἐάν γε καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίστους, ὥσπερ ἐν τοῖς χορικοῖς ἐξευρίσκῃ τε καὶ προαιρῆται, εἰκότως ἂν καὶ τούτου νικηφόρος εἴη. Conf. *Valck.* ad l. Sic formæ passivæ; Xen. Anab. IV, 287. Ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο. εὑρῆσθαι apud Thucyd. I, 21. Æsch. Pers. 743., εὑρημένη Archippo apud Schol. ad Aristoph. Av. 1647. restituit *R. P.* Advss. p. 283., [Pausan. I, 552, 1. ed. *Fac.* ἀνεύρητο, II, 264, 19. εὕρητο· et III, 34. pen. ἐξεύρητο reposuit *Porsonus.*] ἐξευρημένην Nub. 137., εὑρέθη Philem. apud Stob. p. 395., εὑρεθέντα Æsch. Pers. 487., et Suppl. 487. Αἰδοῖον εὑρεθέντα πρόξενον λαβεῖν. *R. P.* 1. ταῦθ' ἅπαντα *Br.*; male; vide supra p. 443. 2. θνητοῖς δ' ἀρ. edd. 3. Τλήμων Θυέστης Editiones; nimirum *R.D.* memoriam laetavit aut Choëph. 931. aut Soph. El. 602. Τλήμων Ὀρέστης. II. "adde Æsch. *Theb.* 885. *Suppl.* 278." *R. P.* ad *R. D.* Loci sunt, Εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ, et Μνήμην ποτ' ἀντίμισθον εὗρετ' ἐν λιταῖς. εὗραι' *Scaliger* ad Euseb. p. 269. quod profecto mirum. Eur. Med. 199. Εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις. 197. Εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς. [Pausan. I, p. 260, 13. Ἥρα μὲν δὴ παρὰ Ποσειδῶνος εὗρε τὸ ἀπελθεῖν ὀπίσω τὴν θάλασσαν. "εὕρετο, ut II, 447, 11. III, 166. ult." *Porsonus.*] 4. Soph. El. 625. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. Thucyd. I, 31. ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι. Xenoph. Anab. II, 114. εὑρίσκεσθαι ἤν τι δύνωνται ἀγαθόν. VII, 499. ἀλλ' ἢν μὲν δυνώμεθα, παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι εὑρίσκεσθαι. 5. Vulgo quidem Pindari locum interpretantur, *Spem habeo gloriam me inventurum,* sed potius, illum inv. mallem. "Hoc significatu *sibi parandi,* vel *adipiscendi* veteribus frequentatum εὑρέσθαι adhibuit aliquoties *Herodot.* IX, 6. ὡς καὶ αὐτοί τινα ἀλεωρὴν εὑρήσονται. infra bis c. 26. et c. 28. ἄδειαν εὑρέσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimæ; εὑρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν,

[6] Φαρμακον καλλιστον εας αρετας
Αλιξιν ΕΥΡΕΣΘΑΙ συν αλλοις.
[7] ΕΥΡΗΤΑΙ τις αποινα μοχθων.

Quibus inter alia innumera adjici poterit istud Demosthenis Orat. ad Lept. l. 6. [ed. *Taylor*. 1741. =p. 512. *Bekker*.] ανθρωπους ΕΥΡΟΜΕΝΟΥΣ ατελειαν. 259
Ubi cave, obiter MSS. aliquot virique insuper doctissimi auctoritate adductus legendum existimes ΕΥΡΑΜΕΝΟΥΣ. Nam primo, verbi ευρισκω aoristus primus formæ vel activæ vel mediæ nusquam extat [154]. Deinde, si extitisset utrumvis, futuri ευρησω rationem sequi oportuisset; quod tamen de ευραμενος dici nequit. Alterum jure improba-

[6] Pind. Pyth. IV. 332. [7] Nem. VII. 23.

dixit *Isocrat.* in Evag. p. 191. E." *Valck.* ad Herodot. l. s. c. Xenoph. Mem. II, i, 24. lege, *τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὕροι' ἄν.* Eurip. Suppl. 1076. *Οὐκ ἂν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον.* Conf. Ammon. v. Εὑρεῖν, et *Valck.* ad l. et in Epist. ad Hebr. ix, 12.

154. Hesiod. Fragm. III, 3. repone, *εὑρόμενος.* "*Fuerunt quædam tempora verborum, secundum Analogiam proba et bona, quæ tamen usus rejecit.*" Hac in re nulla est codicum auctoritas; Theogn. 443. *ἀφείλατο* cod. Paris. ut 1121. *ἀνείλατο* cod. Mut. Lex. Sangerm. p. 469. *'Αφειλόμην διὰ τοῦ ō. τὰ δὲ βάρβαρα διὰ τοῦ ā, οἷον ἀφειλάμην, καὶ ἀφείλατο. ὁμοίως καὶ τὸ ἀφείλω. τὸ δὲ ἀνάλογον ἐπὶ πάντων ἐστὶ τῶν ὁμοίων.* Conf. Phrynich. p. 24. Budæum Ling. Gr. p. 301. RSt., et *Piers.* ad Herodian. p. 431. Hippocratis jusjurandum, *"Ορκον μὲν οὖν ἐμοὶ τόνδε ἐπιτελέα ποιέοντι, καὶ μὴ ξυγχέοντι εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου καὶ τέχνης*—. In glossis *ἐπαύρεσθαι·* recte. Act. D. Apost. VII, 21. *ἀνείλατο* codices multi, et Gloss. Alberti, *ἀνείλατο. ἀνέλαβεν.* Hujusmodi formis gaudent interpretes Alexandrini, et Codex Cantabrigiensis; vide *Valck.* ad Herodot. VIII, 68. in loca quædam N. F. p. 391. Koen. ad Greg. p. 229., et *R. B.* ad Philemon. p. 154. S. Empiricus p. 261. *παρὰ τοῖς 'Αλεξανδρεῦσιν ἐλήλυθαν.* Anti-Att. p. 91. *'Ελέγοσαν, ἐγράφοσαν, καὶ τὰ ὅμοια 'Αλεξανδρεῖς λέγουσι·* — *Λυκόφρων 'Αλεξάνδρᾳ* (21.). *Ναῦται λίαζον κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν.* 252. *πέφρικαν δ' ὥστε ληΐου γύαι. ἀνεύρατο* Callim. Epigr. XLIX. 1. sollicitare noluit *R. B.* *Græv.* p. 30.: sed quisnam hodie *ἐξευρατέος* toleraret in Nub. 726. pro *ἐξευρετέος* *R. P.*, *ἀνεύρατο* apud Timoclem Athenæi VI, 223. C. aut *εὑράμενον* apud Hermesian. ibid. XIII, 599. A.? Conf. F. A. Wolf. ad Demosth. adv. Leptin. p. 216.

SECT. V. veris, quod cum voce παν articulus hic conjungatur. Neque enim ea est orationis indoles, ut id fieri patiatur. Romanorum utique *quodlibet* Attice dicitur παν, non το παν [155]. Hanc autem notionem

155. 1. ΠΑΝ *quodlibet* absolute; Hesychius, πάντες: ἀντὶ τοῦ πλεῖστοι. Æschylus P. V. 127. 609. 641. 1032. Suppl. 735. Soph. Œd. Tyr. 12. 40, 145. Œd. Col. 82. 465. 1108. 1446. Ant. 87. 175. 178. 213. Tr. 71. 349. 474. 700. Aj. 86. 874. El. 373. 631. 892. Euripid. Bacch. 830, πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας ἐμοί. Or. 482. Ph. 526. 733. Aristophan. Av. 1240. Thesm. 796. Philem. apud Stob. p. 210. *Walpole* p. 45. λέγουσι πάντα μᾶλλον, ἢ τί τἀγαθόν. Xen. Anab. VII, p. 518. παντὸς ἄξια λέγει Σεύθης. 2. ΤΟ ΠΑΝ *omne*. Æschyl. P. V. 215. 273. 460. 627. Suppl. 687. 778. Agam. 176. 430. 683. 995. 1170. Choëph. 329. 432. 682. 937. 968. Eum. 52. 83. 163. 200. 291. 400. 536. 889. Soph. Œd. Tyr. 1182. Col. 889. Tr. 369. 1149. Aj. 1056. Ph. 241. El. 680. 1009. 1205. Eur. Heracl. 575. Aristoph. Ach. 640. 660. Macho apud Athen. VIII, 341. C. Sueton. Aug. xcix. Ἐπεὶ τὸ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ. Ausonii Periander, Μελέτη τὸ πᾶν. Pind. Ol. II, 149. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-νος ὠκέα βέλη Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ ΤΟ ΠΑΝ, ἑρμηνέων Χατίζει. Herodot. VII, 162. Ἐπεὶ τοίνυν οὐδὲν ὑπιέντες ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε. VIII, 29. ἡμέες μέντοι, τὸ πᾶν ἔχοντες, οὐ μνησικακέομεν. 62. τὸ πᾶν γὰρ ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσι αἱ νῆες. 74. ἅτε περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες, 100. οὐ γὰρ ξύλων ἀγὼν ὁ τὸ πᾶν φέρων ἐστὶ ἡμῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων. σοὶ δὲ οὔτε τις τούτων τῶν τὸ πᾶν σφι ἤδη δοκεόντων κατεργάσθαι. Æschyl. vero Pers. 405. νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Thucydides, Atticismi canon, in I, 126. ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα Ἄρχουσι τὴν φυλακὴν, καὶ τὸ πᾶν διαθεῖναι. Xenoph. Mem. I, i, 11, et 14. περὶ τῆς τοῦ πάντων φύσεως. IV, 17. οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα, —. Hellen. II, iii, 15. πῶς οὐ ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα; Plato in Tim. p. 1047. B. I. Frf.=p. 526. D. 5. =T. III. p. 28. C. 3. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν: p. 527. D. *HSt.* τὸ τοῦ παντὸς σῶμα *universitatis corpus* Cic., conf. Macrob. Saturn. I, xvii. Cratyl. p. 280. D. 9. *Frf.*=p. 267. D. 5. *Lemar.*= T. I, p. 408. C. I. *HSt.* Οἶσθα ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεὶ, καί ἐστι διπλοῦς, ἀληθής τε καὶ ψευδής. Ocellus Lucanus, Τὸ δέ γε ὅλον καὶ τὸ πᾶν ὀνομάζω τὸν σύμπαντα κόσμον. Demosth. de Cor. p. 154. ἀλλ' ἀπ' ὀρθῆς, καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθάρου τῆς ψυχῆς τὰ πάντα μοι πέπρακται. Pseudo-Plutarch. in Apophthegm. de Oronta. καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, νῦν δὲ μονάδα τιθέναι δύνανται, τὸ αὐτὸ καὶ τοὺς τῶν βασιλέων φίλους νῦν μὲν ΤΟ ΠΑΝ δύνανται, νῦν δὲ τοὐλάχιστον.

loci hujus naturæ exigit. Exempla autem, quæ huc spectantia abunde congessi, hodie non sunt præsto ad manum. Unum illud suggerit memoria Vesp. 347.

> Τις αν ουν ειη; ζητειθ υμεις· ὡς ΠΑΝ αν[156] εγωγε ποιοιμην.

Ubi voculam αν, quæ post easdem literas evanuerat, restituendam curavi, cum metri tum sermonis ingenio adductus. Vulgo etiam desideratur interrogationis nota verbo ειη subjecta. Minus recte. Neque enim τις συντακτικως referri potest ad ζητειτε; oportet vero ὁστις. Locum autem, in quo versamur, sic refingendum statuo, idque literis neque mutatis nec transpositis, sed diverso tantum modo dispertitis;

> * ΕΥΡΕΤΟ ΠΑΝ αν δια τας λιπαρας[157]—

Cæterum emendandum hic sese offert, quod apud Sophoclem in Electra vers. 1027 (1021). vulgo circumfertur:

> Ειθ ωφελες τοιαδε την γνωμην πατρος
> Θνησκοντος ειναι· παντα γαρ κατειργασω.

Quem locum sic interpretantur; *Utinam tali fuisses animo, pater cum cæderetur; sic enim omnia per te confecisses.* Atqui verbum κατειργασω nisi accedente vocula αν Latino *confecisses* neutiquam æquipollet. Hanc tamen notionem loci indolem flagitare palam est; cui etiam παν multo magis congruit quam παντα. Itaque rescribendum omnino videtur,

> Θνησκοντος ειναι· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ κατειργασω[158].

156. *πᾶν ἄν. R. B.* ποιοίμην edd. Ald. Kuster. ποίοιμεν Junt. 1. ποιοίην Junt. 2. Conf. *R.P.* ad Hec. 730. Or. 92. Opusc. pp. 192. 219. 220. (*Elmsl.* ad Heracl. 1017.) *adde*, Aristoph. Ach. 709. Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν 'Αχαίαν ῥᾳδίως ἠνέσχετ' ἄν. Alexis apud Athen. IV, 134. B. 'Ηδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβών. *Meinekius*, ni animi fallor. 'Η. ά. ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξ. λ. editiones.

157. " recte, atque ita Suidas v. ἀφύα." *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide. Sic quoque Cod. Rav.

158. πάντα γὰρ κ. MS. Hunt. ut Ald.; π. γ. ἂν κ. " MSS. Bodleiani duo" (Harl. et unus apud *Brunck.*). " Mihi

SECT. V. Nec vero dubites, velim, quin apud *Æschylum* reponendum sit (uti et conjecisse video H. Steph.) (p. 39. l. 12. = P. V. 617.)

Λεγ ἡντιν αιτῃ· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ ΠΥΘΟΙΟ μου [159].

Lectionum utique, quæ ibi habentur, παν γαρ εκπυθοιο μου [1], παντα γαρ πυθοιο μου [2], et παν γαρ ουν πυθοιο μου [3], nullam non repudiat syntaxeos ratio.

V. 879. Σκαλωπας, εχινως, αιλουρως, πυκτιδας.]
Alii Σκαλωπας, εχινως, αιαλουρως, πυκτιδας.
Alii Σκαλοπας, εχινως, αιελουρως, πυκτιδας [160].

261 * Ex his lectionibus sola, quam exhibet Cl. Kusterus, senarii legem violat. Atque ea itidem, si verborum analogia spectetur, pessime omnium se habet. Σκαλοπας Hesychii et Suidæ auctoritate nititur. Neque huic scripturæ quidquam adversatur. Vocem αιλουρος deducunt etymologi ab αιολλω et ουρα. At qua demum ratione media vocalis ο eliminatur? Oportet certo certius, ni susque deque habeatur analogia, αιολουρος; non secus atque fieri videmus in cæteris omnibus vocabulis eandem originem præferentibus. Nunc vide, cum analogia quam amice itidem conjuret prosœdiæ ratio:

Σκαλοπας, εχινως, ΑΙΟΛΟΥΡΩΣ, πυκτιδας.

magis placet, quippe animosius, πάντα γ᾽ ἂν κατειργάσω." *Musgravius*. Eur. Hipp. 270. Σοῦ δ᾽ ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ᾽ ἄν. Σοῦ δ᾽ ἐκπυθέσθαι vir eruditissimus in Censura trimestri (*Quart. Rev.* No. xv. *p.* 221.).

159. πᾶν γὰρ πύθοιό μου MS. Paris. vide supra ad p. 391., et *Edinb. Rev.* xxxiii, 284. ad P. V. 520. 1. Turneb. 2. Ald. Rob. 3. "Alii" HSt.

160. αἰλούρως edd. 1547. 1607. αἰαλούρως edd. 1625. 1670. αἰελούρως edd. tres pr. et codd. tres apud *Brunckium*. "Ultima unice vera est," inquit *Piers.* ad Mœr. p. 37.; sed addit—Dawesio "obstare veterum Grammaticorum auctoritatem." Hoc parum liquet. MSS. quidem suæ orthographiæ repugnantes habet.—"Et potest αἴλουρος æque derivari ab αἴλλειν, θωπεύειν, et οὐρὰ, quod *felis* cauda aduletur. Quæ sententia est Viri incomparabilis *Claud. Salmasii* Exercit. Plin. p. 1009." Esto; *Dawesii* analogia manet inconcussa; vide infra. *Toupius* Vol. iii. p. 516. et iv. p. 283. Αἰολουργὸς pro αἰοουλγὸς recte Hesychio reponendum censet.

Stabilitur porro vocis αιωλουρος quantitas syllabica ex duobus apud Athenæum locis, Anaxandridæ altero, altero Timoclis; non jam prout hodie scribuntur, sed prout scribi oportere res ipsa clamat. Ea autem extant pag. 300 [A. B.]. AD ACH.

Συ μεν τον ΑΙΛΟΥΡΟΝ κακον εχοντ ην ιδῃς,
Κλαιης. εγω δ ἡδιστ αποκτεινας δερω.
Πως αν μεν ουν σωσειεν ιβυς, η κυων;
Οπου γαρ εις θεους τους ὁμολογουμενους
Θεους ασεβουντες ου διδοασιν [161] ευθεως
Δικην, τιν ΑΙΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριψειεν αν;

In priore τῳ αιλουρον articulum perperam præfici nemo non sentiet, nisi qui, inter αιλουρον et τον αιλουρον * quid intersit, ignorat. Deinde vitiosa est loquendi ratio κακον εχοντα. Est autem vera scriptura, 262

Συ μεν ΑΙΟΛΟΥΡΟΝ ην ΚΑΚΩΣ εχοντ ιδῃς,
Κλαεις —— [162]

In altero istud θεους τους ὁμολογουμενους Θεους, si vel oratio vel metrum spectetur, quis ferendum censebit? Cui placere poterit prima vocis αιλουρος in ultimo versu correpta? Quis non potius legendum agnoscet,

—Οπου γαρ εις τους ὁμολογουμενους θεους
Ασεβουντες ου διδοασιν ευθεως δικην,
Τιν ΑΙΟΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριψειεν αν;

In versu autem primo pro, Πως αν MEN ουν, malim, Πως αν TIN ουν— [163]. Video quidem in stolidissimo

161. Anti-Att. p. 88. Διδοῦσιν, οὐ διδόασιν. Ἀριστοφάνης Μητροφῶντι. Hoc Æolum dialecti vestigium in legitimo Atticæ scenæ sermone crebro comparet.

162. τὸν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς MS. A., αἰέλουρον Piers. l. c., cetera R. D. accedit. "Lege ἤν τι κακὸν ἔχοντ' ἴδῃς. Menander apud Clement. Alex. Strom. VII. p. 713. Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς ἔσχες, Φειδία." R. P. quem vide in Advss. p. 97. Αἰαίλουρος Mœr. Codd. Coisl. et Reg. apud Piers. pro αἰέλουρος: ut Hesychius, Καιρατιοῦσι. τοῖς κέρασιν πλήξουσι; sic Cod. et edd. pro κερατιοῦσι, ut H. Steph. correxit.

163. ἶβις uterque MSS. Piers. l. c. et MSS. Herodoti semper; εἰς θεοὺς ὁμολογουμένους θεοὺς MSS. εἰς τοὺς ὁ. ex R. D.

SECT. V. quodam hymno Callimachi [ad Cer. 111.], si diis placet, nomine insignito τριωλλαβως repræsentari αλουρον. Sed plura ibi reperiuntur, ut materiei futilitatem mittam, adversus cum sermonis tum metri indolem peccata, quam quæ hujus esse loci mereantur [164].

Emendationes in VESPAS.

V. 166. Πως αν σ αποκτειναιμι; πως; δοτε ξιφος
Οπως ταχιστ, η πινακιον τιμητικον.]

Vocem τιμητικον exponit Scholiastes καταδικαστικον,
263 atque eum secutus Frischlinus *damnatoriam*. * Exinde, credo, hoc colligunt, quod τιμημα *mulctam* denotet. Atque iis quidem commode quodammodo

effingit *Piersonus*; αιελούρου exhibet Cod. Venetus apud *Schweighæuser*, quicum fere consentit fragmentum Heracleense:

Διοπερ εμοι γε το του
Τιμοκλεους ειρημε-
νον ἐν Αιγυπτω δρα-
'μα τι π ρι των εν τη
χωρα θεων επι του
τους επερχέται με
ταφερε ν. Οπου γαρ
φησιν εις τους ομολο
'γουμεν υς θεους α
σεβουν ες ου διδο
'ασιν ευθεως δικην
τινα ε ουρ'ου βω-
μος επ τρεψειεν
αν.

Vide, si vacat, Mr. *Hayter's letter*, pp. 8, 9. Herodot. II, 66. αιελούρους "*M. Ask. Pass.* semper." *Wesseling*. "Αἴλουρος in Ægypto frequens est," ait *Schoenius* de charta papyr. pp. 67. 101. et apud minus probatos auctores eadem forma crebro occurrit: Demetr. Phal. p. 90. ἡ σελήνη ἔτεκε τὸν αἴλουρον: Capella p. . lunam *vultu* felem *ostendere*: vide Gellii N. A. XX, viii. Plutarch. de Is. et Osir. pp. 151—2. ed. Sq. Αἰλούρου, αἰλούρῳ, αἴλουρον. αἴλουρος *felis*; Charisius col. 25. Locum non suum subinde occupavit; codex Palatinus Antonini Liberalis apud *Bast.* in ep. Cr. pp. 101. et 169. "Αρτεμις δὲ αἴλουρος. et capitulum tabu-σί la, αἴλουρον.: quandoque exsulavit; Capella II, 48. *Cui nautæ septem, germani tamen, suique consimiles præsidebant* in prora: Felix *forma depicta* leonis—lege et distingue, *præsidebant. In prora felis forma depicta, leonis* —*R. B.*

164. Ab *R. D.* factum nollem: si omnia tam insuaviter dixisset *Dawesius*, Critici Batavi maledicentiam æquo animo pateremur: sananda hujusmodi membra, non resecanda sunt. Vide supra p. 166, "*Ernest.* ad l. et *Dorvillium* ad Charit. p. 275." *Burgessius.*

accidit, quod e *judicum* numero sit, qui hoc loquatur. Alioqui, quo se converterent, vix habuissent. Sed quem, obsecro, in finem *tabellam*, quam vocant *damnatoriam*, poposcisset judex noster jam solus ac domi conclusus? Num ibi damnandi auctoritate pollebat? Ridiculum. Sed, ne ambagibus utamur, ecce veram, ni fallor, Comici manum: AD VESP.

————η πινακιον ΤΙ ΤΜΗΤΙΚΟΝ [165].

Date quanto ocyus ensem vel πινακιον *aliquod* incidendi-vim-habens. h. e. *quo cerebrum homini diminuam.* Per πινακιον autem intelligi volumus *tabulæ ligneæ frustum.*

V. 168. Ανθρωπος οὑτος μεγα τι δρασειεν κακον.] Principio pro Ανθρωπος enunciandum est ἀνθρωπος. Neque enim, nisi cothurnato, licebat ανθρωπος οὑτος absque articulo usurpare. Quod autem adhuc gra-

165. "Tyrwhittus: '*In hac crisi* Dawesii *acumen desidero. Mihi certe* Aristophaneum *quam maxime videtur, ut Senex* φιληλιαστης,——[106.] Ὑπο δυσκολιας ἁπασι τιμων την μακραν, ——*cum mortem alicui minatur, poscat* gladium, aut—tabellam damnatoriam; *qualem scilicet*, gladio non minus mortiferam, *vibrare solitus sit.*' Dawesii *mutationem improbat quoque* Dorvillius *ad* Charit. *p.* 681. *qui quoque sales et urbanitatem vulgatæ lectionis laudat. Ad hæc,* Photius *Lexico MS. vulgatam agnoscit.* Πινακιον τιμητικον, το τοις δικαζουσι διδομενον, εν ᾡ γραφουσι τι χρη. Αριστοφανης." *Burgess.* E Codice Galeano glossam integriorem locupletioremque ab auctoris manu profectam esse liquet; Τιμητικὸν πινάκιον: τὸ τοῖς δικάζουσι διδόμενον, ἐν οἷς γράφουσι τί χρὴ * * * * [2] Ἀριστοφάνης. "[2] Quatuor fere literarum spatium," inquit Dobræus quondam meus, qui munere absoluto totum codicem summa cum cura, summa cum fide retractavit, et tanquam relegit. Vulgatam præclare vindicat Tyrwhittus; nihil est quo labantem Dawesium fulciamus: quisnam callide arripiat Thucyd. I, 143. καὶ οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου τε μέρος ΤΙ ΤΜΗΘῆΝΑΙ, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν. Apud S. Cyrillum legisse me memini τιμητικὴν προσκύνησιν· sed locum in promtu non habeo. Demosth. de Chers. 96. pen. *Reisk.* Εἰ γὰρ δεινὰ ποιεῖ Διοπείθης καὶ κατάγει τὰ πλοῖα, μίκρον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μίκρον πινάκιον ταῦτα πάντα κωλύσαι δύναιτ' ἄν. in Bœot. 998, 4. πινακίοιν δυοῖν τὸν ἕνα κληροῦσθαι, ᾧ θάνατον ζημίαν ὁ νόμος λέγει.

SECT. V. vius est, verbum δρασειεν tam nude positum non est nisi optantis, *faciat utinam*. Quæ notio ab hujus loci ingenio quam maxime abhorret. Tu vero absque omni scrupulo repone,

——————μεγα τι ΔΡΑΣΕΙΕΙ κακον[166].

magnum aliquod malum patrare-molitur; sive, ut ita dicam, *patraturit, wants to do:* nam hæc est vera hujus verbi significatio.

264 *[1] Ω Ζευ, τι ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ ποθ ἡμων τον λεων;
*[2] Τι ταπι τουτοις παιδ εμω ΔΡΑΣΕΙΕΤΟΝ;
[3] Ηδη γαρ ειδον ομμα νιν ταυρουμενην
Τοισδ', ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΟΥΣΑΝ—
[4] Και δηλος εστιν ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΩΝ κακον.
[5] Ω δεσποτ Αιας, τι ποτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ φρενι;
[6] Συ δ ουτε φωνεις, ουτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ σοφον.

[1] Pac. 61. [2] Eur. Phœn. 1224 (1223). [3] Med. 92 (91). [4] Soph. Aj. 326. [5] Soph. Aj. 586 (585). [6] Phil. 1284 (1245).

166. "probante Valckenærio ad Eurip. Phœn. 1214." *R. P.* Sic quoque Cod. Rav. "leg. δρασείει." *R. B.* 1. "ποθῶν pro ποθ' ἡμῶν Suid." *R. P.* 5. δρασείης Ald. 6. σοφὸν MS. Harl. et Ald. σοφὰ *Brunckius*. "Quæ Græci ἐπιθυμητικὰ *desiderativa* vocant in ΕΙΩ exeuntia, habere dicuntur ἔμφασιν τοῦ μέλλοντος *significationem* quodammodo *futuri;* derivantur enim a futuro, ideoque etiam in primo tempore Futuri vim habent." *R. B.* ad Hor. A. P. 139. Sequentia *Piersono* ad Mœr. pp. 14, 15. debeo; 'Αγορασείων Schol. ad Aristoph. Ran. 1100., et ad Pac. 562. ἀγορασείοντες conjecit *R. P.* apud *P. P. D.* 'Ακουσείων, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς Lex. Sangerm. p. 369. conf. ad Dawesii Præf. P. 111. 'Αναστησείω· 'Απαλλαξείω. Thucyd. I, 95. 'Αποδωσείω. Βρωσείω Callim. Fr. cccCXXXV. Vide *Toupium* in Addend. ad Theocr. Id. x, 31. Γαμησείω Alciphr. Epist. I, xiii. Γελασείω Plato in Phædo. p. 378. C. *Lamar.* οὐ πάνυ γέ με νῦν γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. Schol. p. 9. γ. γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα. Δειπνησείω· Διαβρωσείω· Δρασείω Soph. Ph. 1245. Δωσείω· 'Ελασείω· 'Εργασείω Soph. Tr. 1234. Ph. 1001. [Il. A. 606. Οἱ μὲν κακκείοντες—male Schol. κατακοιμηθησόμενοι· hoc enim nequaquam defluit a futuro: *Hartungus* ad Odyss. A. 424. "κακκείω, *dormiturio*, pro κατακείω per syncopen." Sed hoc textui non inservit; nemo, opinor, κακκείω

Cæterum in tertio exemplo sermonis indole adducti interpunctionem mutandam curavimus. Vulgo utique distinguitur post ταυρουμενην. Quo pacto τοιασδε ad δρασειουσαν non sine solœcismo, vel sensu certe alieno, refertur. Veram hujus verbi syntaxin in primo exemplo habes, τι δρασειεις τον λεων, non τῳ λεῳ. Constructioni autem, qua nos istam vocem ad ταυρουμενην referendam statuimus, germana plane in eadem fabula occurrit, vers. 187. AD VESP.

Και τοι τοκαδος δεργμα λεαινης
ΑΠΟΤΑΥΡΟΥΤΑΙ [167] ΔΜΩΣΙΝ—

Exemplum autem jam emendatum adhuc insignius est, quod ipsum hunc versum, in quo conspiciatur verbum δρασειω, alter tantum non continuo sequatur, in quo optativi itidem δρασειε vocula αν destituti vera atque unica reperiatur notio;

* Εχθρους γε μεντοι, μη φιλους ΔΡΑΣΕΙΕ τι. 265

Ubi interpres: Utinam *tamen inimicis, non amicis aliquid* faciat. Collige obiter frustra fuisse inter alios Cl. Bentleium, qui in isto Plutarchi de Is. et Osir. pag. 81. δοξει δε και το υπο των Πυθαγορικων λεγομενον —— αιμιττεσθαι *&c.* legi voluerit δοξειε. Oportet saltem δοξειε δ' αν — Sed simplicior multo ac verior est emendatio, ΔΟΚΕΙ δε —

in eandem classem ac ἔπειμι, εἴσειμι referendum esse putet: aut κάθευδ' infra 611. et in Odyss. O, 5. pro *lecto* tantummodo *cubantibus* impune obtrudat. Scholiastes Lips. rem expedit, Οἱ μὲν δὴ κείοντες οὕτω πᾶσαι, οἱ κ. non tam *actionem*, quam *agendi consilium* indicare statuamus.] καταςκευασείων Xenoph. Hellen. II, iii, 18. ex emendatione *Mori*. Κατηγορησείω. Κλαυσείω Apollon. Lex. v. 'Οψείοντες. Κνησείω. Λεξείω. Μεταλλαξείω. Ναυμαχησείω. Ξυμβασείω. Οὐρησείω. 'Οψείω Il. Ξ, 37. Παραδωσείω. Πελασείω· Πολεμησείω Thucyd. I, xxxiii. III, lxxxiv. Τυραννησείω *Abresch.* ad Cattier. p. 10. Φυξείω. Χεσείω Aristoph. Eq. 884. 994. Nub. 294, 'Ωνησείω. Sunt *desiderativa* in αω et ιω desinentia apud antiquissimos; sed ab hoc loco alienissima.

167. "*vide et* Æsch. *Choëph.* 278." *R. P.* ad *R. D.* locus est, 'Αποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον. Lex. Sang. p. 487, 8. 'Αποταυρούμενος. θρασυνόμενος.

SECT. V.

V. 184. Τις ει ποτ ανθρωπ[168] ετεον; ΦΙ. Ουτις, νη Δια.
ΒΔ. Ουτος συ ποδαπος; ΦΙ. Ιθακος, απο Δρασιππιδου.]
Vocabulum οὗτος, quod Latine dixeris, *heus tu*, in medio colloquio usum hic non suum sortitur. Rescribo vero certa (siquid in his rebus certi haberi possit) emendatione,

ΟΥΤΙΣ συ; ποδαπος;—

Quis tandem, o homo, revera es? PH. Ουτις *per Jovem*. BD. *Tune* Ουτις? *Cujas?* PH: *Ithacus*— Istud autem ανθρωπε vel per crasin accipi velim ω ανθρωπε, vel certe scribi ωνθρωπ.

V. 270. —αλλα μοι δοκει σταντας ενθαδ, ωνδρες,
Αιδοντας αυτον ΕΚΒΑΛΕΙΝ· ην τι πως ακουσας]
&c.

Hoc est: *sed mihi commodum, o viri, videtur, ut hic* [extra domum] *stantes canendo eum* [e domo]
266 * ejiciamus. At mihi, o viri, perquam absurdum et contradictorium videtur. Nunc vide, inter hæc tam stolida et veram Comici manum quid intersit:

Αιδοντας αυτον ΕΚΚΑΛΕΙΝ —[169]

168. " fo. ἀνδρῶν" *R. B.* " Thesm. 654. ἰσθμόν τιν' ἔχεις ἄνθρωπ' (l. ὦ 'νθρωπ') ἄνω τε καὶ κάτω ex Suida v. ἰσθμὸς supplevit *Biselus*." *R. P.* apud *P. P. D.* Vide Ran. 801. Soph. Aj. 802. (791.) Οἴ μοι, τι φῇς ἄνθρωπε; " Lege ὦ' 'νθρωπε cum Aldo et Scholiaste H." *R. P.* τί δρᾷς ἄνθρωπε; MS. Hunt. et τί φῂς in margine. 1173 (1154.). Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ ex Eustathio p. 681, 6 = 554. ult. Ἄνθρωπε *Livineius* apud *P. P. D.* Conf. *Bast.* ep. cr. p. 97. et infra ad p. 269. In secundo v. " leg. Οὔτις σύ; ποδ." *R. B.* quibuscum conspirant Codd. Rav. et unus apud *Brunck.* Eur. Cyclop. 684. ἀλλὰ πρόσθεν οὔτις ἔστι σου, ex emendatione *Piersoni* in Verisim. p. 153., vide *Musgrav.* ad l. Æsch. Choeph. 573. 656. Ποδαπὸς ὁ ξένος; vid. Suppl. 233. Soph. Œd. Col. 1160. ποδαπόν; Eur. Iph. T. 916. ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς; Amphis apud Athen. I, p. 30. E.— B. Ποδαπὸς εἶ, φράσον. A. Ἀκάνθιος γ'. B. Ἀκάνθιος; εἶτα, πρὸς θεῶν, Οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου στρυφνὸς εἶ; vide *Herodian.* περὶ Μον. Λεξ. p. 41.; Plato Charmid. p. 462. E. τίς τε καὶ τοῦ; Conf. Odyss. A, 170. Soph. Ἀλέτῃ, Eur. Ion. 258. et Helen. 86. qui post virorum summorum curas vereor, ut ipsi adhuc satis ei prodesse possent.

169. 1. " probantè *Valckena-*

Canendo eum evocemus. Vel potius ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ, h. e. εκκαλεισθαι. Nempe hoc ipsum est, quod supra ab his senibus fieri solere dixit Bdelycleo. vers. 219.

> Λυχνους εχοντες, και μινυριζοντες μελη,
> Οις ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΑΙ τουτον —

Inter verba autem εκκαλειν et εκκαλεισθαι id intercedit discriminis, quod illud simpliciter *evocare*, hoc *ad-se-evocare* denotet.

V. 316. Φιλοι, παλαι μεν τηκομαι δια της οπης
Υμων υπακουων, αλλ ουχ οιος τ ειμ ᾳδειν]
Interpretatur Florens Christianus:

> *Diu est, amici, cum per hæc foramina*
> *Vos audiens tabesco, nec pote ut canam.*

Unde constat eum versum alterum non secus atque priorem senarium accepisse. Quippe eam sibi legem servandam præscripsit, ut quosque Comici versus eodem, prout ipsi videretur, metri genere donaret. Atqui bellus iste senarius quartum pedem vel spondeum, vel trochæum [170]; sextum non nisi spondeum præfert. De sententia nunc dispiciamus. * Qui 267
hic dicit, *canere se non posse*, supra vers. 268. a Choro narratur, *aliis canendo præire solere.*

> ——————— αλλα ΠΡΩΤΟΣ ΗΜΩΝ

rio ad Theocrit. Adoniaz. 43. p. 353. B." *R. P.* "l. ἐκκαλεῖν." *R. B.* Conf. Ach. 401. Lys. 851. Plut. 1104. Lysiæ Orat. III. p. 72. l. 12. *Tayl.* ἐκκαλέσας με ἔνδοθεν,— Ibid. p. 80, 12. ἐκκαλέσας ἔτυπτέ με. 2. Vesp. 221. οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον. Eccles. 34. τὴν γείτονα Τήνδ' ἐκκαλέσωμαι. Antiphanes apud Athen. XIV. p. 623. C. quanquam diverso sensu; Δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη.

170. Vide infra p. 346. Av. 1626. *spondæus* in quarta sede obnitente metro. "Lege, transposito γε, Τούτοις ἔγωγε. τὸν Τριβαλλὸν νῦν ἔρου." *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide ad Œd. Col. 664. in Opusc. p. 194. Sic ad Thesm. 603. "L. ταῦτα." 775. ed. *Kuster.* *trochæus* in quarta sede: "Lege τίν' οὖν ἂν ἄγγελον, quod postulat πέμψαιμι, quodque excidit propter similem proximæ syllabæ sonum." *R. P.* apud *P. P. D.*; vide supra ad p. 441.

SECT. V.

ΗΓΕΙΤ ΑΝ ΑΙΔΩΝ[171] Φρυνιχον, και γαρ εστιν ανηρ Φιλῳδος —

Ubi vulgo scribuntur, ανῳδων et ανηρ. Alterum contra sermonis Attici, alterum contra metri indolem. At enim quid, obsecro, obstabat, quo minus Tigellius noster hoc itidem temporis articulo canere posset? Aut his difficultatibus locum extrices, velim, aut mecum deinceps legas;

Υμων υπακουων, αλλ οιος τ ουκ ειμ ΙΔΕΙΝ[172].

Jam dudum quidem est, amici, quod tabesco per caminum [non cum interprete, *per foramina*] *Vos audiens; sed* videre *neutiquam valeo.* Nempe obturata erant omnia præter caminum, ei autem ipsi rete obtentum. Sentis jam, opinor, quantum hic valeat unius literulæ mutatio.

Succurramus obiter locis uni et alteri apud Sophoclem laborantibus. Ant. 409 (403).

ΚΡ. Η και ξυνιεις[173] και λεγεις ορθως ἁ φῃς;

171. Sic Cod. Rav. "ἀναείδων Suid. v. 'Εφόλκ." *R. B.* "ἀναΐδων Suid. MS." *R. P.*

172. "totum locum emendatius, quam vulgatur, describam: Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακούων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἰδεῖν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ Βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑ-μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδί-σκους κακόν τι ποιῆσαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Pherecrateo. Delevi εἰμι post οἷός τε (deleverat quoque *R. B.*), quod facile subintelligitur, ut in Eq. 342. 'Οτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγώ, quodque eodem modo irrepsit in Phœniss. 988. post ἕτοιμος. Recte deinde ἰδεῖν pro ᾄδειν correxit *Danesius* (correxerat quoque *R. B.*), in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulæ v. 1517. sustulere MSS. (et *R. B.* de Phalar. p. 269.) Particulam δ' addit Ravennas (fo. τηροῦμαί γ' *R. B.*). Postremo ante Τηροῦμαι δ', ista verba, τί ποιήσω, ut manifesto spuria, et ex τι ποιῆσαι in vicinia nata, delevi (et deleverat *R. B.* qui ὑ-μῶν et καδίσ-κους eodem modo digesserat.)." *R.P.* ad Hec. 1161. et apud *P. P. D.*; conf. *Hotib.* pp. 100, 101. Plato de Repub. II, 363. C. ποιητὰς ἐπάγονται· οἱ μὲν κακίας περὶ εὐπετείας διδόντες, lego ᾄδοντες. *Muret.* Opp. III. p. 570. *Plutarch.* Opp. T. IX. p. 833. Oxon. οὐκ εὐφωνότερον οὐδὲν δι' ὧν ὁ Πῶλος — "Verba δι' ὧν delenda videntur *Wyttenbachio.* Equidem depravata potius existimem, et sic refingenda. 'ΑιΔΩΝ." *F. J.* in *Anal. Litt.* Nº. II. p. 383.

173. Sic *Valck.* ad Ph. 394.; sed "ξυνίης V." *Livineius,* et

ΑΓΓ. Ταυτην γ ιδον θαπτουσαν ὀν συ τον νεκρον
Απειπας. αρ [174] ενδηλα και σαφη λεγω;

Verbum utique ιδον augmento destitutum poetæ Attico non licuit adhibere [175]. Scripsit vero Sophocles

Reiskius; quod melius; vide *R. P.* ad Or. 141.

174. ὡς ἴ. V. gl. ἵνα. *Livineius;* ὡς quoque in margine Turnebi.

175. Vide *Pierson.* Verisim. pp. 60—63., *Br.* ad Lys. 759. Thesm. 910. *Porson.* ad Nub. 65. et *P. P. D.* in Addend. ad Eccles. 169. "Sed caveamus ab *Hypothesibus,* [sed non minus a corruptelis cavendum est. *Br.* ad Nub. 40.]; quæ cum in *Sacris,* tum in *Humanioribus Literis* pessimi sunt effectus." *Marklandus* in nota longissima ad Suppl. 728. ed. 1.; quam in editione repetita paulum mollitus totam fere delevit. "Locus unicus, qui huic licentiæ in Hecuba [1176.] favet, ab ipso Brunck. acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est [Conf. *Month. Rev. July,* 1789. *p.* 15.]. Et cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pene omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere." Vide Opusc. p. 190. Regula igitur post alios a Dawesio repetita esto perpetua, viz. *Poetæ Attici verborum tempora augmentum recipientia sine augmento nunquam adhibent.* pp. 346. 385. *Valck.* ad Eur. Ph. 891. 1243. 1672. *Brunck.* ad P. V. 229. Eur. Androm. 955. Soph. Œd. Tyr. 1249. I. *Augmentum male omissum.* Pers. 655. "ubi cætera partim e conjectura, partim ex MSS. bene administravit Cl. *Brunckius,* lege ἐπωδώκει, et omnia rite procedent." *R. P.* apud *P. P. D.* ad Av. 1290. Vide Septheb. 751. Pers. 376. 458. 463. 506. Eur. Bacch. 1069. Pers. 416=422. Παισθέντ' ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον. Eum. 252. καταπτακὼν *R. P.* Soph. Œd. Col. 1008, 9. 'Αφ' ἧς σὺ κλέψαι τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ Αὐτόν τ' ἐχείρου, *Tyrwhittus.* 1605. Κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ἂν ἐφίετο, 'Εκτύπησε. 1623, 4. legendum est, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν ἐθώυξ' *R. P.* ad Ph. 5. Æschyl. Suppl. 89. θείη Διός. edd. θείη θεὸς *Schutz.* Choëph. 579. Τὰ δ' ἄλλα τούτῳ edd. Τὰ δ' ἄλλα τῷ θεῷ *Bothius.* Soph. Œd. Tyr. 660, 1. θεὸν plerisque abest; θεῶν omittit unus MS. Vide (*Crit. Rev. Nov.* 1800. *p.* 252.) Opusc. pp. 290, 291. "Theognis 515. Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα. θεῶν (pro βροτοὶ) Stob. LXXXIX. p. 501, 27." *R. P.* Advss. p. 313. 1. Tacit. vit. Agric. XXXII. *Paucos numero, trepidos ignorantia, cælum ipsum ac mare et sylvas, ignota omnia, circumspectantes, clausos quodammodo ac vinctos* ALII *nobis tradiderunt.*" DII primus restituit *Lips.* in Antiq. Lect. IV. xix. Minucius in Octavio XXXVI. *ideo actus hominis, non* dignitas *judicatur.—non* Dei gnaritas *judicatur,* emendavit *Eldikius* in Susp. Spec. p. 51. vide supra p. 43. S. *Augustin.* in Ps. lii. Hoc facit Deus ex filiis hominum filios

SECT. V.

Dei, qui ex filio Dei fecit Deus filium hominis,—a *Pearsono* ad Symbol. citatus p. 54. ed. pr.= II, p. 26. ed. Ox. in qua legimus, *fecit filium hominis.* voce *Deus* elapsa. S. *Lucian.* Martyr. apud *Routh.* in Rel. Sacr. Vol. III. p. 285. *Auctor nobis de* Deo, *Deus est.* " Cum Cacciarius in edit. Rufini Romæ anno 1740 impressa *de cœlo,* sed renitente sensu reliquæ orationis, habet, ex tribus vetustissimis editionibus, MStoque Collegii S. Magdal. Oxonii, alteram lectionem *de Deo* revocavit." Vir eruditissimus et venerabilis, *M. J. Routh,* S. T. P. 2. " Cratinus Hephæst. p. 89. ed. *Gaisford.* χαίρετε πάντες θεοὶ πολύβωτον πoντίαν Σέριφον, lege OCOI, scilicet *ναίετε. P. P. D.* in Addend. ad *Ar.* pp. (126, 7.). Seneca in ΑΠΟΚΟΛ. T. II. p. 851. l. 14, 15. Si *mehercules a Saturno petisset hoc beneficium, cujus mensem toto anno celebravit Saturnalia ejus princeps, non tulisset. Illum deum ab Jove, quem quantum quidem in illo fuit, damnavit incesti.* " Saturnalia ejus princeps, *et* illum deum *exhibet MS. Lipsii, qui* non *omittit, et* qui q. q. in se fuit, illos d. *legit. Corrige ergo,* celebravit et tulisset illud; nedum a Jove, qui q. q. in se fuit, illos damnavit." BENTLEIUS. *Macrob.* Saturn. v, xvi. p. 421. Pontan. *Fortunam Homerus nescire maluit, et soli* deo, *quem* μοῖραν *vocant, omnia regenda committit.* " Lege, *soli* decreto." BENTLEIUS. Tr. 769. Ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται *R. P.* ad Med. 1138; vide *Musgrav.* ad l. et *Heindorf.* ad Plat. Phædon. pp. 123, 4. Hesychius, προσπτύσσεται, προσάγεται, προσέλκεται: conf. supra ad p. 70. 905, 6. Κρύψασ' ἑαυτὴν, ἔνθα μή τις εἰσίδοι, Ἐβρυχᾶτο. Ph. 371. κύρει Ald. 'κύρει Turneb. " πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ" quam agnoscunt scholia minora, " sine ulla causa in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit *Brunckius.*" *R. P.* ad Med. 1138. El. 714. κόνις δ' ἄνω 'Εφορεῖθ'· Eur. Androm. 672. λάσκεις edd., *H. St.* in App. ad Thes. Gr. λάσκες incuria aut festinatione; vide omnino *P. P. D.* ad *R. P.* in Eq. 1015. Iph. A. 47. πέμπει. *R. P.* " Bacch. 32. lege, ὤστρησ' pro οἴστρησ' " *R. P.* ad Av. 1290. 1063. 'Εκυκλοῦτο. Electr. 268. " Lege, μ' ἐβούλετ'. et 315. ἔμ' ἐμνήστευον." *R. P.* Advss. 272. Aristoph. Plut. 758. ἐκτυπεῖτο δέ· ἐκτύπει γε δή· et postea,—An ἐκτύπησε δέ. *Valck.* apud *P.P.D.* ad l. Vesp. 1393. ὕλακτεν in imperfecto, ut producatur prima. *Raper.* et *Tyrwhittus.* Iph. T. 54. Τιμῶσ' 'ὑδραίνειν αὐτὸν ὡς θανούμενον. *R. P.* Eur. El. 1154. 'Ιάκχησε δὲ στέγα, λάϊνοι. Odyss. P, 255. δόμους ἵκανε Fάνακτος. Eur. Heracl. 839. 'Ιαὼν, ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιάν. Hel. 799. 'Ενταῦθα λέκτρων ἱκετεύομεν φυγάς. Strato sive Strattis apud Athen. IX, 383. B. Πλὴν 'ικέτευον. Hipponax IX, 370. B. 'Ο δ' ἐξολισθὼν 'ικέτευε. Aves [118. recte *Beckius.* Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ *R. P.* ad Med. 1.] 1290. " Lege cum augmento, ut recte habet Aldina, ὠρνιθομάνουν. Sic ὑποῤῥώδει pro ὑπωῤῥώδει male legitur in Eupol. apud Plutarch. I. p. 164. ὀρεχθεῖ pro ὠρεχθεῖ in Aristia apud Athen. II, 19. p. 60. B. contra metrum hoc ultimum." *R. P.* apud *P. P. D.* Ran. 638. ἐξήραξα. *Reiskius, R. P.* Lys. 519. 'Ο δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκε. ἔφ.

"omittit MS. [Trin. Coll. Cant.]. forte δεινόν." *R. B.* ἂν ἔφασκ'· εἰ *R. P.* Opusc. pp. 21, 2.; conf. *P. P. D.* in Addend. ad l. p. (149). Ephippus apud Athen. x, 423. E. ἔδωκε κεράσας *R. P.* ad Nub. 59. Sæpenumero augmentum in melicis omittunt poetæ scenici; Septheb. 978, 9. δυσθέατα πήματα Δεῖξατ'. Agam. 232. φράσεν δ' αόζοις πατὴρ μετ' εὐχάν. Vide *Monk.* ad Alcest. 599. De hujusmodi formis Homericis quid multa verba? querelas suas compescant, quippe capiti denegata sub finem retinent.

II. *Augmentum per crasin coalescit.* κακερδαίνομεν supra p. 430. Pers. 310. Νικώμενοι 'κύρισσον. 490. πλεῖστοι "θανον. Eum. 615. ὃ μὴ 'κέλευσε. Eum. 948. Οἷ' ἐπικραίνει (Eq. 1335. οἵ' ἕδρας *Raper.* fortasse, οἷα δρᾷς.) Œd. Col. 1602. Ταχεῖ 'πόρευσαν. 1608. Πατρὸς πεσοῦσαι "κλαον. Tr. 905. Γένοιτ' ἐρήμη, "κλαε Soph. Aj. 308. κάρα 'θώϋξεν. Ph. 933. μή μου 'φέλῃς MS. Harl. Ant. 457. ὅτου 'φάνη *R. B.* corrige, ὅτου φανῇ *R. P.* Advss. p. 171. 539. ἐγὼ 'κοινωσάμην Aj. 235. εἴσω 'σφάζ'. 535. ἐγὼ 'φύλαξα 546. μὴ "θιγες. 557. οἷον 'τράφης. 1337. οὐ 'κράτησα. Hactenus *R. B.* In Scyriis apud Stob. LVII. p. 376, 31. Gesn. Ἦ "σωσαν ἢ 'κέρδαναν, ἢ διώλεσαν *R. P.* Advss. p. 215. Eur. Hec. 387. ἐγὼ "τεκον. Hel. 271. καλοῦ "λαβον. Danaë, 44. ὧν δ' ἐγὼ 'στάλην. Eq. 1239. κάβινεσκόμην, ne pereat augmentum. *Raper.* Eurip. Iph. A. 1149. κἄλαβες Nub. 65. L. πάππου 'τιθέμην *R. P.* 1360. Lege εἶναι "φασκε. Pac. 5. δὴ "φερες; 48. "ἐσθίει ad Scarabæum refertur, non ad Cleonem; si vero cum Palmerio scribas ἔσθιεν (Ionice pro ἤσθιεν) Cleonem respiciet." *Raper.* et pro ἀναιδῶς "leg. ἀνέδην." *R. B.* Lex. S. p. 400. Av. 334. L. ἐξότου 'γένετο, vide Plut. 85. Ran. 806. L. διαγωνιεῖσθαι "φασκε. Eccles. 509. Legendum ἃ 'ξηνεγκάμην. 885. κάπιχείρησον *Raper.* Dædalo μοι "θηκε, *R. P.* Advss. p. 100. Eodem modo si præcedens versus in vocalem longam aut diphthongum desinat, augmentum verbi inchoantis sequentem versum cum illa coalescit. Sophocl. Œdip. Colon. 1606. αἱ δὲ παρθένοι 'ρρίγησαν, ὡς ἤκουσαν· El. 715. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 'φείδοντο κέντρων οὐδέν. (Si transponas, κέντρων ἐφείδοντ' οὐδέν—numeris parum consules.) Eur. Hec. 1234, 5. Αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι 'θάκουν. Propter diphthongi et augmenti coitionem summa voce hos versus uno spiritu tragœdus proferre solebat; et hodie nemo hercle quisquam, quin histriones vocalibus brevibus, quæ senarios claudunt, elisionis significationem aliquam dedisse libenter nobis concederet; vide Œd. Tyr. 29, 30. 1224, 5. Iph. T. 961, 2. et *Valck.* ad Ph. 891. In hujusmodi vero crases exarando analogiam consuetudo superavit.

III. "*Quod ait* Brunckius, *quædam esse verba, quibus sit solenne augmentum abjicere, verba ea, quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt.*" 'Ανᾱλόω natura est longa; et idcirco augmenti minus capax; Æschyl. Septheb. 813. Eurip. Med. 326. Aristoph. Eq. 911. Plut. 248. Sophocl. Aj. 1049. *R. B.* ad Menandr. p. 137. ed. Cantab. Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; Sic codd. Aug. et Br.; ἀνήλωσας MS. Harl. *et*

SECT. V.

Ald., pro λ. χρόνον MS. Hunt. Aristoph. Pl. 381. Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας. Eur. Hipp. 1332. Ἔπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνή. Isocrat. Paræn. I, 6. *Battie.* Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Cod. unus ἀνήλωσεν, alter ἠνάλωσεν. Conf. Eur. El. 681. et supra p. 449. Eur. Ph. 597. Androm. 1155. vide infra p. 323. Ἀνήλωκα καὶ ἀνάλωκα καὶ ἠνάλωκα, συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὁμοίως καὶ ἐπίσης παρὰ τοῖς ῥήτορσι γραφόμενα, πλὴν τὸ μὲν ἀνήλωκα [καὶ ἀνάλωκα] καὶ ἀνήλωκα γράφεται ἀττικῶς· ἀνάλωκα δὲ, ἀναύξητον, κοινῶς. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν, ἀνήλωται, ἀνάλωται, καὶ ἠνάλωται, ἃ καὶ αὐτὰ παραπλησίως τοῖς ἐνεργητικοῖς γράφεται καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν. *G. Lecapen.* pp. 56, 7. Plato apud Athen. IX, 367. D. Βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ. *R. P.* Advss. p. 109. Isocrat. Nicocl. I, 78. καταναλωμένα Ald. quam curis novissimis prætulit *Battie.* Ἀναλώθη Androm. 456. Demosth. de Cor. p. 472. Tayl. =328, R. τἄλλα διεξιὼν ἀνάλωκε. Communes formas, quæ hic et illic apud oratorem prostant, librariis et editoribus debemus. Thucyd. VII, 48. δισχίλια γὰρ τάλαντα ἤδη ἀναλωκέναι, MSS. Sed VI, 31. ἐς τὴν ναῦν ἀναλώκει, καὶ ὅσα ἔτι ἔμελλεν ἀναλώσειν— ἀνηλώκει *Græv.* quod forte genuinum; nam Xenoph. Anab. V, 439. ἡλώκει τὸ χωρίον. Babrius apud Suid. vv. ἐν τῷ μέρει.—ἐν τῷ μέρει γὰρ ἠλώκει, (vide infra ad p. 322.) et monente *R. P.*, "Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant, Œd. Col. 1598. Similis est ratio in καθεζόμην, καθήμην, καθεῦδον· augmentum non præponunt Tragici, Comici pro arbitrio vel præponunt vel abjiciunt. Erravit igitur Brunckius ad Æsch. Prom. 229. Soph. Œd. C. 1597." Pr. ad Eur. xvii=xviii.; conf. *R. P.* [*in Brit. Crit. April,* 1794. p. 363.]. Œd. Col. 904. Ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει· El. 1458. Σιγᾷν ἄνωγα, Tr. 1249. Πράσσειν ἄνωγας. Ph. 100. Τί δ' οὖν μ' ἄνωγας. Œd. Tyr. 96. Ἄνωγεν ἡμᾶς. Œd. Col. 1598. Κἄπειτ' αὖσας παῖδας, ἠνώγει ῥυτῶν.† ἙΖΟΜΗΝ Œd. Col. 100. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην. Æschyl. Eum. 3. ἕζετο. 6. P. V. 237. Sophocl. Œd. Col. 1597. Aristoph. Lys. 1141. καθέζετο ΚΑΘΕΥΔΟΝ Aristophan. Av. 494. Κἆρτι κάθευδον. κἆρτ' ἐκκάθ. *R. B.* Thesm. 486. παρ' ἐμοὶ κάθευδεν *R. B.* Codd. Rav. et unus *Br.*; καθηῦδεν *Scaliger*, ἔμ' ἐκάθευδεν *Grynæus.* ΚΑΘΗΜΗΝ Eur. Bacch. 1042. ἔνθα Μαινάδες Κάθηντ', ἔχουσαι *Br.* Aristoph. Eccles. infra cit. ad p. 315.; Ach. 638. ἐκάθησθε. conf. 542. Eccles. 302. κάθηντο λαλοῦντες edd. tres pr.

IV. "χρῆν non minus quam ἐχρῆν in Scena Attica occurrit, etiam apud Comicos." Pr. xvii=xviii. Schol. ad Plat. p. 220. χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔδει, χωρὶς τοῦ ε.

† In hoc tempore usus non raro ab analogiæ norma recedit, ut expeditæ pronunciandi suavitati consulat: Aristoph. Plut. 325. κατεβλακευμένως. Eq. 351. Thesm. 131. κατεγλωττισμένον. sed reperiuntur in Thucydideis duriores formæ; προσεβεβοηθήκη ἐνενικήκη· ἐσεβεβλήκη· ἐσεπεπλεύκη· προὐκεχωρήκη V. 10. bis. προὐτετελέκη. ἀντεκεκρούκη· ἐπεπονήκη· ὑπερεβεβλήκη· ἐπιβεβλαστήκη III, 26. *Valck* ad N. F. pp. 399, 400.

* Ταυτην γ ΙΔΕΙΝ [176] θαπτουσαν—

Est utique plena constructio

Ταυτην γε λεγω θαπτουσαν ιδειν— 268

CR. *An et intelligis, et vera dicis, quæ narras?* NUN. *Nempe hanc* dico *me vidisse*—Sic apud Æschylum in Persis pag. 135. l. 2 [200].

Και ταυτα μεν δη νυκτος ΕΙΣΙΔΕΙΝ ΛΕΓΩ·

Et hæc quidem noctu me vidisse dico. Porro pro voce nihili Απειπας [177] (id quod bona grammaticorum et lexicographorum pace dictum sit) rescribo Απειπες. Demendum denique est punctum verbo φης minus recte subjectum. Alter locus extat in Œd. Tyr. v. 1518 (1505).

Ολωλαμεν δυ οντε· μη σφε παριδῃς
Πτωχας, ανανδρους, εγγενεις αλωμενας.

Ubi verbum παριδῃς neque metro nec sententiæ convenit. Postulat vero utrumque,

Agam. 582. χρή. χρῆν MS. Bigot. 1421. 1663. χρῆν. Choëph. 928. Soph. El. 529. Conf. omnino *Elmsleius* ad Eur. Bacch. 1132. et Vir doctissimus in *Mus. Crit.* N°. VIII. pp. 644—655. De verbis, quæ duplex augmentum sibi adsciscere consuescunt, vide infra p. 322.

176. Probantibus *Valckenærio* ad Ph. 394. et *Musgravio* ad l.; Brunckius vero ἰδὼν, quod magis probabile est.

177. Optime: Eur. Hec. 930. Herc. Fur. 1354. ἀπεῖπον. Soph. Œd. Col. 1760. Tr. 789. ἀπεῖπεν. Alcest. 754. 503. 753. ἀπεῖπον. ἀπειπεῖν. Diphilus apud Athen. VI, 227. F. Grot. Exc. p. 787. ἀπεῖπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι· Aristoph. Plut. 220. Ach. 580. εἶπες. Eccles. 191—2. "Lege εἶπες—εἶπον." *R.P.* apud *P.P.D.* Conf. Opusc. p. 98. sed hanc formam haud observavit per omnia vir summus; et Eustathius ad Odyss. 1435, 61=82, 22. φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι εἶπον καὶ εἶπα, ἀμφότερα παρὰ Ἀττικοῖς· μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον.—οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον· καὶ μᾶλλον τοῦτο. ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ (943). τάλαιν' ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἤνεγκον μύρον. τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ' Εὐριπίδῃ· [immo, Σοφοκλεῖ El. 9.] ἤνεγκα, κἀξέσωσα. Agam. 617. εἶπα MS. Bigot. εἶπες semper in marmoribus. Philem. CCCVII. "ἐνέπεσαν recte a *Bentleio* sublatum p. 131. οὐ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπεσα vere scribit Schol. in Aristoph. Av. 841." *Valck.* ad Herodot. VIII, 68. et Schol. ad D. Luc. XIX, 14. Ep. ad Hebr. II, 14. Koën. ad Greg. 229. Mœris p. 29. T. Mag. p. 87. et supra ad p. 475.

——μη σφε ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.[178]

[1] Ταυτι ΠΕΡΙΕΙΔΕΘ οι Πρυτανεις πασχοντα με;

[2] Ει μη με βουλεσθ αποπνιγεντα ΠΕΡΙΙΔΕΙΝ.

[3] Ω ποτνι Ελειθυια μη με ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.

[4] Βαδιζε δευρο· Μηδαμως με ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.

[5] Οτι μου ΠΕΡΙΕΙΔΕΣ επιτριβεντ. ω Ηρακλεις.

269 * V. 574. Δευτερον αυ τουτι γραψομαι, την του πλουτου καταχηνην] Facit hæc lectio, ut verbum γραψομαι mediam longam habeat. Quod tamen fieri non potest, ni susque deque habeantur prosœdiæ leges. Versui autem laboranti subveniendum censuit Scaliger alter scribendo γραψομαι γω[179]. Atqui ita legendo γραψομαι vel primam vel ultimam nihilo melius corripit, quam vulgo mediam producit. Extat quidem ipsa hæc locutio supra vers. 536.

Και μην ὁσ αν λεξῃ γ᾽ ἁπλως μνημοσυνᾳ ΓΡΑΨΟΜΑΙ ΓΩ.
accuratius ΓΡΑΨΟΜΑΓΩ[180].

[1] Ach. 166. [2] Pac. 10. [3] Eccl. 369. [4] 1046. [5] 1060.

178. " Quod περιιδεῖν tam sæpe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis παρίδῃς genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ' ἴδῃς." *R. P.* ad Med. 284. μὴ περί σφ' ἴδῃς *Hermannus*. PR. ad Hec. XLI. Eur. El. 961. μή σφ' ἴδῃ νεκρόν. Xenoph. K. II. p. 21, 16. HSt. ed. (1.) δύνανται γὰρ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν, καὶ διῶξαι παριδόντες ἑαυτοὺς ἀτάκτους ποιῆσαι,—Demosth. Phil. I. p 50. ἢ παριδὼν ταῦτα ἀφύλακτος ληφθῇ. (2.) Herodot. VIII, 75. καὶ νῦν παρέχει κάλλιστον ὑμέας ἔργον ἁπάντων ἐξεργάσασθαι, ἢν μὴ περιΐδητε διαδράντας αὐτούς. 3. supra p. 370. 5. Decretum Amphyction. apud Demosth. pro Cor. p. 279, 11. Ὅπως μὴ περιΐδῃ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων τὸν θεὸν πλημμελούμενον.

179. δεύτερον ἂν σου τουτὶ γράψομαι τὴν τοῦ οἴκου κ. Rav. et πλούτου in " margine ex veteri quidem sed diversa manu." *Invernizius*. δεύτερον αὖ ταυτὶ γράψομαι Ald. et Junt. 1. δεύτερον ἂν σου τουτὶ γράψομαι Junt. 2. γράψω *Scaliger*. Δεύτερον αὖ σου γράψω *Q. S. F. Christianus*. lego, Δεύτερον αὖ τουτὶ γράψω μοι, τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην. vide vers. 3 (557). *R. B.* τουτὶ γράψωμαι *Raper*.

180. μνημόσυνᾳ γράψομ' ἐγὼ Ald. Junt. 1. 2. γράψομαι 'γὼ *Scaliger*. *Q. S. F. Christianus*, " Kuster." vide Opusc. p. 10. γραψομᾄγω, ut in κᾄγω et κᾄπειτα. *Koen*. ad Greg. p. 72. vide

Atqui ibi cernitur vera verbi γραψομάι ita collocati quantitas syllabica, quæ metro trochaico non minus convenit, quam anapæstico adversatur. Erat, cum existimarem legi oportere γραψομ εγω. Atque hoc quidem voluisse τον πανυ potius crediderim. Sed accuratiori examine instituto comperi poetis Atticis non licuisse ullam diphthongum elidere. Videtur quidem hoc prima facie non raro fieri, uti in istis: AD VESP.

Av. 1340. Εοικεν ου ψευδαγγελης [181] ειν αγγελος.
Ran. 867. Αλλ ουτι χαιρων ταυτ ερεις. Πανσ Αισχυλε.

At revera verborum ειναι et παυσαι ultima duntaxat vocalis eliditur, altera autem cum prima sequentium αγγελος et Αισχυλε per crasin coalescit [182]. Alia porro, cujusmodi sunt,

supra ad pp. 218, 9. Soph. Ph. 1071. λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με; λειφθήσομαι δὴ *Wakefieldius*: recte. Vide *P. P. D.* in Addend. ad Aristoph. Plut. 113.

181. 1. "leg. ψευδαγγελήσειν." *R. B.* Philostrat. V. Apoll. T. II. p. 57. l. 6. Morell. ὅτε δὴ ἀφροδισίων * τοὺς παρδάλεις— "Ea lacuna visitur in editione quoque Aldina. Morellus ex conjectura supplet, ἀφροδισίων οἶστρος ἄγει παρδάλεις. Ego vero sic legerim, ὅτε δὴ ἀφροδισιάζονται παρδαλεῖς." *R. B.* Mallem levicula mutatione, ἀφροδισιάζουσι: conf. Philetær. apud Athen. XIV, 633. F. et *R. P.* ad Iph. A. 1436. 2. "αὖτ' (pro ταῦτ') ex em. ej. m. B." *R. P.* apud *P. P. D.* χαίρων *impune*, Ach. 563. 'Αλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν. Vesp. 186. Plut. 64. "Thesm. 726. χαίρων, *impune*, ut recte observavit *Bourdinus*, et *Toupius* ad Longin. §. 16." *R. P.* Soph. Œd. Tyr. 363. 'Αλλ' οὔτι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς. Ant. 758. Ἄληθες; ἀλλ' οὐ τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι Χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Eur. Or. 1609. 'Αλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς. Herodot. III, 29. ἀτὰρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε. Plato Gorg. p. 510. D. τοῦτον οὐδεὶς χαίρων ἀδικήσει. Pers. Sat. VI, 37. *Tune bona incolumis minuas?* Deinde παῦσ' Αἰσχύλε Codices D, E, I, T. "παῦ' U." [Kuster.] "sic Pac. 647." *Raper*. Vide *Elmsl.* Add. ad Ach. 563. Pac. 325. 648. Παῦε, παῦ', conf. Ran. 269. Eccles. 160. Ach. 864. Av. 890. παῦ' ἐς κόρακας. Soph. Ph. 1275. Παῦε, παῦσαι MS. Harl. Lys. 462. "Lege παύεσθ' ex Suida II, p. 770." "Eq. 821. παῦ' αὐτοσί, an παύου οὗτος, vel παῦε παῦ' οὗτος p. 240. fine (915.), et 311. (Vesp. 37.). παῦ' ὦ οὗτος p. 360 (1355.). vel οὑτωσὶ 230 ( )." *R. B.* "παῦ' ὦ οὗτος καὶ μ. σ. π. legendum putabat Porsonus." *P. P. D.*

182. I. De crasi ampliandum censeo. 1. Æschyl. Sept. Theb.

SECT. V. 857. τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν Eur. Hipp. 803. λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός; Pac. 1140. ἢ 'ντυχεῖν *Markl.* ad Iph. A. 254. Ran. 170. Ἐὰν δὲ μὴ 'ὕρω· μὴ 'χω apud Schol. haud spernendum duxit *Hotibius.* Œd. T. 1387. μὴ 'πoκλεῖσαι. Col. 1155. μὴ εἰδότ'. Eccl. 639. Μὴ 'ντὸν ἐκεῖνον *Markland.* ad Iph. T. 1010.—2. "Ἢ ΟΥ, et ΜΗ ΟΥ *in Tragicis semper sunt monosyllaba.*" *R. P.* Advss. pp. 40, 41. ad Or. 766. *Month. Rev. May,* 1785. *pp.* 362, 3. *Aug. p.* 115. Æschyl. Septheb. 100. Soph. Œd. Tyr. 13. 250. Aj. 728. Ach. 319. apud *R. P.* "Septheb. 97, 8. Hæc junge ut iambum efficiant, 'Ακούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; vide infra 208." *R. P. Cl. Journ. No.* xv. p. 182. Sic quoque doctissimus *Blomfield.* Vide *R. D.* infra p. 333. et *R. P.* apud *P. P. D.* ad Vesp. 399. Μὴ et ὑ coalescere solent; Choeph. 956. μὴ ὑπουργεῖν.—3. "*Articulus cum ᾰ brevi semper in ᾱ longam coalescit;*" *R.P.* ad Eur. Ph. 903. De 'ἀνὴρ, etc. vide supra pp. 220, 21. 442. et *R. P.* ad Ph. 1670. 'ἀλήθεια Eur. Ph. 936. 'ἀρέτη Soph. Aj. 1357. τἀγαθὸν Ant. 275. τἀδικεῖν 1059. τἀδίκημα Vesp. 835. τἀληθὲς Œd. Tyr. 356. Vesp. 342. τἀμελούμενον Œd. Tyr. 111. τἀναιδὲς Iph. A. 379. Vesp. 341. et Diphilus apud Stob. Flor. 30. *R. P.* τἀπορεῖν Tr. 1243. τἀρίθμημα Eum. 751. τἀγαθὰ 878. τἀκροθίνια 832.—4. *Articulus plerumque per crasin coalescit.* τἀνδρὸς Ecclesiaz. 48. *R. P.* "τἀνθρώπου, τἀληθοῦς, τἀργυρίου" *R. B.* conf. *Valck.* ad Ph. 896. et ad Hippol. 385. οὐγκαλυμμὸς supra p. 375. οὐκ Eq. 665. οὑμὸς Hec. 1219. Lys. 1214. Eubulus apud Athen. xi, 467. C. οὔνδον Ran. 769. οὑπιβάτης Aristoph. in Babyloniis *R. P.* Pr. li = lv. οὑπιρρέων Eum. 849. οὑχῖνος Vesp. 1428. Vide supra p. 446. (et *Month. Review, Sept.* 1786. p. 182.) τὸ 'Εκάτειον, θοὐκάτειον Lys. 63. *R. B.* vide *Gray,* p. 167. Ὁ ὅ Æschyl. Choeph. 542. 'Οὔφις. Aj. 205. 'ὡμοκρατὴς *R.B.* Æschyl. Suppl. 155. τοὔγγαιον. P. V. 202. Agam. 1426. τοὔμπαλιν. Inscr. apud *Ros.* p. 14. l. 5, 6. ΤΑΠΟΛΛΟΝΟΣ sec. *P. P. D.* p. 28. Vesp. 1007. τἀστέρος. τοὐρανοῦ Incerti Comici loco apud Porsonum in Opusc. pp. 228—231. Aristoph. Pac. 198. ἀπὸ τοὐρανοῦ Rav.; vide *P. P. D.* in Addend. ad Aristoph. p. (138). τοὐμὸν Eum. 453. 1023. τοὐπίτεμπτον Aristophan. Dætaleusin xxxii. *R.P.* Advss. p. 280. ταὐτοῦ (τοῦ αὐτοῦ) passim, et apud *R.B. Meadio* p. 253. ταὐτὰ Iph. A. 37. τῇ οἰκίᾳ Vesp. 823. *Hotibio* ad Ran. 169. arrisit. τῷ 'Αγαμέμνονος, τἀγαμέμνονος Iph. T. 769. *R. P.* Vide *Elmsl.* ad Ach. 728. 855. Corp. Inscr. P. i. p. 55. xxxix (prope Miletum reperta) ΤΩΠΟΛΛΩΝΙ. "crasis Ionica." N. B. οὐγκελεύσας, vel 'ὑγκελεύσας, i. e. *sive crasis sive elisio, nunquam Græcis cognita est. R. P.* ad Or. 591. οὑμοὶ vel οἱμοὶ Hec. 334. Οἳ ἐγὼ Hec. 442. sed Οἳ 'γὼ in edd. 2, 3. —5. *Relativum* ἃ *cum* vocale brevi *semper in ᾱ* longam *coalescit;* Eur. Hipp. 696. εὗρον οὐκ 'ἀβουλόμην. 709. 'ἀνθάδ' εἰσηκούσατε. Iph. A. 659. 'ἀμὲ *R. P.* ad Med. 1011. Vide locum e Ran. 1094. supra cit. p. 448. Aristoph. Lys. 1052—3. ὡς πολλὰ σᾶ 'στὶν, 'ἄχομεν *R. P.* apud *P. P. D.*

Lex. Rhet. p. 502. Σᾶ : σῶα. ᾿Α ἂν, ᾿ἀν· Æschyl. Suppl. 346. ᾿ἀν πέτραις. *Butlerus*; præstanter; quanquam Ἠλιβάτοις· ἵν' ἀλκᾷ *Valck.* ad Ph. 215. sensui suppetit. " Aristoph. Lys. 1056. ᾿ἀν λάβῃ (Thesm. 96. χ' ᾿ἀν δέῃ *Markland.* ad Suppl. 364. conf. 746.): optime Euripid. Bacch. 843. ᾿ἀν δοκῇ (ut Thesm. 1056.). Ita recte edidit *Barnesius*; male *Musgravii* editio retinet ἄν. Soph. Aj. 1085, 6. δρῶντες ἂν ἡδώμεθα—ἂν λυπώμεθα. *Recte* ᾿ἀν (*R.B.* et) *Johnson.* Advss. p. 196. Œd. Tyr. 281. ᾿ἀν μὴ θέλωσιν *H. St. Heath.* ap. *Burton.* Alexis apud Athen. I. p. 23. D. Οὐδ', ᾿ἀν λέγῃ τις, III. p. 107. E. ᾿ἀν θέλῃ τις Advss. p. 232. Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν apud Schol. ad Hephæst. p. 85. Ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον ᾿ἀν λέγω σοι. *P. P. D.* apud *Gaisford.* ad l. Demosthenes in Steph. p. 1130, 23. ἀλλ' ᾿ἀν εἰδῇ τις, *Lambinus*, ἂν lectio vetus; conf. Pr. vi. Ὁ ἐν, οὑν Ran. 964. Vesp. 22.—προὔπτον Aristophon apud Athen. XIII, 559. D. τὠφθαλμιδίῳ Pherecrates apud Athen. III, 78. D. ὤγαθε (sic, m. 'ἄγαθε) *Scaliger* ad Auson. I, VI.; ὦ 'Απόλλων, 'Α'πόλλων Ran. 1214. *R. P.* ad Ph. 1613. ὦὐριπίδη Ach. 451. Thesm. 4. *R. B.* et *R. P.* vide infra p. 343. τρίτος, ὦ 'σχύλε Ran. 1304. et Τί δ' ὦ 'ζύρ' Av. 1640. *Hotibio* ad Ran. non displicent. 'Εγὼ εἰμ' Soph. Ph. 585. Ran. 33. ἐγὼ ὐκ *R. B.* Œd. T. 332. 'Εγὼ ὑτ' *R. B.* 1002. 'Εγὼ οὐχὶ *R. P.* Advss. p. 165. N. B. " Hujusmodi crasin" (ἐγὼ οὐ) " non adhibet Euripides, si bene memini, nisi in Cyclope 172." *R. P.* ad Or. 483. Eccles. 546. Μὰ Δί', ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. " scribendum est, opinor: Μὰ Δί', ἀλλ' 'ΕΦ' HN ἐγᾠχόμην." Tyrwhitt. Conj. p. 76. ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην. Cod. Rav. ἐγὼ ᾠχόμην *Elmsleius.*

II. *Diphthongus ante brevem vocalem elidi non potest, sed per crasin vocalem longam efficit*; 1. AI. Nub. 1153. Βοάσομ' ἆρα. *R. P.* apud *P. P. D.* conf. supra p. 153. et Plut. 877. Med. 975. (in choricis δέξεται δύστανος ἄταν. 984. προσλήψεται δύστανος, ἄ—. vide *R. P.* ad l.). κἀνθρώπου Eupolis apud Schol. Townl. ad Il. B. 333. κἀποσείεται Ran. 349. *Raper.* Schol. ad Dion. Thrac. p. 698. καὶ ἐγὼ—κἀγώ. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ῑ τοῦ καὶ συνδέσμου, καὶ κιρνᾶται (sic) τὸ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρόν. Marmor Sigeum l. 3. ΚΑΓΟ. Eum. 461. 824. 848. Sic καὶ ἐν, κἀν· Æschyl. Suppl. 831. Agam. 1315. 1386. Choeph. 221. Eum. 233. καὶ ἂν, κἄν. Eum. 739. κἀγένοντ' Eum. 71. κἀκεῖ 81. καὶ ἔτι, κἄτι· Æschyl. P. V. 1023. κἄτι " KAITI contracte. V. *Toup.* in Suid. III. p. 56 [Vol. II, 72. Ox.]. Vel potius KATI. In Jamblich. vit. Pythag. III. §. 14. p. 11. pro KATI. ἀγασθεὶς lege, KATI ἀγασθεὶς—*Et præterea reverens.*" *R. P. Class. Journ.* XIV. p. 458. quem conf. ad Rhes. 866. Sed καὶ εἶτα, κᾆτα· Pr. iv.—(χ' αἱ τύχαι P.V. 347.). κἄστυ, κἀσόφοις ap. Pindar. supra p. 100. καὶ εἰ, κεἰ· Æschyl. Choeph. 112. Eum. 30. Aristoph. Eccles. 1137. καὶ εἰς, κεἰς Eur. Ph. 583. et Dorice κᾄς Lysist. 1246. *R. P.* — κἀκ χερῶν Eum. 777. 807. καὶ ἴσως, κᾄσως. *R.D.* infra p. 315. καὶ ὁ, χὠ Pers. 304. 741. καὶ ὃ, χὤ Septheb. 197. Thesm. 96. καὶ ἡ, χἠ Eur. Suppl. 1168, 1181 (1178, 1191). χ' ᾿ἀν δέῃ. Aj. 383. κὠδύρεται.

SECT. V.

Epicharmo apud Athen. III, 105. A. χ' ὃς restituit *R. P.* in Advss. p. 64. qui citat ex Æschylo κὤστρεια: et ad Philemon. CCLVIII. (Athen. XIII, 569. F.) χ' ὃν emendavit *R. B.* p. 132. καὶ ὁπόθεν, χὠπόθεν *R. P.* Advss. p. 305. χὤσον Thesm. 754. "καὶ οὐκ, κοὐκ· καὶ οὐχὶ, κοὐχὶ, vel κὤυχὶ· καὶ οὐδὲ, κωὐδε." *R. D.* infra pp. 339. 317. καὶ οὐδενί, κοὐδενί Aj. 1416. καὶ οὐκ, κοὐκ Aj. 96. Theodectes apud Stob. Eclog. p. 141. Grot. χὐπὸ χεῖρα λαμβάνει. χαὐπὸ maluit *R. D.* infra p. 309. καὶ *nunquam cum* εὖ, *nisi in compositis* (ut Pers. 441., et Av. 1749. apud *R. D.* infra p. 306.) *et nunquam cum* ἀεὶ *crasin facit. R. P. ad Ph.* 1422. " Εα αυτον fit ηυτον, aut etiam producta vocali α, αυτον. ει αν fit ην· ει αρουμεν ηρουμεν." *R. D.* pp. 343. 332. 336. 2. Ol. Ph. 1230. Οὐκ ἄν σε λέξαιμ' quod defendi possit, accipiendo σε pro σοι, quod factum videtur Iph. A. 814. οἱ μ' ἀεὶ προσκείμενοι Λέγουσ' *R. P.* ad l. quem conf. ad Med. 57. Or. 1338. Σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἐμ'. ΗΛ. ω κατὰ στέγας, quod ad me attinet. τοὐπ' Aldus et plerique MSS. Hec. 1038. μόνον δὲ σὺν Τέκνοισι μ' εἰσάγει Δόμους. 806. ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; conf. *R. P.* ad l. et ad Ph. 1413. *Eleganter sæpe duplicem accusativum diversæ rei uni verbo jungi*, observat HEMSTERHUSIUS in Misc. Obs. Vol. VI, p. 340. Conf. *Brunck.* ad Aristoph. Pac. 1099. et Soph. Œd. Tyr. 717. Æschyl. Suppl. 375. φόβος μ' ἔχει φρένας. Eum. 88. μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. Æsch. Choeph. 120. Ran. 1211. μοί 'στιν· et Eum. 911. Ach. 338. σοί 'στι. μοὐστὶν et σοὐστὶ malebant *T. H.* ad Plut. 829. et *Koen.* ad Greg. p. 64. quos sequitur *Elmsleius*; et certe maluisset *R. P.*, ut ex Choeph. 120. Eum. 911. judice *P. P. D.* patet. σοὔστιν Amipsiæ apud Athen. reddidit *P. P. D.* ad Nub. 607. quem vide. Soph. Aj. 534. Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε. Aristoph. Ecclesiaz. 646. Ὥστ' οὔχι δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθει ἄνγ' vel ἄρ' *R.B.* Acharn. 161. (543. 710.) Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς. *R. P.* ad Med. 863. quem conf. ad 1090. Ach. 161. 543. 710. et *P. P. D.* Addend. p. (131). Av. 1691. Eccles. 646. addas Soph. Ph. 1253. Lys. 944. Ἀγαθόν. ἔα αὔτ', ὦ δαιμονία. Malim ἔα τ', ὦ δαιμονία, i. e. ἔα τοι." *R.P.* Av. 1446. Λόγοισί τ' ἄρα καὶ πτεροῦνται; λόγοισιν ἄρα *Brunck.* λόγοισί τ' [i. e. τοι] ἄρα *Hotibius*; vide supra p. 153. Eur. Hipp. 443. οὐ τἄρα λύει, i. e. οὔ τοι ἄρα. *Elmsleius.*

III. *Diphthongus ante longam vocalem elidi non potest; R. D.* supra p. 159. Nub. 523. Πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσαι ὑμᾶς, ἣ παρέσχι μοι. conf. *Brunck.* ad Thesm. 916. ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ η. quamvis lectio sit prava, forma tamen est proba: p. 462. ΚΑΘΗΣΘ ΑΝ. et p. 485. ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ ην· quibus addas Eur. Iph. T. 679. Προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος· (Soph. Tr. 216. ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι. in melicis.). *Sed*, quærit sagacissimus *Koënius* ad Greg. p. 72., *quid fiet de* δέομ' οὐδὲ *in* Aristoph. *Vesp.* 1417. *el* τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδε *vs.* 318, *quæ talem contractionem recusant?* Neque hic deest quod regeramus. Priorem locum supra ad p. 486. citatum jampridem, quomodo digerendi sunt, digesserunt *Bentleius* et *Porsonus.*

* Nub. 7. Οτ ουδε[183] κολασ εξεστι μοι τους οικετας·
42. Ητις με γημ επηρε την σην μητερα.

minus recte repræsentantur. Oportet vero κολασαξ- 270
εστι et γημαπηρε, non secus atque in καγω, καπειτα[184] et similibus fieri videmus. Hæc inquam est vera potestas. Per me tamen licebit exarare, quo melius verborum analogia conspiciatur, κολασαι ξεστι[185] et γημαι πηρε[186]. Restat tertium genus, in quo hodiernæ

Vesp. 1417. Σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων. Si e diphthongis AI sit brevissima, hæc in vocalium nexu τῷ AY et OY morem gerens commode obsequeretur, et cum iis patiens colliquesceret. Thesm. 799. Κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕρητ' αὐτὸ θύραισιν *R. P.* Lys. 926. 'Αλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε edd. et cod. Rav. " leg. 'Αλλ' οὐδὲ δέομαι "γωγε, ut infra (933)." *R. B.* Οἴμ' ὡς sæpenumero versum inchoat; Aristoph. Ach. 590. Οἴμ' ὡς τεθνήξει. 1117. Οἴμ' ὡς ὑβρίσεις. Vesp. 1449. Οἴμ' ὡς ἀπολεῖς. Nub. 773. Οἴμ' ὡς ἥδομαι. Pac. 173. Οἴμ' ὡς δέδοικα. 424. Οἴμ' ὡς ἐλελήμων. Thesm. 927. Οἴμ' ὡς πανοῦργος. 1212. Lys. 463. Οἴμ' ὡς κακῶς. Plut. 900. Οἴμ' ὡς ἄχθομαι.

183. ὅτι οὐδὲ Rav. vide p. 442.

184. καπειτα * * et μηπιδουναμαυτὸν Thesm. 224. infra p. 324.

185. κολάσ' ἔξεστι C. D. E. ὅτ' οὐδ' ἔξεστί μοι κολάσαι τοὺς οἰκέτας F. κολάσ' ἔξεστι H. I. et inter l. τιμωρήσασθαι· κολάσ' ἔξεστι T. ἐ post rasuram: " κολάσαι 'ξεστι Liban. Ep. 144." *R. P.* apud *P. P. D.*

186. ἥτις μ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα C. cum interpr. γυναῖκα λαβεῖν ἢ. μ' ἐ. γῆμαι τ. σ. μ. D. γῆμ' ἐπῆρε E, F, T, H, I. et inter l. ἐμὲ γυναῖκα λαβεῖν ἔπεισε.

1. Hæc profecto scribendi ratio magis perspicua est; Eur. Med. 722. πειράσομαι 'γώ. Iph. A. 726. εἴθισμαι 'κ σέθεν. 1396. γενήσομαι 'γώ. 1436. παῦσαι· 'μὲ μὴ κάκιζε. Helen. 961. Αἱρήσομαι 'γώ. Aristoph. Eq. 748. fo. 'Αλλ' ὡς τὸ πρόσθε *R. B.* et παρεῖναι 'ς *Br.* Vesp. 821. κάθημαι 'γώ. *R. P.* 935. οἶμαι 'γώ. Nub. 1032. πάλαι 'γὼ 'πνιγόμην *R. B.* 1344. τύπτεσθαι 'στίν. *R. P.* Pac. 323. βούλομαι 'λλ' *Raper*. 703. γεγενῆσθαι 'ν *Raper.* 748. παρεῖναι 'ς *Brunck*. Av. 444. διατίθεμαι 'γώ. *R. P.* et *Hermann*. de metr. [p. 153. ed. pr.]. 977. διδόναι "νεστι *R. P.* et forte Cod. Rav. Thesm. (299. καθίζωμαι 'ν *Brunck*. καθίζω μ' *me collocem. Raper*.) 601. οἴομαι "γωγ' *Br.* et forte Cod. Rav. Lys. 759. δύναμαι "γωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι 'ν πόλει *Br.* in add. ad Thesm. 292 (299). et *Valck*. δύναμαι γ' ἔγωγ' MS. Trin. Coll. Cant. δύναμ' ἔγωγ' Rav. δύναμαι γ' ἔτ' οὐ. Cod. A. apud *Br.* Ran. 118. Forte, ἀφίξομαι 'ς *Raper*. 704. Lege εἶναι 'ν τῇ *R. P.* 1116. τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. Antiphanes apud Athen. xiv, 654. F. "Οψεται 'κ. et Aristoph. Eq. 1155. Εἴσομ', ἢν φράσῃς γε σὺ ex elegantissima emendatione *R. P.* apud *P. P. D.* sed et hæc rarissima vel nulla sunt. Homerus diphthongum,

quæ primam formæ passivæ personam terminat, sæpissime elidit; ut, " Il. A. 168. Ἔρχομ' ἔχων" et Danai hanc licentiam non repudiabant. Quod si vera sit Dawesii sententia, quid fiet de " *Menandri* Fragment. Incert. No. cxciii, apud *Bentleium* : Και τοι τι λογιζομ' ὁ κακοδαιμων προσδοκων; Adde, de quibus me per literas monuit Tyrwhittus vir amicissimus. 'Philemon *Fragment. Incert. v.* 187 (ccc. *R. B.*). Τους αυτος αὑτου βουλεθ' ὑγιαινειν φιλους. *Iph. Aul.* v. 1141. Παντ' οιδα και πεπυσμ', ἁ συ γε μελλεις με δραν *et* Euripid.*Fragm. Incert.* Παιδευμα δ' ερως σοφιας κ' αρετης.' quod non egere videtur licentiæ anapæsticæ excusatione." *Burgessius;* nimirum ex Athen. xiii. p. 561. A. B. Hos anapæstos sic digeras; Παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας, ἀρετῆς Πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν Οὗτος ὁ δαίμων ἥδιστος ἔφυ Πάντων θνητοῖς· * * * Τοῖσι νέοισιν μήποτε φεύγειν, Χρῆσθαι δ' ὀρθῶς ὅταν ἔλθῃ. Lys. 933. Μὰ Δί', οὐ δέομαι γ' edd. et cod. Rav. οὐδὲ δέομαι. ἀλλὰ MSS. Trin. Coll. Cant. et B apud *Br.* οὐ δέομαι δῆτ' ἀλλά. " *Lege*, Μὰ τὸν Δί', οὐ δέομ' ἀλλά. *vel* Μὰ Δί', οὐ δέομαι 'γωγ' ἀλλὰ *R. B.*" " Repone, οὐ δέομαι γάρ." *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide supra p. 365. De Nub. 550. Vide *R. B.* apud *Kuster*. Apollophanes apud Athen. iii, 75. C. Τῶν μυῤῥινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι Ἃς δ.—*R. P.* Advss. p. 59. " Vulgo βούλομ' ἅς." Diodorus Sinopensis vi, 239. C. εἰσέρχομαι Ἐνθάδε σιωπῇ καὶ ποιήσας εὐσταλῆ Ἐμαυτον. *R. P.* ib. p. 80. " Vulgo εἰσέρχομ' ἐνθάδε. Ἤδη σιωπῇ." De Iph. A. 1141. vide Pr. vi. Iph. A. 407. Συνσωφρονεῖν σοι βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. apud " Plutarch. Il. 64. C. Συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. et ita omnino legendum." *R. P.* Advss. p. 251. quem vide. Soph. Ant. 523. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν. Οὐ γὰρ Plutarch. ibid. 53. C. Conf. P. V. 39. et Androm. 985. Platonem apud Athen. xiv, 644. A. medeatur, qui possit. Est ubi Comœdiæ, ut aiunt, Mediæ scriptores hanc legem sæpius migrarunt; et Novæ quidem eam sæpissime neglexere: sed veterum Comicorum consuetudo hanc licentiam omnimodo vetat. Καίτοι τι λογίζομαι κακ. *Blomfield.* in Addend. ad Septheb. 469. Menander apud Plutarch. T. ii. p. 251. A. Ἔχω δὲ πολλὴν οὐσίαν καὶ πλούσιος Καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός. Id. p. 100. E. 471. B. Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται, Ἐπὰν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, τρὶς ἄθλιος. Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεί. Ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾶτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός. *R. P.* Advss. p. 293. *Crit. Rev. March*, 1805. p. 233. Phœnix Colophonius apud Athen. viii, 360. A. δουν' ἐπ'.

2. Vesp. 1278. οἱ 'κτος *Q. S. F. Christianus.* σοι 'γὼ Menandro restituit *P. P. D.* ad Ach. 254. Dixit quidem Menander apud Cler. p. 264=ccxxxviii. Ὁ δέ μ' ἠκολούθησε μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν. et sæpenumero hanc licentiam libentissime sibi permiserunt novissimi Comœdiæ poetæ; sed vide omnino Dobræum in Addend. ad Aristoph. Plut. 113., *cui Incorrupta Fides, nudaque Veritas Quando ullum invenient parem?*

3. " *Vocalis initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem:*" hinc in Med. 159, 60. τάκου δυ-

quidem lectiones diphthongum syllaba etiam brevi sequente elisam exhibent. Id quod si recte fieret, observationem nostram funditus subverteret. Hujusmodi quotquot hodie notavi loca, cum pauca admodum sint, libet hic semel singula perstringere:

[1] Πριν την εμην ΚΑΛΕΙΣΘ, απαγξαιμην τρεχων.
[2] Ωστε μ ΑΠΑΓΧΕΣΘ, όταν ορχεισθαι—
[3] ΑΠΟΛΟΥΝΤ αρ αυθ οι θεντες· ου γαρ εσθ οπως [187].
[4] Κρατηρα συγκιρνασιν ὰι μυροπωλιδες
ΕΣΤΩΣ εφεξης·—
[5] Λαβων ταχυ πανυ· ΚΛΑΥΣΕΤ αρα νη τω θεω.
[6] ΓΕΝΩΝΘ· υφ αρματ ηγαγον φιληνιους.

Legendum statuo Πριν την εμην [δικην] ΚΑΛΕΙΝ [188] ——*Before* they *call my cause*. Similiter Plut. 597.

[1] Nub. 778. [2] 984. [3] 1188. [4] Eccl. 836. [5] Thesm. 923. [6] *Æschyl.* p. 31. l. 13. (P. V. 466.).

ρομένα male elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apposuit *Brunckius*. *R. P.* ad l. et ad Hec. 728. et ad Ach. 338. s. c. p. 386. Thesm. 713. *μου 'ξαρπάσας* Pac. 512. *ὁμοῦ 'στιν* Eum. 218. *"Ορκου 'στί*. Thesm. 21. *που "στιν* vide *R. P.* ad Euripid. Suppl. 127. Hec. 1107. Pac. 680. *"Οστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πνυκί*. *Brunck.*, dele *'ν*.

187. 1. *καλεῖσθ'* C, E, H, I, T. *καλεῖσθ'* F cum interpr. *εἰσάγεσθαι εἰς τὸ μέσον*. 2. *ἀπάγχεσθαι* I, *ἀπάγχεσθ'* D, F, H, T. cum interpr. *πνίγεσθαι*, et E cum interpr. *πν. ὑπὸ τῆς λύπης*. *"Ωστε μ' ἀπάγχεσθ' ὅταν*— citat *Bentleius* in Epist. ad *Kuster.* apud *Mus. Crit.* N°. VII. p. 446. 3. *ἀπολοῦντ' ἄρ'* C, D, E, F, I. et H inter l. *φθαρήσονται*.

188. Il. A. 97. *οὐδ' ὅτε πρὶν λοιμοῖο. βαρείας χεῖρας ἀφέξει, Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλωι δόμεναι Fελικώπιδα κούρην*] Καὶ αἱ 'Αριστάρχου, *καὶ αἱ Σωσιγένους, καὶ ἡ Μασσαλιωτική, καὶ ἡ Ριανοῦ, καὶ σχεδὸν πᾶσαι, οὐδ' ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν ἀείκεα λοιγὸν ἀπώσει· ἔοικε δὲ ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι.* Schol. Townl. Ven. Lips. Conf. Il. B, 413—17. E, 219. 288. Soph. Œd. Col. 36. Eur. Med. 184. 1020—24. Hippolyt. 22. Aristoph. Vesp. 1325. Eq. 318. Eccles. 625. *πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσασθαι R. P.* apud *Gaisford.* ad Eur. Suppl. p. 206. Plato de Legg. VIII, p. 844. D. *πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὡρὰν τὴν τοῦ τρυγᾷν ἀρκτούρῳ ξύνδρομον,*— Thucyd. II, 53. *ἄδηλον νομίζων εἰ, πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἐλθεῖν, διαφθαρήσεται.* MS. Cantab. Nn. 3. 18. extra notatus exhibet, *εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὰ ἔλθῃ*. De voculis *πρὶν ἂν* cum subjunctivo vide *R. P.* apud *P. P. D.* l. c. ad Pac. 1112. Eccles. 625. Elms. ad Heraclid. 959. Med. 215, 6. et *Reisig.* Conjectanea pp. 65—67. *Æschyl.*

SECT. V. Τους δε πενητας των ανθρωπων ἁρπαζειν ΠΡΙΝ ΚΑΤΑΘΕΙΝΑΙ.

271 * *Before* they *have set it down.* 2. Ωστε μ ΑΠΑΓΧΕΙΝ[189]—*Adeo ut me* enecet.—Vesp. 684.

Και προς τουτοις επιταττομενος φοιτᾳς, ὁ μαλιστα μ ΑΠΑΓΧΕΙ.

3. ΑΠΟΛΟΙΝΤ αρ[190]—*Male pereant.*—4. Unicusne, obsecro, crater satis erat, quo se invitarent universi cives Athenienses? Nam omnes vocati erant vers. 829.

Ω ΠΑΝΤΕΣ ΑΣΤΟΙ (νυν γαρ οὑτω ταυτ εχει)
Χωρειτ, επειγεσθ—

Profecto si cui forte lectio vulgata adrideat, ab eo cognoscere impense velim, primo, quanta crateris magnitudo, deinde, qualis figura, ad quam mulieres non jam εν κυκλῳ sed εφεξης starent, censenda videatur. Interim vero crediderim haud exiguum fuisse craterum numerum, ac proinde rescribendum esse:

ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ αἱ μυροπωλιδες
ΕΣΤΩΤΑΣ εφεξης[191]—

Pocula *temperant unguentariæ mulieres Ordine* stantia—

P. V. 1025. Οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ Προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε, Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια. Soph. Ph. 1332. Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς. 2. ὥστ' ἔμ' ἀπ. Cod. C. *Brunckii.*

189. Sophocl. El. 755. Xen. Cyrop. III. p. 69. B. ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. etc.

190. ἀπολοῦσ' ἄρ' Cod. Rav. et ex conjectura Br. ad 1258. Æsch. Agam. 934. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦσ' ἐμοί. pro διαφθεροῦντ' *R. P.* Advss. p. 158.

191. 'Εστᾶσ' *Scal.* "Brunckius in prioribus Dawesio accedit, pro ἑστῶσ' ex MS. lectione ἱστᾶσι edidit ἱστᾶσί τ'. Et κρατῆρα ἐγκεραννύω quidem occurrit apud Pindarum Nem. IX, 118, 9. sed simplex verbum usitatius. Deinde cum MS. Ravennas habeat Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν et 'Εστᾶσ', quis dubitet legere, Κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, 'Εστᾶσ' ἐφεξῆς?" Pors. ad Or. 1645. Nugatur *Hotib.* p. 139. Eur. Ph. 1095. ἑστᾶσ' ἀθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις. Plato Phileb. p. 61. B. 9, 10. Τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κεραννύωμεν—Infra C. 3, 4. καὶ μὴν καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστᾶσι κρῆναι. Sic Cod. Clarkio-Bodl.; παρεστᾶσι Editiones.

Atque hæc quidem lectio ulterius in se commodum habet, quod *κρατηρας εγκιρνασιν* sit locutio bene Attica, alterum vero *κρατηρα συγκιρνασιν* non item. Eubulus apud Athenæum Lib. II. 36. [B]. AD VESP.

* Τρεις γαρ μονους ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΕΡΑΝΝΥΩ. 272

5. ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ νη τω θεω. 6. ΓΕΝΟΙΝΘ—Ecce autem loci contextum:

ΚΑΖΕΥΞΑ πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα
Ζευγλαισι δουλευοντα σωμασιν θ, ὅπως
Θνητοις μεγιστων διαδοχοι μοχθηματων
ΓΕΝΟΙΝΘ.—

Εζευξα—ἱνα γενοιντο *I joyned—that they might become.* Nam aoristus iste de tempore præterito hic usurpatur. Quod autem vulgo habetur εζευξα—ινα γενωνται perinde est ac si dicas, *I* joyned—*that they* may *become*[192]. Reliqua autem oratio,

192. Pro ζεύγλαισι "L. ψυχαῖσι f. ʽΥΣΤΡΙΞΙ. *σώματα* sunt *servi.*" *Toupius* in exemplari quondam suo Epp. *Tan. Fabri*, p. 224. quod fateor me haud capere. Deinde pro *σώμασιν σήμασιν Tan. Faber*, p. 67. "*Disputationem*, an Poetis Atticis licuerit diphthongum elidere, *non attingo; neque vero alteram, quæ moveri potest*, an poeta Atticus unquam fecerit, quod non licuit. *Hoc tantum moneo, de loco Æschyleo, nullam causam apparere, cur* ob syntaxin, *γενωνθ᾽ mutetur in γενοινθ᾽, si modo locus interpungatur, ut, opinor, interpungi debet. Sic* Κᾀζευξα *πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα Ζευγλαισι δουλευοντα· σωμασιν θ᾽ ὅπως Θνητοις μεγιστων διαδοχοι μοχθηματων* Γενωνθ᾽, ὑφ᾽ αρματ᾽ ηγαγον φιληνιους Ιππους. Ηγαγον ἱππους ὑφ᾽ αρματ᾽—ὅπως γενωνται, *I have brought—so that they may become.*" Tyrwhittus. Aliter paullo in conjecturis penes Præsulem eruditissimum, *T. Burgess.* "Κᾀζευξα πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα Ζευγλαισι δουλευοντα, σωμασιν θ᾽ ὅπως Θνητοις μεγιστων διαδοχοι μοχθηματων Γενοινθ᾽, ὑφ᾽ ἁρμα τ᾽ ηγαγον φιληνιους ʽΙππους—*Ita distinguendi sunt hi versus.* In v. 464. γενοινθ᾽ *est ex emendatione Dawesii Misc. Crit.* p. 272. *Vulg.* Γενωνθ᾽" Alterutrum probum. Il. Υ, 308. Καὶ παίδων παῖδες, τοίκεν μετόπισθε γένωνται. γένοιντο *Heyn.* ad Æn. III. 97, 8. sed γένωνται in disq. II. P. LXVII. ed. ult.; utrumque recte: sed in Xenoph. Anab. II. 116. l. 4. legendum omnino ex MSS. Eton. et Paris. *ἐγένοντο—γένοιντο.* et *γένοιντο* apud Thucyd. II, 52. Nunc demum propendeo in *Elmsleium* ad *Tyrwhitti* Conj. p. 4.: ζεύγλησι rectius sine ι subscripto; vide supra ad p. 207.

——υφ αρματ ηγαγον φιλήνιους
Ιπποις—

ασυνδετος adeo est, ut ne ferri quidem possit. Legendum vero vel totidem literis

—υφ ΑΡΜΑ Τ[193] ηγαγον φιλῃνιους

vel certe levi mutatione—υφ ΑΡΜΑΤΑ Τ ηγαγον— Alterum porro locum eadem pagina exhibet manu emendatrice indigentem:

————————κουτι[194] πλινθυφεις
Δομους προσηλους ισαν———

Ad quem Scholiastes: Προσηλους] Προς ἡλιον ὁρωντας. και Ευπολις, Αυλη ΠΡΟΣΗΛΟΣ—Mihi vero per-
273 * suasum sedet neque Æschylum προσηλους, nec vero Eupolin προσηλος scripsisse. Expediant utique, velim, etymologi, qua tandem analogia προσηλος a fonte ἡλιος profluere dicendum sit. Alia certe ratione intra versum secundum [457.] formatum occurrit ανήλιοις non ανήλοις;

Μυρμηκες, αντρων εν μυχοις ΑΝΗΛΙΟΙΣ[195].

193. "ὑφ' ἅρμα τ' Turneb." *Blomfield.*

194. κοῦτι *R. P.*

195. Vide *Musgravii* Dissert. pp. 59, 60. Plato Phædo p. 62. A. Frf.=p. 82. B. 4. HSt. Ὅτι τούτους εἰκός ἐστιν εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικὸν καὶ ἥμερον γένος, ἧπου μελιττῶν, ἢ σφηκῶν, ἢ μυρμήκων, ἢ καὶ εἰς ταυτόν γε πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ γίγνεσθαι ἐξ αὐτῶν ἄνδρας μετρίους. Lege, μελιττῶν ἢ κηφήνων. De Republ. VIII. p. 716. B. C. Frf.=p. 552. C. HSt. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, φῶμεν αὐτὸν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι νόσημα πόλεως; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ὦ 'Αδείμαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας; Xen. Anab. IV. 298. Αἱ δ' οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι. "Vide Eurip. Herc. Fur. 608. *R. P. Locus est,* Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν." Advss. p. 151. Alcest. 868. εἰς ἀνηλίους δόμους. Lucian. II. 2, 923. τόπον τινὰ ὑπὸ τῆς γῆς—ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον. Æschyl. Choëph. 49. 'Ανήλιοι, βροτοστυγεῖς Δνόφοι καλύπτουσι δόμους, [Macrob. Saturn. p. 559. ed. Pontan. νὺξ δὲ μάλ' ἀνωφερῆ κάτεχ' οὐρανόν. "*Leg.* δνοφερή." *R. B.* Theogon. 117. Νυκτός τε

Quam et omnia eandem originem agnoscentia perpetuo sequuntur. Rescribendum vero censeo apud Æschylum Δομους ΠΡΟΣΕΙΛΟΥΣ, apud Eupolin Αυλη ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ. Suidas: ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ] Προς την ΕΙΛΗΝ[196], ητοι την θερμασιαν. Eodem fonte derivata sunt ΑΕΙΛΟΣ et ΕΥΕΙΛΟΣ. Hesychius: ΑΕΙΛΑ[197] πεδια] Ανήλια· ΕΙΛΗ γαρ ἡ του ἡλιου αυγη. ΕΥΕΛΟΝ l. ΕΥΕΙΛΟΝ[198]] Ευήλιον: Suidas: ΕΥΕΙΛΟΣ τοπος] AD VESP.

δνοφερῆς. 672. *νύκτα διὰ δνοφερήν.* Soph. El. 92. *ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ.* Conf. Theogon. 243. 736. Æschyli Pers. 536. Eum. 379.]. Eum. 387. *'Ανηλίῳ λάμπᾳ.* Septheb. 860. Alcest. 449. *ἀνάλιον.* Eum. 396. *δυσήλιον κνέφας.* 903. *Εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν.*

196. Callimachi fragmentum cxxiv. apud Schol. ad Œd. Col. 314. a TYRWHITTO ad *Toup.* p. 41. emendatum, *πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο* ΕΙΛΗΣ, quam *Brunckius* edidit, et amici nomen callide dissimulavit. Philostrat. Icon. l. 11. c. 33. p. 858. *καὶ φοινίττει* [*ὁ ἥλιος*] *μετρίᾳ τῇ ἴδῃ. μετρίῳ τῷ ἴδει Olearius; μετρίᾳ τῇ εἵλῃ* instauravit *Heringa* in Obs. p. 285.

197. Lex. MS. Coisl. citante *Kustero* apud *Albert.* "Αειλα. *τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς εἵλης. οὕτως* Αἰσχύλος. Vide Odyss. Λ, 14—19. et Festum v. *Cimmerii.*

198. Eustath. p. 1573, 45=276. 18, 19. *εὔειλον χωρίον. τὸ εὐήλιον. Salmas.* in Plin. Exercit. p. 224. a. D. E. *Græci passim εὐείλους τόπους, et προσείλους, loca soli exposita* [apricos campos] *vocant: ubi semper vitio librariorum hodie legimus προσήλους,* et *εὐήλους.* conf. ibid. p. 696. b. A. B. Eur. Ph. 685. *γαῖαν, ᾇ νιν εὐείλοισι Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.* Plato Polit. II. p. 431. A. Læmar. *πᾶν φυτὸν, ὑπὸ εἰλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων.* Schol. ad l. p. 152. Εἰλήσεων. *τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκκαύσεων.* Tota hæc familia a vetusto vocabulo *ἕλη splendor,* aut *gelu,* originem ducit; [Hesychius: Γέλαν: *αὐγὴν ἡλίου.* Æolice.] sol enim, æque ac rigore frigus, calore suo terram *constringit.* Il. Φ, 346. *'Ως δ' ὅτ' ὀπωρινὸς* Βορέης *νεοϝαρδὲ' ἀλωὴν* ΑΙψ' *ᾗ ἂν ξηραίνῃ. Virg.* Geo. I, 92. *rapidive potentia solis Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus* ADURAT. *Claudian.* in laud. Serenæ, 6. *Quos neque frigoribus Boreas, nec Sirius* urit. Xenoph. Anab. IV. p. 291. *ἄνεμος βοῤῥᾶς ἐναντίος ἔπνει, παντάπασιν ἀποκάων πάντα καὶ πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους.* VII, p. 531. *'Ην δὲ χιὼν πολλὴ, καὶ ψύχος οὕτως, ὥστε τὸ ὕδωρ, ὃ ἐφέροντο ἐπὶ δεῖπνον, ἐπήγνυτο, καὶ ὁ οἶνος ἐν τοῖς ἀγγείοις, καὶ τῶν 'Ελλήνων πολλῶν καὶ ῥῖνες ἀπεκάοντο καὶ ὦτα. Curtius,* VII, 3. *Multos exanimavit rigor insolitus nivis, multorum* adussit *pedes.* Vide *Davis.* ad Cic. Tusc. II, XVI. Steph. Byz. ΣΟΥ'ΑΓΕΛΑ, *πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες* ΣΟΎΑΝ *τὸν*

SECT. V. Ο θερμος. Ipsum fontem apud Aristophanem videre est Vesp. 768.

—————————ην δ εξεχῃ [199]
ΕΙΛΗ προς ορθον, ἡλιασει προς ἡλιον.

Ubi vulgo sensu parum apto legitur προς ΟΡΘΡΟΝ. Scripturam autem, quam amplectendam ducimus, multa exemplaria, teste Scholiographo, olim præferebant. *At cave Aristophanei, a quo exorsus es, loci obliviscaris.* Sane peropportune admones. Itaque eo revertor. Ibi autem editt. nonnullæ exhibent,

274 * Δευτερον αυ σου τουτι γραψομαι, την του πλουτου καταχηνην.

Jam si τουτο γραφωμαι scripseris, metri integritatem restitueris. Mihi vero non ita multum adridet istud σου. Proinde malim Δευτερον αυ τουτο γραφωμαι γω, sive γραφωμαγω. Per me etiam cuiquam legere licebit, Δευτερον αυ τουτι γραφομαγω; non jam ut præsens pro futuro adhibeatur; cave id existimes: sed ut concipiatur Bdelycleo uno eodemque tempore et scribere et loqui.

V. 707.

Ει γαρ εβουλοντο βιον πορισαι τῳ δημῳ, ῥᾳδιον ην αν

τάφον, Γ'ΕΛΑΝ δὲ τὸν βασιλέα. ὁ πολίτης ΣΟΥΑΓΕΛ˘ΕΥΣ. Hinc fortasse Γελῶνες Syracusarum principes. *D. R.* ad Tim. pp. 35. 69. 94. 97. et *Blomfield.* ad P. V. l. c.

199. ἐξέχῃ gl. ἀνίσχῃ, ἀνατέλλῃ. *Victorii* Codex. *Casaubonus legisse* videtur, ἦν ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. ludit poeta in similitudine vocum εἵλη, et ἥλιος, et ἡλιάζειν. Casauboniana p. 49. "ὀρθὸν Schol." *R. P.* apud *P. P. D.* "Suidas in ἐξέχειν. ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον. *si sol mane effulgeat*: ut, ἐξέχ', ὦ φίλ' ἥλιε [Strattis Phoenissis apud Polluc. IX, 124. *R. P.* ad Ph. 768.]" *R. B.* Deinde ἡλιάσει legisse videtur vir summus. "Eustathius s. c. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque εἵλη et ἕλη veteribus usitatum fuisse;" et, si *Chishullo* fides, ἥλιος in compositis aspirationem amittit, p. 43. Agam. 521=502. δαίμονές τ' ἀντήλιοι. vide *Blomfieldii* Glossar. ad l. Soph. Aj. 805. Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους. ἑσπερίους MS. Hunt. et ἀνθηλίους MS. Harl. Eur. Ion. 1550. Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Sic ἀπηλιαστής· ἀπηλιώτης.

Εισιν γε πολεις χιλιαι αἱ νυν τον φορον ἡμιν απαγουσιν· AD VESP.
Τουτων εικοσιν ανδρας βοσκειν ει τις ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ ἑκαστῃ,
Δυο μυριαδες των δημοτικων εζων ΕΝ πασι λαγωοις.

Ει γαρ εβουλοντο — ῥᾳδιον ην αν. *Si enim vellent— facile utique esset.* Hactenus quidem recte: At ει τις προσεταξεν — εζων *siquis imperasset — vivebant* — cum præcedentibus parum quadrant; nec vero vel sibi constant. *Neque enim rectius procedit temporum proportio quam in barbara ista Florentis Christiani interpretatione:*

" —— *Siquis viginti hominum cuique alimenta* imperet *uni,*
" *Gemina ex nostro populo myrias* potuisset vivere *laute.*"

* In qua etiam vocis *myrias* primam perperam vi- 275
demus correptam. Porro εζων εν λαγωοις loquendi est ratio a nemine usurpata. Omnia in integrum restituet levis mutatio:

——————— ει τις ΠΡΟΣΕΤΑΤΤΕΝ ἑκαστῃ
Δυο μυριαδες των δημοτικων ΕΖΩΝ ΑΝ [200] πασι λαγωοις.

Si enim populo victum præbere vellent, facile utique esset: Mille sunt urbes, quæ nunc tributum nobis adferunt. Harum cuique siquis imperaret *viginti viros alere, viginti popularium millia omnigenis pulmentariis* viverent. Constructioni, qua λαγωοις ad verbum εζων refertur, germana est, quæ in Euripidæ Cyclope extat vers. 121.

200. ἐν Cod. Rav. et, " ut videtur, legit Suid. λαγώοις, certe in πυριάτης." *R. P.*, cui adstipulatur *Raperus* Ach. 1025. ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βολίτοις. Frustra; in Cod. A. apud *Br.* perspicue scriptum est ἔζων ἄν. Ex Ach. l. c. saltim constat Comicum alibi Dawesio obnitente sic locutum esse; sed hoc in loco sententia omnino flagitat ἔζων ἄν, ut bene observat *Brunckius.* Eur. Hec. 1093. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾔσμεν Ἑλλήνων δορὶ, Φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Vide supra p. 440.

Σπειρουσι δ', η ΤΩΙ ΖΩΣΙ, Δημητρος σταχυν;
ΣΙ. ΓΑΛΑΚΤΙ, και ΤΥΡΟΙΣΙ, και μηλων ΒΟΡΑΙ.

Isti autem ει τις προσετταττεν—εζων αν similis passim occurrit. Unum illud Menandri adducam quod sic refingendum statuit Cl. Bentleius [pp. 1, 2.]:

ΕΙπερ τον αδικουντ ασμενως ΗΜΥΝΕΤΟ
Εκαστος ἡμων, και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ,
Ισως νομιζων ιδιον ειναι το γεγονος
Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ αλληλοις πικρως·
Ουκ ΑΝ επι πλειον το κακον ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ [201].

In Clerici editione legitur συνηγωνισατο et ηυξατο. Contra autem vir. Cl., "Nesciebat Vir Clarissimus
276 * "Clericus illud ΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟ corripere quar- "tam syllabam, et idcirco in senario stare hic non "posse. Corrigendum erat:

"Εκαστος ἡμων και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ:

"quod et præcedens ΗΜΥΝΕΤΟ, et quod continuo "sequitur ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ, utrumque temporis im- "perfecti, apertissime demonstrant.

"Ibidem. Ουκ αν επι πλειον το κακον ἡμιν ηυξατο
Το των πονηρων.

"*Non tantopere malum adauctum esset,*
"*Quod fit a malis.*

"Atqui ΗΥΞΑΤΟ in ea, quam ponit vir Cl., signifi- "catione ne Græcum quidem est. ΑΥΞΟΜΑΙ enim "in tempore indefinito non ΗΥΞΑΤΟ facit, sed "ΗΥΞΗΣΑΤΟ. ΗΥΞΑΤΟ longe aliud notat, *precatus* "*est, gloriatus est*, ab ΕΥΧΟΜΑΙ [202]. Repone igitur,

201. "Phileleutherus Lipsiensis συνηγωνίζετο, et ἤυξετο. Optime, ni fallor." *Gotofrid. Richterus* in Spec. Obs. Crit. p. 95. Conf. *Jortin's* Remarks on Eccles. Hist. I. p. 180. ed. 1805. et *S. Parr's Warburt.* Opusc. pp. 179, 80. Vertit *Sanclamandus*, "*et se invicem acerbe una ulciscerentur*: vel *si invicem pœnas una acerbe sumerent*. ita πικρως geminum sensum servat. Vide ab hoc v. 3." *Burgessius.* Confer supra p. 439.

202. Soph. Ph. 1019. ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην.

"Ουκ αν επι πλειον το κακον ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ. AD VESP.

"Quippe ΗΥΞΕΤΟ vere significat *adauctum esset;* "et aptissime cum prioribus convenit, ΗΜΥΝΕΤΟ, "ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ, ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ; quæ omnia "imperfecto tempore proferuntur." Recte quidem reposuit vir Cl. tam συνηγωνιζετο quam ηυξετο, cum syntaxeos tamen rationem neutiquam intellexerit. Statuit utique verbum ηυξετο per se * valere *adauc-* 277 *tum esset,* quod tamen non nisi *adaugebatur* significare potest[203]. Immo, si voculam αν comitem adjunxeris, ne sic quidem æquipollebit τῳ *adauctum esset,* sed alteri isti duntaxat *adaugeretur.* Atque hanc quidem sententiam hujus loci ingenium postulat, illam vero respuit. Illud porro viro Cl. infeliciter cessit, quod συνεπραττον intactum præterierit. Num enim dixeris ΕΚΑΣΤΟΣ ἡμων ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΝ? At pari jure εκεινος συνεπραττον. Num ἡμεις συνεπραττον? An denique ad incitas plane redactus verbum istud ad ανθρωποι subauditum referri statueris? At vetant præcedens ἡμων et subsequens ἡμιν, quo minus ferri possit istiusmodi commentum. Lege vero deinceps,

Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΡΑΤΤΟΜΕΝ ἀλληλοις πικρως.

V. 889. Ακουετ ηδη της γραφης, ἡς εγραψατο] Versus extra debitam senarii mensuram excurrit. Cl. Kusterus ad Suidam V. Παραστησομεθα, ex edit. Aurel. sic perscribit, Ακουετ ηδη ἡς γραφης εγραψατο. Sed neque hujus scripturæ hiatus ηδη ἡς ferri potest. Eliminatum oportuit importunum istud ἡς[204].

Ακουετ ηδη της γραφης· ΕΓΡΑΨΑΤΟ[205]

Col. 1318. ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ Καπανεὺς τὸ Θήβης δηώσειν τάχα. Il. E, 106. Ὡς φάτ' ἐπευχόμενος MS. Harleianus; sic 119. καὶ ἐπεύχεται.

203. *Similem errorem errat* Marklandus *ad* Euripid. *Iph. Aul.* 1199. *R.P.* ad *R.D.* Locus est, Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ' — γ' ἂν ἦν τ. maluit Editor humanissimus. Vide supra p. 399.

204. "ἧς del." *R. B.* De κλῳὸς infra vide Schol. Cod. *Vict.*

205. ἐγράψατο *exscribendam* curavit: Plautus in Prol. ad Rudent., *Qui falsas lites falsis testimoniis Petunt; quique in jure abjerant pecuniam, Eorum refe-*

SECT. V. — 278

ΚΥΩΝ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ ΛΑΒΗΤ ΑΙΞΩΝΕΑ ΤΟΝ ΤΥΡΟΝ ΑΔΙΚΕΙΝ, ΟΤΙ ΜΟΝΟΣ ΚΑΤΗΣΘΙΕ ΤΟΝ ΣΙΚΕΛΙΚΟΝ· ΤΙΜΗΜΑ ΚΛΩΟΣ ΣΥΚΙΝΟΣ.

Audite jam scriptam formulam: "Dicam scripsit "(*sive*, scribendam curavit) Cyon Cydathenæensis, "Labetem Æxionensem contra jus et fas peccare, "quod solus caseum Sicanum comederit: pœnam "oportere esse collare ficulnum." Nunc vide, quam examussim Comicus jocosam hanc litem ad ipsam dicæ legitimæ normam exigendam curaverit. Ecce enim dicam Socrati a Melito[206] scriptam: ΤΑΔΕ ΕΓΡΑΨΑΤΟ ΚΑΙ ΑΝΘΩΜΟΛΟΓΗΣΑΤΟ ΜΕΛΙΤΟΣ ΜΕΛΙΤΟΥ ΠΙΤΘΕΥΣ ΣΩΚΡΑΤΕΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΥ ΑΛΩΠΕΚΗΘΕΝ ΑΔΙΚΕΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ—ΤΙΜΗΜΑ ΘΑΝΑΤΟΣ[207]. Hanc formulam ex Phavorino a Laertio in Socrate relatam descripsit Cl. Kusterus; de emendatione tamen, quam proposuimus, nil quidquam suspicatus. Eam vero, præterquam quod senarium integrum repræsentat, hoc etiam nomine vulgatæ

rimus nomina exscribta *ad Jovem.* * * * *Bonos in aliis tabulis* exscribtos *habet.* Conf. supra ad p. 409.

206. Immo scribe, "Meleto," Aristoph. Ran. 1337. Σκολίων Μελίτου καὶ Καρικῶν αὐλημάτων. "Μίλητου MS. Barocc. dele καὶ [Immo MS. Μελήτου et om. καί. καὶ om. Suidas ed. ms. σκολιά. *R. P.* apud *P. P. D.*], et sic Suidas in Μέλιτος (vide dissert. de Phalar. p. 300.). lege Μελήτου. Sic Athenæus XII, 551. C." *R. B.* Μέλητος et Μελήτου Athenæi edd. et MS. A. in l. c. Etymol. 254. 31. Μέλητα "per errorem pro *Anyto* nominari, ostendit *Dukerus* ad Petiti Legg. Atticas p. 427." *D. R.* ad Tim. p. 75. Μέλητον in f. Apol. Socr. p. 55, 16. ed. Bip. exhibet Cod. Zittav. teste *Rudolpho.* "Per η scribendum Μέλητος, utpote a μέλειν derivatum, censebat Porsonus." *P. P. D.*, quem vide in Addend. pp. (124, 5). E contrario Xen. Anab. v, p. 359 (v, iii, 8.). Καὶ ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸν Ἀρτέμιδος νεὼν Σελληνοῦς ποταμὸς παραῤῥεῖ. ΣΕΛΕΙΝΟΥΣ in nummo Pergameno, Σελινοῦς Codices Eton. et Par. B. apud Larcherum, Strabo et Pausanias quam restituit *Schneiderus.*

207. Xenoph. Memorab. I, i. ἡ μὲν γὰρ γραφὴ κατ' αὐτοῦ τοιάδε τις ἦν· ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων. Eur. Bacch. 256. Τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρων νέον. Τῶν νέων διαφθορεὺς apud nos inauditus!

lectioni prælatum iri confido, quod σεμνοτητος ridiculæ plus in se habeat.

Emendationes in PACEM.

V. 31. Ερειδε, μη παυσαιο μηποτ εσθιων
Τεως † ἑως σαυτον λαθῃς διαρραγεις]

* Utrumque τεως et ἑως nusquam alias apud poetas 279
Atticos in eadem sententia legitur; sed neque ἑως cum forma subjunctiva absque αν conjungitur:

[1] ΕΩΣ ΑΝ [208] αυτον ΕΜΒΑΛΩΜΕΝ εις κακον·
[2] ΕΩΣ ΑΝ αυτοις ΕΜΒΑΛΗΙΣ την οικιαν.

[1] Nub. 1462. [2] 1490.

† Æsch. Choeph. 980. *Blomf.* φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν. Soph. Tr. 148. 'Ες τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ Κληθῇ. Aj. 558. Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν Ψυχὴν ἀτάλλων. Ar. Nub. 66. Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ. Pac. 685. 'Απορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν Τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο. Thucyd. VII, 63. οἳ τέως 'Αθηναῖοι νομιζόμενοι καὶ μὴ ὄντες ὑμῶν τῆς τε φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῶν τρόπων τῇ μιμήσει ἐθαυμάζεσθε κατὰ τὴν 'Ελλάδα. Soph. Ph. 635. 'Αλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ Πέλαγος ὁρίζῃ τῆς 'Οδυσσέως νέως.' El. 571. Κατεῖχ' 'Αχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον Τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην. Ar. Ach. 655. 'Αλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφῆθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια. Lys. 173. Οὐχ ἇς σποδᾶς γ' ἔχοντι ταὶ τριήρεες. *Toup.* Cur. Noviss. p. 12. Οὐχ ἇς ποδᾶς γ' ἔχωντι. *Valck.* Diatr. ad Eur. p. 235. Sic quoque TYRWHITTUS in Conj. p. 69. quem vide.

208. ἂν *Scaliger;* ἑώσπερ *R.B.* Ran. 268. "Εως ἂν ἐπικρατήσω τὸ κοάξ sic T; κρατήσω τὸ κ. I et "B." *R. P.* Lysistr. 744. "Εως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον edd. tres pr.; "Suidas in ὅσιον habet ἀπέλθῃ" (ἀπέλθω MS. *R. P.*); "an fo. ἀπέλθω." *R.B.* et ἀπέλθω habet Scholiastes infra positus. His adde Av. 1688. Æschyl. Agam. 1410. "Εως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. Τέως crebro usurpat Plato; vide *Ruhnkenium* ad Tim. p. 256. "In Soph. Ph. 1324 (1330). cum Scaligero scribendum ἕως ἂν ὠὑτὸς (ἁὑτὸς) ἥλιος." *Valck.* ad Hipp. 659. αὐτὸς MS. Harl. ἕς τ' ἂν οὗτος ἥλιος e conjectura *Brunckius.* Soph. Tr. 689. ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που. ἕως νιν *Elmsleius,* ni animi fallor. Xen. Mem. II, i, 33. ἀνέχονται γὰρ ἕως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν. Plato Protag. p. 348. D. 6. αὐτίκα περιιὼν

SECT. V. Qui plura vult, adeat Ran. 268. Equ. 134. 394. 842. Ach. 234. Vesp. 484. 563. 1432. Eccl. 678. Thesm. 590. Lys. 178. 744 [209]. Repono eliminato Τεως, revocato autem jamdudum exule αν:

ΕΩΣ ΣΕΑΥΤΟΝ ΑΝ λαθῃς διαρρ̈αγεις [210]

ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξηται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσηται ἕως ἂν ἐντύχῃ. Cod. Clarkio-Bodl.; ἐντύχοι editiones. Eandem constructionem habet ὡς, quotiescunque ei potestas voculæ ἕως infit; Soph. Aj. 1117. Οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ. Phil. 1330. ὡς ἂν οὗτος ἥλιος Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. Œd. Col. 1360. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα Τάδ' ὥσπερ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένος, *quamdiu*. Tab. Heracl. I, l. 52, 53. ΚΑΛΠΕΥΣΟΝΤΑΙΤΟΝΑΕΙΧΡΟΝΟΝΗΑΣΚΑΠΡΩΓΓΥΩΣΠΟΤΑΓΩΝ-ΤΙ. Vide *Koen.* ad *Greg.* p. 72.

209. Adde Av. 1688.

210. Vide infra p. 306. "Citat tamen vulgatum ut exemplum τέως ἕως conjunctorum Priscianus XVIII. p. 1206." *R. P.* "*Sed locum omittit Priscianus Aldi f.* 241. *a.*" *P. P. D.* Hipparchus P. 3. B. *Læmar.* = II. p. 229. D. Τὸν οὖν νεανίσκον τοῦτον τέως μὲν θαυμάζειν τόν τε 'Αρμόδιον καὶ τὸν 'Αριστογείτονα, ὡς σοφούς, ἔπειτα συγγενόμενον τῷ 'Ιππάρχῳ, καταφρονῆσαι ἐκείνων [" Dialogus perelegans veteris Socratici, non tamen Platonis." *Valck.* ad Callimachea pp. 21, 22. *Knight.* Proleg. ad Homer., vide *Lord Liverpool's letter to the King*, 244.] Schol. ad l. pp. 85, 6. Τέως δηλοῖ τὸ προτοῦ· Δημοσθένης, [de fals. Legat. p. 442, 19.] ὁ τέως [ἔτι edd.] προσκυνῶν τὴν θόλον. 'Αριστοφάνης [ἐν] Θεσμοφοριαζούσαις [454, 5, 6.], [ἃ 'γὼ] μόλις Στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκεν [—κον] ἐν ταῖς μυρρίναις, Τέως μὲν οὐκ ἂν [pro μ. ὁ. ἂν, μὲν οὖν *Siebenkeesius*, ut edd.]. Ζωΐλος ἐκ τῶν εἰς Πολύφημον ἐγκωμίων; οὐ [l. οὕτω] γὰρ ὡμογνωμόνησαν οἱ θεοὶ περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε πάντοθεν 'Οδυσσεὺς τέως ὁ σωζόμενος, καὶ τὰς ναῦς ἀκεραίους περιποιούμενος, περιώφθη· μετὰ τὴν ἀρὰν ὑπὸ τῆς 'Αθηνᾶς. ἐν δὲ τοῖς 'Αριστοφάνους Τελμισσεῦσιν ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται. Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον, "Ωσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων. ἐν δὲ τῇ Εἰρήνῃ. [685, 6.] ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ κέχρηται, περὶ 'Υπερβόλου λέγων· 'Απορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὤν, Τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο. καὶ ἔτι ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὕρηται ἀντὶ τοῦ ἕως, λέγει δὲ ὁ ἱπποκομῶν [—μος *S.*] τὸν κάνθαρον [Pac. 31, 2.]. "Ερειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων Τέως, ἕως αὑτὸν [σαυτὸν *Siebenkees.*] λάθῃς διαρραγείς. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας [p. 230. *Taylor.* = 446. *Reisk.*] ἀντὶ τοῦ ἕως. ἀντὶ δὲ τοῦ Εὔβοιαν ἀποδοθῆναι [τοῦ, τὸν 'Ωρωπὸν ὑμῖν ἀ. edd. et Suidas, qui παραδοθῆναι legit in v. Τέως. Nempe voces inter Εὔβοιαν et 'Ωρωπὸν librarii oculos illudentes has turbas dederunt.], περὶ Δρυμοῦ [περὶ τοῦ

Fecerat, opinor, librariorum incuria, ut vocula αν post cognatam syllabam desideraretur. Deinde autem imperitus nescio quis corrector lectionem hodie obtinentem commentus est. AD PAC.

V. 117. Εστι τι τωνδ ετυμως; ειπ, ω πατερ, ὁττι φιλεις με.]

Vocem ὁττι Atheniensibus non licuit adhibere. Nec vero si vel ὁτι φιλεις με scriberetur, ut de metro taceam, ipsa sat commode procederet oratio. Lege

—— —— ειπ, ω πατερ, ΕΙ ΤΙ [211] φιλεις με.

[1] Αλλ ΕΙπερ εκ της καρδιας μ οντως ΦΙΛΕΙΣ.

[1] Nub. 86.

Δ. Suidas.] καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα. τέως δ' ἦσαν ἔσω οἱ Φωκεῖς, [τέως ἦ. σῷοι οἱ Φ. Sieb. —ἐξέρχεσθε et σ. Φ. Suidas. —θα, δ, τέως ἦ. Φ. σῷοι—. Ald. et Felic., sed τέως ἕως ἦ. Lambin.], οὐδέποτ' ἐποιησάμεθα [οὐδέποτε ἐποιήσαμεν Edd. οὐδεπώποτε ἐποιήσαμεν Sieb. "Lind. Ven. et Aug." Taylor. παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον (sic)· ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιός, ἀπὸ τοῦ Τέως. Ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησίν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν, καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην, τί ποιεῖς, ἡ δὲ εἶπε· Τέως σὺ ἐζήτεις, ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὗρον (sic). ἀφ' οὗ ἀνακινηθείς, τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω. και ἀντὶ τοῦ, ἵνα, καὶ ὡς, καὶ μέχρι τούτου, καὶ ἔμπροσθεν. ἀντίκειται δὲ τῷ Τέως τὸ ἐν ὅσῳ. Conf. D. R. ad Tim. p. 256. Lex. Rhet., p. 309. Τέως: δηλοῖ τὸ προτοῦ, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πρότερον. σημαίνει καὶ τὸ ἐν τοσούτῳ. σημαίνει καὶ τὸ ἕως.

211. "Sic optime in B." *Brunckius*. "*Sed in Dactylicis non semper Atticam dialectum sequitur Comicus.*" *Raper*. "Vide *Koen*. ad Gregor. p. 88. *Heath*. ad Soph. Ant. 1250. Optime *Sanctamandus*; "aufer interrogationem post ετυμως, et pone post τωνδ'. Deinde pro οττι lege ειτι." *Burgessius*. "εἴ τις pro ὅστις Euripid. Suppl. 864 (874.). restituendum ex Athenæo IV, 15. p. 159." *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Eusebius in Praep. Ev. XIII, 13. citat ex Euripidis Phryxo (Fr. V.) Εἴτις δὲ θνητῶν οἴεται τοὐφ' ἡμέραν,—alii autem Ὅστις,— quos sequitur *Valckenærius* de Aristobulo p. 2. Lysias adv. Eratosth. p. 199. *Tayl.* = p. 296. *Bekker*. ἀνάβηθι οὖν μοι καὶ ἀπόκριναι· εἴτι ἄν σε ἐρωτῶ. ὅτι rescripsit *Brunck*. in Addend. ad Aristoph. Pac. 118. quam reposuit *Bekkerus*. Aristot. Polit. VII, 16. αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως, ὥσπερ ἄλλοτι (lego εἴπερ

SECT. V. 280

[2] Το τεγος κατασκαπτ, ΕΙ ΦΙΛΕΙΣ τον δεσποτην.
[3] Κακιστ απολοιμην Ξανθιαν ΕΙ μη ΦΙΛΩ.
* [4] Καγωγ, ω δημ, ΕΙ μη σε ΦΙΛΩ——
[5] Ου γαρ σ εχρην ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ τον δημον—
[6] Νυν αυτε λεω προσεχετε τον νουν, ΕΙπερ καθαρον τι ΦΙΛΕΙΤΕ.
[7] Αλλ εξαγετ, ΕΙΤΙ ΦΙΛΕΙΤ, ορχουμενοι——
[8] Ω Πρυτανι προς της δεξιας, ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ.

Ultimo autem in exemplo vulgo præfertur solœca locutio ηνπερ φιλεις. Similiter pro ὁστις Equ. 1272. rescribendum est ειτις.

Λοιδορησαι [212] τους πονηρους ουδεν εστ επιφθονον,
Αλλα τιμη τοισι χρηστοις, ΕΙΤΙΣ ευ λογιζεται.

Sic apud Sophoclem Aj. 826 (815.).

Ο μεν σφαγευς ἑστηκεν ᾗ τομωτατος
Γενοιτ αν, ΕΙΤΩΙ και ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ.

[2] Nub. 1491. [3] Ran. 587. [4] Equ. 766. [5] 844. [6] Vesp. 1010. [7] 1523. [8] Thesm. 943.

ἄλλοτι) δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν. *Musambertius* Commonitorio ad *Ramiresium de Prado* p. . . . 5. Œd. Col. 995. εἴπερ ζῇν φιλεῖς 6. conf. supra ad p. 356, 7. Recte vulgatam vindicat *Brunckius* Addend. ad Pac. 118. *R. D.* haud e memoria, ut videbatur *Brunckio*, versum citavit; nam ἥνπερ, *siquidem*, pro vulgata ἥνπερ, *quam*, oculos licet acerrimos, irretivit. Hæc ex *R. P.* accepi. Vide *Month. Rev. Sept.* 1789. p. 255. " Thesm. 543. εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν, εἰ δὲ μή *quæcunque fuerit, sive nobilis, sive plebeia*. Phrasis εἴ τις εἶ, *si aliquis es*, sæpe occurrit in libris veteribus, sed recentiores eam in ὅτις εἶ plerumque mutarunt. Vide supra 141. (et *R. P.* ad l.) Eccles. 1059." *Raper*.

212. " Suidas in Λοιδορεῖσθαι" (" ed. ms. v." *R. P.*) " p. 496, 15. (Pac. 57.). Ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διί. p. 458 (654.). Τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς." *R. B.* In vs. secundo " MS. Dawesii" olim " *Farmeriano*," nunc penes Cl. *Burneium*, " præfixit noster hunc locum, quem corrigit ει." *Burgessius*. Hanc quoque correctionem jure improbat *Brunck.* qui in Lysiæ orat. c. Eratosth. p. 398 (=199. ed. *Taylor*). ἀνάβηθι οὖν καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἄν σε ἐρωτῶ, emendat ὅ τι ἄν σ. ἐ. σφαγεὺς, *ensis*, ut Eur. Androm. 1137. *Musgravius*. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἠλέκτρᾳ [1394.] τὴν μάχαιραν αἱμά φησιν. Lex. Sang. p. 356. Forte MS. *Hunt.* antiquæ lectionis rudera servat.

V. 187. Ουτοι μα την γην εσθ' ως ουκ αποθανει.] Poetis Atticis verbo ne εσεται quidem, nedum εσσεται[213], uti permissum est. Ecce vero unam et alteram scribendi rationem, quarum prior AD PAC.

213. Eur. Hel. 1250. Πιστὴ γὰρ εἶ τῷ σῷ πόσει. Vulgo ἔσσι σῷ. *R. P.* Adverss. p. 269. "*Illud* ἐσσὶ *Poeticum prorsus est, neque Scenam Atticam intrare potest, ubi semper* εἶ *es secundæ personæ usurpant:* ἐσσὶν *vero cum* ν *paragogico ne apud poetas quidem auditum est.*" *R. B.* in Philemon. p. 141. Erat formula apud Laconas, a Plutarcho memorata in Vit. Lycurgi p. 53. B., in qua Senes, juvenes, et pueri alterna canebant. ΓΕΡ. Ἄμμες ποτ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι. ΝΕΑΝ. Ἄμμες δ' ἔνεσμεν. αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λάβε. ΠΑΙΔ. Ἄμμες ποκ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες. Si in v. 2. Ἄμμες δέ γ' ἐσμέν·— Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα cum Schol. Plat. p. 223. mallem. Meminisse libet Pollue. IV. 107. Τυρταῖος ἔστησε τρεῖς Λακώνων χορούς, καθ' ἡλικίαν ἑκάστην, παῖδας, ἄνδρας, γέροντας. Æn. VIII. 286. Hic juvenum chorus, ille senum, *qui carmine laudes Herculeas et facta ferunt:* Sed hoc neque prodest, nec obest. Soph. Ant. 86. πολλὸν ἐχθίων ἔσει Σιγῶσ', editiones: πολλῷ *Grotius*, nisi me fallit memoria; μᾶλλον *Parrius* ὁ μακαρίτης et *Cens. Menstr.* (*Month. Rev. Aug.* 1799. p. 433.). Pro μᾶλλον l. ΠΛΕΙΟΝ ex Suida et MSS. TYRWHITTUS de Babrio, et PORSONUS ad Hec. 618. Lycophr. Alex. 667. πλεῖον ἐξωλέστερος. Meinek. Q. Menandr. p. 31. Conf. *R. B.* pp. 6. (*Millio* p. 12.). 25. (conf. p. 120.). 91, 94, 119, 136. (*Bernardo* pp. 159. 161, 2, 3, 4. 169. *Millio* p. 79.) 146. 152. bis. Sophocli autem licuit esse magis Homerico; Ant. 1241. τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν Ἀΐδου δόμοις, Ἀΐδου anapæstus; vide *R. P.* ad Hec. 1010., seu εἰν ᾅδου *Meinek. Q. Menandr.* p. 35. ἰκάνω extra choros posuit El. 8. 1102, etc. μέσση Ant. 1223. μέσσον 1236. et Thyest. VI, 3. μοῦνος 1418. Œd. Col. 875. 1250. Ant. 308. 508. Tr. 1211. Aj. 1265. El. 531. μοῦνον Œd. Tyr. 304. Ant. 705. Tr. 277. 1211. et in fr. apud Ammon. v. Ἴσθι, ex MS. a me olim expleto (*Addenda to Brit. Crit. Vol.* XXVI. *p.* 415.). μοῦνος quoque usurpat Plato Æschyl. P. V. 802. μουνῶπα, sed Eur. Cycl. 21. μόνωπες. Conf. *Br.* ad Eur. Or. 446. Aristoph. Lys. 600. Soph. El. 21. Menander in Pseudo-Herc. apud Athen. XIV. p. 644. C. Οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν οὐδ' ὅσσα σύ. At in IV. p. 172. B. οὐδ' οἷα σύ. Recte. "Poeta incertus apud Suid. T. II. p. 553. Μή μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅττ' ἐγὼ πράττω καλῶς— scr. ὅταν. Epicrates apud Athen. XIII. p. 570. C. Αὕτη γάρ, ὅτε ποτ' ἦν νέοττος καὶ νέα, (—ὁπότ' ἦν μὲν— *R.P.* Adverss. p. 137.) ὁπότ' ἔτ' ἦν. Poeta incertus apud Plutarch. in Consol. Apollon. p. 110. Εἶτ' εἰ μὲν ᾔδεις ὅττι τοῦτον τὸν βίον, scr. εἶτ' εἰ μὲν εἰδείης, ὅτι τοῦτον τὸν βίον." *Meinek. Q. Menandr.* p. 30. ὅσσα Ph. 515., ὅσα MS. Harl., "Lege οἷα." *R.P.* Advss. p. 200. Postea maluit "ὅσσα, p. 237."; ut in Agathoclis

SECT. V.

Ουτοι μα την γην ΕΣΤ ΕΘ ὡς ουκ αποθανει.

—— (h. e. ουκ εστι [non εσται] ετι) ad vulgatam quam proxime accedit: cui et simillimum est, rarioris licet exempli, quod apud Sophoclem legitur Ant. 761.

Ταυτην ποτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΩΣ ΕΤΙ ΓΑΜΕΙΣ[214].

281 * Alterius

Ουτοι μα την γην ΕΣΘ ΟΠΩΣ ουκ[215] αποθανει

loco apud Aristot. Eth. Nicom. VI. 2.—ἅσσ' ἂν"—Aristoph. Equ. 1146. "ὅσσα ἂν tres priscæ edd. ἅττ' ἂν e scholiis dedit *Gelenius*." *R. P.* apud *P. P. D.* ὗμιν et ἧμιν "sæpissime usus est Sophocles;" vide *Clark.* ad Odyss. II, 372. *Valck.* ad Adoniaz. p. 236. Aj. 216. ἡμὶν *R. B.*; conf. *R. P.* ad Av. 386. In Comœdiæ etiam diverbiis locum habent, πουλύ. Athenion apud Athen. XIV. p. 661. C. 2. Ὡς πουλὺ διὰ τὰς ἡδονὰς, ἃς νῦν λέγω. πουλύπους in Aristoph. Thesm. alteris II, Dædalo II. et in Diphilo apud Athen. VII, 316. F. πουλύπου Ar. Dæd., l. c.; πουλύποδος Eubulo apud Athen. VII. 311. D.; πουλύπουν Ar. Dæd.; πουλύποδα Machone apud Athen. VIII. 341. Lys. 1244. πουλύποδας Pherecrates apud Athen. VII. p. 316. F. vide *P. P. D.* ad Nub. 518. Πουλυχαρίδα reposuit *R. B.* vide *R. P.* Advss. pp. 99, 100. et eundem conf. ad Plato. Comicum apud Schol. in Nub. 248., p. 297. Alibi articulum delevit, ad Ach. 532. Eq. 607. Pac. 237. *R. P.* apud *P. P. D.* Troad. 764. Φόνου τε, Θανατοῦ θ', ὅσσα γῆ—Θανατοῦ τε, χόσα γ. *Koen.* ad Greg. p. 88.; "recte ex MSS. edidit *Musgr.* ὅσα τε." *R. P.* Advss. p. 200. Menander, apud Stob. XXXVIII. p. 220. Σὺ μὲν παραινεῖς ταῦτα ὅσα σοὶ πρέπει. ταῦτα χὤσα *R. B.* ταῦθ' ὁποῖα—vel ταῦθ' ὅσα σοι πρέπει, πάτερ. *Meinek. Q. Menandr.* p. 31. An πάντα ταῦθ' ὅσα vel πάντα ταῦθ' ἃ—*Gaisford.* ad l. De formis poeticam virtutem redolentibus, quales sunt βρέτεα· ἐλεύσομαι· ἤλυθον· εὔροος· ῥέεθρον· etc. nunc dicendi non est locus. In melicis locum habet Iasmus.; Eur. Suppl. 59. ὅσσον. Pers. 865. Ὅσσας. Agam. 140. Aj. 185. τόσσον. ut Or. 812. ἀελίοιο. Pers. 108. εὐρυπόροιο. 867. ποτάμοιο. Troad. 844. Πριάμοιο. Eur. Ph. 834. φοινικολόφοιο. P.V. 531. Ὠκεανοῖο.—Pers. 553. βαρίδεσσι. 1023. βελέεσσιν. Eumenides 277. διπλάκεσσιν. Suppl. 89. μερόπεσσι. 777. νέφεσσι. Choeph. 362. τείχεσσι. Ant. 976. 1297. χείρεσσι, et —ν.

214. Thesm. 1022, 3. "L. δῆλον οὖν ἜΤ' ἔσθ' ὅτι Ἥξει με σώσων." *R. P.* apud *P. P. D.*

215. "leg. ἔσθ' ὅπως Suidas v. μιαροί." *R. B.* Sic Cod. Rav. Soph. Ant. 750. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. Ph. 522. οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ Τοὔνειδος ἕξεις ἐνδικῶς ὀνειδίσαι. El. 329. Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με conf. Thyest.

similis passim constructio occurrit: uti in istis

AD PAC.

[1] Εγω μεν ουν ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ.

[2] ——— ΟΥ γαρ ΕΣΘ ΟΠΩΣ πολιν
Κεινην ΕΡΕΙΨΕΙΣ [216].——

[3] Ηκιστα· τουτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ποτ εις εμε
Τουνειδος ΕΞΕΙΣ ενδικως ονειδισαι.

[1] Plut. 18. [2] Soph. Œd. Col. 1432 (1372). [3] Philoct. 537 (522).

II. Eur. Med. 173, 4. Οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ Δέσποινα χόλον καταπαύσει. 1056, 7. Οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω — Erecthei fragmentum a *Valckenærio* ad Ph. 1022. emendatum, Οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἄνερ, Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ, et infra paullo, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν. Ph. 1684. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν. verbum rarius ellipsin patitur; Soph. Ph. 196. οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν τοῦ μελέτῃ. MS. Harl. Aldinam lectionem exhibet. De ἔσθ' ὅποι, ὅπως, et ὅστις cum optativo consule Professorem Cantab. ad Alcest. 117. Sic ἔσθ' ὅτε *aliquando*; Alcest. 1109. 'Αλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις Suppl. 1150. ᾎρ' ἔσθ' ὅτ' 'Ασώπου με δέξεται γάνος ex "*palmaria* Tyrwhitti *acutissimi emendatione*" in App. ad *Musgr.* exercitat. in Eur. p. 136. Soph. Œd. Col. 97. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν 'Εξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. El. 1479, 80. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως Ὅδ' οὐκ 'Ορέστης ἔσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ. Alcest. 799. Κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται Nub. 1293. τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτε πλείονα Νυνὶ νομίζεις. *Unquamne* —*R. P.* apud *P. P. D.* Conf. supra ad pp. 422, 3. Unde hujusmodi sane formulas loquendi prorsus e contextu pendere intelligitur.

216. κείνην ἐρεῖ τις Ald. ἑλεῖ p. *Livineius*. ΕΡΕΙΨΕΙΣ Turneb.; emendatio eximia, quæ membranarum et editionum auctoritatem neque habet, nec desiderat; neque interim de illius origine quidquam proditum est. "Error ortus ex similitudine literarum Τ et Ψ minus distincte pictarum: aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. ┬ ✝ et superior linea in ✝ evanescit, facillime cum Τ commutatur." *R. P.* Addend. ad Med. 553. Xenarchus apud Athen. II, 64. A. ἀλοὺς βροτῶν Πλεκταῖς ἀνάγκαις. Lege, βροχῶν *R. P.* Plato in Lys. p. 500. F. Frf. = p. 108. E. Læmar. = II, 209. B. HSt. καὶ ψῆλαι, καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ. Schol. ad l. p. 95. ψῆλαι. γράφεται καὶ, τίλλαι. Vide Tyrwhitt. in App. ad *Musgr.* p. 134. *D. R.* Ep. Cr. II. p. 137 (141). *Bast.* Ep. Cr. pp. 147. 215. supra p. 75. et, si Iliada olim edidero, ad Γ, 198. Xenoph. Mem. III, vi, 12. σκέπτομαι MS. Voss. σκέψομαι. Eur. Hel. 873. ἀμπτυχαὶ, ἀμπνοαὶ *Reiskius*, ἀμψυχαὶ *Vauvill.* ad Aj. 183. Alexis apud Athen. IX, 379. B. pro

SECT. V. —— τοῦτο, ταῦτην castigat Piersonus; sane si MS. bonæ notæ τουτό γ', R. P. conjecturam daret, eam libenter reciperem. I. (1.) Literarum quoque T et Γ librarios decepit similitudo: Æschyl. Suppl. 306. Τοιγάρ νιν ἐκ τῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ, γῆς R. P. 657. Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον τᾶς Pauw. γᾶς R. P. Eum. 397. Ἀπὸ Σκαμάνδρου τὴν καταφθατουμένην Ald. Rob. Turn. γῆν—μένη Stanleius. Eur. Ph. 1202. εἰς τήνδ' Ald. εἰς γῆν δ' R. P. Eur. Suppl. 469.=479. εἰ δ' ἐστὶν ἐν τῇ. ἐν γῇ Marklandus. Theophilus apud Athen. xi, 472. E. Οὕτως μάτην τὴν, Legendum μὰ τὴν γῆν, R. P. quem vide in Advss. p. 126. et conf. Av. 587. Thesm. 307. et Fœdera in Marm. Arundellianis. [In Aristoph. Thesm. 297. distingue sic; εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν, Τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, Καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ Γῇ, Pausan. I, xxii, p. 51. Μετὰ δὲ Θέμιδος ναός ἐστι, — μνῆμα Ἱππολύτῳ — καὶ Γῆς κουροτρόφου, καὶ Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. Soph. Ant. 338. Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν Ἄφθιτον, ἀκαμάταν Ἀποτρύεται,] Theocr. XXII, 39. τῆς σῆς—Γῆς σῆς in marg. exemplaris Aldini, quod inspexi. Schol. ad Apoll. Rhod. I, 922. Εὔδοξος ἐν δὲ τῆς περιόδου. γῆς Cod. Paris. 2727. Herodot. I, 30. ὡς φιλοσοφέων τῆς πολλῆς θεωρίης εἵνεκεν ἐπελήλυθας· γῆν πολλὴν tres MSS. apud Wesseling. Xenoph. Memorab. II, iii, 13. εἰς τὴν ἐκείνου, mallem γῆν ἐ. Auctor Alcib. I, p. 122. D. 5. τὴν μὲν ὅσην ἔχουσι τῆς θ' ἑαυτῶν καὶ Μεσσήνης, sic Cod. Clarkio-Bodl.; γῆν editiones; recte. Aristot. ap. Demetrium π. Ἑρμ. §. 233. εἰ δὲ πρὸς ἁπάσας οἴχεται τὰς φυγὰς οὗτος· γᾶς restituit Valckenærius. Philostr. Heroic. p. 150. Boisson. ἐν γῇ νοσούσῃ. γρ. ἐν τῇ νοσούσῃ in margine Morelli. Inscriptio apud Pausan. I, xiii. p. 31. Αἶδε καὶ Ἑλλάδι τὰν δουλοσύναν ἔπορον. Ἑλλάδι γᾷ (ΓΑ·Ι) PORSONUS, quem vid. ad Eur. Ph. 1413. Med. 264. 953. (2.) Æschyl. Suppl. 345. Ἴδε μέγαν ἱκέτην φυγάδα πρόδρομον, I. με τὰν ἱ. R.P. Odyss. I, 346. apud Athen. xI, p. 477. B. μέγα pro vulgato μετά. Œd. Col. 865. θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι, τ. τῆς ἀρᾶς TYRWHITTUS. Brunckii calliditatem satis mirari nequeo. Eur. Hec. 355. Canterus μέγα pro μέτα, sine causa. R. P. Menander apud Athen. vI, 248. B. εἰς γῆν οἰκίαν—τὴν οἰ. R. P. De loco Athenagoræ ab Horsleio (in Opusc. p. 56.) citato nondum mihi satis liquet. Sic Photius in Lex. MS. Galeano Ἤρυγεν. ἠρεύξατο. ἤντλει. Lege, Ἤρυτεν R.P. ad Ph. 463. Contra Hesychius, Γαφάτα. σκώληξ. legendum Γαφάγας. ut alibi Στένυτρον, εὐρυπωδέστερον. pro Στένυγρον. εὐρυπῶδες, στενόν. R. B. Millio, p. 77. Pulcre et vere Lex. Rhet. p. 230. Γαφάγας: σκώληξ ὑπὸ Συρακουσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἔντερον. Plane convenit Etymol. M. 221, 49. D. R. ad l. II. Δ et Γ parcius commiscentur: Pausan. X, v, p. 809. Αὐτίκα δὲ χθονίης σφῶν δὴ πινυτὸν φάτε μῦθον, Lege, Αὐτίκα δὲ Χθονίη σφιν Γῆ πινυτὸν φάτο μῦθον. TYRWHITTUS. III. Γ quoque non semel intercidit: Herodot. III, 5. ἀπὸ γὰρ Φοινίκης μέχρι οὔρων τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστινῶν καλεομένων· ἀπὸ δὲ Καδύτιος, ἐούσης πόλιος, ὡς ἐμοὶ δοκέει, Σαρδίων οὐ πολλῷ ἐλάσσονος, ἀπὸ

ταύτης τὰ ἐμπόρια τὰ ἐπὶ θαλάσσης —γῆ ἐστὶ, probante *Valckenærio*, restituit *Jac. Gronovius*. Quid nos ultra morabitur? Satis constat hæc nullo modo dici posse de *Hierosolymis;* et urbi *Gazæ* istud nomen fuisse inditum credidit, nisi fallit memoria, vir summus *Isaacus Toussaint*, *Hemsterhusii* alumnus, cum quo amice conspirat sibi carissimus condiscipulus *L. C. Valckenærius*, qui Κάδτιος pro Καδύτιος Herodoti loco reponi voluit. Deinde e consuetudine loquendi probe colligit *Valckenærius* Historiæ parentem Palæstinæ oras maritimas perlustrantem urbis supra memoratæ testem fuisse occulatum. Conf. Arriani Anab. II, xxvi, 1. qui hujus urbis situm explorasse videtur. Ex accurata Gazæ delineatione se eam visendi studio oberrasse nemo vehementer inficias ibit: vide quoque Strabo. XVI. p. 1080. Oxon. et *Fr. Creuzer.* Comment. Herodot. pp. 286, 7. Polybii loca v, lxxx, 3. et lxxxvi, 4. instaurandi et inter se conciliandi operam doctioribus relinquo. Alter nimirum Herodoti locus in lib. II, 159. minus habet dubitationis: καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκὼς συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε· μετὰ δὲ τὴν μάχην, Κάδυτιν πόλιν τῆς Συρίης ἐοῦσαν μεγάλην εἷλε. Quæcunque de hoc loco contexuerit VALCKENÆRIUS in *Schediasmate suo de urbe* Cadyti, libentissime excerpam. Enarrat Vir summus, Codice sacro præeunte 2 Reg. xxxiii, 29. et 2 Chron. xxxv, 20. 24. Ægyptiorum regi *Nechoni* (seu *Nechaoni*) e regno proficiscenti, ut Assyriis bellum inferret, obviam processisse pium illum Judæorum regem, *Josiam*, et cum Ægyptiis in valle Megiddensi manum conseruisse; sed infelici usum fortuna, et hostili telo confossum cecidisse: *Herodotum* vero litterarum adfinium sono deceptum locum prœlii *Magdolum* pro *Megiddo Menassitica* nuncupasse ex vestigiis satis claris deprehendit idem vir doctissimus. Hanc urbem (Hierosolymas) post prælium Megiddense ab Ægyptiis fuisse occupatam auctor est Herodotus, quem roborat 2 Chron. xxxvi, 3. conf. 2 Reg. xxiii, 29—33. Interea victoria potitus Necho in Assyriam, sicuti constituerat, proficiscitur; inde vero res minus prosperas expertus inferior prælio discessit (vide *Jos. Scaliger.* notas ad Fragm. vet. Græc. p. 10.; etiamsi aliis quam doctissimis diversa insederit opinio.); et Ægyptum ex Assyria repetenti obvius venit cum exercitu *Joachasus* paternam fortasse cladem ulcisci festinans, quem facile profligatum secum Hierosolymis abducit, qua urbe potitus tandem in Ægyptum rediit. Recte igitur dici potuit post Magdolum Hierosolymis potitus *Necho*. Porro infelici, quæ Nechonem ad urbem *Carcemisch* excepit, fortuna, nihil memoriæ prodidit *Herodotus:* Sacerdotes enim Ægyptii, iis prætermissis, quæ in Regibus suis ignominiam inurere arbitrabantur, *Herodoto*, de vetustissimis Ægyptiorum rebus avide sciscitanti, illa tantum retulerunt, quæ ad decus genti suæ conciliandum conducere poterant, quod sæpissime monuit *Josephus Scaliger* l. s. c., et ab aliis fuit animadversum. Deinde Palæstinos urbem suam simplici *Sanctæ* epitheto inter suos insignire potuisse facili opera conficit vir

AD PAC.

SECT. V.

φέγγος Ἀθήναις, vel ἐπίκουρε φανεὶς καὶ φέγγος Ἀθήναις p. 237 (Eq. 832.). et 198 (149). et 215 (456). *R. B.*, quem conf. in Epist. ad *Kuster*. Mus. Crit. N°. VII, p. 431. ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ φέγγος Ἀθήναις *Kusterus*. ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε φανεὶς νήσοις καὶ φέγγος Ἀθήναις VALCK. ad Hipp. 1122. Voculam ἐν non agnoscunt Codices A, C, *Brunckii*. Sed correctio, quam *Brunckio* probavit *Valckenaerius*, non aliter ac *vulgata*, *bis mendosa est*, *quod τὰς νήσους præponit Ἀθήναις*, *et quod epitheton his proprium illis tribuit* [Eq. 1037. ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις. Eur. Troad. 218. Τάδε δεύτερά μοι μετὰ τὰν ἱερὰν Θησέως ζαθέαν ἐλθεῖν χώραν.]: *Lege*, *ut fere Ravennas*, ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος [τ' Rav.] Ἀθήναις καὶ ταῖς νήσοις ἐπίκουρε. PORSONUS apud *P. P. D.* Posito igitur scribas non esse extra noxiam, Ravennatis transpositionem sensui æque ac metro consulentem tuto amplectamur. Revera antiqui optima naturæ et veritatis exempla secuti rerum ordinis sunt apprime tenaces; Odyss. Z, 86. Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηϝετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ΥΠΕΚΠΡΟΡΈΕΙ. Ecquis illud Horatii monitum obliviscitur, *Ut pictura*, *poesis?* Π. Α. 95. Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα. Γ, 40. Αἴθ' ὄφελες ἄγαμός τ' ἔμεναι, ἄγονός τ' ἀπολέσθαι· Ε, 118. Δός δέ τέ μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν· lege, ἄνδρα ϝιδεῖν. Soph. El. 693. Ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλουμένος, Ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε. Eum. 454. Ἀργεῖός εἰμι, πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς, Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα. "Cum subito sermonem ad alium ab alio convertimus, primo nomen ponimus, deinde pronomen, deinde particulam. Or. 614. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός." *R. P.* quem vide ad l. c. De Soph. Fragmento LXVII. vide Opusc. pp. 193, 4. Ar. Ach. 531. ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα. Antiphanes in Philothebano apud Athen. XIV. p. 623, A. ἔγχελυς Βοιωτία, Τμηθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακκάβης, Χλιαίνετ', αἴρεθ', ἕψεται, παφλάζεται, Προσκάεθ'. Xenoph. K. Π. VII, i, 38. καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, ἔπαιον, ἐπαίοντο. Eundem vide apud Longinum περὶ Ὕψ. §. xix. *Plato* Polit. x, p. 763. D. *Fcf.*= T. II. p. 617. C. *HSt.* Λάχεσιν μὲν τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ τὰ μέλλοντα. In ordinem digere, Λάχεσιν μὲν τὰ μέλλοντα, K. δ. τ. ὄ., Ἄτροπον δὲ τὰ γεγονότα· quas sibi officiosas provincias rite efflagitabant. Et *Diodorus Sic.* XIII, xcviii, 36. ὃς ἰδιώτης μὲν συνεστρατεύετο πρότερον, τότε δὲ πολλάκις ἦν ἀφηγούμενος δυνάμεων. Transpone,—συνεστρατεύετο τότε, πρότερον δὲ πολλάκις—. Et *Athen.* XI, p. 484. F. ΛΆΚΑΙΝΑΙ. Κυλίκων εἶδος, οὕτως λεγόμενον ἢ ἀπὸ τοῦ κεράμου, ὡς τὰ Ἀττικὰ σκεύη, ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεῖ, ὥσπερ αἱ Θηρίκλειαι λέγονται. Ordina sic,—ἢ ἀπὸ τοῦ κεράμου, ὥσπερ αἱ Θηρίκλειαι λέγονται, ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεῖ, ὡς τὰ Ἀττικὰ σκεύη. Conf. omnino DOBRÆUM nostrum ad Plut. 1116. et in Addend. p. (117). Sed ad rem. Memorab. III, v, 10. λέγω γὰρ καὶ τὴν Ἐρεχθέως γε τροφὴν καὶ γένεσιν, ordina, γένεσιν καὶ τροφήν, ut Anab. III,

Libet porro alterum in eadem fabula occurrens portentum perstringere, V. 20 (21). AD PAG.

Ξυνάπτετον[218] λογοισιν· ώς ενταυθ ΕΜΕΝ,
Ιν ουκετ οκνειν καιρος, αλλ εργων ακμη.

p. 203. ἐν αἷς ὑμεῖς ἐγίνεσθε καὶ ἐτράφητε. Odyss. Γ, 27. οὐ γὰρ ὀΐω Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. *Plato* de Legg. VI. p. 776. B. 2. γεννῶντάς τε καὶ ἐκτρεφόντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων [*Lucret.* II, 76—8.]. Aliquid hujusmodi passus est Ter. Andr. v, i, 4. *O mearum voluptatum omnium* inventor, inceptor, perfector; vide *R. B.* oratiunculam. Lucret. I, 51. *Unde omneis natura* creet *res*, auctet, alat*que*. Æn. VII, 676. *dat euntibus ingens* Sylva *locum, et magno cedunt* virgulta *fragore*. Ennius apud Festum v. Pedum: *Procede, gradum profer; pedo nitere.* Hor. Carm. III, ii, 19. *Nec* sumit *aut* ponit *securis Arbitrio popularis auræ*, "Tres ex nostris—*Nec* ponit *aut* sumit. Frustra: prius enim est sumere, quam sumtum ponere." *R. B.* A. P. 159, 60. *iram* Colligit *et* ponit *temere, et mutatur in horas.* Recte vero Epist. xviii, 111. *Sed satis est orare Jovem, quæ* ponit *et* aufert; recte quoque *R. B.* in epistola sævidicis verbis *Clericum* sic protelat; "*Noli, quæso, exercere odia tam magno tibi constatura: sed ex libro ipso potius, quam ex editore,* pone *iras vel* sume." p. 205. III, xiii. O fons *Bandusie, splendidior vitro,*—*gelidos inficiet tibi Rubro sanguine* rivos *Lascivi soboles gregis.* Ep. XVI, 12. Fons *etiam* rivo *dare nomen idoneus.* Ovid. Met. XV, 270—272. *Hic* fontes *Natura novos emisit, at illic Clausit et antiquos: tam multa tremoribus orbis* Flumina *prosiliunt, atque excæcata* [fo. exsiccata] *residunt.* Sic Λειτουργίας Ecclesiæ nostræ compilatores; "begun, continued, *and* ended *in Thee.*"—"hear, read, mark, learn, *and inwardly* digest *them.*"—"inspicit, excutit, expendit"—: ridebant, exagitabant, condemnabant—: *argumenta* premam, opprimam, deprimam,—omnibus nota; quamvis quid sit *premere argumentum*, Cicero ipse fortasse se nescire fateretur; ad Tusc. I, xxxvi. *Hoc* premendum *etiam atque etiam* argumentum; adnotat BENTLEIUS; "Codices nostri omnes, ARGUENDUM; vel legas, *Hoc* PROMENDUM *argumentum.*" Cic. Cato Maj. xiv, *et refrigeratio* æstate, *et vicissim aut* sol *aut* ignis hibernus,—*aut sol* hibernus *aut ignis*—Codex penes discipulum quondam carissimum *H. K. Cankrenium.* Vide *Markland.* in Epist. ad Brutum explosas pp. 49—52., et *Lagomarsini* ad *Poggian.* Epist. Vol. II, p. 192.—*West* to *Gray*, p. 144. "Peruse, perpend, pronounce." Spectator, No. 93. "The minor longs to be at age, then to be a man of business, then to make up an estate, then to arrive at honours, then to retire."

218. ξυνάπτετον MSS. Hunt. et, ut videtur, Harl. recte; Orestem et Pyladem alloquitur Pædagogus, ut in v. 16. vide *R. P.* Opusc. p. 221.

Conferte consilia; ibi enim sumus, *ubi non amplius segnitiæ datur locus, sed instat ipse agendi articulus.* Portentum dico: neque enim εμεν pro εσμεν,
282 ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, uti * permissum est. Præterea sententia, *ibi enim* sumus, *ubi ipse instat agendi articulus,* falsa est: nondum enim eo venerant, sed ituri tantum erant, uti ex versu 75. apertissime constat:

> Νῳ δ ΕΞΙΜΕΝ. καιρος γαρ, ὁσπερ ανδρασι
> Μεγιστος εργου παντος εστ επιστατης.

Nos autem eximus (l. exibimus). *Occasio enim jubet, quæ hominibus maxima in omni opere est magistra.* Sed ne cum præcedentibus quidem, *Consilia conferte,* conciliari potest. Quippe *consiliorum conferendorum tempus,* atque *ipse agendi articulus* simul consistere nequeunt. Rescribo vero certissima, opinor, emendatione

> ——ὡς ενταυθ IMEN [219]

Conferte consilia: eo enim ituri sumus, *ubi ipse agendi* instabit *articulus.* Jam vides sententiam cum sibi quam optime constare, tum etiam ad loci jam laudati fidem exigi, in quo utique habeatur, Νῳ δ ΕΞΙΜΕΝ——

V. 600.

> Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον;
> Ηδε τουθ ημας διδαξον ω θεων ευνουστατε.]

Principio ηδε non est vox Attica. Deinde si esset, nullum hic sensum sortiri posset. Tertio parum
283 * commode subauditur nominativus, ad quem referatur verbum ην. Ut hæc omnia simul incommoda evitentur, non est nisi, ut pro ηδε legas ἡδε, locum autem sic distinguas:

> Αλλα που ποτ ην αφ ημων τον πολυν τουτον χρονον [220]

219. Vide supra p. 9.
220. " Interrogationem post χρονον tolli quoque jubet *Sanctamandus.*" *Burgess.*

221. "sequente *Toupio* in Suid. Cur. Noviss. pp. 68. 111 (101. 153.). Homericum ἠδὲ, (ait *Valckenærius* ad Phœniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico; non meminerat vir summus se locum ex Herc. Fur. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός. supra laudasse ad Phœniss. 609 (615). Negant quidem hi Critici vocem esse Atticam ἠδέ. Quod de Comicis verum est; de Tragicis non item. Vide Æschyl. Theb. 22. Χρόνον γὰρ ἦδε (sic lectionum varietas e Codicibus in *Cl. Journ.* No. xxxiv, p. 344.) 862. Pers. 16. 21, 22. 26. 289. 492 (ad Ph. 1703. μαγγητικὴν δὲ γαῖαν, ἠδὲ Ibid. p. 346.). 535. 860. (ἀποφαινόμεθ' ἠδὲ νόμιμα Ibid. p. 347.) 886. (887. νᾶξος ἠδὲ μυκών. Ibid. ἠδὲ μηκὼν in margine exemplaris ed. Aldinæ quod inspexi) 964. 976. 1001. Agam. 42. Choëph. 1023. Eumenid. 188. 403. Soph. Ant. 673, 674. Ph. 491. (δειράδ' ἠδέ τ' εὔροον, sed δ. ἢ τὸν εὐ. apud *Elmsl.* ad Ach. 612. quod forte melius. Contra vide *R. P.* ad Eur. Iph. T. 1359.). Scyth. apud Athen. iv, 2. p. 189. D. (Geo. iii, 276. *Saxa per et scopulos et depressas convalles.* Et in Λημνίαις prioribus Fr. iv. apud Steph. Byz. v. Δώτιον. Φερητίδης τ' Ἄδμητος, ἠδ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός. Vide *Heringæ* Obs. pp. 235, 6., et Tyrwhitti conjecturas in Strabonem, p. 2.). Eur. Hec. 323. Iph. Aul. 817., et *Markland.* ad l. (Pr. xxii=xxiv. Herc. Fur. 1103. Πλούτωνα τ' ἠδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης. *Wakefield*;—τ' οὐδὲ edd.; *Brunckius* eodem modo emendavit Apoll. Rhod. ii, 1179. Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες Λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες, 'ΗΔ'Ε δίκαιοι. οἵ τε θεουδέες, οὐδὲ δίκαιοι editiones ante Brunckianam.) Alexis Athenæi vii, 322. D." [Alexis scripsisse videtur Τῷ σιλφίῳ μάστιξον εὖγε καὶ καλῶς, Τυρῷ τε σάξον ἁλσί τ', εἶτ' ὀριγάνῳ.] *R. P.* App. ad *Toup.* pp. 501. 504. ad Hec. 323. ad Ph. 1703. *Crit. Rev. March,* 1805. p. 235. Advss. p. 42. et apud *P. P. D.* ad Pac. 601. Eupolis apud Schol. ad Aristoph. Vesp. 58. et Excerp. *Grot.* p. 503. Τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς ἠδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα. "ἠδὲ pro καὶ ob versum posuimus." Sed lege ex *R. B.* Τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς καὶ Μαγειρικὸν σφόδρα. Tentavit καὶ Μεγαρικὸν εὖ σφόδρα *Meinek.* in Quæst. Menandr. p. 36.; sed conf. *P. P. D.* in Auctar. *Porsoni* Opusc. p. 384. Idem vi, 236. E. Exc. *Grot.* p. 501. σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές. (ΕΙΠΑΣΕΛΕΓΕΣ MS. A.) *R. P.* apud *Walpole* p. 5. Conf. Ach. 1015. Eq. 216. 376. Pac. 1017. Philostrat. in Vit. Apoll. Tyan. iv, xx, 157. τὸ μειράκιον κατεσκέδασε τοῦ λόγου πλατύν τε καὶ ἀσελγῆ γέλωτα. Conf. *Gaisford.* ad Hephæst. p. 98. Idem apud Macrob. Saturn. vii, 5. Κύτισόν τ' ἠδὲ σφακὸν εὐώδη καὶ σμίλακα τὸν πολύφυλλον, Κότινον, σχῖνον, μελίαν πεύκτῳ, ἀλίαν δρῦν, κίττον, ἐρείπτην. Correxit *Gaisfordius* p. 277. Οἷον κύτισον, φάκον εὐ. κ. μίλακα τὴν π. et in versu secundo πεύκην, ἀλίαν, δρῦν, κ. ἐρείκην. "Forte ἐλάαν δρῦν—Longe corruptiora extant apud Plutarch. Sympos.

SECT. V.

Nempe hæc dicit Chorus de Irene sive Pace jam præsente. Ecce autem, quæ continuo respondet Mercurius [602, 3.] :

> Ω σοφωτατοι [222] γεωργοι, ταμα δη ξυνιετε
> Ρηματ, ει βουλεσθ ακουσαι ΤΗΝΔ ὁπως απωλετο.

Idem infra [613] :

> Ουκετ ην ουδεις ὁ πανσων, ΗΔΕ τ ηφανιζετο.

et rursus [623] :

> ΤΗΝΔ απορριψαντες αισχρως τον πολεμον ανηρπασαν.

Postquam hanc emendationem excogitaveram, certior factus sum editiones Ald. et Wechel. præferre πολυν ηδη χρονον Ἡδε, τουθ—quas etiam sequi video Basil. 1532. Id quod vulgata scriptura partim quidem rectius est, sed partim etiam corruptius.

V. 621. Εξεκοψαν, ἡν εγω φυτευσας εξεθρεψαμην] Editores hic fefellit spondeus quintam trochaici sedem occupans. Lege vero deinceps,

284 * —— ἡν εγω ΦΥΤΕΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ [223].

Problem. lib. IV. c. I." p. 662. D. *R. B.* Sed hujusmodi fragmenta adeo interpolationibus scatent, ut nihil ex iis ad canones stabiliendos proficiatur ; vide *P. P. D.* Addend. ad Aristoph. p. (138).

222. Sic Editiones tres pr. " Ed. vet. [*f. Schol.*] Ὦ πένητες καὶ γεωργοί. lege ergo Ὦ λιπερνῆτες γεωργοί. Vide Schol. Hes. Suid." *R. B.* " ὦ λιπερνῆτες Diod. Sicul. XII, 41. probante *Wesselingio.*" *R. P.*; conf. *Leopardi* Emend. v, xiv. In Pac. 626. legebatur Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κράδας κατήσθιον. Pro *d.* γε l. γεωργῶν *R. B.* " sed ex Rav. dedit *Invernizius*, Οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν." *R. P.* ad Ph. 412. *R. B.* ad Menandr. p. 2. ex Nub. 575. et Pac. 603. hujusmodi versum consarcinavit : Ὦ σοφώτατοι θεαταί, τὰ 'μὰ δὴ ξυνίετε. utrum consilio, an memoriæ lapsu, nescio. Eupolis apud Stob. IV. p. 53 = 31. *Grot.* Ἀλλ' ἀκούετ', ὦ θεαταὶ, τἀμὰ δὲ ξυνίετε Ῥήματ'. *R. P.* Opusc. p. 217.

223. " *vel leg.* ἐξέκοψαν, ἣν φυτεύσας ἐξεθρεψάμην ἐγώ· *vel, quod verius est,* ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην." *R. B.* " *Confer* Sophocl. *Œd. Tyr.* 837." *R. P.* ad *R. D.* Locus est (827.) Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με. conf. 1017. 1396. et *R. P.* ad Hec. 1161. Septheb. 19. Choëph. 926. 748 (Ach. 477.). Eum. 604. Œd. Col. 1365. El. 13. Lex. Sangerm. p. 413. v.

Extat autem locus plane gemellus apud Euripiden Med. 1349 (1346).

Ου παιδας, ους ΕΦΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ.

V. 744. Ιν ο συνδουλος σκωψας αυτου τας πληγας επανεροιτο.]

Hujus etiam versus metrum laborat. Quippe anapæsti vel pedis ισοχρονου loco habetur temporibus inæqualis trochæus. Pristinam vero scripturam totidem lineis constantem sic instauro:

——- σκωψας αυτου τας πληγας ΕΙΤ ΑΝΕΡΟΙΤΟ [224].

'Αξύμβλητον. Σοφοκλῆς. ἄπλατον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην (conf. Tr. 696.). Med. 1059. 1025. Hipp. 624. *Monk.* Troad. 381. Cycl. 142. Ion. 1530. 'Αλλ' ὅσπερ ἐξέθρεψε Λοξίας ἄναξ. Herodot. I, 122. ὡς ἐκκείμενον Κῦρον κύων ἐξέθρεψε. Plato Crito p. 51. C. 8. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες.

224. "*leg.* ἐξαν. *vel* εἶτ' ἀνερ." *R. B.* "εἶτ' ἀνέροιτο pro ἐπανέροιτο ex *Dawesii* monito reposuit *Brunckius*, nolente *Invernizio*, qui edidit εἶτ' ἐπανέροιτο." *R. P.* ad Ph. 1277, 8. Vide eundem ad Nub. 1076. et *R. B. Kustero* in *Mus. Crit.* No. VII. p. 449. Similiter εἶτ' ἐκπιὼν pro ἐπεκπιὼν vere emendavit *Musgravius* in Euripid. Cyclop. 327." *R. P.* apud *P. P. D.* "Exemplis, quæ Dawesius protulit, hæc adde. Eurip. in Phaëthont. apud Longin. π. ὑ. XV. Τοσαῦτ' ἀκούσας ΕΙΤ' ἔμαρψεν ἡνίας. Suppl. 299. [Aristoph. Nub. 592. 385. 376.] 1095. Troad. 299. Ion. 851. Electr. 927. 1065. [Soph. Electr. 53. 554. Æschyl. Prom. 776. (conf. Liv. XXI, 50.)] Alcest. 706. Ran. 370. Hipp. 710. Androm. 670. 757. 971. Sophocl. Aj. 468. 1111. 1113 (1092. 1094.). Œd. Col. 268. 281 (264. 277. *adde* Œd. Tyr. 1402, 3. Ant. 502, 3.). Aristophan. Equit. 391, 2. Acharn. 24. 290. Vesp. 378. 421. 913." *R. P.* Advss. p. 275. Conf. *Koen.* ad Greg. p. 62. Pollux X, 167. δεσμὸς μέντοι σιδήρεος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Ἑλλάδι· λαβὼν οὖν Τὸν στύλακα τὸν τοῦ προξένου κᾄπειτα δῆσον αὐτόν. Vide Soph. Fr. e ΤΥΜΠΑΝΙΣΤ. supra citatum p. 161. Aristoph. Lys. 1015. ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς εἶτα πολεμεῖς ἐμοί; emendante *Porsono* apud virum eruditissimum *E. Maltby* ad Morelli Lex. Prosod. p. 292. n. 3. Plut. 799. Προβαλόντ' ἐπὶ τούτοισιν ἐπαναγκάζειν γελᾷν. Vir eruditissimus in Cens. Mens. (*Month. Rev. Aug.* 1789. *p.* 108.) maluit, Προβαλόντ' ἐπαναγκάζειν ἐπὶ τούτοισιν γελᾷν. Melius et facilius versum concinnavit *Porsonus*, προβαλόντ' ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζεις γελᾷν; quem firmant Codd. Rav. et unus Dorvill. Conf. Aj. 969. sanatum a *Porsono* ad Hec. 1206. Ibid. 69. 'Αναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν'

SECT. V. μὲν τοπαράπαν θεοὺς οὐδαμῶς νομίζουσιν. Schol. ad l. p. 236. —— ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ, θεοὺς οὐ θεούς. Epigramma vetus apud Pausan. in Eliac. vi, p. 462, 1. Χίλων, ὃς Πατρεὺς ἦν· αὐτὰρ ὁ λαὸς Ἀχαιῶν uterque Cod. exhibet ὃς Π. ὤν, et αὐτὰρ omisit. *Facius.* Χίλων Χίλωνος Πατρεὺς, ὃν λ. Α. Porsonus apud amicissimum virum, *Martinum Davy,* D.D. vi, xvi, p. 491. Νεμείων τε ἐν παισὶν ἐν τῷ ἱππείῳ. δρόμοι δέ εἰσι τοῦ ἱππίου. F. ἱππείῳ δρόμῳ, δρόμοι δέ—Tyrwhittus. *Villoison.* Anecdot. Gr. i. 75. penult. ὁποίῳ τρόπῳ λέγομεν τὴν ὁμόλεκτρον, καὶ ἄκοιτιν, τὴν ὁμόκοιτον· Lege, λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόλεκτρον, κ. Origen. de Orat. p. 250. *Ruæi* = p. 162. *Reading.* καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν, τῷ Θεῷ τὸν ὅλον αἰῶνα τῆς παρ' ἡμῖν μιᾶς ἡμέρας διαστήματι λόγον λέγειν — Sic supplevit *R. B.* κ. ὁ. θ. τῷ Θεῷ τῶν ὅλων τὸν ὅλον αἰῶνα τοῦ παρ' ἡμῖν μιᾶς ἡμέρας διαστήματος λόγον ἔχειν,—διαστήματος et ἔχειν fidenter restituit Ashtonus. Addere libet Aristoph. Plut. 846. μῶν ἐμυήθης *sine* οὖν *MSS. quidam. Lege igitur, literis* νε *duplicatis.* μῶν ἐνεμυήθης, *quomodo habet MS. Ravennas. R. P.* apud *M. D. Origen.* de Orat. Vol. i. p. 212. *Ruæi* = p. 46. *Reading.* ἀπὸ μνησικακίας δὲ ἢ ἥκοντες ἐπὶ τὸ εὔχεσθαι—. ἀπ' ἀμνησικακίας. Bentleius et *Ashtonus.* Plautus Pseudolo iii, ii, 92. *Hodie, atque ita* suavitate *condiam:* claudicat versus; suavi *suavitate* feliciter supplevit *R. B.* Sueton. Otho vii. τί γάρ μοι καὶ μακροῖς αὐλοῖς; Xiph. τί γάρ μ' ἔδει μακροῖς αὐλοῖς αὐλεῖν; an senarius, τί γὰρ μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλῆσαι μ' ἔδει; *R. B.* vide *R. P.* Advss. pp. 74. 89. 129. Opusc. pp. 260. 281. Ammonius v. Θύρα. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ, θύραν ἔξελ. Forte θύραν ΘΥΡΑΙΑΣ ἔξελ. *Pierson.* Lucret. vi, 1258. *Nec minimam partem ex agris ægroris in urbem,* "Optime" restituit *Bosius. R. B.* Æn. v, 157. *nunc una ambæ junctisque feruntur Frontibus, et* longa *sulcant vada salsa carina. et* junctæ *sulcant. R. B.* Conf. Æn. i, 234, 5. iv, 247, 8. vi, 792. 796. Buc. i, 39, 40. iv, 58, 9. Hor. Carm. i, xxxv, 15. ii, xvi, 23, 4. iii, v, 21. et conf. *R. B.* ad xxiv, 25. De Tibullo i, vii, 49 = viii, 49. vide supra p. 18. Ovid. Met. viii, 628, 9. M. M. Capella v. p. 156. *Si pedes, si brachia tueri debemus, utique oculos diligentius asservare.* "Lego,—*debemus,* debemus *utique.*" *R. B.* Seneca T. i. p. 344. l. 18. *mille fluctus mentis incertæ, quam* inchoata *habent suspensam,* deplorata *tristem:— quam* spes inchoatæ *habent s.,* deploratæ *tr.* Ibid. p. 438. l. 10. *non experiris istud nobis esse, tibi servitutem?—esse* libertatem, t. s. Ibid. p. 681. l. 1, 2. *Honeste Cæsar, quod ignovit, quod liberalitatem clementiæ adjecit. Honeste* fecit *Cæsar,* T. iii. p. 57. *Erat autem Cestius nullius quidem ingenii, Ciceroni autem infestus.—* ingenii *fautor.* P. 67. l. 6. *sacerrimam eloquentiam, quia præstare non possunt, violare non desinunt. sacerrimam* rem *eloquentiam.* [Plato Ione p. 364. B. 8. Frf. κοῦφον γὰρ χρῆμα ποιητής ἐστι, καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν.]. P. 284. l. 16, 17. *Illa optionem petit. Optionem* re *petit.* Omnia hæc supplevit et instauravit præstantissimus Bentleius. M. Capella p. 140. l. 6. a calce. A. Gell. N. A. xii, v. *honestatis utilitatisque veræ contemplatio subtiliorque*

V. 1269.
Νυν αυθ ΟΠΛΟΤΕΡΩΝ[226] ανδρων αρχωμεθα. ΤΡΥ. Παυσαι
ΟΠΛΟΤΕΡΟΥΣ ᾳδων, και ταυτ ω τρισκακοδαιμον
Ειρηνης γ ουσης· αμαθες γ ει και καρατον]

* Locum interpretatur Flor. Christianus 286

Rursus ab armigeris *nunc incipiamus.* TRY. *Abi aufer*
Cantare armigeros, *infelicissime, pacis*
Tempore præsertim, indocte, execrande puelle.

Felix quidem ideo, quod ipsa orationis indole cogente ὁπλοτερων *ab armigeris* reddiderit: infelix, quod non viderit eos operam ludere, qui voci ὁπλοτερος cum ὁπλα quidquam præter sonum commune esse statuant. Verbi autem illius notionem, cum non nisi ὁπλοτερους admodum atque αμαθεις lateat, adstruere supersedeo. Sed neque pluribus præstare satagam Aristophanem scripsisse:

Νυν αυθ ΟΠΛΟΦΟΡΩΝ ανδρων αρχωμεθα. ΤΡΥ. Παυσαι

exploratio commodorumque delectus. Lege,—exploratior *commodorum* incommodorum*que delectus.* Sunt quædam omissiones, quas nullo marte extundere queamus; A. Gell. N. A. II, xxix. p. 85. *sol fervit; et fit nihil: et amici nulli erant,* Post *nihil; et dies,* supplet MS. vetustissimus; lege igitur ex Bentleio, *it dies,* et amici nulli erant. - XI, xvi, p. 299. virtutem esse πολυπραγμοσύνην, hortatur, inquit, vos profecto nescio quis—, π. *iratus,* hortatur, MS.; leg. *ratus,* h. *R. B.*

226. "'Οπλότερος est vocabulum Homericum" [Il. Γ, 108. ὁπλοτέρων ἀνδρῶν], *juvenis ad arma ferenda idoneus. Raperus;* vide *Muret.* III, 313. "Scriptor certaminis Homeri et Hesiodi:—'Επιγόνους ἔπη ζ ὧν ἡ ἀρχὴ, Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, μοῦσαι· Alii et Thebaidem et Epigonos attribuunt Antimacho Colophonio. De illa quidem res est vulgaris: de his testem habeo Scholiastem Aristoph. ad Pacem; Παῖ. Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα — σχολ. ἀρχὴ τῶν 'Επιγόνων 'Αντιμάχου." *R. B. Millio,* pp. 53, 4. "In hoc versu citando ἀνδρῶν omittit *Larcherus* ad Herodot. IV, 32. ed. utr." *R. P.* PR. lix. In Etym. M. p. 753. 22. locum non suum occupat; Πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτὸς ὀφθαλμὸς πρέπει, Αἰσχύλος Septheb. 396. ubi ἀστρῶν recte legitur.

SECT. V. ΟΠΛΟΦΟΡΟΥΣ ᾳδων [227]——

——Hac utique de re si quis dubitare poterit, ei, opinor, in sententiam meam adducendo mille argumenta frustra impenderim.

V. 1284. Ταυτα δε, ταυθ, ως ησθιον κεκορημενοι.] Bellum profecto hic habemus senarium a trochæo incipientem. Ne multis autem te moremur, ecce veram lectionem totidem literis, ipso etiam ordine servato, constantem:

Ταυτ ᾳδε [228], ταυθ——

287 * *Hæc* cane, *hæc*—sive, uti Florens Christianus, sententiæ vi cogente, interpretatus est; *Hæc sunt*

227. " *In hoc loco* Aristophanis *nihil mutandum esse censeo. Quanquam enim vox* ὁπλοτερος *nihil præter sonum cum* ὁπλα *commune habeat, (ut* Dawesius *recte observat,) sufficit tamen, opinor, ipse* sonus, *ut ex eo Trygæus occasionem arripiat inceptum poema, quasi* armisonum, *abrumpendi. Quinetiam hæc verba* —Νυν αυθ' ὁπλοτερων ανδρων αρχωμεθα—*revera initium faciunt poematis cujusdam antiqui de Expeditione Thebana* των Επιγονων. Αρχη των Αντιμαχου Επιγονων, *inquit Scholiastes. Sed verius, credo, dixisset* των εις Ομηρον αναφερομενων Ε. *nam eo tempore, quo acta est* Aristophanis Ειρηνη, *dubito an poema* Antimachi *in lucem prodierit. Et verba ipsa stylum antiquiorem redolent.*" Tyrwhitt. apud *Burgess.* Euphorio apud Schol. Pind. in Argumento ad Pyth. Ὁπλοτέρου τ' Ἀχιλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο. [Vixit *Antimachus* Ol. xciii, 4, *Alexia* Archonte,= A. C. 404. teste *Diodoro Sic.* xiii, 108. p. 390. *Plutarch.* in Vit. Lysandri T. i, p. 443. C. *Suid.* v. Ἀντίμαχος Κολοφώνιος, et *Kuster.* ad l. apud *H. F. Clinton.* in Fast. Hellen. Vide quoque *Salmas.* Plin. Exercit. p. 598. b. C. *Valck.* ad Eur. Ph. 68. *Piers.* ad Mœr. pp. 439, 40. *Schellenberg.* Vit. et Fragm. Antimachi. 1786., et *Heeren.* de Chart. Papyr. in Mus. Borg. p. 25. Fabulam hanc docuit Comicus Ol. xc, 2. Astyphilo Archonte, = A. C. 419.]. " leg. ᾄδων, ᾆδον [ᾄ.] ad παιδίον." *R. B.* " ᾄδων conjicit Fl. Christian. tacite receperunt Brunck. et Inv. Sed recte MS. Palatinus ᾄδον. Vide Av. 608." *P. P. D.* ad l. Pendet quidem *Jortinus*; sed ᾆδον [ᾄδον] præfert *Raperus* " ut recte scribitur in v. 1277. ed. Ald.; ad παιδίον enim refertur, ut ἀμαθὲς et κατάρατον in v. sequente."

228. " *leg.* ταυτὶ δέ. *Immo leg.* ταῦτ' ᾆδε, τηνῦθ'" *R. B.* " In Editione Farreana legitur id, quod corrigit *D.*, ταυτ' ᾳδε." *Burgess.* " ταῦτ' ᾆδε *Zanetti, Fl. Christianus.*" *P. P. D.*

canenda——Nempe a Trygæo puer supra [1278.] quæsierat,

Αλλα τι δητ ᾳδω ; συ γαρ ειπε μοι οἱστισι χαιρεις.

ac deinde cecinerat [1279, 80.] :

Ως οἱ μεν δαινυντο βοῶν κρεα, καυχενας ἱππων
Εκλυὸν ἱδρώοντας, επει πολεμου εκορεσθεν.

Hic autem assensum suum significat Trygæus :

Ειεν ; εκορεσθεν του πολεμου, κᾳτ ησθιον·
Ταυτ ᾳδε, ταυθ, ως ησθιον κεκορεσμενοι.

Pro vulgato autem κεκορημενοι postulante analogia κεκορεσμενοι reposuimus. Certissima insuper, ni fallor, emendatione pro κατησθιον *devorabant* rescripsimus, κᾳτ ησθιον [229], *ac deinde edebant.* Quippe verbum hic haberi oportet, quod τῳ δαινυντο sensu æquipolleat : id, quod de κατησθιον neutiquam dici potest. Hanc porro scripturam exigunt, quæ in sequente versu habentur ησθιον κεκορεσμενοι : quippe hæc locutio tantundem valet, quod εκορεσθεν, κᾳτ ησθιον : ejusdem autem sententiæ repetitionem ipsa loci natura postulat.

V. 1285. Θωρησσοντ αρ επειτα πεπαυμενοι TP. Ασμενοι.]
* " Fuit cum putarem legendum πεπασμενοι ; ut esset 288
" idem ac κεκορημενοι ; et quasi Echo daret illi re-

229. " leg. κᾳτ' ἤσθιον." *R. B.*, et *Berglerus.* Nub. 1072. " Leg. ἐμοίχευσάς τε κᾳτ' ἐλήφθης." *R.P.* apud *P. P. D.* Lys. 645. " *l.* οὖσά τ' ἀρχηγέτις MS., et schol. οὖσα ταρχηγέτι." *R. B.* " THι 'ΡΧΗΓΕΤΙ· Ut Scholiastes videtur legisse, qui reddit THι ΔΕΣΠΟΣΥΝΗι 'Αρτέμιδι ὡς Δήμητρι (τἀρχηγέτι *Elmsleius.*) Minerva etiam 'Αρχηγέτις memoratur a Plutarcho in v. Alcibiad. Ed. Bry." Sic Tyrwhittus. (=T. I, p. 192. E. 9.). locus est, ἀρχηγέτις δὲ 'Αθηνᾶ καὶ πατρῷος 'Απόλλων ἐστίν. Pergit Bentleius, " *Ergo ordo est* εἶτ' ἀλεκτρὶς ἢ δεκέτις | οὖσα τἠρχηγέτι. | κᾳτ' ἔχουσα τὸν κ. ἢ βραυρ." Quicum consentit Tyrwhittus, qui monet, " duo MSS. a Kustero citatos habere TON κ." Conj. p. 71. Idem in Vit. Lycurgi p. 43. B. 'Αρχαγέται δὲ οἱ βασιλεῖς λέγονται· Ibid. C. 8. αἶ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἔροιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν. In *Museo Hunteriano* p. 315. ed. pr. nummi Tauromenii in Sicilia cusi 3. 5. 6. 18. 19. ΑΡΧΑΓΕΤΑ exhibent. Oraculum apud *Demosth.* contra Macart. p. 1177. *Bekker.* ἥρῳ ἀρχηγέτᾳ, οὗ ἐπώνυμοί ἐστε, θύειν καὶ δωροτελεῖν καττὰ πάτρια.

SECT. V. " sponsum ασμενοι. Tamen nihil muto, et calidum " fortasse nimis hoc inventum. Conjectura tantum " fuit, in qua facile aberrasse a scopo, in quem con-" jicimus. Sane enim (neque dolo, nec ambitione " dico) verum vestigo, ruspinor, percontor: Is meus " est finis. Cæterum videtur huic versui, ut Hex-" ameter sit, deesse ultimus spondeus, velut οὕτως, " aut quid simile." *Fl. Christianus.* *Calidum* fortasse nimis inventum? Immo ingeniosum adeo ut nihil a te alias vel simile vel secundum excogitatum sit; at timide adeo *gelideque* ministratum, ut vix persensisse videaris, quantum vulgatæ lectioni præstet. In hac utique cum πεπαυμενοι dicatur, πεπαυμενοι obsecro τινος? Nam vocis istius tam nude positæ vagus nimis est sensus, ne dicam nullus. Porro si ΗΟΙΗΤΑΡΙΟΝ nostrum, vel certe παιδαριον φιλῳδον verbo Θωρησσοντο, *se-armabant,* nihil ad gulam spectans subjecisset, quo Trygæi ingenio litaret; mirum ni grave aliquod, *frontem* puta *perfrictissimam,* vel *in mentiendo securitatem,* vel *ineptias* saltem atque *ignorantiam* sibi exprobratam continuo sensisset. Jam utique supra [1271.] audierat,

——αμαθες γ ει και καταρατον [230]——

Thou illiterate Scoundrel——In aliquam certe reprehensionem το χρημα incurrisset. Hujus vero
289 * inventi laudem vir eruditus conjectura, quam subjungit, perquam inficeta ipse quodammodo imminuit. Conjecturam dico, qua invenustum istud ουτως versum terminare voluit. Nos lubenter sic scripserimus,

Θωρησσοντ αρ επειτα ΠΕΠΑΣΜΕΝΟΙ ΤΡ. [231] Ασμενοι. ΕΙΕΝ.

230. Menander ἐν Γεωργῷ apud Plutarch. T. II. p. 519. A. 2. ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Suidas T. III. p. 476. v. Τίμων—ὁ Μισάνθρωπος καλούμενος· ἦν δὲ καθαρός. Καθαρὸς sine causa in κατάρατος mutat Kusterus; Aristoph. Av. 1549. Τίμων καθαρός. *(a very Timon.)* Vertas, *Timon —misanthropus dictus; erat autem merus [Misanthropus].*

231. " πεπασμένοι *et* οὕτως *Fl. Ch. vel* ὄντες." *R. B.* Callim. Epigr. LXXIII (An. Gr. I, 469. XXXIII.). 3. νῦν δὲ πέπαυται,

Nempe ipso hoc verbo ειεν idem jam supra [1283.] assensum suum significavit: AD PAC.

ΕΙΕΝ· εκορεσθεν του πολεμου, κᾳτ ησθιον.

Libet tamen aliam non plane pœnitendam versus complendi rationem suggerere retentis etiam ipsis vulgatæ lectionis verbis, adjecta duntaxat post πεπαυμενοι orationis nondum finitæ nota; ut intelligatur scilicet Trygæus puerum interpellare ac leniter reprehendere; istum puta in modum:

Θωρησσοντ [232] αρ επειτα πεπαυμενοι—ΤΡ. Ασμενοι, ω ταν.

ac si dixisset: *Immo* πεπασμενοι *cane non* πεπαυμενοι. Nam hominis offensionem puer jam supra [1281.] canendo,

Ως οι μεν δαινυντο βοων κρεα——

quodammodo levarat. Cum vero hic canere perrexerit [1286.]

Πυργων δ εξεχεοντο, βοη δ ασβεστος ορωρει,

* ille non jam amplius ferendum το χρημα censet, 290 quin statim pronunciet [1287]:

Απολοιο τοινυν [233], παιδαριον, αυταις μαχαις.

V. 1290. Η γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ης
Ανδρος βουλομαχου και κλαυσιμαχου τινος υιος.]

Versus prioris fini semipes deest. Nec vero sat commode habet ipsa constructio εθαυμαζον—ει συ μη ης Postulat cum metri tum Hellenismi ratio:

Και γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ [234].

Similiter dicunt Latini, *mirabar ni tu* esses.

Αἶγες.—ΠΕΠΑΣΘΕ *R. B.* εἶεν. Sed *recte* οἶμαι Br. *e MSS., quibus accedit Schol. unde enotasse videtur* Scaliger. *P. P. D.* quem conf. Opusc. p. 209. Plato Critia, init. Ὡς ἄσμενος, ὦ Σώκρατες, οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν ὄντως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαι.

232. θωρηχθεὶς, *ebrius*, Theognis, indicante Porsono. *P. P. D.* Addend. ad l. Locus est, δέδοικα δὲ μή τι μάταιον Ἕρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

233. Κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον editiones omnes. Νεφέλαις (819.) Ἀριστοφάνης: Ὡς παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά. Lex. Sangerm. p. 449.

234. μὴ εἴης " Ravennas. ἦς

SECT. V. V. 1295. Ου πραγματ ᾳσεις· σωφρονος γαρ ει πατρος.] Rescribendum est ᾳσει [235]. Futurum utique activum

edd. pleræque, in quibus tres primæ. ᾖσθα Brubrach. *Fl. Christian.* [*R. B.*]. *Brunck.* e MS." *P. P. D.* Postea se sui pœnituit, et *R. D.* emendationem in notis recepit. (Hallucinatur *Jortinus*, εἰ σύ γε μὴ ᾖς. Ter. Hecyr. II, i, 23. *ni id* fecisset, *magis mirum foret.* Vesp. 349. Ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' ᾖς διορύξαι. εἴης *M. Raper* et *R. P.* "Vide *Canter.* et *Scaliger.* ad Euripidis Iph. Taur. 1321. ubi paulo ante pro εἴποι 1313. lege εἴπῃ· ut dactylum a cæsura excludas, lege, vocibus transpositis οἷός τ' ἔνδοθεν εἴης δ. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l., et PR. ad Eur. l=liv. Eur. Helen. 595. Πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ᾖσθ', ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα. "*Barnesius* ᾖσθά τ', *Musgravius* ᾖσθ' ἐνί. Lege εἴης." *R. P.* Advss. p. 269.

235. Vide PR. PP. iii, iv. et Addend. Recte ᾄσει pro ᾄσεις reposuit *R. Dawes.*, *Piers.* ad Mœr. p. 38. *Koen.* ad Greg. p. 49. "*Aliter Plato et Aristophanes,*" inquit *Marklandus* ad Suppl. 932 (942). At in ed. secunda hæc verba interciderunt. "In Vesp. 1223. pro Τουτὶ σὺ δράσεις idem vir clarissimus τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; παραπολεῖ. βοώμενος φήσει γάρ. sed qui futurum medium ᾄσομαι posuerat 1226. eum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse probabile non est. Non displiceret: τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; quoniam præsens tempus est in v. 1220." *Koën.* l. c. "Malim, τοῦτ' εἰ σὺ δράσεις, παραπολεῖ· βοώμενος φήσει γάρ." *R. P.* apud *P.P.D.* Demosth. adv. Neær. p. 1372. καὶ ὅτι οὐδ' αὐταῖς ταῖς δρώσαις τὰ ἱερὰ ταῦτα οἷόν τε ἐστὶ λέγειν πρὸς ἄλλον οὐδένα. *R.* ὁρώσαις. *Lambinus.* Cratinus Hephæst. p. 72. a *R. P.* apud *Gaisford.* p. 330. suppletus [εὔτονον τοῖς θεαταῖσιν ᾄσει μέλος. "Nempe meretrix, Musæ personam agens, scenam ad Creticos numeros intraverat." *R. P.* apud *P. P. D.*] Theophilus apud Athen. XIV, 635. A. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταὐτὸν ᾄσεται μέλος. Vide Eur. Med. 44. Soph. Aj. 431. ξυνᾴσειν *Toup.*; sed perperam. Plato de Legg. II. p. 114. ed. Ald.=606. D.H.St. quem *Marklandus* ad arma concitat; ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μοῦσαν; Lege, ἥσουσιν. *R. P.* Advss. p. 243. Ephippus in Mercatura apud Athen. VIII, p. 363. C. XIII, p. 571. F.—ᾖσε, παρεμυθήσατο, Ἐποίησέ θ' ἱλαρόν. Demetrius Scepsius apud eundem, IV, p. 155. C. οὕτως ᾖσε τὸν βασιλέα. XIV, p. 623. D. εἰς τοσοῦτον ἡμᾶς ᾖσεν. Herc. Fur. 681. ἀείδω *Elmsleius*, ni fallor. Thucyd. II, 54. ἢν δέ γε, οἶμαι, ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ᾄσονται. Vide supra ad p. 125. Meminisse libet emendationem, qua *R. P. juvenis*, laudis Bentleianæ certissimus hæres, Thalia plaudente Comicum ætate debilem redintegravit. Av. 489. Ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ. *Lege* νόμον ὄρθριον." Sed vide summum virum apud *P. P. D.* Herodot. I, 24. τὸν δὲ ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι

a verbo ᾳδω formatum Attici non agnoscunt; sed medio duntaxat ᾳσομαι utuntur.

[1] Ατт ΑΙΣΕΤΑΙ, προαναβαληται, μοι δοκει.
[2] Δεξιθεος εισηλθ ΑΙΣΟΜΕΝΟΣ Βοιωτιον.
[3] Εγω δ ακολουθων ΑΙΣΟΜΑΙ το φαλλικον.
[4] Αιδουσ' εγω δ, ην τουτο δρᾳς, ΑΝΤΑΙΣΟΜΑΙ.

Vulgati autem ᾳσεις literam finalem deceptis librarii scribentis auribus acceptam, cum vox subjecta ab eadem incipiat, non immerito rettuleris.

V. 1341. Αλλ αραμενοι φερωμεν
Οι προστεταγμενοι, [ὁι χορευται αναλαβοντες,
Τον νυμφιον ωνδρες.]

* Ista ὁι χορευται αναλαβοντες, utpote primitus interpretamentum των ᾳραμενοι ὁι προτεταγμενοι, ad scholia deinceps releganda, vel, si ita vis, delenda censeo [236]. Προτεταγμενοι [237] autem postulat, de qua editores nil quidquam suspicati sunt, metri ratio. Ecce utique integrum prout refingi oportet systema [238], nisi quod versus aliquot interciderint: 291

[1329] Δευρ ω γυναι εις αγρον,
Χωπως μετ εμου καλη
Καλως κατακεισει.
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.

[1] Supra 1266. [2] Ach. 14. [3] 260. [4] Eccl. 882.

ἰδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. ὄρθριον minus recte *Arch. Vind.* Conf. Equit. 1279. Ach. 16. Sueton. Nero, xx. Hor. Carm. III, iv. 3. Theogon. 293. Ὄρθρον—Ὄρθον Schol. ad Pind. Isthm. I, 15.

236. Exturbanda quoque censebat *R. B.*, quem firmat Rav.

237. "leg. προτε—" *R. B.* quam exhibet Rav.

238. Ad hunc modum epithalamium ordinarat et fere emendaverat *R. B.*; sed aliter et melius, nisi fallor, personas distribuit. "Metrum est Ionicum a majore." Sed versus asynartetos esse ex duobus anacreonteis catalecticis et brachycatalecticis censet *Hotibius.*

1332. Ὑμὴν ὑμέναι' ὤ edd "*leg.* ἴω *vi. Catullum.*" *R. B.* ad hanc normam 1336, 1341, 1346, 1352., refingit.

1333 — 1350. inclusive, ut aiunt, HM. appingit Rav.

SECT. V.

XO. Ω τρισμακαρ, ὡς δικαι-
ως ταγαθα νυν εχεις·
Υμην, Υμεναι, Υμην,
Υμην Υμεναιε.
Αλλ᾽ ἀραμενοι φερω-
μεν οἱ προτεταγμενοι
Τον νυμφιον ωνδρες·
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
TP. Οικησετε γουν καλως,
Ου πραγματ εχοντες, αλ-
λα συκολογουντες.
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
* XO. Του μεν μεγα και παχυ

292

*
Της δ᾽ ἡδυ το συκον.
TP. Φησεις γ᾽ ὁταν εσθιῃς
Οινον τε πιῃς πολυν·
*
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.
*
[1356] Πλακουντας εδεσθε.

1334. HM. *R. B.*, et δικαί-ως, ut Rav. Post 1335. asterismos ad lacunam designandam infercit *Raperus*, idem facturus post vv. 1347, et 1351. Versus quatuor, qui vulgo 1337 sequuntur, intactos reliquit vir summus, AΛΛ. HM. duobus primis, et HM. duobus ultimis præfigere contentus. Hos etiam retinet *Hotibius*, et TP. tribuendos putat.

1338. AΛΛ. HM. *R.B.*, HM. A', apponit *Hotibius*; ib. φέρωμεν *R. B.* ut Rav.

1343. HM. *R.B.*, et ἀλ—λὰ., HM. B'. *Hotibius*.

1348. AΛΛ. HM. *R. B.* TP. *Hotibius*. Post hunc versus 1332, 3. repetere vult *Raperus*; sed *Hotib.* sua strophica post 1349., ubi, ut strophico suo versus respondeat, σῦκον οὖν haud nimis audacter tentavit.

1350. HM. *R. B.*, XO. *Hotibius*, TP. Rav.; φήσεις γοῦν edd. "leg. φήσεις γ᾽ ὅταν" *R. B.* et Rav.

1354. ὦ χαίρετε χαίρετ᾽ ἄνδρες, Κἂν ξυνέπησθέ μοι, restituerunt MSS. Rav. et Vict.; vide *R. P.* ad Or. 470.

1356. ἔδεσθε Ald. et Junt. 2. ἔδεσθαι Junt. 1. Nihil præterea

Ista autem sensu cassa atque insuper contra metri legem quatuor versus catalecticos simul præferentia, — AD PAC.

Τι δρασομεν αυτην
Τι δρασομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην
Τρυγησομεν αυτην,

non sine Scholiastæ auctoritate eliminavimus, qui ea in nonnullis exemplaribus deesse testatur. Pro Φησεις γουν ὁταν—reposuimus Φησεις γ ὁταν——Ista denique Υμην Υμεναι &c. ad normam a Catullo servatam exegimus, apud quem sæpius legitur.

Hymen, ô Hymenæe Hymen,
Hymen ô Hymenæe.

* *Emendationes in* AVES. 293

V. 9. Αλλ ουδε ποι γης εσμεν οιδ εγωγ ετι]
Una vocula ποι geminum hic solœcismum efficit. Principio utique postulat Attici sermonis ingenium οιδα ὁποι. Nam ποι non est nisi interrogantis[239]. Deinde ουδε ὁποι γης εσμεν οιδα perinde est, ac si Latine dicas, *ne* quo *quidem terrarum* (sive *quam in* terræ *partem*) *simus novi*, pro eo quod recte protuleris, *ne* ubi *quidem terrarum*—sive *qua terræ in parte*—Hanc vero notionem suppeditabit scriptura, quam a Comici manu fuisse nullus dubitaverim:

Αλλ ουδ ΟΠΟΥ γης εσμεν οιδ εγωγ ετι.

Sic 394. Κατορυγησομεσθα ΠΟΥ ΓΗΣ[240];

secundum *Hotibium* desideramus; id mea minime refert. Nihil, opinor, inde periculi "bonæ ac tersæ menti, quam aliæ literæ faciunt, hæ probant." "Gagates lapis in venalicio incensus comitiali morbo laborantes sternebat, validos non offendebat."

239. Œd. Col. 476. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρῆ; *Burgess.*

240. Sic. *R.B.* "Vide *Valck.* ad Hipp. 1247." *Burgess.* Eur. Or. 627. Ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμηχανῶ. Helen. 492. Σπάρτῃ δὲ ποῦ γῆς ἐστί; El. 231. ποῦ γῆς δ' ὁ τλήμων—. Ar. Ach. 206. Εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς. Pac. 198. ποῖ γῆς; Eur. Or. 504. πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; Soph. Œd. Tyr. 413. οὐ βλέπεις

 Ubi vulgo contra metri trochaici rationem exhibetur Κατορυχθησομεσθα.

Æschyl. pag. 136 [Pers. 231.].

Ω φιλοι, ΠΟΥ τας Αθηνας φασιν ἱδρυσθαι χθονος [241];

Eadem itidem curatione indiget versus 45.

Πλανωμεθα ζητουντε τοπον απραγμονα,
ΟΠΟΥ [242] καθιδρυθεντε διαγενοιμεθ αν.

h. e. juxta eruditum interpretem: *Erramus locum investigantes negotii vacuum,* ubi *perpetuam sedem figamus.* Vulgo utique habetur Οποι. Pro διαγενοιμεθ autem malim διαγινοιμεθ.

294 * V. 48. Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν ἡ πεπτατο] Exponit vir eruditus: *Sicubi talem noverit urbem, qua pateat.* Atqui, ut hæc sententia haberetur, oportuit certe πεπταται. Sed ne huic quidem similem loquendi rationem usquam reppereris. Scribendum vero omnino videtur ἡ ΠΕΠΤΕΤΟ h. e. επεπτετο; interpretandum autem: *Sicubi locorum, quæ supervolaverit, talem urbem noverit.* Verbum quidem οιδεν neutiquam improbandum duco; at novi tamen alterum sono quam simillimum, quod ei facile prætulerim; totum autem versum sic repræsentaverim;

Ειπου τοιαυτην ΕΙΔΕ πολιν ἡ ΠΕΠΤΕΤΟ.

Sicubi talem urbem viderit [243]. Utrique autem mu-

ἵν' εἶ κακοῦ. Aj. 386. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ; Eur. Androm. 168. Γνῶναί θ', ἵν' εἶ γῆς. Eur. Med. 1131. Λέξον δ' ὅπως ὤλοντο ex Cod. Fl. *Valck.* ad Hipp. 723.; conf. *R. P.* ad l. κατορυχησόμεσθα maluit *Elmsleius* (*Class. Journal, No.* XVI, p. 439). Vide supra p. 356. et infra p. 323.

241. *Confer* Sophocl. *Trachin.* 68. *R. P.* ad *R. D.* Locus est, καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρύσθαι χθονός;

242. ὅπου *Schol. R. P.* apud *P. P. D.*

243. "*Hic etiam facetia Comici* Dawesium *latuit. Versum autem sic scribendum suspicor,* Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν, η 'πεπτατο. Sicubi talem urbem noverit, VEL advolaverit. *Tragici ejusdem, opinor, tautologia erat,* οιδεν η 'πισтατο—*quam hic* παρωδει Aristophanes. *Similes phrases videt in Ranis* v. 1184. Ηκω και κατερχομαι (vide *Porso-*

sum ad Med. 1011.), *et v.* 1205. κλυειν, ακουσαι. (Æschyl. Choeph. 5.)." Tyrwhitt.—" ' Πεπτατο, verte, *volavit*, ut sit sensus, *si talem novit urbem, in iis regionibus, quas pervolavit*. Legi etiam potest ᾗ.' *Sanctamandus*, quicum fere consentit *Elmsleius* ad Tyrwhitti Conj. p. 59.—De scriptura πεπτατο an πεπτετο, etsi alteram præferre videtur, non certo statuit *Dawesius*. Alteram amplectitur *Piersonus* ad *Mœrin*. p. 312. Priorem πεπτατο confirmant quæ attulit *Berglerus*." *Burgess*. πέπταται Ald. et Junt. 1. πέπτατο Junt. 2. Portus, etc.; εἶδε πόλιν, ᾗ πέπταται MS. apud *Brunck*. sed *Dawesii* emendationem a *Piersono* probatam, uti et εἶδεν, confirmat Rav.; εἶδε quoque Cod. *Vict*. sed 'πέπτατο retinet. ἐπιπτέσθαι Il. Δ. 126. πέτομαι Soph. Œd. Tyr. 487. πέτεται 1310.. πτέσθαι 17. Infra p. 541. l. 1, 2. " *Lege*, θαυμαστά γ' ἐπετόμεσθα — *vel*, θαυμαστ' ἀνεπετόμεσθα" — *R. B.* præ qua mihi vulgata placet. Ib. l. 8. recte addidit *plerumque* Dawesius; " *Attici enim in præsenti adhibent* πέτομαι, πέταμαι, *in aoristo* ἐπτόμην, ἐπτάμην, *quorum prius ita præferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur* ἀνεπτόμαν *edidit Brunckius in Sophocl. Aj.* 693. (*ubi* ἀνεπτόμην *Suid. MS. C. C. C. Ox. in v.* ἔφριξα" et ejusdem MS. Harl.; sed ἀνεπτάμαν et ἀνεπτάμην Aj. MSS. Harl. et Hunt. Eur. Suppl. 870. 'Ορᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο; quem Samus apud Polyb. v, ix, 5. et alibi παρῳδεῖ.) " *male* προσέπτετο· ibid. 262." ubi προσέπτατο MSS. Harl. et Hunt. " *In Aristoph. Av.* 118. *recte Beckius*, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, *recte etiam Brunckius* 789. ἐκπτόμενος, *ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius*." *R. P.* ad Med. 1. Bene Brunckius ἀπέπτετο Av. 90. ut Eccles. 1121. πετόμεσθά τε γὰρ 705. εἰσέπτετ' 1173. ἀναπτόμενος 1384. duo MSS. apud Br. et Cod. Rav.; ἀναπτάμενος Brunckii membranæ, et *R. B.* πέτοιτο Eccles. 899. παρέπτετο Thesm. 1014. πετομένας Lys. 55.; bene quoque προσέπτατο Æschyl. P. V. 649.; ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' consentientibus quidem MSS. Ran. 1351.—Ib. l. 9. " Suidas in v. 'Αμφοῖν—ἀνιπτάμεθ'—*Leg.* ἀνιπτάμεσθ—" *R. B.* "Ιπταμαι *vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus; Polyid. fragm. apud Valckenær. Diatrib.* p. 201. *ubi primum est* ἵπτατο, mox ἔπτατο. *In Iph. A.* 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, *literas male divisas vidit Marklandus. Lege*, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ [vide Opusc. ciii.] *Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr.* 949. ἐξέπτατ' οἴκων, *sed Sextus Empiricus adv. Mathem.* xi, 54. *habet* ἐξίπτατ' οἴκων. *Eur. Suppl.* 860. διέπτατο [Il. E, 282. πταμένη, etc.]. Ibid. Verbum πτάομαι πτῶμαι apud Atticos nullum esse docet Vir præstantissimus: et in Schol. ad Apoll. Rhod. iv, 1396. MS. Harl. προσπετόμενον clare exhibet. Hoc loco, licet alienissimo, quærere subit an structuras ad pronai latera protensas *D. Matthæo* iv, 5. et *D. Lucæ* iv, 9. ἐπὶ τὸ πτερύγιον designare liceat: etenim

SECT. V. tationi unus, qui infra V. 1470. habetur, locus mirum in modum favet:

hanc verbi vim suspectam habet Præsul eruditissimus, *Herbertus Marsh*, quia eodem sensu nusquam alibi occurrit. Sed, pace Professoris dignissimi, cujus dotes eximias suspicio, cum ἐπὶ πτερύγιον in vaticinio apud Daniel. IX, 26. juxta versiones quasdam, et ἕως πτερυγίου ibidem in margine Codicis VATICANI, illam vocis significationem tueri videantur, et κάπὶ πτέρυγος in MS. Venet. alterum verbum pro altero subinde usurpari indicet: quidni idem *D. Matthæo* licuerit? Lectiones varias a *R. Holmesio* τῷ Μακαρίτῃ enotatas inspicere mihi nondum obtigit; quod si hujus usus rarissima sunt exempla, perraræ exstiterunt alæ apud Græcos ex utraque ædis parte surgentes. —Hoc vero loco *Relando* significasse videtur πτερύγαν regiam illam Templi porticum quæ valli admodum depressæ imminebat: quam sententiam unice probat summus *Valckenærius* ad *D. Lucæ* l. c.—Pertenue vero nobis argumentum porrigunt cognata vocabula; Photius, ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, Πτέρα ἔλεγον, καὶ τὰ περιστόα. [Πτερῶν et πτερύγων permutantur in textu et schol. Ran. 1346.; et Av. 1325. lege ob metrum πτερύγων R. P. apud P. P. D. Xen. Anab. IV, p. 319 = IV, vii, 15. ἀντὶ δὲ τῶν πτερυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. πτερύγων autem, monente *Porsono*, MS. Eton. et Photius; conf. SALMAS. ad Tertull. de Pallio pp. 112, 3. 471, 2. ad S. Rhod. Alas p. 184. Plin. Exercit. p. 779. a. D.] Conf. Strabo, XVII, 1142. Ox. De vocibus ἀετὸς et ἀέτωμα *pinnicula fastigiata* denotantibus quædam dilucide expedivit, Vir summus, *Valckenærius* in Diatr. 214—16. Si objiciat quispiam, quod πτερύγιον sit vox rarissima, aut, ut στεφάνωμα πύργων, nimis poetica videatur; quod regeram habeo; primo, vox alibi nusquam hoc sensu usurpata illi vitio verti non debet; idem enim in auctores castigatissimos recidit: deinde "in Novo Testamento non desunt vocabula poeticæ originis. (*D. Luc.* XXII, 44. ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος—Æschyl. *Choeph.* 531. ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος—). *S. Petrus* [2. Ep. ii, 22.] de cane ad vomitum redeunte loquens, cum ἔμετον e Versione Alexandrina [Prov. xxvi, 11.] dicere potuerit, dixit ἐξέραμα, quod ex versiculo aliquo paræmiaco hausisse videtur, ut et illud κύλισμα βορβόρου, (i. e. μολύνεσθαι. Aristoph. Equit. 866. Ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν. Vide *Demosth.* adv. Conon. p. 1369. *Bekker. T. H.* ad *Lucian.* T. I, p. 24. et supra ad p. 312.) Idem [1 Ep. v, 5.] ἐγκομβώσασθαι dixit; quod verbum apud poetas solummodo invenire potuit Photius (Ep. CLVI. conf. *Alberti* Glossar. p. 217. *T. Gataker.* in Advers. Misc. I, 8. et *Toup.* ad Suid. Vol. I, p. 156—.), Epicharmum scilicet, et Apollodorum Carystium." PEARSON. *Vind. Ignat.* II, p. 191. Conf. *Crit. Review, April* 1804. p. 457. Plura persequi abstinebo.

Πολλα δη και καινα και θαυμαστ ΕΠΕΠΤΟΜΕΣΘΑ, και
Δεινα πραγματ ΕΙΔΟΜΕΝ.

Si quis autem πεπτατο, hoc est, επεπτατο eodem sensu retineri legitime posse existimet, eo quod ita non semel scriptum legatur; equidem me non ita incommodum habebit. Sed alteram scripturam apud Atticos plerumque obtinere video. Supra Vers. 35.

ΑΝΕΠΤΟΜΕΣΘ εκ της πατριδος αμφοιν ποδοιν.

* V. 319. 295

Ανδρε γαρ λεπτολογιστα δευρ αφικονθ ως εμε]

Satis hic visum est Cl. Kustero monuisse MS. Vatic. pro λεπτολογιστα habere λεπτοσοφιστα [244]. At enim utrumvis legeris, versum perinde claudicantem amplecteris. Nempe utrovis modo in tertia trochaici sede pro trochæo duas tantum breves syllabas constitues. Nunc autem accipe, quod a Poetæ manu profectum esse quovis pignore contenderim:

Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ εις εμε.

Equidem si λεπτω λογιστα scribas, ad versum perinde erit; Alteram vero lectionem præfero [245] hoc adductus, quod in Comici scriptis σοφιστης non raro, λογιστης vero ne semel quidem conspiciatur. Postquam hæc scripsi, in edit. Basil. 1532. λεπτω λογιστα extare video.

V. 386. Μαλλον ειρηνην αγουσιν
Ημιν· ὡστε την τε χυτραν
Τῳ τε τρυβλιῳ καθιει·]

Ne vox χυτραν priorem deinceps producat, rescribendum est,

Ημιν· [246] ὡστε την χυτραν τε.

244. "λεπτὼ λογιστὰ edd. Ald. (R. B.) Bas. 1532. [Junt. ambæ P. P. D.]" R. P. Deinde ἀφῖχθον Codd. Rav. et Vict.

245. Eandem prætulit Raperus.

246. "leg. ἡμὶν," R.B., et R.P. apud P.P. D.; vide supra p. 356.

SECT. V. Hoc primum. Quod autem gravius est, in oratione nihil habetur, quo referri possit τῳ τρυβλιῳ. * Monet
296 quidem Scholiastes ad syntaxin extrinsecus assumendum esse ΣΥΝ. Atque eum, neutiquam licet audiendum, secutus est eruditus interpres: *quapropter ollam* cum *catino humi depone*. Quinetiam si συν extrinsecus assumpseris, solœca erit locutio, ni alterum τε itidem deleveris. Lege vero punctis unice ademptis:

—— την χυτραν τε
Τῳ τε τρυβλιῳ καθιει.

Finge autem Euelpiden, quem hic compellat Pisthetærus, binos oculos totidem acetabulis contra aves armasse, et clara illico evadènt omnia. Sin constaret, quod tamen ne veri quidem simile est, eum utrique oculo unum catinum obtendisse, scribi oporteret, Και το τρυβλιον καθιει.

V. 997. Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα
Υμιν, διέλειν τε κατ αγυιας ΠΕΙ. Προς των θεων]
Quartam posterioris senarii sedem occupat spondeus: nam vox αγυια mediam ubique producit[247]. Porro ne ipsa quidem sententia recte procedit: Valent utique Γεωμετρησαι βουλομαι τον αερα *Dimetiri volo aera, non secus atque terram solent geometræ*: sequuntur autem διέλειν τε κατ αγυιας, et *dirimere in compita*. Solentne vero, obsecro, geometræ terram
297 in *compita* dirimere? In *jugera* potius * crediderim. Ac proinde, ut homo jactabundus aera itidem in *jugera* se dirempturum polliceatur, rescribendum omnino censeo:

et Opusc. p. 283. τὴν χύτραν Cod. Rav. Eupolis apud Polluc. x, 192. δύο τρυβλίῳ; Œd. Col. 1407. Μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶϊν γ' ἂν αἱ τοῦδ' ἀραί Ald. μ. τ. μ. π. θ. τε σφῶϊν γ', ἂν αἴδε τ. ἀ. Turneb. et in v. l. πρὸς θεῶν σφῶϊν ἄν γ' αἱ τ. ἀ. σφῷν γ' ἂν αἱ τ. ἀ. MS. B. apud *Brunck*. *Fortasse*, Μήτοι με, πρὸς θεῶν, σφῶ γ', ἂν αἱ δὲ τ. ἀ. TYRWHITT. Versum notaverat *R. B.* Conf. supra pp. 85, 86.

247. Il. B, 12. νῦν γάρ κε Fέλοι πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων. Or. 751. Εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.

Υμιν, διιλειν τε κατα γυιας [248]. Προς των θεων. AD AV.

Sin γυας malis, litem non moveo. Illud vero monere libet, syllabas αι, ει, οι, υι, quotiescunque sequente vocali producantur, perinde concipiendas esse et pronunciandas, ac si vocalis vel potius consonans ιωτα gemina haberetur [249]. Neque igitur moram cuiquam

248. κατὰ γύας Cod. Rav.

249. Vide App. p. 17*. Satis subtiliter; sed fallitur vir sagacissimus: γύας enim *semper scribi debere* monet *R. P.* ad Ph. 655 (649. *Valck.*). quem conf. ad Hec. 453. Æschyl. P. V. 370. 706. Abresch. ad Æschyl. III, 193. Soph. Œd. Col. 58. ἐπίγυον *funis nauticus*, "penultimam proculdubio producit, cum sit contracta ex ἐπιγύιιον." *R. P.* PR. li=lv. conf. *Toup.* ad Suid. I, 190. Neque usquam obtinet *R. D.* observatio apud Atticæ scenæ poetas, "*nisi in vocali ε, neque id in omnibus, e. g.* ἡδέως *et* πρακτέον *nunquam in disyllabon contrahuntur.*" *R. P.* ad Ph. 1651. Et res ferme ad liquidum perduci potest Comicos Tragicosque formis ποῶ aut ποιῶ usos esse, prout versus ratio flagitabat. Thesm. 65. ποητοῦ Junt., Nub. 258. 1460. 1497. ποοῦμεν MS. Barocc. 127.: Anaguro ποῶν *R. P.* conf. supra ad p. 218. Soph. El. ποεῖν MS. Harl. (ῑ a recenti manu illata); sic edd. Fl. 2, 1555, 4, et 12. et Eustath. p. 1326, 57. quæ in Bas. P. 1450, 7. in ποιεῖν mutatur. Jo. Grammat. περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ῑ· τὸ γὰρ—ποιεῖν ποεῖν· καὶ ποίημα πόημα. Conf. supra p. 218. et Auctar. et Addend. ad Opusc. p. 371. In hujusmodi sane φλυαρίαις examinandis non immorantur librarii. Atqui *nulla omnino varietas negligenda est, in quo aliquod lectionis vestigium appareat.* 1103. Schol. χωρίου. q. Χαβρίου TYRWHITT. qui ad Schol. in Ran. 732., quem citat *Corsini* in Fast. Att. T. II, p. 224. Ἀλλὰ νικᾷ "Fortasse Ἑλλάνικος. 1155. Ἄριχος q. Ἀρίσταρχος:" ut *R. B.* ad Ran. 1526. ἱππολύτου "*leg.* Πολυΐδω, Schol. Eur. ad Hipp. 191.;" et ad Demosth. Philipp. III, p. 119. pro ἄρχην, Ἀρχίππην reposuit *Reiskius.* Thucyd. VIII, 46. παρῄνει δὲ καὶ τῷ Τισσαφέρνει μὴ ἄγαν ἐπείγεσθαι τὸν πόλεμον διαλῦσαι, μηδὲ βουληθῆναι κομίσαντα ἢ ναῦς Φοινίσσας, ἅσπερ παρεσκευάζετο, ἢ μελλήσει πλείοσι μισθὸν πορίζοντα τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλάσσης τὸ κράτος δοῦναι. Emendationem ἢ Ἕλλησι πλείοσι mihi crudeliter præripuerunt quatuor saltim codices apud *Bekkerum.* E contrario *Xenoph.* Hellen. I, iv, 6.—οἱ δὲ, ὅτι τῶν παροιχομένων αὐτοῖς κακῶν μόνος αἴτιος εἴη, τῶν τε φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι μόνος κινδυνεύσαι ἡγεμὼν καταστῆναι. Lege, τῶν τε φοβερῶν ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ. — *Herodot.* VII, 97. τριηκόντεροι δὲ καὶ πεντηκόντεροι, καὶ κέρκουροι, καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα μακρὰ συνελθόντα ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐφάνη τρισχίλια. Nemo, mihi crede, *Arbuthnotti* auctoritate motus, nomina propria vice appellativorum in Herodoti

SECT. V. injicere debet, sicubi γυιας priore correpta legatur; quod in ποιω non raro obtinere videmus. Hæc tamen inter verba illud interest, quod γυιας priorem nunquam producat, alterum vero modo πο | γω priore correpta, modo πογ | γω producta veniat efferenda. Si quis autem forte ægre ferat literam ιωτα consonantem a nobis accipi, is legat, velim, subjectum Terentiani locum [pp. 23, 24.=500—510.]:

Diximus rarum esse Græcis ιωτα *post* Υ *subdere:*
Verum enim nec prælocari sic apud Graios potest[250],
Edat ut diphthongon unam de duabus voculis[251]:
Literæ nam nomen ipsum, ιωτα *quod Graius vocat,*
Si quis in metro locabit, syllabæ ut fiant duæ;
Non potest diphthongos esse ιω *duabus literis,*
Consonans *prior locata quia fit et* Graios apud;
Quod tibi exemplo probare versus herous potest:
298 * ΟΥΤΟΣ ΙΩΤΑ ΓΡΑΦΕΙ versus si principium sit,
Pes erit primus trochæus, sed facit spondeon hunc
Prima vocalis notari ιωτα *qua Graium incipit.*

Habemus hoc in loco, præter exemplum, quod ex professo adducit Terentianus, quatuor insuper alia, in quibus literæ ιω μονοσυλλαβως pronunciandæ veniunt. Versuum utique primi, quarti, sexti, atque ultimi pedes quarti, et quinti, sic constituendi sunt:

1. Græcis	ιῶτᾰ	6. esse	ιῶτᾰ
4. ipsum	ιῶτᾰ	11. tari	ιῶτᾰ

Video sane, inquies, ita necessario constituendum esse Græcis | ιωτα; at reliqua quidni, obsecro, istum potius in modum dimetiri liceat:

textum inferciret: *besides these there were lesser ships of thirty and fifty oars, furnished by the* Cercurians *and* Hippagines, *which made up the number.* Coins —, p. 220.; conf. ad Hor. Epod. i, 34.

250. "hoc et sequentibus versibus" *Grajos* et *Grajus* præstare existimat Santenius; quem vide ad h. l.

251. Conf. *R. D.* supra p. 27.

4. ips ι | ωτα. 6. ess ι | ωτα. 11. tar ι | ωτα? AD AV.

Illud igitur tibi expediam. Vetat utique, quo minus hoc modo pedes dimetiamur, commatum trochaicorum ratio, quam sibi servandam proposuit Terentianus: ecce autem ipsius verba [p. 17.=308—310.]

Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis
Nominis verbive fine comma primum terminet:
Hac enim τομῃ *probatur metron hoc trochaicum.*

*V. 1102. Τοις κριταις ειπειν τι βουλομεσθα της νικης περι, 299
Οις αγαθ ην κρινωσιν ἡμας πασιν αυτοις δωσομεν.]

Trochaici alterius ratio, cum primam sedem dactylus occupet, neutiquam constat. Porro facit istud οις, ut in oratione redundet αυτοις. Similem vero, quam vocant, elegantiam apud Comicum nusquam alias videre est. Repone,

ΟΣ αγαθ[252], ην κρινωσιν ἡμας——

Judicibus dicere aliquid in animo est ad victoriam spectans, quot utique bona, si nobis eam adjudicent, iis omnibus largituri simus.

[1] Συ δ ὡς αν ειδῃς ΟΣΑ παρ ἡμιν, ην μενῃς,
Γενησετ ΑΓΑΘΑ——
[2] Σκεψασθ ΟΣ ὑμιν ΑΓΑΘΑ παραδωσω φερων,
[3] —— —— —— ἑτερον νυν ετι
Ακουσον[253] ΟΣΟΝ ὑμας ΑΓΑΘΟΝ ποιησομεν[254].

[1] Plut. 112. [2] Pac. 888. [3] Av. 1616.

252. "vulgatum citante *Musgravio* Exercitat. Eurip. II, 5." *R. P.* apud *P. P. D.* ὅσ' ἀγάθ' Rav. οἷ ἀγ. *R. B.*

253. Vide infra p. 299. 3. "ακουσαθ' edd." *Burgessius.* Vide supra p. 161. Æschyl. P. V. 273. 447. 701. Eum. 114. 676. Il. Δ, 435. "*Omnes codices cum edit.* Florent. *et* Eustath. ἀκούουσαι, *quod suavius, ut Il.* Σ, 53. *et Odyss. T.* 204." *R. B.*

254. *R. D.* exemplis "adde, (Soph. Ph. 1379. μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. Lege ὅσων. Vid.

SECT. V. Pergit autem continuo Chorus recensere, quæ judices consecuturi sint commoda. Cæterum exemplorum jam laudatorum in primo pro παρ ἡμιν nullus dubito, quin scripserit Noster παρ ἡμων [255].

Phil. 1162. *R. P.* Advss. 198. Eur. Ph. 1613. ΟΥ, καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε—; *R. P.* Androm. 651. Plene interpunge post 650. et lege Ἦ χρῆν σ'—*Nimirum debebas R. P.* 710. ἣν δδ' ἐξ ἡμῶν γεγὼς Ἑλᾷ δι' οἴκων ΤΩΝΔ' ἐπισπάσας κόμης. *Musgravius.*) Eq. 1215. Οἴμοι ΑΓΑΘΩΝ ΟΣΩΝ πλέα. Ita recte *Reiskius* pro ὅσον. 1333. ΟΣΑ με δέδρακας ΑΓΑΘ—Pac. 1197. Ὦ Τρυγαῖ', ΟΣ' (ita lege, non ὅς) ἡμᾶς ΤΑΓΑΘΑ Δέδρακας. Homer. Odyss. x, 209. ΟΣΣ' ΑΓΑΘΑ ῥέζεσκον—ubi alteram lectionem, Ὅς σ' ἀγαθὰ, imperite probat *Jos. Barnesius.* Aristoph. Acharn. 783. ΟΣ' ἐστὶν ΑΓΑΘΑ Βοιωτοῖς (Alexis ap. Athen. vi, 16. p. 254. B.) Vulgo ἔστ' ἄν." *R. P.* Advss. p. 225. et conf. *P. P. D.* ad Plut. 112. Thesm. 5. πάνθ', ὅσ' αὐτίκα Ὄψει παρεστώς. *Reiskius* apud *P. P. D.* ad l. *Porsonus* paullo aliter locum constituit; Σὺ δ' ὡς ἂν εἰδῇς, ὅσ' ἀγάθ', ἢν παρ' ἐμοὶ μένῃς, Γενήσεταί σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. In Soph. Œd. Tyr. 847. ed. Turneb. ἡμᾶς pro ἐμὲ male vulgatur. In nota ad Plut. l. c. pro *Antiphanes*, lege, "*Hermippus Athenæi*"—Hac mutatione et metro et sensui satisfecit vir summus. *Thucyd.* ii, 48. λέγων ὅσα ἐν τῷ τοὺς πολεμίους ἀμύνεσθαι ἀγαθὰ ἔνεστιν. *Aristoph.* Dætaleusin fr. iv. Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ Πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά. [*Diocles* apud Phot. v. κακὰ κακῶν. Πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς—.] Av. 1278. οὐκ οἶσθ' ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει, Ὅσους τ' ἐραστὰς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις. Anti-Atticist. p. 81, 20.—Ἄλεξις δ' Ἐπικλήρῳ, ἐκδιδόντος τινὸς θυγατέρα· Ἀλλ' ἔγωγ', ὦ παῖ, δίδωμαι· καὶ ποιήσω πάνθ' ὅσα Οὗτος αἰτεῖται παρ' ἡμῶν. Herodot. i, 7. μάθε ὅσα ἀγαθὰ ἀποβαλέεις. Xenoph. Mem. ii, ii, 3. iv, vii, 2. 2. Contra in Timæo vv. Ὁμόγνιοι θεοὶ p. 192. pro ὅσοι legendum οἷς οἱ vel οὓς οἱ. *R. P.* ad *Toup.* p. 504. 3. ὅσου et οἵου sæpe permutantur: Aj. 503. ἀνθ' ὅσου ζήλου—ὅσον Harl. οἵου ζήλου ed. Med. Suidæ v. ζῆλος *R. P.* Advss. p. 189. 4. οἷς et οἵ· et vice versa. Soph. Ph. 315. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. Lege οἵ' Ὀλύμπιοι θεοί. conf. supra 280. (ibi οἵ MS. Harl.) Nub. 1364. Œd. Tyr. 1305 (1285). Œd. C. 1398. Suppl. 559. Rhes. 264. Erecth. ap. Stob. 79. Heraclid. 746. *Month. Rev. Feb.* 1799; p. 203. *Hermann.* ad Viger. p. 708. El. 333. 751. 5. "Simonides An. Gr. i, 144. Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλίᾳ, οἵ' ἔπαθες (sic *Br.*) al. οἱ male Jensius p. 336, οἷς." *R. P.* Advss. p. 313.

255. ὅσσα παρ' ἡμῖν I, T; παρ' ἡμῖν C, D, E, F.

[1] Ω της μεγαλης επιθυμησας σοφιας [256] ανθρωπε ΠΑΡ ΗΜΩΝ AD AV.

[2] Αλλ εσται σοι τουτο ΠΑΡ ΗΜΩΝ ——

* Ibidem etiam pro Γενησετ ἀγαθα [257] &c. malim Γενοιτ αν ἄγαθα. Quippe altera scriptura vel tertium pedem proceleusmaticum, vel anapæstum dactylo subjectum [258] non sine invenusto accentu præfert. 300

V. 1155. Σοφωτατοι πελεκαντες [259], ὁι τοις ῥυγχεσιν
Απεπελεκησαν τας πυλας· ην δ ὁ κτυπος
Αυτων πελεκαντων, ὡσπερ εν ναυπηγιῳ.]

Acutissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas: erat autem sonitus ab illis pelecanis *excitatus, qualis est in navium textrina.* Ita interpretatur Tib. Hemsterhusius: Atqui pace viri doctissimi, αυτοι πελεκαντες *illi pelecani* neutiquam sonat. Valet equidem in sermone poetico *ipsi pelecani;* at in soluto sive Comico, nisi accedente articulo [260], ne istud quidem; nec vero quidquam aliud. Verbi gratia in Pluto V. 392. sic scriptum legimus:

Εχω· Συ Πλουτον; Οποιον; ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ [261].

[1] Nub. 411. [2] 430.

256. ἐπιθυμήσας σοφίας Codd. Rav. Leid. Barocc. 127. C. et I qui ὦ ‟νε παρ' ἡ. sed ὤνθρωπε Barocc. Recte quoque hunc ordinem servat Laërtius lib. II, p. 39. l. ult. ed. Lond. 1664. Vide *R. B. Kustero* in Mus. Crit. N°. VII, pp. 416. 437.; σοφίας ἐπιθυμήσας D, E, F, H, T, ut editiones.

257. γενήσετ' ἀγαθὰ C, D, E, F, I, T. γενήσεται τἀγαθὰ Dorv.

258. Vide supra pp. 463, 4.

259. Πελεκᾶς: τὸ ζῶον. Anti-Atticista, p. 112.

260. “ αὐτοῖσι θεαταῖς Comicis non est *ipsis spectatoribus*. Lege ergo αὖ τοῖσι θεαταῖς cum editione Ald. *et Juntinis*.” *R. P.* et *P. P. D.*, quem conf. in Append. ad *Toup.* pp. 438. 497.

261. “ Recte” *R. P.* ad Eccles. 852. Ph. 892. Opusc. p. 32. ποῖον T. F., Rav. ὁποῖον C, D, E, H, I, conf. *R. P.* ad l. Alexis apud Athen. IX, 379. B. ποῖόν τι; δεῖ γὰρ κἀμὲ τὸν ξένον μαθεῖν. Vulgo Οἷόν τι; *R. P.* Advss. p. 111. Idem X, 459. B. ποῖον [secundum versionem] repone pro οἷον. *Meinek.* Ep. Cr. p. 24.; et in Timocle ib. VI, 224. pro Δημοσθένης Ὀργιζόμενος ὁποῖος ὁ Βριαρέως — lege cum *Elmsleio* ad Ach. 963. B. Βρια-

SECT. V. Unde si dempseris articulum, sermonis non minus quam metri rationem violaveris. Ibi vero obiter legendum moneo Ποιον. Nam alterum istud Οποιον non est interrogantis. Porro ut αυτων πελεκαντων in Comœdia tantundem esse potuerit, quod αυτων των πελεκαντων, at ipsa tamen, quam efficiet, sententia, *ab* ipsis *pelecanis excitatus,* importuna erit. De vitiosa lectione jam satis. Nunc vide, an veram simus assecuti:

301 *——————ην δ᾽ ὁ κτυπος
Αυτων ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ [262]———

erat autem sonitus ab iis dolantibus (sive *dum dolarent*) *excitatus.*—

V. 1298. Ορτυξ εκαλειτο· και γαρ ῃκεν ορτυγι] Perinde sunt hæc, ac si Latine dicas: *Coturnix* nominabatur: *nam similis* est *coturnici.* Lege vero, ut constet deinceps temporum ratio; HIKEIN [263], *similis erat.* Id quod ideo mutatum non immerito dixeris, quod primæ esse personæ videretur. Quem errorem jam supra perstrinximus pag. 232 (411—414).

ρέως Ὀργιζόμενος. A. ὁ ποῖος οὗτος Βριαρέως; Eccles. s. c. "Lege, Πρὶν "AN γ᾽ ἀπενέγκῃς. OM. ἀλλ᾽ ἀποίσω. KH. πηνίκα; ὁπήνικα enim non est interrogantis. *R. P.* apud *P. P. D.* Labem contrariam eluit in Iph. A. 696. γένους δ᾽ ὁποίου, χὤποθεν, μαθεῖν θέλω. γένους δὲ ποίου edd. Hanc regulam haud agnovit Homerus; vide Odyss. Ξ, 188. Il. Υ, 200. Plato Theæt. 181. B. Ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα, καὶ σὺ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον. Schol. ad l. p. 29. Ἐκ τούτων δῆλον, ὅτι τὸ τῆς Ποιότητος ὄνομα Πλάτων ἐστιν ὁ πρῶτος θεὶς ἐν τοῖς Ἕλλησιν.

262. "leg. πελεκώντων." *R. B.* et *Grayius*, p. 163.; "quod præceperat magnus *G. J. Vossius* Etymol. v. PELLECANUS p. 380. Cujus rei notitiam magno emptam optavisset Dorvillius." *R. P.* quem conf. apud *P. P. D.* in Addend. ad Av. 883. Anti-Atticista l. s. c. Πελεκᾶν: εὕρηται καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀραρῶς Καινεῖ· ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ᾽ ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα.

263. "cui favet Symmachus apud Schol. si modo corrigatur ᾔκειν, ἐῴκει, et Suid. in v. ᾔκει exhibet ᾔκει notante Kustero. Pro ἐκαλεῖτο Suid. καλεῖται." *R. P.* apud *P. P. D.* "leg. ᾔκεν ab εἴκω." *R. B.* qui ΠΕΙ., καὶ γὰρ ἠ. ὄρτυγι, tribuenda maluit. Photius, Ἤικειν: ὅμοιος ἦν.

V. 1518. Απολωλεν ὁ Ζευς. Πηνικ αττ απωλετο ;] —το δε ΠΗΝΙΚ ΑΤΤ απωλετο ουκ Αττικον, ουδε αρχαϊκον, ουδε ακριβες. εστι δε αντι του ΠΟΤΕ ΔΗΤΑ, παρέλκει γαρ το ΑΤΤΑ· επει ουτε το ΤΙΝΑ σημαινει, ουτε το ΑΤΙΝΑ· ουδὲν [l. ουδὲτερον] γαρ τουτων ἁρμοζει τῳ ΟΠΗΝΙΚΑ. l. ΠΗΝΙΚΑ [264]. Hæc ex Suida descripsimus, ideo quod rotundius procedant quam Scholia, in quibus tamen eandem rem monemur. Est autem observatio certo certius vera. Addo autem, quod neque Atticum est, nec archaicum, nec accuratum; id ab Aristophane serio proficisci non potuisse: ac proinde emendatione opus esse. Et profecto neutiquam incommode quis legerit * Πηνικα δητ απωλετο; aut etiam Πηνικα δηποτ.—Sed germanam potius crediderim scripturam fuisse, AD AV. 302

———— ΠΗΝΙΚΑΠΤ [265] απωλετο.

h. e. Πηνικαπτε, pro Πηνικα ποτε; non secus atque τιπτε pro τι ποτε legimus. At quidni ipsum Πηνικα ποτ? Ideo vero quod hoc pacto absonum habituri

264. Hesychius, Ἄττα: ἅτινα. et, Ἄττα: τινά. Vide *T. H.* ad Th. Magistrum p. 122. Lex. Rhet. p. 197. Ἄττα: δασυνόμενον μὲν δηλοῖ τὸ ἅτινα, ψιλούμενον δὲ τὸ τινά. τίθεται δὲ ἐκ περιττοῦ καὶ ἐπὶ χρόνου. Lex. Sangerm. p. 461. Ἄττα: σημαίνει μὲν ἡ φωνὴ τὸ τινὰ, ὁπότε ψιλοῦται, ἢ καὶ τὸ ὀλίγα ἢ παραπλήσιον. ὅποτε δὲ δασύνεται, τὸ ἅτινα, ὅπερ οἱ Ἴωνες ἅσσα λέγουσι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἅπερ ἄν. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παρέλκον ἐστί. παραλαμβάνεται δὲ καὶ τὸ πότε καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ πηνίκα. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ παραπρεσβείας (p. 406, 21.) ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις (Pherecrates apud Harpocrat. v. Ἄττα) τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ (Aristophanes l. c. et ap. Harpocrat.) ἐπὶ χρόνου. Iterum, Ἄττα: τέσσαρα σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα ἢ ἅτινα παρὰ Ἀντιφῶντι (p. 771, l. *Reisk.*) ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς (17. 15.). ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. Confer imprimis Schol. ad Plat. Sophist. p. 35.

265. πηνικἆτ, l. c. et in Aristoph. apud Harpocrat. v. Ἄττα reponendum putat *Toupius* ad Suid. Vol. II, p. 71. "Non est meum, error sit in Græcis, necne, decernere. Illud saltem decernere possum, *Toupii* emendationes infirmo talo stare. Neque enim crasis ea, quam commendat, unquam permittitur, sed πηνίκ' εἶτα scribendum erat; neque εἶτα post interrogationem eo modo collocatur. In Avibus *Brunck.* πηνίκ' ἄρα ex MSS. edidit." *R.P.* ad *Toup.* pp. 467, 8.

SECT. V. simus accentum. Cæterum istud αττα, quod memorant Scholiastes et Suidas, quod et in Comici fabulis non raro conspicitur; vix dubito, quin Atheniensibus ignotum fuerit. Ii potius videntur vocabulis in vocalem brevem exeuntibus (nam is est perpetuus hodierni αττα apud Comicum situs) ττα pro τινα subjicere soliti, istum puta in modum:

[1] Οστις σκαλαθυρματιαΤΤΑ μικρα μανθανων.
[2] ΠοσαΤΤΑ; Ταυτι. Δυο δραχμας μισθον τελεις;
[3] Οφρυς εχοντα και λοφους, δειναΤΤΑ μορμορωπα.
[4] Συ δ ω θεοισιν εχθρε, ποιαΤΤ εστιν, άΤΤ εποιεις;
[5] ΟλιγαΤΘ υπειπων προτερον αυτοισιν ταδι.
[6] Χατερα ποσαΤΤ οιει γεγενησθαν τῃ πολει;
[7] ΛακωνικαΤΤΑ, τρεις εχοντα γομφιους [256].

[1] Nub. 630. [2] Ran. 174. [3] 956. [4] 967. [5] Vesp. 55. [6] Pac. 703. [7] Thesm. 430.

256. 1. σκαλαθυρματιάττα T, —άτιάττα E, σκαλαθυρμάτι' ἄττα C, D, F, I; σκαλαθυρμάτι' ἄτα H cum schol. ἤτοι μικρά τινα [λεπτὰ καὶ schol. apud I,] καὶ εὐτεχῆ [f. εὐτελῆ] παίγνια καὶ μαθήματα μανθάνων. 2. πόσσ' ἄττα D, πόσ' ἄττα E, ποῖ' ἄττα I (ποῖ' Barocc. *R.B.*, sed conf. *R.P.* ad l.). 3. δεῖν' ἄττα I, δεῖν' ἄττα D, E, δείν' ἄττα Barocc. *R. B.*, δεῖν' ἀτα (sic) T; vide *R. P.* ad Hec. 1171. "In membr. δεινάττα conjunctiin et una voce." *Brunck.* 4. ποῖάγ', Rav. i. e. ποίατγ', vide Opusc. p. 390. ποῖ' ἄγ' Barocc. *R. B.*, ποῖα γ' ἐστὶν ἄττ' ἐποίεις D, et Brunckii membranæ; θεοῖς ἐ. ποῖ γ' ἐ. ἄττ' ἐ. I, θεοῖσιν ἐ. ποῖα γ' ἐ. ἄττ' ἐ. T, ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἄττ' ἐποίεις E, "θεοῖς—ποῖα γ' B. οἷ' ἄττα Cratinus Athen. IV, p. 164. E." *R. P.* apud *P. P. D.* 5. ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον Rav. 'Ολίγαγ' (i. e. ὀλίγατγ') ὑπειπὼν πρότερον Ald. et Junt. 1. ὀλίγ' ἄττα ὑπειπὼν πρῶτον Junt. 2., et MSS. Vossiani Greg. Metrop. de Dial. p. 3. ὀλίγαττα *Koen.* Conf. *P. P. D.* ad Plut. 998. 6. γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει Rav. ut Ald. et Junt. utraque. Dolet virum acerrimum tam desubito hoc præceptum nobis dictitasse: si ἄττα vocem sui affinem sequatur, cum illa commode coalescit. 1. Odyss. T, 218. Ϝειπέ μοι, ὀπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ Ϝείματα Ϝέστο. Nusquam apud Tragicos comparet; vide Æsch. P. V. 1071=1107. et eruditissimum *Blomfieldium* ad l. Aristophanem Harpocrationis v. Ἄττα emendat *Dobræus* in Auctar. ad *Porsoni* Opusc. p. 383. Πυθοῦ χελιδὼ πηνίκ' ἄττα φαίνεται. Idem ad Plut. 227. Alexidem Athenæi III, p. 107. C. reformat, Κρεάδι' ἄττα, ποιδάρια, ῥύγχη τινα. Conf. hunc præclarum Professorem ad Nub. 1135. in Append. p. (43). ad *Porsoni*

Opusc. p. 390.; et ibidem adde, Herodot. VII, p. 204. Δορυάγου —Δορύσσου Arch. Δορύττου. Sosipater Athenæi IX, p. 378. C. Μικράττα κινήσω Pr. ad *Catter.* de Admirab. p. 7.; vide Eupol. ibid. p. 392. E. 10. Thucyd. I, 112 (113. *Bekker.*). Βοιωτῶν τῶν φευγόντων ἐχόντων Ὀρχομενὸν καὶ Χαιρώνειαν καὶ ἀλλάττα χωρία τῆς Βοιωτίας. II, 100. ἀλλάττα χωρία. *Plato* in Phædo. 243. ed. *Fisch.* ἀνευφήμησέ τε, καὶ τοιαυθάττα εἶπεν [Optime Brunckius in Soph. Tr. 785. Ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς. Eur. Or. 1328. Ἐπ' ἀξίοισί γ' ἆρ' ἀνευφημεῖ δόμος. Hesych. Ἀνευφημήσει: ἀνοιμώξει.] 273. πρὸς τοιαυτάττα λέγειν; 343. ὁποιάττ' ἂν καὶ μεμελετηκυῖαι τύχωσιν ἐν τῷ βίῳ. 488. ὡς δεινάττα πάσχοντος. 489. καὶ οὐ πολλάττα μετὰ ταῦτα διελέχθη. p. 312. *Forster.* τεταράττα ῥεύματα ὄντα Cod. Clarkio-Bodl. 316. τοιαυτάττα. 115. E. 3. *H. St.* ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεῖν' ἄτα πάσχοντος. ἄττα omittit Cod. Clarkio-Bodl. p. 116. B. 9. καὶ οὐ πολλὰ ἄττα μετὰ ταῦτα. " ἄττα suprascr." in eodem Codice. Cratyl. 438. D. *H. St.* ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα—ἕτερα ἄττα *Heusde* p. 85. Th. Mag. p. 123. ἕτεραττα (sic) edidit *Vascosanius.* Sophist. 255. C. 6. ὡς δύ' ἄττα ὀνόματα Cod. Clarkio-Bodl. Gorgias pp. 91. 200. ἀλλάττα ποιεῖν. Gorgias p. 80. ὁποιάττα τὴν φύσιν ἐστίν. ὁποῖ' ἄττα Cod. Meerman. ὁποῖά τα (sic) cod. Aug. ὁποῖαττα (sic) cod. Bodl. p. 146. εἶτ' ἐμοὶ τοιαυτάττα ἐπέρχεται πρός σε λέγειν. 172. καὶ μεγαλάττα τὰ πρήματα εἶναι. Protag. p. 316. A. σμικρ' ἄττα Cod. Clarkio-Bodl. p. 465. A. 5. ὁποῖ' ἄττα Idem Codex. Sympos. p. 199. B. 9. πάρες μοι Ἀγάθωνα μικράττα ἐρέσθαι Cod. Clarkio-Bodl. Charmid. p. 172. C. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτον ἐστιν. Menex. II, 236. B. περιλειματάττα ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα. Theæt. 131. C. *H. St.* τὰ μὲν ποιάττα γίγνεσθαι, τὰ δὲ αἰσθανόμενα. Sympos. 199. B. πάρες μοι Ἀγάθωνα μικράττα ἐρέσθαι. De Republ. II, 259. C. ὡς βασιλεὺς ἅπας χερσὶ καὶ ξύμπαντι τῷ σώματι σμικράττα. III, p. 413. D. 9. δειματάττα. De Legg. III, p. 677. E. βουκολιάττα. IV, p. 714. E. συχνάττα. *Demosth.* adv. Spud. p. 1031, 23, 4. καὶ, νὴ Δί', ἕτερα πολλὰ καὶ μεγάλα βλάπτεσθαι — *Lambinus.* ἕτερ' ἄττα (quamvis ἄττα in Indice) *Reiskius.* *Galen.* T. V, p. 162. ἄττα πότ' ἂν ᾖ. p. 169. μανικὰ ἄττα—. *Aristid.* T. II, p. 50. ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἃ βούλεται. Xen. Eph. V. p. 84. l. 23. Πολλὰ ἄλλα πάθη. " Ἄλλα non quadrat: quid si ποικίλα, sive ποικίλα ἄττα πάθη;" *T. H.* Obs. Misc. VI. p. 351. Hactenus Dawesii monitum auctoritate niti videtur.

2. Sæpenumero aliter evenit; Aristoph. Pac. 642. Ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν. 1132. Μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων Ἐκκέας τῶν ξύλων, ἄττ' ἂν ᾖ Δανόταται—Εὐκεάστων ξύλων *Tyrwhittus* in Conj. p. 58. Nub. 344. Ἀποκρίναι νῦν ἄττ' ἂν ἔρωμαι. Lys. 508. τῶν ἀνδρῶν ἄττ' ἐποιεῖτε, ex *R. P.* ap. *P. P. D.* Herodot. I, 138. Ἅσσα δέ σφι ποιέειν οὐκ ἔξεστι, ταῦ οὐδὲ λέγειν ἔξεστι. 197. καὶ παραινέουσι ἅσσα αὐτὸς ποιήσας ἐξέφυγε ὁμοίην νοῦσον, ἢ ἄλλον εἶδε ἐκφυγόντα. Gorgias p. 177. Ἐὰν εὕρωμεν ἄρα ἄττα p. 178. Οὐκ οἶδ' ἄττα σοφίζει, ὦ Σώκρατες. p. 200. Οὐκ οἶδ' ἄττα λέγεις, ὦ Σώ-

SECT. V.

κρατες. p. 249. Ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε. p. 318. *Forster.* ἄττ' ἂν ποιῆτε. Cratyl. p. 400. D. οὔτε περὶ τῶν ὀνομάτων, ἄττα. Phædr. p. 243. B. 8. οὐκ ἔστιν ἄττ' ἂν ἐμοί—p. 226. B. 2. καλοῦμεν ἄττα που; p. 236. E. λέγειν μὲν ἄττα, ἀληθῆ δὲ μή. De Repub. I, p. 339. D. Οὐχ ὡμολόγηται τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἄττα, ἐνιότε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου; V, p. 449. B. ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς. de Legg. XII, 952. B. εἴτε καὶ αὐτὸς νενοηκὼς ἄττα. Auctor Alcib. II, p. 148. B. 5. εὐχόμενος ἄττ' ἂν τὸ π. Cod. Clarkio-Bodl. p. 149. C. 3. εὔχονται ἄττ' ἄν—. Sophist. 150. B. πλὴν ἔνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα μέρη. vide Schol. s. c.

Sed audiamus virum eruditissimum de analogia locutionis disserentem: " Primo *Dawesius* negat illud αττα pro τινα Atheniensibus innotuisse: atque conjunctim scribi jubet ολιγαττα, et similia, non ολιγ' αττα. Si quidem continua serie semper extitisset, et subjectum, ut ολιγα αττα, vel ολιγ' αττα, casu quidem fortasse fieri potuit, ut librariorum errore separari accideret. Sed αττα sæpe extat seorsum, et absolute positum: tum adjectivo vel substantivo suo præfixum, cum ab adjectivo etiam pluribus vocabulis interpositis disjunctum. *Platonis* Phæd. p. 163. ed. *Forster.* ην γαρ δη αττα τοιαδε. Apologia Socr. p. 92, 93. μελλω γαρ ουν αττα ὑμιν ερειν και αλλα. Phæd. p. 49. περι ἁ δη και ωφθη αττα ψυχων σκιωειδη φαντασματα. Erast. p. 8. Ποιαδε μαλιστα τοπαζομεν αττα ειναι των μαθηματων—; E *Pherecrate Harpocration* et alii citant, τοις δεκα ταλαντοις αλλα προθῃς, εφη, αττα πεντηκοντα, quæ sic in Trochaicum modulum facile redigi possunt:—τοισδι δεκα ταλαντοις αλλα και προσθῃς, εφη, Αττα πεντηκοντα. Αττα vero dicitur pro τα, *aliqua* et *quæ*. Græci dicebant ὁ et σα atque τα, pro τις et τινα. vide *Etymolog. M.* V. αττα. Ex σα et τα producitur et formatur ασα, et ατα, sive per diplasiasmum ασσα, et αττα, quæ significant *aliqua* et *quæ*, eadem ratione, qua τις dicitur pro *aliquis* et *qui.* * * * *

* Indefinito autem τις sæpe utebantur adscititio. Sic de *numero*, ἑβδομηκοντα τινες, πεντηκοντα τινα, pro *circa septuaginta, quinquaginta*, etc. ut nos quoque familiariter, *some fifty years.*— Deinde de *qualitate*; ut ποιος τις, οἱος τις: et sic adjectivis additur ut vim v. intendat, sæpe in masculino et fœminino genere, sæpissime in neutro;—δεινος τις, μεγα τι. Atque hæc de αττα dici possunt: cognata enim omnino sunt αττα πεντηκοντα, ποια αττα, δεινα αττα, etc. qualia similia passim apud Atticos, Aristophanem, Platonem, etc. leguntur. Quod ad diversas scripturas ολιγ' αττα, vel ολιγαττα, illam tuebitur usus voculæ αττα per se et separatim adhibitæ: et defendit eam quoque *Koenius* ad *Gregor.* p. 3. Hæc contra fortasse non displicebit, si statuamus τα, quæ fundus est voculæ αττα, τῳ ολιγα adjectum; ita ut ολιγατα per diplasiasmum fieret, ολιγαττα. His positis, statuere facilius erit de loco *Aristophanis*, Απωλλεν ὁ Ζευς. Πηνικ' αττ' απωλετο; quem *Dawesius* corrigit πηνικαττ' α. pro πηνικα ποτε. *Toupius* vero in *Suid.* P. III. p. 52. (Vol. II. 71.). ΠΗΝΙΚΑΙΤ' απωλετο, pro πηνικᾳτ', sive πηνικα ειτα. Sed summorum pace virorum, dixe-

rim, nulla litera mutata, sive legamus πηνικαττ', sive πηνικ' αττ', utrumque defendi posse, ni fallor. In πηνικαττ' autem nullum τῳ αττα locum facio; ex eadem tamen fere ratione explicare possumus. Ut indefinitis τις et τα, sive αττα, utebantur adscititiis, sic quoque *indefinita particula* TE, et cognatis κε, δε, τα, κα: quam τε sæpius loco suo amotam et alibi, et in Tragicis deprehendisse videor; ubi vel abundare, vel copulam facere existimabatur. Sic dicitur ὁστε *, τατε, ut ὁστις. et eadem, puto, ratione, οἱος τε, ὁσος τε, ἁτε, ειθε aspiratum, etc. cujus vice nonnunquam funguntur κε, δε, περ, etc. et sic ὁς κε, ὁς δε, ὁς περ, ἁπερ, τοια δε, οἱα δε, οἱα περ, &c. Pro κε et τε, dixerunt quoque κα et TA, ut δε, δα; γε, γα; etc. Et sic pro ει κε, ὁτε, ποτε, ες τε (*quam diu*,) dixerunt αικα, ὁτα, ποτα, ὁκα, ποκα, ασκα †: ἁς κα mavult *Mazochius* ad *Tabulas Heracleens.* p. 207. quod præfigi soleret ei mutilum Digamma Ͱ. Sed Digamma semper vocalibus præfigebatur, (vide *Taylor.* in *Marm. Sanduic.*) neque deinceps ubique in aspiratam abiit. Hesychius *tenuem*, Pindari exemplaria *aspiratam* habent. Usum particularum ας κα illustrat *Koenius* ad *Gregor.* p. 81. et *Toup.* Curis Poster. ad Theocr. p. 2. Jam istud TA extare quoque videtur τοις δη et ει adjectum, δητα, ειτα. et, aspiratum, τοις ἐνταιθα, ενθα, etc. et extat quoque forsan in nostro πηνικατα, sive πηνικαττα. Neque vero deest unde vulgatum πηνικ' αττ', quod dicunt ουκ Αττικον, ουδ' αρχαϊκον, ουδ' ακριβες, itaque non ab *Aristophane* profectum; et quod mirum vel *Hoogevenio* videtur; defendere queamus, idque ex antiquis Atticisque rationibus. Neutrum adjectivi singulare adverbii vice apud Græcos communes notissimum est. Neutrum *plurale* pro singulari frequentasse Atticos non minus notum. Hinc οἱα περ, *quam* vel *quantum scilicet; οἱα δε qualiter, quali modo, quomodo, ut; πολλα multum, sæpe;* etc. Eandem adeo ad normam indefinitum αττα *aliqua, aliquomodo, quodammodo, fere, circiter:* et deinde de tempore, (ut πολλα, *sæpe*,) *aliquando, tandem*, etc. — Demum igitur legere et interpretari velim vel πηνικαττ' *quando sane?* vel πηνικ' αττ', *quando tandem, quo circiter tempore?* quod verius videtur. ——Similiter singulare τι adverbiascere videtur in Πως τι τουτο, apud *Platonis* Theætet. p. 209. ed. *Fischer.* pro Ποιον τι τουτο (λεγεις sc.) Locus est elegantissimus. Ναι δητα, ω Θεαιτητε, πανταπασι γε εγωγε επειδη εγγυς ωσπερ σκιαγραφηματος γεγονα του λεγομενου, ξυνιημι ουδε σμικρον· ἑως δε αφεστηκῃ πορρωθεν, εφαινετο τι μοι λεγεσθαι. ΘΕΑΙΤ. ΠΩΣ ΤΙ ΤΟΥΤΟ; ΣΩΚΡ. Φρασω, εαν οἱος τε γενωμαι. etc. Vel legi potest, Οπως ‡ τι, τουτο (sc. λεγεις;) *Quomodo,*

* Vocula ὅστε Epicis poetis solennis ne semel quidem apud tragicos in diverbiis occurrit. *R. P.* ad *Toup.* p. 462. et *Aristoph.* Pac. 1302.

† "Alii aliter de origine vocularum ας κά. Cf. Interpretes ad *Hesychium.*"

‡ Sed vulgatam lectionem exemplis firmasse videtur optimus *Heindorfius* ad Hipp. Maj. p. 298. A. Πῶς τί ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα; "Ion. p. 530. A. πῶς τί ἠγωνίσω; Theætet. p. 146. D. πῶς τί τοῦτο λέγεις —; p. 208. E. πῶς τί τοῦτο; Conf. Sophist. p. 261. E. Politic. p. 297. C. Tim. p. 22. B. idque retineri fortasse debet in Xenoph. Mem. III, 13. 6."

SECT. V. In exemplis autem 1, 5, et 7, scripturæ ττα potius quam τινα usus conspicitur. Nempe in 1, et 5, facit, ut ne habeatur proceleusmaticus, atque accentus
303 insuper in ultimam των σκαλαθυρματια et * ολιγα invenuste cadens. In 7. ejusdem ope indecorus itidem evitatur accentus.

V. 1629. Ει τινι δοκει σφῳν, ταυτα καμοι συνδοκει] Hoc est viro doctissimo interprete: *Si cui vestrum utilia hæc videantur, et mihi itidem videntur.* Et Græcis profecto Latina quam optime respondent. Ista utique, *Si cui vestrum,* cum ad duos oratio habeatur; perinde solœca sunt atque, Ει τινι σφῳν. Neutrum utique secus est, ac si quis Anglice efferat, *If* any *of you,* pro eo quod dicimus, *If* either *of you.* Porro ipsum, *si* alterutri *vestrum hæc placeant,* ineptum esset; qui enim hic loquitur, *utrique* placere jam intellexit. Ecce vero certissimam emendationem:

Ει ΤΟΙ [267] δοκει σφῳν ταυτα, καμοι συνδοκει.

Siquidem vobis hæc placent, mihi itidem non displicent. Ipsum autem Comicum tibi auctorem dabo. Lys. 167

ΕΙ ΤΟΙ [268] ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ ΤΑΥΤΑ, χημιν ξυνδοκει.

Similiter in ipsa hac fabula verss. 666. et 1683.

qualiter quid, hoc dicis? Secundum quid, istam similitudinem instituis? Et hoc elegantius videtur. Simile est illud, quod *Hoogevenius* p. 1230. protulit e *Platonis* Symposio p. 205. Ωσπερ τι; ην δ' εγω. Ωσπερ τοδε." Burgessius.

267. "εἰ μέν τι *Kuster.* Εἴ τι MS. Vat. U." *R. P.* Εἴτοι Rav. "leg. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, κ. Vi. p. 544. (Lys. 167.)." *R. B.* "Ex τοι librarii fecerunt τῳ, quod alii explicarunt per τινι." *Beckius* ad l. Nunc audi *Reisigium;* "Interpunge post σφῷν: ταυτα ad alterum membrum refer. Eur. Hipp. 1015. Ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορεν θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει μοναρχία. Demosth. c. Timocr. p. 701, 702. Reisk. ἐγὼ δ', εἰ κατορθώσειεν, ἣν ἐπ' ἔμ' ἦλθεν ὁδόν." *Reisig.* Conject. pp. 132, 3.; conf. *Lobeck.* ad Aj. 275.

268. εἴ τι MS. *R. B.*; et post paullo Hipp. 507. εἶτ' εἰ δοκεῖ σοι MS. penes *Longmannum.*

Αλλ ΕΙ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ, ταυτα χρη δρᾳν— AD
Εγω δ, ΕΠΕΙΔΗ ΣΦΩΙΝ ΔΟΚΕΙ, σιγησομαι. AV.

Quibus adjici poterunt ista apud Euripiden occurrentia Hippol. 507. et Electr. 77.

* ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, χρην μεν ου σ άμαρτανειν. 304
ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, στειχε· και γαρ ου προσω.

V. 1730. Ηρα ποτ Ολυμπια
Των ηλιβατων θρονων
Αρχοντα θεοις μεγαν
Μοιραι ξυνεκομισαν
Εν τοιῳδ ὑμεναιῳ.

Junonem olim Olympiam excelsi solii regem, magnum Diis Jovem fata conjunxerunt tali hymenæo. Ita vir doctissimus. Andreas autem Divus, homo hominum suavissimus: *Juno quondam cœlestis altarum sedium dominantem deis magnum Parcæ comportaverunt in his nuptiis.* Harum *quidem, pol credo,* interpretationum utramvis,

——————*nisi Sibylla legerit,*
Interpretari alium potesse neminem[269].

Nec vero quisquam, opinor, alius divinare poterit, quamnam utervis sibi finxerit orationis Græcæ syntaxin. Ad Andream quidem Divum quod attinet, eum crediderim ne de unius quidem loci constructione sollicitum fuisse; quippe cujus expositio uniformi quadam obscuritate simul ac barbarie a summo ad imum decurrat. At Versio, qua hanc fabulam donavit doctiss. Hemsterhuisius (plures utinam donasset,) elegans plerumque est ac perspicua. * Quod 305
ad ipsum, in quo versamur, locum, operam profecto lusurus est, quicunque eum interpretari prius sataget,

269. Plautus Pseudol. I, i, 23, 4. Sic citant *Marklandus* ad Cic. p. 34. et *Giovenazzius* ad Liv. fragm. P. xlix. sed *Paræus* ad l. "*posse reor*] Sic V. D. Al. *potesse*. a MS. Decurt. absunt hæ duæ dictiones; *alium: et, reor*." Interpretarier potesse neminem, *Brunckius*: Interpretari alium posse reor neminem. *Muret.* ad Catull. Opp. II. p. 786. *reor* delevit *R. B.*

SECT. VI. quam emendatus fuerit; quippe cujus, prout hodie repræsentatur, nulla plane sit constructio. Sed neque hoc unicum est, quod jure improbaveris. Nam ultimi duo versus metri leges violant. Hujusmodi utique systematum ea est indoles, ut primæ syllabæ communi subjiciantur in versibus acatalectis dactylus et creticus; in catalecticis dactylus et spondeus. Hoc autem metrum eorum in numero venit, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia præterquam in clausula catalectica. Atqui versus quartus cretici loco tribrachyn duobus temporibus minorem præfert. Ultimus ejusmodi est, cujus proprium esse video aliud versuum systema claudere, in quibus scilicet dactylus cum cretico non jam syllabæ communi, sed spondeo vel trochæo subjungitur: cujusmodi est Julii et Manliæ epithalamium a Catullo conscriptum, nisi quod ibi primus nonnunquam pes iambus adhibeatur †. Eodem etiam nomine corruptum est, quod antistrophen claudit,

Της τ ευδαιμονος Ηρας.

Alterum scilicet ex altero natum est flagitium. Sed ne pluribus lectoris tempora moremur, sic rescribendum censemus:

306 * ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ[270]
Των ηλιβατων θρονων
Αρχοντα θεοις μεγαν
Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ
Τοιῳδ ὑμεναιῳ.

Cum Junone olim Olympia excelsi solii regem inter deos magnum Fata idem-cubile-adscendere-fecerunt *tali hymenæo.* Locutioni autem Ηρᾳ ξυνεκοιμισαν similis est quæ apud Sophoclem extat Electr. 276. et 584 (274. 287.):

† Vide supra pp. 58—60.

270. " ῞ΗΡΑι ποτ' 'ΟΛΥΜΠΙΑΙ. *sic leg.* p. 432 (1737—41.)." *R.B.*; " *Br.* lectore celato, *D.* emendationem adoptat." Infra ξυνεκοίμισαν *R. B.* et Rav.

Ταύτην πρόσαυδαν ΤΩΙΔΕ ΣΥΓΚΟΙΜΩΜΕΝΗΝ.
Ητις ΞΥΝΕΥΔΕΙΣ ΤΩΙ ΠΑΛΑΜΝΑΙΩΙ—

Istud autem τοιῳδ ὑμεναιῳ rectius dici quam εν τοιῳδ ὑμεναιῳ nemo non agnoscet, nisi qui in Græco sermone sit hospes. Antistrophe denique sic claudenda est,

ΚΑΥΔΑΙΜΟΝΟΣ Ηρας·

Hoc est, και ευδαιμονος [271]. cujusmodi crasis non raro occurrit.

Emendationes in Ecclesiazusas.

V. 57. Καθησθε τοινυν, ὡς ανειρωμαι ταδε] Ionibus quidem poetis ειρομαι et ανειρομαι adhibere permissum est; Atticis [272] vero non item. Sed neque formæ subjunctivæ aoristum vel secundum cum vocula ὡς absque αν conjunctum apud Nostrum * legisse memini [273]. Itaque utraque re postulante 307
rescribo:

—— —— ὡς ΑΝ ΑΝΕΡΩΜΑΙ ταδε.

Fecisse videtur prima verbi ανερωμαι syllaba ut desideraretur vocula totidem literis constans. Postea autem corrector aliquis versui claudicanti subvenire volens ανειρωμαι imperite scribere sustinuit.

V. 70. Νη την Εκατην καλον εγωγε τουτονι [274].] Nihil uti videtur Cl. vel Fabro, vel Kustero, vel ipsi

271. Vide *Porsonum* ad Plut. 655. *In Corp. Inscr. Antiq.* P. I, p. 53. Inscr. xxxv. Leucade reperta exhibet, ΖΑΔΙΝΞΊVΞΚ i.e. καὶ Εὐγενίδας· sed hæc Doriensium crasis præter Atticismi normam fit.

272. Il. A. 553. Καὶ λίϜην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι. Herodot. I, 27. εἰρομένου Κροίσου εἴ τι εἴη νεώτερον περὶ τὴν Ἑλλάδα. 91. οὐδ' ἐπανειρόμενος. Æschyl. Pers. 973. ἐπανέρωμαι. Plato Charmid. p. 153. D. ὅ, τι μέ τις ἀνέροιτο. Hipp. min. p. 364. B. ὤκνουν γὰρ ἐπανέρεσθαι. p. 365. C. ἀδύνατον ἐπανέρεσθαι.

273. Vide supra pp. 509, 10. "Nusquam apud Comicum occurrit ἕως cum subjunctivo sine ἄν." *Br.* ad Pac. 32. Conf. Soph. Œd. Tyr. 834, 5. Col. 115. 1361. Tr. 687. Ph. 1000.

274. ἔγωγε καλὸν τουτονὶ unus Reg. apud Br.; καλόν γ' ἔγωγε τουτονὶ Ravennas, et *R. B.*

SECT. V.

etiam Scaligero in hoc versu displicuit. Atqui bona eorum omnium pace non unum est quod merito displicere potuisset. Neque enim vel prosodiæ vel sermonis Comici ratio constat. Vetat utique altera, quo minus *καλον* sequente vocali iambum constituat; altera, quo minus *τουτονι* cum substantivo nisi comite itidem articulo construatur. Tu vero articulo *τον*, qui post cognatam syllabam intercidit, sedem pristinam sic vindicabis:

Νη την Εκατην ΤΟΝ καλον εγωγε τουτονι [275].

Emendabis itidem Lysistr. V. 1169. ubi vulgo scriptum legitur:

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου χωριου.

At quo tandem pacto articulum ibi inserendum statuis? At bono sis animo, velim. Suppetit enim
308 aliquod multo rotundius quam quod articuli ope, * si eum versus reciperet, haberi posset. Idque, ni fallor, tute fateberis. Sic autem se habet:

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου ΧΩΡΙΟΝ [276].

275. "*Lege*, ἔγωγε τουτονὶ καλόν. (Verte, *By Hecate have I; see, a fine one. P. P. D.*) *Ach.* 1048. ἔπεμψέ τίς σοι νύμφιος ταυτὶ κρέα. *Ita recte libri; ταυτὶ ponitur* δεικτικῶς *et quasi in parenthesi.* Verte, *has sent you some meat; here it is.*" *R.P.* sed vide *P. P. D.* ad l., et Addend. p. (142); conf. *Reisig.* Conjectanea pp. 178, 179. et *Monk.* ad Alcest. 187.

276. χωρίον Rav. "leg. χωρίον. τοῦ del. (in ed. Bas. 1547.)." *R. B.* Ed. Wechel. τούτου τοῦ χωρίου. ubi Porsonus, "Delent τοῦ aliæ editiones. χωρίον ms. Ravennas, ut conjecerat *Dawesius.* Ita in Diodor. Sic. xv. 81. p. 66, 10. πάντα τὸν πρὸ τούτου χρόνου lege χρόνον." *R.P.* apud *P. P. D.* in Addend. p. (150.) Soph. Ph. 1304. Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τοῦτ' ἐστὶν, οὔτε σοί. Aldus et omnes codices quos vidit *Brunckius.* Sed inquit idem vir doctissimus, ad Eccles. l. c., "e *codd.* legendum est, Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἔστιν, οὔτε σοί —" et hanc correctionem *Porsonus* in PRÆF. p. xxvii. probasse videtur. Melius et facilius, meo saltim sensu, *Wakefieldius*, Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔστιν, οὔτε σοὶ καλόν. Aristoph. Plut. 887. Ἄρ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστί; ἀνάσχετον. Sic "tres primæ;" πολλὴ τάδ' ἐστί; Codex Ravenn. et *Bentleius Kustero* in *Mus. Crit.* No. *VII.* p. 420.; ταῦτ' ἐστὶ

Eandem constructionem sequitur quod in Rheto extat V. 204. AD ECCL.

Επει τιν ΑΛΛΗΝ ΑΝΤΙ ΤΗΣΔ ἕξεις ΣΤΟΛΗΝ[277].

Ubi nemo, opinor, nisi proletarius plane scriptor στολης adhibere sibi permisisset.

V. 154. Νυν δ ουκ εασω, κατα γε την εμην μιαν,
Εν τοις καπηλειοισι λακκους εμποιειν
Υδατος ——]

At nunc non sinam, ut e mea sententia in caupona lacus aquæ faciant. Ita interpretatur Tan. Faber. Nempe Scholiastæ vir doctiss. patientem nimis aurem accommodavit, apud quem utique habetur Εμην μιαν] Λειπει ΓΝΩΜΗΝ. Ain vero o bone? At sine exemplo[278], adeoque perperam. Porro ut γνωμην tibi indulgeamus, plenam orationem statuis κατα γε την εμην γνωμην μιαν. Annon vero sentis istud μιαν quam importunum sit? Immo ipsa illa κατα γε την εμην γνωμην cum præcedentibus ουκ εασω parum conveniunt. Alium longe usum ista locutio apud Euripiden sortitur. Andr. 737.

Οταν δε τακει θω ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ,
Ηξω ——

πολλῇ; σκ. *Porsonus*; conf. *R.B.* ad Plut. 947. Quamvis nihil ad rem pertinet, in Viri præstantissimi Præf. l. c. (*Be*) mallem, Ἐπεὶ πατὴρ σὸς οὗτος ὃν θρηνεῖς ἀεί. " Eadem correctio adhibenda videtur Euripidi in Hippolyto, 19. ὁμιλίαν." *R. P.* apud *P. P. D.*, et in Adverss. p. 217.

277. " Optime *Barnesius* ἀντὶ auctoritate *Scaligeri, Canteri, Duporti*, et Aldinæ editionis restituit,—leve mendum superest. Lege, εἶτ' εἴ τιν' ἄλλην αντὶ τῆσδ' ἕξεις στολήν." *Piers.* Verisim. 81, 2. Vulgatam defendit *Reiskius*. Rhesum Euripidi tribuunt, inter alios, *Muretus*, et *R. B.* in ep. ad *Mill.* p. 47. et ad Hor. Carm. III, v, 8. vide supra p. 458.

278. Apud comicum certe; vide Pac. 231. Vesp. 977. Eccles. 349.; sed apud Platonem hujus ellipseos non desunt exempla; Politic. 277. A. Νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν οὔπω φαίνεται. 291. C. Οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν. Phileb. 41. B. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ κατά γε τὴν ἐμήν. Quam ellipsin Cod. Leid. restituit Legg. II, 653. C. καὶ παιδείαν προσαγορεύων, κατά γε τὴν ἐμὴν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις. *Koen.* ad Greg. p. 12. *Heusde*, p. 102.

SECT. V. * h. e. cum interprete, *Ubi ex animi sententia composuero.* Lege vero tandem, si sapere audes,

309 Αλλ ουκ εασω, κατα γε την εμην ΒΙΑΝ [279].

Sed non permittam, quantum quidem meæ vires *valuerint* —— sic apud Sophoclem in Trachiniis V. 1035. (1020.)

Ω παι τουδ ανδρος, τουργον τοδε μειζον ανηκει
Η ΚΑΤ ΕΜΑΝ ΡΩΜΑΝ—

Versum autem ex Euripide laudatum quæ proxime præcedunt, sic refingi velim:

—————— τηνδ επεξελθειν θελω
Στρατηλατησας, ΧΑΥΠΟΧΕΙΡΙΟΝ λαβειν [280].

Ubi vulgo contra senarii tragici leges anapæstus in quarta sede præfertur:

Στρατηλατησας, ὡσθ υποχειριον λαβειν.

279. " vulgatum defendente *Reiskio* et post eum *Toupio* in Suid. I, p. 80 (113)." *R. P.* apud *P. P. D.* " μίαν docte tuetur in literis ad me datis cl. *Valckenær.*" *Reiskius.* " Aufer punctum post ὕδατος—nam ordo est, κατα την εμην μιαν, μα τω θεω ου δοκει μεν εμοι εμποιειν etc. Oratio inelegans et tautologa. Sed hoc captavit *Aristophanes*, ut muliebria ingenia melius exprimeret." *Sanctamandus* apud *Burgess.* " Scribere non potuit Comicus, τὴν γνώμην ἐμήν. Considerandum quoque illud, an recte dicatur οὐκ ἐάσω μίαν pro οὐδεμίαν ἐάσω." *R. P.* ad *Toup.* p. 441. Soph. El. 142. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν. Quidni ex Sophocle legeremus, κατά γε τὴν ῥώμην ἐμήν. Xenoph. Sympos. C. 2. §. 9. —ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὖσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται—ῥώμης δὲ καὶ l. emendavit *Heusde* p. 18. Eur. Herc. Fur. 191. Θάνατον ἀμῦναί γ' ἂν ἔχων ἀλκὴν μόνον. τήνδ' ἔχων conjecit *Piersonus* in Verisim. p. 220.; μίαν ἔχων scribendum credidit *Tyrwhittus* ad *Toup.* p. ., ut dudum monuerat in Append. ad Musgr. Exercit. p. 169.; vide Helen. 274. El. 1026. Hipp. 258. " certissime *Musgravius*, Θάνατον ἀμῦναί γ' 'ΑΝΤΈΧΩΝ ἀλκὴν μόνον." PORSON. ad *Toup.* p. 466.

280. χὐποχείριον λαβεῖν MSS. " Parr. A. E. Lib. P. Flor. 2. Vict. Lasc." *Matthæi.* " Quanto nos lenius! Στρατηλατήσας, ὥστε ΧΕΙΡΙΑΝ λαβεῖν." *Piers.* Verisim. p. 64.; vide *R. P.* ad Œd. Col. 300., et Opusc. p. 217.

Istud autem χαυτοχειριον, quocunque demum modo scribi malis, και ὑποχειριον accipiendum est.

V. 289.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ω νδρες· ηπειλησε γαρ
Ο Θεσμοθετης, ὡς αν μη πρῳ πανυ του κνεφους
Ηκῃ κεκονισμενος, βλεπων ὑποτριμμα,
Στεργων σκοροδαλμῃ, μη δωσειν τριωβολον.
Αλλ ω Χαρι τιμια, η και Σμιθυκε, και Δρακη,
Επου κατεπειγων σαυτον προσεχων, ὁπως
* Μηδεν παραχορδιῃς, ὡν δει σ αποδειξαι. 310
Οπως δε το συμβολον λαβοντες επειτα πλη-
Σιοι καθεδουμεθ, ὡς αν χειροτονωμεν
Απανθ, οποσ ὡν δεῃ τας ἡμετερας φιλας.
Και τοι τι λεγῳ, φιλους γαρ χρην ονομαζειν.
Ορα δ ὁπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστεως
Ηκοντας, ὁσοι προτου μεν, ἡνικ ελθοντ εδει
Λαβειν οβολον μονον, εκαθηντο λαλουντες.
Νυνι δ ενοχλουσ αγαν· αλλ ουχι Μυρωνιδης,
Οτ ηρχεν ὁ γενναδας, ουδεις αν ετολμα
Τα της πολεως διοικειν, αργυριον φερων·
Αλλ ἡκεν ἑκαστος εν ασκιδιῳ φερων
Πιειν, ἁμα τ αρτον αν, και δυο κρομμυω,
Και τρεις αν ελαας, νυνι θε τριωβολον
Ζητουσι λαβειν, ὁταν πραττωσι τι κοινον ὡσ-
Περ πηλοφορουντες.]

Ex toto, quem hic vides, linearum numero tres duntaxat, primam dico, duodecimam, et ultimam versuum nomine sunt insigniendæ. Fabrum quidem usque adeo festivum fuisse video, ut quintam et sextam ad normam iambicam sic exigi voluerit:

Αλλ ω Χαριδημε και Σμικυθε και συ Δρακη,
Επου κατεπειγων σαυτον νουν προσεχων ὁπως.

Atque hinc non immerito colligere mihi videor virum doctissimum cæteram farraginem, partem * certe 311
maximam, ex senariis legitimis confieri existimasse; cum tamen ne unus quidem senarius ibi habeatur. Sed neque habebitur, si admittantur viri doctissimi

SECT. V. emendationes. Eorum utique, quos voluit, in priore minus recte producitur σου; in altero spondeus quartam sedem occupat. Hujusmodi quidem senarium alibi etiam ad vers. 167. virum doctissimum venditantem videre est: "Idem sane dicit Aristophanes, "ac si inclamitaret e proscenio:

Νυν, ω θεαται, λακκοπρωκτον εστ ιδειν,
Μαλλον δε γυναικα μεστην ευρυπρωκτιας.

"Sed unde illi duo versus? quære, et frustra quæres; "ni dixero tibi in aurem, quis illorum Faber sit." At si, qualis eorum *faber* fuerit, scire itidem gestias; liceat et mihi vicissim tibi in aurem insusurrare Horatianum illud:

Æmilium circa ludum faber *unus*[281] *et ungues*
Exprimet, et molles imitabitur ære capillos;
Infelix operis summa, quia ponere totum
Nesciet——

Verum in metrorum ratione utcunque infelix fuerit, recte tamen judicavit sermonis indolem postulare ὅς αν. Idem etiam, uti mox videbis, ipsum metrum exigit. Atque ita quidem clare legit Suidas. Nunc
312 * vide germanam versuum ab Aristophane profectorum formam tandem aliquando instauratam[282].

281. Hor. A. P. 32—35. *imus* Edd. "hoc est, interiore angulo fori." *Scaliger* ad Catull. p. 51 = 61.; conf. ad l. in ed. Cant. 1817.

282. "Hic incipit Chori μέλος πρεσβυτικόν. Schol. Cantus stropha constat et antistropha. Versus [initialis in utraque] hemistichium prius est dimetrum iambicum acatalectum; alterum, hephthemimere trochaicum. Quæ sequuntur, sunt Ionica hephthemimera (quorum exemplum tradidit Hephæstio in initio capitis de *Ionico a Majore* [p. 62.]) cum dimetris brachycatalectis certo ordine disposita." *M. Raper.*; conf. *Gaisford.* ad l. pp. 336, 7.; et inprimis virum eruditissimum et amicissimum, *P.P. Dobræum* apud *R. P.*, qui de hoc ipso loco tam præclare disputavit, ut nihil supra addi posse videatur. In transitu veniam ab æquis lectoribus impetrare magnopere velim, ut locum ab *R.B.* in metra redactum, et notulas, quas jampridem in suo exemplari reliquerat, subjiciam; quibus cum felici *R. D.* acumine collatis ac perpensis, omnes ab hoc tanquam judicio summa cum voluptate discessuros confido. PP. 491, 2. Ed. Bas. 1547.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ωνδρες· ηπειλησε γαρ
Ο θεσμοθετης, ΟΣ αν
Μη πρῳ πανυ του κνεφους
Ηκῃ κεκονιμενος,
Βλεπων ὑποτριμμα,
Στεργων σκοροδαλμῃ. Αλλ
ΑΓ, ω Χαριτιμια,
Και Σμιθυκε, και Δρακης,
Επου κατεπειγων
Σαυτον, προσεχων ὁπως

1. Χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ 'νδρες, ἠπείλησε γὰρ
2, 3. Ὁ θεσμοθέτης ὡς ἂν | μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους,
4, 5. Ἥκῃ κεκονισμένοις, | βλέπων ὑπότριμμα,
6. + Στέργων σκοροδάλμῃ [μὴ δώσειν τριώβολον.]
7, 8. Ἀλλ' ὦ χάρι τιμία ἢ | καὶ σμικύθε καὶ δράκη
9, 10. Ἔπου κατεπείγων | σαυτὸν προσέχων ὅπως

2. ὃς Cod. Rav. Fab. *et* Suid. *in* Πρῶ *et* κεκονιμ.

4. Suidas in κεκον. ἥκει. *Al.* κεκονιαμ. *leg.* κεκονιμένος [Philostrat. Heroic. p. 681. Εἰ μὲν γὰρ κεκονιμένοι φαίνοιντο, αὐχμοὺς ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ·]. Vide Il. N, 820. Φ, 541. X, 405. et *Hemsterh.* ad Lucian. T. I, p. 158.

6. *Pro* στέργων, *quod agnoscit* Suidas *in* ὑπότριμμα, *legerim* βλέπων ὑπότριμμα κᾀ | ῥεύγων σκοροδάλμην. *Sic alibi* κρομμυοξυρεγμίας [Pac. 528.] [Ach. 95. ναύφρακτον βλέπεις. 254. βλέπουσα θυμβροφάγον. Eq. 628. κᾄβλεψε νάπυ. Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα. 641. βλέπειν σκύτῃ. 900. κλέπτον βλέπει. Pac. 1184. βλέπων ὀπόν. Av. [1121. Ἀλφεῖον πνέων.] 1169. supra p. 394. Plut. 328. βλέπειν—Ἄρην. Timocles apud Athen. VI, p. 224. B. Ἄρην βλέπων. Æschyl. Septheb. 500. φόβον βλέπων. Ran. 1336. φόνια δερκόμενος. 804. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Plato Phædo. I, 117. B. ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Odyss. T, 446. πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Lucian. T. IV. p. 2. γόργον ἀποβλέπῃ, Artemidori Oneirocrit. lib. II. p. 227. ed. Reiff. Ἀθηνᾶν δὲ γοργὸν ἐμβλέπουσα; Ælian. in V. H. II, xliv. γυμνὸν ἐπισείει τὸ ξίφος, φονῶντι ἐοικὼς καὶ σφαγὴν βλέπων—emendante *Valckenærio* in Schediasm. ad N. F. p. 344. Alciphr. III, xxxviii. ῥωμαλέον καὶ ἐγρηγορὸς βλέποντα. Virg. Æn. VI, 466. *torva* tuentem. Conf. infra ad p. 318.].

7. *Leg.* Χαριτιμίδη καί.

10. *Leg.* σαυτῷ *et sic* Suid. *in* παραχ.

Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ,
Ων δει σ αποδειξαι.
Οπως δε το συμβολον
Λαβοντες επειτα πλη-
σιοι καθεδουμεθ, ὡς
Αν χειροτονωμεν
Απανθ οποσ αν δεῃ
Τας ἡμετερας φιλας.
Καιτοι τι λεγω; φιλους
Γαρ χρην ονομαζειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ορα δ ὁπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστεος
Ηκοντας, ὁσοι προτου
313 * Μεν ἡνικ εδει λαβειν
Ελθοντ οβολον μονον
Καθηντο λαλουντες·
Νυνι δ ενοχλουσ αγαν·
Αλλ ουχι Μυρωνιδης
Οτ ηρχεν ὁ γενναδας
Ουδεις αν ετολμα

11, 12. Μηδὲν παραχορδιῇς | ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι.
13, 14. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον | λαβόντες ἔπειτα πλη-
15, 16. Σίοι καθεδούμεθ' ὡς | ἂν χειροτονῶμεν,
17, 18. Ἅπανθ' ὁπόσ' ἂν δέῃ | τὰς ἡμετέρας φίλας.
19, 20. Καί τοι τὶ λέγω, φίλους | γὰρ χρῆν ὀνομάζειν.——
——— Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως
2, 3. Ἥκοντας. ὅσοι προτοῦ | μὲν ἡνίκ' ἐλθόντ' ἔδει
4, 5. Λαβεῖν ὀβολὸν μόνον | κάθηντο λαλοῦντες.
6, 7. Νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. | ἀλλ' οὐχὶ μυρωνίδες
8, 9. Ὅτ' ἦρχεν ὁ γενάδας, | οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα

11. παραχορδιεῖς Suidas, *recte.* [Παραχορδίσαι: ἁμαρτεῖν κιθαρίζοντα. Ἀριστοφάνης. Anti-Atticista, p. 113.]

20. χρην μ' Ald. Gryn.

1. [" Lege et distingue ὁρα δ' ὁπως ωθησομαι, τους τε τους εξ αστεως Ηκοντας, ὁσοι' προτου— Verte, *vide quantum prememur, et illos ex urbe venientes*, quam multi *sint.*" *Sanctamandus* apud *Burgess.* vide *R. P.* ad Hec. 398. ὠθήσομεν Rav. Pind. Ol. II, 166 =101. αὐδάσομαι Ald. αὐδάσομεν Cod. Ciz. quod e Lips. recepit *Boeckius.*]

3. *leg.* ἱκόντα.

Τα της πολεος διοι-
κειν αργυριον φερων·
Αλλ ἡκεν ἑκαστος
Εν ασκιδιῳ φερων
Πιειν, ἁμα τ αρτον αν,
ΚΑΙΣΩΣ δυο κρομμυω,
Και τρεις αν ελαας·
Νυνι δε τριωβολον
Ζητουσι λαβειν ὁταν
Πραττωσι τι κοινον ὡσ-
περ πηλοφορουντες.

Apud Suidam recte haberi ὁς αν jam diximus. Ex eodem reposuimus κεκονιμενος, uti et παραχορδιεις pro voce nihili παραχορδιῃς. Ex istis,

Στεργων σκοροδαλμῃ μη δωσειν τριωβολον,

unicum versum conficiendum esse liquet ex dactylo et cretico syllabæ vel brevi vel longæ subjectis constantem. Habes autem, quod nobis visum est commodissimum. Quippe absque isto auxilio μη δωσειν *τριωβολον, quod Glossographo acceptum refero, 314
plena satis est oratio: *nam interminatus est thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiamnum*

10, 11. Τὰ τῆς πόλεως διοι | κεῖν, ἀργύριον φέρων.
12, 13. Ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος | ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
14, 15. Πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον | αὖ καὶ δύο κρομμύω.
16, 17. Καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας, | νυνὶ δὲ τριώβολον
18, 19. Ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν | πράττωσί τι κοινὸν ὥς-
20. Περ πηλοφοροῦντες.

10. [πόλεος vide *R. P.* ad Av. 813. Nub. p. 113. (v. 1075. *Br.*). Εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dactylus male habetur pro Trochæo, scribe igitur τὰς τῆς φύσεος ἀνάγκας, ut in Pluto p. 49. (1045.) Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβριζόμεν. BENTLEIUS *Kustero in Mus. Crit.* N°. VII. p. 449. "Addo, raro in Aristophanis senariis occurrere πόλεως, ὕβρεως, &c. trisyllaba, nisi ubi metrum patiatur πόλεος, ὕβρεος, &c. Quod non fugisse videtur Dawesium." *Dobræus* in Addend. ad Equit. 32. p. (126).]

14, 15. *leg.* ἔν-A καί.

16. [Th. Mag. ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία. Conf. *Brunck.* ad Av. 617.]

SECT. V. *tenebris super terram, venerit pulvere conspersus præ festinatione, acerba tuens, alliata muria contentus*. Satis, inquam, est dixisse thesmothetam interminatum esse, etiamsi non itidem diserte declaretur minarum genus, *se non daturum esse serius venienti solitam mercedem*: nam nihil aliud interminari potuit. Apud Demosthenem in Philip. I. pag. 12. Edit. Cant.[283] idem verbum de Macedonum rege usurpatur, qui non unum interminari censendus est; at de minarum tamen genere ibi prorsus siletur: ὁς ουδ᾽ αιρεσιν ὑμιν διδωσι του πραττειν, η αγειν ἡσυχιαν, αλλ ΑΠΕΙΛΕΙ, και λογους ὑπερηφανους, ὡς φασι, λεγει. Si quem autem offendat elliptica oratio ηπειλησεν ὁς αν μη ἡκῃ, in qua utique subaudiatur παντι vel τουτῳ; is legat, velim, subjectum Nostri locum Pac. 370.

> Αρ οισθα θανατον ὁτι ΠΡΟΕΙΦ ο Ζευς ΟΣ ΑΝ
> Ταυτην ανορυττων ΕΥΡΕΘΗΙ;——

uti et Sophocleum istum Ant. 35.

> ——————αλλ ΟΣ ΑΝ τουτων τι ΔΡΑΙ
> Θανατον[284] ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ δημολευστον εν πολει.

Ubi interpres: *nam quicunque quid horum fecerit, mortem illi publicam proponi in urbe*. Monendum
315 * est obiter verbum δημολευστον minus recte exponi *publicam*[285]. Valent utique Θανατον προκεισθαι δημολευστον *eum lapidibus a populo obrutum iri*. Huc autem pertinent:

283. Ed. Mounteneii. = p. 47. *Bekker*. Herodot. III, 77. καὶ ἅμα ἱστορέοντες τούτους, τοῖσι πυλουροῖσι ἀπείλεον, ὅτι σφέας παρῆκαν.

284. φόνον Codices omnes, ut editiones. (Xenoph. Anab. VII, p. 492. προσανειπεῖν, ὃς ἂν μὴ παρῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν ἀριθμὸν, ὅτι αὐτὸς αὑτὸν αἰτιάσεται.) Demosthenes pro Corona Trierarchali, p. 1229, 6. ψήφισμα γὰρ ὑμῶν ποιησαμένων, ὃς ἂν μὴ πρὸ τῆς ἕνης καὶ νέας ἐπὶ χῶμα τὴν ναῦν παρορμίσῃ, δῆσαι, καὶ δικαστηρίῳ παραδοῦναι.

285. " *Vapulat hic* Noster a Dorvillio *ad* Chariton. *p.* 59. *primum quod hanc operam in verbum* δημόλευστον *impenderit, cum jam* Meursius *ad* Lycophron. 331. *locum* Sophoclis *laudavisset; deinde quod locum ipsum minus*

[1] Ει χρη ΘΑΝΕΙΝ νῳ ΛΕΥΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.
[2] ΘΑΝΕΙΝ ὑπ ΑΣΤΩΝ ΛΕΥΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.
[3] Σοι σῃ τ αδελφῃ, ΛΕΥΣΙΜΟΝ ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ.
[4] ————ποτερα ΛΕΥΣΙΜΩΙ χερι
Η δια σιδηρου πνευμ απὸῤῥηξαι με δει;
[5] Σωμα ΛΕΥΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣΙ——
[6] Το κατθανειν ην και το ΛΕΥΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣ.
[7] ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ δ ουτι μη φυγῃ ΜΟΡΟΝ.
[8] ΔΗΜΟWΡΙΦΕΙΣ, σαφ ισθι, ΛΕΥΣΙΜΟΥΣ αρας.

[1] Eurip. Or. 50. [2] 442 (436). [3] 613 (606). [4] 861 (853). [5] Iph. in Aul. 1350. [6] Soph. Œd. Col. 447 (435). [7] Æsch. pag. 78. (Septheb. 199). [8] pag. 226 (Ag. 1620).

accurate allegaverit, quo tamen nomine ipse reprehendendus venit p. 87. ἀντιμάχεσθαι *citans pro* ἀπομάχεσθαι *in* Alciphron. l. 11." *R. P.* ad *R. D.* 1. νῶ—*R. P.* 3. Conf. *R. P.* ad l. 7. Soph. Aj. 254. πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρην—λιθότευστον solenni errore MS. Hunt. Thucyd. I, 106. κατέλευσαν πάντας τοὺς εἰσελθόντας. Xenoph. Anab. v, p. 401. κατελεύσθησαν. VII, p. 546. καταλευσθέντα. Demosth. de F. L. p. 601. *Lambin.*=505. *Bekker.* ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων καὶ μονονοὺ κατελεύετε —. conf. orat. de Cor. p. 346. *Cic.* de Offic. III, xi. *Athenienses Cyrsillum quendam, suadentem ut Xerxem reciperent,* lapidibus obruerunt. adde Soph. Aj. 728. Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν (Ar. Ach. 320. μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα;). Lex. Rhet. p. 269. Καταλεύσιμον: τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι. " Suidas Λευστὴρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιος, τουτέστι λιθοβοληθῆναι· καὶ Αἰλιανὸς, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ ΛΕΥΣΤΗΡΑ ἀφανίσωσι. Id. de N. A. V. 15. crudelissimum Cassandrensium tyrannum Apollodorum vocat τὸν Κασσανδρέων λευστῆρα.—*Digni qui in barathrum conjicerentur,* βάραθροι dicti sunt Atticis, vocem imprimis ὄλεθρος frequentantibus in istiusmodi sensum, aliasque nonnullas. Rarissima sunt πέδων, pro πέδων ἄξιος, et Τύμβε, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum hoc est in Aristoph. Lys. v. 372. illud habet Eustath. in Il. Θ, [725, 31.] 616, 43. qui in Od. K. p. [1654, 33.] 391, 33. Dorienses scribit τοὺς ἐπονειδίστους vocasse φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem Λευστὴρ proprie idem est ac λιθοβόλος· atqui hoc ipsum sive Λαβόλος, in eumdem alicubi sensum a Grammaticis inventum; nam ista prostant apud Hesych. Ληβόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Hæc, ni fallor, etiam adversus Casaubonum [Diatr. in D. Chrysost. p. 43.] tueri poterunt vulgatam in Herodoto lectionem; V. 67. Ἄδρηστον μὲν εἶναι Σικυωνίων βασιλῆα, ἐκεῖνον [Κλεισθένεα] δὲ λευστῆρα." *Valck.* ad l. c.

SECT. V. Illud præcipue notabis, Sophocleo ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗΜΟΛΕΥΣΤΟΝ quam examussin respondeat Æschyli ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ ΜΟΡΟΝ. At altera ista Στεργων σκοροδαλμῃ undenam præterquam ab ipso Poeta proficisci potuerint, equidem non adsequor. Verborum ελθοντ εδει λαβειν ordinem mutando rationi metricæ consuluimus; uti et καθηντο pro εκαθηντο scribendo. Atque hoc quidem editio Basil. 1532[286]. repræsentat. Pro και denique κᾳσως, h. e. και ισως commodissimum censuimus.

316 * V. 442. Και χρηματοποιον· κουτ αποῤῥητ εφη]
"Emendandus hic versus. Lege

"——————κ' ουτε τ' αποῤῥητ εφη[287].

"Illud τ' απ longum erit, εκ [scripsit, opinor, ut] "τ' αγαθα." *Tan. Faber*. "Versus hic claudicat, "ut recte vidit Faber, qui proinde eum sic fulciendum censet,—κουτε τ αποῤῥητ εφη. Sed et ita ei "syllaba deerit. Quare, ut versus omnino αρτιπους "fiat, scribendum erit, κουτε τα γ αποῤῥητ εφη." *Kusterus*. Immo αρτιπους est, quem venditat Faber, senarius. Nam, utcunque demum repræsentaverit, per crasin enunciari voluit τα αποῤῥητ, quo pacto tres longæ habeantur, necesse est. Mirabitur autem, cui Cl. Kusteri minus quam mihi perspecta est inconstantia, quod in ipsius editione conspiciatur. Equit. 282.

Νη Δι εξαγαγων γε τ ἀποῤῥηθ ιν[288] αρτον και κρεας.

Eadem itidem verba, forma quidem aliquantulum dispari, eandem quantitatem obtinent. Ran. 365.

quem conf. ad N. F. pp. 379, 380. Hesychius; λευστῆρα. φονέα λίθοις ἀναιροῦντα. Vid. *Elms*. ad Heraclid. 60. et *Butler*. ad Agam. 1127.

286. *item* Ald. [Junt. 1, 2.] Basil. 1547. *R. P.* ad *R. D.*; vide supra p. 490. Infra κᾴσως indiligens nimium exaravit *R.D.*; melius forte καἴσως quod exprimit *P. P. D.*

287. f. κοὔτε τἀπ. *R. B.*

288. ἄμ' ἄρτον *Br.* quem conf. in Addend. ad Nub. 995.

Η προδιδωσι[289] [l. σιν] φρούριον η ναυς η τα πορρητ αποπεμπει.

Quod vero legendum censuit uterque κουτε, cum neque præcedat nec sequatur alterum vel ουτε vel τε, vel denique και, adversus sermonis rationem peccat. Ei vero sic consultum oportuit,

*————————ΚΟΥΧΙ ταπὸρρητ εφη: 317

vel etiam adhuc accuratius κωυχι.

V. 512. Ουδεμιᾳ γαρ δεινοτερᾳ σου ξυμμιξας οιδα γυναικι] Loquitur Chorus mulierum, necdum virorum, uti postea, personatorum. Proinde rescribi oportet ξυμμιξασ οιδα[290]. Atque ita quidem certior factus sum habere editt. Ald. et Wechel. quibus adstipulatur Basil. 1532. At enim, dicet aliquis, quid obstat, quo minus masculinum ξυμμιξας hic legatur[291], cum

289. προδίδωσι D, E, T; προδίδωσι I, quam postea in προδώσει (προδιδωσᵡ) mutandam voluit.

290. Οὐδὲ μιᾷ nemo, opinor, dubitabit rescribere cum *Elmsleio* in *Cens. trimest. Edinb.* N°. XXXVII. p. 76.; et 624. Μηδὲ μιᾶς ᾗ τρύπημα κενόν. τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει; vide Porsoni Præf. P. xxxvii, et supra p. 221*. ξυμμίξασ' Ald. Suidas ξυμμίξασα. *R. B.* "Sic codex et editt. septem primariæ." *Br.* ad l. ξυμμίξασ' "scribendum ante *Dawesium* vidit *T. Faber.*" Valck. ad Herodot. II, 63. conf. *Toup.* ad Suid. I, 423. Plato Polit. 309. B. 2. τούτων τὰς μὲν ἐπὶ τὴν ἀνδρίαν μᾶλλον ξυντεινούσας, οἷον στημονοφυὲς νομίσασ' αὐτῶν εἶναι τὸ στερεὸν ἦθος—*Heusde*; νομίσας edd. Inscriptio apud *Chandler*. P. xxvi. l. penult. ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥ —quam *C.* imperite distribuit 'Αἴδεις 'Α.; recte, "Αἰδ' εἰσ' 'Α., *Stuart.* in *Antiq. of Athens, Vol.* III. p. 19.

291. Nugatur acutissimus *Clarkius* ad Il. E, 778. qui formas loquendi dissimillimas congessit, quas perite scrutatur *Brunckius* ad Soph. Ant. 977.: *Dawesio* quoque refragatur *Heathius* ad Soph. l. c., Eur. Med. 850. etc. (et ex illo *Wetstein.* ad D. *Luc.* XXII, 58.), qui cum *Clarkio* contendit participium et singulare et masculinum, ubi de muliere sermo est, rite poni posse. Dolet *Valckenær.*, viro summo, sententiam suam probasse, qui ad eam firmandam citat Sophocl. Ant. 455. ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. ὑπερβαλεῖν *Darnaud* in Conject. p. 411. Sed σὲ, haud ἐμὲ, ut vir præstantissimus, subaudiendum: et Ion. 973. θνητὸς οὖσ' editiones veteres omnes, ut Androm. 422. ἀκούσασ' Lasca-

V. 659. Της αικιας οι τυπτοντες[292] ποθεν εκτισουσιν] Nemini, quod sciam, displicuit syntaxis ista της αικιας εκτισουσιν. Et genitivum quidem cum verbo, quod vocant, transitivo nonnunquam conjungi non diffiteor.

jection against Dawes's *rule in* Hippolyt. 1120. *than can be brought, I believe, from any other quarter.*" Fortasse vero propius, Ξύνεσιν ΔΕ τιν' ἐλπίδι κεύθΟΥΣ' ἘΛλείπΩ τε τύχαις—sed ἐπέχω. Suspicionem suam de hoc loco humaniter mecum communicavit vir eruditissimus, *Thomas Briggsius*, ξ. δ. τ. ἐ. κεύθειν Λ. εὖτε τ. θ. κ. ἐ. ἔ. λεύσσω. Aristophan. Eccles. 30, 31. Ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κήρυξ ἀρτίως, Ἡμῶν προϊόντων δεύτερον κεκόκκυκεν. In hac fabula mulierculæ virorum partes acturæ satagunt. Si earum una tardiusculas increpitans, προϊουσῶν deblaterasset, acta hæc res esset; sorores sub alienis personis latentes prodidisset, et ratio de integro illis ineunda. In *Act. DD. Apost.* IX, 37. λούσαντες pro λούσασαι more Atticorum; *feminarum* enim erat, non *virorum*, feminas mortuas lavare. *Markland.* Explicat. vett. aliquot p. 281. Il. Ω, 547. Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ. Plat. Phædo. p. 115. A. 7. δοκεῖ γὰρ ἤδη βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον, καὶ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Si genere proxima hoc munere plerumque fungeretur, cadit quæstio. *Soph.* Ant. 900. Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ Ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους Χοὰς ἔδωκα· conf. *Eur.* Hec. 609, 10, 11. Ph. 1337—9. *Virg.* Æn. IV, 681. " Sed in scriptoribus sacris non est venanda sermonis Attici indoles, sed quærenda est sola rerum altitudo et magnificentia." Ne quis *Clarkii* nota s. c. abutatur, reminiscatur,—" νεκρὸς *masculino genere semper dicitur.*" ad Hec. 665. Quotiescunque numero multitudinis utimur, genus quoque masculinum usurpare solemus, etsi una et item altera inter nos sit mulier. Sic passim locuti sunt veteres; et nunc quoque vulgo loquimur. Hinc Pausaniæ locum [II, 21.] male a *Clarkio* intellectum pulcre expedivit *Brunckius*. " De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Melibœa puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausaniæ loco p. 417. Χλωρὶς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἕνα περιγενέσθαι φασι τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit L. II. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δέ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναὸν, quemadmodum paullo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξαμένας." ad Ant. 977. Enotasse libet ad Æschyl. P. V. 858. δαμέντας optime restituisse *Pauwium*; et levis transpositio sententiæ laboranti succurret; Γυνὴ γὰρ—Δίθηκτον ἐν—Πελασγία τε—Ἄρει δαμέντας—.

292. " κλέπτοντες Ald. *leg.* ληφθέντες." *R. B.*

In hanc utique constructionem cadunt των θρυαλλιδων Nub. 59. των ψηφων Ran. 1294. των κρεων Equ. 418. των λιθων Ach. 183. των ισχαδων 805. των δημοσιων Vesp. 552. των σκοροδων Pac. 257. * των κριθων 962. των σπλαγχνων 1102. 1111. των δρεπανων 1202. των χυτρων Av. 356. των ξυλων Thesm. 733.[293] Verum

AD ECCL. 318

293. Ach. 146. φαγεῖν ἀλλᾶντος e membranis *Brunckius;* 1179. τῆς κεφαλῆς κατέαγε. Equit. 201. Fortasse, ἀλλᾶντος μᾶλλον ἕλωνται. Il. E, 30. χειρὸς ἑλοῦσα. Thucyd. I, xlii, τῆς ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον. 1178, 9. φαγεῖν Ἐλατῆρος. Conf. 364. Rav., et 769. Vesp. 239. ἤψαμεν τοῦ κορκόρου. Nub. 271. ὑδάτων ἀρύτεσθε. Pac. 1133. ἑᾷς τῶν ξύλων. 1136. Κἀνθρακίζων τοῦ ʼρεβίνθου. 1145. Τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε. Thesm. 663. τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας. Aristoph. apud Polluc. VII. §. 30. Ἔξαινε δὲ τῶν ἐρίων, Ἀριστοφάνης ἔφη. Pherecrates apud Lex. Sangerm. v. Ἄνθος, p. 404. a *D. R.* ad Tim. p. 153. citatus, Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἄνθων τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν. Crates apud Plutarch. II, 830. C.—τῶν ἐρίων ξαίνοντα—et apud Athen. III, 119. E. τῶν ῥαφάνων ἕψειν χρή. Il. Γ, 78. μέσσου δουρὸς ἑλών· 385. Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα· Il. E, 30. Χειρὸς ἑλοῦσα. 268. τῆς γενεῆς ἔκλειψεν. Soph. Œd. Col. 924. ἐπεμβαίνων χθονός. Ant. 537. φέρω τῆς αἰτίας. El. 1451. φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν. Eur. Hec. 614. βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός. 1156. κόμης ἀντεῖχον. Or. 153. λόγου μετάδος. Herodot. VIII, 106. αὐτοῦ τε—ἀπέταμνον. Thucyd. I, xlvi. τῆς ἠπείρου ὁρμίζοντο. XXX. τῆς γῆς ἔτεμον Xenoph. Anab. II, p. 160. οἱ ἂν ἐξελεγχθῶσι διαβάλλοντες τῶν Ἑλλήνων. III, 190. συνειλήφασιν ἡμῶν. p. 224. Παρήγγελτο δὲ, τῶν πελταστῶν οὓς ἔδει διώκειν, καὶ τῶν ὁπλιτῶν, καὶ τοῖς ἱππεῦσιν εἴρητο θαρσοῦσιν διώκειν. IV, p. 303. αὐτός τε τῶν πώλων λαμβάνει. Cyrop. VIII. p. 122. l. 8. οὐκ ᾤετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς. Plato Gorg. p. 469. D. 7. κἂν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς κατεαγῆναι δεῖν—Schol. Cod. Clarkio-Bodl. ad l. καὶ τοῦτο ἀττικόν· τὸ γὰρ κοινὸν τὴν κεφαλὴν κατεαγῆναι· τὸ γὰρ ἐπιμέρους λέγειν ἀττικόν· οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου· οὕτως οὖν καὶ κατεάγην τῆς κεφαλῆς. P. 514. A. 6. δημοσίᾳ πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. De Repub. IV, p. 445. D. 9. οὔτε γὰρ ἂν πλείους οὔτε εἷς ἐγγενόμενος κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων τῆς πόλεος. Vide *H. Steph.* de Dial. p. 45. *Elmsl.* ad Heracl. 908, 909. et *Monk.* ad Alcest. 861, et inprimis *P. P. D.* ad Plut. 1021. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύμοι [Respicit Comicus Eur. Med. 1071. ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων. et Troad. 760. ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα—]. Aliud est Καίετο μὲν Ναννοῦς (ἔρωτι scilicet) Hermesian. apud Athen. XIII, 598. B.; alia quoque sunt Hec. 521. 541., Xenoph. Cyrop. III, 41. l. 21. σὺ δὲ, ὦ Ἀρμένιε, ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς.

SECT. V. ista locutio της αικιας εκτισουσιν nihil aliud valere poterit quam ineptum istud *injuriæ-partem-aliquam persolvent*. Nam hujusmodi semper est genitivi notio ad verbum transitivum relati. Legendum vero censeo, τας αικιας [294], vel potius αικειας, sive ᾳκιας εκτισουσιν *injurias persolvent*. Sic vers. 650.

> Εν ετι ζητω, πως, ηντις οφλῃ παρα τοις αρχουσι
> δικην τῳ,
> Ποθεν ΕΚΤΙΣΕΙ ΤΑΥΤΗΝ;——

Eur. Herc. 983.

> ΕΧΘΡΑΝ πατρῴαν ΕΚΤΙΝΩΝ——

Dixi autem αικειας sive ᾳκειας potius quam αικιας, propterea quod inter ᾳκεια et ᾳκης, apud Ionas αεικης, eadem servatur analogia, quæ inter αληθεια et αληθης, cæteraque id genus omnia. Emenda obiter Æschylum pag. 32. l. 3. [P. V. 476.].

> Πεπονθας ᾳκες [295] πημ, αποσφαλεις φρενων.

et Oratio adv. Neær. p. 578. *Taylor.*=1355. *Reisk.* Καὶ δεῖται αὐτοῦ [ἡ Νέαιρα] προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον, οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτῃ καὶ τῷ Τιμανορίδᾳ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι. Vide *Valck.* ad Herodot. III, 130. Similium est in promptu larga seges, si talia congerere sit operæ pretium.

294. "Της αικιας—An τας? aliter subaudiendum δικην, τιμημα, aut quid tale, quod duriusculum videtur.' *Sanctamandus.* Vulgatam l. probat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 456. et subintelligi putat την δικην." *Burgess.* Et *Reiperus* ad Av. 1046. intelligit δίκην. "Sic in Vesp. 716. ξενίας φεύγων. Ellipsis in jurisprudentia Attica notissima. Pollux VIII. c. 6. §. 46. Lysiam ἐν τῷ πρὸς Ἱπποκράτην αἰκίας laudat, et inter Demosthenis orationes extat ὁ κατὰ Κόνωνος αἰκίας λόγος." Conf. Lex. Sangerm. in voce pp. 356, 360. [*an assault*]. Ib. notandum quoque Αἰκῶς: χαλεπῶς, δισυλλαβῶς, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτω Πλάτων, propter Soph. El. 102. quem suspicabatur *R. P.*

295. "accinente *Heathio*. Sic in Eur. Androm. 131. legendum ᾳκέλιον pro ἀεικέλιον; ut metrum versus non rogat, sed flagitat. Frustra igitur *Dawesii* emendationi repugnat *R. Ph. Brunck.* ad Æschyl. Prometh. 264." *R. P.* *Class. Journ.* No. XIV, p. 458. Similiter P. V. 93. "potius ᾳκείαισιν" [ἀνίαισι MS. Bigot.], "et 177. ᾳκείας." *R. P.* ib. p. 457. et ad Soph. El. 489 (487). ΑΙΚΕΙΑΙΣ Advss. p. 209. conf. *Elms.* ad Eur. Bacch. 1371. Soph. Œd. Col. 748. Aristoph. Av. 1670. "*forte αἰκίαν βλέπων*" *R. B.* Sic MS. Vat. U apud *Ku-*

Quod utique vulgo ibi exaratur αικις, anapæstum in secunda[295] sede contra senarii tragici rationem præfert. AD ECCL.

V. 948. Προσελθε, και ξυνευνος μοι
Την ευφροσυνην όπως εσει.]

* "*Accede, et mecum concumbens delectationem* 319
"*noscas et experiaris.* Verti quasi fuisset scriptum "εισῃ, vel Attice εισει." *Tan. Faber.* Profecto nimis certum est lectionis vulgatæ nullum esse sensum, nullam syntaxin. Sed neque locutioni, quam probavit vir doctissimus, ευφροσυνην εισῃ, simile quidquam reperire est. Facit denique articulus voci ευφροσυνην comes adjunctus, ut multo adhuc minus ferenda sit. Tu vero Poetæ manum tandem aliquando instauratam agnosce:

Προσελθε, και ξυνευνος μοι
Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ[297] οπως εσει.

ter.; vide *R. P.* apud *P. P. D.* "Schol. p. 427" (ad 1568.) "*l.* τὰς κνήμας τινὰς αἰκίας. Athen. XIII, 584." C. Locus est, ἐτύγχανε δὲ ἡ μὲν αἰτίαν ἔχουσα· sic MSS. et edd.; ex supra allatis αἰκίαν legisse patet *R. B.*: Thucyd. VII, 75. καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκεία καὶ ἰσομορία τῶν κακῶν. de hac voce vide *Salmas.* Epist. XCVII, pp. 221, 2. Schol. ad Lucian. de mort. peregr. III, 331. ab *Is. Vossio* ad Catull. p. 42. citatus, μετὰ πολλὰς ἄλλας αἰκίας τελευτῶντος. leg. τελευτῶντες. hoc est, *tandem, demum.*" *R. B.* Thucyd. II, 47. τελευτῶντές τε αὐτῶν ἀπέστησαν ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικώμενοι. Xen. Anab. IV, p. 294. καὶ τελευτῶν ἐχαλέπαινεν, vide VI. p. 555. Plato de Republ. IV, p. 634. D. ἔρχεται ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ πολιτείας ξὺν πολλῇ, ὦ Σώκρατες, ἀσελγείᾳ, ἕως ἂν τελευτῶσα πάντα ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀνατρέψῃ. Æschines de F. L. p. 251. τελευτῶν δὲ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ λόγου.

296. Iph. A. 652. Οὐκ οἶδ' ὅ φῂς, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ὦ πάτερ. *Heathius* et *Marklandus*. Vulgata ὅ, τι φῂς, et φίλτατ' ἐμοὶ π. Herc. Fur. 1256. Lege Πρὸς ΝΟΥΘΕΤΕΙΑΣ σάς· ἀναπτύξω δέ σοι. *R. P.* Advss. p. 306. Π. νουθεσίας σὰς Ald. *v.* τὰς σὰς tacite *Barnesius*, νουθετήσεις σὰς revocavit *Pierson.* ad Mœr. p. 270.; et revocasset *R. P.*; nam ad Hec. 746. ubi "ἐπαρκείαν Ald. et edd. ἐπάρκεσιν reduxit. Iph. A. 1193. Παίδων σ', ὅτων ἂν *R. P.* ad Ph. 1373.; conf. Troad. 350. ab *Eldikio* inchoatum in Susp. Spec. p. 42. Æschyl. P. V. 353. Agam. 513. *R. P.* ad Or. 485. Ph. 1651. Med. 284. Iph. A. 508. 899 (*R. P.* Pr. xxii.). Iph. T. 335. *Musgr.* 1174. *Gaisford.* Hel. 86.

297. "leg. εὐφρόνην." *R. B.*

SECT. V. *Accede et noctem fac mecum concumba*… autem ευφρονην notionem, ne forte lectori c… facturus videar, adstruere supersedeo. *Illi*… vide, quam laute se dederint Suidæ editor…
" φρονη] Η νυξ.

" Τις τον μεγιστοφωνον ενδον της στεγης
" Επεισεν ορνιν ὡρολογειν την ἑσπεραν ;" .

Nimirum huic exemplo non immerito ad… Μηνιν αἐιδε θεα — Ανδρα μοι εννεπε Μουσα — … μεν ὑδωρ — Nam ex his perinde atque ex illo, quid valeat, quivis didicerit. Videtur *profe*… Kusterus, nam cæteros nihil moror, ορνιθος μ… φωνου assessoris indiguisse, juxta illud *Bdely*… apud Aristoph. commentum. Vesp. 811.

320 * ΦΙΛ. Αταρ τι ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ ὡς εμ εξηνεγκατε;
ΒΔΕ. ΙΝ ΗΝ ΚΑΘΕΥΔΗΙΣ, απολογουμενου τιν…
Αιδων ανωθεν ΕΞΕΓΕΙΡΗΙ Σ ΟΥΤΟΣΙ.

PHI. *At quo tandem consilio avem* [gallum] *a*… *adduxistis?* BDE. Ut si forte dormias, *ca*… *perorante quopiam, superne canendo* hic *te* e *sc*… excitet. Sed ne longum faciam, lege—ὡρολογει… ΕΥΦΡΟΝΗΝ [298]. Illud tantum addam apud Arist… pro εξηνεγκατε legi omnino oportere εισηνεγκα… Nam domi intus versatur, qui ista loquitur.

τὴν εὐφρόνην confirmant Brunckii MSS. et Rav. " atque ita citat Toupius Cur. Noviss. in Suid. p. 138 (187)." *R.P.* apud *P.P.D.* Conf. Æs. Pers. 179. 221. Agam. 266. 280. 338. 527. Eum. 689. Soph. El. 19.; in Æsch. Suppl. 689. lege, Σχήσει κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς. Soph. El. 259. 'Α'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην δεῖ. Epicharmus ab *R. P.* ad Hec. 1161. Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον.

298. " Ευφρονην recte legi apud *Pisidem* monet *Tou*… [Vol. I. p. 209. Ox.]. Eadem… brarii est oscitantia iterum *Su*… v. ΕΦΙΕΙ. Εφιει· επετρεπεν. δε Καισαρ δηουν τα προ της… λεως επετρεπεν. pro τα προ… πολεως ΕΦΙΕΙ. Vide *Toup*… [ibid. p. 211.], qui locum r… stituit. Utrinque codex nost… C. C. C. cum editis pecc… *Burgessius.*

† ἐξην. "Ινα γ' ἦν ε. *Rav. et* tres edd. pr.; " non intus ve… satur Philocleo." *Br.* quem vide ad l.

Emendationes in THESMOPHORIAZUSAS.

V. 32. Ουκ αλλ ἑτερος τις. ουχ ἑωρακας πωποτε;
Μων ὁ δασυπωγων; Ουχ ἑωρακας πωποτε ;]

In utroque versu scribi jubet Cl. Kusterus ἑωρακας ποτε. Atqui supra pag. 202. abunde demonstravimus quadrisyllabum ἑωρακας Atticis fuisse ignotum. Lege vero utrobique,

—— —— ουχ ΕΩΡΑΣ [299] πωποτε.

Quanquam utique quadrisyllabum ἑωρακα, uti diximus, nullum sit; at ἑωρων tamen perpetuo trisyllabum est, uti in istis :

* [1] Συ δε πως ἕωρας, ω κακιστ απολουμενε. 321
[2] Οτι δειλοτατον τουτον ἕωρων, ελαφοι δια τουτ εγενοντο.
[3] Ταυτην ἕωρας την καλην την διαφανη.

Collige obiter frustra esse Cl. Bentleium, qui ad Nub. 325. ista habeat : " Ego sic ex ingenio resti-" tueram :

" Ως ου καθορω [300]. Παρα την εισοδον. Ηδη νυνι μολις ἑωρων.
" Εωρων δισυλλαβως, ut sæpe [301]. Sic in Avibus [1572.]:
" Εωρακα παντων βαρβαρωτατον θεων."

Vides quam imperite vir Cl. verba tam dissimilia confuderit. Sed neque ἑωρων, si ipsum tempus spectes, recte se habet. Nihil utique aliud valet quam quod Latinorum *vidi, I saw,* vel *I have seen.*

[1] Plut. 713. [2] Nub. 353. [3] 765.

299. ἑόρακας *R.B.* et Rav.; et ad alterum quoque versum ἑόρακας *R.B.*; vide supra pp. 379, 80. Post paullo Plut. 713. ἑώρακας MS. F.

300. Ὡς οὐκ ἀθρῶ in exemplari suo *R. B.* ἤδη νυνὶ μόλις αὐτὰς ἀθρῶ C, H; ἤδη νυνὶ μόλις ὁρῶ D, E, T, Dorv. ἤδη νυνὶ μόλις ἀθρῶ ὁρῶ F. " ὁρῶ (ἀθρῶ) Vict. cod. ψ εἶδον." πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη νῦν καὶ μόλις ἀθρῶ I, et Barocc. 127. inter l. ὅρα παρὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ὅρους habet I.

301. Conf. *Mus. Crit. No.* VII, p. 435.

SECT. V. Postulat vero loci indoles verbum præsens-imperfectum *video*. Lectio vulgata sic repræsentatur:

Ως ου καθορω. Παρα την εισοδον. Ηδη νυν μολις ὁρω.

Quo pacto in versus fine pes integer deest. Eum autem ex sequente sat commode suppleveris:

———— Ηδη νυν μολις ὁρω ΑΥΤΑΣ.

Ibi utique legitur:

Νυν γε τοι ηδη καθορᾳς ΑΥΤΑΣ—

322 * Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus. Quin et ipsi huic quicquid est incommodi mutato verborum ordine subveniri poterit:

———————— Ηδη ὁρω νυν μολις αυτας[302].

302. "Sed illud αὐτὰς incommodè additur, dum hæc verba Strepsiades loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi; in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὁρῶ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars ἀθρῶ probant Kusterus et alii; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ νυνὶ μόλις Ἤδη. Sed felicius hoc compositum restituit [*Kusterus*] Thesm. 665. Præterea metro coactus ἔσοδον scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab ἐς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant. At μόλις ἀθρῶ, præterquam quod licenter priorem producit, cum *Dawesio* opinor non dici posse pro μόλις ὁρῶ. [ἀθρῶ cum compositis, et similia vix unquam producuntur apud Comicos. *R. B. Kustero in Mus. Crit.* N°. VII, p. 435.] *Bentleius* contra tempora, si non contra metrum, ἑώρων. Quid igitur hoc versu faciendum? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatæ editiones, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi; ἀθρῶ pro ὁρῶ multi; utroque omisso Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum ætatem fœde corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum censeam, requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτὰς—In quo addidi βλέπε e v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi impruden-

Cæterum Cl. Kusterus ad locum "Metrum (inquit) "manifeste claudicat: cui vitio egregie medetur MS. "Vatic. U. qui sic habet, ΗΔΗ ΚΑΙ ΝΥΝ ΜΟΛΙΣ "ΑΘΡΩ. Textui lectionem hanc restituissem, nisi "Collatio illius MS. paulo serius ad me missa fuis-"set." Egregia vero medicina, quæ ex simplici morbo duplicem effecit. In recepta utique scriptura metrum unice laborat; in hac et metrum, et oratio: metrum, quod αθρω priorem in sermone comico necessario corripiat: oratio, quod verbum istud de simplici *visu* nunquam adhibeatur, sed *intueri, considerare, examinare* [303], vel simile denotet. Immo tertium est, quod in egregia ista lectione merito improbaveris, quod voculam και similiter otiosam non sit reperire. Lectio hæc, uti et pleræque aliæ in MS. Vatic. U. a vulgatis discedentes, a correctore, eoque perquam imperito, profecta est. AD THES.

Analogiam autem, ut illud obiter notemus, quam inter ὥρακα et ἑώρων servari videmus, sequuntur etiam ista ἥλωκα et ἑάλων [304]. Prioris exempla in istis habentur:

tem loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime contende et ad Theatri introitum specta: nunc enim tandem eas vides*. Μάλ' ἀθρεῖν dicitur ut μάλ' ἀπανδᾷν et μάλα δάκνειν Ran. 372. 888. Denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis præcedentibus, πρὸς τὴν Πάρνηθα. E duobus optimæ notæ MSS. a me collatis, πρὸς adoptavi pro παρὰ, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum." Porsonus. Præf. liii, iv.=lvii, viii., quem conf. ad Or. 679. ed. 2. Plato Phædo, p. 155. E. 2. Ἄθρει δὲ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ.

303. Lex. Sang. p. 349. Ἄθρει: ὅρα, βλέπε. Iterum p. 350. Ἀθρεῖν: τὸ περισκοπεῖν καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ὁρᾷν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. Soph. Œd. Col. 252. Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν,—Conf. El. 696, 7. Eur. Bacch. 1058. ὅσσοιν ἀθρῶν *R.P.* Opusc. p. 234. Med. 532. "θήσομαι significare debebat *judicabo*. Non invitus legerem αὔτ' ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset." *R.P.* Sæpenumero hoc verbo utitur Plato.

304. Hanc Dawesii observationem verissimam putat *Piers.* ad Mœr. p. 178. Eur. Ph. 1647. ὅς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ. sed de ὥρακα vide Tyr-

SECT. V.

323

* [1] ΗΛΩΚΕΝ, ὡς ὁ φρυκτος αγγελλων πρεπει.
[2] Πλειστον ἡμαρτηκεν· η γαρ εισφορα τις ἡρπακε
Τανδοθεν παντ, η δικῃ τις περιπεσων απωλετο,
Η στρατηγησας προσωφλεν, η στρατηγος ἁιρεθεις
Ιματια χρυσα παρασχων τῳ χορῳ ῥακος φορει,
Η τριηραρχων απηγξατ, η πλεων ΗΛΩΚΕ ποι [305].

[1] Æschyl. p. 177. l. 9 [Ag. 30.]. [2] [Antiphanes] Apud Athen. p. 103. F.

WHITT. supra laudatum (p. 379.) *Burgess.* Analogia, quam inter ἥλωκα et ἑά'λων servatam voluit *R.D.*, infirmo tibicine nititur; in loco ex Agam. ἑάλωκεν exhibent editiones omnes; Xenoph. Cyrop. II, ii, 22. τοῦτό γε ψευδόμενος ἑάλωκα· Conf. Anab. VII, p. 494. T. Mag. 'Εάλωκεν οἱ 'Αττικοί· οὐχ ἥλωκε. Sed Anab. IV. p. 264. τὸν ἡλωκότα λόφον. Ib. p. 289. καὶ ἵπποι ἥλωσαν ὡς εἴκοσι, καὶ ἡ σκηνὴ Τηριβάζου ἑάλω. Suidas, "Ηλωκε: ἐκρατήθη. sed ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ [apud Xenophontem], inquit Suidas in v. 'Αγυιάν· quæ tantum absunt, ut pro nævis habenda putem, ut hanc potius ab Atticismi norma deflexionem *jucunditati illi inaffectatæ, quam nulla possit affectatio consequi*, facile condonandam existimem; vide supra pp. 138. 454. Anab. V. p. 360. ἡλίσκετο. Photius, 'Ηλίσκοντο. ἐπόρθουν.

305. Χορηγὸς αἱρεθεὶς, 'Ιμάτια χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ *R. P.* Advss. pp. 62. 286. *Walpole*, p. 12. Idem apud Polluc. VII, 59. Ταῖς δ' ἐνδύτοις στολαῖσι τετραγῳδημέναις. Ib. 283. Il Penseroso 97, 8. *Sometime let gorgeous* tragedy *In scepter'd pall come sweeping by.* Philemo Τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν, ἥ τε πορφύρα, Εἰς τοὺς τραγῳδοὺς εὔθετ', οὐκ εἰς τὸν βιόν. Ib. p. 316. Aristot. Eth. Nichom. IV, ii. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων, ὥσπερ οἱ Μεγαρεῖς. Plaut. Pers. I, iii, 79. SA. *Sed πόθεν ornamenta?* TO. *Abs* Chorago *sumito.* Quid sibi velit *R. D.* per στρατηγὸς, nescio. Sueton. in Tiberio XXI. "Vale, jucundissime Tiberi, ἐμοὶ καὶ Μούσαις στρατηγῶν." fo. ἐμοὶ καὶ ταῖς Μούσαις ραιει (sic) στρατηγῶν. hoc est, spreto vulgi judicio, mihi place. vide Erasmi adagia (col. 1538. ed. Hanov. 1617.). *Sibi canere.*" *R. B.* Plautus in Curcul. II, iii, 5. *Nec quisquamst tam opulens, qui mihi obsistat in via, Nec* strategus, *nec tyrannus quisquam, nec Agoranomus.* IV, 1. CHORAGUS. MILES correxit *R. B.* Hæc *R. D.* parum muniunt; utrum meminerit Eum. 25. 'Εξ οὗγε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. an *M. Antonin.* lib. XII, p. 363. sub fin. οἷον εἰ κωμῳδὸν ἀπολύει τῆς σκηνῆς ὁ παραλαβὼν στρατηγός. Erras, *Koppiersi*, si *hunc esse mirum errorem* credis, et qui vir et quantus ille *Dawesius* fuerit, ignoras; qui in Plauto *strategus*, in incerto apud Sueton. forte *Choragus* audit; viz. in Stich. V, iv, 20. Strategum *te facio huic convivio.* In Vit. Aug. LXX. *Cum mimum*

Ubi vulgo tam nulla prosœdia quam sententia legitur,

————————προσωφλεν, στρατηγος θ αιρεθεις
Ιματια και χρυσα παρασχων 306————
[3] Ειποις τ αν αυτους αρτιως ΗΛΩΚΕΝΑΙ.

[3] [Xenarchus] pag. 225. D.

histrorum conduxit mensa choragi. Sed de hoc non valde contenderem.

306. ἤλωκέ ποι MSS. Veneto-Paris. et Epit.; " ἤλωκέ που Cod. Reg. ut scribendum edixit DAWES Miscell. Critic. p. 323. Sed που non melius est quam ποι. Utro modo adverbium scribatur, nihil interest." *Brunckius.* Æschyl. P. V. 27. που MS. Emerici Bigot. Soph. Œd. Tyr. 355. levi mendo sublato, rescribe, καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; El. 55. οἶσθά μοι κεκρυμμένον solenni errore pro ποι codex Turnebianus; sed που melius. Aristoph. Ran. 1343. αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ Edd. ἐλεσβίαζεν; οὔκ; *Brunckius.* ἐλεσβίαζε; ποῦ; TYRWHITTUS; sed vide Mus. Crit. N°. IV. p. 473. Eccles. 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ; PORSONUS ad Hec. 300. ed. 2. vide supra pp. 537, 8. Voculæ πω et που sæpenumero locum mutarunt; Il. A, 124. quantocyus restitue, Οὐδέ τί που Fίδμεν—Schol. Lips. αἱ πᾶσαί που ἔχουσιν· Schol. Venet. οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ 'Αριστοφάνους. " Celeberrima illa Harmodii" Scolia apud Athen. xv, 695. [A. 'Εν μύρτου κλαδὶ τό—Ar. Ach. 633. et Av. 240. ἐπὶ κισ—σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· Æschyl. Septheb. 919. ξένων τε πάντων στίχας. Georgius Lecapenus, ut fertur, p. 61. Τοῖς δένδροις μὲν γράφεται κοινῶς· τοῖς δένδρεσι δὲ ἀττικῶς (Av. 1066.). ὡς δάκρυ μὲν ἀττικῶς, δάκρυον δὲ κοινῶς.] B. φίλταθ' 'Αρμόδι' οὔπω τέθνηκας dant MSS. et editiones vetustæ; οὔτι που Schol. ad Aristophan. Acharn. 980. et Suidas v. Οὐδέποτε· satis recte, nisi rectius correxerint ex conjectura *Leopardus*, et ex Aristide *Palmerius*, probante BENTLEIO. Frustra; etenim de meliore luto effictus, et criticis primoribus infensissimo animo, που revocavit venerandus *Louthius*, " *qui*," judice *Toupio*, " *et scolium integrum vel dedit vel pessundedit.*" Etsi huic liti æstimandæ immorari nolui, verecundia tanti nominis prohibitus; TYRWHITTI tamen sententiam cum PORSONO communicatam proferre juvat. In prioribus quatuor versibus pristini sunt rudera splendoris, quibus posteriora tetraschica vacant; metra rite digesserat, ut liquet ex Aristoph. Eccles. 932—939., sed sententias haud æque scite compegerat doctus Præsul: nimirum incaute consocians, quæ sequioris sunt ævi, 'Αρμοδίου μέλη minus recte ordinaverat, merito propterea a Toupio castigatus. Hactenus hæc, quæ annos abhinc plus minus decem supra memoravi, in libello certe quantivis pretii, cui jam demum sui

SECT. V. Alterius prosodia conspicitur Vesp. 354.

Ιεις σαυτον κατα του τειχους, ότε δη γ' ή Ναξος ἑαλω [307].

Vulgo minus recte ἑαλῳ.

dignum obtigisse editorem lætantur eruditi, e Typographeo inclytæ Academiæ in lucem emisso verbis ipsissimis firmat Vir summus: "*Falluntur enim, opinor, viri docti qui* quatuor ea Scolia *de Harmodio, quæ conservavit Athenæus L.* 15. *p.* 695. *quasi unum laudant.*" Conject. p. 82. Vide Addenda. In MS. Epit. justo parcius vox Ἀχιλεὺς scolion claudit; excidit ultimus versus, in quo Τυδεΐδην certe tetrasyllabon †, licet ΤυδεϜίδην subdubitanter, enunciarem. Posteriora certe sunt manus recentioris, quæ primam cantici seriem, tanquam minus notam, refingere elaboravit, et, grandibus imitatione detritis, ultimos forte quatuor versus pro sua peritia edolavit manus recentissima. Nec mirum; nam carminibus ἔν θ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει decantari solitis, et μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ἀξίαν τῆς πόλεος accurate exprimentibus quisque cantor quippiam addendi studio flagrabat. Inscriptioni primariæ Marmoris Sigæi hujusmodi quiddam evenisse videtur; nec me latet esse inter reliquias nostratium usu pervulgatas, quæ hanc poëticæ facultatis licentiam haud effugerent, ut ex *Perceii* fragmentis patet; utrum τὸ πατρῷον μέλος, ut hoc obiter attingam, quod nostrates domi ac militiæ, in conviviis atque omnibus in triviis disperdere solent, additamenta quædam minus sincera subinde exceperit, aliis discutiendum relinquo. Monuisse libet ex duobus fragmentis in unum temere conflatis exsurgere hymnum ad Musas apud Brunckium, An. Gr. T. II, 443, 4. Sed in MS. probæ notæ a me collato ΥΜΝΟΣ ΚΟΙΝΟΣ a v. 18. incipit: ex eodem a quibusdam negligenter tractato pauca delibabo; v. 3. ἕλκετ' ἐς. 4. Ὑμέων. 12. deficit. 15. Ὄργια και. Conf. *G. Wakefield.* in Sylv. Crit. IV, 252, 3.

307. Optime Rav. Ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω; Demosth. de fal. Legat. p. 408, 10. et adv. Aristocrat. p. 653. 21. ἑάλω. Xenoph. Anab. III, 227. et 228. ἑάλω. Cyrop. III, ii, 15. ἑάλωσαν. T. Mag. nimis rigidus Atticismi censor, p. 257. ἑάλω, οὐχ ἥλω. et Zonaras ἑάλω. Sed An. IV. p. 298. λαγὼς ᾤχετο θηράσων, καὶ οὐχ ἥλω ἐν ταῖς κώμαις. Anti-Atticista p. 98. Ἥλω: ἀντὶ τοῦ ἑάλω· et Photius, Ἥλω. ἐλήφθη. et Ἥλωσαν. ἐνικήθησαν. ἐλήφθησαν. Rectius ideo Mœris p. 178. Ἥλω καὶ ἑάλω Ἀττικῶς. ἐλήφθη Ἑλληνικῶς. quamvis ἥλωκε, quod nollem, conjecit *Piersonus*; conf. Eustath. ad Il. P. p. 1121, 52, 3=1164, 15. Sophista apud Plato. in Hipp. maj. III, 286. A. Ἐπειδὴ ἡ Τροία ἥλω. sed ridicule hoc dictum existimo.—Revera apud oratorem et pedestris sermonis scriptores

† Vide eruditissimi *Burneii* PR. ad tentamen de metris ab Æschylo in choricis cantibus adhibitis, p. xli.

V. 106. Μυρμηκος ατραπους, η τι [308] διαμινυριζεται]

libero pede grassata est scribarum licentia; et nihil ago, si patronos Dawesio comparem ejusdem criminis socios. Quapropter ad ἐᾶ'λω redibo. Verba quædam augmentum tam syllabicum quam temporale sibi adsciscunt; e. g. δεδιηκόνηκεν Archedicus apud Athen. VII, 294. C. *Valck.* Diatr. p. 278. Sed audi discipulum suum, juventutis Frisiacæ principem: "In Hesychio certe pro Δεδιηκόνηκε, literarum ordo, in talibus unicus veritatis index, postulat Δεδιακόνηκε per α.—ejus rei hæc videtur fuisse causa: quod syllaba secunda in διακονεῖν natura esset longa, adeoque augmenti minus capax." *Piers.* ad Mœr. p. 122. "Aristoph. Plut. 1171. διακονικός." "sed p. 371 (Av. 73, 4.), et 401 (839), et 415 (1253.), διάκονος 2da longa. Forte igitur hic leg. διάκονος vel διάκτορος." *R. B.*; conf. Æschyl. P. V. 940. Scol. apud Athen. XV, 695. E. emendat *R. P.* "Ἔγχει δὴ κώθωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου. Vide Advss. p. 147. δεδιηκονημένων Demosth. pro Cor. Trier. p. 1230, 10. Δεδιῳκημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ Anti-Att. p. 89. Ἐνεώχμωσε Thucyd. I, 11. Ἐξεδιῄτητο Ib. 132. conf. VII, 77. κεκατήρανται Num. XXII, 6. κεκατῴκισται Ps. XCII, 1. ex emendatione *Koppiersii* in Obs. Phil. p. 10. πεπαρῴνηκεν Proph. Dan. VI, 18. Michæ, VI, 3. Suidas in v. ἀνεῴγεσαν, et Lex. Sang. v. Ἀνέῳγεν p. 399. et ἀνέῳγον p. 400.—'Ανέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιξε. καὶ ἀνεῴγετο [λέγουσι] λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ, Ἧδε [1] δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν Ἡ Θετταλή. [καὶ τὸ κεράμιον Ἀνέῳχας (sic)· ὄζεις, ἱερόσυλ', οἶνον πολύ.] Εὔπολις Πόλεσιν. Ἣν [2] οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ. καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις· Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγε (l. ἀνεῴγει) μοι θύραν. [1] Vulgo Ἡδ'—, ἡ δ' Lex. Sang. [2] Vulgo Ἡδ—, ὃν Lex. Sang. *R. P.* Advss. pp. 296. 283. 285. (Triplex augmentum admittunt ἠνεωγμένος Apocal. X, 8. ἠνεῴχθησαν Prophetæ Isaiæ XXIV, 18. et Danielis VII, 10.) 2. Alia hanc rationem invertunt; ἠνέσχετο Aristoph. Ach. 709. Xen. An. I. p. 86.; vide *R. P.* Ps. XVII = XIX. 3. Quædam temporale augmentum geminare solent; ut, ἠνώχλουν, ἠνώρθουν. 4. Alia syllabicum duplicant; Suidas v. καινοπεποιημένοι. "lege, κεκαινοπεποιημένοι, prout ordo literarum postulat." *R. P.* ad *Toup.* p. 455. Eustathii excerpta ex Heraclide coronidis loco apponam; p. 1448, 19= 1325, 27. Οἱ μεθ' Ὅμηρον καινοτομοῦσι τὰς αὐξήσεις, ποτὲ μὲν ἔξω αὔξοντες, τὸ δὲ ἔσω ἀφιέντες ἀναύξητον, οἷον·-τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι, Ἰατρέ, φησι, καὶ ΔΕΔΙΟΙΚΗΤΑΙ πάλαι [apud Athen. VIII, 341. C.] ποτὲ δὲ διχῇ αὔξοντες, ἤγουν ἔσω καὶ ἔξω, τοιοῦτον γὰρ τὸ ΔΕΔΙΩΙΚΗΤΑΙ ἐκ τοῦ διοικῶ, καὶ τὸ ΕΚΔΕΔΙΗΙΤΗΜΕΝΟΣ [Athen. XIII, 556. C.], ἀπὸ τοῦ ἐκδιαιτῶ, καὶ τὸ ΜΕΜΕΘΩΔΕΥΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΠΕΠΑΡΩΙΝΗΚΩΣ, καὶ ΜΕΜΕΛΟΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΗΝΩΧΛΗΣΕ, καὶ τὸ ΗΝΕΩΓΕΝ. Hanc scribendi rationem deperibant Atticistæ.

308. "Sic Suidas in Μύρμηξ. sed fo. ἔτι." *R. B.*

SECT. V. Præfert hæc lectio anapæstum tribracho subjectum[309], vel certe in quarta sede proceleusmaticum. Quod autem adhuc multo gravius est, verbum medium μινυριζομαι apud poetas Atticos nusquam alias legitur, sed activum unice reperitur. Vesp. 219. Av. 1414.

Λυχνους εχοντες και ΜΙΝΥΡΙΖΟΝΤΕΣ μελη[310].
Ο δ' αυ ΜΙΝΥΡΙΖΩΝ δευρο τις προσερχεται.

324 * Reponendum vero statuo,

Μυρμηκες ατραπους, η τι ΔΙΑΜΙΝΥΡΕΤΑΙ[311].

Nam hujus contra verbi formam non nisi mediam invenire est:

[1] Αργος, ΜΙΝΥΡΟΜΕΝΗ τι προς εμαυτην μελος.
[2] Ενθα[312] λιγεια ΜΙΝΥΡΕΤΑΙ
Θαμιζουσα μαλιστ αηδων.
[3] Οταν δ' αειδειν η ΜΙΝΥΡΕΣΘΑΙ δοκω.

[1] Eccl. 875. [2] Œd. Colon. 702 (671). [3] Æschyl. p. 176. l. 16. (Ag. 16.).

309. Vide supra pp. 446—8.

310. "Suidas v. *μινυρίζω.*" *R. B.* Conf. Odyss. Δ, 719. Il. E, 889. Aristoph. Vesp. 219. Av. 1414. Plato de Repub. III, 442. B.=II, 411. C. *καὶ μινυρίζων καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελεῖ τὸν βίον ὅλον.* Amicus sagacissimus in Epistola ad Virum nobilissimum optime observat, pp. 12, 13. "*there seems reason to suspect that the word μινυρίζω was used originally to express* only *the note of the* Nestling Bird, *which, being always both* plaintive *and* feeble, *was in a subsequent stage applied to sounds, in which* either *of these qualities might strongly predominate; and, lastly, to cases in which* one exclusively *existed.*"

311. Probante *Reisigio* in Conject. p. 49.; vide doctissimum *Blomfield.* ad Agam. 15. "*μινύρομαι* a *μινυρός.*" * * * *μίω—μία*, Anglice, *unit.*

312. "*Lege,* "Ενθ' ἁ λίγεια." —*R. P. ad R. D.* Pindar. apud Strab. x. p. 743. A=II, 708. Ox. 'Αλλὰ καὶ ὁ γένος edd., unde bene *Barnesius* Κοίου γένος· sed paullo melius e codice Mosq., qui καινογενὴς habet, Κοιογενὴς elicuit, et 'Αλλ' ἁ suo marte restituit *R. P.* ad Hec. 782. Soph. El. 1407. ἀνήκουστ' ἁ MS. Harl. Eur. Iph. T. 177. σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων *R. P.* Xenoph. Mem. IV, vi, 5. καθ' ἃ δεῖ πως ἀλλήλοις χρῆσθαι—*H. St.*

V. 224. Η μη διδοναι γ αυτον ωφελον ποτε] AD THES.
" Versus supplendi gratia scribendum est διδοναι γ " εμαυτον" *Kusterus*. Immo εμαυτον postulat sermonis non minus quam versus ratio. At διδοναι, quod retinuit Vir Cl., non uno nomine illa respuit. Oportet vero compositum επιδιδωμι, sicuti supra intra versum quartum [220],

Αγε νυν, επειδη σαυτον ΕΠΙΔΙΔΩΣ εμοι.

et rursus infra vers. 256.

Αγαθων επειδη σαυτον ΕΠΙΔΟΥΝΑΙ φθονεις.

Deinde præsens-imperfectum διδοναι, si ipsum tempus spectetur, parum congruit. Utraque vero re conjurante rescribo:

Η ΜΗΠΙΔΟΥΝΑΜΑΥΤΟΝ [313] ωφελον ποτε

h. e. μη επιδουναι εμαυτον.

* V. 484. Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλ' εκεινο δ ουν] 325
" Metrum claudicat: quod ut fulciatur, scribendum " est:

" Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα κακ' εκεινο δ ουν."

Kust. Immo fulcrum tuum, Vir Cl., neutiquam effecit, quin versus etiamnum *claudicet*. Adhuc enim uno tempore minor est. Bisetus istum in modum suppleri voluit:

Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλ' εκεινο δ ουν, ὁτι
Δεινοτατον, ὁτι—

Quo vix quidquam vidi magis inficetum. Jam vero scribendi rationem unam et alteram exhibebo, quarum neutra, opinor, Comico indigna videbitur.

Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΕΙΝ [314], εκεινο δ ουν
Δεινοτατον—
Ξυνοιδ εμαυτῃ πολλα ΔΡΩΣ, εκεινο δ ουν

313. " l. ἐμαυτόν. *R.B.* Kustero assentitur et Dawesii emendationem ineptissime rejicit Dorvillius ad Chariton. p. 593." *R. P.* apud *P. P. D.* Ἡ μὴ 'πιδιδόναι *Toup.* ad Hesych. III, 50.

314. " forte δεινὰ πο." *R. B.*

Utrique autem perinde favet, quod apud Euripiden extat in Oreste vers. 396 (390).

Η συνεσις [315], ὁτι ΣΥΝΟΙΔΑ ΔΕΙΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ.

V. 497. Ταυτ ουδεπωποτ εφωρατ Ευριπιδης]

"Claudicat metrum: quod in integrum restituetur, "si pro εφωρατ addito augmento Attico scribas "εφεωρατ." *Kusterus.* Satis infeliciter vir Cl. Nam
326 integer quem vocat senarius, quartum pedem * spondeum præfert, contra notissimam hujus metri legem. Idem porro sententiæ nimium securus fuit. Quod enim verba Græca valere voluit, *Hoc nunquam vidit Euripides,* neque cœlum nec terram tangunt. Nempe Mnesilochus Euripidæ hic causam agens contra mulieres, quæ eum in jus vocaverant, quod ipsas indignis opprobriis lacerasset; agnoscit quidem Euripiden nonnullis contumeliis eas prosecutum esse; quot vero graviora, cum ipsi in promptu essent, dicere supersederit, hic recenset. At lepidum, hercle, patronum nactus fuisset bonus Euripides, si ipsum Mnesilochus defensum iret graviora mulierum facinora, quæ ipse non jam non dixisset, sed non vidisset, indicando. Scaliger nihilo felicius conjecit legendum εφωρασ. Hoc utique pacto, perinde atque in vulgata lectione, bini pedes laborant: sententia itidem non minus aliena habetur. Nunc vide, quid a dictantis librarii ore Comicique manu prodierit:

Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ, ΟΡΑΙΣ [316], Ευριπιδης.

315. Ἡ ξύνεσις—"Hanc regulam mihi semel statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret." *R. P.* ad Med. II. et Hec. 109.

316. "probante *Piersono* ad Mœrin p. 6." *R. P.* apud *P. P. D.* "leg. εἶφ', ὅρατ', εὐρ." *R. B.*; sic Codd. Rav. et unus *Br.* et *Raperus,* qui infra 503. "pro ὁρᾷς forte scribendum ὁρᾷτ'." "Solet illud ὁρᾷς sic a Tragicis et Comicis adhiberi." Soph. Tr. 394. δίδαξον, ὡς ἕρποντος, εἰσορᾷς, ἐμοῦ. Soph. Ph. 861. ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδᾳ παρακείμενος, Ὁρᾷς, βλέπει. καίρια φθέγγου· vide Brunckium ad l.; Fortasse, Ὅρα, βλέπε, καίρια φθ. Eur. Bacch. 300. ὁρᾷς; σὺ χαίρεις, ὅταν ἐφεστῶσιν πύλαις Πολλοί. Ar. Pac. 331. ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε. (conf. Vesp. 45.). Pac. 891. "l. ὁρᾶτ' ὀπτ. vel ὁρᾶτε τοὐπτάνειον

Hæc nunquam dixit, uti vides, Euripides. Mox intra versum sextum [503, 4] totidem verba recurrunt : AD THES.

——————ΤΑΥΘ, ΟΡΑΙΣ,
ΟΥΠΩΠΟΤ ΕΙΠΕΝ————

Gemellum verbi ὁρας usum infra etiam habemus V. 563.

* Επειτα γ ΟΥΚ[317] ΕΙΡΗΧ, ΟΡΑΙΣ, ὡς στλεγγιδας 327
λαβουσαι.

Ne quem autem offendat, quod intra tam paucos versus eadem locutio bis habeatur, notandum est alteram ejusdem virtutis phrasin, ουκ ειρηκε πω, intra quartum itidem versum bis reperiri.

V. 502. Ιν οσφραινομενος ανηρ απο του τειχους εισιων] " Versus hic manifesto in legem metri peccat, non " solum quia in sede secunda est dactylus, quod " Iambicus nunquam admittit ; sed etiam quia quæ- " dam redundant. Quare nullum mihi dubium est,

ὡς καλόν. Sed Attici ὀπτάνιον dicebant. Phryn. (p. 120.) Etymol. (p. 629. 12.)" *R. B.* " Pro εφωρατ' corrigit *Berglerus* πεφωρακ' *deprehendit.*" *Burgess.* Multo probabilius ad Athen. VII, 317. C. ἐφωράθησαν pro ἑωράθησαν conjecit *R. P.*, ut infra ibid. l. 7.—Alexis apud Athen. x. p. 431. E. τοῦτ' ἔσθ', ὁρας, Ἑλληνικὸς Πότος, μετρίοισι χρωμένους ποτηρίοις Λαλεῖν τε καὶ ληρεῖν πρὸς αὑτοὺς ἡδέως. Plato. Protag. p. 336. B. 'Αλλ', ὁρᾷς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας. Demosth. de Cor. p. 334. πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς ; γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων,—Conf. infra pp. 347. 352. Eodem modo δοκεῖν, οἴεσθαι, et θάρσειν usurpant Attici ; Plato. de Legg. III, p. 687. E. 5. τότε, δοκεῖς, παῖς πατρὶ ξυνεύξεται ; Ar. Pac. 302. κἀκεῖνος, οἶμαι, τέρπεται τιμώμενος. Plato. Meno, p. 93. C. 7. 'Αλλ' οἴει, οὐκ ἂν ἐβουλήθη ἄλλους τέ τινας καλοὺς κἀγαθοὺς γενέσθαι —; Theætet. p. 147. B. ἢ, οἴει, τὶς τί συνίησι τινὸς ὄνομα, ὃ μὴ οἶδε τί ἐστιν ; p. 191. A. ἐὰν δὲ πάντη ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέντες, οἶμαι, τῷ λόγῳ παρέξομεν —. Soph. Œd. Col. 1185. οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει Γνώμης. Plato. Phædo. p. 311. B. ὥστε, θάῤῥει, καταληψόμεθα αὐτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔνδον. Virg. Æn. VI, 760. *Ille*, vides, *pura juvenis qui nititur hasta.* 770. *Qui juvenes quantas ostentant*, adspice, *vires!*

317. " ἐπεὶ τόδ' οὐχ *Kuster.*" *R. P.* apud *P. P. D.* ἐπεὶ τά γ' οὐκ Rav.

SECT. V.

" quin pro οσφραινομενος scribi debeat οσφρομενος; " non solum quia hac ratione metro consuletur (sic " enim in sede secunda Proceleusmaticus erit pro " Anapæsto, quod a metro Iambico non abhorret) " sed etiam quia οσφρομαι magis Atticum est quam " οσφραινομαι: ut observat Thomas Magister V. " Οσφρομαι [p. 660,] quem vide." *Kusterus.* Thomam Magistrum audiant, quibus visum fuerit. Nam nuda illius in hac re auctoritas, cum apud poetas Atticos, quotquot hodie extant, verbum οσφρομαι nusquam reperiatur; apud me plane nulla est. Legitur quidem participium οσφρομενος Vesp. 788.

Κᾳτα βδελυχθεις ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ [318] εξεπτυσα.

328 * Atque hinc opinor in fraudem inductus est homo imperitus. Nimirum istud participium non jam a præsente οσφρομαι sed ab aoristo ωσφρομην derivatur: hic autem a præsente οσφραινομαι. Nunc vide, quam bellum senarium nobis venditaverit vir Cl.

Ιν οσ | φρομενός α | νηρ απο | τοῦ τει | χους εισ | ιων.

Proceleusmaticum neque in iambicis nec trochaicis licuisse crediderim. Accentum autem in ultimam vocis quadrisyllabæ correptam minus recte cadere fidenter assevero. Tertium in hac lectione improbandum venit, quod ανηρ absque articulo habeatur. Oportet enim ὁ ανηρ, *the husband.* Quartum, quod in sede pari spondeus repræsentetur. Tam negligenter! Contemplare porro, si vacat, versum præcedentem, prout a viro Cl. cum cæteris editoribus exhibetur:

Την νυχθ εωθεν σκοροδια μασωμεθα.

Qua tandem, obsecro, virtute vocis σκοροδια vel primam vel ultimam produci dicendum est? Quippe, ni horum alterum fiat, versus est nullus. Nunc vi-

318. Vide *Elmsleium* ad Aristoph. Ach. 179. et *Porsonum* apud *Dobræum* ad Plut. 783.

cissim viri Cl. fautorum censuræ subjicio, quod a Poeta profectum mihi videtur: AD THES.

Την νυχθ εωθεν ΣΚΟΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ [319],
Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ ἀνηρ απο του τειχους ΙΩΝ.

* V. 659. ——————— τουτονι φυλαττετε 329
Καλως. ὁπως μη διαφυγων οιχεται.]

" Versus hic claudicat, utpote syllaba una brevior. " Quare cum Scaligero rescribo διαφυγων οιχοιτο πη." *Kusterus.* At enim, quod utrumque pariter fefellit, φυλαττετε ὁπως μη οιχοιτο oratio perinde solœca est, ac si Latine dicas, *custodite ne elaberetur.* Quam rem supra pag. 82. [136,] &c. fusius tractavimus. Lege vero,

Καλως, ὁπως μη διαφυγων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ [320].

Nempe ab οιχομαι formatur futurum οιχησομαι.

[1] Αρθεις αφ ημων [321] εις κορακας ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.

[1] Vesp. 51.

319. Probante *Piersono* ad Mœr. p. 6. " leg. σκόροδα διαμ." *R. B.* versum secundum " recte emaculavit Doctiss. *Dawesius.*" *Piers.* ad Mœr. p. 282. " ὀσφραινό. *Gry.* leg. ὀσφρόμενος p. 339. (Vesp. 788.). τοῦ del." *R. B.* " ἀπὸ τείχους. Sic in Avib. 497. ἔξω τείχους sine articulo." *Raper.* Ad *R. D.* propendeo. Xen. Mem. III, ix, 7. ἐάν τε γάρ τις μέγας οὕτως οἴηται εἶναι, ὥστε κύπτειν τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιών. " In Hesychio II. p. 1598. lege, ᾤσφροντο. συνῆκαν. ᾔσθηντο. ἔγνωσαν." *R. P.* apud *P. P. D.* Machoni apud Athen. XIII, 578. F. αἰσθόμενος restituit *Hermann.* de metr. p. 155. ed. pr.

320. " οἴχοιτο πῇ *Scaliger.* leg. οἰχήσεται" *R. B.* " Verissima est emendatio Dawesii. Idem mendum apud Schol. ad Vesp. 49." *R. P.* apud *P. P. D.* " Geminum germanum est quod *Plato* dicit in Phædone, p. 244. ed. *Foster.* Ευλαβουμενοι ΟΠΩΣ ΜΗ εγω ὑπο προθυμιας ἁμα ἑαυτον τε και ὑμας εξαπατησας, ὥσπερ μελιττα, το κεντρον εγκαταλιπων ΟΙΧΗΣΟΜΑΙ." *Burgess.* [Eupolis apud Diod. Sic. XII, 40. et Schol. ad Aristoph. Ach. 529. καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.] Crito p. 45. D. οὓς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι. Ο'ΙΧΉΣΕΙ καταλιπών,— etc. Photius, Οἰχήσομαι: πορεύσομαι.

321. " ες edd." *Burgessius.* " Εἰς κωμικώτερον est," inquit *Walpole* in Monito Comic. Gr. fragmentis subjecto. Vide supra p. 578. *R. P.* ad Pac. 551. et Adverss. pp. 50. et 242. quæ

SECT. V.

[1] Διδου κατα χειρος· τουψον ΟΙΧΗΣΕΙ λαβων.
[2] Ο της διὰροιας ποταμος ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ [322].

Vulgo διαρροιας—εξοιχησεται. Futurorum autem cum

[1] [Archedicus] apud Athen. p. 292. E. [2] [Aristophanes] p. 551. C. (Gerytad. fr. XII.)

citat *P. P. D.* in Addend. ad Plut. p. 114. n. 21.

322. "Plato *Comicus Cleophonte in Lexico Sangermanensi MS. apud* Ruhnkenium *Hist. Crit. Orat. Græc. p.* XLIV. [p. 418. *Bekker.*] 'Αλλ' αὔτ' ἀπαρτὶ τἀλλότρι' ΟΙΧΗΣΕΙ φέρων." *R.P.* ad *R. D.* Plato Phædo p. 487. *Fisch.* οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας. — ἀλλ' οἰχήσεσθαι ἀπιόντα. p. 497. ἐπειδὰν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ, τότε οἰχήσεται. Gorg. p. 281. Læmar.=I, 447. B. *H. St.* Οὐκοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. ex emendatione *T. H.* apud *D.R.* ad Tim. 281. "*Thomas Mag.* v. Εἰ, prava lectione deceptus, βουλήσεσθε legit pro βούλεσθε." Sed βουλήσεσθε sanissima est; ὅταν βούλησθε Codd. Aug. Meermann. Reg. et Bodl. Husjusmodi corruptelæ e scribendi compendiis ortæ, latissime patent. Il. Γ, 301. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν editiones omnes, et quatuor MSS.; unus Harl. μιγεῖεν in textu, et γρ. δαμεῖεν inter lineas; alter δαμεῖεν in textu, quam firmant Schol. Harl. 5727. Cod. olim TOWNL. et schol. (quamvis μιγεῖεν inter lineas manu admodum recenti,) et Etym. M. v. Δαμεῖεν, qui citat ἄλλοι δ' ἄλλοισι δ. in ed. *Sylburgii;* melius paullo ἄλλοχοι δ' ἀ. δ. ED. PR., ex quo error emanavit. "Eustath. ad Od. ι, 198. καταληφθῇ ed. Bas. 347. 34. καταλυφθῇ ed. Rom. 1623. 53. veræ lectioni proxime κατακαλυφθῇ." *R. P.* ad Odyss. I, 40. Pind. Olym. II, 97. δεδαιλμένος Cod. Ciz. pro δεδαιδαλμένος. Æschyl. Eum. 982. ἀντίδοιεν Ald. ἀντιδίδοιεν Rob. Soph. El. 465. πάντων ἐν ᾄδου κεινῷ πατρί. Turnebi editio notata, quam in recensione correxit π. ἐ. ᾄ. κει ΜΕΝΩΙ ΚΟΙνῷ π. . . Vesp. 1466. ἐσκέκληκεν edd. vett. εἰσκεκύκληκεν Schol. probantibus *Scaligero, R. B.,* "*Toupio* ad Longin. §. 22." et *Tyrwhitto.* "Vide *Kuster.* ad Thesm. 774. atque ita Suid. ed. MS. in v." *R.P.* apud *P.P.D.* ad l. Suidas. ΑΝΕΡΡΙΨΑΝ. 'Ανέβαλον. Οἱ δὲ ἅμα πάντες ἀναρρίψαντες ὄλεθρον: lege, Οἱ δ' ΑΛΑ πάντες ἀνΕῤῥιψαν, ΔΕΙΣαντες ὄλ. Odyss. K, 130. *Toup.* Προσβολοχεῖ, προσχαίρειν λέγει. Lego, Προσβωμολοχεῖ. πρὸς χάριν λέγει. *R. B. Grævio* p. 72. Mihi quidem verisimillimum fit literarum nexus in Proverb. XV, 4. librariis fraudi fuisse; Ἴασις γλώσσης δένδρον ζωῆς, ὁ δὲ συντηρῶν αὐτὴν πλησθήσεται πνεύματος. Schol. quoque φυλάσσων. In hoc loco, utpote sibi parum constanti, hærent eruditi; "*lego,* φθείρων αὐτήν." *R. B.*; quam *Schultens.* ad l. calculo suo comprobaverit.

voculis ὁπως μη conjunctorum exempla supra abunde congessimus pag. 229 [405—407].

V. 711. Οιον ὑμων εξαρξω την αγαν αυθαδιαν] [323] Nihil hic vidit Cl. Kusterus quod improbaret. At enim festivus, quem venditat, trochaicus in sede tertia spondeum præfert, in quarta unicam pro pede syllabam;

Οιον | ὑμων | εξαρ | ξω * | την αγαν αυθαδιαν.

* Sed neque verborum ulla est sententia. Comici vero manum mihi videor certo certius instauraturus: 330

Οιον ὑμων ΕΞΕΡΩ ΓΩ την αγαν αυθαδιαν!

Quali modo vestram ego *effrænatam insolentiam* declarabo!

[1] —— —— —— εμαυτον, ην λεγω
Κακως εκεινην, ΕΞΕΡΩ· λεξω δ᾽ ὁμως.
[2] Και τουνομ αυτων ΕΞΕΡΕΙΣ πριν εισιδειν;
[3] Τοιαυτα τοι νῳ πας τις ΕΞΕΡΕΙ βροτων.
[4] Και σοι, γυναι, ταληθες ΕΞΕΡΩ ——
[5] Σοι κει το μηδεν ΕΞΕΡΩ, φρασω δ᾽ ὁμως.
[6] Εν δ᾽ ὁιον ουπω προσθεν, αυτικ ΕΞΕΡΩ.
[7] Ω παι Ποιαντος, ΕΞΕΡΩ· μολις δ᾽ ερω
Αγωγ ὑπ αυτων εξελωβηθην μολων.

[1] Eurip. Or. 559 (552). [2] Ion. 1414. [3] Soph. El. 990 (984). [4] Œd. Tyr. 819 (800). [5] Ant. 240 (234). [6] Trach. 157 (154). [7] Phil. 341 (329). [Conf. Œd. Tyr. 335. 936. Col. 1284. Aj. 423.]

323. "leg. ἐξαράξω vel —άξει." — *R. B.* et Equit. 638. ἐξήραξα *R. B.* ad l. "Versus præcedentes et sequentes trochaici catalectici, quare et hic talis sine dubio esse debet, quod corruptum esse locum non minus quam sensus, clamat. Restituetur uterque legendo, εξαραξω." *Sanctamandus* apud *Burgess*. Actum egit *Toup*. ad Suid. I. pp. 178. et 180.: nam "ἐξήραξα in Equitibus et ἐξαράξω in Thesmophoriazusis legendum viderat *Reiskius*." *R.P.* ad *Toup*. p. 446. Simonides in An. Gr. I, 125. Οὐδ᾽ εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ Ὀδόντας.

V. 941. —— —— Νη Δι, ὡς νυν δητ ανηρ
Ολιγου μ αφειλετ αυτον ἱστιορραφος.]

Per Jovem, modo vir quam pene *hunc mihi eripuit sutor ille fraudum.* Ita interpretatur Cl. Kusterus. Atque hanc quidem sententiam postulat omnino loci indoles. Sed Græca, prout hodie repræsentantur, nihil istiusmodi sonant. Id vero ipsum sonabit, quod Nostrum scripsisse nullus dubitaverim:

331 * ΟΛΙΓΟΥ μ αφειλετ αυτον ὀιστιὀραφος [324].

324. *ὀλίγου* Codd. Rav. et unus *Br*. quem vide ad Lys. 31. *ὀλίγου* quoque Suidæ MS. v. *ἱστιοῤῥάφος*. *R.P*. apud *P. P.D*. Eadem varietas lectionis sæpe comparet; Demosth. de Cor. p. 245. *Bekker*. Καὶ *τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται. Lambin. καὶ τὰ τοῦ ὑστέρου λέγοντος δ.* ex codd. Vind. Guelph. Ital. Ven. et Reg. *α*, optime *Reisk*. Nub. 720. *ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι*. Vide *Bergler*. ad l. Thucyd. IV, 124. *Ἱππῆς δ' οἱ πάντες ἠκολούθουν Μακεδόνων ξὺν Χαλκιδεῦσιν ὀλίγῳ ἐς χιλίους*, *Priscian*. XVIII, p. 292 = 731, Thucydides *δ'. ἱππεῖς — ὀλίγου ἐς χιλίους· ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον χιλίους*: nos *paulo minus mille*. VIII, 35. *καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει ἀτειχίστῳ οὔσῃ, ὀλίγου εἷλον*. Plato Menex. T. II, p. 236. B. 10. *καὶ ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον ὅτι ἐπελανθανόμην*. Ibid. C. 10. *ὥστε κἂν ὀλίγου, εἴ με κελεύοις ἀποδύντα ὀρχήσασθαι, χαρισαίμην ἄν*. Demosth. de F.L. p. 504. *Bekker*. *τίς Μεγάρα πρῴην ὀλίγου*; Xenoph. K. Π. I, iv. 8. *καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν*. Dixit plene Æschyl. in Septheb. 759. *Μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου Τείνει πύργος ἐν εὔρει*. Subjectæ loquendi formæ paululum diversæ sunt; I. Herodot. VII, 10. *ἀλλ' οἷόν κοτε ἡμέας ὀλίγον ἐδέησε καταλαβεῖν πάθος*. Xenoph. Mem. III, x, 13. *ὀλίγου δεῖν ἐν φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν*. Hellen. II, iv, 13. *οἳ ἰδίων κερδέων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασαν Ἀθηναίων ἐν ὀκτὼ μησὶν, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες*. Æsch. adv. Ctes. p. 428. *Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθειστήκει*. Demosth. de Cor. p. 250. *τί οὖν συνηγωνίσατο αὐτῷ πρὸς τὸ λαβεῖν ὀλίγου δεῖν ὑμᾶς ἑκόντας ἐξαπατωμένους*; Longin. *περὶ Ὑψ*. xxxii. *τὸ δ' ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ*. ut supra xviii. *ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα*. II. Thucyd. II, 77. *τοῦτο δὲ μέγα τι ἦν, καὶ τοὺς Πλαταιῆς τἄλλα διαφυγόντας, ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι*. III. Demosth. de Cor. p. 348. *τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν*. IV. Xenoph. Anab. I, v, 14. *αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι*. V, iv, 32. *Καὶ οὐ πολλοῦ δέοντας ἴσους τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος εἶναι* VII, i, 41. *Ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ*. Aristoph. Ach. 542. ex Euripidis Telepho, *ἢ πολλοῦ γε δεῖ*.

[1] ΟΛΙΓΟΥ τ απεθανον ἄνθρακες Παρνασσιοι. AD THES.
[2] ——— ——— ——— ὡς ΟΛΙΓΟΥ πανυ
Απωλομην ——— ——— ———
[3] Επισχες ουτος, ὡς ΟΛΙΓΟΥ μ απωλεσας.

Quorum locorum primum et alterum interpretatur Frischlinus: Parumque adeo abfuit *quin essent mortui hi carbones Parnassii* — parum abfuit *ut non perierim* — tertium Florens Christianus: *Siste hic amabo: perdidisti* pene *me.* In primo autem reposuimus ἄνθρακες h. e. οἱ ανθρακες. Vulgo utique contra sermonis comici rationem articulus desideratur; uti et in altero illo ἱστιορραφος.

Emendationes in LYSISTRATAM.

V. 16. Ἧξουσι· χαλεπη τε γυναικων εξοδος.] Legit cum Scaligero Florens Christianus χαλεπη τοι.

[1] Ach. 347. [2] 380. [3] Vesp. 825.

Plato Charmid. p. 166. C. 3. Ἡ δὲ μόνη τῶν τε ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη ἐστὶ, καὶ αὐτὴ ἑαυτῆς. καὶ τοῦτο σὲ πολλοῦ δεῖ λεληθέναι. Schol. Clarkio-Bodl. ad l. πολλοῦ δεῖ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Euthyphro p. 4. A. 2. πολλοῦ γε δεῖ πέτεσθαι. Phædo p. 80. D. 10. πολλοῦ γε δεῖ. Gorg. p. 517. A. 8. Ἀλλα μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὦ Σώκρατες, μήποτε. Demosth. de Cor. pp. 360. 362. πολλοῦ γε καὶ δεῖ. quæ respicit Bentleius ad Hor. A. P. 441. p. 703. b. ed. 3. V. Herodot. I, 16. Ἄρδυος δὲ βασιλεύσαντος ἑνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα—14. βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσαράκοντα ἔτεα. 94. διάγειν ἐπ' ἔτεα δυῶν δέοντα εἴκοσι. οἰστιοῤῥάφος curiose nimis; *veterator nescio quis* bene vertit *Brunckius.* 1 F. ἀπεθάνετ', *Tyrwhittus*, quem vide in Conject. p. 42. Παρνάσιοι tres codices apud Brunckium. " F. Παρνήθιοι vide Steph. de Urb. Suid. in Παρνάσιοι." *R. B.* et *Grayius* II. p. 133. Παρνήσιοι recte *Elmsleius*, et *Hotibius*. "Parnes mons Atticæ." Thucyd. II, 23. ἐδῄουν τῶν δήμων τινας ἄλλους τῶν μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βριλήσσου ὄρους. vide etiam doctissimum *Blomfieldium* ad Æschyl. Choeph. 555., et supra p. 25. Locus Stephani Byz. p. 227. 35. ed. Bas. Πάρνης, Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. Ἐμφάνης (num Εὐφάνης *Meinek.* p. 45.) ἐν Πραυνῷ· Ἐς κόρακας· ἥξω, φέρων δεῦρο τὸν Πάρνηθ ὅλον. *R. B.* ad Schol. in Nub. 323.; " Proverbium, εἰς κόλακας, Ἥξω φέρων σοι δεῦρο τὸν Πάρνηθ' ὅλον. *montes polliceri.*" Amicus mihi innuit *R. P.* hoc fragmentum aliter ordinasse; sed locum invenire nequeo; vide virum summum apud *P. P. D.* ad Ran. 1088, 9. ubi Παρνήθων legendum suspicatur, quicum concordat *Bentleius.*

SECT. V. Sane si in poetæ cujuspiam Tragici senario versaremur, ne unum quidem verbum facerem, quin ita legeretur. Verum ad comici sermonis integritatem bis instaurandus est articulus:

Ηξουσι' χαλεπη ΤΩΝ γυναικων ΗΞΟΔΟΣ[325].

332 * V. 111. Εθελοιτ αν ουν, ει μηχανην ἑυροιμ εγω,
Μετ εμου καταλυσαι τον πολεμον; Νη τω θεω
Εγω δε γ αν, καν ει με χρη, η τουγκυκλον
Τουτι καταθεισαν εκπιειν αυθημερον.]

"Lege, ει με χρειῃ: i. e. *etiamsi me oporteat.* χρειῃ "enim hic idem significat quod δεῃ. Suidas: χρειῃ, "δεῃ. Forte ad locum hunc respexit. Apud eundem "Suidam v. Εγκυκλον legitur χρει ῃ." *Kusterus.* Cæcum hic ducem secutus est vir Cl. Valet quidem χρῃ tantundem quod δεῃ; sed istud χρειῃ vox nihili est. Porro autem si χρειῃ idem sonaret quod δεῃ; at ipsum ει δεῃ solœcismum efficeret[326]. Oportet enim ην [quod est ει αν] δεῃ; Idem dictum puta de altera illa quæ apud Suidam habetur lectione, ει χρει [h. e. χρεια] ῃ. Sed scripsit forte Suidas ad hunc locum respiciens, χρειη, δεοι[327]. Utcunque hoc sit, χρειη hic

325. χαλεπὴ δ' ἡ vel τοὶ ita MS. *R. B.* χαλεπή γ' ἡ *Raper.*; χ. τοι ex duobus Regiis *Brunck.* qui in addendis ἡ ῞ξοδος prætulit. "Recte *Dawesius* et *Brunckius* χαλεπὴ ΤΩΝ γυναικῶν ΗΞΟΔΟΣ. ΤΩΝ γυναικῶν *Grotius* Excerpt. p. 545." *R.P.* ad *Toup.* 466, 7. ἡ ῞ξοδος occurrit Pac. 1181. *R. P.* apud *P. P. D.*; Conf. *Hemsterh.* ad Lucian. I, p. 33. *F. A. Wolfius* in Græcis literis diu summaque cum laude versatus, et artis Dialectices magister peritissimus, lectorum suorum acumen subinde exercet, e.g. Ἡ ἔξοδος *minimum tribus modis et scribitur et scribi potest,* ἥξοδος, ἥ 'ξοδος, ἡ ῞ξοδος; *postremum contra bonam logicam, quæ attributum dari vetat non-enti.* Litt. Anal. N°. II, p. 444. Æschyl. Septheb. 560. ῞Ηξωθεν Soph. Ant. 384. ῾ἠξειργασμένη. 558. ῾ἠξαμαρτία. Aj. 1357. ἡ 'ρετή. *R.P.*

326. Conf. *Brunck.* ad Æsch. Pers. 788. Aristoph. Plut. 1037. 1064 (*Month. Rev. Aug.* 1789. p. 242.), *Burneium* ad *Miltoni* Carm. Gr. p. 595. (*Crit. Rev. Jan.* 1803, pp. 7, 8.). Hujus solœcismi patrocinium suscipiunt *Heathius* passim, *Hermannus* in Obs. Crit. pp. 77, 8. et *Bastius* in Ep. Cr. p. 89—93.

327. Plato de Legg. I. p. 568. D. Læmar. χρείη. Schol. ad l. δέοι, ἢ ἀντὶ τοῦ, χρεὼν εἴη. Epist. VII. p. 721. E. χρείη. Schol. δέοι.

rescribendum esse confirmo [328]. Nempe ab aoristo indicativo εχρην notissima fluunt analogia χρῃ, χρειη, χρηναι. Ecce autem loci constructionem: εθελοιτ αν —ει ἑυροιμι—; Εγω δε γ αν — [εθελοιμι] καν ει — χρειη —Eadem itidem curatione Sophocli non semel succurrendum est [329]. Ant. 895 (883). AD LYS.

Αρ ιστ, αοιδους [330] και γοους προ του θανειν,
Ως ουδ αν ἑις παυσαιτ αν, ει ΧΡΕΙΗ λεγειν.

Vulgo χρει ῃ, adjecta itidem distinctione: quo pacto syntaxis constituitur παυσαιτ αν λεγειν renitente sermonis indole: ea utique postulat παυσαιτ αν λεγων. Trach. 164 (161). 333

Νυν δ ὡς ετ ουκ ων ειπε μεν λεχους ὁτι
ΧΡΕΙΗ μ ἑλεσθαι κτησιν· ειπε δ ἡν τεκνοις
Μοιραν πατρῳας γης διαιρετον ΝΕΜΟΙ,
Χρονον προταξας ὡς τριμηνον ἡνικα
Χωρας ΑΠΕΙΗ κανιαυσιος βεβως,
Τοτ η θανειν ΧΡΕΙΗ σφε— [331]

ειπε μεν—οτι ΧΡΕΙΗ—ειπε δε ἡν—ΝΕΜΟΙ—προταξας —ἡνικα—ΑΠΕΙΗ—τοτ η—ΧΡΕΙΗ. Viden quam rotunde jam omnia procedant? Vulgo autem triplex repræsentatur solœcismus χρει ῃ—ἡνικ αν—απιῃ—τοτ

328. "probante *Piersono* ad Mœrin p. 415." *R. P.* apud *P. P. D.* "leg. Ἐγὼ μὲν ἂν, κᾆν εἴ μ' ἐχρῆν, vel με χρεῖ' ῆ· Suidas in Ἔγκυκλον sic; ἔγωγ' ἂν εἴ μοι χρεῖ' ῆ τοῦ γ." *R. B.* "ἂν κᾂν εἴ με χρεί' ῆ." Suid. MS. *R. P.* apud *P. P. D.* Ἔγωγ' ἂν κᾂν Junt. "constructio est, εἰ χρείη με καταθεῖσαν τουτὶ τοὔγκυκλον ἐκπιεῖν." *Raper.*

329. "*adde Œd. Col.* 260 (268). *ubi ex* Dawesii *sententia* χρείη *recte reponit* Heathius." *R. P.* ad *R. D.* Locus est, Εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν.

330. ἀοιδὰς editiones.

331. 2. Χρειη. Extat apud Plat. p. 1292, C. *Musgr.* 3. πατρῴαν MS. Palat. et v. l. Turnebi, et διαιρετὴν μένειν MSS. Harl. et Hunt. μένειν Ald. et γρ νέμοι in marg. exemplaris quod inspexi. 4. ἡνικ' ἂν editiones. 5. ἀπίῃ MS. Harl. ut Ald. γρ ἀπία in marg. ejusdem exemplaris. ἀπήει in marg. Turnebi; ἀπείη e cod. *Brunckius;* κἀνὶ αὔσειος (sic) MS. Hunt. κἀνιαύσιον conjectura *Br.* et *Musgr.*

SECT. V. η—χρει η—non sine metri ratione in versu quinto insigniter violata. Œd. Tyr. 563 (555).

Επειθες, η ουκ [332] επειθες, ὡς ΧΡΕΙΗ μ επι
Τον σεμνομαντιν ανδρα πεμψασθαι τινα;

Æschyli itidem locum in Prometheo pag. 17 (213). sic refinge:

Το μελλον ἡ κραινοιτο προυτεθεσπικει,
Ὡς ου κατ ισχυν ουδε προς το καρτερον
ΧΡΕΙΗ [333], δολῳ ΔΕ τους ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑΣ κρατειν.

Vaticinata fuerat non jam virtute, sed dolo superandos esse, qui rerum summa poterentur. De nostro autem χρειη unice reposuimus. Nam δολῳ δε &c.
334 * ab H. Stephano in variis lectt. recensetur. Vulgata vero scriptura,

Χρη, η δολῳ τους ὑπερεξοντας κρατειν,

quatuor de causis improbanda est: principio utique ob hiatum istum χρη η: secundo ob trochæum τοὺς ὑ: tertio ob solœcam constructionem * Το μελλον ἡ ΚΡΑΙΝΟΙΤΟ προυτεθεσπικει, ὡς ΧΡΗ: ob sententiam denique absurdam adeo ut nihil supra: qua scilicet declaratur, *superandos quidem esse qui rerum summa poterentur, id vero neque dolo tamen nec virtute effici posse.* Alterum porro germani ingenii solœcismum extare video: pag. 163 (Pers. 791, 2.).

Ει μη στρατευοισθ ες τον Ελληνων τοπον,
Μηδ ει στρατευμα πλειον ΗΙ το Μηδικον [334].

332. Vide supra p. 494. vide *Elmsleium* ad l.

333. ὑπερέσχοντας MSS. nonnulli, qui aliquantisper favent *R. P.* ὑπερσχόντας: sed lectio vulgata "merum est typographi erratum qui simplicem χ literam pro nexu σχ posuerit." Pers. 708. et fragm. apud Strab. IV, 252. Ox. et Eur. Hipp. 1365. ὑπερσχών. Eur. Ph. 1399. ὑπερσχόν. Soph. Œd. Tyr. 1461. σχεῖν, Col. 1169. Ὦ φίλτατε, σχές. Aristoph. Thesm. 499. μὴ ̓χωμεν vel potius μὴ σχῶμεν. *R. B.* ̓χωμεν *Piers.* ad Mœr. p. 6. Lys. 648. σχοῦσ'. 789. σχοῖμ', Antiphanes apud Athen. I, 23. A. σχόντ' *R. P.* Advss. p. 49. adde Soph. Œd. Tyr. 789—793. El. 716. Eur. Androm. 78.

334. 1. στρατευήσθ' εἰς MS.

Lege vero πλειον EIH Μηδικον. Ει μη στρατευοισθε— μηδε—ειη—. Ulteriore autem auxilio indiget Æschyli, in qua versamur, pagina. Supra utique lin. 9 (785, 6, 7.). sic scriptum legitur: AD LYS.

Εν γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνήλικες,
Απαντες ἡμεις, ὁι κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν φανημεν πημαт ερξαντες τοσα.

h. e. *Probe enim hoc nostis mei coætanei, omnes nos, qui hoc imperio potiti sumus, tantarum calamitatum auctores non fuisse extaturos.* Cuiquamne, obsecro, istud *omnes nos &c.* placere poterit? Me certe quod * attinet, sententiam omnino ineptam ac 335 futilem efficere videtur. Immo falsam non immerito dixissem. Quippe ista particulæ negantis collocatio, Απαντες ἡμεις ουκ αν εφανημεν ερξαντες, *Omnes nos auctores non extitissemus*, tantundem est, quod *nemo nostrum auctor extitisset.* Nam neque idem valere potest, quod alter verborum ordo, Ουκ ἁπαντες ἡμεις *&c. Non omnes nos &c.* Ain vero significare voluisse Darii ειδωλον eorum, qui Medico ante Xerxen imperio potiti erant, neminem tantam patriæ cladem allaturum fuisse? At ne Mardum[335] quidem, qui inter versum decimum quartum (773, 4.) ab eodem dicitur αισχυνη πατρᾳ θρονοισι τ αρχαιοισι, *patriæ ac thronorum avitorum dedecus?* Æschylum vero nullus dubito sic scripsisse:

Εν γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνηλικες
Απαντες, ἡμεις, EI κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν ΕΦΑΝΗΜΕΝ πηματ ερξαντες τοσα[336].

Probe enim nostis mei quotquot estis coætanei, nos

Lambeth. 2. μὴ δ' εἰ στρ. πλεῖστον ἢ τὸ περσικόν Idem. Μηδ' * ἦν στ. π. ἢ *R. P.* in utraque editione.

335. Πέμπτος δὲ * Μέρδις ἦρξεν, *R. P.*

336. 2. οἱ κράτη MS. Lambeth. 3. φάνημεν inter alios MS. Lambeth. φανεῖμεν prætulisse videntur *Abresch.* in Dilucid. Thucyd. p. 6., et *R. P.*: *Dawesii* emend. idcirco ejicienda, quod ἂν ictum nunquam patitur nisi emphaseos gratia; vide Opusc. p. 303.

SECT. V. [h. e. me], *si hoc imperio potiti essemus, tantam calamitatum auctores non fuisse extaturos.* Εφα μεν autem postulat sermonis Attici ratio, quæ verborum augmenta prætermitti vetat. Infra denique lin. pen. (796), ubi habetur metro renitente,

Αλλ ευσταλη και λεκτον αρουμεν στολον,

336 * pro αρουμεν reponendum censeο ηρουμεν [337] h. e. αρουμεν eadem crasi, qua ex ει αν fit ην; in versu autem fine locandam interrogationis notam: ut sententia sit: *Sed* quid *si delectas copias instruxerimus*. Non deerunt fortasse, quibus placebit αιρωμεν. Mihi vero alterum illud magis adridet.

V. 142. ——— ——— Χαλεπα μεν ναι τω σιω
Γυναικας υπνων εστ ανευ ψωλας μονας·
Ομος γε μ αν δει· τας γαρ ειρανας μαλ αυ] [338].

Principio ne υπνων priorem producat, rescribendum est mutato verborum ordine Γυναικας ΕΣΘ ΥΠΝΩΝ. Deinde omnino audiendus est Cl. Kusterus qui "Lege (inquit) — μαν δει. Lacæna enim hic loquitur "quibus μαν dicebatur pro μην." Felix profecto, si sic omnia dixisset. Leviculum porro istud addere

337. * ἄρωμεν ex Robortello *R. P.* ἀροῦμεν MSS. Lambeth. Guelf. regii apud *Brunck.*, et Ald.; alterutrum probum; vide supra p. 419. Iph. T. 117. Ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν. ἀροῦμεν Codices. Conf. Soph. Aj. 129. Agam. 45-7. Hec. 1123. El. 2. In Heracl. 323. αἴρω. edd. ἀρῶ *Elmsleius.*

338. "γα μὰν δεῖ τᾶς *Scalig.* (ut Rav.): γε μὰν MS.—μέλει MS. recte." *R. B.* "Infra 502. Ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου ΤΗΣ τ' ΕΙΡΗΝΗΣ ἐμέλησεν;" *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. *Toup.* ad Suid. II. 164 = 426. et *Koen.* ad Greg. p. 110. (p. 237. ed. *Bastii*). *Burgessius.* Sic quoque *Tyrwhittus* in Conject. p. 69. "Sed præstabit, opinor, sine literulæ mutatione sic interpungere: Ὅμως γα μάν. δεῖ τὰς εἰράνας μαλ' αὖ." Cratinus apud Athen. xv, 669. B. μάχης δ' ἄλλοισι καὶ πόνου μέλοι. *R. P.* Advss. p. 144. (Eur. Ph. 942. ἄλλοις μελήσει ταῦτ'. Ach. 931.; Iph. T. 40. σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει Ἄρρητ'.). Herodot. VIII, 19. κομιδῆς δὲ πέρι τὴν ὤρην αὐτῷ μελήσειν. 65. περὶ δὲ στρατιῆς τῆσδε θεοῖσι μελήσει. Xenoph. Anab. VII. p. 490. ἔφη αὐτῷ ταῦτα συμπροθυμηθέντι οὐ μεταμελήσειν. p. 500. πειθομένοις αὐτοῖς μεταμελήσει. p. 504. Ἀναξιβίου μὲν ἠμέλησε.

potuisset pro communi γε scribendum esse Laconicum γα. Restat vero aliud nequaquam leve. Quid enim tantum in librariorum atque editorum gentem committere potuit bona Lacæna, ut orationem, τας γαρ ειρανας μαλ αν, sensu plane cassam ac barbaram ei tribuerint? In ipsa vero hac stribligine veræ lectionis vestigia mihi videor deprehendisse: Nostrum utique scripsisse crediderim:

——————— τας γαρ ειρανας ΜΕΛΕΙ.

* —*pax enim* curæ est. Vel forte, quod et a vulgatæ scripturæ sono propius abest, ΜΕΛΩ.—*pacis enim* curam habeo. Nam et hæc loquendi ratio bene Græca est. Sic apud Sophoclem Aj. 697 (689). et Elect. 343 (342). 337

Τιματε· Τευκρῳ τ, ην μολῃ, σημηνατε
ΜΕΛΕΙΝ μεν ΗΜΩΝ, ευνοειν δ ὑμιν [339] ἁμα.
Δεινον γε σ ουσαν πατρος, οὑ συ παις εφυς,
Κεινου λελησθαι, ΤΗΣ δε ΤΙΚΤΟΥΣΗΣ ΜΕΛΕΙΝ.

Hesychius: Μελει, φροντιζει. Suidas: Μελει. φροντιζει. Μελλει δε αντι του βραδυνει. Cæterum puræ putæ deliciæ est Bourdinus [340], qui ex hac mulieris *Lacænæ* oratione ansam adripuerit monendi ὑπνων *Attice* dici pro communi ὑπνουν.

V. 197. Ομοσομεν εις την κυλικα μη πιχειν ὑδωρ] Lege Ομοσωμεν [341], *juremus;* uti habet Florentis

339. ὗμιν *R. P.* Pr. xxxiv= xxxvii. l. σημήνατε.

340. "*imo* Scholiastes." *R.P.* ad *R. D.* "Dorvill. *ad* Chariton. p. 36. *facete* Bourdinum *pro* Scholiaste *citat.*" *R. P.* apud *P.P.D.* ad Thesm. 567.

341. ὀμόσωμεν Codd. Rav. et unus apud *Brunck.* "Sed in tyronum gratiam observandum est hac forma, ea nempe, ubi νω pro νμι in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos, sæpissime novæ Comœdiæ poetas." *R.P.* ad Med. 744. Phrynichus Σ. II. p. 40. 'Επιδείκνυ: τὸ προστακτικὸν 'Αττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπιδείκνυε. τὸ θέμα αὐτοῦ δείκνυμι. ὥσπερ καὶ ὄλλυμι ὄλλυ καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἐπιδείκνυε ἀπὸ τοῦ δεικνύω. Conf. *Bast.* Ep. Cr. pp. 136, 7. 262. Aristoph. Lys. 748. διαπετάννυ *R. B.*

SECT. V. et 1547. uti et Plantin. αναπολισθαι repræsentant. Atque hæc quidem scriptura, utcunque vocem nihili præferens, ad veram tamen adhuc propius accedit. Veram autem censeo,

Κωυκ ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντος—

Vel potius Κωυδ h. e. Και ουδε, *Et ne a currente quidem* [equo] *deciderit*. Soph. Electr. 748 (746). Καξ αντυγων ΩΛΙΣΘΕ — Facem hic nobis quodammodo prætulit doctiss. Lysiæ editor, pag. 868. qui pro αναπολεισθαι legendum conjecit απολισθαινει. Quo tamen pacto primam trochaici sedem dactylus dehonestabit [345]. Quin etiam virum doctiss. cum aliis

345. Vide App. pp. 636, 637. " Hanc conjecturam stabiliunt *Br.* Codd. MSS. Aug. et B, item Ravennas." *R. P.* apud *E. M.* " Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. p. 769. B. Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὤλισθανον." *R. P.* ad Ph. 1398. Ran. 702. ὀλισθοῦσιν. Ἦ ποσὶν ὀλισθάνοντες ἐν ξηρῷ πέδῳ R. PORSONUS in Opusc. p. 156. ὀλισθάνειν Xen. Anab. III, 245. [Theocr. Id. XXV, 230. ὄλισθεν Callim. fr. LXXI, 1. Ὤλισθεν. CXXXVI. ὀλισθῇ. Alciphr. Epist. lib. III, xi. οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινα δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεῖσθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. ἀπόλισθε *Steph. Bernardus*, et alii; quidni legamus, ἀπώλισθε.] Eurip. Ph. 1398. ἐξολισθάνοι. Eq. 489. ἐξολισθάνειν *R. P.* apud *P. P. D.* Ach. 704. Ἐξολέσθαι Pac. 140. ἐξολισθεῖν. Eccles. 286. ἐξολισθῇ, de quo loco vide *Dobræum* in Addend. p. (145). Plato Cratyl. p. 427. B. 3. ὅτι δὲ ὀλισθάνει μάλιστα ἐν τῷ λάβδα ἡ γλῶττα, κατιδὼν ἀφ' ὁμοιῶν ὠνόμασε τά τε λεῖα, καὶ αὐτὸ τὸ ὀλισθάνειν.— ᾗ δὲ ὀλισθανούσης τῆς γλώττης —Cod. Clarkio-Bodl. Ut *D. R.* ad Xenoph. Mem. I, ii, 22. ἐξολισθαίνειν admiserit, qui ἀπολισθαίνειν ad Longin. §. III. repudiarat, id mihi vehementer dolet: *Sed graviter magni magno cecidere ibi casu.* " Ἀπολισθάνοι, quod verbum Lexica ignorant, una cum διολισθάνειν, habet *Paus.* Eliac. 443. Alterum *Luc.* Rev. c. 30. neque adeo corrigendum [a *T. H.*] in ejusdem Dial. Mar. XV. c. 2." *Abresch.* ad Thucyd. p. 716. Pausanias V, 27. ἀπολισθάνουσι. Ælianus de N. A. IX, 9. ὑπολισθάνει Cod. Vat. 997. et IX, 61. XI, 22. XIV, 8. XVII, 21. et 44. κατολισθάνει. ΟΙΔΑΝΩ. Il. I, 554. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. Aristophan. Pac. 1165. Τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδάνοντ' *R. B.* et *R. P.* Opusc. XCII. Apoll. Rhod. I, 478. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. *Claudian.* de bello Gild. 330. *Tantane devictis tumuit fiducia Mauris?* N. HEINSIUS. Conf. *Eschenbach.* ad Pseud-Orph. Argonaut. 363. ΑΛΦΑΝΩ. Eurip. Med. 299. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Aristoph. Thesm. alt. XVI. in *Br.* T. III. p. 251. ἀλφάνει. Menander apud Cler.

fefellit vera istius verbi scriptura απολισθανει. Sophocles apud Suidam in V. Ως.

Θαυμαστα γαρ το τοξον ὡς ΟΛΙΣΘΑΝΕΙ.

Loci autem hujus depravationem deceptis librarii scribentis auribus mecum acceptam referes. Libet hanc porro occasionem amplecti menda quædam * apud 340
Euripiden eodem fonte derivata correctum eundi.

Hec. 1038 (1022). Αλλ ουτι μ εκφυγητε λαιψηρῳ ποδι] Vocula ου cum verbo subjunctivæ formæ conjuncta alteram itidem μη comitem postulat. Cujus rei exempla aliquot supra adduximus pag. 222 (408-412). Ecce jam alia:

[1] Μενεις ασυλος, κΟΥ σε ΜΗ ΜΕΘΩ ποτε.
[2] Αλλ ΟΥΔΕ νυν σε ΜΗ παροντ ΙΔΗΙ πελας.
[3] Αλλ ΟΥΤΙ ΜΗ ΛΑΧΩΣΙ τουδε συμμαχου.
[4] ΟΥ ΜΗ ΠΙΘΗΤΑΙ· προς βιαν δ ουκ αν λαβοις·
[5] ΟΥ ΜΗ ΘΑΝΩΣΙ· τουσδε γαρ μη ζῃν εδει [346].

Lege igitur, Αλλ ουτι ΜΗΚΦΥΓΗΤΕ [347]—

[1] Eurip. Med. 728 (726). [2] Soph. Aj. 83. [3] Œd. Col. 462 (450). [4] Phil. 104 (103). [5] 431 (418).

p. 134=58. *R. B.* et Eupolis apud Suid. v. ἀλφάνω. Hesychius Ἀλφάδδει. εὑρίσκει. καὶ ἀλφαίνει. L. ἀλφάνει. In Apostolio XVI, 28. ἄμπελον γάρ τινος φυτάνοντος, "sed Codex Paris. ab Apostolio ipso conscriptus, φυτεύοντος." *Bast.* ep. cr. p. 249. Nulla ratio habenda est *Toupii*, qui ad Longin. §. III. hanc emendationem perstringit: "Sed obstare videtur, ut alios *permultos* taceam, Musæi, *si qua demum*, auctoritas: 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ" — (Κάλλος *Schraderus*, sed vulgatam retinet *Muret.* Opp. IV. p. 413.). Quidni pergeret in exemplum trahere Apoll. Rhod. I, 377. Ὡς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο. III, 383. Νειόθεν οἰδαίνεσκον, ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμός. Orphei Argonaut. 363 (367). Ἀφροῦ ἅμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἔνθα καὶ ἔνθα: et οἰδαίνουσα θάλασσα apud Aratum. Sed hujusmodi quisquiliæ, probe novit *Toupius*, scriptoribus condonandæ, qui elegantias a veterum lectione arripuerunt, et sordes a sæculi sui contagione traxerunt.

346. 1. Vide supra p. 438. 2. pro μὴ, καὶ MS. Reg. 4. πείθηται MS. Urbinat., et ἄγοις MS. Harl.

347. Hanc emendationem probavit *Valck.* ad Ph. 408.; "με φύγητε Ald., *Musgravii* MSS. omnes, ipso teste, μὴ φύγητε. Correxerat aliquis in vulgatis μ'

SECT. V.

Hipp. 659. Νυν δ εκ δομων μεν, ες τ αν εκδημος χθονος
Θησευς, απειμι, σιγα δ ἑξομεν στομα]

Desideratur ad orationis integritatem verbum subjunctivum, quo referatur ες τ αν; quod tamen verbum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur. Itaque omnino reponendum est, quod scriba a librario dictante minus distincte audivit:

——————— ες τ αν ΗΙ κδημος χθονος [348].

Iph. in Aul. V. 383.

——————— ὡν γαρ εκτησω, κακως
Ηρχες· ειτ εγω δικην δωσω κακων ὁ μη σφαλεις]

341 * *Quæ enim possidebas, illis male Præfuisti. An igitur ego pœnas dabo malorum* tuorum, *qui non peccavi.* Ita interpretes. Viderunt scilicet *tuorum* ad necessariam sententiæ emphasin desiderari. Nec vero σων in Græca oratione subaudiri patitur alterum istud εγω. Porro autem peccat lectio recepta adversus commatum trochaicorum rationem, quam poetæ tragici inviolatam servabant, quæ scilicet exigebat,

ἐκφύγητε, unde *Dawesius* sagaciter, licet minus recte, hanc scilicet MSS. lectionem esse ratus, elicuit μὴ 'κφύγητε." *R. P.* ad l. quem vide. Soph. Ph. 789. μὴ φύγητε μηδαμῆ. In Æschyl. Septheb. 267. mallem, οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ 'κφύγῃς τὸ μόρσιμον. et in Eur. Or. 1609. ἤν γε μὴ 'κφύγῃς πτεροῖς. *unless you should escape*—OP. οὐ φευξόμεσθα· *we will not attempt it.* Soph. Ph. 911. Προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν· κἀλιπὼν MS. Harl. El. 985. Ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος. μὴ λιπεῖν MSS. v. *Livineii*, Harl. Hunt. Ph. 470. μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον. Æschyl. Eum. 225. Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ. Eur. Ph. 586 (592). τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ 'κπεσεῖν *Valck.* πεσεῖν MSS. et editiones. Aristoph. Eq. 697. "Lego, Ἢν μὴ 'κφάγῃς, ἐγὼ δ' ἐάν σε μὴ 'κπίω." *R. P.* apud *P. P. D.* "Leviter quoque titubavit *Marklandus* apud *Burton.* ad Phœn. 21. Ὁ δ' ἡδονῇ 'νδοὺς (vel 'κδοὺς) temere conjiciens." *R. P. in Class. Journ.* N°. L. p. 342. Æschyl. Pers. 841. ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν. Euripides infra 1008. καὶ δειλίᾳ δίδωσι [i. e. ἑαυτόν· hujusmodi locus in Philostrato præsto non est, εὐφροσύνῃ δίδους καὶ παίζων. Lucian. T. II. p. 571. §. 4. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς Θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτόν. Plato in Phædro p. 1224. E. *Frf.* ἀλλ' ἡδονῇ παραδούς.].

348. Quam recepit *Valckenærius.*

——————*finis ut quarti pedis*
Nominis verbive fine comma primum clauderet[349].
Utrique malo uno negotio sic subveniendum est:
Ηρχες· ειτ εγω δικην ΔΩ ΣΩΝ κακων ὁ μη σφαλεις[350];

349. *Ter. Maur.* v. 308, 309. Vide *Markland.* ad l. et *R. P.* PRÆF. xlviii=lii, iii.

350. "*Hanc emendationem probat* David Ruhnkenius *ad* Jul. Rufinian. *de Fig. Sent. et Eloc.* 37. *p.* 222. *et ita edidit* Marklandus." *R. P.* ad *R. D.* "Imitatur Ennius Iphigenia apud Ruf. l. c. *Ut ego plectar, tu delinquas: tu pecces, ego arguar.*" *R. P.* Advss. p. 250., Opusc. p. 303. Iph. T. 1037, Οὐ καθαρὸν ὄντα τόνδ' ὅσιον δώσω φόνῳ. "Ut metro et sensui simul consulatur, legendum: Οὐ καθαρὸν ὄντα σ' ἀνόσιον δὲ σῷ φόνῳ." TYRWHITT. in App. ad *Musgrav.* p. 144. Lucian. in dearum judicio, I, 267. ΠΑΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε. "Equidem deæ personam continuandam, lenique insuper literarum sejunctione scribendum existimem: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις ΔΙΔΩΣ ΜΟΙ μῆλον. ΠΑΡ. ἐπὶ τούτοις λάμβανε." *Eldik.* Susp. spec. pp. 18, 19. *Plurima veterum loca corrigenda restant, in quibus* [1] CONJUNGENDA *maxime separaverunt librarii, junxerunt, quæ fuerant* [2] SEPARANDA. Ibid. p. 1. Sequentes *emendationes adolescentibus critices studiosis proponamus.*

I. Esaiæ proph. XVII, 20. φύτευμα ἄπιστον. "*lego*, φύτευμα πιστόν." *R. B.* plantationem fidelem. Vulgata; conf. *Louth.* ad l. De *Æschyl.* Agam. 1393, 4. vide *R. P.* Opusc. p. 210. *Aristoph.* Ach. 1177. *Br.* Ἐρί', οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφύρον. Legendum, περισφυρόν. Lys. 1318. Ἀλλά γε κόμαν Παραμπυκίδδετε Χειρὶ, "Scribe, ne litera mutata quidem aut transposita, ἀλλ' ἄγε, κόμαν Παραμπύκιδδέ τε Χειρὶ," Idem. Eccles. 1173. Εὐαίως ἐπινίκι' Lege, εὐαὶ, ὡς ἐπὶ νίκῃ *R.P.* quem vide ad l. "Tagenistis apud Schol. ad Ran. 295. Χθονίας Ἑκάτης πεῖρα σοφῶν ἐξελιξομένη. Lege Χθονία θ' Ἑκάτη, Σπείρας ὀφέων εἰλιξαμένη." *R.P.* apud *P. P. D.* *Alexis* apud Athen. III. p. 107. B. Θαῤῥεῖν κελεύσας ἕνεκ' ἐμοῦ, ταὐτοῦ δὲ ἓν Φήσας ἀδικήσειν, Lege ἐμοῦ ταὐτ', οὐδὲ ἓν e Cod. Epit. et *Casaubono.* Ibid. p. 107. F. omnino vide PORSONI palmariam emendationem hujus Comici in Adverss. p. 65. *Antiphanes* apud Athen. x, 449. B. MS. ταπεροχρῶτι δηκτύουσαν unde nullo negotio *Porsonus* Τακεροχρῶτ' εἴδῃ κύουσαν. Advss. p. 121. *Xenophanes* Athenæi XI. p. 462. F. Σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι Πρήσσειν· ταῦτα γὰρ ὦν ἐστι προχειρότερον. Legendum, ταῦτα ΓΕΡΩΝ—*Callimachi* fragmentum ex Orionis Thebani Etymologico MS. Χεὰ καὶ χειὰ, ὁ φωλεός.—καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ō Καλλίμαχος· Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχέν' ἀναυχήν. restituit *D. R.*, Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἴολος αὐχέν' ἀνασχών. ad Ernesti p. 55=Ep. Cr. II, 189 (193.). *Bion.* XV, 79. Κρύψε θεὸν—*leg.* Κρύψεθ' ἑὸν—*Casaub.* apud *R. B.* *Plato*

SECT. V.

de Repub. IX, p. 580. A. 4.—φθονερῷ, ἀπίστῳ, ἀδίκῳ, ἀφίλῳ, ἀνοσίῳ, καὶ πάσης κακίας πᾶν δοκεῖ τε καὶ τροφεῖ· sic ed. Francof. forte operarum incuria; nam πανδοκεῖ *HSt.* Polyb. Vol. ii, xxxv, 5. ὑπολαμβάνοντες οἰκεῖον ἱστορίας ὑπάρχειν τὰ τοιαῦτα ἐπίσον διὰ τῆς τύχης εἰς μνήμην ἄγειν καὶ παράδοσιν τοῖς ἐπιγενομένοις· 'ΕΠΕΙΣ'ΟΔΙΑ τῆς τύχης e *Casauboni* interpretatione (nimirum, *hujusmodi* lusus *fortunæ memorabiles*) emendationem, quam in animo habuit vir summus, dextre elicuit eruditissimus Editor; conf. *Porsonum* ad *Toup.* in *Suidam.* Vol. II, p. 464. l. ult. *Pausan.* I, XXXVIII. p. 93. καὶ τοῖς μὴ τελεσθεῖσιν ὅπως ὧν θέας εἴργονται. F. ὁπόσων. *Tyrwhittus.* IV, ii, p. 282. Πυθέσθαι δέ που δὴ πάνυ ἐθελήσας,—" *Valcken.* ad Herod. p. 254. (III, 115. et ad Phalaridea p. XVII.) nulla necessitate coactus emendat σπουδῇ πάνυ." *Facius.* " Rectissime *Valckenærius.*" *Porsonus.* Pseudo-Phal. Ep. LXXXVI. οὐκ ὀρθῶς ὄντα, forte οὐ κατορθώσοντα *R.B.* " *Seneca* de Benefic. IV, xii. (T. I. p. 712. l. I.) quoto anno *empturus sit, disputat.* quanto e. [Epist. CXXI. p. 601. l. 12. scenæ peritos—. " Scripti, *satiat peritos.*" *Lipsius.* pro *satiat peritos* lego, *Pantomimos.*]. *Suetonius* Augusto liii. *Tiberio quoque de eadem re* sedulo violentius *apud se per epistolam conquerenti ita rescripsit. Grævius.* -*re*, sed violentius *apud se*—Oudendorp. ed. 2. -*re*, sed dolentius *a. s.* BENTLEIUS. Idem in Nerone, LII. *quem, mox hujus criminis reum, putant quidam mandata prolaturum,* nisi ea secreta obstare ut per quæ—Lege ductu MS. (Reg.) ni spes secreto ostentata esset vitæ. *Martialis* XII, xiv, 9. *Si te delectant animosa pericula: Tu scis, Tutior est virtus, insidiemur apro* Tuscis. A. Gellius N. A. lib. II. xiii. *orare cœpit, ut se defenderent: cœpit* id quid MS. Paris. lege, *cœpit,* inquit, *ut*—VII. xiv. *squalentes et* jejuni dicti *pro gracilibus.* leg. *jejunidici.* XIV, iv. Chrysippus; τοῖς μὲν ὡς πρὸς φίλους ὄντος τοῦ τοιούτου προσώπου, τοῖς δὲ ἑτέροις προσάντους. lege, προσφιλοῦς." Omnia hæc BENTLEIUS. Ter. Maur. 217. *Vocalibus apte* sed et *antepositis cunctis,*—" *sedet* est egregia Petrecinianæ recensionis correctio." *Santenius. C. V. Paterculus* (II, lxxxiv. p. 352. ed. *D.R.*), "*nam* de illius *exemplis* vitæ naxata Dolabella ad Cæsarem,"—ED. PR. Lege, " *Nam* Deillius exempli sui tenax, ut a Dolabella ad Cassium—" LIPSIUS: vide *Koen.* ad Greg. p. 85.

II. *Meleager* apud Brunckium in Anal. Gr. I. p. 18. LVII. 'Η προδότας καὶ πίστος ἔφυς—Lege, κἄπιστος. Æschyl. Suppl. 317. Καὶ τοῦ δαναοῖ γε Ald. Rob. Καὶ τοῦδ' ἄνοιγε *R. P.* 404, 5. ἐς βυθὸν μολεῖν Δεδορκὸς ὄμμα, μηδ' ἄγαν οἰνωμένον editiones; " ῳν. *Med.*" *P. Needham:* quid *Askevius?* " ων. *Med.* lego ῳνομένον *cum iota adscripto.*" Sed in margine exemplaris sui ex ed. Pauw. comparent ανω μεγειν tanquam ossa suis carnibus nuda: undenam gentium devenisse videtur hæc præclara emendatio? Signa insunt, ex quibus conjecturam capere facile sit: vide supra p. 287. Eum. 942. Μῆλά τ' εὐσθενοῦντ' ἄγαν, Ald. εὐθυνοῦντ' ἅ. Rob. εὐθενοῦντ' ἅ. Turneb. ΕΥΘΕΝΟΥΝΤΑ ΓΑ dextre eruit vir amicissimus in *Classical Journal, No.* III. *p.* 653. *Euripid.*

Helen. 1444. ΜΕ ΔΕΙ pro ΜΕΛΕΙ " certissime restituit *Musgravius*." [*Mosch.* III, 116. φάρμακον εἶδες. " corrigo εἶλες." *R. B.* *Aristoph.* Thesm. 1208. Ναὶ ναίκι δῶ σοι. l. δώσω, vel potius, δῶσο *R. P.* apud *P. P. D.* " *Ion.* apud Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 118. B. Ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφὸς, Turneb. Var. Lect. Ἐξῆλθον ἡμονῆτι καὶ τοὺς ἡμῶν. Legendum, utriusque lectionis ope, Ἐξῆλθον, ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός." Advss. p. 278. Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* in schol. ad Vesp. 842. et in Pratinam apud Athen. XIV, 622. C. ad Hec. 2. ed. 3. *Xenoph.* Hellen. I, iv, 6. Οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν οἵων περ αὐτὸς ὄντων καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων, οὐδὲ μεταστασέως. Lege,—οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν, οἵωνπερ αὐτὸς, ὃν τὸ καινῶν—aut potius, οὐκ ἔφασαν δὲ ΟΥΔΈΝΑ τῶν, οἵωνπερ αὐτὸς, ὄνΤΑ καινῶν—III, ii, 8. ὁ δὲ Δερκυλλίδας, ἐπειδὴ ἔγνω μενετέον ὄν,—*Plato* in Lysid. T. II, p. 212. B. 10. φιλοῦντες γὰρ ὡς οἷόντε μάλιστα οἰόμενοι οἴονται οὐκ ἀντιφιλεῖσθαι· οἱ δὲ καὶ μισεῖσθαι. οἰόμενοι Codices et Editiones: " sed malim equidem: οἱ μὲν οἴονται." *Heusdius* in Spec. Crit. p. 126. *Isocrates* in Archidamo p. 122. E. οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειεν· lege, με λέγων. " *Pausan.* VI, xix, p. 499. ποιῆσαι δὲ Αὐτόνομον τῷ παιδὶ, φησὶ, τὰ ἐπὶ τοῦ πόλου γράμματα. Fortasse, αὐτὸν ὁμοῦ. IX, xxxv. p. 780. τῇ δὲ ἑτέρᾳ τῶν Ὡρῶν νέμουσιν ὁμοῦ τῇ Πανδρόσῳ τιμὰς οἱ Ἀθηναῖοι Θαλλωτὴν Θεὸν ὀνομάζοντες. Lege, Θαλλὼ τὴν θ. id. ibid. Τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χάριτας, Αὐξὼ καὶ Ἡγεμόνην. τὸ γὰρ τῆς Καρποῦς ἐστιν οὐ Χάριτος, ἀλλὰ Ὥρας ὄνομα. p. 781. ὡς ἡ Πειθὼ Χαρίτων εἴη καὶ αὐτὴ μία. VIII, xxxi, p. 664. Ἁγνὼ δὲ, τῇ μὲν ὑδρίαν, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ φιάλην. XXXVIII, p. 678. ταῖς Νύμφαις δὲ ὀνόματα, ὑφ' ὧν τὸν Δία τραφῆναι λέγουσι, τίθενται Θεισόαν, καὶ Νέδαν, καὶ Ἁγνώ." Tyrwhittus. *Plutarch.* II, 224. A. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σάμιον—lege τὸν ξένον ἐᾷν τὸν Σάμιον. Valck. ad Herodot. III, 115. et 148. " Alciphro III. Ep. 62. καὶ παρὰ τούτου γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ ἰδίουρα πρὸς τὸν γαμετὴν τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς. ἰδιόχειρα suspicatur *Berglerus*; Tu si majores literas exares, quibus olim utebantur, ΦΟΙΤΑΔΙΟΥΡΑ, simul et originem vitii, et emendandi viam oculis habebis subjectam; nam lineola loco ducta sponte dabit, φοιτᾷ δίθυρα." *T. H.* Obs. Misc. V. p. 18. " *Seneca* de Clementia, lib. II, p. 480. l. penult. *Vultum quidem non dejiciet, nec animum ob* æruscantis civis aridam ac *pannosam maciem, et innixam baculo senectutem*: — Lege, *Vultum quidem non dejiciet nec animum, ob* crus alicujus aridum, aut *pannosam*—. de morte Cl. Cæsaris, p. 854. *hic—tam facile homines occidebat, quam canis* excidit. forte, *exta edit.* MS. *frustum abscidit.* de Controvers. lib. II. p. 157. l. ult. *cœpit* evertere, *et explosa quæstione*: c. a vetere, —. *M. Capella*, p. 271. *hoc maxime* impetulantis *proruptionis sonitum, effusique cachinni licentiam* provocarint. lege, *in petulantis—provocarit.*" Hæc Bentleius. *Quintilian.* Declam. XV. p. 311. *Burmann. Audio subinde exactas mero noctes*, tua mulier *conviva, perditas amantium rixas.* An *temulenta. Markland. Juv.* Sat. II, 120. *ingens Cœna* sedet: *gremio*

Nempe litera ν librarii scribentis aures effugit, isque adeo pro δω σων exaravit δωσω. Similem autem verbi δω aliorumque hujus formæ usum passim videre est. Unum illud in præsens adduxisse sufficiat: Aristoph. Equ. 703.

Ως οξυθυμος! φερε, τι σοι ΔΩ καταφαγειν;

Scribentis contra aurium tinnitui acceptum refero, quod in quodam apud Sophoclem loco litera ν præter justum numerum habeatur. Nempe Œd. Colon. vers. 1248 (1189). sic repræsentatur:

342 * —————— ὡστε μητε δρωντα σε
Τα των κακιστων δυσσεβεστατων, πατερ,
Θεμις σε γ ειναι κεινον αντιδρᾳν κακως.
Αλλ αυτον· εισι χατεροις γοναι κακαι.

Dicas, velim, si Œdipus alter audire gestias, quænam sit constructio istorum τα των κακιστων δυσσεβεστατων. Interim vero liceat alteram scribendi rationem, quam et germanam esse nullus dubitem, suggerere:

Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ[351],

jacuit nova nupta mariti. In the place of Juvenal I believe the true reading is Ingens Cæna, sed et *gremio—But somebody, I find, had corrected it before me. Sed et is,* nay farther, and what is more. *J. Markland's* letter to Dr. *Taylor*, Dec. 14, 1755. *Paterculus* (II. lxxxvi. p. 358. *D. R.*) "ad solium alarunt, in *prisca gravitate celeberrimi fides.*" ED. PR. Lege, "At Sosium L. Aruntii, *prisca gravitate celeberrimi fides.*" CLAUDIUS PUTEANUS; Conf. supra pp. 289—301.

351. *Toup.* ad Suid. II, 80= I, 323. *τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, π.* Sed in Præf. ad P. III. p. 7. *τὰ τῶν κακίστων κἀσεβεστάτων, π.* quæ *Musgravio* arrisit. Hec. 618. *ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε.* "*κάλλιστα εὐτεκνώτατε* dictum est, ut *μέγιστον ἐχθίστη* Med. 1320. *πλεῖστον ἐχθίστης* Soph. Phil. 631. *πλεῖστον κάκιστος* Œd. C. 743, 4. *κάκιστα δυσσεβεστάτων* 1190. ut recte edidit *Brunckius* e priori *Toupii* conjectura." *R.P.* ad l. Il. B, 220. "Εχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν. Eur. Hipp. 1419. *μάλιστα φίλτατος.* Alcest. 806. *πλεῖστον ἡδίστην.* Plato Epinom. 992. A. *εἴτε χαλεπά, εἴτε ῥᾴδια, ταύτῃ πορευτέον. τὸν δὲ ξύμπαντα ταῦτα οὕτως εἰληφότα, τοῦτον λέγω τὸν ἀληθέστατα σοφώτατον.* Vide *T. H.* ad Lucian. T. I. pp. 3, 4. Shaksp. Winter's Tale, III, ii. *whose every word deserves To taste of thy most worst.* King Henry IV. P. II. iii, 1. *And, in the calmest and* most stillest *night.* Julius Cæsar, III, 2. *This was the* most unkindest *cut of all.* Rarius com-

Fecit utique syllaba *των* ante iterata, ut scriba istorum *δυσσεβεστατ ω* minus accurate sonum acceperit, adeoque, dum adhuc tinnirent aures, *δυσσεβεστατων* descripserit. Periphrasin autem istam *τα των κακιστων δυσσεβεστατα* quo minus quis miretur, faciet, opinor, quod apud eundem poetam legitur Phil. 65 (64).

——————λεγων ὁσ αν
Θελῃς καθ ημων ΕΣΧΑΤ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΚΑ.

Sed ulteriore insuper auxilio locus indiget. Nimirum istud *μητε*, cum in oratione habeatur neque alterum *μητε*, nec *τε*, nec *και*; sermonis indoli adversatur. Oportet vero *μηδε*: *ut* ne *committentem* quidem *adversus te &c.* Porro, *ὡστε θεμις ειναι* purus putus est barbarismus. Jam olim vero emenda-
* veram *θεμιν*; atque ita in Colinæi editione scrip- 343
tum nuper comperi. Istorum denique Αλλ *αυτον*, uti vulgo accipiuntur, nullus est sensus, constructio nulla. Conjecit autem nescio quis Αλλ *εασον*. Atqui hoc pacto minus commode eliminabitur *αυτον*. Verborum a Sophocle profectorum plenam potestatem statuo Αλλ *εα αυτον*, per crasin vero efferendam esse Αλλ *ηυτον*: aut etiam producta vocali *α*, Αλλ *ᾱυτον*. Itaque totum locum sic refingo:

——————ὡστε ΜΗΔΕ δρωντα σε
Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ,
ΘΕΜΙΝ σε γ ειναι κεινον αντιδρᾳν κακως [352].

paratívus cum superlativo junctus reperitur; ut, Soph. El. 201. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα 'Ελθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι. Sæpenumero comparativus geminatur; Æschyl. Septheb. 670. μᾶλλον ἐνδικώτερος; Suppl. 287. μᾶλλον ἐμφερέστεραι. Eur. Hecub. 377. μᾶλλον εὐτυχέστερος. Hippol. 381. μᾶλλον ἀλγίων κλύειν. Conf. *Monk.* ad 487. Xenoph. K. Π. II, iii, 12. ἥδιον διδόντα μᾶλλον. Virg Cul. 78. *Quis magis optato queat esse beatior ævo,*—" Ad verbum *Aristophanes* (Eccles. 1131.): τίς γὰρ γένοιτο (—νοιτ' ἂν) μᾶλλον ὀλβιώτερος; Hoc autem archaismo utitur sæpe *Plautus*, ut (Men. prol. 54.): magis majores *nugas egerit.*" *&c. Scaliger* ad l.

352. Θέμις, ΣΕ Γ' ΕΙΝΑΙ, κ. ἀ. κ. *Non fas sit tamen, quod ad te attinet.—Toup.* l. c. " Miror equidem *Toupium* facillimam *Dawesii* correctionem Θέμιν reje-

SECT. V.

ΑΛΛ ΗΥΤΟΝ· εισι[353]——

—— Herc. 206. Παιδας δε δη τι τουσδ αποκτειναι θελεις;

Τι σοι δ εδρασαν——

Legit Scaliger Τι δη σ εδρασαν; Vidit utique vir summus vitiosam receptæ lectionis syntaxin. Nempe verbum δρᾳν et similia, quoties notione huic loco accommodata adhibeantur, vel cum gemino accusativo, vel cum accusativo et adverbio construuntur. Qua de re Barnesius nil quidquam suspicatus est. Quanquam vero vir summus loci morbum perspectum habuerit, medicinam tamen minus felicem adhibuit. Rescriptum oportuit eodem earundem literarum ordine:

Τι Σ ΟΙΔ εδρασαν[354]——

cisse, ut inauditam locutionem in Græcam linguam inveheret. Magis miror, *Brunckio* eum sententiam suam probasse." *R. P.* ad *Toup.* p. 453.

353. "Mihi ea crasis duriuscula videtur,—. Tentabam ἀλλ' ἄνυσον, vel, ἀλλ' εἶξον." *Musgr.* ἀλλ' ἔα 'υτόν. *Br.* ad l. et ad Ran. 1243 (1274): sed ibi "Εα 'υτὸν—recte habet Aldina. *R. P.* apud *P. P. D.* Nihil habeo quod interponam. "Scio sermonem et decori servire et aurium voluptati; unde fit ut sæpe aliud scribamus, aliud enunciemus." *Velius Longus* apud *Burgess.*

354. "*Sic edidit* Musgravius." *R. P.* ad *R. D.* Aristoph. "Pac. 556. 'Ασμενός γ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους,—Elegantius, opinor 'Ασμενός Σ' ἰδὼν —." Tyrwhittus in Conject. p. 56. Av. 1760. Αἴρων δὲ κουφιῶς ἐγὼ ed. Bas. 1547. κουφιῶ σ' ἐγὼ Ald. Junt. 1, 2. "Lys. 376. οὐκ οἶδας εἰ—Legendum οἶδά, σ' εἰ me monebat Porsonus, e MSti Trin. textu et schol." *Dobræus* ad l. Æschyl. Eum. 169. μάντις ὢν *R. P.* μάντι σῷ Ald. 217. "Ορκον 'στι *R. P.*, ὅρκους τι Ald. Soph. Ph. 102. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; Lege, τί Σ' ἐν δόλῳ—60. οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν Demosth. adv. Pantæn. p. 975, 24. καίτοι τίς ἂν καθάπαξ κρατῆρας ἔχων — Edd. κρατῆρά σ' *Wolfius.* Id. adv. Everg. et Mnesib. p. 1160. κἂν μὲν ἀποφύγῃς ἐπιωρκηκέναι edd. ἀποφύγῃ σ', ἐ. *Wolfius.* Gen. iii, 15. αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. τειρήσει et τειρήσεις ed. Complut.: "*legendum* αὐτό σου τειρήσει" *R. B.*: *conteret* Vulgata; et *ipsa* legebat S. Augustinus T. III. col. 292. ed. Ben. littera Σ subinde irrepsit; Soph. Tr. 160. 'Αλλ' ὥς τις δράσων εἶρπε. ὥς τι δρ. *R. B.* quem corroborat p. *Livineii*; vide *R.P.* ad Ph. 1521., et supra p. 299. subinde omittitur; Eum. 683. Αἰγέως στρατῷ *Scaliger*; Αἰγεῖ στρατῷ edd. Demosth. Erot. p. 1406. ἐπαινέσαι ἔχω *Lambinus*;

* Cum utique in versu præcedente legantur παιδας ΤΟΥΣΔΕ, emphatice itidem hic dicitur οιδε. *Liberos vero* hosce *quid studes occidere? Quid tantum in te hi commiserunt?* Est quidem Τι σοι εδρασαν locutio satis Attica; sed sententia longe alia valet, *What have they done for You?* Syntaxeos rationem apud Homerum similiter violatam supra ostendimus pag. 186 (334). AD EUR. 344

V. 312. Ει μεν σθενοντων των εμων βραχιονων
Ην τις ὑβριζων, ῥᾳδιως επαυσατ αν]

Versum posteriorem laborare sentiens ὁ πανυ scribendum censuit, Ην τις αν ὑβριζων—Atqui solitum hic viri summi judicium desideratur. Est utique ει τις αν ην soloecismus. Barnesius autem, festivum caput, asperi sequentis vim εκτατικην crepat. Nos excidisse statuimus post τις alteram [355] σιγμα, scripsisse autem Euripiden:

legendum ex *Reiskio*, ἐπαινέσας ἔχω: vide *D. R*, ad Tim. p. 258. Demosth. Olynth. III. T. I. p. 42. *Bekker*. Οὐκοῦν σὺ μισθοφορὰν λέγεις; φήσει τις· latet hic locus apud Dion. Halicarnass. de Isæo, T. II. p. 172. ed. Hudsoni, οὐκ οὖν σοὶ μισθοφορὰν λέγει φήσεις. ad quem expediendum se minime idoneum confitetur *Sylburgius*. Sequentia e TYRWHITTI schedis; "Pausan. VIII, XXXII, p. 666. ἦν δὲ τῶν Μουσῶν μία. ἔστι καὶ 'Απόλλωνος ἄγαλμα. Fortasse—μιαΣ ἔτι καὶ 'Απ. VIII, lii, p. 705. 'Αριστείδην δὲ τὸν Λυσιμάχου καὶ Παυσανίαν τὸν Κλεομβρότου Πλαταιᾶσιν ἡγησαμένου, τὸν μὲν τὰ ὕστερον ἀφεῖλεν ἀδικήματα εὐεργέτην μὴ ὀνομασθῆναι τῆς 'Ελλάδος. Fortasse, ἡγησαμένουΣ, —. IX, XXXIX, p. 789. 'Αναβᾶσι δὲ ἐπὶ τὸ μαντεῖον, καὶ αὐτόθεν ἰοῦσιν ἐς τὸ πρόσω τοῦ ὄρους, Κόρης ἐστὶ καλουμένη Θήρας καὶ Διὸς βασιλέως ναός. Fortasse, Κόρης ἐστὶ καλουμένηΣ Ἥρας καὶ Διὸς β. ν." *Pocockii* Inscript. Antiquæ, p. 15. 2. l. 4.

. . . . ΔΙΟΣΟΣΟ
ΓΟΛΛΙΟΣΖΗΝΟ
ΗΟΣΕΙΛΩΝΟΣ

i. e. Διὸς Σωσοπόλιος Ζηνοποσειδῶνος. Aliquando contrarie scriptum. *Pausan.* VI, XXI. p. 508. 'Ηϊόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου. Fortasse, 'Ηιόνεα Μάγνητος τ. A. IX, xiii, p. 735. διδάγματά τε ΑΥΤΟΙΣ τά τε ἐπιχώρια ἔμαθεν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, καὶ ΩΣ ἤδη μειράκιον ἐφοίτησεν ὡς Λῦσιν, —Fortasse, αὐτὸς—καὶ ὢν—TYRWHITTUS. Vide supra ad p. 26.

355. *alterum* potius: "Græca literarum nomina non solum neutro genere concipi debent, sed etiam sunt ἄκλιτα, hoc est, neque differentias casuum habent, neque numerum pluralem. Ideo Helladius Grammaticus apud [Phot. p. 869. in] Xenoph. Hellen. (IV, 4, 10.) τὰ σίγματα—legendum

præcepit τὰ σιγμα τὰ [ἐπὶ] τῶν ἀσπίδων." SCALIGER ad Euseb. p. 113. Plato Theætet. p. 203. A. 2. Ἴθι δὴ, οὕτως εἰπὲ καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. Cratyl. p. 427. A. 2. ὥσπερ γε διὰ τοῦ Φῖ, καὶ τοῦ Ψῖ, καὶ τοῦ Σῖγμα, καὶ τοῦ Ζῆτα. etc. Aliter longe *Salmas.* in Plin. Exercit. p. 626. b. D—F. et p. 627. a. "At non poteris, exclamant *Palmerius* et *Morus*, eodem modo sanare quæ sequuntur, ψεύσει γ' ὔμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα." PORSONUS ad Med. 476.

356. Sic MS. Paris. apud *Musgravium*; Ἤντησ', ὑβ. maluit *Elmsleius* in *Class. J. No.* xv. p. 209. Æschyl. Suppl. 506. ἁρπαγαῖς Σ' ἐκδώσομεν. *R. P.* "sæpe accidit, ut initia vocabulorum, et vocabula etiam integra, in ultimis syllabis præcedentium absorberentur. Hoc modo fortasse depravari potuit locus *Achillis Tatii*, p. 35. ed. Salmas. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν αιδεσιμωτερον. Eleganter profecto vir doctus in *Bibliotheca Critica* P. II. p. 60. corrigit—εις χαριν ανυσιμωτερον. Suspicabar εις χαριν αναιδεσιμωτερον. h. e. μαλλον αναιδεα, θρασυτερον ποιει. Sed ecce alteram lectionem acute a TYRWHITTO nostro excogitatam. Το συνηθες της κοινωνιας εις χαριν ΕΝΑΙΣΙΜΩΤΕΡΟΝ. h. e. συμφορωτερον. Αιδεσιμωτερον censet fuisse correctionem του αινεσιμωτερον, idque ex εναισιμωτερον depravatum: quod accidere potuisse enunciationis vitio, quo confundi solent αι et ε. vel per festinantiam syllabis transpositis, εναις—αινες." *Burgess.* *Wyttenbachius* vero in Vol. III. Part. xii, pp. 15, 16. suam conjecturam, "ut magis prosæ orationi et sententiæ convenientem," tuetur. Apoll. Rhod. I, 717. αἰνέσιμος Codices A et E. apud *Brunckium* ad l. et III, 748. ἠχείης habet Cod. E.; vide eundem ad Œd. Col. 1482. Similis literarum turbatio apud Aul. Gell. XII, vii. inter ridendum ἀκοινονοητοὶ, inquit, homines estis. lege, ἀνοικονόμητοι. BENTLEIUS. Quantas turbas dedit litera in locum non suum irrepens; Xenoph. Hellen. II, iii, 18. Οὐ μέντοι θαυμάζω γε τὸ Κριτίαν παρανενομηκέναι· omnino corrigendum, παρανενοηκέναι. "Sic in Od. B, 159. Cod. Harl. αἰνέσιμα. E, 190. αἰνέσιμος· in Eurip. Alcest. 1080. Ed. Flor. prave αἰνεσίμως. Æsch. Athenæi xv. p. 667. C. ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ αἰνεσίους ἐμοί. Ubi infeliciter ἀνεκτέους Casaubonus; ἀνοιστέους vel ἀνοισίμους vel ἀνεκτέους Stephanus Thes. L. G. tom. iii. p. 1717. D. infelicius Pauwius. At quid clarius, quam transpositis vocali et diphthongo, legendum ἐναισίους?" *R. P.* ad l. Vide infra Append. p. 639. Pausan. x, xxxi. p. 876. πρεσβύτης δὲ ἄνθρωπος, ὁ δὲ ἔτι παῖς, καὶ γυναῖκες 'ΕΑΝ μὲν ἐπὶ τῇ πέτρᾳ, παρὰ δὲ τὸν πρεσβύτην ἐοικυῖα ἐκείνῳ τὴν ἡλικίαν. Fortasse, γυναῖκες, Ν'ΕΑ μὲν— TYRWHITTUS. Sæpius autem, ut observat Editor Cl., voculam præcedens syllaba absorpsit: Cicero pro Rabirio Posth. c. ii. *In dando autem et credendo processit longius, nec suam solum pecuniam credidit, sed etiam amicorum: stulte: quis negat? aut quis jam non admonet?*

AD EUR.

Neque enim vocula σε ad sententiam minus commoda est quam ad versum: *Si valentibus quidem meis brachiis injuria quis te afficere sustinuisset, facile ab incepto desistere coactus fuisset.* Nempe hoc Megaræ respondet Chorus de injuriis, sub quibus laboraret, conquestæ.

* Electr. V. 784. Νυν μεν παρ ἡμιν χρη συνεστιους εμοι 345
Θοινην γενεσθαι—

Sic interpretantur: *Nunc quidem apud nos oportet convivas mihi* Vos *interesse convivio.* Verum ex loci verbis neque hæc neque alia quælibet sententia elici potest. Constructio utique ista, χρη συνέστιους θοινην γενεσθαι, vitiosa adeo est ut nihil supra. Quæ, ut in integrum restitueretur, pro θοινην Scaliger legendum conjecit το νυν. Hujus vero conjecturæ, cum in versu præcedente haberetur νυν, adeo conspicua erat infelicitas, ut ne Barnesium quidem fugeret. Hic autem in contextum fidenter invexit, Θοινην πενεσθαι, laudatque Homerica αριστον επενοντο [Il. Ω, 124.], et δαιτα πενοντο [Odyss. Γ, 428.]. Atque hic quidem hominis ingenium solito longe majus

quod male cecidit, bene *consultum putares.* repone, bene NE *consultum putares.* exitus ipse malus docet, non bene consultum esse. Vell. Paterc. II, xviii. *bene consulta ei male cederent,* xiv. *Quando bene cœpta male cedebant.* Withof. Spec. Gunther. p. 81. Corn. Nepos in Vita Miltiadis, VI. *nunc autem effusi, atque obsoleti;* lege, *atque* EO obsoleti. Valck. ad Ph. 157. *Seneca* de Benefic. II, 27. T. I. p. 643. l. 5. *princeps jam civitatis et pecunia, et gratia, subinde Augusto solebat queri, dicens, a studiis se abductum.* lege, *subinde* DE *Augusto.* Bentleius. Virg. Geo. IV, 4. *Tu tamen* e *levi sinuosa cubilia limo Ungue.* Lege, T. I. ET l. Hor. Carm. III, i, 9. Est ut *viro vir latius ordinet.* "Lege, Esto *ut viro*"—Bentleius in notis. Demosth. adv. Timocrat. p. 378. *Taylor.*=p. 711. *Reisk.* = 792. *Bekker.* ἐκτιθέναι κελεύει τοῦ προειδέναι πάντας; ὡς τάχ' ἂν εἰ τύχοι, τοὺς μὲν ἀντειπόντας ἂν, εἰ μὴ προαίσθοιντο, λάθοι, οἱ δὲ οὐδὲν προσέχοντες ἀναγνοῖεν ἄν. ἀλλὰ γράψασθαι, νὴ Δί', ἕκαστόν ἐστιν, ὃ κἀγὼ νυνὶ πεποίηκα. locus perdifficilis; πάντας. τάχ' ἂν, εἰ τύχοι, κ. τ. λ. e Codicibus legit *Bekkerus;* Conjecerat Tyrwhittus, ἐκτιθέναι OΥΝ κελεύει τοῦ προειδέναι πάντας· ΚΑΊ ὡς τάχ' ἂν εἰ τύχοι, τοὺς μὲν ἀντείποντας ἂν, εἴ ΤΙ προαίσθοιντο, λάθοι, οἱ δ' οὐδὲν προσέχοντες ἀναγνοῖεν ἂν, ἀλλὰ γράψασθαι κ. τ. λ.

SECT. V. video. Verum ei undique tuto esse vix unquam contigit. Quanquam utique verbi πενεσθαι is fuerit apud Homerum usus, apud scriptores tamen Atticos nihil aliud unquam denotat quam *pauperem esse, indigere,* vel simile: neque accusativum unquam, ut loquuntur, regit. Multo melius quis conjecisset pro συνέστιους scribi oportere συνέστιοις, ut constructio esset: χρη θοινην γενεσθαι [ὑμιν] συνέστιοις: *oportet epulas parari* [vobis] *convivis.* Sed veram Euripidis manum critici, opinor, quique γονιμοι sic potius agnoscent:

Νυν μεν παρ ἡμιν χρη συνέστιους εμοι
ΘΟΙΝΗΙ ΓΓΕΝΕΣΘΑΙ—

346 *hoc est, Θοινῃ εγγενεσθαι, *epulis interesse;* Hæc utique cum pronunciaret dictans librarius, scriba sibi visus est audire, quod et sono simillimum est, Θοινην γενεσθαι[357].

V. 1018. Ημας δεδωκε Τυνδαρεως τῳ σῳ πατρι
Ουχ ὡστε θνησκειν, ουδ ἁ 'γειναμην εγω.]

Bina hic occurrunt menda ex una eademque causa oriunda. Primo utique pro Ημας δεδωκε, *has given us;* rescribendum est Ημας δ εδωκε, *Now Tyndarus gave us*[358]. Deinde scriptura ista, ἁ 'γειναμην, crasin fieri indicat; quo pacto voculam ἁ produci oportet, adeoque spondeum in quarta senarii sede locari. Atque hoc quidem vidit Barnesius; qui et proinde exhibuit absque augmento ἁ γειναμην. Verum, quod nos primi fortasse monemus[359], poetæ

357. θοίνης γ. *Reiskius;*—ἐμοῦ Θοίνῃ γανοῦσθαι *Musgravius;* ἐμοὶ Θοίνῃ γενέσθαι *Seidlerus,* quæ mihi certe arridet. Quam facile iota adscriptum in ν abire posset, Porsonus docet ad Hec. 2. ed. 8. Nonnunquam ῡ locum invasisse, et non semel e textu excidisse videtur. "Pausan. VIII, xlv. p. 693. πεποιημένοι δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τοῦ ὑός, τῇ μέν ἐστιν 'Αταλάντῃ καὶ Μελέαγρος —. Fortasse, πεποιημένοΥ. IX, xxi. p. 751. ὀδόντας δὲ αὐτὸ τριστοίχους κατὰ ἑτέραν τὴν γέννν, καὶ κέντρα ἐπὶ ἄκρας ἔχει τῆς οὐρᾶς. Fortasse, ἔχειΝ." TYRWHITTUS.

358. Pseudo-Phal. Ep. CXIX (IV.). οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρός. MS. παρέδωκεν. *R. B.* Conf. Opusc. p. 332.

359. "Quod scribit *Rich. Dawes, hoc nos primi fortasse*

Attici verborum tempora augmentum recipientia sine augmento nunquam adhibent. Denique ἁ εγειναμην neutiquam valet, quod habent interpretes, *quæ peperissem*; quod tamen, vel potius *parerem*, loci natura postulat. Tu vero scribæ parum accurate audienti, vel certe librario perperam enuncianti hoc, quicquid est vitii, acceptum refer, ac mecum securus rescribe, ουδ ἁ ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ[360] εγω. AD EUR.

V. 1032. Αλλ ηλθ εχων μοι Μαιναδ ενθεον κορην,
Λεκτροις τ επεισεφρηκε, και νυμφα δυω
Εν τοισιν αυτοις δωμασιν κατειχομεν.]

* *Sed venit adducens mihi Mænadem afflatam numine puellam, Et lectis intulit, et sponsæ duæ In iisdem ædibus continebamur.* Ita interpretes: et monet quidem Æmilius Portus activum κατειχομεν Attice pro passivo adhiberi. Barnesius itidem pari judicio ἡμας subaudiri posse contendit. Cujusmodi ineptiis non libet immorari, quanquam eas celebriores etiam patronos alibi nactas videam. Iis autem missis, germanam loci scripturam revocemus: 347

——————και νυμφα δυο
Εν τοισιν αυτοις δωμασιν ΚΑΤΕΙΧ ΟΜΟΥ[361].

monemus, rectius omisisset. Qui perpauca recentiorum scripta legimus, multa tanquam nova miramur, quæ dudum aliis venerant in mentem." *Valckenærius* ad Ph. 856. Conf. omnino *Butlerum* ad Æschyl. Eum. 114.

360. *Eur.* Alcest. 841. Νῦν δεῖξον, οἷον παῖδα σ' ἡ Τιρυνθία Ἠλεκτρύωνος γείνατ' Ἀλκμήνηὺ Διΐ. Ἠλεκρύυνος ἐγείνατ' Ἀλκμήνη Διΐ. emendante Blomfieldio.

361. " Κατειχομεν hoc loco intransitivam, ut vocant, significationem habet; ut Eur. Hipp. 1465. Των γαρ μεγαλων αξιοπενθεις φημαι μαλλον κατεχουσιν. Thucyd. I.—και ο λογος κατεχει, explicarem ergo, *in eadem domo degebamus.* Exemplum profert *Musgravius* ad locum ex *Thucyd.* VIII, 28. επι Ιασον, εν ῃ Αμοργης πολεμιος ων κατειχε, πλευσαι. Alterum ex eodem (IV, 32.) *Abreschius* Dilucid. Thucydid. p. 286. οσοι περι Πυλον κατειχον παντες. Vide *Budæi* Comm. L. Gr. p. 868." *Burgessius*. Recte: sensus est, we *dwelt, lodged, abided*: Eur. Ion. 551. Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχες; Thucyd. VIII, 100. νομίσας αὐτὸν καθέξειν αὐτοῦ, Schol. Cass. ἐνδιατρίβειν; diversus paullo Soph. Œd. Col. 1252. Τίς οὗτος; ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν Γνώμῃ. Hec. 1081. Ἄρει κάτοχον γένος. *Shakspeare*, Macb. III, iv. Ed. Pr. *If trembling I* INHABIT *then, protest me The*

SECT. V. *et sponsas duas in iisdem* simul *ædibus* continebat. Δυο autem, pro δυω scriptoribus Atticis nusquam usurpato [362], reponendum curavimus. Denique pro voce nihili επεισεφρηκε rescribi oportet επεισεφρησε [363], quomodo legitur Herc. 1366.

——————γοργωπους οφεις
ΕΠΕΙΣΕΦΡΗΣΕ τοις εμοισι σπαργανοις.

baby of a girl. Miltoni P. A. VII, 162. *Meanwhile* INHABIT *laxe, ye Powers of Heav'n;* Aptius fortasse exemplum citemus e fabula quæ designatur Two Gent. of Verona, A. V, 4. *O thou that doest* inhabit in *my breast.* Perraro vim verbi ξυνοικεῖν obtinet; Eur. Androm. 18. ἵν' ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις. Æolo, XIII. ἐν δόμοις Χρόνον ξυνοικῇ πλεῖστον, Soph. Œd. Col. 1259. γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος, 415. οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα. Tr. 1237. ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισιν συνναίειν ὁμοῦ. Æschyl. Septheb. 187, 8. Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ Ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει. Xen. Anab. I. p. 20. παρὰ τὴν θάλατταν οἰκοῦντες ἐν Σόλοις καὶ ἐν Ἰσσοῖς. Plato in Menex. p. 407. E. νόμῳ δὲ Ἕλληνες ξυνοικοῦσιν ἡμῖν. Potestatem activam plerumque habet; ut, in Æschyl. Septheb. 733. Pers. 43. 189. 427. Suppl. 26. Agam. 458. 1542. Eum. 1006. Eur. Hec. 79. Aristoph. Nub. 603. Xenoph. Memorab. III, V. 26, et 27. Demosth. de Cor. p. 100. Meminisse libet Gen. XLIX, 24. "συνετρίβη hic interpretandum *commoratus est*, non *contritus est.*" *R. B.*; et Pausan. VIII, xlvi, p. 694. l. ult. Τοῦ δὲ ὑὸς τῶν ὀδόντων ΚΑΤΕΧΕΣΘΑΙ μὲν τὸν ἕτερόν φασιν οἱ ἐπὶ τοῖς θαύμασιν, ὁ δὲ ἔτι ἐξ αὐτῶν λειπόμενος, ἀνέκειτο ἐν βασιλικῆς κήποις. Fortasse, κατέδεσθαι. TYRWHITTUS.

362. "probante sane quam idoneo judice *Valckenærio* ad Euripid. Phœniss. 585. Quanquam horum decreto acquiescere noluit *Marklandus* ad Euripid. Iph. Aul. 1247. versu ex Aristoph. Equit. 1347., infirmo tibicine, nixus. Cum duo MSS. apud Br. δύο exhibeant, transpone tantum particulam γε, et lege, Καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε. Soph. apud Scholiast. ad Æschyl. Pers. 181. ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν. Ita proculdubio legendum." *R. P.* Advss. pp. 35, 36. et apud *P. P. D.* ad Eq. l. c., quem confer ad 979. Ran. 134. Eur. Suppl. 344 (345). Iph. A. 1247. Or. 1550. *Valckenær.* ad Ph. 585. 1022. *Brunck.* ad Or. 857. et Ran. 1405. Virg. Buc. II, 40. *Præterea* duo, *nec tuta mihi valle reperti.* III, 39. 44. Æn. XI, 285. Macrob. Saturn. 582. ed. Pontani.

363. Quam amplectitur *Musgravius.* De formis διαφρεῖν· εἰσφρεῖν· ἐκφρεῖν· ἐπεισφρεῖν vide Aristoph. Av. 193. et *Br.* ad l. Vesp. 892. Eur. Troad. 647. Demosth. adv. Leptin. p. 56. Wolf. de Chers. p. 77. E. Vesp. 162. 125. ἐξεφροῦμεν ἂν dubitanter proposuit *R. P.* apud *P. P. D.* 156. Eur. Alcest. 1075. et *Monk.* ad l.

APPENDIX.

[Academiæ Cantabrigiensis *Luctus in Obitum Serenissimi* Georgii I. *εὐεργέτου Magnæ Britanniæ, etc. Regis: et Gaudia ob potentissimi* Georgii II. *patriarum virtutum ac solii hæredis successionem pacificam simul et auspicatissimam. Cantabrigiæ*, 1727.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΘΡΗΝΟΘΡΙΑΜΒΙΚΟΝ.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ, ΔΑΜΟΙΤΑΣ, ΘΥΡΣΙΣ.

ΤΟΝ ποτὲ Δαμοίταν καὶ Θύρσιν ὀπάονας εὑρὼν ΑΡΡΧ.
Ἄμφω ἀμείβεσθαι δεδαημένω, ἄμφω ἀείδειν,
Πρὸς χώρην δρυμοῖσιν ἐπίσκιον ἦλθε Παλαίμων·
Αὐτίκα δὲ πταμένοις κούρους ἐπέεσσι προσηύδα—
ΠΑΛ. Ὧδε, Νέοι, θερμῶν ἀπάνευθ' Ὑπερίονος αὐγῶν
Πυκναὶ ξὺν μελίῃς τείνουσι σκεπάσματα φηγοὶ,
Ἡδὺ δὲ γόγγυζον πρᾴως παραλείβεται ὕδωρ·
Ὧδε κατὰ χλωρὴν ποίην, ἴτε, σῶμα κεκμηκὸς
Ἡδυλόγην κελαδεῖτε κατακλίνοντες ἀοιδὴν,
Ἡδύλογον κελαδεῖτε μέλος περὶ τεθνειῶτος
Ἀλβιόνων ΒΑΣΙΛΕΩΣ τε, καὶ ὙΙΟΥ λειπομένοιο.
Ἄρχετε δὴ μολπῇσιν ἀμοιβαίῃσιν ἐρίζειν,
Ἄρχετ', ἀμοιβαίην Μοῦσαι φιλέουσιν ἀοιδήν.
Τοίοισι προσέειπε Νέους ἐπέεσσι Παλαίμων·
Οἱ δ' ἐπιπειθόμενοι φίλου μύθοισιν ἑταίρου
Παυσόμενον σκιεροῖς ὑπὸ δένδρεσι σῶμα τίθησαν.
Δαμοίτας δ' ἐξαῦτις ἐπήρξατο πρῶτος ἀείδειν—

APPX. ΔΑΜ. Οὐκέτι χαιρούσης ἀπ' ἐμοῦ ἐσακούσετε φωνῆς,
Οὔρεα καὶ δρυμοὶ, λυσιπαίγμονος οὐκέτι πλήκτρου·
Οὐκέτ' ὀπηδεύει λιγύφωνος ἔμοιγε Θάλεια·
Τέρψις ἑκὰς ἀπέφευγεν· ἀναιδὴς ἔκλυσε δίνη
Τὸν Μούσῃς φίλον Ἄνδρα, τὸν οὐ Χαρίτεσσιν ἀπεχθῆ.
Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.
Οἷα Πίτυς θαλεροῖσιν ὑπερβάλλουσ' ἐνὶ κήποις·
Οἷα δ' ἐν ὑψηλῇς Μελίη ὑπεραίρεται ὕλῃς·
Τόσσον ὑπερλάμπεσκε ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἐν Βριτόνεσσι
Παντοίῃς ἀρέτῃσιν ὑπὲρ προτέρων Βασιλήων·
Τοιοῦτος μὲν ἔην (ὡς νῦν ὄφελές γε καὶ εἶναι)
Τοιοῦτον δ' ἄρ' ἐόντα δυσήνιος ἔλλαβε μοῖρα.
Ἀμφηχοῖ ἔγκοιλα " ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὄλλυται" οὔρη·
Φύλλα, λύπης [1] σημεῖον, ὀρεινοὶ ἀπέκδυτε δρυμοί·
Ἄνθεα σαθρωθέντα προσουδίζοιτε κάρηνα·
Ἄλγος δ' οἱ ποταμοὶ παρέχοιτ' ὀκνηρὰ ῥέοντες.
Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.
Φοῖβε, κατάκρυψον ἀχέων νεφέλῃσι πρόσωπον·
Ἄστροις σὺν πενθοῦσιν ὑπὸ χθόνα δῦθι, Σελήνη·
Νὺξ ἐπιγιγνέσθω πολυώδυνος· ἀμφὶ δὲ γαίη
Ἀενάοις ἀχλῦσι περιβληθεῖσα στενάζοι.
Κλαυθμώδη θαμιναὶ χείτωσαν ἀηδόνες ὀμφήν·
Κλαυθμώδη δὲ λυπεῖσα βοὴν ἀναπεμπέτω Ἠχώ.
Εὐγνώστους ποταμοὺς βαρύφωνοι λείπετε κύκνοι,
Κάδδ' ἐπικηδείην ποιεῖτε θανούμενοι αὐδήν.
Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος
Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.

[1] *Vocabula* λύπη, λυπεῖν, *et* λυπηρὸς *primam semper producunt.* Toup. ad Suid. Par. 1, p. 135=Vol. 1. p. 173. Oxon.

Δαμοίτας μὲν τοῖον ἀειδόμενος ἀπέληγεν.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Θύρσις ἀοιδὴν—
ΘΥΡ. Χαίροις, ὦ κύδιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ 'ΥΙΕ 'Ανακτος,
'ΥΙΕ 'Αναξ, Μεγάλοιο ἀρειότερος Γενετῆρος·
Οὔποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως
'Αείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισι.
Λήγετε θρηνώδεων, Μοῦσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶν.
Μηκέτ' ΕΔΟΥΑΡΔΟΥΣ κλαίοι, ΚΑΡΟΛΟΥΣ τε θανόντας,
Μηκέτι δ' 'ΕΝΡΙΚΟΥΣ, καὶ ἀγακλειτὸν ΓΥΛΙΕΛΜΟΝ,
Μηκέτ' ἀγανότερον δὲ ΓΕΩΡΓΙΟΝ αἶα Βρετάννη·
Καὶ γὰρ ΕΔΟΥΑΡΔΩΝ ἀρέται, ΚΑΡΟΛΩΝ τ' ἐρικύδειων,
'ΕΝΡΙΚΩΝ, ΓΥΛΙΕΛΜΟΥ, ἰδ' ἐνδόξου Γενετῆρος
Φαίνονται ἐν ΣΟΙ' γε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ἀγλαὸς 'ΥΙΟΣ.
'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
'Αλβιόνων, ἄγε, κοῦροι, ἐριστικὸν εἴπατ' ἔπαινον,
Εἴπατε τῷ ΒΑΣΙΛΗΪ πολυφθόγγοισιν ἐν ᾠδῇς·
Νικᾶτ' Οὐργίλιον, νικᾶτ' ᾄδοντες 'Ομηρον,
Οὐδ' ἅλις ᾀσόμενοι· ἀναρίθμητός γε μὲν ἄμμος.
'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Πᾶσα πολυχρονίῳ πληροίη καρδία τέρψει·
Κτήνη, ἐν ἡδυγέλωσιν ἀγαλλιάσασθε νομῇσιν·
Αὐτόματοι σκιρτᾶτε δρυὲς, σκιρτᾶτε δὲ βουνοὶ
Μείζονι γηθοσύνῃ, ἢ ὅταν θαμινῇς ἅμα πέτρῃς
Θρηικίην ἅπτοντι λύρην ἐφέπεσθε μελῳδῷ.
'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Μηκέτι τερπνοτάτην αἰὴ θαύμαζε Βρετάννη
'Αρχαίου βασιλείαν ἐπιφθονέουσα Κρόνοιο·
Νῦν ὄντως ἄρα σοὶ χρύσειος ἐπήλυθεν αἰών.
'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
'Αμμι νεοκτήτῳ στιλβηδόνι πάντα γελῶσιν·
Οὐδὲ μὲν ἣν πᾶσιν φάος ἔθνεσι Φοῖβος ἀφαιρῇ,
'Ην δὲ Σεληναίη τε καὶ ἀστέρες· οὐδὲ μὲν οὕτως

ΑΡΡΧ. Ἡμέτερον παύσει φόως· ἴδιός γε Βρετάννῃ
Ἀσπασίως τρίλλιστος ἐπήλυθε Φωσφόρος αἴῃ.
Χαίροις, ὦ κύδιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΥΙΕ Ἄνακτος,
ΥΙΕ Ἄναξ, Μεγάλοιο ἀρειότερος Γενετῆρος·
Οὔποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως
Ἀείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν.
Ὣς μετὰ Δαμοίταν Θύρσις μὲν ἔληγε μελωδῶν.
Τῶν δ᾽ ἄρ᾽ ἀεισαμένων οὕτως διέκρινε Παλαίμων—
ΠΑΛ. Κοῦροι, ἐπιστήμη μεγάλη, ἡδεῖα δὲ μοῦσα
Ἀμφοτέρων· σὺ δὲ, Θύρσι, πολὺ νίκησας ἀείδων,
Οὐδὲ τόσον νίκησας, ὅσῳ θέμα φέρτερον εὗρες.

Rich. Dawes,
Coll. Emman. Alumnus.

[GRATULATIO ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS *auspicatissimas* FREDERICI *Walliæ Principis et* AUGUSTÆ *Principissæ Saxo-Gothæ nuptias celebrantis. Cantabrigiæ typis Academicis.* 1736.]

ΑΡΓΩ ἐΰσσελμος Γαίην ποθέουσα Βρετανὴν
Εἰσιδέειν, πόντοιο διέρχεται ὑγρὰ κέλευθα·
Οὐ μὴν Ἡρώεσσι κεκασμένη ἐκλέκτοισιν,
Ἱεμένοις, ὡς πρόσθε, δέρας χρύσειον ἐνεῖκαι·
Ἀλλά τι χρυσείου δέρατος μέγ᾽ ἄμεινον ἄγουσα,
Κούρην λαμπροτάτην, πολυήρατον, εἶδος ἀρίστην,
Σοὶ δ᾽, Ἥρως ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ, φίλην Νυόν· οὐδὲ μὲν Ἄρης
Νηΐ κυβερνητῆρσιν ὁμιλέει· αὐτὰρ ὁδοῖο
Ἡγεῖται σὺν Ἔρωσι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.
Ποίεο δὴ, Κυθέρεια, καλὸν πλόον· ἕλκετ᾽, Ἔρωτες,
Ἕλκετε καλλιφυῆ γαιῆνδε Βρετανίδα κούρην.

Κούρη δ' ἐκ νηὸς θαλερόν γ' ἀνέφαινε πρόσωπον, ARPX.
Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα·
Τὴν δὲ Ποσειδάων καὶ ποντοπόροι θεοὶ ἄλλοι
Τηλόθεν ἀθρήσαντες, ἐπειγόμενοι προτὶ νῆα,
Τέρπονται, μάλ' ἀγασσάμενοι, φρένας· οὐδ' Ἀφροδίτη
Ἐγγύθεν ἱσταμένη τοσσῆνον ἐν ἵμερον ὦρσε.
Νηΐδες αὖ λαιψηρὸν ἐπορνύμεναι πανομιλεὶ
Ἤθροισθεν, Κούρην περικαλλέα θαυμάζουσιν
Ὀφθαλμοῖς ἄμυδις καὶ ἐπιφθονέουσιν ὁρῶσαι.
Ποίεο δὴ, Κυθέρεια, καλὸν πλόον· ἕλκετ', Ἔρωτες,
Ἕλκετε καλλιφυῆ γαιῆνδε Βρετανίδα Κούρην.
Κούρης δ' ἱμερόεντος ἀπὸ στόματος κίεν αὐδή·
Δελφῖνες παρὰ νῆα δ' ἐριστικοὶ ἠγερέθοντο
Φθόγγου ἀκουσάμενοι μελιηδέος· ὡς ὅτ' Ἀρίων
Πόντον ἀν' ἠχήεντα διερχόμενος κιθάριζεν·
Ἱέμενοι δὴ ἕκαστος ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλείην
Κούρην ἐμβιβάσεσθαι, ἐὰν ποτὲ πῆμα γένοιτο
Ἀργοῖ, ὀρινομένου φοβερῆς πόντοιο θυέλλης.
Ἔνθα χόρος συνάεισεν ὁμηλικίης ἐρατεινῆς
Γηθόσυνος· φωνὴ δ' ὑπερήνδανε δῖα ΣΕΒΑΣΤΗΣ,
Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, λιγυραὶ δέ τε πᾶσαι.
Φαίης ἂν Κούρην νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν· τοίηγ' ἐξήλυθε μολπή.
Ποίεο δὴ, Κυθέρεια, καλὸν πλόον· ἕλκετ', Ἔρωτες,
Ἕλκετε καλλιφυῆ γαιῆνδε Βρετανίδα Κούρην.
Ἰδαῖος ποτὲ Κοῦρος ἐν ὠκυπόροισι νέεσσι
Πόντον ἐπιπλώσας Ἑλένην ἐυειδέ' ἀνῆγεν
Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων·
Ἤτοι μὴν Ἑλένη προφερεστάτη ἦε γυναικῶν
Κάλλει ἐριστίλβῳ· ἀλλ' οὐδέ μιν ἤγαγε Κοῦρος
Ἁγνὴν, ἀλλ' ἀλιτήμον', ἀναιδείῃ τ' ἐπίσημον,
Ἀλλ' αὐτῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ·

APPX. Ἀλλοίων δ' Ἑλένην ἤθεων, μορφῇ δέ τ' ἀμείνω,
Νῦν ῥα δι' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἐπαγινέει Ἀργὼ
Ἥσυχος, ἐσσομένην μέγα χάρμα Βρετανίδι γαίῃ.
Παύεο δὴ Κυθέρεια φίλη, παύεσθε δ' Ἔρωτες·
Ἦλυθε καλλιφυὴς γαιῆνδε Βρετανίδα Κούρη.
Ἀλλὰ Σὺ μὲν μάλα χαῖρε, γυναικῶν δῖα, ΣΕΒΑΣΤΗ·
Χαῖρε Σὺ δ' αὖ, ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ· λιλαιόμενος δ' ἐρατεινοῖς
Ἔργοισι φρένα τέρψον· ἰδοὺ σπεύδουσι γὰρ ἵπποι
Νύκτα Σοὶ ἱμεροπειθῆ ἀπ' Ὠκεανοῖο φέρουσαι.

Rich. Dawes, A.M.
Coll. Emman. Socius.

PROPOSALS

For printing by SUBSCRIPTION

PARADISI AMISSI

a Cl. MILTONO conscripti

LIBER PRIMUS

Græca VERSIONE donatus una cum

ANNOTATIONIBUS

A RICHARDO DAWES, A.M.

Coll. *Emman*. apud CANTABRIGIENSES Socio.

APPX.

——Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἀγροὶ
Χαρματοοίκητοι· φοβεραὶ δ' ἐπιχαίρετ' ἔρημοι,
Κόσμος ὑποχθόνιός τε, Σὺ δ' Ἅδης εὐρυβάθιστος
Ἡγεμόν' ἐνδέξαιο νεήλυδα, τόν γε νόημα
Ὀυ τόπῳ οὐδὲ χρόνῳ μετακίνητον φορεόντα.
Αὐτοτόπος νόος ἐστὶ, καὶ αὐτοφύεσσ' ἀρετῇσιν
Οὐρανὸν ἂν περίοιδε μεταλλάξαι τε καὶ Ἅιδην.
Αὐτότατος δ' ἄρ' ἐὼν τίπτ' αὖ μελετῷμι τόποιο,
Τῷ μόνον οὐκ ἶσος τὸν ὑπερμεγάλυνε κεραυνός;
Ἀλλ' ὧδε προέθηκεν ἐλευθερίης ἀπολαύσειν
Ἄφθονος, ἀλλ' ἐνθένδ' Ὑψίζυγος οὐπότ' ἀπείργει.

ANNOTATIONES.

v. 250.—*Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἀγροὶ*] Hæc valedicendi forma, habito etiam ad ea quæ *odimus et arcemus* respectu, quemadmodum in Versione adhibui, apud *Virg*. occurrit, *Bucol*. VIII. 58. Vivite *Sylvæ;* et apud *Catullum*, II. 17. *Cum suis* vivat *valeatque mæchis*.

v. 252. Κόσμος ὑποχθόνιός τε, Σὺ δ' Ἅδης εὐρυβάθιστος] Immanis videtur *Bentleio* hic esse *ταυτολογία*; hanc autem *Vir Doctiss*. (uti et alios, prout ipsi videntur, errores) non *Miltono*, quem optime semper scripsisse contendit (præsumens simul se quid sit optimum semper novisse) sed fictitio cuidam Editori ascribit. Mihi autem haud licere arbitror Lectionem, quæ hucusque ubique obtinuit, ex sola *Bentleii* conjectura rejicere; nec vero, si liceret, rejicerem; hujusmodi enim *Repetitiones* vel potius *Periphrases* apud optimos Scriptores frequenter admodum invenire est: hujusmodi sunt illa apud Hom. occurrentia—*θάνατος καὶ μοῖρα* passim—*θανεῖν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν* Il. H. 52. *θάνατον καὶ πότμον* passim.—*Δηΐον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος* Il. H. 119. Notandum est in ultimo exemplo non tantum *sensum* sed et ipsum magna ex parte *sonum repeti*—*δηΐον*—*δηϊοτῆτος*. Libet etiam illud *Divi Joh*. adjicere *Apocal*. 9. 6. *ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐκ εὑρήσουσιν αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν*. *Bentleio* autem (ni fallor) instar omnium videbitur illud *Horatii* Quid foret *Iliæ Mavortisque Puer* si taciturnitas Obstaret meritis invida *Romuli?* quem in locum aliquis, cujus judicium in dubium vix vocabit *Bentleius*, hæc habet: "Romuli nomen subjungit *(Poeta)* cum eum *περιφραστικῶς* jam nominasset. Atque alii ita Poetæ non raro." *Quid autem Cæcilio Plautoque dabit Romanus ademptum Virgilio Varioque?* Quidni et *Miltono* itidem licuerit Regionis subterraneæ nomen sub-

——Farewell, Happy Fields
Where Joy for ever dwells: Hail Horrors, Hail
Infernal World, and Thou profoundest Hell
Receive thy new Possessor, One who brings
A Mind not to be chang'd by Place or Time:
The Mind is its own Place, and in itself
Can make a Heav'n of Hell, a Hell of Heav'n.
What matter where, if I be still the same,
And what I should be, all but less than He
Whom Thunder hath made greater? Here at least
We shall be Free; th' Almighty hath not built
Here for his Envy, will not drive us hence:

ANNOTATIONES.

jungere, cum eam περιφραστικῶς jam nominasset? *Vide Bent. Ann. ad Carm.* I. 7. 27.

v. 260. Οὔποτ' ἀπείργει] *Præsens* hìc pro *fut.* ideo adhibui quod rotundius videatur; supervacaneum autem esset similem *hujus Temp.* usum Exemplis confirmare. Unicum tamen exhibebo, quòd de loco, in quo occurrit, aliquid in transcursu libeat observare, Il. Δ. 82. Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ Ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. τίθησι pro θήσει—Reprehendit *Doctiss. Clarkius* Scriptorem Gallicum *Terassonum*, quod huic præsagio aliquid inesse ridiculi affirmaret. "Hoc enim (juxta *Clarkium*) aiunt Milites; *Rem non amplius in incerto fore; quippe signum dedisse Jovem, aliquid jam apud se statutum atque decretum; statim intellecturos, Paxne futura sit an Bellum.*" Hæc autem omnia ex loco citato quam vix vi expressa sint, nemo non videt; ibi enim nude declaratur, *vel rursus futurum esse Bellum, vel Pacem a Jove, Belli inter homines arbitro, conciliatum iri:* quod insulsum satis, imo ridiculum videtur: hoc enim, absque Phænomeni non vulgaris ope, procliviter affirmâsse etiam Miles potuerit. Si igitur conjecturæ nostræ sit locus, eundem errorem errasse videntur *Terassonus et Clarkius*, quòd non senserint locum esse aliter punctuandum; etenim ne literâ quidem mutatâ, sed posito ad finem sententiæ interrogationis puncto, perspicuus et simplex evadet sensus, et Militum, quos jam θάμβος ἔχεν εἰσορόωντας, circumstantiis accommodatus. Quid enim magis obvium esse possit, quam ut Miles quilibet, de Phænomeno insperato incertus ac mirabundus, proximum quemvis percontaretur, quidnam

APPX. Ὧδε μὲν ἡσύχιοι βασιλεύσομεν· αὐτὰρ ἔγωγε
——— Ἔνδοξον κἀν Ἅδῃ οἴομαι ἐμβασιλεύειν·
Μᾶλλον ἂν Ἀδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐοιίμην.

ANNOTATIONES.

de ejus significatu sentiret, *an futura videretur Pax an Bellum?* Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ Ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται;

v. 263. Μᾶλλον ἂν Ἀδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐοιίμην] Perversam hanc Servitutis exoptandæ aversationem videtur suggessisse illud *Æschyli*; ubi *Prometheus* jam scopulo infixus *Mercurio* minis refertum a *Jove* nuncium deferenti sic respondet, Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ· Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ, Ἢ Πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Προμ. Δεσμ. 965.

Here we may reign secure; and in my choice
To reign is worth Ambition, tho' in Hell:
Better to reign in Hell than serve in Heav'n.

I. Every Subscriber is to pay 2 Shillings at the time of Subscription, and on the delivery of a Book in Sheets 2 Shillings more.

II. The Book will be put to the Press as soon as a competent number have Subscrib'd.

III. The English Text will be printed opposite to the Translation as in the Specimen prefix'd, if leave can be obtained from the Proprietors; otherwise, a Latin Translation of the Greek.

IV. The Paper and Letter will be the same with those of the Specimen.

Subscriptions are taken in by *C. Crownfield* and *W. Thurlbourn* in Cambridge; and by Messrs. *I.* and *P. Knapton;* and Messrs. *W. Innys* and *R. Manby* in *Ludgate-Street;* and Mr. *Charles Hoguel* in the *Strand,* London.

N.B. The Translator will procede to the Second Book, and so on; if He meets with sufficient Encouragement.

Mr. R. Dawes *to the Rev.* Dr. Taylor.

APPX. 319

Newcastle, May, 31*st.* [1744].

Sir,

Be pleased to accept of my most hearty congratulation upon your late preferment[1], and thanks for the favour and honour of your letter.

The point controverted between us stands thus: you had advanced, that the ancient Greeks expressed the power EI by the single vowel E. The authorities, to which you had appealed, seemed to me, and still seem, to be inconclusive. I took the liberty to hint such objections as the principal of those authorities appeared liable to, desiring at the same time, that, if you was furnished with any more, you would be so kind as to communicate them. This favour you very * readily granted. You like- 320
wise proceeded to make a reply to the objections, which I had hinted. I shall now in my turn offer my sentiments upon each particular of your letter, flattering myself, that I shall make it appear, that the authorities, upon which you build your hypothesis, are not able to support it.

The first is that of *Victorinus,* which you thus cite: E *et* O *ternas habebant apud eos* [Græcos] *potestates.* But I am perswaded, that you will find reason, upon second thoughts, to acknowledge, that the grammarian is there treating upon the triple

1. Dr. *Taylor* succeeded Dr. *Reynolds* as Chancellor of Lincoln, in April, 1744; took possession of the Living of Lawford in Essex, in April, 1751; succeeded Dr. *Terrick* in a residentiaryship of St. Paul's in July 1757, and died April 4, 1766.

APPX. power not of the Greek but of the Latin E; and that the third power, which he mentions, is what obtained, when E in Latin words answered to EI in the Greek ones, from which they were formed, as in *Homeréus, Diomedéus*[2], &c. in Greek Ὁμήρειος, Διομήδειος, &c. I should write the passage thus: *Nostri Latini cum literis uterentur, quas a Græcis acceperant,* A, B, *etc. (et Græci vocales habebant totidem quot et nos,* A, E, *etc. nam* H *et* Ω *postea sunt ab his repertæ,)* E *et* O *ternas habebant apud eos* [Latinos] *potestates, ut* E *esset breve et productum,* I *autem longum quodammodo* sonaret *cum ex* [Græcis] E *et* I ductum esset[3]. To suppose *Victorinus* here treating upon the Greek E makes him incon-
321 sistent * with himself; for in the very next page he tells us expressly, that amongst the Greeks O was indeed allowed a *triple* power, but that E had only a *double* one: *Apud Græcos autem* —E— *duarum obtinet vicem* brevis *et* productæ; O *vero et pro* brevi, *et pro* longa, *et pro* U *posita est.* He tells us much the same thing in another passage, which you yourself have quoted, pag. 7. of your Commentary: *Significaveram, priusquam Græcis inter vocales repertæ sunt* H *et* Ω, *vicem earum tam apud illos quam apud nos explesse* E *et* O; O *etiam scribi solitam pro* OY. Surely he would have added *uti et* E *pro* EI, or something tantamount, if he had before intended to suggest any such thing. His silence in this respect has the force of a negation; dum tacet, clamat. Thus we find, that *Victorinus,* instead of confirming your hypothesis, declares clearly against it.

2. *Homeréus* Hor. A. P. 120. *Diomedéus* Ovid. *Centauréa* Hor. Carm. I, xviii, 8. *Cylleněa* Epod. xiii, 9. *Dædaléo* Carm. II, xx, 18. IV, ii, 2. *Democratéi* Bentleius ad Cic. Tusc. I, xxxiv. *Gigantéo* Hor. Carm. III, i, 7. *Iambéis* A. P. 253. *Niobéa* Carm. IV, vi, 1. *Penelopéa* Æn. II, 192. &c.

3. Vide *Taylori* Comment. ad Marmor Sandv. p. 6., et supra ad *Dawes.* pp. 280, 1.

The second authority, which you produce, is that of *Athenæus*: Παντες οἱ αρχαιοι τῳ ΟΥ αντι του Ο στοιχειου προσεχρωντο, παραπλησιως και τῳ ΕΙ αντι του Ε[4]. These words you say are interpreted by the critics, as if the author had said, *The Ancients used* ΟΥ *and* Ο, ΕΙ *and* Ε *promiscuously*. The critics must excuse me, if I cannot concur with them in being so liberal to Athenæus, as to bestow upon this passage just twice as much meaning * as it ever 322
had in it. He tells us only, that the Ancients used ΟΥ instead of Ο, and ΕΙ instead of Ε: but as to the converse he is extremely silent. This observation of Athenæus, I presume, relates to such words as νουσος and Ξεινος, instead of νοσος and ξενος. If this be the case, it either does not affect the present controversy, or makes against your hypothesis. I could wish you had referred me to the page, where it occurs in Casaubon's edition. But you have contrived a method by transposing the author's words to make him affirm the converse of what has hitherto been his constant doctrine. But the ancient system of grammar, you say, requires this transposition. It indeed allows of it, as far as O and OW are concerned; but this, with submission, is all that it does.

APPX.

Your next quotation is from *Plato*[5]: Οἱ αρχαιοτατοι ἱμεραν την ἡμεραν εκαλουν, οἱ δε ἑμεραν. You are welcome to add, if you please, οἱ δε ετι και εἱμεραν, for even so the passage will have no relation to any thing, which I maintain. It does not at all concern my cause, in how many different manners soever any word was at different times or at the same time written. All that I contend for is, that the same Greeks, who wrote Ε, never pronounced it ΕΙ, any otherwise than as Α was pronounced ΑΛΦΑ, * that 323
is, when its name, not its power, was considered. I

4. Omnino conf. supra ad pp. 232, 3.

5. οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. Cratyl. T. I. p. 418. C. 5. *Galen*. T. IX, p. 479. ῆ καὶ ε̄ δι' ἑνὸς χαρακτῆρος—ρ̄ καὶ ω̄.

APPX. shall here take occasion to offer my sentiments concerning the passages in *Mich. Apostolius* and *Plutarch*, pagg. 8 and 9 of your Commentary. I am perswaded, that the emendations you have suggested to be necessary have proceeded from a mistake about the meaning of those authors. When the former says, γραψας μικρον ΟΥ, and the latter, ΟΥ μεγα γραψαντες, they mean not the *diphthong*, as you apprehended, but the *vowel* called ΟΥ, that is Ο. It was the general, if not universal, custom of the Greek writers to express the *letters* not by their *character*, but by their *name*. This you will find to prevail quite through *Lucian's* Δικη Φωνηεντων.

You procede in the next place to cite from the Sigean Inscription, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ and ΕΠΟΕΙΣΕΝ. The former word in Shuckford's[6] copy, appears in this manner, ΜΕΛΕΔΑ-ΙΝΕΝ. If the other copy, which you mention, exhibits the same representation I should desire to know what account you give of the vacant space betwixt the two letters Α and Ι; for you have brought those letters together. I account for that vacant space by supposing it to be only misplaced, and that it should be thus represented

324 ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ-Ν. * By this means we have room for the Ι necessary to the completion of ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ. I had no thoughts of having recourse to the Doric dialect in order to solve an appearance in an inscription manifestly Attic. I have been for some time fully satisfied, that different dialects were never mixed by any of the γονιμοι Greeks. But supposing the other copy of the inscription exhibits ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ without any such interstice as appears in Shuckford's, I shall oppose the one to the other, that so the authority of both may be destroyed. As to the other word ΕΠΟΕΙΣΕΝ, which you say shews, that Ε and ΕΙ were convertible; all that I can gather from thence is, that Ε and Ι were capable of

6. [Connect. I. 264.]

being by inaccuracy transposed, that is, that ΕΠΟΕΙΣΕΝ might be written instead of ΕΠΟΙΕΣΕΝ. For I think there is no reason to imagine, that this verb was ever used by the Greeks without the I subjoyned to the O. That it has sometimes that form in the present editt. and perhaps MSS. amounts to nothing; nor is it of any moment, that ποιειν often has the first syllable short, for indeed it cannot be otherwise, unless the I be doubled in pronunciation. But to allow, that there is no blunder in the form ΕΠΟΕΙΣΕΝ, it can only be an argument, that ΕΙ was sometimes used instead of * the common way of 325
writing Ηι[7]. But this is foreign to the present dispute.

APPX.

Instead of ΕΙΜΙ and ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ, which are in Shuckford's copy, the other as you acquaint me has ΕΜΙ and ΣΥΚΕΕΥΣΙΝ. Such a difference as this disqualifies both copies for being of any authority with respect to these two words: nay, the credit of the whole inscription is affected by it. Let me add, that, probably, at least, they both give the latter word an absurd form. There seems to be no reason for doubting, that it should be ΣΙΓΕΙΕΥΣΙΝ according to that of ΣΙΓΕΙΕΣ. Upon the whole, no part of the inscription can be justly allowed to have any weight in the present controversy, except the two words ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ and ΣΙΓΕΙΕΣ: and for whether of us these declare, I need not mention. And here be pleased to consider, whether it would not have been an extravagant wantonness to intend, that the letter Ε in ΣΙΓΕΙΕΣ should be pronounced ΕΙ, when this very power is in the preceding syllable expressed in full. You meet with nothing similar in the use of O.

Another authority referred to in your Commentary is the Delian Inscription. To this I objected, that the inscription was Æolic, and that, therefore,

7. See above p. 218. and Auctarium.

APPX. the power * of the verb EMI was there not EIMI but
—— HMI. You reply, "1st. If I maintain, that EMI is
326 archaicè for EIMI, and you, that it is Æolicè, our assertions are not binding, the one upon the other; but there must be some third judgment, some other topic to be concluded by." I answer, that supposing neither of us could give a reason, whereby his hypothesis might appear the more probable, our assertions would amount to no more than if we had both been silent. So that even upon that footing the authority of this inscription would be set aside; and that would be enough for my purpose. But further, the digamma Ϝ, which appears in the inscription, is a strong argument for its being Æolic: for that the digamma was peculiar to that dialect is at least highly probable from the epithet constantly given it. The inscription has still further marks of Æolism: for if it was not Æolic, there is no doubt to be made, but that we should have there had TOϜ AϜTOϜ ΛΙΘΟϜ, not TO AϜTO ΛΙΘΟ: for why should the power of the aspiration Waw be left to be thrice understood, when 'tis plain, that a character expressive of it was ready at hand? The reason of our meeting with such instances as ΔΙΟΝΥΣΟ is, that in other parts
327 of Greece there was no capital character * denoting the aspiration *Waw*. This, as well as the other aspiration *He*, was left to be supplied by the common *norma loquendi*. On the contrary, supposing the inscription to be Æolic, it will be liable to no such objection; the power of the words will be τω αϝτω λιθω ημι. The T, which I have prefixed to the O, is absolutely necessary; for αϝτος destitute of the article never means *the same*. Now my hand is in, I shall add another conjecture about the genuine form of this inscription, which I am perswaded has been still further corrupted. The reading, which now prevails, is no verse; and the language, when considered as prose, is vitious. The nature of prose requires the article along with ανδριας, as well as with

σφελας, ὁ ανδριας, or rather ὁ τε ανδριας και το σφελας. APPX.
And now we have no sooner rectified the language, —
but what confirms the emendation instead of prose there turns out a complete Iambic verse [8], to be thus pronounced, Τωϝτω λιθωμ' ὁ τ' ανδριας και το σφελας· or Τωϝτω λιθω ημ'; for the Æolians might perhaps allow of this hiatus, though the Athenians did not. The Υ in AϜYTO I imagine has been written near the Ϝ in the later times, by way of explication of the antient power of that figure; for what is now written αυτος is never used as a trisyllable.

* You proceed 2dly, "If I allow you your opi- 328
nion, it does by no means conclude against mine. For instance, if the Æolians wrote HMI and the more modern Greeks EIMI, does it therefore follow, that the more ancient Greeks did not write EMI? For be pleased to observe, that you are bound to maintain a negative illation." You must mean an illation universally negative. But, with submission, I conceive the case to be of a very different nature. You assert, that what was written E by the ancient

8. "I'll try my hand at it, and shall keep exactly to the letters; only beg leave to suppose a *Tau*, which in above 2000 years may have been worn out at the beginning. I read, Τοῦ αὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας. Ex eodem lapide sum statua et basis. That is, to the then pronunciation, and in the now orthography, Ταὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας. Which is a true Iambic verse, and that establishes the correction. This indeed was worth telling; to be both of the same stone, in a Coloss, was both costly and extraordinary." From Doctor Bentley's letter to Doctor Mead, pp. 252, 3, which has been lately printed by the very learned and sagacious critic, Doctor *C. Burney*. ["I imagine that the letter T at the beginning of this line must have been worn out when Copies were taken of it, and that it began τοῦ αὐτοῦ and not οὐ αὐτοῦ." *Shuckford's* Connect. I. 259. (b) Lond. 1728. See *Stewart's* Antiq. of Athens, III. 58, 9. *R. P.* Adv. pp. 41. 76, 7.] R. B. has achieved a similar restoration ad Statii Theb. II. 342. *tua me, properabo fateri*, Angit amata *salus* —Forte, *Tangit, amate, salus*. *Cic.* fr. pro Flacco, p. 33. *tum denique quid* Molitæ *et Loreni de L. Flacco existiment, audiemus*. Molitæ *aperte codex, sed videtur scribendum* Tmolitæ. *A. Mæus.*

APPX. Greeks was sometimes pronounced EI: and as a proof of this you appeal to EMI in the Delian inscription. But this amounts to no proof, unless it be impossible, that EMI in that inscription should have any other power than EIMI. Whereas I have assigned another power indisputably possible, nay highly probable, or rather certainly true.

Lastly, if the Delian Inscription be, as I maintain, Æolic, 'tis plain, that your account of dialects and archaïsm is not applicable to it. By your account, the distinction of dialects, as far as relates to the powers ημ and ειμι, did not take place, till the character H was introduced. But, according to my explication, we have in this inscription the power
329 ημι in the * form εμι. So that your notion of archaïsm and mine of dialects are not found to coincide.

I am preparing for the press a volume in the critical way, (which I shall desire the favour of you to revise,) with the following inscription: *Emendationes in Poetas Græcos,* Aristophanem, Euripidem, Sophoclem, Æschylum, Callimachum, Theocritum, Pindarum, Hesiodum, Homerum. *Præmittitur dissertatio de præcipuis Poetarum dramaticorum metris, uti et de Accentibus cum* ψευδωνυμοις[9] *tum veris. Hanc excipiunt animadversiones in Cl.* Bentleii *Emendationes in duas priores* Aristophanis *Fabulas. In Præfatione autem disseritur de aspiratione* Vau *prout in sermone* Homerico *obtinebat. Agmen extremum claudunt alteræ Animadversiones in* Phileleutheri Lipsiensis *sive* Bentleii *Emendationes in* Menandri *et* Philemonis *Reliquias*[10]. I have a pretty large apparatus, out of which these emendations will be selected; upon Aristophanes in particular about 1500. For one of these I am in a great measure obliged to a conjecture of yours, *Lect. Lys.* p. 686.

9. *Nullæ notæ accentuum, quorum omnis hodie ratio præpostera est atque perversa. R. B., Millio,* p. 82.

10. See above p. 94.

For the nonsensical αναπολεισθαι you write απολισθαινει. But we have by this means a Dactyl in the beginning of a Trochaic verse, contrary to the laws of that metre. By the way, the true writing of the verb you have offered * is απολισθανει. I read αν 330
απολισθοι [11]. This reading you will find preferable to your conjecture, even in point of diction. I need not mention its conformity to the laws of Trochaic verse, or the proximity of its form to that of the common lection.

Your company at Newcastle will give very great pleasure to, Sir,

Your obliged humble servant,

R. Dawes.

P. S. I am afraid, that the only subscription for your Demosthenes, which I shall be able to send you, will be my own. The good people in this part of the world are not very fond of Greek. Please to send me a transcript of the other reading of the Sigean inscription.

11. See above p. 602.

Advertisements from a Newcastle Newspaper, 1747.

I. Shortly will be published extracts from a MS. Pamphlet entitled The *Tittle-tattle-Mongers;* —titles of the Extracts, 1. the origin of the Names *Nesowanassa* [1] and *Logopoiians* [2].—2. The blushing

1. *Nesowanassa* i. e. *the queen of the islands* [R. D. has suggested another queer derivation of this word which I shall leave as an exercise for the acumen of his readers.]

2. *Logopoiion* — *Logopoeium* —*logo' poi*—*boi*—*bois* French for *wood*—i. e. *Log o'wood.* [It is somewhat extraordinary that this playful, but whimsical derivation of *Dawes* should have excited the indignation of illustrious scholars. With the taste or

APPX. diffidence of a certain Poet[3] illustrated; The true
—— reading and meaning of the Iambic verse preserved
by *Lucian*[4].—3. The wisdom of certain Genii in

courtesy of tracing a word up to a head not its own I have no concern; the conceit may have been intended as the vehicle of personal spleen, unworthy of our great Critic; it is, however, at present, as far as I know, perfectly harmless. If it were obvious to me that those, who are inclined to seek, could find something unpalatable in this Etymology, it should not stand here: surely it is not correct to state *quibusdam, quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse mirabilia quædam; sed nihil est, quod illi non persequantur suis argutiis.* Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης· *Photius;* Λογοποιῶν: πλάττων λόγους ψευδεῖς. Soph. Aj. 148. τοιούσδε λόγους Ψιθύρους πλάσσων. See *Pierson.* ad *Mœr.* p. 244. *Heindorf.* ad *Plat.* Euthydem. p. 360. —As it is probable that R. D., in general, examined "*critically the passages which he occasionally quotes,*" I shall, on this account, enumerate the citations which have been admitted into this pamphlet, and subjoin his translations of them, wherever they occur.] ουχι την πολιν λεγω· Μεμνησθε τουθ', ὅτ' ουχι την πολιν λεγω, Αλλ' ανδραρια μοχθηρα, παρακεκομμενα, Ατιμα, και παρασημα, και παραξενα. Aristoph. [Ach. 515. ὅτ' *Bentleius;* Brunck was the first editor who resolutely maintained that the final vowel in ὅτι never suffers elision in Attic Comedy: See Misc. Cr. p. 442. *Stanley* seems to have suspected it, ad Æschyl. Vit. p. 707. *Oportet autem neque recentiores viros in his fraudare, quæ vel repererunt, vel recte secuti sunt; et tamen ea, quæ apud antiquiores aliquos posita sunt, auctoribus suis reddere. Celsus* L. II. c. 14.] *Demosth.* Phil. I. [p. 38. l. 16. ed. Par.] ανοηταтοι εισιν οἱ λογοποιουντες —of all fools your *tittle-tattle-mongers* are the greatest. Lysias p. 305. ed. Lond. λογοποιουντας και ψευδομενους—indulging themselves in *tittle-tattle* and lyes. Antiphanes apud Athen. [VI. 224. C.] Εγω τεως μεν ῳμην (l. ᾠομην) τας γοργονας ειναι τι ΛΟΓΟΠΟΙΗΜΑ. Hitherto I imagined the Gorgons to be an idle fiction [vide *R. P. Adverss.* p. 76.].

3. [*Mark,* afterwards Doctor *M. Akenside—forgive my song, That for the blushing diffidence of youth,* P. of I. III. 204.]

4. Lucian. [Necyom. 1. 456.] Νεοτης μ' επηρε, και θρασος του νου πλεον—This is a verse from Euripides' *Andromeda* preserved by Stobæus, tit. LII. p. 201. ed. *Grot.* where the reading is Νεοτης μ' επηρε και σθενος του νου πλεον [*Musgr.* Fr. Androm. XI.] My youth put me upon it, and confidence greater than my sense. -πλεως and πλεων-*plenus, plenum.* [How this remark was introduced into the context of the pamphlet, I cannot recollect. I was favoured with the loan of a copy of this work by that illustrious critic on *Shakspere,* the late Rev. *Dr. Farmer;* but I was

their application of a Character in a certain poem[5]. —4. The Character of *Porcus*. *Porcus* with a pen in his hand, recommended as a proverbial Expression to answer the Latin *Asinus*[6] *ad Lyram*.—5. The Character of *Strepsodicus*[7].

not at that time meditating an edition of Dawes. "Simplex est πλέως, πλέα, πλέων· in compositis, ut solet, utriusque generis sunt ἔκπλεως, κατάπλεως, ἀνάπλεως, etc." *Heindorf.* ad Phædo p. 120. conf. *Musgr.* ad Soph. Aj. 1130.].

5. *Thee too, facetious* Momion, *wandering here, Thee, dreaded Censor, oft have I beheld Bewilder'd unawares: alas! too long Flush'd with thy comic triumphs and the spoils Of sly Derision! till on every side Hurling thy random bolts, offended Truth Assign'd thee here thy station with the slaves of Folly. Thy once formidable name Shall grace her humble records, and be heard In scoffs and mockery, bandied from the lips Of all the vengeful brotherhood around, So oft the patient victims of thy scorn.* P. of I., III. 179.—[This work, which, according to Mr. *Gray*, was published at least nine years too early, first appeared in 1744. In the revisal of it Dr. *A.* had the grace to cancel this passage; "But let it go for what it is; —the *dulness* of the *Ridicule* will sufficiently atone for the *abuse* of it:" as *Warburton* observed on a similar occasion in the postscript to his dedication to the free-thinkers, P. xlii.] Λοιδορησαι τους πονηρους ουδεν εστ' επιφθονον, Αλλα τιμη τοισι χρηστοις, όστις [l. ειτις—but όστις is right] ευ λογιζεται. Aristoph. [Eq. 1274.—Misc. Crit. p. 511.] Ου δητα· μηπω ΝΟΥ τοσουδ' ειην κενη Soph. El. 405. [=403. conf. *R.P.* ad Hec. 1261.] No: I hope I am not so void of sense.—*Quis inepte* (sic) *Tam patiens urbis, tam ferreus, ut teneat se?* Juven. [Sat. I, 30, 1.]—*Multa diuque tuli; tandem* (sic) *patientia victa* [Ovid Amor. III. El. xi, 1. conf. II, xix, 49.] *Turno tempus erit, magno cum optaverit emptum Pallanta*—[Virg. Æn. X, 503.]

6. [From a particular train of thought, which he owed, perhaps, to his rural situation, R. D. discovered an interesting affinity between the words ῎ΟΝΟΣ and ALDERMAN which he was wont to point out to the higher forms. Indeed, this appellative, we are told, became in the lapse of ages, a proper and personal name in the Latin language; *Gentile nomen,* ASINIUS, Varronis *de Re Rust.* II, 1. *in similibus derivandis auctoritate, cum* Sigonio, *de Nom. Rom c. III. et* Facciolato *in Lex. Latinit. in v. ab* asinis *ductum esse putamus. J. Thornbecke* de Asinio Pollione, p. 2. (I). It is, however, deeply to be regretted that *Dawes* could feel any pleasure in regaling his boys with such scurrility.]—Και νυχιαν εκατην και αιπεινην (l. επαινην) περσεφονειαν [Lucian. I. Necyom. 9. 469. conf. Il. I, 569.].

7. [Of this I know nothing.]

II. Philonoi Antipolypragmonis Epistola ad juvenem αλαζονοχαυνοφλυαρον[8] Antonium Askew, M. B

8. Archestratus apud Athen. I. 29. C. [Εἰ δέ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαυνοφλύαροι]. *Aristoph.* [Av.825-6.] οἱ θεοι τους γηγενεις Αλαζονευομενοι κοθ' υπερηκοντισαν. [κᾀθ' ὑπερηκόντισαν Edd. Ald. and Junt. 1, 2. καθυπερηκόντισαν ed. L. Bat. 12°. 1624. which *Kuster* has followed, and *Brunck* confirmed by three of his MSS. See also a fragment of *Eupolis* preserved by *Athenæus*. V. p. 218. C., and emended by *Porson* in Adverss. p. 75. Photius: Σαλακωνία: ἀλαζονεία ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ σαλακωνίσαι ἀλαζωνεύεσθαι· ἀλαζόνας δὲ ἔλεγον τοὺς ψεύστας καὶ μεγαλαύχους. See *Lambin.* ad *Cic.* Epist. lib. XVI. xviii. and *Reisig.* Conject. pp. 53—55.]. *Lucian.* [1. Mort. Dial. x. 8. p. 369.] Ω Ζευ! όσην μεν αλαζονειαν κομιζει, όσην δε την αμαθιαν. [*Æschyl.* Agam. 863.] 'Απαξ έκαστῳ κατθανων μορφωματι. [Aristoph. Eq. 1239.] Κλεπτειν, επιορκειν, και βλεπειν εναντιον. [κλέπτων ἐπ. as 428. ὅτιὴ 'πιώρκεις θ' ἥρπακὼς, *Brunck.* ad l. 298. Κἀπιορκῶ γ' ἐμβλεπόντων. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Ach. 739. Œd. Tyr. 413. Σὺ, καὶ δεδορκὼς, οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ. δέδορκας κοὐ βλ. ante *Reiskium* quicum consentit *Brunckius.* Diversa paullo Demosth. Olynth. II. p. 23. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. Xenoph. Anab. II. pp. 172, 3. 'Επὶ δὲ τῷ κατεργάζεσθαὶ ὧν ἐπιθυμοίη, συντομωτάτην ὁδὸν ᾤετο εἶναι διὰ τῷ ἐπιορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι κ. ἐξαπατᾷν.] *O fortunatam natam me consule natam* (sic) [Juv. Sat. X. 122. *Quintil.* lib. XI, 1. p. 966. Burmann. *In carminibus utinam pepercisset* [M. Tullius]. *quæ non desierunt carpere maligni*, Cedant arma togæ, concedat laurea linguæ. *Et*, O fortunatam natam me consule Romam. On which Mr. *Markland* observes in a marginal note. *Sumsit hæc Quintilianus ex Sallustii Orat. in Ciceronem.* See *Santen.* ad Ter. Maur. p. 218.] *Quid tantum digno feret hic promissor hiatu? Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus* [Hor. A.P. 138—]. *Quod medicorum est, Promittant* (sic) *medici* [Hor. Epist. II, ii, 115.]. *parcit Cognatis maculis similis fera* [Juv. Sat. XV. 159.]. That learned and worthy Secretary to the Society of Antiquaries, the Rev. *John Brand*, ὁ μακαρίτης, engaged to favour me with copies of *R. D.*'s letters inserted in certain Nos. of a provincial Newspaper, which he had preserved. They contained, chiefly, strictures upon Dr. *Askew's* projected edition of Æschylus; but he was removed from this feverish state of existence, prematurely for society, and before he had half done even his own tale. *O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, et inanes nostras contentiones! quæ in medio spatio sæpe franguntur, et corruunt, et ante, in ipso cursu, obruuntur, quam portum conspicere potuerunt.* Mr. *Brand* was a faithful friend and profound scholar, an

Coll. Emman. apud Cantab. non ita pridem Pseudo- Socio-Commensalem *Æschyli* Editionis promissorem. In qua ὁ δεινα obiter, festivum caput, ex suis virtutibus ornatur. APPX.

III. Consilii a *Pantolmo Thrasonida* Academiæ Panalazonicæ alumno, undecimum ætatis annum[9] agente, de Lycophrone edendo suscepti declaratio.

able theologian and zealous promoter of antiquarian researches.]

9. —*duri puer oris et audax* [Ovid. Met. V. 451. Martial. Epigr. Lib. v, lviii. 10. *Si duri puer ingeni videtur, Præconem facias, vel architectum.*]

[Extract from a Pamphlet entitled "*Tittle-tattle-mongers; 8vo. Newcastle upon Tyne,* 1747."

ÆNEAS in the first book of the Poem, v. 100. (96.) calls Diomedes the bravest of the Grecians:

O Danaum fortissime gentis
Tydide

But Virgil very well knew that this character did not belong to Diomedes but to Achilles; and not only so, but further that Ajax, not Diomedes, was second to Achilles[1]. Accordingly we read in Pindar, Nem. VII. 39.

1. Hom. Odyss. Λ, 468. *Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην Fεῖδός τε δέμας τε Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.* Scolion apud *Brunckium* in Anal. Gr. I, p. 157. XII. *Παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμητὰ, Λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον Ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.* Vide Addenda. DRYDEN, also, in the dedication of his translation of the Æneis had defended Virgil in his preference of Diomed.—"You may please, my Lord, to take notice that the Latin author refines upon the Greek, and insinuates that Homer had done his hero wrong, in giving the advantage of the duel to his own countryman: though Diomede was manifestly the second champion of the Grecians; and Ulysses preferred him before Ajax, when he chose him for the companion of his nightly expedition; for he had a head-piece of his own, and

Ου κεν όπλων χολωθεις
ὁ καρτερος ΑΙΑΣ επαξε δια φρενων
Λευρον ξιφος, ΟΝ ΚΡΑΤΙ-
ΣΤΟΝ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΑΤΕΡ.

Non sane armorum causa iratus fortis
Ajax—transfixisset perpectus latum ensem—
Quem fortissimum, Achille excepto,—

In Sophocles likewise we find Ulysses himself assigning Ajax the same place, v. 1357 (1340).

——— ΑΡΙΣΤΟΝ Αργειων, ὁσοι
Τροιαν αφικομεσθα, πλην Αχιλλεως.

fortissimum Argivorum, quotquot ad Trojam pervenimus, excepto Achille. Upon Hector's challenging the Greeks to a single combat during the retirement of Achilles, nine of the Princes accept the challenge. The Lot is cast and falls upon Ajax: This Homer tells us was the very Event the Greeks wished for:

Εκ δ' εθορε κληρος κυνεης, ον αρ ηθελον αυτοι
ΑΙΑΝΤΟΣ —— [Il. H, 182.]

Exiliit autem sors e galea, quam utique volebant ipsi, Ajacis. Virgil, I say, could not be unacquainted with this order of the Grecian Heroes, any more than Horace, by whom Ajax is called, *Heros, ab Achille secundus*. [Serm. II. iii. 193.] And indeed as to Achilles, in his fifth (fourth) Eclogue (36) when he has no partial view, we find him writing in conformity to the established tradition: *Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles*. Nor can it with reason be urged that Virgil was induced by any metrical convenience to make use of *Tydide* the patronymic title of Diomedes, rather than that of Achilles, *Pelide*; since they have precisely the same syllabical quantity. His design in thus running counter to the consent of the antients was I think

wanted only the fortitude of another, to bring him off with safety, and that he might compass his design with honour."

indubitably this, viz. that from the Reader's having preconceived this exalted opinion of Diomedes's Bravery, the character which this Hero gives Æneas in the 11th Book, (281—287.) might redound to his honour in the highest degree:

Munera, quæ patriis ad me portastis ab oris,
Vertite ad Ænean; *stetimus tela aspera contra*
Contulimusque manus: experto credite quantus
In clypeum assurgat, quo turbine torqueat hastam.
Si duo præterea tales Idæa tulisset
Terra viros, ultro Inachias venisset ad urbes
Dardanus, et versis lugeret Græcia fatis.

With the same view we find Diomedes ennobled with the same Epithet in the Æneis [2] which is given to Achilles in the eclogue above mentioned (viii, 9.):

Mittitur et magni *Venulus* Diomedis *ad urbem*—

Had the same character of Æneas proceeded from an insignificant, worthless Creature, nothing could have rendered the hero more ridiculous. The only way whereby such animals can contribute to the real praise of any person is to depreciate him.

2. "*In the old Translation of* Virgil *set out by* Phaer *and Dr.* Thyne, *they are call'd the XII Books of* Virgil's Æneidos; *and the Running Title of every Page is the* I, *or* II, *or* III *Book of* Virgil's Æneidos. *Without question, that was the Language in those days all over the Nation. So that if the Examiner's* Mumpsimus *should pass for an Argument, the* Æneidos *should be the current Language at this day; and those that call it* Æneis *must be run down for Pedants.—I do not here disparage those excellent Pens, that have unawares fallen into the common Error; but to defend it against manifest Reason, and to vilify those that would reform it, is a plain instance of Positive and Pedantic Genius.*" *R. B.'s* Pref. to his Answer to *Boyle*, PP. xcii, xciii.

CORRIGENDA IN TEXTU.

P. 134. *l.* 5. *lege,* ΕΙ τι ‡ ΔΕΟΙ.
247. *col.* 2. *l.* 5. *corrige,* 288.
265. *l.* 31. *corrige,* 'ΑΝΑΣΣΕΝ.
372. *l.* 11. *lege,* ὅπλοις [24] *.
383. *l.* 1. *corrige* Απὸλλωνος.
394. *l.* 1. βλεπων [62] *.
584. *l.* 10. *corrige* Μυρμηκος.

"*Puncta porro subinde desiderantur; nec raro minus recte adhibentur. Reperiuntur etiam* σφαλματα *aliquot in diversis literarum generibus. Adspirationis denique nota literis majusculis me invito non semel præficitur. Hæc vero, cum non sint ejusmodi, ut nisi dormitanti moram injicere possint, neutiquam opus esse videtur, ut singulis hic recensendis immoremur.*" R. Dawesius in *Addendis* et *Corrigendis.*

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN NOTIS AD SECTIONEM PRIMAM.

P. 1. *col.* 2. *l.* 6. *Lege,* Cœnobio "divi Columbani, a Theodolinda regina Longobardorum exstructo," ex quo

Ibid. l. 7. "prima." *adde,* Desiderium unici codicis Terentiani Dawesio minuisset, si certior esset factus alia duo ejus exemplaria aliquando superfuisse, ut ex *L. Santenio,* viro elegantissimo et his in rebus versatissimo, nunc demum intelligo. "*Andr. Patricius,* qui ante duo secula eruditione in Polonia clarus fuit, editionem Terentiani *Brissæanam* cum vetusto Codice contulerat, ex qua Varsoviæ sibi emta vir nobilissimus atque eruditissimus *Jo. Aloys. Mart. Laguna* mihi transcripsit variantes a Galbiati recensione diversissimas. Vide addenda ad v. 37. 42. 99. 122. 126. Terentianei Codicis mentio etiam fit in Heumanni Pœcile T. I. p. 582. quem, ut narrat *Henricus Wolton* (f. *Wotton*) in epistola ad D. Hœschelium Florentia 1602., cum *Stapletonus* nostras, ut videtur, nactus esset, ex prurigine proferendi aliquid, quod haberet peregrinum saporem, adducit inde locum, sed tanquam ex manuscripto Terentio poëta Afro. *In novâ Comœdiâ,* inquit, *quæ inscribitur Maurus.*" Santenii Præf. pp. ix, x.

2. *col.* 1. *l.* 1. *corrige,* Hieronymi.

4. *col.* 1. *l.* 4—6. "Numerosa—p." *dele, et repone,* de versibus hoc nævo inspersis—*numerosaque stagna,*—*mare scindere*—

mœnia structa—mollius loqui cultissimum *Santenium* in notis suis brevibus ad Hieron. Balb. p. 102. apud *Beck.* in Comment. Soc. Phil. Lips. Vol. II. p. 146. Sed ad p. 152. huic duritiei imbecillius assentitur.

6. *col.* 1. *l.* 44. *post* "345." *insere*, Il. M. 21. δῖος τε Σκάμανδρος. "Sic et Ambros. Refert autem *Majus* in Bibl. Ambr. esse exemplum Ed. Flor. cum hac nota ms. ad hunc locum: *In omni codice legitur* Κάμανδρος *sine σ et in codd. nuper excussis.*" Butmannus.

Ibid. col. 2. *l.* 41. *post* "51. D." *insere*, Plato Cratyl. p. 427. C. 5. εἰς δὲ τὸ γογγύλον τοῦ ΟΥ δεόμενος σημεῖον, τοῦτο πλεῖστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασεν. Sic Codex Clarkio-Bodleianus; στρογγύλον τοῦ ō Editiones. At in Parmenide p. 137. D. 10. οὔτε γὰρ στρογγύλου οὔτε εὐθέος μετέχει. ἂν omittit Cod. Clarkio-Bodl. μετέχει exhibent MSS. tres apud Bekker. στρογγύλου omnes, ut videtur. E. 2. Στρογγύλον γέ πού ἐστι τοῦτο οὗ ἂν τὰ ἔσχατα πανταχῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχῃ. "ἴσον ἂν ἔχῃ m. pr." *Gaisford.* Phædr. p. 234. E. 7.—ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται;

7. *col.* 1. *l.* 29. *post* "jubent." *insere*, Polyb. III, lxxvi, 5. Κίσσαν. *Scissum*, Liv. XXI, 60. Polyb. XI, XX, 1. καὶ κατεστρατοπέδευσαν οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς προσαγορευομένης Ἠλίγγας. Ἠλίγγας tam Codd. quam Edd. Ἰλίπας ex Strabone aliisque restituit *Schweighæuserus*. *Silpias* Liv. XXVIII. 12. Ibid. 3. "Κολίχαντα—*Colcham, Colcam*, et, præposita S litera, *Scolcam* et *Sculcham* vocant Liviani Codices XXVIII, 13. et XXXIII, 21. quem Hispani populum *Edetanos* alii vocant, eumdem alii scriptores præfixa S litera *Sedetanos* nominant;"—*Schw.*

Ibid. col. 1. *l. ult. post* "*navus.*" *insere*, Hanc literam quandoque oblitterarunt librarii; *Prudentius* in Peristeph. h. ii, 6. *En Cæsar agnoscit suum* Nomisma *nummis inditum.* "*Marq. Gudius* et *Ez. Spanhemius* legunt *Gnorisma*. Libanius cornua imagini Ius apposita vocat τοῦτο τὸ γνώρισμα Ἰοῦς. Vide Præst. num. p. ." Bentleius. Virg. Geo. III, 130. *IGnota* restituit Vir acerrimi judicii, Tyrwhittus.

Ibid. col. 2. *l.* 24. *lege*, *Plutarch.* T. II. p. 277. D. 5. ὀψὲ ἐχρήσαντο [Ῥωμαῖοι] τῷ Γάμμα, Καρβιλίου Σπορίου προσεξευρόντος.—Supra p. 271. D. 7. Ὅπου σὺ Γάϊος, ἐγὼ Γαΐα. "Pertinet hæc formula," ut tradit *Pithœus*, "ad veterem nuptiarum ritum, quo auspicibus adhibitis *Caïus Caïam* ducebat. Quintil. I, vii, 18.—*quæ scribuntur aliter quam enunciantur. Nam et* Gaius *C litera notatur, quæ inversa mulierem declarat: quia tam* Caias *esse vocitatas, quam* Caios, *etiam ex nuptialibus sacris apparet.*" Conf. *Villoison* in Diatr. p. 167. Ausonius, *Prævaluit postquam* Gammæ vice functa *prius* C.

10. *col.* 2. *l.* 4. *corrige*, Messalæ.

Ibid. l. 46. *post* "Κῶλον·" *insere*, *Polyb.* Hist. II, xi, 10. ἅμα καταστρεφόμενοι τοὺς Σαρδιαίους. τοὺς Ἀρδιαίους ex MSS. *Schweighæuserus.*

11. *col.* 2. *l.* 6. *lege.* iii, 44. v, 85. x, 72.—II, v, 22.

Ibid. l. 14. *post* "22." *insere*, Pers. Sat. II, 44. *Rem struere exoptas cæso bove Mercuriumque Arcessis fibra:*

13. *col.* 1. *l.* 24. *post* "et" *dele*, "ad Hieron. Balb." *et insere*, apud *Beck.* l. s. c. ad p. 4.

17. *col.* 2. *l.* 35. *post* "et" *insere*, Auctor.

19. *col.* 2. *l.* 24. *post* "unda." *insere*, Adligat, et novies Styx interfusa coërcet. [Statius Theb. II, 5. *Styx inde novem circumflua* campis. leg. *ripis. R. B.*] Æn. VI, 132. *Cocytosque sinu labens* circumvenit *atro.* Fortasse, circumFLUIT a.

25. *col.* 1. *l.* 22. *post* "Coll. Jes." *insere*, Æn. XII, 573. *Ferte faces* propere—properi. BENTLEIUS.

Ibid. col. 2. *l.* 26. *post* "*dapem.*" *insere*, sic Cod. Paris. et Ed. 1472.

26. *col.* 1. *l.* 27. *corrige*, commigrarant.

Ibid. col. 2. *l.* 22. *post* "delectat." *insere*, *It is but the asperities of the Celtic and Saxon dialects, said Dr.* Rochcliffe, *which according to Verstegan still* linger *in those northern parts of the island.* Woodstock, Vol. II. p. 201.

Ibid. l. 27. *post* "R. B." *insere*, Virg. Geo. III, 534. *Ergo ægre rastris terram rimantur, et* ipsis *Unguibus infodiunt fruges*, Corrige, ipsi—.

28. *col.* 1. *l.* 29. *post* "p. 426:" *insere*, *Ecquid erit* prœmi? SCALIGER; quem firmant Codices apud *Wetzel.* quatuordecim.

29. *col.* 2. *l.* 19. *corrige*, II, i, 62. 69. conf. *Santen.* ad Ter. Maur. p. 234.

30. *col.* 1. *l.* 9. *post* "Hecyram," *insere*, A. I. Sc. ii, 60.

Ibid. l. 15. *post* "H. Balb." *dele* "p." *et insere*, apud *Beck.* in Comment. Soc. Philol. Lips. Vol. II. p. 146.

Ibid. col. 2. *l.* 7. *post* "p. 122." *insere*, Itane pronunciabantur Lícini et Licíni eodem vigente? *Hor.* Carm. II, x, 1. *Rectius vives*, Lícini, *neque altum Semper* urguendo,—*Pers.* Sat. II, 35. *Nunc* Licíni *in campos, nunc Crassi mittit in ædes.*

33. *n.* "19. Joanne Tayloro." *his adde, plures.* ipsa est prioris Venetæ ex Mediolanensi principe expressæ, et Parrhasianæ; *plures* in *alios* convertit *Brissæus*: *putes* egregia est *Petrecini* lectio, quam divinando quoque assecutus erat Dawesius. *Santenius*, qui hinc suspicatur "aut fucum Dawesio factum esse, aut ipsum re male intellecta Editionem Principem pro Codice MS. sumsisse." Conf. infra ad p. 40.

35. *col.* 1. *l.* 9, 10. *dele* utramque formam, Sponio me lactante; *et repone* ex *Boeckhii* viri clarissimi Inscript. N°. 169. Baudelot. tabula prior l. 30. et N°. 169. tabula altera l. 4. ΘΟΚVΔΙΔΕΣ conservant. Plato in Cratyl. T. I. p. 416. B. 6. ERM. τί δὲ τὸ καλόν; ΣΩ. Τοῦτο χαλεπώτερον κατανοῆσαι· καίτοι τοῖς λέγουσί γε αὐτὸ ἁρμονίᾳ μόνον καὶ μήκει τοῦ οὖ παρῆκται. λέγει MSS. Clarkio-Bodl. et Gudianus; τοῖς inseruit et οὖ emendavit Butmannus. *Quintil.* I. vii, p. 178. "—apud Græcos O literæ, quæ interim longa ac brevis, ut apud nos, interim pro syllaba, quam nomine suo exprimit, posita est."

36. *col.* 1. *l.* 37. *post* " 'Ωμέγα." *insere*, Plato Phædro p. 244. C. D. οἰονοϊστικὴν ἐπωνόμασαν, ἣν νῦν οἰωνιστικὴν τὸ Ω σεμνύνοντες οἱ νέοι καλοῦσιν. οἰωνιστικὴν ἐπ.—τῶι ῶ Codex Clarkio-Bodl.

40. *n.* " 29. Joanne Tayloro." *adde, sive verbo pari*—Venetarum et Parrhasii lectionem, " mendosam licet," admisit vir judicii perquam limati, *L. Santenius*; Brissæum *in* a se adjectum fateri idem monet, et Dawesium hoc in loco leviter titubare autumat, quod versu superiore hanc utilitatem referat ad voculam E, cum Terentianus intelligat ultimam semivocalem ix, sive ξ.

42. *col.* 1. *l. ult.* " Corrigend." *adde*, Ecquis non indoluit tam multas maculas operarum incuria optimis scriptoribus fuisse inustas? Geo. III, 168. *dehinc, ubi libera colla Servitio adsuerint, ipsis e torquibus aptos Junge pares, et coge gradum conferre juvencos:* Facilius multo, *aptos Junge, pares et*—Hor. Serm. I, ii, 26, 7. distingue—*subductis usque: facetus Pastillos Rufillus olet,*—et ibid. 59. *Fama malum gravius, quam res trahit, unde Personam*—et ibid. II, iii, 145. *Quondam lethargo grandi est oppressus. Ut hæres Jam circum loculos et clavis lætus hiansque Curreret, hunc medicus*—&c. Pind. Pyth. iii, 125. Πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς. Heyn. Potius, Πραῢς, ἀστοῖς οὐ φθ. *d.* v, 74. distingue, ὄλβος ἔμπας, τὰ καὶ τὰ νέμων.

51. *col.* 1. *l.* 10. *corrige*, 43. *Phalæcion*—*et* duas *præcedentes* notas *ad p.* 53. *transmovens lege*, " 44. 1. *Phalico* Ald. Manut. Inst. Grammat. p. 336; *phallico* R. B. 2. *phallicos*, 3. *phallica*, 4. *phallicis* occupaverat BENTLEIUS. Proinde Atilio Fortunatiano &c."

60. *col.* 1. *l.* 5. *lege*, " 59. Conf. infra

IN NOTIS AD SECTIONEM SECUNDAM.

P. 64. *col.* 2. *l.* 2. " Bodl. γ." *adde*, Isthm. VIII, 11. Γαρύωσεὶ δ' 'ΑτρεFίδαισι νοστόν. vide infra ad p. 582.

68. *col.* 2. *l.* 8. *post* " b. B. C." *insere*, Phrynichus in Σ. Π. p. 30, 15. Βλήχων: ὃ οἱ Δωριεῖς γλάχων λέγουσιν, οἱ δὲ Ἴωνες γλήχων.

Ibid. l. 9. *post* " Βοιωτῶν," *insere*, Corinna apud Apollon. Dys. de Pronom. p. 325. *Bekker*. Ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν. Pausan. IX, xxii. p. 753. Φαίνεται δέ μοι νικῆσαι [ἡ Κόριννα] τῆς διαλέκτου τε εἵνεκα, ὅτι ᾖδεν, οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι ὥσπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὁποῖα συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς·—Athen. IV, 130. B. ed. Casaub. σιγύναις ἀργυραῖς typothetæ incogitantia; recte *Schw.* σιβύναις· ut patet ex v. 201, B. σιβύνας ἐπιχρύσους.

69. *col.* 2. *l.* 16. *lege*, " *Gray*," p. 203. Mason.

70. *col.* 1. *l.* 33. *post*—" δεις." *insere*, Hellen. I, vii, 7. Παρῆλθε δέ τις ἐς τὴν ἐκκλησίαν.

75. *col.* 2. *l.* 35. *post* " BENTLEIUS." *insere*, Lys. pro Milite p. 161. *Tayl.*=p. 276. *Bekk.* εἰ μέντοι ὑμᾶς οἷόν τε [οἴονται *Bekk.*] δι'

εὔνοιαν ὑπὸ τῶν διαβολῶν πεισθέντας καταψηφιεῖσθαί μου, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι. Fortasse, αγνοιαν. *Marklandus.*

76. *n.** *l. ult.* "163.]" *Adde*, Plato Gorg. T. I. p. 458. B. 7. ἴσως μέντοι χρῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων—Cod. Clarkio-Bodl. "χρῆν in textu. ἔδει pro. v. l. in marg." *Gaisford.*

77. *col.* 1. *l.* 4. *post* Εὔρυτον." *insere*, Idem ad Schol. in Aristoph. Plut. 7. "locus ex Synesio—ἡ γὰρ Λαῒς ἀνδράποδον ἦν Καρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. lege, ὑκκαρικὸν *nata Hyccaris Siciliæ oppido.*" *Mus. Crit. No.* VII, *p.* 428. Sæpenumero nomina propria capite detruncarunt librarii; Æn. XII, 862. *Huic comitem* ASbuten *conjecta auspide mittit. Buten* Editiones plerique ante *Heynium.* Liv. XXI, XXXI. *Quartis castris ad Insulam pervenit; ibi* Arar *Rhodanusque amnes, diversis ex Alpibus confluentes, agri aliquantum complexi, confluunt in unum.* Pro *Arar*, BIB*arar* in margine Codicis penes Collegium SS. Trin. Cantab. Emendatio palmaria, et fortasse Bentleio ipso confecta. Polyb. III, xlix, 5. τῇ μὲν γὰρ ὁ Ῥοδανὸς, τῇ δὲ ἸΣΑ΄ΡΑΣ προσαγορευόμενος, ῥέοντες παρ' ἑκατέραν τὴν πλευρὰν, ἀποκορυφοῦσιν αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν. "τῇ δὲ Σκάρας Vat. Flor. Aug. Reg. A.: ἡ δὲ Σκώρας Bav. Regg. B. C. et Edd. 1. 2. *Scaliger* etiam ad oram sui libri adnotaverat; Ἰσάρας. *Male apud* Livium *Arar.* τῇ δὲ ὁ Ἄραρος correxit *Casaubonus: Gronovius refert Cluverum* τὸν γεωγραφώτατον Ital. Antiq. L. I. xxxiii, p. 367. Ἰσάρας reposuisse; et *Holstenium* addidisse errorem natum e majusculis literis ΣΚΟΡΑΣ pro ΟΙΣΑΡΑΣ· multo autem propius ΣΚΑΡΑΣ, plurium Codicum lectionem," observat eruditissimus Editor, qui Ἰσάρας ex altero Codice Vaticano, quem inspexerat dux inclytus, *Melvillus*, virorum doctissimorum conjecturis munitam in textum recepit. Vide Cens. Trimestr. (*Edinb. Rev. No.* lxxxv. *p.* 182.). Polyb. v, lvii, 5. Συνίριδος αὐτὸν τοῦ φυγάδος εἰς τοῦτο τὸ μέρος μάλιστα προτρεψαμένου. "Sed Σνήριδος dant Vat. et Flor. Et, his scriptis, demum animadverto, ad verum hominis nomen proxime accedere hanc scripturam. Est enim haud dubie ΓΑΡσύηρις ille, cujus infra (cap. 72. et seqq.) frequens mentio occurrit; et confidenter Γαρσυήριδος h. l. rescribendum." Schw.

Ibid. col. 2. *l.* 21. *post* "comparere." *insere*, In Corpore Inscr. Antiq. apud *Bockh.* P. I. p. 85. Ins. (inter Spartanas Fourmonti) xv, l. 1. ΥΟ [Ν·]—i. e. ὗον. Editor præclarus.

78. *col.* 2. *l.* 18. *post* "1637 (1657)." *insere*, ; ubi innuit vir præstantissimus, "Sophoclis *simili loco restitutus articulus pristinum indet vigorem.*" Fortasse locus est in Aj. 1226. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι. lege, σὲ δὴ, σὲ δεινὰ ῥ. ut Ant. 441. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα·—aut 1228. σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω. σέ τοι, σὲ τὸν τῆς—ut emendat *Elmsleius.*

79. *col.* 2. *l.* 8. *post* "supra c." *insere*, Verbum οἴχεσθαι eodem modo crebro usurpatur; Grammaticus nescio quis, qui *Georgius*

Lecapenus audit, apud *Matthæi* in Lect. Mosq. p. 72. Ο῎Ι-ΧΕΤΑΙ *καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ ἀντὶ παρακειμένου λαμβάνεται· οἷον* Ο῎ΙΧΕΤΑΙ *καὶ* ῎ΕΦΘΑΡΤΑΙ, *καὶ* Ο῎ΙΧΕΤΑΙ *καὶ* ΦΘΕΊΡΕ-ΤΑΙ. Soph. Œd. Col. 298. *οἴχεται στελῶν.* 574. *ὥστ' ἔστι μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν Εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὠ λόγος* ΔΙΟΙ'-ΧΕΤΑΙ. Eur. Suppl. 532=542. *χἡ δίκη διοίχεται.* Hec. 139. *ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων, Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.* Or. 415. *πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;* Ph. 990. *ἢν δ᾽ ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.* Aristoph. Ach. 208. *ἐκπέφευγ᾽· οἴχεται φροῦδος.*

85. *col.* 1. *l.* 15. *lege*, " 3." Il. Γ, 103. *Οἴσετε Fάρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν.* Soph. Ant. 988. *Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν Δύ᾽ ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.*

Ibid. l. 23. *post* "ἄμφω·"—*insere*, Euthydem. I, p. 271. A. *Ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἷς, ἀλλὰ δύο ἤστην*, et, " Hec. 890. *ὡς—χθονί.*" *dele.*

90. *col.* 2. *l.* 19. *post* " pp. 181, 2." *insere*, Appian. *de reb. Numid. T.* I. *p.* 501. *Fr.* II. *ed.* Schw. " *Quos* *Βαγαίους* Appianus *vocat, eos* Vaccenses Sallustius *Jugurth.* lxvi. *a* Vacca, *Numidiæ magna et opulenta civitate*, (Sallust. ib. xlvii, et lxix.) *quæ* *Οὐάγα* *apud* Ptolemæum *vocatur, et* *Βάγα* *apud* Plutarch. *in Mario cap.* 9. *p.* 409. *Conf.* Cellar. IV. 5. p. 174. Schw. *ad Polyb.* III, xxxiii, 15.

Ibid. l. 22. *lege* " —dot." IV, 157.

91. *col.* 1. *l.* 9. *dele* " ibid. et Add."

92. *col.* 1. *l.* 1. *post* " codices ;" *insere*, Polyb. xxv, ii. 3. *τοὺς περὶ Βίππον τὸν Ἀργεῖον*, " nil dubitat *Εὔϊππον* rescribere *Reiskius* :" conf. etiam infra ad iii. 4. Pausan. VIII, xiv. p. 629. *τοῦτο ἐποίησεν ἀνὴρ Ἀθηναῖος, Εὔχειρ ὁ Εὐβουλίδου.* Vide Steph. *Βέχειρ.* *Porsonus.* Conf. quoque *J. Voss.* ad Melam p. 105.

Ibid. l. 3. *post* "—quissimus" *insere*, Romanus apud *Jo. Pierium* ad l. quem conf. ad Buc. III, 90 (p. 16.); et ad Æn. VII, 627 (p. 136.) : et *Boissonad.* ad Philostrat. p. 481.

Ibid. l. 6. *post* " P. LIV." *insere*, " *Asivida*, Silenus, *ὀνοβατός*—Asibida, quod illi imperiti

Ibid. l. 9. *lege* p. 527=261. Idem ad Fest. P. VII. " **DANUVIUS** in denariis Trajani subscribitur fluvio nobilissimo, qui Ister quoque dicitur."

97. *col.* 2. *l.* 29. *post* " Bentleiani." *insere*, Polyb. Hist. v, xlv. 10. *συμβαίνει δὲ καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν τόπον [κατὰ τὸν Λίβανον], ᾗ στενώτατός ἐστι, διείργεσθαι τενάγεσι καὶ λίμναις, ἐξ ὧν ὁ μυρεψικὸς κείρεται κάλαμος.*

Ibid. l. antepen. corrige, aut Jortinum aut Wolfium,

103. *col.* 2. *l.* 5. " vii, 2." *adde*, Plato Protag. p. 320. D. 5. *προσέταξαν Προμηθεῖ καὶ Ἐπιμηθεῖ κοσμῆσαί τε καὶ* ΝΕ῀ΙΜΑΙ *δυνάμεις ἑκάστοις ὡς πρέπει. Προμηθέα δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς* ΝΕ῀ΙΜΑΙ. ΝΕΊΜΑΝΤΟΣ *δὲ ἐμοῦ, ἔφη, ἐπίσκεψαι.*

Pausan. VIII, xliii. p. 690. τούτοις ἐλείπετο εἰκότα νεῖμαι τὰ χρήματα ἐς οὐ προσήκοντας, ἢ ἐπαυξῆσαι τὸν βασιλέως πλοῦτον, κατὰ νόμον δή τινα. Fortasse ἢ καταναῖμαι—TYRWHITTUS.

IN NOTIS AD SECTIONEM TERTIAM.

P. 110. *col.* 2. *l.* 8. "ad *R. D.*" *adde,* Hunc codicem descripsit et nuper in lucem protulit Lips. 1820. vir doctissimus, et amicissimus, *E. H. Barker.* Vide *Porphyrium* etiam περὶ προσῳδίας a *Villoisono* editum in Anecdotis Græcis p. 103. et sqq. *Villoisonum* ipsum p. 130. et in Epist. Vinar. p. 115. ; necnon *Joann. Alex.* Τονικὰ παραγγέλματα.

112. *col.* 2. *l.* 9. *post* "XLVI." *insere,* Quamvis ii, "qui hæc mysteria penitus scrutari volunt," risum optimo TYRWHITTO movere consuescebant, ipse tamen vice adverbii οὗ particulam οὐ reponendo Pausaniam sanavit. II, xxi. p. 158. Τὸ δὲ οἰκοδόμημα λευκοῦ λίθου κατὰ μέσον μάλιστα τῆς ἀγορᾶς, οὗ τρόπαιον ἐπὶ Πύῤῥῳ τῷ Ἠπειρώτῃ, καθὰ λέγουσιν οἱ Ἀργεῖοι. Fortasse, οὐ τρόπαιον, *non* tropæum.

Ibid. l. 21. 28. *Lege,* βαρεῖαν—ὀξεῖαν—βαρεῖαν 34. *Lege,* Graii

114. *col.* 2. *l.* 5. *lege,* -tim ;".

116. *col.* 2. *l.* 2. *post* "πόνων." *insere,* Eur. Hipp. 702. ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.

117. *col.* 2. *l.* 18. *post* "10." *insere,* Herodot. VIII, 102.

Ibid. l. 26. *post* "32." *insere,* Demosth. adv. Androt. p. 607. Reisk. =679. Bekker. τὴν τῶν χρημάτων εἴσπραξιν ἐξετάσομεν, vulg. ἐξετάσωμεν "F. Y. O. r. s."

118. *col.* 1. *l.* 3. *post* "utitur," *insere,* et in Hellen. I, VII, 10. p. 46. καὶ τοὺς ἀδικοῦντας εἰδότες κολάσεσθε.

Ibid. l. 4. *post* "676." *insere,* et ibid. p. 710. ἀλλ' ἐκείνου μὲν οἱ νόμοι κύριοι κολάσειν καὶ οἷς προστέτακται ταῦτα, κολάσαι Codices optimi. Lycurg. adv. Leocrat. p. 149. *Reisk.*=232. *Bekker.* εὖ δ' ἴστε, ὦ ἄνδρες, ὅτι οὐ μόνον τοῦτον νῦν ΚΟΛΆΣΕΤΕ κατεψηφισμένοι.

Ibid. col. 2. *l.* 7. *lege,* Addend. pp. (110, 111).

Ibid. l. 46. *post* "deterrere." *insere,* Quod ad Oratores attinet, quo me vertam, non habeo: illi certe se non probatissimis scriptoribus, qui apud Atticos bene dicendi norma habebantur, per omnia addixerunt; sed quasdam saltim voces et loquendi formulas, quas vetustissimi Athenienses sui temporis consuetudini indulgentes damnassent, parce usurpare solent. ἘΓΚΑΛΈΣΩ Demosth. adv. Aristocrat. p. 661. R.=738. B. δικαίως ἐγκαλέσουσιν οἱ μὴ τυχόντες. Lycurg. adv. Leocrat. p. 150=235. Bekker. οὓς αὐτίκα σώσοντας ἑαυτὸν ἐκ τῶν κινδύνων ἐπικαλέσεται. Id. ibid. p. 168=281. Bekker. καὶ ἐπικαλέσεται τοὺς θεοὺς σώσοντας αὐτὸν ἐκ τῶν κινδύνων. "ἐπικαλέσετε Z." *Bekker.*

120. *col.* 1. *l.* 7, 8. "βαδίσει Plut. 334." *dele.*

120. *col.* 1. *l.* 30. *post* " 132." *insere*, Aristoph. Plut. 768.
121. *col.* 2. *l.* 5. *corrige*, repudiant,
122. *col.* 2. *l.* 4, 5. ΚΟΥΦΊΣΩ e censu eximi debet.
124. *col.* 1. *l.* 6. *post* " Bentleius" *insere*, (et ad *Kusterum in Mus. Crit. No.* VII, *p.* 430.).
128. *col.* 2. *l.* 8. *lege*, *R.P.* ad *R.D.*
130. *col.* 2. *l.* 7. *post* " δωρήσῃ." *insere*, Hellen. II, ii, 1. εἰδὼς "ΟΣΩΙ "ΑΝ πλείους ΣΥΛΛΕΓ'ΩΣΙΝ ἐς ἄστυ καὶ τὸν Πείραια, θᾶττον τῶν ἐπιτηδείων ἔνδειαν ἔσεσθαι. Lys. adv. Alcib. p. 275. *Tayl.* =320. *Bekker.* καὶ "ΟΣΟΙ "ΑΝ μάχης οὔσης εἰς τοὔπίσω ἀναχωρήσωσι, καὶ "ΟΣΟΙ "ΑΝ ἐν τῇ πεζῇ στρατιᾷ μὴ παρῶσι.
132. *col.* 1. *l.* 27. *post* " ἀκοῦσαι;" *insere*, Plato de Repub. VII. p. 516. C. 5. οὐκ ἂν οἴει ἑαυτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐλεεῖν; Lys. in Delat. p. 406. *Tayl.*=412. *Bekk.* καίτοι ὅστις τούτοις φθονεῖ οὓς οἱ ἄλλοι ἐλεοῦσι, τίνος "ΑΝ ὑμῖν ὁ τοιοῦτος ἀποσχέσθαι δοκεῖ πονηρίας; L. δοκείη *Markland.* δοκῇ Coisl. recte δοκεῖ.
Ibid. *col.* 2. *l.* 31. *post* " πατέρων." *insere*, Strabo lib. XIII. p. 876. Μητρόδωρος δὲ διὰ τὴν δόξαν ἐν Καρχηδόνι γάμου λαμπροῦ πένης ὢν ἔτυχε καὶ ἐχρημάτιζε Καρχηδόνιος.
134. *col.* 1. *l.* 5. *post* " Eton." ει τιξαν Δ. editiones.
Ibid. *l.* 6. *lege*, ῥᾳδίως ἀπολαβεῖν
Ibid. *l.* 8. " 31." *ordina sic*; 1. 'ΕΙ "ΑΝ. Eur. " Or. 283. Plato—"
Ibid. *l.* 26. *post* " δύναισθε." *insere*, " Virg. Æn. II, 54.——p. 379." 2. "ΑΝ 'ΕΙ· Soph. Œd. Tyr. 305—Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ "κλυες τῶν ἀγγέλων, Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν Μόνην "ΑΝ ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος, 'ΕΙ τοὺς κτανόντας Λάϊον, μαθόντες εὖ, Κτείναιμεν.
Ibid. *col.* 2. *l.* 3. *post* " ποιοῖ;" *insere*, Apol. Socrat. p. 32. E. 'Αρ' οὖν "ΑΝ με οἴεσθε τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, 'ΕΙ ἔπραττον τὰ δημόσια,
Ibid. *dele*, *l.* 6—15. " Œd. Col. —κτύπος."
137. *col.* 2. *l.* 9. *post* " *P.P.D.*" *adde*, et κατέπλασεν pro κατέπλαξεν, ut προσέπαισε pro προσέπαιξε· σμῆσαι pro σμῆξαι. Vide *D. R.* ad Tim. p. 222.
138. *col.* 1. *l.* 35. *post* " φόβῳ." *insere*, Androm. 626. Οὕτως "ΕΔΕΙΣΑΣ, Μ'Η 'ΟΥ κακὴν δάμαρτ' "ΕΧΟΙΣ. " Membr. ἔχεις. Editiones ἔχῃς." ἔχοις *Brunckius*; recte, ut videtur.
Ibid. *col.* 2. *l.* 20. *post* " codices;" *insere*, Plato. Charmid. p. 159. B. 3. "Επειτα μέντοι Ε'ΙΠΕΝ, ὅτι οἱ ΔΟΚΟ'Ι σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν, καὶ ἡσυχῇ,—" οἱ δοκοῖ em. Fuit οἶσ." Lect. Plat. e Cod. Clarkio-Bodl. cura *Gaisford.* Heindorfium autem optimum demum facti pœnituit, quod δοκοῖ ediderit; ad Protag. p. 505. Lys. adv. Eratosth. p. 208. *Tayl.*=300, 301. *Bekk.* οὕτως οὐχ ὑπὸ τῶν πολεμίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τούτων πολιτῶν ὄντων ἐπεβουλεύεσθε, "ΟΠΩΣ μήτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσεσθε, πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε. Mallem cum *Bekkero* ψηφίσαισθε.
Ibid. *post* " in Xenoph." *insere*, Mem. II, ix, 2.—εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. Anab. VII. ii, 18. ΚΑΤΈΜΑ-

ΘΕΝ, ὅτι τούτου ἕνεκα τὰ προκεκαυμένα εἴη τῷ Σκεύθῃ πρὸ τῶν νυκτοφυλάκων, "ΟΠΩΣ οἱ μὲν φύλακες ΜΉ 'ΟΡ"ΩΙΝΤΟ ἐν τῷ σκότει ὄντες, ΜΉΘ' ὅπου Ε'ΙΕΝ, οἱ δὲ προσιόντες ΜΉ ΛΑΝ-Θ'ΑΝΟΙΕΝ,—Ibid. 38. 'ΕΚΑΘΕΖ'ΟΜΗΝ ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης, δοῦναί μοι, ὁπόσους δυνατὸς εἴη, ἄνδρας, "ΟΠΩΣ καὶ τοὺς ἐκβαλόντας ἡμᾶς, εἴ τι δυναίμην, κακὸν ΠΟΙΟ'ΙΗΝ, καὶ μὴ Ζ'ΩιΗΝ εἰς ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων, ὥσπερ κύων. *Ibid.* iii, 7. προσελάσαι 'ΕΚΕΛΕΥΣΕΝ, "ΟΠΩΣ ὅτι πλείστων ἀκουόντων Ε"ΙΠΟΙ αὐτῷ ἃ ἐδόκει ξυμφέρειν. K. Π. I. p. 11. l. 8. *H. St.* ἐνταῦθα κατέμεινεν, ὡς μὴ βοηθοῖεν οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας. *dele* "Cyrop."

P. 139. *col.* 2. *l. penult. post* "πρὸς Π." *insere*, Sequentia a Thucydide allata sunt exempla ad Daweii canonem infra ad p. 418. labefactandum: sed rem non conficiunt: vide *Poppo* Obs. Crit. ad Thucyd. p. 155.* De I, 82. vide infra ad p. 421. col. 1.: II, 67. τοὺς ἄνδρας 'ΕΓΧΕΙΡ'ΙΣΑΙ σφίσιν, "ΟΠΩΣ ΜΉ διαβάντες ὡς βασιλέα τὴν ἐκείνου πόλιν τὸ μέρος ΒΛ'ΑΨΩΣΙΝ. IV, 66. ξυνέβησάν τε πρῶτα μὲν τὰ μακρὰ τείχη 'ΕΛΕ"ΙΝ 'Αθηναίους—"ΟΠΩΣ ΜΉ 'ΕΠΙΒΟΗΘ'ΗΣΩΣΙΝ ἐκ τῆς Νισαίας οἱ Πελοποννήσιοι,—76. ἅμα δὲ ταῦτα ἐν ἡμέρα ῥητῇ ΓΊΓΝΕΣΘΑΙ, "ΟΠΩΣ ΜΉ ΞΥΜΒΟΗΘ'ΗΣΩΣΙΝ ἐπὶ τὸ Δήλιον οἱ Βοιωτοὶ ἀθρόοι,—I, 73. οὐ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν πόλεων 'ΑΝΤΕΡΟ"ΥΝΤΕΣ,—ἀλλ' "ΟΠΩΣ ΜΉ ῥᾳδίως περὶ μεγάλων πραγμάτων τοῖς ξυμμάχοις πειθόμενοι χεῖρον ΒΟΥΛΕ'ΥΣΗΣΘΕ,—III, 57. 'ΟΡ"ΑΤΕ "ΟΠΩΣ ΜΉ οὐκ 'ΑΠΟΔ'ΕΞΩΝΤΑΙ ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι αὐτοὺς ἀμείνους ὄντας ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι,—*Mox, lege*, Auctor Alcib. 11.

140. *col.* 1. *l.* 10. *post* "Σώκρατες." *insere*, Apologia Socr. p. 17. A. 9. τοῦτο, ἐν ᾧ ἔλεγον ὡς χρὴ ὑμᾶς ΕΥΛΑΒΕ"ΙΣΘΑΙ ΜΉ ὑπ' ἐμοῦ 'ΕΞΑΠΑΤΗΘ"ΗΤΕ ὡς δεινοῦ ὄντος λέγειν. Χρὴ pro Χρῆν Bas. 2. *Heindorfius*. Phædo. p. 77. B. 1.=p. 320. *Fischer*.=34. Wyttenbach.=Vol. IV. p. 94. *Heindorf.* εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀποδεδεῖχθαι, ἀλλ' ἔτι 'ΕΝ'ΕΣΤΗΚΕΝ, ὃ νῦν δὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, "ΟΠΩΣ ΜΉ ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδαννῦται ἡ ψυχή, καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ᾖ. Cod. Clarkio-Bodl. ὅπως μὴ (ἅμα) ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται (η ... τ). Et "in marg. ὁρ. ἀντ. ὑπο. sed et ibi η suprascriptum." *Gaisford.* διασκεδάννυται Bas. 2.—ἔτι ἐνέστηκεν, *superstes est.* Vide omnino *Heindorf.* ad l. Cratylo I, 439. B. 9. "Ετι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταὐτὸν τείνοντα ἐξαπατᾷ. Theætet. p. 186. E. 9. ἀλλ' οὔτι μὲν δὴ τούτου γε ἕνεκα ἠρχόμεθα ΔΙΑΛΕΓ'ΟΜΕΝΟΙ, "ΙΝΑ Ε"ΥΡΩΜΕΝ, τί ποτ' οὐκ ἐπιστήμη, ἀλλὰ τί ἐστιν. Euthydem. p. 288. B. 3. 'Εγὼ ΦΟΒΗΘΕ'ΙΣ ΜΉ λοιδορία ΓΈΝΗΤΑΙ πάλιν, κατεπρᾷϋνον τὸν Κτήσιππον.—Protag. p. 320. A. 6. ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ Περικλῆς, ΔΕΔΙ'ΩΣ περὶ αὐτοῦ μὴ ΔΙΑΦΘΑΡ"Ηι δὴ ὑπὸ 'Αλκιβιάδου. Gorg. p. 328. C. 3. ed. Frf. καὶ

πράττοντα καὶ λέγοντα ὅπως μὴ διδῷ δίκην, μηδὲ ἔλθῃ παρὰ τὸν δικαστήν· de Republ. I, p. 341. B. 9. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι· ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ᾖς. VI, 478. C. 9. Læmar. ΕΥΛΑΒΕ'ΙΣΘΕ μέντοι μή πη 'ΕΞ'ΑΠΑΤ'ΗΣΩ ὑμᾶς ἄκων, κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου.

Ibid. l. 10. *post* " Xenoph." *insere*, Mem. I, ii, 37. φυλάττου ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. Mallem, ποιήσεις. IV, iv, 16. οἶμαι δ' ἐγὼ ταῦτα γίγνεσθαι, οὐχ "ΟΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς χόρους ΚΡ'ΙΝΩΣΙΝ οἱ πολῖται, οὐδ' "ΟΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς αὐλητὰς ἐπαινῶσιν, οὐδ' "ΟΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἱρῶνται, οὐδὲ "ΙΝΑ τοῖς αὐτοῖς ἥδωνται, ἀλλ' "ΙΝΑ τοῖς νόμοις ΠΕ'ΙΘΩΝΤΑΙ.

Ibid. l. 16. *post* " —τευμα—" *insere*, *ibid.* p. 523. καὶ ἀποχωρῶν οὐ μὴ δείσῃς τὸν πολέμιον.

Ibid. l. 18. *post* " —μεθα." *insere*, lege, ἀπολαυσόμεθα. Hellen. I, iv, 2. τοτὲ δὲ οἴκαδε ἀποπέμψειν, ὡς μηδὲν μέμψηται· Lys. Orat. I. p. 13. *Reisk.*=191. *Bekker.* πολλάκις ἡ γυνὴ ἀπῄει κάτω ΚΑΘΕΥ-Δ'ΗΣΟΥΣΑ ὡς τὸ παιδίον, "ΙΝΑ τὸν τιτθὸν αὐτῷ ΔΙΔ'ΩΙ καὶ μὴ ΒΟ'ΑΙ. Ibid. p. 14=191. καὶ ἐγὼ τὴν γυναῖκα 'ΑΠ'ΙΕΝΑΙ ἐκέλευον καὶ ΔΟ'ΥΝΑΙ τῷ παιδίῳ τὸν τιτθὸν "ΙΝΑ ΠΑ'ΥΣΗΤΑΙ κλᾶον. In Andocid. p. 257 = 258. παρῄνεσε ΚΡ'ΙΝΑΙ τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα "ΙΝΑ ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες σωφρονέστεροι οἱ ἄλλοι 'ΩΣΙ. In Nicomach. p. 849=452. οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν 'ΟΡ-ΓΙΖ'ΟΜΕΝΟΙ Κλεοφῶντος κατηγόρουν, ἀλλ' "ΙΝΑ ἐκεῖνον ἀποκτείναντες αὐτοὶ ὑμᾶς κακῶς ΠΟΙ'ΩΣΙΝ. p. 392. *Reisk.* ὁδ' ἔφασκεν ΒΑΔ'ΙΖΕΙΝ εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, "ΙΝΑ καὶ τὰ ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ ΣΚ'ΕΨΗΤΑΙ. *Pseudo-Lysiæ* Laudatio, p. 98=212. 'ΕΞ'ΕΛΙΠΟΝ ὑπὲρ τῆς 'Ελλάδος τὴν πόλιν, "ΙΝ' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν [δύναμιν] ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΩΣΙΝ. Demosth. adv. Androt. T. III, p. 221. *Taylor.* = p. 602. *Reisk.* = 672. *Bekk.* εἰ δὲ πρὸς διαιτητῇ φεύγοι, ὅτι χρῆν σε ἀπάγειν, ἵν' ἐκινδύνευες περὶ χιλίων, γέλως ἂν εἴη δήπουθεν. Legendum ἵνα κινδυνεύῃς.

145. *col.* 1. *l.* 18. *post* " Δελείης." *insere*, Plato Cratyl. p. 418. C. 2. Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἰῶτα, ἢ εἰ ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα.

Ibid. l. 23. *post* " 191." *insere*, et in *Mus. Hunter.* p. 197. N°. 1. DANKℷE.

146. *col.* 1. *l.* 29. *post* " ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ :" *insere*, Phædr. p. 256. D. 7. Εἰς γὰρ ΣΚ'ΟΤΟΝ καὶ τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν οὐ νόμος ἐστὶν ἔτι ἐλθεῖν τοῖς κατηργμένοις ἤδη τῆς ἐπουρανίου πορείας, ἀλλὰ ΦΑΝ'ΟΝ [Β'ΙΟΝ] διάγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους. Xenoph.

Ibid. l. 45. *Lege*, Opusc.

147. *col.* 1. *l.* 2. *post* " 94." *insere*, et *Lezbia* in inscriptione vetusta apud *Io. Pierium* ad Virg. Æn. VII, 648.

Ibid. l. 22. *post* " —nere" *insere*, De sono autem τοῦ Ζ pronunciati diu multumque decertarunt grammatici; et utrum adhuc vim propriam aurium sensu percipimus, viderint eruditi. Postquam

de discrimine S et Z ore Græcanico et ore Latino prolatarum satis multa disputaverat Jo. Pierius l. s. c., enarrare pergit; *Ea autem de pronuntiatione loquor, quæ viget ætatis nostræ usu: Nam quæ fuerit in antiquis, tam Græcis, quam Romanis pronuntiatio ignoratur prorsus, usque adeo tam apud illos quam apud nos omnia pessum ire, vel a pristina illa Venere prævalente barbarie degenerarunt. Audivi tamen Patavii* M. Musurum, *quum Græcas litteras summa omnium admiratione profiteretur. Et jucundissima ejus consuetudine, quandiu Romæ vixit, in eodem contubernio, apud Clarissimum Principem* Julium *Cardinalem Med. fruebar,* Janum Lascarin *tanti nominis virum, et Venetiis, quum Regis Galliarum Orator esset, et Romæ colui: cum* Basilio Chalcondylo Demetrii *F. dum in gymnasio Romano græce profiteretur, familiarissime vixi: omnes eo, quem dixi sono, litteras has pronuntiare memini.* Quærit etiam SCALIGER quid velint illa apud eundem M. Capellam s. c. p. 58: "*Z vero iccirco* Appius Claudius *detestatur, quod dentes mortui, dum exprimitur, imitatur.*" Ego, inquit vir summus, hunc locum nunquam potui assequi.

152. *col.* 2. *l.* 34. *corrige,* post Dawesii

155. *col.* 1. *l.* 45. *post* "14." *insere,* "*Lucilius,* quia eo tempore Romani, quomodo Latine dicerent, non habebant, Græcam vocem usurpavit: Eidola, *atque atomos vincere Epicuri volam.*" *Scaliger* ad Cul. p. 281. Sed 'Οψίγονοι notante eodem

159. *col.* 1. *l.* 31. Auctor Hipparchi p. 510. C. 7. = T. II. p. 228. D. 2. Τὸ οὖν ἄξιον κερδαίνειν ἄλλο τι λέγεις ἢ οἴεσθαι δεῖν κερδαίνειν; τὸν οὖν ἄξιον Cod. Clarkio-Bodl.; Lege, Τὸ οὖν ἀξιοῦν κ.

161. *col.* 1. *l.* 23. *corrige,* κᾆθ'—legit *Meinekius* in Cur. Crit. p. 39. Τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα, κᾆθ' ὑπὸ—

169. *col.* 1. *l.* 6. *lege,* *P. P. D.* quem vide in Addend. ad Ar. Plut. 886. p. (110).

Ibid. l. 16. *post* "—*thiam.*" *insere,* 1. *ΑΝ cum imperfecto; Eur. Troad. 1170. μακάριος ἦσθ' ἄν, εἴ τι τῶνδε μακάριον. Vide infra ad pp. 439, 40. 2. cum perfecto; Nub. 558. ὅς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδην. 3. cum aoristo primo; Soph. Œd. Tyr. 433. ἐπεὶ σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, Ph. 426. οἴμοι· δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας, οἷν ἐγὼ Ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν. 4. cum aoristo secundo; Soph. Ph. 443. Θερσίτης τις ἦν, Ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου Μηδεὶς ἐῴη· Fortasse, Ὃν οὐκ ἄν. Eur. Suppl. 1101. οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. Aristoph. Hor. Fr. II. Ἐγὼ δὲ τοῦτ' ὀλίγου χρόνου χρήσας ἀφειλόμην ἄν. χρήσας, *having lent it to them. R. P.* apud *M. D.*

170. *col.* 2. *l.* 18. *post* "(105.)." *insere,* Xen. Mem. I, iii, 2. τοὺς δὲ εὐχομένους χρυσίον, ἢ ἀργύριον, ἢ τυραννίδα, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, οὐδὲν διάφορον ἐνόμιζεν εὔχεσθαι, ἢ εἰ κυβείαν, ἢ μάχην, ἢ ἄλλο τι ΕΎΧΟΙΝΤΟ τῶν φανερῶς ἀδήλων, ὍΠΩΣ 'ΑΠΟΒΉΣΟΙΤΟ. Quæ subjunguntur e Xenoph. Hellen. Lib. II. delibavi; i, 14. προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως,

μηδὲ ἀνεῖξαιτο. iii, 8. *αἱρεθέντες δὲ, ἐφ' ᾧ τε ξυγγράψαι νόμους, καθ' οὕστινας* ΠΟΛΙΤΕΥΣΟΙΝΤΟ, 12. *πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιστάμενοί τε καὶ θαυμάζοντες, τί* "ΕΣΟΙΤΟ *ἡ πολιτεία, πάλιν ἔλεγεν ὁ Θηραμένης, ὅτι, εἰ μή τις κοινωνοὺς ἱκανοὺς* ΛΉΨΟΙΤΟ *τῶν πραγμάτων, ἀδύνατον* "ΕΣΟΙΤΟ *τὴν ὀλιγαρχίαν διαμένειν.* 18. *Ἤιδειν γὰρ, ὅτι, ἀποθνήσκοντος μὲν Λέοντος τοῦ Σαλαμινίου, ἀνδρὸς καὶ ὄντος καὶ δοκοῦντος ἱκανοῦ εἶναι, ἀδικοῦντος δ' οὐδὲ ἕν, οἱ ὅμοιοι τούτῳ φοβήσοιντο, φοβούμενοι δὲ ἐναντίοι τῇδε τῇ πολιτείᾳ ἔσοιντο.* Ibid. *Ἐγίγνωσκον δὲ, ὅτι ξυλλαμβανομένου Νικηράτου, τοῦ Νικίου, καὶ πλουσίου, καὶ οὐδὲν πώποτε δημοτικὸν οὔτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ πατρὸς πράξαντος οἱ τούτῳ ὅμοιοι δυσμενεῖς ὑμῖν γενήσοιντο.* Ibid. *ἠπιστάμην ὅτι καὶ οἱ πρόθυμοι τῇ πόλει γεγενημένοι πάντες ὑπόπτως ὑμῖν ἕξοιεν.* Ibid. *εὔδηλον γὰρ ἦν, ὅτι τούτων ἀπολομένων, καὶ οἱ μέτοικοι ἅπαντες πολέμιοι τῇ πολιτείᾳ ἔσοιντο.* Ibid. *ᾔδειν γὰρ, ὅτι οὕτω γε τὸ ἀντίπαλον ἰσχυρὸν ἔσοιτο, εἰ τῷ μὲν πλήθει ἡγεμόνες ἱκανοὶ προσγενήσοιντο, τοῖς δὲ ἡγεῖσθαι βουλομένοις ξύμμαχοι πολλοὶ φανήσοιντο.* Ibid. 19. *γνοὺς ὁ Κριτίας, ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο.* IV, 3. *γιγνώσκοντες δὲ, ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσοιεν, εἰ μή τις φυλακὴ ἔσοιτο, διαπέμπουσιν ἐς τὰς ἐσχατιάς.* Ibid. 5. *ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγὴν, εἰ δεήσοι.* Ibid. *φάσκοντες, εἰδέναι βούλεσθαι, πόσοι εἶεν καὶ πόσης φυλακῆς προσδεήσοιντο.* Ibid. 20. *Παυσανίας ὁ βασιλεὺς, φθονήσας Λυσάνδρῳ, εἰ κατειργασμένος ταῦτα ἅμα μὲν εὐδοκιμήσοι, ἅμα δὲ ἰδίας ποιήσοιτο τὰς Ἀθήνας.*

171. *col.* 1. *l. ult. lege,* —rus, 1885—1888.

173. *col.* 2. *l.* 24. *post* "213." *insere,* D. Luc. I, 44. *ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου.*

IN NOTIS AD SECTIONEM QUARTAM.

P. 185. *col.* 2. *dele, l.* 24—29. "Verba autem—*est usus.*"

186. *col.* 1. *l.* 36. *lege,* apud Italos—*et col.* 2. *l.* 17. e Veliensium

200. *col.* 1. *l.* 20. *post* Ϝοξος. *insere,* Atqui Polyb. v, lxii. 11. *Ἐχεκράτει τῷ Θετταλῷ καὶ Φοξίδᾳ τῷ Μελιταιεῖ παρέδοσαν.* lxv, 4. *τῶν δὲ μισθοφόρων Φοξίδος.*

Ibid. col. 2. *l.* 18. *post* "*vocabatur.*" *insere,* Polyb. II, xvi. 10. *ἀναπλεῖται δ' ἐκ θαλάττης, κατὰ τὸ στόμα [τοῦ Παδοῦ] τὸ καλούμενον Ὄλανα, σχεδὸν ἐπὶ δισχιλίους σταδίους.* "Ὄλανα. Sic ed. l. 2. cum Bav. Vat. Flor. Ὄλανα Aug. Reg. A. et sic edidit Casaub. et seqq." *Schw.*

201. *col.* 1. *l.* 39. *post* "Vossianus." *insere,* et II, iii, 114. *Ac potius foliis parcus vescatur amaris :* fortasse reponendum, *loliis.*

207. *col.* 2. *l.* 7. *lege,* correxit

211. *col.* 1. *l.* 43. locus est. *Εἶτα τὶς εὐσεβέων ὀλετὴρ ἥξει μέγας ἀνδρῶν, Ἑπτάκις ὃς δεκάτην κεράων δείκνυσι πρόδηλον.*

212. *col.* 1. *l.* 4. *corrige,* "*antea*"—*l.* 6. *dele,* "*oratorem*"—*l.* 10.

—" LEIUS." adde, Cum n saepius confuderunt; Geo. I, 457. —*neque a terra* moneat *convellere funem.* moneo *and* moveo *are so often confounded in MSS. (as above v. 353.), that I should make no scruple of inserting* moveat *in this passage, as a far stronger and more expressive word. So, Nec tibi tam prudens quisquam* persuadeat *auctor* Geo. II, 315. Tyrwhittus.

Ibid. l. 25. *post* " F." *insere, H. K. Cankrenius,* optimus olim discipulus, et omnis officii nomine mihi devinctissimus in eandem conjecturam incidit.

Ibid. l. 30. " πέρκῃ." *adde,* Theodeetes apud Athen. x, p. 454. E. paullo diversus; τούτους δὲ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών. Schol. ad Dionys. Thrac. apud *Bekker.* in Anecdot. Gr. Vol. II, pp. 777, 8. τὸ γὰρ εὑρισκόμενον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι δίγαμμα οὐκ ἔστι γράμμα—ἔχει δὲ τύπον τόνδε F—· ὃ προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς ἑκάστῃ λέξει [τῇ] παρ' ἡμῖν δασυνομένῃ, αὐτοὶ ψιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. σύμβολον οὖν παρ' αὐτοῖς ἐστίν, ἐκφωνήσεως ἔχον τῆς ΟΙ καὶ ΟΥ διφθόγγου. ὅθεν δείκνυται μὴ ὂν γράμμα μηδὲ συγκαταριθμούμενον τοῖς γράμμασιν. οὐ γὰρ ἐν πάσαις ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις εὑρίσκεται, ὡς τὰ ἄλλα γράμματα, οὔτε ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται ἐν τῷ ἐκφωνεῖσθαι, ὡς τὰ ἄλλα [1].

1. Ἐπειδὴ δέ τινες τὸ παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Αἰολεῦσι λεγόμενον δίγαμμα, ὃ τυποῦται οὕτως F, βούλονται τοῖς στοιχείοις κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἴπωμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς βούλονται αὐτὸ κατατάσσειν τοῖς στοιχείοις, καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Φασὶ μὲν ὅτι παντὶ στοιχείῳ ἕπεται τὸ ἔχειν χαρακτῆρα καὶ ὄνομα, δι' οὗ ὀνομάζεται, ὥς φαμεν τοῦτο καλεῖται ᾱ ἢ η̄ ἢ ω̄. εἰ οὖν ἄρα καὶ τὸ δίγαμμα χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὄνομα, δῆλον ὅτι στοιχεῖόν ἐστιν. Εἰπόντες οὖν πῶς λέγεται αὐτὸ στοιχεῖον, ἔλθωμεν καὶ δείξωμεν ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτὸ στοιχεῖον. Ἰστέον οὖν ὅτι πᾶν στοιχεῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται, τὸ ᾱ ἀπὸ τοῦ ᾱ, τὸ β̄ ἀπὸ τοῦ β̄, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως. τὸ δὲ δίγαμμα οὐχ οὕτως ἔχει. οὐκ ἄρα οὖν ἐστὶ στοιχεῖον. Ἄλλως δὲ πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἔστιν εὑρίσκεσθαι διάλεκτον, τὸ δὲ δίγαμμα οὔ, ἀλλὰ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς Λάκωσι καὶ τοῖς Αἰολεῦσιν. οὐκ ἄρα στοιχεῖον. Τὰ δὲ στοιχεῖα ἢ φωνήεντά ἐστιν ἢ σύμφωνα. [καὶ τὰ μὲν σύμφωνα] εὑρίσκονται μετὰ ἑτέρου συμφώνου ἢ ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει, οἷον ΘΝ'ΗΣΚΩ, ῞ΕΛΚΩ. εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι παντελῶς συμφώνοις, ἀλλὰ φωνήεσιν ἀεί, οἷον FO'ΥΛΕΝΑ, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι σύμφωνον. ἀλλ' οὐδὲ φωνῆεν δύναται εἶναι. καὶ γὰρ τοῖς φωνήεσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι, τὸ δὲ F οὐδέποτε δασύνεται, ἀλλὰ μόνον ψιλοῦται. οὐκ ἄρα ἐστὶ φωνῆεν. Ἄλλως δὲ καὶ τὰ προτακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνήεσιν, οἷον τὸ ᾱ καὶ ε̄ καὶ τὰ ἄλλα, προτακτικὰ ὄντα, οὐχ εὑρίσκονται ἑτέροις ὑποταττόμενα φωνήεσιν. εἰ ἄρα οὖν τὸ F εἴπωμεν φωνῆεν, εὑρεθήσεται ἐν τῷ FΑΝΑΞ καὶ FΕΛ'ΕΝΗ τὸ ᾱ καὶ ε̄, τὰ προτακτικά, ὑποταττόμενα φωνήεσιν, ὅ πέρ ἐστιν ἄτοπον . . . . τρία οὖν φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅ πέρ ἐστιν ἀδύνατον. εἰ ἄρα οὖν, ὡς δέδεικται, οὔτε σύμφωνον δύναται εἶναι οὔτε φωνῆεν, δῆλον οὐκ ἔστι στοιχεῖον τὸ F. Ἔτι πᾶς χαρακτὴρ στοιχείων σημαίνει ἀριθμόν, καὶ γὰρ τὸ ᾱ σημαίνει ἕνα ἀριθμόν, καὶ τὸ β̄ δύο, καὶ ἑξῆς. εἰ ἄρα οὖν ὁ χαρακτὴρ τοῦ F οὐ σημαίνει ἀριθμόν, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. In priore editione hoc testimonium de usu τοῦ F consulto omisi; etsi, *Brunckio* judice, curæ secundæ aliquando posthabendæ sint; cogitanti tamen quam rara suo digamma conservato vocabula supersint et velut e naufragio enatarint, et quam difficile sit ad refingendam e vestigiis veteris ruinæ lectionem rudi, crede, et prisca fabrica, non idcirco tamen rejiciendam utpote poeta indignam; ne hujus quidem grammatici auctoritate supersedere mihi visum est.

214. *col.* 1. *l.* 10. *lege*, " etiam Deli"
216. *col.* 1. *l.* 11. " HEΘMON." *adde*, Athen. IX, p. 398. A. B. οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ Η στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν.
Ibid. col. 2. *l.* 3. " et 4." *adde*, HIMEPA *Mus. Hunter. p.* 155. N°. 8. et 10. AqƎMIH
220. *col.* 2. *l.* 4. *post* " 1645." *insere*, Apollon. Alexandr. περὶ Συνδέσμ. apud *Bekkerum* in Anecdot. Gr. p. 495. l. 24. ἄμεινον οὖν παραδέξασθαι Δωρικὴν μετάθεσιν τοῦ ε εἰς τὸ ᾱ, καὶ ὡς ὁ ἀνὴρ ἀνὴρ, ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, οὕτως τὸ ἕτερον θάτερόν ἐστι.
221. *col.* 1. *l.* 13. *post* " 295." *insere*, et Eur. Bacch. 1265. Ἔθ' αὐτὸς, ἤ σοι μεταβολὰς ἔχειν δοκεῖ; ἔθ' αὐτὸς Codex Palatinus, ut testatur eruditissimus Editor, P. Elmsleius.
Ibid. l. 28. *post* " *Hermannus.)*" *insere*, Ph. 856. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος Œd. Col. 1486. ἆρ' ἐγγὺς ἀνήρ; Aldus: ὡ'νὴρ (ἀνὴρ) *Brunckius*; recte. 630. γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' ὡς τελῶν ἐφαίνετο. Tr. 391. μίμν', ὡς ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων. Aj. 1355. ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.
222. *col.* 1. *l.* 5. *post* " γος." *insere*, Vide eundem ad *Kuster.* de Nub. 991. *in Mus. Crit.* N°. VII. *p.* 447.
225. *col.* 2. *l.* 2. *corrige*, ἔστιν-οὔστινας
Ibid. l. 14. *post* " κατεδακρύσαμεν." *insere*, ibid. 17. οἱ δὲ ἱππεῖς ἔστιν-ὅτε καὶ λῃστὰς ἐχειροῦντο τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς,
226. *col.* 1. *l.* 8. *post* " κατηγορεῖ." *insere*, Agam. 1305. Μηκέτ' εἰσέλθῃς, τάδε φωνῶν. *Dobræus* apud eruditissimum Editorem, quem vide.
230. *col.* 1. *l.* 6. *post* " nequeo." *insere*, Ex hoc censu literam Q eximendam esse arbitratur Salmasius in Inscr. Herod.; pp. 225, 6. perperam.
Ibid. col. 2. *l.* 2. lege, *Bouhierius* apud *Montefalcon.* de Palæogr. Gr. pp. 562, 3.
Ibid. l. 3. *lege*, *nam* H, *et* U,
232. *col.* 1. *l.* 1. Ἀχαιοί. *adde*, Pausan. VIII, p. 477. pen. *Facii* (xli. p. 683. *Kuhn.*). ὠνόμαζον δὲ ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ αὐτὰ λύματα. ἀρχαῖοι *Porsonus.*
241. *col.* 1. *l.* 22. *post* " ut F :" *insere*, ideoque Φ litera literam F comprehendit; sed non vice versa:
Ibid. l. 26. *lege*, mutabat Græculus,
243. *col.* 1. *l.* 11. *post* " sqq." *insere*, Sed vide *Pinkerton on Medals*, Pr. xv. 3d ed.
244. *col.* 2. *l.* 8. *Lege*, ADDITAMENTA
245. *col.* 2. *l.* 4. *insere*, [FAI. *in Mus. Hunter.* p. 141. N°. 1.]
Ibid. l. 29. *post* " ἐκFαίνυντο." *insere*, [Aꟻ *Mus. Hunter.* p. 142. N°. 2. 3. 4. FA 5. 6. 7. 10, bis. 11. 12. FAΛEIΩN 8. 9. 13.]
253. *col.* 1. *l.* 14. *post* " videtur :" *insere*, Il. A, 216. αἴσχιστος δὲ Fανὴρ ὑπὸ Fίλιον ἦλθεν. I, 189. ἄειδε δ' ἄρα κλέα Fανδρῶν.
Ibid. l. 18. *post* " ἀνδρῶν." *insere*, [FAΞIΩN *Mus. Hunter.* p. 65. No. 1. 4. sed vide infra p. 277. col. 2.]

Ibid. col. 2. *l.* 3. *post* " *R. B.*" *insere*, [FAΣT. in *Mus. Hunter.* p. 68. N°. 15.]

258. *col.* 2. *l.* 6. *lege*, obstat;

262. *col.* 1. *l.* 18. *post* " 158." *insere*, Theocr. Id. i, 58. ὦνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος· τυρῶντα correxit *Porsonus*." *Gaisfordius* ad l. quam *Meinekius* in sua ed. *Lond.* 1825. repudiat; et ad v. 66. "*sine causa Porsonus in Tracts and Miscell. Crit.* p. 256. πᾷ τόκ' ἄρ'—" conf. *Virg.* Buc. x, 9. *Miltoni* Lycid. 50. Sed alienis laboribus insidians *Porsoni* emendationem verissimam ad Id. xxiii, 46. in sese transtulisse videtur: Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοισι χαράξω· Vide *Porsoni* Opusc. l. c. Aristoph. Ach. 144. ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' 'ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ. conf. Vesp. 97. Id. inter Theocr. xviii, 47. Γράμματα, δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται. Callim. Fragm. lxx.—αὐτὸς ὁ Μῶμος Ἔγραφεν ἐν τοίχοις,—Incertus apud *Brunck.* in An. Gr. iii. p. 154. xiv. 3, 4. Οὐ δρυὸς, οὐδ' ἐλάτης ἐχαράξαμεν, οὐδ' ἐπὶ τοίχου Τοῦτ' ἔπος· ἀλλ' ἐν ἐμῇ ἔσχετ' ἔρως κραδίῃ. *Virg.* Buc. x, 53. *tenerisque meos* incidere *amores* Arboribus: *crescent illæ: crescetis amores.* Conf. *Ovid.* Heroid. v, 23. *Cowley* (Essay on Himself); *they were like* letters cut in the bark of a young tree, *which with the tree still grow proportionably.* *Shaksp. As you like it*, A. iii, Sc. ii. *Run, run, Orlando,* carve on every tree *The fair,—*. *Baille's* Count Basil, p. 128. *Yes, lovely shepherdess,* on every tree I'll carve *her name,—*

274. *v.* ΕΥFΑΡΑ *post* [" p. 196." *insere*, ΕΥFΑΡΑ *Mus. Hunter.* p. 68. N°. 12.]

278. *col.* 2. *l.* 36. *post* " p. 411." *insere*, Atqui *Pers.* Sat. iv, 3. *Quo fretus? dic hoc magni pupille* Pericli. *et l.* 41. *post* " Fίφιτος." *insere*, Δίοκλος et Διοκλῆς Eustath. ad Il. A, 112. l. . Conf. *Bentl.* de Pseudo-Phalar. pp. 112. 122. *Hemsterhus.* ad Lucian. Dial. Mort. xi. p. 377. *Valck.* ad Theocr. Adon. p. 411. B. C. *Ruhnken.* ad Homerid. h. in Cer. 153.

280. *col.* 2. *l.* 37. *post* " *Bigot.*" *insere*, Pausan. vi, iii, p. 458. οὐ γάρ τι 'Ισθμίων Λεπρεάταις δεῖμα, ὥσπερ γε αὐτοῖς ἐστιν 'Ηλείοις ἐπὶ Ὕσμωνι τῷ 'Ηλείῳ. Lege, ΕΠΕΙ Tyrwhittus. Aliquid intercidisse videtur. Fortasse ἐκεῖ excogitaverat Vir summus, et voculam exscribendo leviter titubavit. Hujus enim voculæ ope Pausaniam ix, xxviii. p. 764. felicissime sanavit: καὶ οἱ τὰ τῆς ἀνδράχνου θάμνοι τὸν πανταχοῦ καρπὸν, ἕξει ἥδιστον. Fortasse—τῶν πανταχοῦ καρπὸν 'ΕΚΕΙ ἥδιστον.

282. *col.* 1. *l.* 43. *post* " Fοῖνον." *insere*, Herodot. viii, 46. Αἰγινῆται δέ εἰσι Δωρίεες· ἀπὸ 'Επιδαύρου· τῇ δὲ νήσῳ πρότερον οὔνομα ἦν Ο'ΙΝ'ΩΝΗ.

284. *col.* 1. *l.* 8. *post* " Lycurgo," *insere.* T. i. p. 42. C. Πολύδωρος καὶ Θεόπομπος οἱ βασιλεῖς τάδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν.

288. *col.* 1. *l.* 10. *dele*, " et—placem," *et repone*, atque ut posthac Dawesii manes in pace requiescant, viros tot tantisque doctrinæ divitiis instructos, quos honoris et amicitiæ caussa nominarem, obtestor, idque ut æqui bonique consulant, quod eandem lite-

ram, tanquam illam *quæ sexta est nostrarum, inter discrimina dentium efflando* proferre nollem; vide supra pp. 190. 202, 3. 212, et Addend. ad 215. et 241. magistros his in locis memoratos tanquam duces suspicio; *Vos*, maximo tamen intervallo, *sequar, in vestro satis est examine cautum.* Sed, ut symbolam meam conferam, dono, crede mihi,

Ibid. col. 2. *l.* 1. *post* " dicabunt." *insere*, Hæc mendi indagatio, quæ tragicum nostrum tamdiu contaminavit, an aliis satisfecerit, nescio; me saltim adeo oblectat, ut viri, qui in his literis regnat, testimonio constabilisse haud displiceat; "*I knew, for example, some of the Gordons, and others of good repute, who always put an* F *for the* WH; *as* faat *for* what, fan *for* when, *and the like.*" *Woodstock, Vol.* II. *p.* 223.

292. *col.* 2. *l.* 17. *post* " ἐξερυσάμην." *insere*, De hac constructione, quæ Homero familiaris est, digredi paullisper libet; Ant. 390. σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ, Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε. 955. ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασιλεὺς κερτομίοις Ὀργαῖς, Tr. 1175. Τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται. Ph. 1012. Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ'παθον. El. 42. Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Aj. 970. Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα Τιμαῖς ὑπείκει. Sed de sanitate hujus loci subdubito. Eur. Ph. 17. Ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ, Iph. T. 31. Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος Θόας. Or. 357. Ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι. Eodem modo dativum pro genitivo sibi vindicant probatissimi scriptores hujusmodi locis; Il. I, 144. Τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Odyss. A, 10. Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπὲ καὶ ἡμῖν. Lege, θ. Διΐ, Fειπὲ κ. Æschyl. Agam. 871. μονογενὲς τέκνον πατρί. Soph. Œd. Tyr. 1451. ἔνθα κλῄζεται Οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον. El. 1148. Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί. Eur. Ph. 88. ὦ κλεινὸν οἴκοις, Ἀντιγόνη, θάλος πατρί. Sed illuc, unde paullum mea declinavit oratio, revertor.

295. *col.* 2. *l.* 40. *corrige, ollis:*

297. *col.* 1. *l.* 41. *Lege*, Opusc. *col.* 2. *l.* 33. *corrige*, venditarent.

299. *col.* 2. *l.* 3. *corrige*, at v. 30.

314. *col.* 2. *l.* 5. *lege*, necessitate sola

Ibid. l. 32. *post* " C." *insere*, ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ *Mus. Hunter.* p. 52. N°. 59.

316. *col.* 1. *l.* 21. *post* " Ἡρακλείδης·" *insere*, (Photius; Ἡρακλείδην: τὸν Ἡρακλέα οὕτως ἔλεγον.)

319. *col.* 2. *l. ult. adde*, Polyb. IV. iii, 3. Τριχωνεύς.—" Τριχωνιεὺς habet Stephanus, quod et alibi editores apud Polybium invitis mstis expresserunt." *Schw.*

327. *col.* 2. *l.* 3. *adde*, In Hesychio nonnunquam temere se ipsa intulit; Γεννὸν, ἀρχαῖον. legit ἐννὸν, *annosum Koën.* ad Greg. 126. In Auctario.

337. *col.* 1. *l.* 33. " *l.* 29." *adde*, Polyb. X. XXV, 2. καὶ συμβιώσαντες Ἀρκεσίλᾳ τῷ φιλοσόφῳ κατὰ τὴν φυγήν,—Polyb. XX, X. Με-

νέστρατον xxii, xiv, 13. Μενεστᾶς, *Menelas*. Liv. xxxv, 28. xxxviii, 10. Idem *Polyb*. xxxi, xviii, 9. Γνάϊον Μερόλαν. xxvii. 1. ὁ Μερόλας.

Ibid. l. 36. "p. 3." *adde*, Polyb. xvii. xiv, 4. παρὰ δὲ Βοιωτοῖς τοὺς περὶ Θεογείτονα καὶ Τιμόλαν.

Ibid. col. 1. *l.* 23—36. *et ibid. l.* 37. *usque ad col.* 2. *l. pen.* "P. 197 —p. 3." et, "P. 190—recte." transpone.

Ibid. col. 2. *l.* 24. *corrige, præchones*

338. *col.* 1. *l.* 28. *post* "λυγήν" *insere*, Oraculis vero de abusu sermonis Homerici tuto confidere nequeo, quæ quasi alia quadam dialecto mortalibus ægris invisa loquebantur.

Ibid. col. 2. *l.* 30. *lege*, Jo. Pierius

341. *col.* 2. *l. penult. corrige*, Döderlinus

342. *col.* 1. *l.* 18. "*Bockius.*" *adde*, Pausan. iii. p. 272. ᾤκισται δὲ νῦν μὲν Ἰλίου καλουμένου, καὶ ἈΜΓΑΣ, καὶ Μνακαδίου, τῶν ὀρῶν τούτων τὸ μεταξὺ ἐπέχουσα· πρότερον δὲ τῆς Ἀσίας τοῦ ὄρους ἔκειτο ἐπὶ τῇ κορυφῇ. Fortasse Ἀσίας. Tyrwhitt. [ἈΜΊΑΣ]. Nummis Posidoniæ, quos vidi, hæc forma perpetuo comparet.

Ibid. l. 19. "ibid. l." *dele, et* P. 215. l. 23. *reponens notam in locum suum transpone.*

Ibid. col. 2. *l.* 42. "P. 281—" *et in p.* 343. *col.* 1. *l.* 15. "P. 278." *transpone.*

343. *col.* 2. *l.* 6. "*employed.*" *adde*, Aristoph. Nub. 269—274. Ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν, Εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονιβλήτοισι κάθησθε, Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε, Νύμφαι, Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέῃς ἀρύτεσθε πρόχοισιν, Ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος· Ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. *Milton*, P. L. v, 185—191. *Ye Mists and Exhalations, that now rise From Hill or steaming Lake, dusky or grey, Till the Sun paint your fleecy skirts with Gold; In honour to the World's great Author rise, Whether to deck with Clouds th' uncolour'd Sky, Or wet the thirsty Earth with falling show'rs, Rising or falling still advance his praise.* Equidem nullus dubito quin *Miltonus* noster in animo habuerit illum Comici suavissimum locum, quem dulci poëseos sacræ melle conditum et commendatum hymno divinis rebus consecrato dextre contexuit; in quo Dei ter Optumi Maxumi laudes illo mentis impetu effert, qui lectoris animum percellat, verum numinis cultum exacuat, et ipsius religionis spiritu acriter commoveat.

350. *col.* 2. *l. penult. post* "—nent." *insere*, Hunc vide ad Polyb. iv, xxxix, 4. At in Athen. vi, p. 252. C. D. Πολύβιος δ' ἐν ὀγδόῃ ἱστοριῶν Καύαρος, φησὶν, ὁ Γαλάτης, ὢν τἄλλα ἀνὴρ ἀγαθὸς, ὑπὸ Σωστράτου τοῦ κόλακος διεστρέφετο, ὃς ἦν Χαλκηδόνιος γένος. invitis proculdubio Bessarionis membranis.

351. *col.* 1. *l.* 11. *post* "144." *insere*, Polyb. v, liv, 7. εἰς τὴν Καλλωνῖτιν. Χαλωνῖτιν alii. Demosth. adv. Timocrat. T. iii. p. 372.

l. 5. *Taylor. Bekker.* ἡ δὲ ἐπιχειροτονία ἔστω ἡ προτιμ-δοκοῦσιν ἀρχεῖν οἱ νόμοι οἱ βουλευτικοὶ,—ἀρκεῖν Aldina, memini, et *Lambini* Paris. 1570. p. 445. ἀρχεῖν operarum in *Wolfii* ed. Aur. Allobr. 1607. p. 464.

IN NOTIS AD SECTIONEM QUINTAM.

P. 354. *col.* 1. *l.* 9. "436." *adde;* conf. infra ad pp. 300. 302.
355. *col.* 2. *l.* 5. *lege,* 406. 1387.
366. *col.* 2. *l.* 1. *post* "illi:" *lege,* προσεικέναι· Soph. El. 618. οὐ πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
370. *col.* 1. *l.* 31. *post* "verba," *insere,* quæ Homerus ipse forsan ab antiquiore bardo sumpsit, et
372. *col.* 1. *l.* 3. *post* "284." *insere;* vide *Piers.* ad *Mœr.* p. xxxii.
Ibid. l. 18. *post* "213." *insere,* "(26) Eubulus Athen. xv. p. 6. E. στεφάνους ἴσως βούλεσθε πότερον ἑρπυλλίνους. πότερ' Po sonus Adv. p. 145. et alii (Hermannus de Metr. p. 161.)- In (27) Nicomacho ibid. vii, p. 291. A. lege πότερ' ἀποσκευάσαντα μουσικῶς,"—*P. P. D. Addend. ad Ar. p.* (114).
Ibid. col. 2. *l.* 19. *lege,* 24 *. 1. Sic &c.
374. *col.* 1. *l.* 11. *post* "tres.]" *insere,* Vide medicum eruditissimum *A. Coraium* ad Heliodor. T. ii. p. 68.
377. *col.* 1. *l.* 6. *post* "versa." *deletis* "*Ipsum vide*" *insere,* Atque ipsum consule, et perpende quæ adnotavit
387. *col.* 1. *l.* 14. *corrige,* exsolvat
Ibid. col. 2. *l.* 10. *post* "ed. 3." *insere,* ποῖ τίς ἂν τράποιτο Cod. Borg.
394. *col.* 2. *ad calcem, adscribe,* 62 *. Vide infra ad *p.* 563.
396. *col.* 2. *l.* 20. *lege,* ὀπτάνιόν τε.
Ibid. l. 30. *post* "ἀηδόνειον." *insere,* Forma loquendi paullum diversa, sed color idem in *Shakesperio* nostro, *Merch. of Ven.* A. iii. Sc. ii.
404. *col.* 2. *l.* 17. *lege,* 80. 5. θοάζειν, *Brunckius,* probante *Elmsleio.*
406. *col.* 1. *l.* 34. *lege,* qui in Diatr. p. 229.
410. *col.* 2. *l.* 19. *post* "dead." *insere,* In transcursu addere liceat
419. *col.* 2. *l.* 38. *post* "κἀπώλεσας." *insere,* Nub. 1400. *Πειθώ τινα* ζητεῖν ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.
420. *col.* 2. *l.* 17. *post* "ἕξει." *insere, Æschines* adv. Timarch. p. 13. *Tayl.*=296. *Bekker.* προσήκειν δ' ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ ξυμφέροντας νόμους τῇ πόλει θησοίμεθα. Sic Codices, ut videtur, et editiones. "Certum est auctorem scripsisse θησόμεθα." *Brunckius* ad Aristoph. Eccles. 255.; cui accedit *Bekkerus* ad l. c.
421. *col.* 1. *l.* 6. *post* "μηδένα." *insere,* Vesp. 372. ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.
Ibid. l. 28. *lege,* τι Πελοποννήσῳ
423. *col.* 2. *l.* 9. "ἔλεγεν." *adde,* Eur. El. 1053. λέγ', εἴ τι χρῄζεις, κἀντίθες παῤῥησίᾳ, Ὅπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως.

.. *col.* 2. *l. ult. adde*, vide supra p. 95.
. *col.* 1. *l. ult. dele, Plato*
. *col.* 1. *l.* 3. *corr.* Ald.
3. *col.* 1. *l.* 1. *lege*, " ad l.;" sic Rav.;
2 *col.* 1. *l.* 25. *post* " 116." *insere, Vocabula σφῷν, νῷν, πρῷ &c. ubique monosyllaba sunt apud Aristophanem. Bentleius* ad *Kuster. in Mus. Crit.* No. VII. p. 444.
9. *col.* 1. *l.* 33. *post* " alibi." *insere*, ; mox ἐμαυτῷ *Brunckius*, et *Ravennas*, ut videtur.
i2. *col.* 1. *l.* 9. *lege, R. P.* ad *R. D.*
55. *col.* 1. *l.* 4. *post* " Soph." *insere*, Phil. 895. τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ; *Brunckius.* quem vide.
56. *col.* 2. *l.* 4. *post* " Ἡροδότου." *insere*, Vide Xenoph. Hellen. II, iii, 19. iv, 10.
.58. *col.* 2. *l.* 4. *corr.* παρῳδεῖ, *et l.* 6. τετρασυλλαβῶς.
.69. *col.* 1. *l.* 14. *lege*,—" Leg. πολλῷ-ἐσθ' "
'bid. l. 16. *dele*, " et Cod. Rav."
470. *col.* 1. *l.* 4. *lege*, καρδιας.
471. *col.* 1. *l.* 24. " codex." *adde*, E contrario Νόμος apud Demosth. adv. Mid. p. 90. ed. 4°. *Tayl.* =p. 577. *Bekker.* Τοὺς Πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσου τῇ ὑστεραίᾳ ἐν Πανδίονι. Sic Aldina; ἐν Πανδίοις *Lambini* correctionem amplectitur *Taylorus*; lenius fortasse, ἐκ Πανδίων. TYRWHITTUS, si rite memini.
483. *col.* 2. *l.* 5. *corrige*, φευξείω· Eur. Herc. Fur. 622. *Matthiæ.*
489. *col.* 1. *l.* 14. *post* " —mericis" *insere*, in —σκον desinentibus, quas Tragici parcissime usurpant,
492. *col.* 2. *l.* 13—16. *transmove* ad p. 504. *lege in textu l.* 12. καταχηνην 199*. et in notis ad calcem *col.* 2. *adscribe* 199*. " Lege &c.
497. *col.* 1. *l.* 23. *lege*, vide supra ad p.
500. *col.* 1. *l.* 6. *post* " μόλῃς." *insere*, Eur. Sylei fr. II. Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοὶ θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Xen. Anab. VII. p. 498. Πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ἡμῶν γενόμενα.
508. *col.* 2. *l.* 11. *lege*, a Pausania et Strabone firmata,
513. *col.* 1. *l.* 21. *post* " mallem." *insere*, Plutarch. in Vit. Lycurgi p. 55. D. καλὸς μὲν ἦν καὶ ἀγαθὸς ὁ Βρασίδας· πολλοὺς δὲ ἄνδρας Λακεδαίμων ἔχει τήνου κάῤῥονας.
520. *col.* 2. *l.* 18. *post* " vide" *insere* (in Hellen. IV, iii, 12.)
526. *col.* 1. *l.* 10. *post* " 980." *insere*, et in PRÆF. ad Eur. p. xlii.
534. *col.* 1. *l.* 24, 5. *lege*, Vide PRÆF. P. . . *verba* " et Addend." *dele.*
543. *col.* 2. *l.* 32. *post* " ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ." *insere*, Pausan. VII, xviii, p. 569. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγούστου Βασιλέως ἐρημωθείσης διὰ τὸ τὴν ἐς Νικόπολιν — Fortasse, [Καλυδῶνα] ἐς—TYRWHITTUS.
583. *col.* 2. *l. pen. lege*, 308. Ita Rav.; et " sic
582. *col.* 1. *l.* 10. Coronidis loco apponam Scolia, quæ in ejus scriniis deprehensa sunt, *Tyrwhitti* propria manu exscripta sine accentuum adminiculis, quæ ipse apposui. " Inter omnes convenit, τὸ Σκόλιον fuisse carminis genus, a veteribus

Atheniensibus in conviviis cantari solitum. De natura carminis et speciebus, de modo cantandi, de nomine multa dicta sunt; nonnulla forte restant dicenda. Prius dit, ut omnia hujus generis poëmata, quæ scilicet reperin sent, simul colligantur, et oculis subjiciantur." [Vide Cod. Clarkio-Bodl. ad Plat. Gorg. p. 451. E. *HSt.*]

[I] ΣΚΟΛΙΟΝ [1] Athen. xv. 694. C.

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηνᾶ [2],
Ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
Ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
Καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

[II] Ἄλλο. Id. ibid.

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
Σέ τε, παῖ Διὸς, Περσεφόνη.
Χαίρετον· εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

[III] Ἄλλο. Id. ibid. D.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατὼ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλων',
Ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

[IV] Ἄλλο. Id. ibid.

Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
Ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ νύμφαις,
Γελάσαις, Ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
Εὐφροσύναις ἀεὶ δὴ κεχαρημένος.

[V] Ἄλλο. Id. ibid.

Ἐνικήσαμεν ὡς ἐβουλόμεσθα
Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
Παρὰ Πανδρόσου — ◡ ◡ | — —

[VI] Ἄλλο. Id. ibid. E.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
Τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
Ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί [3].

1. " SCOLIA sub nominibus ΑΡΜΟΔΙΟΥ, ΑΔΜΗΤΟΥ, ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ, ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ, passim citantur; nominibus scilicet, non *ex auctore*, sed, *ex materia*, unicuique impositis." TYRWHITTUS in Conject. pp. 52, 3; vide infra, p. 666. n. 10.

2. Ἀθανᾶ *Brunckius*.

3. Conf. Aristoph. Eccles.

[VII] ῎Αλλο. Id. ibid.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ·
Δεύτερον δὲ, καλὸν φυὰν γενέσθαι·
Τὸ τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως·
Καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾷν μετὰ φίλων [4].

[VIII] ῎Αλλο. Id. ibid. 695. B.

Ἐν μύρτου κλαδὶ [5] τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος [6] κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

[IX] ῎Αλλο. Id. ibid.

Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔτι πω τέθνηκας·
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
Ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.

[X] ῎Αλλο. Id. ibid.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

[XI] ῎Αλλο. Id. ibid.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

[XII] ῎Αλλο. Id. ibid. E.

Αἶ αἶ Λειψύδριον προδωσέταιρον,
Οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
Ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
Οἳ τότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων κύρον [7].

[XIII] ῎Αλλο. Id. ibid. C.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει [8],
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

933—ubi Comicus initium hujus Scolii videtur παρῳδεῖσθαι—TYRWHITTUS in Conject. p. 83.

4. Vide Schol. ad Plat. Gorg. s. c.

5. Aristoph. Av. 238. ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νόμον ἔχει.

6. Aristoph. Ach. 980. οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται.

7. κύρησαν *Brunckius*.

8. σέβου *Brunckius*.

INDEX I.

CONFECTUS A BURGESSIO,

ET

AUCTUS AB EDITORE.

16

INDEX II.

VIRORUM ERUDITORUM

IN MISCELLANEIS CRITICIS ET IN NOTIS

ALLEGATORUM.

C.

D.

E.

F.

G.

H.

INDEX III.

MEMORABILIUM.

* R. M. regulas de quantitate et metris, S. A. syntaxin Atticam denotant: conf. virum doctissimum, *Jacobum Tate* in Mus. Crit. No. IV. pp. 519—535.

Z.

CORRIGENDA.

P. 241. *col.* 1. *l.* 14. in *dele.*
P. 658. *l.* 37. *corr.* literam F
P. 671. *col.* 1. *l.* 4. *a calce lege* x. 79. *&c.*
P. 672. *col.* 1. *l.* 37. *lege* 44. 91. 150. 160. 225. 295. 307. *&c.*
et l. 38. ter. 656.

Published by the same Editor,

DAVIDIS RUHNKENII Opuscula. Accedunt epistolæ novem ad J. P. D'ORVILLIUM nunc primum in lucem prolatæ. 8vo. Londini. 1807.

TRACTS and MISCELLANEOUS CRITICISMS of the late R. PORSON, Esq. Regius Greek Professor in the University of Cambridge. London: printed by Taylor for Payne and Foss, Pall Mall. 1816.

Q. HORATII FLACCI opera ad exemplar Bentleianum plerumque efformata et brevibus notis instructa. Cantabrigiæ Typis Academicis excudit J. Smith. Veneunt apud Deighton et Filios. 1817.

LONDINI:
EXCUDIT R. GILBERT, ST. JOHN'S SQUARE.